

СИМВОЛ ВѢРЫ

трѣхъ свѣтъ ѿеминнадесяти свѣтъхъ ѿтѣцъ перваго
вселенскаго собора, никейскаго.

Вѣруемъ во єдинаго бѣа ѿца, вседержителя, творца
всѣхъ видимыхъ и невидимыхъ. И во єдинаго гда
ииса христа, сѣа бжѣа, єдинороднаго, рожденнаго ѿ ѿца,
тѣо сѣтъ, и зъ єщности ѿца, бѣа ѿ бѣа, свѣта ѿ
свѣта, бѣа истинна ѿ бѣа истинна, рожденна, не
сотворенна, єдиноєщна ѿцу, иже бѣа быша, иже
на небеси и на земли: нѣкъ рѣди человекъ и нѣшего
рѣди спасѣна шедшаго, и воплощенна и
вочеловѣченна, страдаваща, и воскресша въ третѣи
день, и возшедша на небеса, и сѣдѣща ѿдеснѣю
ѿца, и пакн грядѣщаго єдинѣи живѣи и
мѣртвѣи. И во стѣа дха. Глаголющихъ же ѿ свѣ
бжѣемъ, ѣкъ бытъ время, сѣда не бѣ, илѣ ѣкъ
прѣжде нѣже родити, не бѣ, илѣ ѣкъ ѿ не єщнихъ
бытъ, илѣ и зъ ннѣа ѿпостѣи илѣ єщности
глаголющихъ быти, илѣ превратѣи илѣ и змѣнѣма
сѣа бжѣа, и хъ андемагитѣвѣтъ кадолѣека и
апостольска црковѣ.

НИКЕЈСКИ СИМВОЛ ВЕРЕ

Верујемо у једног Бога Оца Сведржитеља, Творца
свега видљивог и невидљивог.

И у једног Господа Исуса Христа Сина Божијег,
рођеног од Оца јединородног,
то јесте из Очево суштине, Бога од Бога, Светлост
од Светлости, Бога истинитог
од Бога истинитог, рођеног, не створеног,
Једносушног Оцу, кроз Кога је све
постало, како оно што је на небу, тако и оно што је
на земљи.

Који је ради нас људи и ради нашега спасења
сишао, оваплотио се, постао
човек, пострадао и васкрсао у трећи дан, узнео се
на небеса. Који ће доћи да
суди живима и мртвима.

И у Духа Светог.

А оне који говоре: „Беше када га не беше“ и: „Пре
рођења не беше“, и: „Да је
постео из небуа“ или тврде да је Син Божијег
постео „из друге ипостаси“ или
„друге суштине“, или „да је створење“, или да је
„променљив или преобразив“,
такве проклиње саборна и апостолска Црква.

СЪМВОЛЪТЪ НА ВѢРЫ

сѣлѣ пѣтїдесяти сѣтъхъ оѣтѣцъ вториаго
вселенскаго собора, константинопольскаго.

Вѣрѣмъ во єдинаго бѣа оѣца, вседержителя, творца
небѣ и земли, видимыхъ же вѣкъ и невидимыхъ.
И во єдинаго гда ииса хрѣта, сѣа бжїа, єдинороднаго,
иже ѿ оѣца рожденнаго прежде вѣкъ вѣкъ: свѣта ѿ
свѣта, бѣа истинна ѿ бѣа истинна, рожденна, не
сотворенна, єдинобщна оѣцу, иже всѣ быша: нѣкъ
рѣдн чловѣкъ, и нашегъ рѣдн спасенїа шедшаго въ
небеса, и воплотившаго ѿ дха сѣа и мрїи дѣи, и
вочловѣчшаго: рипѣтаго же за ны при
понтїйскѣмъ пѣлѣтѣ, и страдавша, и погребенна: и
воскресшаго въ третїи дѣнь по писанїемъ: и
возшедшаго на небеса, и седѣща въ деснѣ оѣца: и
пѣки грядущаго со славою седѣти живымъ и
мѣртымъ, єгоже царствїю не бдетъ концѣ. И въ
дха сѣаго, гда, животворящаго, иже ѿ оѣца
исходѣщаго, иже со оѣцемъ и сѣомъ спокланѣема и
славима, глагольшаго пррѣки. Во єдинѣ вѣствїю,
соборнѣю и апостольскѣю црковѣ. Исповѣдемъ єдино
крещенїе во ѿтѣвленїе грѣхѣвъ. Члѣмъ воскресенїа
мѣртыхъ, и жїзни бдущаго вѣка. Аминь.

НИКЕО-ЦАРИГРАДСКИ СИМВОЛ ВЕРЕ

Веруємо у єднога Бога, Оца, Сведржителя,
Творца неба и земље, и свега видљивог и
невидљивог.

И у єднога Господа Исуса Христа, Сина Божиєг
єдинородног, рођеног од нОца пре свихъ векова,
Светлост од Светлости, Бога истинитог од Бога
истинитог, рођеног не створеног, єдносушног Оцу
крѣз кога је све постало.

Који је ради нас људи и ради нашега спасења
сишао с неба и оваплотио се од Духа Светог и
Марије Дјеве и постао човек.

И васкрслѣ у трећи дан по Писму.

И узнесенѣ на небеса и Који седи десно од Оца.

Који ће опет доћи да суди живим и мртвим, и
Његовом Царству неће бити краја.

И у Духа Светог, Господа, Животворног, Који од
Оца происходи, и са Оцем и Сином се обожава и
слави и Он је говорио крѣз пророке.

У єдну, свету, саборну и апостолску Цркву.

Исповедамо єдно крштење за опроштај грехѣва.

Очекуємо васкрсење мртвихъ.

И живот будућегъ века. Аминь.

ДОГМАТА

ШЕСТИ ОУТЪ ТРИДЕСЯТИ СЪВЪХЪ ОУТЪЦЪ ЧЕТВЕРТАГО
ВЕЛЕНСКАГО СОБОРА, ХАЛКИДОНСКАГО.

Ω ДВЪХЪ СЪСТЕВЪАХЪ ВО ЕДИНОМЪ ЛИЦЕ ГДА НАШЕГО
ИИСА ХРТА.

Полѣдѣюще вѣрѣтвеннымъ ОУТЪЦЪМЪ, вѣрѣ
ЕДИНОГЛАСНО ПОУЧИЕМО ИСПОВѣДЫВАТИ ЕДИНАГО И
ТОГОЖДЕ СИА, ГДА НАШЕГО ИИСА ХРТА, СОВЕРШЕННА ВЪ
Вѣрѣтвѣ И СОВЕРШЕННА ВЪ ЧЛВЧЕСТВѣ: ИСТИННО БГА
И ИСТИННО ЧЛВКА, ТОГОЖДЕ ИЗ ДУШИ И ТѢЛА:
ЕДИНОВЪЦНА ОЦЪ по вѣрѣтвѣ, И ЕДИНОВЪЦНА ТОГОЖДЕ
НАМЪ по члвчествѣ: по всемъ намъ подобна, кромѣ
грѣха: рождѣнна прѣжде вѣкз ѿ ОЦА по вѣрѣтвѣ, ВЪ
ПОЛѣДНІЕ ЖЕ ДНИ ТОГОЖДЕ, РАДИ НАСЪ И РАДИ НАШЕГО
СПАСЕНІА, ѿ МРИН ДЪВЪ БОГОРОДИЦЫ, по члвчествѣ:
ЕДИНАГО И ТОГОЖДЕ ХРТА, СИА, ГДА, ЕДИНОРОДНАГО, ВО
ДВЪХЪ СЪСТЕВЪАХЪ неличнѣ, неизмѣннѣ,
нераздѣльнѣ, неразлучнѣ познаваемѣмаго, [никакоже
различію двѣхъ състѣствъ потреблемъ соединеніемъ,
паче же сохраниемъ евоиствъ коевѣждо състѣствѣ, во
ЕДИНО ЛИЦЕ И ВО ЕДИНЪ УПОСТАВЪ СОВОКЪПЛЕМАГО:]
НЕ НА ДВА ЛИЦА раздѣлкаемаго или раздѣлаемаго, но
ЕДИНАГО И ТОГОЖДЕ СИА, И ЕДИНОРОДНАГО БГА СЛОВА,
ГДА ИИСА ХРТА, ѣкоже дрѣвле пррѣцы ѿ немъ, И ѣкоже
сѣмъ гдѣ иииз ХРТОЕЗЪ НАДЪЧЪ НАСЪ, И ѣкоже предаде
НАМЪ СЪМВОЛЪ ОУТЪЦЪ НАШНХЪ.

ДОГМА ЧЕТВРТОГ

ВАСЕЛЕНСКОГ САБОРА, ХАЛКИДОНСКОГ,
О ДВЕМА ПРИРОДАМА У ЕДИНОМЪ ЛИЦУ
ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА

Следѣши Светимъ Оцима, сви сагласно поучавамо
исповедати једногъ и истогъ Сина, Господа нашегъ
Исуса Христа, Њега савршеногъ по Божанству и
Њега савршеногъ по човечанству, и Њега истинитогъ
Бога и истинитогъ Човека, из разумне душе и тела,
једносушногъ Оцу по божанству, и Њега
једносушногъ нама по човечанству, у свему
подобномъ нама осимъ грѣха, рођеногъ од вечности
од Оца по божанству, и Њега у последње дане
ради насъ и ради нашегъ спасења од Дјеве Марије
Богородице по човечанству. И ъега једногъ Христа,
Сина, Господа Јединородногъ, у две природе
несливено, неизменливо, нераздѣлено,
неразлучено познато, тако да сједињењемъ није
нарушена разлика природа, већ је, штавише,
сачувано својство сваке природе и сједињује се у
једно лице и једну Ипостасъ - не у два лица
раздвојеногъ или раздѣленогъ, већ Њега једногъ
Сина Јединородногъ, Бога Логоса, Господа Исуса
Христа, као што намъ испрва објавише пророци за
Њега, и као што насъ самъ Господъ Исусъ Христосъ научи
и предаде намъ Символъ Отаца.

ДОГМАТА

сгѧ седмидеѧти стѣхъ отѣцъ шестѧго
вселенскаго собора, константинопольскаго.
Ѡ двѣхъ волахъ и дѣйствилахъ въ гдѣ нашемъ иисѣ
христѣ.

И двѣ сестественныя воли или хотѣнія въ немъ,
и двѣ сестественныя дѣйствія, неразлучны,
незмѣнны, нераздѣльны, нелишны, по оученію
стѣхъ отѣцъ нашихъ, такожде проповѣдаемъ: двѣ
же сестественныя хотѣнія не противныя, да не
бѣдетъ, ѿкоже нечестивѣи еретіцы рекоща, но сгѧ
человѣческое хотѣніе, послѣдующее, и не
противоположное, или противоборствующее, паче же
и подчиняющееся сгѧ бжественному и всемогущему
хотѣнію.

ДОГМА ШЕСТОГ ВАСЕЛЕНСКОГО САБОРА КОНСТАНТИНОПОЛЬСКОГО, О ДВЕ ВОЛЕ У ГОСПОДУ НАШЕМ ИСУСУ ХРИСТУ

Две природе воле или хтења, у Нему, и два
природна дејства неразменливо, неизменливо,
неодвојиво, несливено, исто тако исповедамо
према учењу светих Отаца. И две природне воле
не супростављене, не може бити, како су говорили
безбожни јеретици, него Његова човечанска воља
следује, не противречи или супроставља се, већ
штавише, следује, или боље рећи, подчињава се
Његовој Божанској и свемогућој вољи јер Његова
телесна воља тежи да се подчини Божанској
вољи.

ДОГМАТЪ

трѣхъ ѿтѣ шестидеѣти седмѣ стѣхъ ѿтѣцъ
седмѣгъ вселѣнскѣгъ собора, никейскѣгъ.
Ѡ иконопочитаніи.

Хранимъ не нововѣданъ вѣрѣ, писаніемъ, нѣ безъ
писаніа оустановленныа для насъ церкѣвныа
преданіа, ѡ нѣхъ же єдино єсть иконнагъ
живописаніа иъзображеніе, ѣкѡ повѣствованію
євангельскѣа проповѣдан соглашюще, и славяще
намъ ко оубѣренію истиннагъ, а не ко вѣражѣмагъ
воплощеніа бѣа сѣбѣ, и къ подобной пользѣ. Иже
бо єдино дрѣвнѣе оуказываетъ, неомнѣннѡ єдино
дрѣвнѣе оуказываетъ. Сѣмъ такъ сѣщымъ, ѣкн
царскимъ пѣтѣмъ шестидеѣще, послѣдѣюще
бѣоглаболкомѣ оученію стѣхъ ѿтѣцъ насѣхъ и
преданію кадолічскѣа црѣкѣе, [вѣмы бо, ѣкѡ єа
єсть дѣа стѣгъ въ ней живѣщагъ,] бо всѣкою
догтовѣрностію и тщательнымъ разсмотрѣніемъ
ѡпредѣлаемъ: подобенъ иъзображенію ѣтнагъ и
животворѣщагъ крѣта, полагаѣти во стѣхъ єжѣхъ
црѣкѣхъ, на сѣенныхъ создахъ и ѡдеждахъ, на
стѣнахъ и на дѣкахъ, въ домѣхъ и на пѣтахъ, ѣтнѣа
и стѣа иконы, написанныа крѣска (с. и) ми и иъ
дрѣвнѣхъ каменѣи и иъ дрѣвнѣхъ еписѣпагъ къ томѣ
веществѣ оустроѣсмыа, ѣкоже иконы гдѣ и бѣа и
єпа насѣгъ ина хрѣта, и непорѣчныа блѣцы насѣа
стѣа егорѣдцы, такъже и ѣтнѣхъ аггѣлѣвъ, и
вѣхъ стѣхъ и рѣенныхъ мѣжѣи. Єлико бо чѣстѡ
чрѣзъ иъзображеніе на иконахъ видны быбѣютъ,
потолікѣ взирающѣи на ѡныа подвижѣемы быбѣютъ
вопомнѣти и любѣти первообрѣзныхъ имъ, и
чѣстковѣти иъхъ лобызѣніемъ и почитѣтельными
поклоненіемъ, не истиннымъ, по вѣрѣ насѣи,
бѣопоклоненіемъ, єже подобѣтъ єдиномѣ єжекомѣ
єстествоѣ, но почитаніемъ по томѣ ѡбразѣ, ѣкоже
иъзображенію ѣтнагъ и животворѣщагъ крѣта и
стѣомѣ євѣлію и рѣчимъ стѣнамъ, дѣмѣамомъ и
портѣбленіемъ вѣщѣей чѣстѣ воздѣтѣа, ѣковѣи и
оу дрѣвнѣхъ єлгочѣстнѣи ѡбѣчѣи былѣ. Ибо чѣстѣ
воздѣбѣема ѡбразѣ прѣходѣтъ къ первообрѣзномѣ,
и поклонѣющѣи иконы, поклонѣтѣа сѣществѣ
иъзображеннагъ на ней.

ДОГМА О ИКОНОПОШТОВАНУ

Ми се држимо неизменливо свих црквѣних
завѣштанѣмъ намъ писанѣхъ и неписанѣхъ предаѣа,
одъ коихъ є єдно и изображаваѣе иконичкогъ
живописа, єр є сагласно историѣи єванѣеоске
проповѣди, ради потврѣиваѣа истинитогъ а не
привидногъ очовечеѣа Бога Логоса, и служи
єднакоє истовѣтноєи користи, пошто ствари коє
єдна другоєу указуєу очевидно да имаєу и узаєамне
появе. Пошто є, дакле, то све тако, ми идуѣи
царскимъ путемъ и следуєуѣи богонадахнѣтомъ учѣєу
свѣтихъ Отаца нашихъ и предаєу саборне Цркѣе –
єр знамо да є то предаѣе Духа Свѣтогъ Коєи
обитава у ѣоє - одреѣуємо са, свакомъ пажѣомъ и
тачношѣу: да се паралелно (упоредо) са знакомъ
Часногъ и Животворногъ крста поставѣаєу часне и
свѣте иконе - коєєу одговараєуѣе ураѣене од боєа
и мозаика и другогъ матерѣала - у свѣтимъ Божѣимъ
цркѣама, на свѣштенимъ сасудама и одеждама, на
зидовима и даскама, у куѣама и по путевима; и то:
икону Господа и Бога и Спаса нашегъ Исуса Христа,
и Пречистѣ Владичице наше Пресвѣте
Богородице, и часнѣхъ Анѣела, и свѣтихъ и
Преподобнѣхъ лѣуди. Єр, уколико се ове стално
посматраєу у иконичкимъ изображеніема, утолико
се и они коєи ихъ глѣдаєу покреѣу ка жељѣєу и
подражаваєу самѣхъ Оригиналѣа. И да се овима
(иконама) одаєєу целиваѣе и почасно поклоѣєєе
али не и истинско служѣєе по вери, коєєу приличѣ
само Божанскоєи природи.

Такъ бо оутверждаѣтѣа оученіе стѣхъ ѿтѣцъ
насѣхъ, єєстѣ, преданіе кадолічскѣа црѣкѣе, ѡ
конѣцъ до конѣцъ землѣи прѣвѣшѣа євѣлі

ПРАВИЛА СВАТЫХ АПОСТОЛ.

ПРАВИЛО а.

Епископа да постављајут два или три епископа.

ПРАВИЛО б.

Превѣттера и дѣкона и прочих причётникъ да постављаѣтъ едѣнъ епископъ.

ПРАВИЛО в.

Ѥще ктò, епископъ, или превѣттеръ, вопреки оучреждѣнію гдню ѡ жертвѣ, принесетъ къ олтарю иныя некоего бѣси, или мѣдъ, или млеко, или бѣстѡ бѣна, приготоовленный и зъ чего либо дрѡгаго напитокъ, или птицы, или некоего животноа, или овоци, вопреки оучреждѣнію, кромѣ нòвыхъ класовъ, или винограда въ надлежащее время: да бѡдетъ и зѡерженъ ѡ оцѣннаго чина. Да не бѡдетъ же позволено приносити къ олтарю что либо иное, рѡзѡѣ едѣнъ для лампы и дѡмѡмъ, во время стѡго приношеніа.

ПРАВИЛО г.

Всѡаго инаго плода начѣти да посылаѣтъ въ домъ епископа и превѣттера, но не къ олтарю. Раздѣлетъ же, ѡкъ епископъ и превѣттеры раздѣлаѣтъ съ дѣконами и прочими причётниками.

ПРАВИЛО д.

Епископъ, или превѣттеръ, или дѣконъ, да не и зòннтъ жены своѡ подѣ видомъ благоговѣніа. Ѥще же и зòннтъ, да бѡдетъ ѡлченъ ѡ оцѣнѣна церкòвнаго: а ѡстаѣлъ непреклоннымъ, да бѡдетъ и зѡерженъ ѡ оцѣннаго чина.

Толкованіе.

И зòннѣ жены запрецѣтъ священнымъ лицамъ потомѡ, какъ и зòннтъ зинаръ, что сѣ казалось бы ѡхѡженіемъ и прѡжертѡ. Впрочемъ воздержаніе епископовъ ѡ и прѡжертѡ сѣтъ древнее преданіе, ѡ котораго ѡстѡпленіе шестыи вселенскѣ собòрз замѣтны только въ некоего африканскѣхъ црквахъ, и то чѣмъ запретныи свои правномъ бѣ.

ПРАВИЛА СВЕТИХ АПОСТОЛА

1. правило:

Епископа нека постављају два или три епископа.

2. правило:

Презвитера (свештеника) нека поставља један епископ, такође и ѡкона и остале клирике.

3. правило:

Епископ, или свештеник, који против онога што је о жртѡи установио Господ, принесу на олтар нешто друго, на пример: мед, млеко или уместо вина неко друго алкохолно пиѣе, или птице, или неку другу животињу, или воѣе, супротно установљеном, осим новихъ класова, или грѡѣа, и то у точно одреѣене дане, тај нека се свргне. Такође забрањено је доносити къ олтару било шта друго осим уѡе за кандила и тамјан, у време када бива свети принос.

4. правило:

Прѡине (прѡенце) сваког другоа плода нека се пошаљу у дом епископа и свештеника, али не къ олтару. Мора се знати да епископ свештеник те приносе треба да подели са ѡконима и са осталим клирицима.

5. правило:

Епископ или свештеник или ѡкон нека не одгони своју жену под изговором побожности. Ако је отера, нека буде одлучен, а ако остане упоран у својој грѡщи, нека буде свргнут.

ПРА́ВНЛО ̅.

Ѹпископъ, ѿнѣ преевѣтеръ, ѿнѣ дѣакопъ, да не прѣемлетъ на себѣ мѣрскѣхъ попечѣнѣй. ꙗ́ко и́наче да бѣдетъ ѿзвѣрженъ ѿ цѣннаго чина.

ПРА́ВНЛО ̆.

ꙗ́ко кѣто, Ѹпископъ, ѿнѣ преевѣтеръ, ѿнѣ дѣакопъ еѣтънъ дѣнь пѣсхѣ прѣжде вееннаго равнодѣнствѣа еъ ѿдѣааи прѣздновати бѣдетъ: да бѣдетъ ѿзвѣрженъ ѿ цѣннаго чина.

ПРА́ВНЛО ̇.

ꙗ́ко Ѹпископъ, ѿнѣ преевѣтеръ, ѿнѣ дѣакопъ, ѿнѣ кѣто анео ѿзъ цѣннаго епископа, при совершѣнѣи приношѣнѣа, не причастѣтѣа: да предѣаветъ причѣнѣ, ꙗ́ко ꙗ́ко еѣтъ благолобна, да бѣдетъ ѿзвѣрженъ. ꙗ́ко же не предѣаветъ: да бѣдетъ ѿдѣенъ ѿ Ѹбщѣнѣа церкѣвнаго, ꙗ́ко содѣлавшѣа внооу врѣда народоу, ꙗ́ко на совершѣвшо приношѣнѣа на бѣдѣши подозрѣнѣе. ꙗ́кобы неправѣа совершѣа.

ПРА́ВНЛО ̈.

Верѣхъ верѣныхъ вхождѣнхъ въ црѣковь, ꙗ́ко пнедѣа едѣающѣхъ, но не пребывающѣхъ на молитвѣ ꙗ́ко (с. ꙗ́ко) еѣтоа причащѣнѣи до конца, ꙗ́ко безчѣнѣе въ црѣкви прозводѣнхъ, ѿдѣати подѣветъ ѿ Ѹбщѣнѣа церкѣвнаго.

ПРА́ВНЛО ̉.

ꙗ́ко кѣто еъ ѿдѣеннымъ ѿ Ѹбщѣнѣа церкѣвнаго помѣнитѣа, хоѣа бы то бѣло въ доаѣ: таковои да бѣдетъ ѿдѣенъ.

ПРА́ВНЛО ̊.

ꙗ́ко кѣто, принадлежа къ клироу, еъ ѿзвѣрженнымъ ѿ клира молитвѣа бѣдетъ: да бѣдетъ ѿзвѣрженъ ꙗ́ко самъ.

ПРА́ВНЛО ̋.

ꙗ́ко кѣто ѿзъ клира, ѿнѣ мѣраинѣхъ ѿдѣеннымъ ѿ Ѹбщѣнѣа церкѣвнаго, ѿнѣ недостоинѣи прѣаѣтъ въ клироу, ѿшѣа, въ оноа градоу приаѣтъ бѣдетъ безъ предѣавѣтѣаной грамаѣ: да бѣдетъ ѿдѣенъ ꙗ́ко прѣавѣши ꙗ́ко прѣаѣтъ.

6. правило:

Епископ или свещеник или ѣакон нека се не баве световним пословима. Ако то чини, нека се свргне.

7. правило:

Ако неки епископ или свещеник или ѣакон буде празновао свети дан Пасхе пре пролетње равнодневице заједно са Јудејима, такав нека буде свргнут.

8. правило:

Ако се неки епископ или свещеник или ѣакон или неко други из свещеничког имена (реда, чина), не причести када бива свети принос, нека каже разлог због чега је тако поступио. Ако је тај разлог прихватљив, нека му буде опроштено. Ако не каже разлог, нека буде одлучен јер је проузроковао штету народу и навео на сумњу онога који је обављао принос, као да га није правилно учинио.

9. правило:

Све вернике који долазе у храм и слушају (речи) Светог Писма, а не остану за време молитве и светог Причешћа, треба одлучити као оне који изазивају неред у цркви.

10. правило:

Ако се неко заједно моли са оним који је одлучен (из заједнице), па макар то чинио и у приватном дому, такав нека се одлучи.

11. правило:

Клирик који се моли са клириком који је свргнут, нека такође буде свргнут.

12. правило:

Ако неки клирик или лаик (световњак) који је одлучен или није достојан да буде примљен у клир, оде у други град без препоручног листа (писма које издаје епископ), нека се одлучи, као што треба учинити и са оним који га је примио.

ПРА́ВНО ҃г.

Ѣще же бѣдетъ ѡлѣченныи: да продолжитѣа ѣмѡ ѡлѣченіе, ѣкѡ солгавшемѡ и ѡбманѡвшемѡ цркви бжтѡ.

ПРА́ВНО ҃д.

Не позволитѣльно єпископѡ ѡстѣвлати своѡ єпархію и бо инѡю преходити, ѣще бы и ѡ многихъ оубѣждаемъ былѡ, рѣзѣѡ когда бѣдетъ нѣкоторѡа вниа благоглобѡа, иѣ творити єгѡ понѣждающаѡ, ѣкѡ могѡщаго бѡльшѡю пользѡ ѡбнѣтѡуцѡмъ тѡмѡ принестѡи єлѡвомъ бл҃гочѣстѡа. И иѣ не по своемѡ прозѡболѡ, но по єдѡѡ многихъ єпископовѡ и по инѡнѣишемѡ оубѣжденію.

ПРА́ВНО ҃е.

Ѣще ктѡ преевѣтерѡ, или дѡконѡ, или бѡбще находѡщійѣа вѡ спискѣ клира, ѡстѣвѡвѡ скѡн предѣлѡ, бо инѡи ѡидетъ, и совѣмѡ премѣстѣѣа, вѡ дрѡгомѡ жити бѣдетъ безѡ болѡ єпископа своегѡ: таковоѡмѡ повелѣѡемѡ не сѡвѣжити болѣе, и наипѡче, ѣще скѡ(с. д)егѡ єпископа, призывѡющаго єгѡ кѡ вѡзвращенію, не послѡшѡлѡ. Ѣще же ѡстѣветѣа вѡ єѣмѡ безчїнїи: тѡмѡ, ѣкѡ мїранїнѡ, вѡ ѡбщенїи да бѣдетъ.

ПРА́ВНО ҃ж.

Ѣще же єпископѡ, оубѡ котораго таковоѡмѡ быти сѡвѣтитѣа, вѡ ничтѡ вѡмѣнїевѡ ѡпредѣленное иѡмѡ запрещенїе сѡвѣтитѣа, прїиметъ иѡхъ ѣкѡ членѡвѡ клира: да бѣдетъ ѡлѣченѡ, ѣкѡ оубѣтитѣль безчїнїѡ.

ПРА́ВНО ҃з.

Ктѡ по стѡмѡ крещенїи двѡмѡ ерѡкѡмѡ ѡбѡзѡнѡ былѡ, или налѡжнїцѡ имѣлѡ, чтѡтѡ не мѡжетъ быти єпископѡ, ни преевѣтерѡ, ни дѡконѡ, ннѡже бѡбще вѡ спискѣ сѡщеннагѡ чїна.

ПРА́ВНО ҃и.

Взѣмшїи вѡ сѡпрѡжертѡ вѡвѡѡ, или ѡвѣрженнѡю ѡ сѡпрѡжертѡа, или блѡднїцѡ, или рабїнїю, или позѡрнїцнѡю, не мѡжетъ быти єпископѡ, ни преевѣтерѡ, ни дѡконѡ, ннѡже бѡбще вѡ спискѣ сѡщеннагѡ чїна.

13. правило:

Ако ли је већ био одлучен, нека му се одлучење продужи као ономе ко је слагао и преварио Цркву Божију.

14. правило:

Епископ не сме, оставивши своју епископију, прелазити у другу, без обзира што је од многих наговаран на то, осим ако нема некакав оправдан разлог који га побуђује на такав поступак; тако да може више користити онима својом побожном и благом речју, који су тамо, али и ово не може чинити својом вољом, него уз допуштење сабора епископа и након много молби.

15. правило:

Ако неки свештеник или ђакон или неко други од оних који се налазе у именику клирика, остави своју епископију и пође у другу, те преместивши се у потпуности, настани се у другој епископији без знања свог епископа, заповедамо да такав више не сме обављати свету службу; нарочито ако буде позван од свог епископа да се врати, а не послуша га, него остане упоран у свом преступу, тада у тој другој епископији може бити у заједници само као лаик.

16. правило:

А ако епископ, код кога се налазе такви, не узимајући у обзир наложену забрану свештенодејствовања, поменуте ипак задржи као клирке, таквог епископа потребно је одлучити као изазивача нереда.

17. правило:

Који се после крштења два пута женио, или је имао љубавницу, тај не може бити ни епископ, ни свештеник ни ђакон, нити може бити у било коме свештеничком чину.

18. правило:

Који је узео удовицу, или распуштеницу, или блудницу, или ропкињу (или глумицу), не може бити ни епископ, ни свештеник, ни ђакон, нити може бити у било ком свештеном чину.

ПРА́ВИЛО ђ.г.

Имѣвшій въ сѣрдѣжестѣ двѣхъ сестръ, или племянницѣ, не мѡжетъ быти въ клирѣ.

Сѣ апѡстольское правило постановлено для тѣхъ, которые, въ таковое сѣрдѣжество вступивъ еще въ язычестѣ, ѡставились въ сѣмъ незаконномъ сожитіи нѣкоторое время и послѣ крещеніа. И которые по крещеніи не ѡставились болѣе въ такомъ сѣрдѣжестомъ сожитіи: тѣ по сѣ правилѣ св. деѡфіла александрійскаго мѡгутъ быти терпимы въ клирѣ: потомуѣ что грѣхъ языческаго житія ѡчищенъ стѣлымъ крещеніемъ.

ПРА́ВИЛО ђ.

Кто изъ клира дастъ себе порѣкою за кого либо, да бѣдетъ извѣрженъ.

ПРА́ВИЛО ђ.а.

Скопецъ, ѡще ѡ человекскаго напѣла тако(е. сѣ)бымъ содѣланъ, или въ гоненіи мѡжеиныхъ членѡвъ лишѣнъ, или тѣмъ рожденъ, и ѡще достѡннъ, да бѣдетъ епископъ.

ПРА́ВИЛО ђ.б.

Сѣмъ себе икопѣшій, да не бѣдетъ принѣтъ въ клирѣ. Самоубійца бо сѣтъ, и врагъ бжѣа созданіа.

ПРА́ВИЛО ђ.г.

Иѡе кто ѡ клира икопѣтъ себе самаго: да бѣдетъ извѣрженъ. Ибо оубійца сѣтъ самаго себе.

ПРА́ВИЛО ђ.д.

Миранинъ, себе самаго икопѣшій, на три года ѡлѣченъ да бѣдетъ ѡ чинствѣ. Ибо начетникъ сѣтъ своеа жизни.

ПРА́ВИЛО ђ.е.

Епископъ, или преевѣтеръ, или дѣаконъ, въ благодѣаніи, или въ клѣтвѡпретѣпленіи, или въ тѣтѣтѣ ѡбличенный, да бѣдетъ извѣрженъ ѡ ѡщѣннаго чина, но да не бѣдетъ ѡлѣченъ ѡ ѡбщѣна церкѡвнаго. Ибо писаніе глаголетъ: не ѡмстѣши двѣжды за сѣдно. Такоже и прочіи причѣтники.

19. правило:

Који је узео две сестре или кћер брата (или сестре), таков не може бити у клиру

20. правило:

Клирик који даје јемство за некога (у световњачким пословима) нека буде свргнут.

21. правило:

Евнух, ако је то постао због насиља људи, или ако су му токо прогона одсечене гениталије, или је рођен као таков, а достојан је, нека буде епископ.

22. правило:

Онај који је сам себе кастрирао, тај нека не буде клирик. Таков човек је самоубица и непријатељ творевине Божије.

23. правило:

Ако је неко, пошто је већ ушао у клир, себе кастрирао, така нека буде свргнут као самоубица.

24. правило:

Лаик, који је сам себе кастрирао, нека се одлучи на три године јер је намислио зло према своме животу.

25. правило:

Епископ, свештеник или ђакон, који се затекне у блудочињењу или који је погазио заклетву, или који је затечен у крађи, таков нека се свргне, али не треба да буде одлучен јер Свето Писмо каже: „Не свети се два пута за једну ствар" (Наум 1, 9). Исто треба поступити и са осталим клирицима.

ПРА́ВНЛО ꙗь.

Повелѣваемъ, да ѡзъ встѣпнѣшнхъ въ клиръ безбра́чными, желіющїе встѣпїютъ въ бра́къ Ѡднѣ тѣмъ чтецы и пѣцы.

ПРА́ВНЛО ꙗьз.

Повелѣваемъ єпископа, ѡнѣ пресвѣтѣра, ѡнѣ діакона, єпѣпаго вѣрннхъ согрѣшнцнхъ, ѡнѣ невѣрннхъ ѡбнѣвнхъ, и чрезъ єе ѡстрѣшнті хотѣщїаго, ѡзвергнті ѡ єпѣннагѡ чїна. Нѣо гдѣ ѡнѣдѣ наъз ємѣ не ѡчїнаъ: напрогнѣхъ тѣгѡ, ємѣ бѣвъ ѡдѣрѣемъ, не нанѡнѣвъ ѡдѣрѣемъ, ѡкорѣемъ, не ѡкорѣемъ вѣанннхъ, єтрадѣа, не ѡгрожѣмъ.

ПРА́ВНЛО ꙗьн.

ѡце ктѣ, єпископъ, ѡнѣ пресвѣтеръ, ѡнѣ діаконъ, прѣведнѡ за ѣвннѡ вннѣ ѡзверженннѣ, дерзнетъ коєдѣтнѣ єдѣнѣа, нѣкогда ємѣ порѣченннѡ: таковнѣ совѣмъ да ѡсѣчѣтѣа ѡ цркви.

ПРА́ВНЛО ꙗьд.

ѡце ктѣ, єпископъ, ѡнѣ пресвѣтеръ, ѡнѣ діаконъ, дѣнѣамн єе дѣтѣннѣтѣо полѣчнтѣ: да єдѣтѣ ѡзверженъ и Ѡнъ, и погнѣвннѣнѣ, и ѡ Ѡбѣнѣнѣа совѣмъ да ѡсѣчѣтѣа, ѣкѡ ємѣнѣ бѣлѣхъ мнѣо петрѣмъ.

ПРА́ВНЛО ѣ.

ѡце котѣрнѣ єпископъ, мїрекнѣхъ наѣлѣннѣкѣвъ ѡпѣтѣнѣвъ, чрезъ ннѣхъ полѣчнтѣ єпископѣкѣю въ цркви влѣгѣ: да єдѣтѣ ѡзверженъ и ѡлѣченъ, и вѣтѣ єѡбѣнѣнѣа єз ннѣмъ.

ПРА́ВНЛО ѣа.

ѡце котѣрнѣ пресвѣтеръ, презрѣвъ єѡбѣннѣа єпископа, ѡдѣлнѣа єѡрѣнѣа тѣорнѣтн єдѣтѣ, и Ѡлѣарѣ ннѣнѣ єѡрѣзнтѣ, не ѡблнѣнѣ єдѣмъ єпископа нн въ ємѣ прѣгнѣнѣмъ єлѣгѣетѣо и прѣдѣтѣ: да єдѣтѣ ѡзверженъ, ѣкѡ лѣѡнаѣлѣннѣнѣ. Нѣо єтѣ похнтѣтѣлѣ влѣгнѣ. Таѣже ѡзверженѣ да єдѣтѣ и прѣѣ ѡзъ клнра, кѣ ємѣ прнлѣжнѣнѣа. Мнѣрѣне же да єдѣтѣ ѡлѣченѣ ѡ Ѡбѣнѣнѣа єѡрѣѡннѣа. И єе да єдѣтѣ по єднѣмъ, и вѣѣрѣмъ, и тѣрѣтѣмъ ѡѣѣннѣнѣ ѡ єпископа.

26. правило:

Од оних који су нежењени ступили у клир, заповедамо да се могу женити, уколико хоће, само чтеци и појци.

27. правило:

Заповедамо да се свргне епископ или свештеник или ђакон који туче вернике када погреше, или неверне због злобе, или тиме жели да некога застраши, јер нас Господ томе никако није учио него напротив, онда када су Га тукли, Он није узвраћао ударцем, када су Га псовали, није узвраћао псовком, а када је трпео, никоме није претио (погл. 1. Петр. 2, 23).

28. правило:

Ако се епископ или свештеник или ђакон, који је због доказаних престапа правично свргнут, усуди да преузме службу која му је некада била поверена, такав нека се сасвим искључи из Цркве.

29. правило:

Ако неки епископ или свештеник или ђакон новцем добије (купи) свештеничко достојанство, тај нека се свргне, као и онај који га је поставио; и нека се одлучи из заједнице у потпуности као што је то учињено са Симоном Волхом (Врачарем)

30. правило:

Ако се неки епископ послужи световним властима да би помоћу њих добио епископију (цркву), такав нека се свргне а потом нека се и одлучи. Исто учинити и са онима који су са њиме у тој заједници.

31. правило:

Ако један свештеник, презревши свога епископа, сазове некакав свој збор и подигне други олтар, а не може окривити епископа у било чему што се тиче благочестија и истине (правде), такав свештеник нека буде свргнут као властољубив јер се понео као самосилник. Исто тако, нека буду свргнути и остали клирици који прихвате његово мишљење. Што се тиче лаика, они нека буду одлучени. А све ово нека буде после прве или друге или треће опомене од стране епископа.

ПРА́ВНЛО ѿб.

ѿце котóрыи преевѣтерз, илѣ дѣаконз ѿ епископа во ѿлѣченїи ездѣтз: не подобѣтз е́мѣ вѣ о́бщїеи прїа́тѣ быти ннымыз, но то́чию ѿлѣченшымыз е́гò: рѣзвѣ когдѣ елѣчїтєа оумрѣти епископѣ ѿлѣченшымыз е́гò.

ПРА́ВНЛО ѿг.

Не прїнїмѣти никогò и́з члѣнїхз епископшвз, илѣ преевѣтершвз, илѣ дѣаконшвз безъ прѣдставїтельныа гра́маты: и когдѣ о́наа прѣдѣблена ездѣтз, да разсѣдѣтз ѿ нїхз: и ѿце ездѣтз проповѣдники бл҃гочестїа, да прїемлючєа: ѿце ли нѣ, подѣнчє нмыз, чгò и́зжно, а вѣ о́бщїеи не прїемлнчє нхз. И́бо мно́гоє бывѣтз подлòгомз.

ПРА́ВНЛО ѿд.

Епископамз е́акагѡ наро́да подобѣтз знѣти пѣрваго вѣ нїхз, и прїзнавѣти е́гò ѿакѡ главѣ, и ннчегò превышѣиоцагѡ нхз влѣстѣ не творїти безъ е́гò разсѣдѣнїа: творїти же кѣждомѣ то́лькѡ то, чгò ка́лѣтєа до е́гò е́пѣрхїи, и до мѣстз кз нѣи прїнадлежѣннхз. Но и пѣрвыи ннчегò да не творїтз безъ разсѣдѣнїа вѣчхз. И́бо тѣакѡ ездѣтз е́дннмѣслїе, и проглавнчєа е́гз ѿ глѣѣ во е́тòмз дхѣ, о́цз и снз и е́тѣи дхз.

ПРА́ВНЛО ѿе.

Епископз да не дерзѣтз внѣ прѣдѣловз своєа е́пѣрхїи творїти рѣкоположенїа во гра́дѣхз и вѣ е́лѣхз, е́мѣ не подчїненнхз. ѿце же ѡблнченз ездѣтз, ѿакѡ сотворнї е́е безъ соглѣсїа нмѣющнхз вѣ подчїненїи гра́ды о́ныє, илѣ е́ла: да ездѣтз и́звѣрженз и о́нз, и порѣбленнїи ѿ негò.

ПРА́ВНЛО ѿс.

ѿце ктò, бѣвѣ рѣкоположенз во епископа, не прїнїметз елѣженїа и попеченїа ѡ наро́дѣ, е́мѣ порѣченнагѡ: да ездѣтз ѿлѣченз, докòлѣ не прїнїметз о́нагѡ. Тѣакѡже и преевѣтерз и дѣаконз. ѿце же по́ндѣтз чдѣа, и не ездѣтз прїнїа́тз, не по своєи бòлѣ, но по злòбѣ наро́да: о́нз да преевѣдѣтз епископз, клирз же гра́да тогò да ездѣтз ѿлѣченз за то, чгò тѣакѡ бл҃гѡ непокорнѣагѡ наро́да не оумнїлн.

32. правило:

Ако је један свештеник или ђакон одлучен од свога епископа, таквог свештеника или ђакона не сме примати други епископ, него само онај који га је одлучио; осим у случају да се упокојио онај епископ који га је одлучио, тада га може прихватити други (епископ).

33. правило:

Нека се не прима нико од страних епископа, свештеника и ђакона ако нема препоручни лист; а када тај лист поднесу на увид, нека се добро просуди о њима, те ако су заиста проповедници благочестивости, тада нека се приме; ако ли нису достојни, пошто им се да колико је потребни, не треба их примати у заједницу јер се често дешавају преваре.

34. правило:

Епископи свакога народа треба да знају о томе ко је први међу њима и да га сматрају за главу; ништа важно нека не преузимају без његовог знања, и нека сваки (од епископа) предузима само оно што се тиче његове епархије и подручних места. Али ни овај епископ нека не чини ништа без знања свих осталих епископа јер ће само тако бити једнодушност и прославиће се Бог кроз Господа у Светоме Духу - Отац и Син и Дух Свети.

35. правило:

Епископи да се не усуђују ван својих граница да рукополажу по другим градовима и местима (селима) која им нису потчињена; а ако се докаже да је то неко чинио без знања оних којима ти градови или села припадају, епископи који су обавили та рукоположења нека сесвргну као и сви они који су рукоположени на такав начин.

36. правило:

Ако један епископ, када је већ постављен, неће да прими службу и старање о народу који му је поверен, такав нека буде одлучен док се не прихвати службе; исто тако и свештеник или ђакон. Ако пак он пође, а не буде примљен, не стога што је он томе настојао, него по злоби народа, у таквом случају он нека остане епископ, а клир дотичног града нека се одлучи зато што није знао да научи (поучи) непокорни народ.

ПРА́ВНО ѿз.

Дважды въ годѣ да бывають соборы епископовъ, и да разсуждають они дрѣзъ из дрѣгомъ ѿ догматахъ бл҃гоуче́тїа, и да разрешаютьъ едѣлющыяся церкѣныа прекоелѣвїа. Въ первый рѣзъ, въ четвертѣю недѣлю патндеа́ттицы: а во вторый, ѿктябрьа во вторыи́надесять дѣнь.

Поелѣ по ѿсобымъ причинамъ назначаемы были дрѣга времена для соборовъ. См. перв. всел. собор. пр. ѿ шест. всел. собор. пр. ѿ.

ПРА́ВНО ѿн.

Епископъ да имѣетъ попечѣнїе ѿ вѣхъ церкѣбныхъ вѣщїхъ, и ѿными да распоряжаетъ, ѣкѡ егѣ назирѣющѣ. Но не позволительно е́мѣ прибѣгать что́ либо ѿ ѿныхъ, или родникамъ евоимъ даритъ принадлежащее егѣ. Аще же е́тъ немѣщїе, да подаетъ имъ, ѣкѡ немѣщымъ: но подъ е́имъ предѣломъ да не продаетъ принадлежащаго цркви.

ПРА́ВНО ѿд.

Превѣтеры и дїаконы, безъ воли епископа, ничегѡ да не совершаютъ. Небѡ е́мѣ вѣрены людїе гдѣни, и ѿнъ воздѣетъ ѡвѣтъ ѿ дрѣшѣхъ ихъ.

ПРА́ВНО ѿ.

Е́ишѡ ѿзвѣтно да е́детъ ѿбѣтвенное имѣнїе епископа, [ѣтъли ѿнъ имѣетъ ѿбѣтвенное,] и е́ишѡ ѿзвѣтно гдѣне: дабы епископъ, оумираа, имѣла влѣсть ѡстабитъ ѿбѣтвенное, комѣ хѡщетъ, и кѣкъ хѡщетъ, дабы подъ вѣдомъ церкѣбнаго не было распрѣчено имѣнїе епископа, имѣющаго иногда женѣ и дѣтѣи, или родниковъ, или рабовъ. Небѡ праведно е́е предъ е́гомъ и челоуѣки, дабы и црковь не претерпѣла нѣкоегѡ оуцѣрѣа, по неизвѣстности имѣнїа епископикаго: и епископъ, или е́гѡ родники, не подвѣрглись ѡтобранию имѣнїа за црковь, или же дабы блнзкїе къ немѣ не блннъ въ тѣжбы, и кончина е́гѡ не была сопровождена безславіемъ.

37. правило:

Два пута у години нека буде сабор епископа; и нека они међу собом испитају догмате благочестија и нека решавају црквене спорове који настану. Први пут, четврте недеље Педесетнице; други пут, дванаестог дана месеца хипервертеја (октобра).

38. правило:

Епископ нека води старање о свим црквеним стварима и нека њима управља, свагда имајући на уму истину о томе да га надзире Сам Бог. Због тога, епископ нека не присваја себи било шта од онога што припада Цркви, нити то сме даривати родбини јер је то Божије. Ако му је родбина сиромашна, нека им помогне као сиротињи, али под тим изговором нека не узима оно што је црквено.

39. правило:

Свештеници и ѣакони без знања епископа нека ништа не предузимају јер епископ је тај који се мора старати о народу Господњем и који ће дати рачун о душама њиховим.

40. правило:

Нека су тачно познате ствари епископа (ако их поседује) и нека су тачно познате ствари које припадају цркви, како би епископ имао могућност да пред смрт остави коме и како жели оно што је његово, и да се под изговором црквених ствари не оштети оно што припада епископу, који можда има жену и децу, родбину или слугу. Јер, и пред Богом и пред људима, право је да ни Црква не буде оштећена, ако се не зна које су ствари епископа, а родбина, под изговором наследства оштети Цркву, или да се покрене парница и на зао глас изађе упокојени епископ.

ПРАВИЛО 41.

Повелѣваемъ епископѣ имѣти власть надъ церковнымъ имѣніемъ. Ище бо драгоценныя челоуѣческіа души есмѣ бѣрени быти должны: то кольми паче ѿ денегахъ заповѣдати должно, чѣобы оны есмѣ распоразили по своей власти, и требующимъ чрезъ пресвѣтеревъ и діаконевъ подавали со страхомъ бжїимъ, и со всакимъ благоговѣніемъ: чѣкоже [ище потребно] и есмѣ заимствовали на несеходимыа нужды свои и страннопріемлемыхъ братїи, да не терпачъ недостатка ни въ какомъ ѡношенїи. Нбо законъ бжїи постановилъ, да слѣдѣциа олтарю, ѿ олтаря пнѣтѣтѣ: ѣкоже и боннз ннкогда не подѣмлетъ оръжїа на врага на своемъ пропнѣтїи.

ПРАВИЛО 42.

Епископъ, или пресвѣтеръ, или діаконъ, игрѣ и пїанствѣ преданныи, или да престѣнетъ, или да бѣдетъ и звѣрженъ.

ПРАВИЛО 43.

Иподіаконъ, или чтецъ, или пѣвецъ, подобное творѣциа, или да престѣнетъ, или да бѣдетъ ѿлученъ. Чѣкоже и мїрѣне.

ПРАВИЛО 44.

Епископъ, или пресвѣтеръ, или діаконъ, лихвы требующїи ѿ должниковъ, или да престѣнетъ, или да бѣдетъ и звѣрженъ.

ПРАВИЛО 45.

Епископъ, или пресвѣтеръ, или діаконъ, съ еретїкѣми молнѣшїеа чокмъ, да бѣдетъ ѿлученъ. Ище же позболнѣтъ имъ дѣйствовати чѣо лнбо, ѣкѣ слѣ(с. к)жнїтеламъ црквн: да бѣдетъ и звѣрженъ.

ПРАВИЛО 46.

Епископъ, или пресвѣтеръ, прїѣвшнхъ крещенїе или жертвѣ еретїковъ, и звѣргачн повелѣваемъ. Кое бо согласїе хрїтовои съ белїаромъ; или кѣа чѣсть вѣрномѣ съ невѣрнымъ;

41. правило:

Нареѣуемо да епископ има власт над црквеним стварима. Нему (епископу) поверене су драгоцене душе људи, то тим пре њему треба да буде поверено старање о новцу, тако да он има власт, са страхом Божим и сваком побожношћу, њиме да располаже. Уз помоћ свештеника и ѣакона треба да даје онима којима је потребно; исто тако (ако је потребно), нека и сам узима за неопходне потребе, како своје тако и браће која су странци, да ни уж чему не би трпели оскудицу. Јер, и закон Божїи нареѣује да они који служе олатру, од олтара да се издржавају; јер, ни војник о своме трошку не подиже оружје против непријатеља (погл. 1. Кор. 9,7,13).

42. правило:

Епископ или свештеник или ѣакон, који се предаје игру (коцкању) и пїанству, или нека престане са тим или нека буде свргнут.

43. правило:

Ипоѣакон или чтец или појац који чини исто, или нека престане са тим или нека буде одлучен. Тако поступити и са лаицима.

44. правило:

Епископ или свештеник или ѣакон који тражи камату од дужника, или нека престане са тим или нека буде свргнут.

45. правило:

Епископ или свештеник или ѣакон који се буде са јеретиком само и молио, нека се свргне. А ако њима (јеретицима) допусти да служе као клирици, нека се свргне.

46. правило:

Нареѣуемо да се свргне епископ или свештеник који призна крштење или жртву (принос) јеретика. Јер, како се слаже Христос са Велијаром? Или, какав део има верник са неверником? (погл. 2. Кор. 6,15)

Сїе апостольское правило шноується кз єретікѣмз, каковыє были въ апостольскѣмъ времени, повреждающимъ главныє догматы ѡ бгѣ оцѣ и снѣ и стѣмз дхѣ, и ѡ воплощеніи сѣа бжїа. Ѡ дрѹгнѣхъ родѣхъ єретікѣмз дальнѣйшыа портановленїа представляютьсѣ слѣдѹюшыа прѣвнла: пѣрв. вселен. собор. прѣв. дї. млодїк. 3, и шест. вселен. чїс. влїа. вл. мз.

ПРАВИЛО мз.

Єпископъ или преевѹтеръ, ѣще по ѣстїнѣ имѣющаго крещенїе внобѣ ѡкрестїтѣ, или ѣще ѡ нечестївыхъ ѡскверненнаго не ѡкрестїтѣ: да бѣдетъ ѣзвѣрженъ, ѣкѡ погмѣвѣющїеа крѣтѣ и смртї гднїи, и не различїющїи свѣщенникѣмъ ѡ лжебѣщенникѣмъ.

ПРАВИЛО мн.

ѣще котѣрый мїранїнъ, ѣзгнѣвъ своѣмъ женѣ, поїметъ ѣнѣю, или ѣныма шрїнѣтѣю: да бѣдетъ ѡлѣченъ.

ПРАВИЛО мд.

ѣще ктѣ, єпископъ, или преевѹтеръ, крестїтѣ не по гднїю ѡчрежденїю, во оцѣ и сѣа и стѣго дхѣ, но въ трѣхъ безначальныхъ, или въ трѣхъ сынѣмъ, или въ трѣхъ ѡчтѣшїтєлїи: да бѣдетъ ѣзвѣрженъ.

ПРАВИЛО н.

ѣще ктѣ, єпископъ, или преевѹтеръ, совершїтѣ не трїи погрѣженїа єдїнаго чїинодѣнїтѣа, но єдїно погрѣженїе, дѣмое въ смртѣ гднїю: да бѣдетъ ѣзвѣрженъ. Нѣко не рекалъ гдѣ: въ смртѣ моѣ крестїтѣ, но: шѣдше надѣнїте вѣа ѣзыки, крестѣще ѣхъ во ѣма оцѣ и сѣа и стѣго дхѣ .

ПРАВИЛО нл.

ѣще ктѣ, єпископъ, или преевѹтеръ, или дїаконъ, или вообщѣ ѣзѣ єщеннаго чїїна, ѡдмѣетѣа ѡ брака и мѣсѣ и вїна, не рѣдїи подѣнга воздержанїа, но по причїнѣ гнѣшенїа, забывъ, чтѣ вѣа двѣрѣ сѣла, и чтѣ бгѣ, рознѣаа чѣловѣка, мѣжа и женѣ сотворїлѣ ѣхъ, и члїкїмъ ѣбразомъ хѣла клеветѣтѣ на роздѣнїе: или да ѣсправнѣтѣа, или да бѣдетъ ѣзвѣрженъ ѣзѣ єщеннаго чїїна, и ѡбѣрженъ ѡ цркѣе. Тѣкожде и мїранїнъ.

47. правило:

Епископ или свештеник који поново крсти онога који заправо има крштење, или не крсти онога који је од нечестивих био оскрнављен, тај нека се свргне јер се наругао крсту и смрти Христовој и није разликовао праве од лажних свештеника.

48. правило:

Ако неки лаик прогна своју жену па узме другу, или ону која је отпуштена од другога, такав нека буде одлучен.

49. правило:

Ако неки епископ или свештеник, сходно ономе како је установио Господ, не крсти у име Оца и Сина и Светога Духа, него у три беспочетна или у три сина или у три утешитеља, такав нека буде свргнут.

50. правило:

Ако неки епископ или свештеник не учини (изврши) у једној тајни (крштења) три погружења, него једно, које се даје на спомен смрти Господње, такав нека буде свргнут. Јер, Господ није рекао: „У Моју смрт крстите“, него је рекао: „Идите и научите све народе, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа“ (Мт. 28,19).

51. правило:

Ако неки епископ или свештеник или ђакон или било ко други из свештеничког реда избегава брак, једење меса или пијење вина, и то не због узрастања у врлини него због гнушања, заборављајући да је све добро, и да је Бог створио мушкарца и жену, такав, или нека се поправи или нека буде свргнут и искључен из Цркве. Исто ово важи и за лаике.

ПРА́ВНЛО ѿв.

ѿце ктò, єпіскопъ, ѿнè преевѣтеръ, ѡбрацаюцагѡсѡ ѡ грѣхѡ не пріемлетъ, но ѡверглетъ: да бѣдетъ ѿзвѣрженъ ѿз' сѣіеннагѡ чїна. ѡпечалнелетъ бо хрїтѡ рѣкшаго: радостъ быблетъ на небесї ѡ єдїномъ грѣшницѣ кѡщемсѡ.

ПРА́ВНЛО ѿг.

ѿце ктò, єпіскопъ, ѿнè преевѣтеръ, ѿнè дїаконъ, во дни прѡзданнѡвѡв не вкѡшатъ мѡсѡ н бїна, гнѡшѡсѡ, а не радн подебга вездержанїѡ: да бѣдетъ ѿзвѣрженъ, ѡкѡ сожженнїѡ в зобѣтвенноѡ зобѣтї, н быблѡщїѡ вноѡ соблѡзна мнѡгнмъ.

ПРА́ВНЛО ѿд.

ѿце ктò ѿз' клира вь корѣмницѣ гадѡщїѡ оумѡтренъ бѣдетъ: да ѡлѡчїтсѡ, кромѣ глѡчалѡ, когда на пѡтї по нѡждѣ вь гостїнницѣ ѡдыхлетъ.

ПРА́ВНЛО ѿє.

ѿце ктò ѿз' клира доладнтъ єпіскопѡ, да бѣдетъ ѿзвѣрженъ. Книзю бо людѡ тѡвоїхъ да не речѡш сѡл.

ПРА́ВНЛО ѿс.

ѿце ктò ѿз' причта доладнтъ преевѣтерѡ, ѿнè дїаконѡ: да бѣдетъ ѡлѡченъ ѡ ѡбщєнїѡ церкѡвнагѡ.

ПРА́ВНЛО ѿз.

ѿце ктò ѿз' клира хромоѡ, ѿнè глѡхоѡ, ѿнè слѣпоѡ, ѿнè ногѡмн болѣзненноѡ поемѣтсѡ: да бѣдетъ ѡлѡченъ. Такожде н мїрѡнннъ.

ПРА́ВНЛО ѿн.

Єпіскопъ, ѿнè преевѣтеръ, нерадѡщїѡ ѡ причтѣ н ѡ лѡдехъ, н не оумѡщїѡ нїхъ бл҃гочестїю, да бѣдетъ ѡлѡченъ. ѿце же ѡстѡнетсѡ вь сѣмъ нерадѣнїѡ н лѣностї: да бѣдетъ ѿзвѣрженъ.

ПРА́ВНЛО ѿд.

ѿце ктò, єпіскопъ, ѿнè преевѣтеръ, ѿнè дїаконъ, нѣкоемѡ ѡ клира нѡждающемѡсѡ не подлетъ потребнагѡ: да бѣдетъ ѡлѡченъ. Законѣбѡл же вь тѡмъ, да бѣдетъ ѿзвѣрженъ, ѡкѡ оубївѡѡ брѡта своєгò.

52. правило:

Ако неки епископ или свештеник не прими, него одбије онога који се обраћа из греха, такав нека буде свргнут јер тиме жалости Христа који је рекао да бива радост на небу за сваког грешника који се покаје (погл. Лк. 15,7).

53. правило:

Ако се неки епископ или свештеник или ђакон клони меса и вина у празничне дане јер се гнуша, а не због напредовања у добру, такав нека се свргне јер је жигосан на својој савести и постаје повод за саблазандругим људима.

54. правило:

Ако се неки клирик затекне да једе у крчми, нека буде одлучен, осим у случају да је на путовању и да се из потребе зауставио у гостионици.

55. правило:

Ако неки клирик увреди епископа, нека буде свргнут јер се старешини свога народа не говори ружно (погл. Дела ап. 23, 5).

56. правило:

Ако неки клирик увреди свештеника или ђакона, нека буде одлучен.

57. правило:

Ако неки клирик исмева хромог, или глувог, или слепог, или слабог (**болесног**) у стопалима, такав клирик нека се одлучи. Исто важи и за лаике.

58. правило:

Епископ или свештеник који занемарује клир и народ, и не поучава их побожности, нека се одлучи. Ако устраје у том немару и небриси, нека буде свргнут.

59. правило:

Ако неки епископ или свештеник, када је неко од клирика у нужди, не пружи сабрату оно што му треба, такав нека буде одлучен. А ако је упоран у тој навици, нека буде свргнут као убица брата свога.

ПРАВИЛО 58.

И́ще ктò подлѡжнѡ кни́ги нечестнѣыхъ, ѡ́н стѣ́а
въ цркви ѡглашѣтъ, ко вре́дѡ наро́да и кли́ра: да
бѡдетъ ѡзвѣрженъ.

ПРАВИЛО 59.

И́ще вѣрнѡй ѡбвнѡлемъ бѡдетъ въ любодѣ́нствѣ,
и́ли въ прелюбодѣ́нствѣ, и́ли бо и́номъ како́мъ
запрещѣ́нномъ дѣ́лѣ, и ѡблчѣ́нъ бѡдетъ: да не
вбоднѣа въ кли́ръ.

ПРАВИЛО 60.

И́ще ктò и́зъ кли́ра, о́утрашаеъ чело́вѣка ѡ́дѣа, и́ли
ѡ́лнна, и́ли ѡ́ретика, ѡ́речѣ́тъ ѡ́ и́мени хрѣ́това: да
бѡдетъ ѡзвѣрженъ ѡ́ цркви. И́ще же ѡ́речѣ́тъ ѡ́
и́мени сѡ́жнѣ́ла цркви: да бѡдетъ ѡзвѣрженъ ѡ́
кли́ра. И́ще же покѡ́етъ: да бѡдетъ прнѡ́тъ, ѡ́ко
мѡ́рнннъ.

ПРАВИЛО 61.

И́ще ктò ѡ́пископа, и́ли преевѣ́тера, и́ли дѡ́кона, и́ли
воо́ще и́зъ цѣ́ннагъ чина, бѡдетъ ѡ́сти ма́со въ
крови́ дѡ́ши ѡ́го, и́ли свѣро́дннѡ, и́ли мертвѣ́ннѡ:
да бѡдетъ ѡзвѣрженъ. И́бо сѣ́ законъ запрѣ́тилъ. И́ще
же сѣ́ содѣ́летъ мѡ́рнннъ: да бѡдетъ ѡ́лчѣ́нъ.

ПРАВИЛО 62.

И́ще ктò и́зъ кли́ра о́гмѡ́тренъ бѡдетъ постѡ́цима
въ де́нь гдѣ́нь, и́ли въ сѡ́бѡтѣ́хъ кро́мѣ́ ѡ́дннѡ
то́кмо [вѣ́ликѡ́ сѡ́бѡты]: да бѡдетъ ѡзвѣрженъ.
И́ще же мѡ́рнннъ, да бѡдетъ ѡ́лчѣ́нъ.

Сте́пень разрѣ́шенѡ́ поста, ко днѡ́ воскреснѡ́й и́
сѡ́бѡтнѡ́й, ѡ́предѣ́летъ въ цѣрковнѡ́мъ о́рѡ́вѣ,
и́ состоѡ́тъ ѡ́быкновеннѡ́ въ то́мъ, чтò
разрѣ́шѣ́тъ вѡ́до, ѡ́ле́й и́ прнѡ́тѣ́ пи́ци по лѣ́тѡрѡ́н,
безъ продо́женѡ́ неа́де́нѡ́ до тре́хъ чѣ́твертей днѡ́.

ПРАВИЛО 63.

И́ще ктò и́зъ кли́ра, и́ли мѡ́рнннъ, въ вѣ́нагѡ́дѣ
ѡ́дѣ́ннѡ́ и́ли ѡ́ретичѣ́скѡ́ вѡ́дѣ́тъ помѡ́лнѣ́ти: да
бѡдетъ и́ ѡ́ чина цѣ́ннагъ ѡзвѣрженъ, и́ ѡ́лчѣ́нъ ѡ́
ѡ́бщѣ́нѡ́ цѣрковнѡ́гъ.

60. правило:

Који на зло народа и клира као свете износи у храму књиге за које се зна да су нечасне (апокрифи), таков нека буде свргнут.

61. правило:

Ако се подигне некаква тужба против верника због блудочињенења или прељубе или због неког другог забрањеног дела, а то се докаже као истина, таков нека се не прима у клир.

62. правило:

Ако се неки клирик у људском страху пред Јудејима, Јелинима или јеретичима одрекне Христа, таков нека буде искључен. Ако ли се одрекне имена клирика, нека буде свргнут. Ако се покаје, нека буде примљен али као лаик.

63. правило:

Ако неки епископ или свештеник или ђакон или неко други из свештеног реда буде јео меса у крви душе његове (сирово месо) или задављено од других звери, или стрвину (мрцину), таков нека буде свргнут јер је ово закон забранио. А ако је лаик, тада нека буде одлучен.

64. правило:

Ако неко од клира буде затечен да пости у дан Господњи (недеља) или суботом, осим на Велику суботу, таков нека буде свргнут. Уколико је лаик, нека буде одлучен.

65. правило:

Ако неки клирик или лаик пође у јудејску синагогу или јеретички храм да се тамо моли, нека буде свргнут и одлучен.

ПРА́ВНЛО ̑с.

Ѣце ктò нз̑ кли́ра вѣ свѣрѣ когò оудѣрнѣтѣ, н̑ ѣдннмъ оудѣрѣннмъ оудѣтѣ: да бѣдетѣ нзвѣрженъ за продѣрзотѣ своò. Ѣце же мїранннх̑ сїе сотворнѣтѣ: да бѣдетѣ ѡлѣченъ.

ПРА́ВНЛО ̑з.

Ѣце ктò дѣбѣ нехвѣрѣченнѡ напнловавѣ нмѣетѣ: да бѣдетѣ ѡлѣченъ ѡò ѡбщѣннѡ церкòвнагѡ. Не позволѣтн же ѣмѣ брѣтѣ ннѡ: но дòлженъ оудѣржѣтѣ тѣ, котòрѡю нзвѣрѣлъ, ѣце бы н̑ оудѣога был̑.

ПРА́ВНЛО ̑н.

Ѣце ктò єпїскопъ, нл̑ преевѣтѣръ, нл̑ дїаконъ, (с̑ бѣ) прїемлетѣ ѡ когѡ лнбо вѣторòе рѣкоположѣнїе: да бѣдетѣ нзвѣрженъ ѡò цїеннагѡ чнна, н̑ ѡнъ н̑ рѣкоположнвнн: рѣзвѣтѣ ѣце достовѣрнѡ нзвѣтѣтно бѣдетѣ, чтò ѡ єретїкòвѣ нмѣетѣ рѣкоположѣнїе. Нбо крещѣннмъ, нл̑ рѣкоположѣннмъ ѡò такобѣхъ, нн вѣрнмн, нн слѣжнтеллмн цр̑квн бѣтн не возмòжно.

ПРА́ВНЛО ̑д.

Ѣце ктò, єпїскопъ, нл̑ преевѣтѣръ, нл̑ дїаконъ, нл̑ в̑подїаконъ, нл̑ чѣецъ, нл̑ пѣвѣецъ, не постнѣтѣ во с̑тѡю чѣтырѣдѣсѣтннцѣ прѣд̑ пѣхòю, нл̑ вѣ рѣдѣ, нл̑ вѣ пѣтòкѣ, кромѣ прѣпѣтѣтѣѡ ѡò нѣмоцн чѣлѣеннѡ: да бѣдетѣ нзвѣрженъ. Ѣце же мїранннх̑: да бѣдетѣ ѡлѣченъ.

ПРА́ВНЛО ̑е.

Ѣце ктò, єпїскопъ, нл̑ преевѣтѣръ, нл̑ дїаконъ, нл̑ бообщѣ нз̑ спнска кли́ра, постнѣтѣ сѣ ѡдѣлмн, нл̑ прѣзднѣтѣ сѣ ннмн, нл̑ прїемлетѣ ѡò ннхъ дѣры прѣздннкòвѣ нхъ, кѣкѣ то, ѡпрѣснокн, нл̑ нѣчѣто подòбное: да бѣдетѣ нзвѣрженъ. Ѣце же мїранннх̑: да бѣдетѣ ѡлѣченъ.

ПРА́ВНЛО ̑а.

Ѣце котòрнн хр̑тїанннх̑ прннесѣтѣ єлѣн̑ вѣ кѣпнцѣ нзвѣчнское, нл̑ вѣ с̑нѡгòгѣ ѡдѣнскòю, вѣ нхъ прѣздннкн, нл̑ возжѣтѣ свѣщѣ: да бѣдетѣ ѡлѣченъ ѡò ѡбщѣннѡ церкòвнагѡ.

66. правило:

Ако неки клирик удари некога у свађи, и једним ударцем га убије, нека буде свргнут због своје нагловитости, а ако је лаик, нека буде одлучен.

67. правило:

Ако неко силује незаручену девојку, тај нека буде одлучен. Такође му није дозвољено да узима другу за жену, него треба да узме за жену ону коју је на такав начин изабрао, макар да је и сиромашна.

68. правило:

Ако неки епископ или свештеник или ђакон прими од кога другог рукоположење, нека буде свргнут, и он и онај који га је рукоположио, осим у случају да се докаже да је рукоположен од стране јеретика јер који су крштени и рукоположени од таквих, не могу бити ни верници ни клирици.

69. правило:

Ако неки епископ или свештеник или ђакон или ипођакон или чтец или појак, не буде постио свету Четрдесетницу пред̑ Пасхом, или среду и петак, осим ако није спречен неком телесном немоћи, такав да буде свргнут. Ако је световњак, нека буде одлучен.

70. правило:

Ако неки епископ или свештеник или ђакон или неко други из клира буде постио заједно са Јудејима, или са њима светковао њихове празнике, или примао од њих празничне дарове (нпр. пресне хлебо̀ве и слично), такав нека се свргне. Ако то учини лаик, нека буде одлучен.

71. правило:

Ако неки хришћанин принесе уље у незнабожачко светилиште или јудејску синагогу, или пали свеће када су њихови празници, такав нека се одлучи.

ПРА́ВНЛО ѿв.

Ѣще ктò нзъ причта, или мѣранныз, нзъ стѣла цркви похититъ боикъ, или еленъ: да едетъ ѿлученъ ѿ общенїа церковнаго, и пастерицею да приложитъ къ томъ, чтоъ взалъ.

ПРА́ВНЛО ѿг.

Создаъ златый, или серебряный ѿвещенный, или завещъ, никтоъ оуже да не присвонтъ на бою оупотребленїе. Беззаконно бо естъ. (с. кс) Ѣще же ктò въ емиз оумоутренъ едетъ: да накажетъ ѿлученїемъ.

ПРА́ВНЛО ѿд.

Епископъ, ѿ людѣи вѣроатїа достонныхъ ѿвннѣмый въ чѣмъ либо, не входимъ емиз доженъ бытъ призванъ епископни: и аще предстанетъ и признаетъ, или ѿлученъ едетъ: да ѿпредѣлитъ епитїма. Ѣще же званъ бывъ, не поладшае: да позоветъ вторичноу чрезъ посылаемыхъ къ немъ двѣхъ епископовъ. Ѣще же и тѣмъ не поладшае: да позоветъ и въ третїи рѣзъ чрезъ двѣхъ посылаемыхъ къ немъ епископовъ. Ѣще же и сегò не ѿбжѣла, не предстанетъ: соборъ, по благоусмотрѣнїю своемъ, да пронзвеетъ ѿ немъ рѣшенїе, да не минетъ быгодъ имѣти, бѣгла ѿ сдѣла.

ПРА́ВНЛО ѿе.

Во свидѣтельство прочїихъ епископа не принятии еретїкѣ: но и вѣрнѣмъ единаго не доволно. На оутѣхъ бо двоихъ, или трѣхъ свидѣтелей твердоу станетъ всякъ глаголъ.

ПРА́ВНЛО ѿз.

Ѣмъ не подобаетъ епископъ, нзъ оугоженїа братъ, или сынъ, или иномъ родникъ, поставлати въ достонство епископа, когò хощетъ. Нбо нѣтъ прѣведно творити наследникъ епископства, и собственность бжїю дати въ дѣръ человекемъ притрѣтїю. Не должно бо црковъ бжїю подъ власть наследникъ поставлати. Ѣще же ктò егò сотворитъ: поставленїе да едетъ недействительное, емиз же ѿлученїемъ наказанъ да едетъ.

72. правило:

Ако неки клирик или laik понесе из свете цркве восак или уље, тај нека буде одлучен и нека петоструко врати од онога што је узео.

73. правило:

Посвећени златни или сребрени сасуд, или тканину, нека нико не користи за домаћу употребу јер је то дело безакоња. А ко се затекне да то чини, нека буде одлучен.

74. правило:

Епископ који је у нечему оптужен од људи којима се може веровати, треба да буде позван од епископа, па ако се одазове и исповеди и буде избличен, нека му се одреди казна. Ако позвани не послуша, нека се позове по други пут, пославши по њега двојицу епископа. Ако ни тада не послуша, нека се позове и трећи пут, пославши по њега двојицу епископа. Ако и то презре и не одазове се, тада нека сабор изрекне против таквог епископа оно шта нађе да је заслужио да онај епископ не би помислио да ће му бити од користи ако избегава да се одазове на суд.

75. правило:

Нека се не прима јеретик да сведочи против епископа, а такође нека се не прима ни само један верујући пошто на устима два или три сведока мора остати свака реч (погл. Мт. 18,16).

76. правило:

Епископ, да би угодио брату или сину или неком другом рођаку, не сме постављати на епископско достојанство кога хоће јер није право стварати наследнике епископа, и оно што је Божије прилагођавати човекоугађању, као што није слободно Цркву Божију стављати на власт наследника. А који то ипак чини, нека буде кажњен одлучењем, а учињена постављења нека буду неважећа.

ПРА́ВНЛО ѿз.

Ѣще кѣмъ лишѣнъ ѿкла, илѣи въ ногѣхъ поврежденъ, но досто́ннъ быти епископъ: да бѣдетъ. Ибо тѣлѣи лѣиный недосто́тѣи егѣ не ѡсквернѣетъ, но дѣшебнаѣи скверна.

ПРА́ВНЛО ѿн.

Глѣхѣи же, и глѣпѣи да не бѣдетъ епископъ, не ѣки бы ѡскверненъ бѣлз, но да не бѣдетъ препѣтѣи въ дѣлѣхъ церкѣиныхъ.

ПРА́ВНЛО ѿд.

Ѣще кѣмъ дѣишна и мѣетъ: да не бѣдетъ прилѣтъ въ клиръ, но ниже еъ бѣрными да молнѣи. ѡбѣодѣи же, да прилѣтъ бѣдетъ еъ бѣрными, и ѣще досто́ннъ, то и въ клиръ.

ПРА́ВНЛО ѿ.

Ѣ ѣзыческаго житѣа пришедшаго и креценнаго, илѣи ѡ порѣчнаго ѿбѣа жѣзни ѡбратѣишагоѣ, нѣетъ прѣведно бѣрзъ производнѣи во епископа. Ибо несправедливо еѣще не ипѣитанномѣ быти ѡчнѣиелемъ дрѣгнѣхъ: рѣзѣе тѣиько по бѣгодѣи бѣжѣи еѣ ѡчѣрѣиѣи.

ПРА́ВНЛО ѿа.

Рекли мѣи, ѣкѣ не подобѣетъ епископѣ, илѣи преѣвѣтерѣ бѣбѣиѣи въ нарѣднѣи ѡпрѣвѣиѣи, но неѣѣѣиѣи быти при дѣлѣхъ церкѣиныхъ. Илѣи ѡѣе да бѣдетъ ѡѣѣѣиѣи егѣ не тѣорнѣи, илѣи да бѣдетъ иѣѣѣиѣи. Ибо ниѣтѣе мѣжетъ дѣѣиъ господѣиъ рабѣтѣи, по гѣиѣи зѣповѣи.

ПРА́ВНЛО ѿб.

Не позволѣемъ въ клиръ производнѣи рабѣѣи, безъ соглѣиѣи господѣи, кѣ ѡгорѣиѣи влѣдѣиѣи ѣхъ. Ибо ѡ егѣи прѣхѣднѣи рѣзѣрѣиѣи въ домѣхъ. Ѣще же когдѣ рабѣи и досто́ннъ ѣвнѣиѣи порѣвѣиѣи въ стѣиѣи церкѣиѣи, кѣковѣиъ ѣвнѣиѣи и нѣиъ ѿнѣиѣи, и господѣи конзѣолаѣи, и ѡбѣодѣиѣи, и иѣи дѣиѣи ѡѣѣѣиѣи: да бѣдетъ прѣѣѣиѣи.

77. правило:

Ако неко има болесно око, или има повређену ногу, а достојан је епископства, нека буде (изабран, постављен за епископа) јер телесна мана га не погани, него душевни порок.

78. правило:

Глуви и слепи нека се не постављају за епископа, не због тога што су опогањени, него због тога што им те мане онемогућавају да чине послове цркве.

79. правило:

Ако је неко мучен од демона, нека не буде клирик; па ни са вернима нека се не моли. Ако оздрави, тада нека буде примљен; а ако је достојан, нека буде клирик.

80. правило:

Неумесно је да онај ко је тек изашао из незнабожачког живота и примио крштење, или се из неваљалог живота обратио у веру, да се такав одмах постави за епископа. Јер, није примерено да онај који још ни сам није испитан постаје учитељ других, осим у случају да се то догоди по Божијој благодати.

81. правило:

Рекли смо да епископ или свештеник не треба да се баве јавним управама, него само да се баве црквеним пословима. Свако ко тако не поступа нека се склони, или да престане са тиме, или, у супротном, нека буде свргнут јер по заповести Божијој, нико не може служити два господара (погл. Мт. 6, 24).

82. правило:

Робови без дозволе господара, и на огорчење оних који њима владају, нека се не примају у клир јер то ствара забуну у домовима. Ако се нађе да је неки роб достојан рукоположења у неки од степена јерархије (онако како се испоставило за Оносима), и господари дају дозволу, тада нека буде рукоположен.

ПРА́ВНЛО ꙗ҃г.

Ѹпископъ, или преевѣтеръ, или дїаконъ, въ боиникомъ дѣлѣ оупражняющїица, и хотѣщїи оудержати обоѣ, то љеть, римское начальство и священническѣю доложностъ: да бѣдетъ ижеверженъ иже ѡценнаго чїна. Ибо келрѣва келрѣви, и бѣѣа бѣови.

ПРА́ВНЛО ꙗ҃д.

Иже ктѣ доладитъ царю, или князю, не по правдѣ: да понесетъ наказанїе. И же таковыи бѣдетъ иже клира, да бѣдетъ ижеверженъ ѡ ценнаго чїна: же же мїранниъ, да бѣдетъ ѡлченъ ѡ ѡценна церковнаго.

ПРА́ВНЛО ꙗ҃з.

Дла вѣхъ бѣвъ, принадлежащихъ къ клиру и мїранъ, чтїмыи и стѣмыи да бѣдѣтъ кнїги, вѣтхаго звѣста, мѡисѣевыхъ пѣтъ: бытїа, исходъ, левїтъ, чїсла, второзаконїе. Иже ѡна наина ѡдина. Сѣдѣи ѡдина. Рѣдѣ ѡдина. Царствъ четыре. Паралипоменонъ [то љеть ѡтѣткѡвъ ѡ кнїги днѣ] двѣ. Вѣдръ двѣ. Вѣднѣ ѡдина. Макавѣевскѣхъ три. Иова ѡдина. Псалтирь ѡдина. Соломоньныхъ три: прїтчи, ѡккласїетъ, пѣснь пѣсней. Прорѡкѡвъ дванадѣсѣтъ. Исайи ѡдина. Иеремїи ѡдина. Иезекїила ѡдина. Вѣна днїи. Вѣрхъ же егѡ бѣмъ да прибокозпнтѣа въ замѣчанїе, чтобы юны бѣши ижечїли премудростъ многоченаго ирѣха. Нашъ же, то љеть, нѡваго звѣста, ѡвангелїа четыре: матѣа, мѣрка, лѣкн, иѡанна. Павловыхъ посланїи четырѣнадѣсѣтъ. Петра посланїа двѣ. Иѡанна три. Іакѡва ѡдино. Иѣды ѡдино. Климентѣа посланїа двѣ. И портановскїа бѣмъ ѡпископамъ мною климентомъ иже речѣныа въ ѡмнї кнїгахъ, [котѡрыхъ не подо(с. кн)бѣетъ ѡнародовати предъ вѣмнї радн тогѡ, что въ нїхъ тлїнствѣнно,] и дѣлнїа нашн апѡстольскїа.

Ѹносїтельнѡ портановленїи апѡстольскнхъ, напїенныхъ климентомъ, вѣмѣ и провнѣнїе вѣѣ ѡкрѣмн ижедѣ въ нѡвомъ правнѣ, котѡрое љеть ѡ шѣтлїго вѣленїаго собора.

Оуказанїе ѡценныхъ и дла церковнаго чтенїа назначенныхъ кнїгъ содержатъ ѡце елѣдѡщымъ правнѣ: мѡдїк. собор. ѣ. кард. лг. Таже е. ѡданѣ. прїзд. погл. лѣ, и стїхн е. грнѡр. богол. и е. ѡмфїлѡхїа.

83. правило:

Епископ или свештеник или ѣакон који се бави воїничким пословима, и хоѣе да задржи и једно и друго, тј. римско поглаварство и свештеничку службу, такав нека буде свргнут јер што је цареву припада цару, а што је Божије - Богу (погл. Мт. 22, 21).

84. правило:

Ако неко противзаконито увреди цара, или народног старешину, нека буде кажњен и то: ако је клирик - нека буде свргнут, а ако је лаик, нека буде одлучен.

85. правило:

Нека од вас, клирика и лаика, буду поштоване и свете књиге Старога Завета: Мојсијевих пет књига, једна књига Исуса Навина, једна књига Судїа, Рут, четири књиге Царства, Паралипоменон, две књиге Јездре, Јестира, три књиге Макавеја, Јов, Псалтир, три књиге Соломонове: Еклесијаст, Песма над песмама и Приче. Дванаест пророка и Исаија, Јеремија, Језекиљ и Данило. Поред ових, нека вам буде познато да ваши млади изучавају мудрост из књиге Сирахове. Наше књиге (тј. књиге **Новога Завета**) јесу: четири Јеванђеља, тј. Матејево, Марково, Лукино и Јованово. Павлових је посланица четрнаест, две посланице су Петрове, Јованове су три а по једна су Јудина и Јаковљева. Климентове су две посланице у Установе које је он (**Климент**) саставио за вас, епископе, у осам књига, али које не треба међу свима ширити јер у њима има много тога тајанственог. Наша су, такође, и Дела апостолска.

**ПРАВИЛА СВАТАГО ВСЕЛЕНСКАГО ПЕРВАГО
СОБОРА, НИКЕЙСКАГО.**

ПРАВИЛО а.

Иже оу когѡ въ болѣзнь врачамн шакты члены, или ктѡ варварамн шикопленъ: таковои да пребываетъ въ клирѣ. Иже же, бѣдши здравъ, самъ себе шикопилъ: такового, хотѣ бы и къ клирѣ причисленъ былъ, надлежитъ изключити, и шныишъ никогѡ изъ таковоихъ не должно производити. Но какъ явно то, что се изречено о дѣствующихъ съ намѣреніемъ, и дерзующихъ шикоплѣти елиихъ себе: такъ напротивъ, иже котѡрые шикоплены ш варваровъ, или ш господъ, впрочеми же шбрацѡвѣтѣа достѡишы, таковоихъ въ клирѣ допускѣетъ правило.

ПРАВИЛО б.

Поеликѡ, по нуждѣ, или по дрѡгмиъ побѣжденіемъ челоѣкъовъ, многое произошло не по правилѣ церковномѣ, такъ что люди, ш изычелкаго житіѡ недѡвни прѣтѡпнѣшихъ къ вѣрѣ, и краткое время шглшшнными бѣвшихъ, вѣорѣ къ дѡхѡвнѡй кѡпѣли прѣбѡдѡтъ, и тогѡмиъ по кре(с. лѣ)щѣишъ возбѡдѡтъ въ епископство, или прѣевѣтерство: поемѣ за бѡго признано, дабы впрѣдѣ ниогѡ такового не было. Поеликѡ и шглшшнномѣ потрѣбно время, и по крещѣишъ дальнѣише шпытѡнїе. Ибо явно пнѡише апѡстѡльское глаголющее: не нобокрещѣнѣ, да не разгорѣвѣѡа въ сѡдъ впадѣтъ, и въ сѣть дѡволоу. Иже же, въ продолженіи времени, дѡшѣвныи шѣкотѡрыи грѣихъ шѣрѣтѣнъ бѡдетъ въ шѣкоемъ лицѣ, и бѡдетъ шѣличѣнъ дѡшмѡ, или тремѡ шндѣтеламн: таковои да бѡдетъ изключѣнъ изъ клира. И постѡпѡишъ вопреки семѣ, какъ дерзѡишъ шпрѡтѣвлѡтнѣѡ великомѣ собѡрѣ, подѣргѣетъ себе ѡпѡишѣти изключѣнїѡ изъ клира.

ПРАВИЛО в.

Великии собѡръ безъ изѡчѣтѡ положилъ, чтобы ни епископѣ, ни прѣевѣтерѣ, ни дѡконѣ, и вѡшѣе никомѣ изъ наѡдѡцихѣѡа въ клирѣ, не было позволено имѣть сожитѣльствѡишю въ домѣ жѣнѣ, рѡзѡвѣ мѡтерѣ, или сестрѣ, или тѣткѣ, или чѣтѡкомѣ лицѡ, котѡрыѡ изъяды вѣлкаго подозрѣнїѡ.

Какъ цѣль сѣгѡ правила сѣтъ прѣдѡхранитѣ елѡциныѡа лицѡ ш подозрѣнїѡ: то положѣно въ ѡномѣ запрѣщѣишѣ шноишѣ должно къ чѣми прѣевѣтерѡми, дѡконѡми и шподѡконѡми, котѡрыѡ не имѣтѣ жѣнѣ: ибо прѣдѡчѣтѣ жѣнѣ при мѡжѣ шѡтрѡнѣтѣѡа подозрѣнїе ш живѡцѡго при жѣнѣ дрѡго жѣникаго лицѡ.

**ПРАВИЛА ПРВОГ
ВАСЕЛЕНСКОГ САБОРА**

1. правило:

Ако је неко због болести био подвргнут хируршком захвату, или је пак кастриран од стране варвара, такав нека остане у клиру. Али, ако је неко при здравом стању, сам себе кастрирао, тај више не може припадати клиру, нити такви људи могу бити примани у клир. У осталом, као што се јасно види, ово је речено за оне који намерно учине таково дело и усуде се да сами себе подвргну кастрацији; а што се тиче оних који су кастрирани од стране варвара или су их њихови господари учинили евнусима, а покажу се да су достојни да буду у клиру, чека се приме.

2. правило:

Пошто се много тога, или по нужди или настојањем људи, догодило против црквеног правила, тако да неки људи који су тек прешли у веру из незнабожачког живота, и тек су неко кратко време упознати са основама хришћанске вере, те су такви људи готово тек што су изашли из крстионице постављани на место епископа или свештеника, постало је неопходно да се (правилом) одреди да се такве ствари више не чине јер, за обучавање (напредовање) у вери потребно је време, а такође и након крштења потребно је уверити се у то да ли су поменути људи достојни за те чинове свештенства. Апостолско казивање по овом питању веома је јасно: „Не новокрштен, да се не би погордио и упао у осуду ђаволу" (1. Тим. 3, 6). Ако се током времена примети код неког лица душевни грех, и то докажу два или три сведока, тада то лице нека више не припада клиру. Онај који поступа против ове одредбе, доводи у опасност своју припадност клиру јер се тиме усудио да устане против одлуке овог великог Сабора.

3. правило:

Велики Сабор у потпуности забрањује да епископ, свештеник, ђакон или неко други из клира, држи у кући доведену жену (незакониту жену), осим мајке, сестре, тетке или такве особе која је слободна од било каквог подозрења.

ПРА́ВНЛО ѿ.

Епископа поствла́дти на не́бо́лѣ при́лично вре́мѣ то́го
Ѹбласти е́пископамъ. ꙗ́ще же ꙗ́е не́до́бно, ꙗ́ли по
належа́щей нѣжда́ѣ, ꙗ́ли по да́льности пѸтѣ: по кра́йней
мѣрѣ три во е́дино мѣсто да совер́дѣа, ꙗ́
ѸсѸтѣвѸющѣе да ꙗ́звѣа́тъ согла́се посре́дствомъ
гра́матъ: ꙗ́ тогда́ соверша́ти рѸкоположе́нїе.
Оу́твержда́(с. ѿ)ти же таковы́а дѣ́йствїа въ ка́ждой
Ѹбласти подо́бѣтъ е́ли митрополїтѸ.

ПРА́ВНЛО ѿ.

Ѹ чѣхъ, котóрыхъ е́пископы, по ка́ждой е́пархїи,
оу́длинѣн Ѹ Ѹбщѣнїа церко́внаго, принадлежа́тъ ли
Ѹни къ кли́рѸ, ꙗ́ли къ разрѸдѸ мїра́нъ, до́жно въ
сѸжда́нїи держа́тъся пра́внла, котóрымъ
постанóвлено, чтóбы Ѹлчѣнные Ѹднїи, не бѸли
прїемлемы дрѸгїи. Впрóчемъ да бѸдетъ
ꙗ́звѣдываемо, не по малодѸшїю ли, ꙗ́ли ра́спрѣ, ꙗ́ли
по како́мѸ либо подо́бномѸ не́дово́льствїю е́пископа,
подпáли Ѹнѣ Ѹлчѣнїю. ꙗ́ та́къ, дабы Ѹ бѣмъ
пронхóднїи могло́ при́лично ꙗ́звѣдованїе, за блага́го
прїзнано, чтóбы въ ка́ждой Ѹбласти двѣжды въ
го́дъ бѸли собóры: чтóбы вѣѣ все́щїе е́пископы
Ѹбласти, собравшиа во е́дино, ꙗ́звѣдывали
таковы́а не́доумѣнїа: ꙗ́ та́кимъ Ѹбра́зомъ
догтовѣрнѸ Ѹказавшиа несправедлївыи протѣвъ
е́пископа, ѸновѣтельнѸ вѣ́мн прїзнаны бѸли
недогто́нныи Ѹбщѣнїа, докóлѣ не заблагоразѸднѣтъ
собранїе е́пископовъ пронзнесѣти Ѹ нїхъ бо́лѣ
снисходительное рѣшенїе. Собóры же да быва́ютъ,
е́динъ предъ четыреде́сятницею, да по прекра́щенїи
всáкаго не́дово́льствїа, чїстѸй дѸръ прїно́снѣа
бѣѸ: ꙗ́ дрѸгїи ѸколѸ ѸсѸннаго вре́мени.

ПРА́ВНЛО ѿ.

Да храня́тъся дрѣвнїе Ѹбы́чан, прїна́чїе въ е́гїптѣ,
ꙗ́ въ лївѸн, ꙗ́ въ пентапо́лѣ, дабы а́лександрїйскїи
е́пископъ ꙗ́мѣа вла́сть надъ вѣ́мн сїмн. Понѣже ꙗ́
рїмско́мѸ е́пископѸ ꙗ́е Ѹбы́чно. Подо́бно ꙗ́ въ
антио́хїи, ꙗ́ въ нѣы́хъ Ѹблестáхъ да сохраня́тъся
пренмѸщѣства цркви́. Все́щїе же да бѸдетъ
ꙗ́звѣстнѸ ꙗ́е: ꙗ́ще ктò, безъ сонзволенїа
митрополїта, поствáленъ бѸдетъ е́пископомъ: Ѹ
таковы́мъ вели́кїи собóръ Ѹпредѣлїаъ, чтò Ѹнъ не
до́женъ бѸти е́пископомъ. ꙗ́ще же Ѹбщѣе вѣ́хъ
ꙗ́звранїе бѸдетъ благо́бно, ꙗ́ согла́сно съ пра́вномъ
церко́внымъ: но двѣ ꙗ́ли три, по советвенномѸ

4. правило:

Епископ треба да буде постављен од свих епископа који су у епархији. Уколико је то тешко изводљиво због некакве хитне потребе или удаљености, нека се барем три (епископа) сакупе на једно место, а они који су одсутни, нека дају свој глас кроз грамате, и тада нека се обави рукоположење. Утврђење свега овога треба да у свакој епископији припада митрополиту.

5. правило:

Што се тиче оних који су одлучени, било да су из клира или из реда лаика, нека важи пресуда дотичних епископа сваке епископије, сходно правилу које одређује да они који су били искључени од једних не могу бити примани од стране других. Али нека се испита да такви људи нису били удаљени из црквене заједнице због свађе или због неке зловоље епископа. Да би се ово подвргло детаљном испитивању, нашло се за корисно да се сваке године у свакој епархији по два пута чине сабори како би, када се саберу сви епископи једне епископије, могли испитати ове расправе и на тај начин се утврдило да они који су увредили епископа, имају се сматрати одлученим на правилан начин и то све дотле док се сабор епископа не договори да им изрекне блажу пресуду. Ови сабори нека бивају: један пред Четрдесетницу, како би, ослободивши се од сваке малодушности, могли принети Богу чист дар; а други, у јесење доба.

6. правило:

Нека важе стари обичаји који постоје за Египат, Ливију и Пентапољ. Наиме, да епископ Александрије има власт над свим тим областима јер, сходно обичају, то има и епископ Рима. Исто тако, у Антиохији и другим епархијама, нека се чувају повластице цркви. Такође, нека буде познато и то, да ако неко постане епископ без дозволе митрополита, велики Сабор одређује да такав не може остати епископ. Али, ако су сви епископи били сагласни при избору, а сам избор је био изведен на правилан начин и по прописима, а два или три (епископа) се успротиве из неког свог разлога (опонирање), у таквом случају нека важи глас већине.

любопрѣнїю, еѡдѡтъ ѡномѡ преколѡбнги: да
превозмогѡтъ мнѣнїе большаго числа нѡбращающихся.

ПРАВИЛО 3.

Понѣже оутвердїа ѡбыкновенїе, и древнее преданїе,
чтобы чтїти епископа, пребывающаго въ елїи: то
да имѣетъ ѡнъ послѣдованїе чести, съ сохраненїемъ
достѡнства, прїебывающа митрополїи.

ПРАВИЛО 11.

Ѡ именованныхъ некогда елїи съ чистыми, но
присоединяющихся къ кадолїческой и апостольской
цркви, благогодно еѡмѡ и великомѡ соборѡ, да,
возложени на нїхъ рѡкы, пребываютъ ѡни въ клирѣ.
Прежде же всегѡ надлежитъ имъ письменнѡ
исповѣдати, ѡкѡ прилѣпѡтъ и послѣдовати еѡдѡтъ
ѡпредѣленїамъ кадолїческой и апостольской цркви,
то есть, еѡдѡтъ въ ѡщенїи церковномъ и съ
двоеженцами, и съ пѡшнми во время гоненїа, да
которыхъ и время покланїа оутѡвлено, и ерѡкы
прощенїа назначены. Надѡбно, чтобы ѡни во всемъ
послѣдовали ѡпредѣленїамъ кадолїческой цркви. И
такъ гдѣ, или въ елїахъ, или во градѡхъ, еѡѣ,
ѡбрѣтѡщиеся въ клирѣ, ѡкажѡтъ
рѡкоположенными и зъ нїхъ ѡднїхъ: да еѡдѡтъ въ
томъ же чинѣ. Ище же тамъ, гдѣ есть епископъ
кадолїческой цркви, некоторые и зъ нїхъ прїетѡплатъ
къ цркви: ѡвно есть, ѡкѡ епископъ православныхъ
цркви еѡдетъ имѣти епископское достѡнство: а
именюющихся еп(с. лс)копомъ оу такъ
называемыхъ чистыхъ, пребвтерскѡ чести имѣти
еѡдетъ: рѡзѡѣ заагораздѡднѡтъ мѣстнїи епископъ,
чтобы и тотъ оучастковалъ въ чести имени
епископа. Ище же то еѡѣ не оутѡдно еѡдетъ: то да
биднаго сопрнценїа таковогѡ къ клирѡ,
нѡзѡрѣтѡтъ да негѡ мѣсто или хрѡепископа, или
прѡбвтера: да не еѡдетъ дѡхъ епископовъ во градѣ.

Чистыми называли еѡѡ еретїкн, послѣдователи
новѡта, римской цркви прѡбвтера, которыхъ оучнлз,
пѡшнхъ во время гоненїа не прннмѡтъ на
покланїе, и двоеженцевъ никогда не прннмѡтъ въ
ѡщенїе церковное, и въ нїхъ годныхъ и не
человѣколюбивыхъ еѡженїахъ полагаѡ чистотѡ
своегѡ ѡбщества.

7. правило:

Пошто се утврдио обичај и древно предање да се
посебном чашћу одликује епископ који је у Елији
(Јелији), то нека он и ужива све што је у вези са том
чашћу, али уз очување достојанства које припада
митрополији.

8. правило:

Што се тиче оних који себе називају „катари“, када
такви прелазе у саборну и апостолску Цркву, свети
и велики сабор је установио да се на њих могу
положити руке, и тада могу остати у клиру. Али,
пре свега, они морају писмено признати да ће се у
свему држати и да ће у свему следити догмате
саборне и апостолске Цркве, тј. да ће бити у
заједници како са онима који живе у другом
браку, тако и са онима који су током гоњења пали
у вери, а у погледу којих је одређено време кајања
и време опроштаја; и у опште, да ће у свему
следити догмате саборне Цркве. Према томе, када
се било у селима или у градовима, не нађе других
особа са рукоположењем, осим некадашњих
„катара“, тада нека остану као што и јесу у клиру и
у свом чину. Али, ако постоји епископ или
свештеник саборне Цркве, а дође и неко од
поменутих, сасвим је јасно да ће епископ саборне
Цркве задржати своје епископско достојанство, а
онај који се међу „катарима“ назива епископом,
имаће част која припада свештенику; осим у
случају да епископ саборне Цркве истоме не
пусти да и тај ужива част епископског имена.
Ако епископ ово не жели, нека му се тада да место
хорепископа или свештеника, да се види како
лрипада клиру. Али, у једном граду да не буду два
епископа

ПРА́ВНО ҃д.

И́ще не́которые безъ испытáнiа пронзвeдены въ превѣ́ттеры, и́ли хотѣ́ при испытáнiи исповѣ́дани своѣ́ грѣхѣ́, но, по́слѣ́ ихъ исповѣ́данiа, протнвѣ́ прáвнлa подвiгнiа чeлoвѣ́кн, и́ возложiа на нiхъ рѣ́кн: таковы́хъ прáвнлo не́ допѣ́клетъ до свáщеннослѣ́женiа. И́бо ка́доликeкa цѣ́рковь не́премѣ́ннw трѣ́детъ непорóчногн.

ПРА́ВНО ҃г.

И́ще котóрые и́з на́шихъ пронзвeдены въ кли́ръ, по невѣ́дѣнiю, и́ли со свѣ́дѣнiемъ пронзвeдшихъ: и́е не ѡ́слаблeтъ сiлы прáвнлa цeркoбнaгw. И́бо таковы́е, по дознáнiи, и́звергáютсa ѡ́ свáщеннaгw чiна.

ПРА́ВНО ҃и.

Ѡ́е ѡ́стѣ́пнвшихъ ѡ́ вѣ́ры, не по принѣ́женiю, и́ли не по причiнѣ́ ѡ́стѣ́ и́мѣ́нiи, и́ли ѡ́пáсности, и́ли чегó́ лнeо подóбнaгw, кáкъ тó слѣ́чiаеъ въ мѣ́чiтельствe лiкiнiевe, собóръ ѡ́предѣ́лiа гáблáтн мiао́ть и́мъ, и́ще и́ не сѣ́тъ догтóи(с. лѣ́)ны чeлoвѣ́колóвѣ́а. Котóрые о́убо и́стиннw покáютсa: тѣ́ трѣ́ лѣ́та провeдѣ́тъ междѣ́ слѣ́шлющнмн чтѣ́нiе пнcáнiи, гáкъ вѣ́рныe: и́ сѣ́мь лѣ́тъ да припáдютъ въ цѣ́рквн, проcл́ прощѣ́нiа: двá же лѣ́та вѣ́дѣ́тъ о́чiстѣ́вoватъ из нарóдомъ въ молiтвeхъ, кромѣ́ причáщѣ́нiа свáтыхъ чáннъ.

ПРА́ВНО ҃к.

Благодáтiю призванныe къ исповѣ́данiю вѣ́ры, и́ пѣ́рвыи порывъ рѣ́вности гáбнѣ́шiе, и́ ѡ́ложнѣ́шiе воiннiкѣ́ пóбды, но потóмъ, и́кн пѣ́, на своѣ́ блeбóтннѣ́ возвратнѣ́шiеcя, тáкъ чтó́ не́которые и́ сребрó о́употрeблáли, и́ посрѣ́дствомъ дáровъ догтiгáли возрeтановлѣ́нiа въ воiннiкiй чiнъ: таковы́е дѣ́лать лѣ́тъ да припáдютъ въ цѣ́рквн, проcл́ прощѣ́нiа, по трнлѣ́тномъ врѣ́мнн слѣ́шнiа пнcáнiи въ прнтвóрѣ́. Во вѣ́хъ же сiхъ надлежiтъ прiнiáтн въ разсѣ́женiе рáположенiе, и́ ѡ́бразъ покáнiа. И́бо котóрые, со стрáхомъ, и́ слeзáмн, и́ терпѣ́нiемъ, и́ блáгoтвoрѣ́нiамн, ѡ́бращѣ́нiе гáблáютъ дѣ́ломъ, а́ не по нарѣ́жнoтн: тѣ́хъ, по исполнѣ́нiи ѡ́предѣ́лѣ́ннaгw врѣ́мнн слѣ́шнiа, прiнiáчнo вѣ́детъ прiнiáтн въ ѡ́бщѣ́нiе молiтвe. Дáже позволiтeльнo е́пiскопѣ́ и́ чeлoвѣ́колóвѣ́нѣ́ не́что ѡ́ нiхъ о́стрóитн. И́ котóрые рáвнодѣ́шнw понeлi своѣ́ грѣ́хoпадѣ́нiе, и́

9. правило:

Ако су неки без испитивања постављени за свештеника, или су при испитивању признали своје грехе, па се и поред тога нађоше људи који против правила положише руке на њих, таквима (који су рукоположени на такав начин), правило не допушта да остану у клиру јер саборна Црква тражи оне који су без мане (погл. 1. Тим 3,2).

10. правило:

Од оних који су пали (у вери), ако су неки од њих били постављени по незнању или са знањем дотичних који су их поставили, ово ипак, ни чим не слаби црквено правило јер кад се то дозна, они бивају свргнути из чина.

11. правило:

Што се тиче оних који су у време Ликинијеве тираније одступили без принуде и не због тога што су им имања била отета, или што им је претила нека опасност или слично, сабор је одредио, премда нису достојни човекољубља, да се према њима ипак поступи великодушно. Дакле, који се искрено покају, као верни нека три године проведу међу онима који слушају Писмо, седам година нека припадају цркви тражећи (молећи) опроштај и две године нека учествују са народом у молитвама али без причешћивања светим Тајнама.

12. правило:

Они, који благодаћу беху призвани, и прво показаше ревност и збацише окове, а касније се попут паса вратише својој бљувотини, јер неки од њих користише сребро и разне дарове да би тиме повратили своју војничку службу; такви нека десет година припадају у цркви а три године нека слушају Писмо стојећи у притвору (храма). Али код ових треба пазити на њихову спремност на покајање и на који начин се кају, те према томе, оне међу њима који су у страху, сузама, стрпљењу и добрим делима, и то не само на спољашњи начин, него су заисти такви, пошто се наврши време одређено за слушање (Писма), нека буду примани у заједницу. Епископу је слободно да још човекољубивије поступи са њима. За оне који се равнодушно понашају према свом грехопаду, и који сматрају да је довољно само то што долазе у цркву, такви нека остану сво време које је одређено за покајање.

БІДЗ БХОЖДЕНІА ВЗ ЦЕРКОВЬ ВОЗМНІАН ДЛА СЕБѦ ДОБОЛЬНЫМЪ КО ВѢРАЦЕНІЮ: ЧТѢ ВЕЩЕЛѦ ДА НПОЛНѦЮТЪ ВРѢМА ПОКАЛНІА.

ПРАВИЛО ҃і.

Ѡ нахождѣнхѣ же при нѣхѣдѣ ѡ жнѣтѣ, да соблюдетѣ н нынѣ дрѣвнїи законѣ н правнло, чѣтѣбы ѡходѣнїи не лишѣемѣ бѣлѣ послѣднѣагѡ н нѣжнѣншагѡ напѣтѣтѣа. ꙗце же, бѣлѣ ѡчѣлнѣ вз жнѣнн н сподобленѣ причѣенїа, пѣкн кѣ жнѣнн возвратнѣтѣ: да бѣдетѣ междѣ оѣчѣтѣвѣю(с. лѣ)цннн вз молнѣтѣвѣ тѣокнѡ. вооце бѣлкомѣ ѡходѣемѣ, кѣтѣ бы нн бѣлѣ, проѣдемѣ причѣтнѣтѣа еѣхарнѣтн, со нспытннїемѣ епнскопа, да преподаѣтѣа свѣтѣе дрѣвн.

ПРАВИЛО ҃іі.

Ѡноснѣтѣлнѡ ѡглашеннѣхѣ н ѡпѣдшнѣхѣ, оѣгѣдно свѣтѣомѣ н велнкомѣ собѣрѣ, чѣтѣбы ѡнн трн годѣа тѣокнѡ бѣлн междѣ лѣдшѣюцннн пнлнїа, ѣ потѣомѣ молнннѣ еѣ ѡглашенннн.

ПРАВИЛО ҃ііі.

По причннѣ лнѣогнѣхѣ елѣтѣннїи н пронѣходѣннѣхѣ неѣтѣрѣнѣтѣа, заелагоразѣженѣ совершеннѡ прекратнѣтн ѡбѣчнѣ, вопрекн ѣпѣстѣолькомѣ правнлѣ ѡвѣрѣтншнѣа вз нѣкѣторѣхѣ мѣстѣахѣ: дабѣ нѣз гѣада во гѣада не прѣходнѣл нн епнскопѣ, нн преевѣтѣрѣ, нн дѣаконѣ. ꙗце же кѣтѣ, по еѣмѣ ѡпредѣленнїи свѣтѣагѡ н велнкагѡ собѣра, чѣковѣе чѣтѣ лнѣо прѣдпрнѣметѣ, нлн допѣтнѣтѣа дѣлѣтѣ еѣ собѣю чѣковѣе дѣло: распѣраженїе да бѣдетѣ совершеннѡ неѣнѣтѣнѣтѣельнѡ, н прѣшѣдшнїи да бѣдетѣ возвратѣнѣ вз цѣрковѣ, кѣ кѣторѣй рѣкоположенѣ во епнскопа, нлн преевѣтѣра, нлн дѣакона.

ПРАВИЛО ҃іііі.

ꙗце кѣторѣе преевѣтѣрѣ, нлн дѣаконѣ, нлн вооце кѣ клнрѣ причнленннѣ, ѡпромѣтнѣвѡ н стѣрѣа бѣтѣа прѣд ѡчѣлнн не нлѣа, н цѣрковнѣагѡ правнла не знѣа, оѣдѣлѣтѣа ѡ собѣтѣннѡй цѣрквн: чѣковѣе ѡнѣдѣ не долнжнѣ бѣтн прнѣмлемѣ вз дрѣгѣн цѣрквн: н надлежнѣтѣа бѣлѣкое понѣжѣенїе прѣтнѣвѣ нѣхѣ оѣпотѣрѣннѣтн, да возвратѣтѣа вз свон прнѣдѣ: нлн, ꙗце ѡстѣнѣтѣа оѣпѣрнннн, подѣблѣтѣа нлѣ чѣжѣдннѣ бѣтн ѡвѣенїа. Тѣкожде, ꙗце кѣтѣ держнѣтѣа прннадлежѣагѡ вѣдомѣтѣвѣ дрѣагѡ вѣсѣннннн, н вз

13. правило:

Штѣ се тнѣ онн кѣнн су прѣд упокоѣнем, чуѣаѣ се дрѣвнн закон н правнло по комѣ, онѣ кѣнн се растѣе са душѣм, не можѣ бнтн лншен послѣднѣг н нѣпотѣрѣннїег причѣшѣе, Алн, ако се као вѣн ѡпѣакан н удѣстоѣен причѣшѣа на самѣртн нпѣк ѡпоравн н повратн му се снага, таѣав неѣа бѣде само меѣу оннма кѣнн се молѣ. У поглѣду онн кѣнн су на самѣртн а желѣ да се причѣсте, епнскоп неѣа послѣ подрѣбног нспнтнѣвѣа, те лѣудѣ удѣстоѣнн свѣтнх Дарѣва.

14. правило:

Штѣ се тнѣ оглашеннн а кѣнн су палн у вѣрн, свѣтн н велнкн Сабор нарѣѣуѣе да онн трн годннн прѣведѣ са оннма кѣнн слѣшаѣу (Пнсмѣ), а затнм неѣа се молѣ са оглашенннма.

15. правило:

Због многнх смѣтнн н разѣора кѣнн се догаѣаѣу, нашло се за корнсно да се нскоренн обнѣаѣ кѣнн постоѣнн по некнм мѣстнма, а кѣнн је прѣтнѣван апѣстѣолскѣм правнлу, тѣ. да нн јѣдан епнскоп, ннтн свѣштѣннк, ннтн ѣакон не можѣ прѣлазнтн из јѣдног гѣада у дрѣгн. А ако након ѡѣе ѡдрѣдѣе свѣтог н велнког Сабора неѣо нпѣк прѣступн прѣтнѣвно ѡѣомѣ, таѣав прѣлазѣк неѣа бѣде неѣажан н неѣа се дѣтнчнн клнрнк вратн црквн у кѣојѣ је рѣкоположен за епнскопа, свѣштѣннка нлн ѣакона.

16. правило:

Свѣштѣннцн нлн ѣаконн, нлн бнло кѣ дрѣгн из клнра кѣнн несмотѣрно, н неѣаѣуѣнн у себн страх Божнї, занемарѣуѣ црквѣно правнло те ѡставлѣаѣу своѣе црквѣ (храмовѣ), таѣвн нн под кѣннм разлогѣм не смеѣу бнтн прнмани у дрѣгѣ црквѣ, неѣо нх трѣба прнморатн да се вратѣ тамѣ где прнпадаѣу. Ако се томѣ успрѣтнѣѣ, неѣа бѣду ван зајѣдннцѣ. Ако се некн епнскоп усѣдн да ѡтѣне неѣог клнрнка кѣнн прнпада дрѣгом епнскопу, н рѣкоположн га за своѣу црквѣ без допѣштѣнѣа онѣг дрѣгог епнскопа, у том слѣчаѣу учнѣенѣо рѣкоположенїе је неѣажно.

своей церкви рѣкоположити, безъ согласія соборвеннаго епископа, ꙗко котораго оуклонилъ причисленный къ клиру: недѣйствительно да бѣдетъ рѣкоположеніе.

ПРАВИЛО 31.

Понеже многіе причисленные къ клиру, любостажанію и лихонимствѣ поглядѣвъ, забвѣли бжественное писаніе, глаголющее: сребра своего не даде въ лихвѣ: и, давша въ долгъ, тревѣютъ сочтыхъ, сдѣлаъ свѣтъ и великій соборъ, чтобы, яже ктѣ, послѣ сегѣ ѡпредѣленѣа, ѡбрѣцетъа взимлющій рѣтъ изъ даннаго въ зѣмъ, или инѣи ѡборѣтъ данщій семѣ дѣлѣ, или побѣннаго рѣтъа тревѣющій, или нѣчто инѣе бымышляющій рѣдн порѣднои корысти, таковыи быль иъвергѣмъ иъ клира, и ѡжда дѣхѣнаго согласія.

ПРАВИЛО 11.

Дошло до свѣтаго и великаго собора, что въ некторыхъ мѣстахъ и градахъ діаконы преподаютъ преевѣтерамъ еѡхаристію, тогда какъ ни правномъ, ни ѡбичаемъ не предано, чтобы не имѣющіе власти приносити, преподавали приносящымъ тѣло хрѣтѣво. Также и то сдѣлалось иъвѣстнымъ, что даже некторые иъ діаконѣвъ, и прѣжде епископѣвъ, еѡхаристію приклаютъ. Сіе оѣкъ все да прѣвѣчетъа: и діаконы да пребывѣютъ въ своей мѣрѣ, зная, что ѡни сѣтъ сѣжителн епископа, и низшіе преевѣтерѣвъ. Да приѣмлютъ же еѡхаристію по порядкѣ послѣ преевѣтерѣвъ, преподаваемѣи имъ епископомъ, или преевѣтеромъ. Но ниже инѣти порѣдѣ преевѣтерѣвъ позволено діаконамъ. Ибо то быбѣтъ не по правнѣ, и не въ порядкѣ. Яже же ктѣ, и послѣ сегѣ ѡпре дѣленѣа, не хѣчетъа погнѣшенъ быти: да прекратитъа сѣгѣ діаконство.

ПРАВИЛО 11.

Ѡ бывшихъ павлианнн, но потѣмъ приѣбнѣвшихъ къ кадолоической цркви, погтановленѣа ѡпредѣленіе, чтобы ѡни быѣ вѣсѣи вѣнѣи крестныи были. Яже же которые въ прѣжнее вѣмѣа къ клиру принадлежали: таковыи, гавѣа безпорѣчныи и некорнзненныи, по перекрестеніи, да бѣдѣтъ рѣкоположеніи епископомъ кадолоическа цркви. Яже же испытаніе ѡбрѣцетъа

17. правило:

Пошто многи клирици, занесени лакомством и огавном похлепом за новцем, забораише на Свето Писмо које каже да се сребро не даје на камату (погл. Пс. 14, 5), и лихвареѣи траже одреѣени део, свети ивелики Сабор одреѣује да ако се после ове наредбе наѣ неко да узима камату на позајмѣени, или на неки други начин наставѣа са овим гнусним делом, или тражи двоструко за позајмѣени новац или, једноставније речено, смишѣа било шта ради остварења своје огавне похлепе за добитком, таков нека се извргне из клира и нека буде ван свештенства.

18. правило:

Свети и велики Сабор дознао је да у неким местима и градовима ѣакони дају свештеницима од Евхаристије, а зна се да је то противно и правилима и обичају јер они (ѣакони) немају право да приносе жртву и дају Тело Христово онима који по праву приносе жртву. Такође се сазнало да неки од ѣакона примају свету Тајну пре епископа. Због тога, нека се одмах прекине са оваквим поступцима и нека се ѣакони придржавају онога што је у њиховој надлежности, непрекидно имајући на уму да су они слуге епископа и да су по чину нижи од свештеника. Због тога, нека примају свету Тајну после свештеника, било да им је даје епископ или свештеник. Ђакони такође не смеју седети међу свештеницима јер то је против правила и поретка. А они који неће да се покоре и након што је издато ово правило, такви нека буду лишени чина.

19. правило:

Што се тиче некадашњих „павлијанаца“, који се вратише светој Цркви, треба да важи наредба да се сви они, без разлике, поново Крсте. Ако су неки међу њима раније припадали клиру, а докаже се да су безпорочног и беспрекорног понашања, када буду поново крштени, нека буду рукоположени од епископа саборне Цркве. Ако се докаже да су били недостојни, треба их свргнути.

и҃хъ неспособныи къ свѣщенствѣ: надлежитъ имъ и збѣрженныи быти и зъ свѣщеннагѡ чина. Подобенъ и въ ѿношеніи къ дѣконіиамъ, и ко вѣмъ вообще причисленныи къ клирѣ, тотъ же образъ дѣятелствованія да соблюдаютъ. Ѿ дѣконіиамъ же мѣ оупомандан ѡ тѣхъ, которыа, по ѡдѣланію, за члковѣхъ пріемлютъ. Ибо впроче мѣ онѣ никакогѡ рѣкоположенія не имѣютъ, такъ что мѡгутъ совершенно снелѣемы быти съ мѣрами.

ПРАВИЛО 10.

Понеже и҃тъ некоторыа преклоняющіа колѣна въ день гдѣнь, и во дни пѣтдевятницы: то, дабы во вѣхъ епархіахъ вѣ одинаковѡ соблюдемо было, оугодно свѣтомѣ соборѣ, да стоѡще принѡматъ молитвы бѣ.

На исти начин треба поступати и са ѣаконисама, као и са свима који припадају клиру. А овде смо споменули оне ѣаконисе које су такве по одећи, те пошто оне немају никаквог посвећења (рукоположења), оне се могу приборјати међу лаике.

20. правило:

Пошто има неких који клече у дан Господњи (недељом) и у дане Педесетнице, да би у свим областима било једнако, свети Сабор је одредио да се у те дане молитве Богу проузносе стојећи.

**ПРА́ВЛА СВАТА́ГО ВСЕЛѢНСКАГО ВТОРА́ГО
СОБО́РА, КОНСТА́НТИНОПО́ЛЬСКАГО.**

ПРА́ВЛАЮ а.

СВАТА́ГЕ О́ТЦЫ, СОБРА́ВШЕЕА ВЪ КОНСТА́НТИНОПО́ЛѢ,
ѠПРЕДЕ́ЛИЛИ: ДА НЕ ѠМѢНѢАЕТСЯ СѠМБО́ЛЪ ВѢ́РЫ ТРЕ́ХЪ
СѠТЪ О́СМНА́ДЕСАТИ О́ТЦЕ́ВЪ, БЫ́ВШИХЪ НА СОБО́РѢ
ВЪ НИ́КЕИ, ЧТО́ ВЪ ВѢ́ДѢНІИ, НО ДА ПРЕБЫВА́ЕТЪ О́НЪ
НЕПРЕЛО́ЖЕНЪ: И ДА ПРЕДА́ЕТСЯ АНА́ДЕМѢ ВСА́КЛА Ѣ́РЕЬ,
И ИМЕННУ: Ѣ́РЕЬ Е́ВНОМІА́НЪ, АНОМЕ́СЕВЪ, А́РІА́НЪ ИЛИ
Е́ВДОУ́ІА́НЪ, ПОЛЪА́РІА́НЪ ИЛИ А́ДХОБО́РЦЕВЪ, САВЕЛІА́НЪ,
МАРКЕЛІА́НЪ, ФѠТІНІА́НЪ, И АПОЛІНА́РІА́НЪ.

ПРА́ВЛАЮ б.

О́БЛАСТНЫ́Е Е́ПІСКОПЫ ДА НЕ ПРОСТІРА́ЮТЪ СВОЕ́А ВЛА́СТИ
НА ЦЕ́РКВИ, ЗА ПРЕДЕ́ЛЛИ СВОЕ́А О́БЛАСТИ, И ДА НЕ
СМѢШИВА́ЮТЪ ЦЕРКВЕ́И: НО, ПО ПРА́ВЛАМЪ,
АЛЕКСАНД́РІЙСКІ́Й Е́ПІСКОПЪ ДА ѠПРАВЛѢ́ЕТЪ ЦЕРКВА́МИ
ТО́КМУ Е́ГІПЕТСКИМЪ: Е́ПІСКОПЫ ВОСТО́ЧНЫЕ ДА
НАЧА́ЛСТВУ́ЮТЪ ТО́КМУ НА ВОСТО́КѢ, СЪ СОХРА́НЕНІЕМЪ
ПРЕНМѢ́ЩЕСТВЪ АНТІО́ХІЙСКО́Й ЦЕ́РКВИ, ПРА́ВЛАМИ
НИКЕ́ЙСКИМЪ ПРИ́ЗНАНЫХЪ: ТА́КЖЕ Е́ПІСКОПЫ О́БЛАСТИ
А́СИЙСКІА ДА НАЧА́ЛСТВУ́ЮТЪ (с. мѠ) ТО́КМУ ВЪ А́СИИ:
Е́ПІСКОПЫ ПОНТІ́ЙСКІЕ ДА ИМѢ́ЮТЪ ВЪ СВОЕ́МЪ ВѢ́ДѢНІИ
ДѢ́ЛА ТО́КМУ ПОНТІ́ЙСКІА О́БЛАСТИ, ФРА́КІЙСКІЕ ТО́КМУ
ФРА́КІИ. НЕ БЫ́ВЪ ПРИГЛА́ШЕНЫ, Е́ПІСКОПЫ ДА НЕ
ПРЕХО́ДѠТЪ ЗА ПРЕДЕ́ЛЫ СВОЕ́А О́БЛАСТИ ДЛА
РѢ́КОПОЛОЖЕ́НІА, ИЛИ КАКО́ГУ ЛИБО ДРУ́ГА́ГУ ЦЕРКОВНА́ГУ
РАСПО́РАЖЕ́НІА. ПРИ СОХРА́НЕНІИ ЖЕ БЫШЕПІ́САНА́ГУ
ПРА́ВЛА Ѡ ЦЕРКОВНЫ́ХЪ О́БЛАСТѠХЪ, Я́ВНО Ѣ́СТЬ, Я́КЪ
ДѢ́ЛА КА́ЖДЫА О́БЛАСТИ БЛАГОУ́ЧРЕЖДА́ТИ БѢ́ДЕТЪ СОБО́РЪ
ТО́А ЖЕ О́БЛАСТИ, КА́КЪ ѠПРЕДЕ́ЛЕНО́ ВЪ НИ́КЕИ. ЦЕ́РКВИ
ЖЕ БѢ́ЖИ, Ѡ҆ ИНОПЛЕ́МЕННЫ́ХЪ НАРО́ДѠВЪ,
ДОЛЖЕНСТВУ́ЮТЪ БЫ́ТИ ПРА́ВНЫ, ПО СОБЛЮ́ДѢШЕМЪ
ДОНЫ́МѢ О́БЫКНОВЕ́НІЮ О́ТЦЕ́ВЪ.

ПРА́ВЛАЮ в.

КОНСТА́НТИНОПО́ЛЬСКІ́Й Е́ПІСКОПЪ ДА ИМѢ́ЕТЪ
ПРЕНМѢ́ЩЕСТВО ЧЕ́СТИ ПО РІ́МСКОМЪ Е́ПІСКОПѢ, ПОТО́МУ
ЧТО́ ГРА́ДЪ О́НЪ Ѣ́СТЬ НѠВЫ́Й РІ́МЪ.

ПРА́ВЛАЮ г.

Ѡ МАЖІ́МѢ КУ́НИКѢ, И Ѡ ПРОИЗВЕ́ДЕННОМЪ И́МЪ
БЕЗУ́МІИ ВЪ КОНСТА́НТИНОПО́ЛѢ: НИЖЕ́ МАЖІ́МЪ БЫ́ЛЪ,
ИЛИ Ѣ́СТЬ Е́ПІСКОПЪ, НИЖЕ́ ПОРТА́ВЛЕННЫЕ И́МЪ НА КА́КЪЮ
БЫ ЧТО́ НИ БЫ́ЛО СТЕ́ПЕНЬ КЛѢ́РА: И СОДѢ́ЛАННОЕ ДЛА
НЕГѠ, И СОДѢ́ЛАННОЕ И́МЪ, ВЕ́ НИЧТО́ЖНО.

**ПРАВИЛА ДРУГОГ
ВАСЕЛЕНСКОГ САБОРА**

1. правило:

Свети Оци, сабрани у Константинопољу установише да се не сме укидати, него да мора остати у пуној снази Символ вере који изложише 318 Отаца, који се сабраше у Nikeји Витинској, и да мора бити предата анатеми свака јерес, а поименице: јерес евномијеваца, аномејеваца, аријанаца или евдоксијана, полуаријанаца или духобораца, савелијанаца, маркелијанаца, фотинијеваца и аполинаријеваца.

2. правило:

Епископи нека не шире своју власт преко граница својих области, тј. на туђе цркве и да не ометају живот других цркви. Зато, по правилима, епископ Александрије нека управља црквама које су у Египту. Источни епископи нека се старају о црквама на истоку, уз очување повластица које су правилима из Nikeје признате цркви у Антиохији. Епископи азијских области нека се старају о црквама у Азији. Епископи цркви у Понту нека се старају о тамошњим црквама. Исто нека чине и они у Тракији. Ако нису позвани, епископи нека не прелазе границе својих области ради рукополагања или неког другог посла који се тиче управљања црквом. Када се у потпуности очува изложено правило о црквеним областима, јасно је да ће, као што је и установљено у Nikeји, свим пословима сваке поједине епархије управљати дотични епархијски сабор. Цркве које су међу варварским народима, треба да се управљају по обичајима Отаца који су се до сада сачували.

3. правило:

Епископ Константинопоља нека има првенство части после епископа Рима због тога што је Константинопољ - Нови Рим.

4. правило:

О Максиму (Цинику) и о нередима које је он изазвао у Константинопољу, одређујемо: Максим нити је био, нити јесте епископ, а исто тако нису законити рукоположени ни они које је он поставио у разне степене клира. Све што се у вези са њим и од њега учињено, ништавно је.

ПРАВИЛО 6.

Ѧносительнъ свѣтла западныхъ: прѣмлемъ и ѡцнхъ въ антѡхїи, исповѣдающихъ єдино бжество ѡца, и сѣа, и стѣгъ дха.

ПРАВИЛО 5.

Поелѣкъ многѣ, желѣа прнвертѣи въ замѣшлѣтельство, и ннзпровѣргнѣти церкѡвноє благочїнїе, враж дѣенъ и клеветнически бымышлѣютъ на прѣвѣцнхъ цѣрквлин прѣволѣбныхъ єпїскопвхъ нѣкїа бннѣ, не из ннѣмъ какнмъ намѣренїемъ, кѣкъ тѡкмъ, дабы помрачнѣти дѡбрѡу славу свѣщеннїквхъ, и пронзвертѣи смѡтѣнїа въ мїрномъ народѣ: тогѡ рѣдн свѣтлїи собѡръ стѣкшнхъа въ константїнополѣ єпїскопвхъ заблагораздѣлїа: не безъ нзслѣдованїа допѣкѣти ѡбвинїтелей, ннже позволѣти всѣкомѣ прнносїти ѡбвинѣнїа на правнителей цѣрквн, но и не вѣрѣмъ возбранѣти. Но ѡце ктѡ прннесѣтъ на єпїскопа нѣкѣю собѣтвеннѡю, тѡ єрѣтъ, чѣстнѡю жалѡбу, кѣкъ-то, въ прнчѣзѣнїи нмъ нмѣнїа, нлн въ ннѡй какѡй лнѡ потѣрпѣннѡй ѡ негѡ неправѣ: прн такѡвїхъ ѡбвинѣнїахъ не прїемлѣти въ разсѣждѣнїе, нн лнцѣ ѡбвинїтѣла, нн вѣры єгѡ. Подѡблѣтъ бо всѣческн, и собѣтн єпїскопа быти свободнѡю, и ѡсѡблѡуцѣмѣ себѣ ѡбнженнмъ ѡбрѣстѣи правосѣдїе, кѣкїа бы вѣры ѡнъ нн былъ. ѡце же возводїмъ на єпїскопа бннѣ бѣдетъ цѣркѡвнаа: тогдѣ подѡблѣтъ разсмѡтрѣти лнцѣ ѡбвинїтѣла. И бо пѣрвїхъ не позволѣти єрѣтїкѣмъ прнносїти ѡбвинѣнїа на правослѣбныхъ єпїскопвхъ по дѣлѣмъ цѣркѡвнмъ. Єрѣтїкѣмн же нменѣемъ кѣкъ тѣхъ, котѡрыє нздѣвна ѡждымн цѣрквн ѡбѡвлены, тѣкъ и тѣхъ, котѡрыє послѣ тогѡ нлнн анѡдемѣ прѣданы: кромѣ же єгѡ и тѣхъ, котѡрыє хотѣа прнчѡрѡдїтѣа, бѣдѣто вѣрѣл нѡшѣ исповѣдѣютъ здравѡ, но котѡрыє ѡдѣлїлннѣ, и собнрѣютъ собрѣнїа прѡтївъ нѡшнхъ прѣвнлнхъ поствлѣннхъ єпїскопвхъ. ѡце же, ѡце котѡрыє нзъ прннадлѣжѣцнхъ къ цѣрквн, за нѣкїа бннѣ, прѣжде былн ѡсѣждѣнн и нзвѣрженн, нлн ѡлѣченн нзъ клїра, нлн нзъ разрѣда мїраннхъ: и снмъ да не бѣдетъ позволѣно ѡбнн нѣтн єпїскопа, докѡлѣ не ѡннчѣтѣтъ себѣ ѡ ѡбвинѣнїа, котѡромѣ єлнн подпѣлн. Тѣкожде и ѡ тѣхъ, кѡн єлнн прѣвѣрнтельнхъ подѣрглнѣа дѡнѡсѣ, дѡнѡбы на

5. правило:

Што се тиче западныхъ свѣтла (списа) и ми прѣмамо оне из Антиохїе који исповедају єдино Божанство Оца и Сина и Духа Светога.

6. правило:

Пошто многи, у намери да помуте и наруше ред у Црквн, злобно и клеветнички смншлѣју разнѣ оптужбе прѡтив правослѣбнхъ єпїскопвхъ разнхъ ѡбластн, а све у жељн да се тнме ѡкаѣа добар глас ѡ ннма и да се узнемирн народ, због тога је сабор єпїскопа ѡкуплѣннхъ у Константїнополѣ одредїо да се безъ подробнѡгъ размѣтрања не прѣмају оптужнтели те, дакле, не треба нн свнма дозволїти, као што не треба свнма забранїти да се поднѡсе оптужбе прѡтив оннхъ који управлѣју Црквом. Ако неко поднесе оптужбу прѡтив єпїскопа, бнло због поврѣде имовнне или због бнло које другѣ учнѣене неправде ѡд стране єпїскопа, прн ѡваквнмъ оптужбама не треба узнмѣти у ѡбзир нн лнчност тужнтеля, нн тн његову веру. Уколно је прѣступ, за кої се ѡкривлѣју єпїскоп, црквнн прѣступ, тада је потрѣбно испнтѣти ко је онај кої оптужјує. И прѣ свега је потрѣбно забранїти єрѣтнцнма да поднѡсе оптужбе прѡтив правослѣбнхъ єпїскопа по пнѣтању црквннхъ дѣла. Мн смѣтрамо за єрѣтнке онѣ кої су ѡдавнѡ изѡпштѣнн из Цркве, као и онѣ које смо мн анѣтемнсалн. Оснм тнхъ, ѡво треба да бѣде забрѣнено и оннма кої тобож исповедају праву веру, а у прѣксн су прѣшлн у раскол или склѡпају заверѣ прѡтив нашнхъ, канѡнскн поставлѣннхъ єпїскопа. Оснм тога, ако су некн зарѡд некнхъ оптужбн бнлн ѡсуђѣнн ѡд стране Цркве, и бнлн исклѣченн или ѡдлѣченн, бнло да су из клїра или из лаїка, нн таквнма не може бнти допуштѣно да поднѡсе тужбе прѡтив єпїскопа, докъ најпрѣ самн не бѣду слѡбѡднн ѡд свога прѣступа. Исто тако, нн ѡд оннхъ кої се самн налазе под некѡмъ оптужбѡмъ не треба прнмѣтн тужбе на єпїскопа или на другѣ клїрнке, све дѡтле докъ не докажу да су онн самн слѡбѡднн ѡд прѣступа за које су ѡкривлѣнн. Алн ако некн, кої ннсу нн єрѣтнцн, нн тн су бнлн ѡдлѣченн, нн тн ѡсуђѣнн, нн тн оптужѣнн за некѣ прѣступѣ, смѣтрају да нмају разлогъ да оптужѣ єпїскопа због црквннхъ дѣла, свѣтн сабор ѡдрѣђує да таквн најпрѣ нзнесу оптужбу прѣд єпїскопнма ѡдрѣђѣне ѡбластн, и прѣд ннма докажу прѣступ због кога оптужјує ѡдрѣђѣногъ єпїскопа. Уколно єпїскопн те ѡбластн не могу нзрѣшн прѣсѣуду ѡ наведѣној оптужбн, тада ѣе тужнтель или тужнѡцн прнступнті већѣмъ сабору єпїскопа ѡдрѣђѣне ѡбластн, ѡкуплѣннхъ управо поводомъ те или тнхъ оптужбн. Оптужбу прѣд тнмъ саборомъ єпїскопа неѣе моћн да поднгну уколно прѣ тога пнсменѡ не нзѣаве да ѣе подлѣшн єднѡкојъ кѡзнн ако нмъ се,

Ѣпископа, или на дрѹгихъ изъ клира мѡгѹтъ прїемлемы быти не прежде, рѹзвѣ когда несоимѣннѡ гвѡтъ своѡ невѣннѡсть прѡтивѹ възведенныхъ на нихъ ѡбвинѣнїѡ. Ище же неѣкоторые, не бѡдѹчи ни ѡретїи, ни ѡлѹченныѡ ѡ ѡбщѣнїѡ церкѡвнагѡ, ни ѡсѡжденныѡ, или предвѡрительнѡ ѡбвинѣнныѡ въ какїхъ либо прѡстѹплѣнїѡхъ, склѡжѹтъ, гакѡ имѣютъ неѣчто донести на Ѣпископа по дѣламъ церкѡвнымъ: такобымъ свѡтѹмъ собѡрѹ повелѣблѣтъ, во пѣрвыхъ прѡдѡстѡвѣннѡхъ ѡбвинѣнїѡхъ вѣмъ Ѣпископамъ ѡблѡсти, и прѡдѡ нимъ подтвѣрждѡти добѡдами своѡхъ дѡнобы на Ѣпископа подвѣргшаго ѡ вѣрѣтѹ. Ище же Ѣпископы соединѣнныхъ Ѣпѡрхїѡ, пѡче члѡвѡкѡ, не въ еѡлахъ бѡдѹтъ возрѡновѣннѡхъ порѡдокѡхъ, по возводимымъ на Ѣпископа ѡбвинѣнїѡмъ: тогда ѡбвинѣннѡхъ да прѡстѹплѡтъ къ большѡмѹ собѡрѹ Ѣпископовъ великїѡ ѡблѡсти, по еѡй прїчинѣхъ возывѡлемыхъ: но не прежде мѡгѹтъ ѡнѡхъ настѡлѡти на своѡ ѡбвинѣнїѡ, кѡкъ письменнѡхъ порѡвѣхъ себѡ подѡ стрѡхомъ ѡднѡкагѡ наказнїѡхъ ѡ ѡбвинѡлемымъ, ище бы, по прѡзвѡдѣтѹ дѣла, ѡказнїѡхъ клеветѹщннѡхъ на ѡбвинѡлемагѡ Ѣпископа. Но ище ктѡ, презрѣвъ, по предвѡрительномѹ дозннїю, порѡновлѣннѡе рѣшенїѡ, дерзнетъ, или мѡдѹхъ цѡрскїѡхъ ѡтрѡждѡти, или сѡбѡ мїрскїѡхъ начлѡвннѡхъ, или вселѣнскїѡхъ собѡрѡхъ безпѡкѡннѡхъ, къ ѡскорелѣнїю чѣстнѡхъ вѣхъ Ѣпископовъ ѡблѡсти: такобымъ ѡнѡдѡ да не бѡдетъ прїемлемъ съ своѡю жалобѡю, гакѡ нанѡшнїѡ ѡскорелѣнїѡхъ прѡблннѡхъ, и нарѡшнѡшнїѡхъ церкѡвноѡхъ благѡчннїѡхъ.

ПРАВИЛО 3.

Присоединѡщнхъ къ правослѡвїю, и къ члѡстнѡсплѡлемыхъ изъ ѡретїкѡвѡхъ прїемлемъ, по мѡдѡщнѡмѹ чннѡположенїю и ѡбѡчнѡю. Ирїанъ, македонїанъ, свѡлѡтїанъ и наватїанъ, именовѡщнхъ себѡ чнѡстнѡхъ и лѹчшннѡхъ, чѡтырѡнадеѡтнѡднѣвннѡхъ, или чѡтѡрадїтѡвѡхъ, и апѡлїнарїтѡвѡхъ, когда ѡнѡхъ дѡютъ рѡкѡпннѡхъ и проклннѡютъ вслѡкѡю ѡрѡвь, не мѡдрѡтѡвѡщнѡхъ, кѡкъ мѡдрѡтѡвѡетъ свѡтѡлѡхъ бѡжїѡхъ кадѡлїчѡскѡхъ и апѡстѡльскѡхъ церкѡвѡхъ, прїемлемъ, запѡчатлѣблѡхъ, чѡ ѡстѡхъ, помазѡлѡхъ свѡтѡлымъ мѡромъ во пѣрвыхъ чѡлѡхъ, почѡмъ ѡчнѡхъ, и нѡзднѡхъ, и ѡрѡтѡхъ, и ѡрѡшнѡхъ, и запѡчатлѣблѡхъ нѡхъ глѡголѡмъ: печѡтъ дѡрѡ дѡхѡхъ стѡгѡхъ. Евномїанъ же, ѡднѡкрѡтннѡхъ погрѡженїѡмъ крѡщѡщнхъ, и монѡнїѡстѡвѡхъ, именовѡемыхъ злѣхъ фрѹгннѡхъ, и свѡлѡлїанъ,

после расправе докаже да су они само клеветали на опуженог епископа. Они, који и после овога што смо одредили, презиру речено и усѹђују се да досађују цару или судовима световне власти или узнемиравају васељенски Сабор, од таквих не треба примати тужбе јер повређују правила и нарушавају црквени поредак.

7. правило:

Који се из јереси обрађају у Православље, и к броју оних који се од јеретика спасавају: аријанце, македонијевце, саватијанце и новатијевце (који себе називају катарѡхъ), такође и тетрадѡхъ и аполинаријавѡхъ прѡмамо тек пошто лично и у писаној форми поднесу да анѡтемишу сваку јерес која учи другѡчнѡхъ од свете, саборне и апѡстѡлске Цркѡве. Нѡхъ прѡмамо по следећѡм ѡбрѡду и ѡбнѡчѡју: помазује им се свѡтнѡмъ мнѡромъ прѡво чѡлѡхъ, па ѡчи, па нѡзднѡхъ, па ѡста и ѡши. И док их знаменујѡмо, говорнѡмо: „Пѡчат дѡра Дѡхѡ Светѡга“. Евномїевѡхъ (који су крѡщеннѡхъ јѡднѡкрѡтннѡхъ погрѡжавѡњѡмъ), монѡнѡстѡхъ (које називају фрѡгнѡхъ), сѡвѡлїанѡхъ и све ѡстѡле јерѡетнѡхъ (а има их мнѡго у ѡвнѡхъ крајѡвнѡхъ; нарѡчнѡ оних који су дошли из Гѡлатнѡхъ), све нѡхъ, када желе да пређу у Православље, прѡмамо кѡ ѡелнѡхъ (незнаѡшѡхъ): прѡвога дѡна их чнннѡмо хрнѡшнѡннѡхъ, другога дѡна чнннѡмо их

державцнхъа мнѣнїа ѿ ѡнобѣтствѣ, и нѣоѣ
нетерпїмоѣ творѣцнхъ, и вѣхъ прочнхъ ѡретїкѡвѣ,
[нѣо мнѡгѡ заѣвѣ таковѣхъ, наипѣче выхѡдѣцнхъ
нѣз галѣтїкѣа страны] вѣхъ, котѡрыѣ нѣз нїхъ
желѣютъ прїсѡедннѣнѣ быти къ православію,
прїемлемъ, ѣкоже ѣзычннкѡвѣ. Въ пѣрвѣн дѣнѣ
дѣлемъ нѣхъ хрїстїанамн, во вѣторѣн ѡглашеннѣамн,
потѡмъ въ трѣтїн закннѣемъ нѣхъ, съ трѡекратнѣамъ
дѣновѣнїемъ въ лицѣ, и во оушн: и тѣкѡ ѡглашѣемъ
нѣхъ, и зачтѣвлѣемъ пребывѣти въ цѣрквн, и ѣдѣшатн
плѣнїа, и тогда оужѣ крецїѣемъ нѣхъ.

оглашенима, трѣнега дана закннѣемо их
трократнѣм дѡвѣем у лице и у уши, и тада, пошто
их доволѣно поучимо истинама вере, и настоїимо
да дѡже време буду на богослужењнма и слушају
Свето Пнсмо, тек тада их крштавамо.

**ПРАВИЛА СВАТАГО ВСЕЛЕНСКАГО ТРЕТАГО
СОБОРА, ЕФЕССКАГО.**

ПРАВИЛО а.

Понеже надлежало и не причесствовавшымъ на сватомъ соборѣ, и шествавшымъ въ своемъ мѣстѣ, или градѣ, по некоей внищѣ, или церковной, или члвеческой, не шествавшымъ въ нечестивыи шествіи, что на ономъ постановлено: что избвѣщаемъ башъ сватвино и любовь, что, аще которыи областныи митрополитъ, шествивъ ш сватого и вселенскаго собора, приложилъ къ шествившимъ сонмищю, или посемъ приложителъ, или келестіево мдрованіе пріаля, или пріиметъ, таковыи прочивъ епископовъ своеа области что либо дѣлати шноды не можетъ, ака шныи соборомъ ш еликаго церковнаго общенія оуже шберженныи и нечестивыи. Но еце и разсмотрѣнію члвчъ епископовъ области, и окрѣтнычъ митрополитовъ, православно мдрствующичъ, подлежати едетъ, да совершеннаго избверженія егъ иэ сана епископскаго.

ПРАВИЛО б.

Аще же которыи епархіяльныи епископы не причесствовали на сватомъ соборѣ, и въ шествивеніи пріали, или пожелателъ пріати оучастіе: или, подписавъ избверженіе несторіа, перешли къ шествившимъ сонмищю: таковымъ, по изболенію сватого собора, совершенно быти члвчымъ сваченства, и низверженнымъ въ своеа степенн.

ПРАВИЛО в.

Аще же некоемъ иэ принадлежачичъ къ клирш въ каждомъ градѣ, или елѣ, несторіемъ и егъ общинниклин, возбранено сваченство за православно мдрствованіе: таковымъ длан мы пріабо воспріати свою степенъ. Косеце побелблемъ, чтобы едномдрствующе въ православнымъ и вселенскимъ соборомъ члены клира, шноды никакимъ образомъ, не были подчинены шествившымъ, или шествившымъ ш православіа епископамъ.

ПРАВИЛО г.

Аще которыи иэ клира шествиватъ, и держатъ оубо, или всенародно держателъ несторіеа, или келестіеа мдрствованія: праведнымъ призналъ

**ПРАВИЛА ТРЕБЕТ
ВАСЕЛЕНСКОГО САБОРА**

1. правило:

Пошто је потребно да и они који нису присуствовали светом сабору, било због неког црквеног или телесног разлога, знају шта је одлучено (на Сабору), то саопштавамо вашој светињи и љубави: ако неки епархијски митрополит, одступивши од светог и васељенског Сабора, пређе к одступницима (од вере), или је примио или прими учење Целестија, такав ни на који начин не сме преузимати нешто против епископа у својој епархији јер је он већ од сада сабором искључен из сваког црквеног заједништва и лишен је сваке власти. Епархијски епископи, заједно са околним митрополитима (који су православни), треба да таквог митрополита лише епископског чина.

2. правило:

Ако неки епархијски епископи нису присуствовали на светом Сабору, него су прешли ка одступницима, или су намеравали да пређу; или, који су били потписали Несторијево свргнуће а онда ипак прешли ка одметницима, такви нека буду, по одлуци Сабора, лишени свештенства и свргнути са свога степена.

3. правило:

Ако су неки клирици у одређеном граду или селу били лишени свештенства од стране Несторија или његових следбеника (због тога што су право учили), налазимо да ти исти морају поново заузети своја места. Наређујемо да ни један клирик који једнако мисли као и православни и васељенски Сабор, не сме ни под који начин бити потчињен епископу који се одметнуо.

4. правило:

Ако се неки клирици одметну, или се усуде да лично или јавно мисле као и Несторије или Целестије, то и по питању ових свети Сабор с правом одлучује да морају бити свргнути.

свѣтъиѣ соборѣ ѡзвѣрженнымъ быти ѡ ѡмъ ѡзъ
свѣщеннагѣ чина.

ПРАВИЛО 6.

Иже нежеже за неприличныа дѣла ѡсуждени естѣмъ
соборомъ, ѡ ѡбсѣтвеннымъ епископамъ несторіи же,
ѡ ѡгѡ ѡднѡмѡшленникъ, вопреки прѣвѣнамъ, по
ѡгѡ во вѣмъ прозвѡбѡломъ дѣйствѡванію,
показаніемъ, ѡ ѡпоказаніемъ возвращити ѡмъ ѡбсѣтѣ
къ цѣрквию, ѡ ѡстѣпень свѣщенства: прѣвѣнымъ
принимати мѡ, да бѣдетъ ѡмъ еѣ бесполезно, ѡ да
ѡсѣтаніемъ ѡни чѣмъ не мѣнѣе ѡзвѣрженнымъ ѡзъ
свѣщеннагѣ чина.

ПРАВИЛО 7.

Подобно же, иже нежеже возхотѣли бы, какимъ либо
образомъ, поколебати то, что ѡ каждомъ ѡзъ ни хъ
оучинено свѣтымъ соборомъ во ѡфѣтѣ, свѣтъиѣ
соборѣ ѡпредѣлиа, что бы таковыѣ, иже сѣтъ
епископы, ѡ ѡпринадлежащѣ къ клиру, ѡсѣршенно
сѣржены быаи къ своѣмъ стѣпенѣ: иже же мѣрѡне,
ѡлѣченъ быаи ѡ ѡбсѣтѣ цѣрквиагѣ.

ПРАВИЛО 8.

По прочтѣніи егѡ, свѣтъиѣ соборѣ ѡпредѣлиа: да не
бѣдетъ позволено никомъ прозвѡсити, ѡ ѡпѣати,
ѡ ѡслагати ни ѡ бѣрѡ, кромѣ ѡпредѣленныа ѡ
свѣтъихъ ѡтѣсѣ, въ ни кѣнъ гѣдѣ, ѡ естѣмъ дѡмъ
сѡбрѡшнѣмъ. ѡ котѡрыѣ держитъ слагати ни ѡ бѣрѡ,
ѡ ѡпредѣлѣати, ѡ ѡпредлагати хотѣщымъ
ѡбратити къ познанию истины, ѡ ѡ ѡзъчѣтѣ,
ѡ ѡ ѡдѣтѣ, ѡ ѡ ѡ какѡй бы то ни бѣло ѡрѣс:
таковыѣ, иже сѣтъ епископы, ѡ ѡпринадлежащѣ къ
клиру, да бѣдѣтъ ѡзъды, епископы епископства, ѡ
клирикѣ клира: иже же мѣрѡне, да бѣдѣтъ прѣданы
ѡ ѡдѣмѣ. Рѣвнымъ образомъ, иже епископы, ѡ ѡ
клирикѣ, ѡ ѡ мѣрѡне ѡбѣтѣ мѡдрѣтѣвѡщымъ, ѡ ѡ
оучащымъ томъ, что ѡдержитѣ въ прѣдѣленномъ
ѡ прѣсѣтѣра харіѣа ѡзѡженіи, ѡ ѡполицѣніи
ѡднѡроднагѣ еѣа бѣжѣа, ѡ ѡ ѡсѣрнымъ ѡ
развѣрженнымъ несторіѣвымъ догмѣтамъ, котѡрыѣ
прѣ еѣмъ ѡ приложены: да подлежащѣ рѣшенію егѡ
свѣтагѣ ѡ ѡвелѣнагѣ собѡра, что сѣтъ, епископъ да
бѣдетъ ѡзъды епископства, ѡ да бѣдетъ ѡзѡженъ:
клирикѣ подобно да бѣдетъ ѡзѡженъ ѡзъ клира: иже
же мѣрѡнинъ, да бѣдетъ прѣданъ ѡ ѡдѣмѣ, какъ
сказано.

5. правило:

Који су због својих неприличних поступака осуђени од светог Сабора или од својих епископа, а Несторије и његови истомишљеници, супротно правилима и по својој самовољи, учине те их приме у заједницу и врате их на пређашњи чин, нашли смо као правилно, да они од тога немају никакве користи, те да и поред свега тога и даље остају свргнути.

6. правило:

Исто тако, који замисле да на било који начин руше оно што је у погледу свакога од њих одређено на сабору у Ефесу, свети Сабор наређује да, ако су епископи или клирици, буду свргнути са свог степена; а уколико су лаици, да остану одлучени.

7. правило:

Када је ово објављено, свети Сабор је установио да нико не сме износити, или писати, или састављати другу веру осим оне коју су установили свети Оци сабрани Духом Светим у граду Никеја. Они који се усуде да састављају другу веру, и да је јавно шире, да је подмећу онима који желе да се обрате к познању истине, било из јелинства, било из јудејства или ма које друге јереси, такви, уколико су епископи, имају бити лишени чина, а уколико су неки други клирици, лишавају се припадања клиру. Уколико су лаици, треба да буду анатемисани. Према томе, ако се открије да неки међу њима: епископ, или клирик, или лаик, мисли или учи о оваплоћењу јединородног Сина Божијег онако како је то изложио свештеник Харисије, или да следи за поганим и развратним учењем Несторија (које је овде изложено), такви нека подлегну одлуци овог светог Сабора, тј. ако су епископи – нека буду лишени епископства и свргнути; уколико су клирици - нека буду искључени из клира; а уколико су лаици, нека буду предати анатемѣ, као што је већ речено.

Предъ еимъ на соборѣ чинанъ съмвола никейскѣи, и побрежденное изложене съмвола, представ(е. лн)ленное соборѣ флладельфийскимъ пребвтеромъ харііемъ.

ПРАВИЛО ѿ.

Аѣло, вопреки постановленіамъ церквѣнымъ, и правнамъ стѣхъ апоствмъ, нововодимое, и полагѡщее на свободѣ вѣхъ, возвѣстѣилъ бѣлюбезнѣишій епископъ ригинъ, и сѣще изъ нимъ благоговѣишѣише епископы кѣпріа Ѧблети, зинѡнъ и сѣвгріѣи. Чегѡ ради, понеже ѡбщественнымъ болѣзнемъ трѣбѡтъ силнѣишаго врачевствѣ, ѡкъ большій вѣдѣ прногащымъ, и наипаче, ѡце и дрѣвнаго ѡбыкновеніа не было, чѣбы епископъ града антѡхін совершилъ поставленіа въ кѣпрѣ, какъ письменнѡ и словеснѡ возвѣстѣилъ намъ благоговѣишѣише мѡжн, къ свѣтомѣ соборѣ пршѣдшѣе: чѣо начлѣствѡюще бо свѣтѣхъ кѣпрікнхъ церквѣхъ да имѣютъ свободу, безъ прѣтѣзаніа къ нимъ, и безъ стѣненіа ихъ, по правнамъ свѣтѣхъ ѡтсѣцъ, и по дрѣвнемѣ ѡбыкновенію, елми собѡю совершатъ поставленіе благоговѣишнхъ епископвхъ. Тѡ же да соблюдетѣ и въ иныхъ Ѧблетѣхъ, и повсѡдѣ въ епархіѣхъ: дабы никто изъ бѣлюбезнѣишнхъ епископвхъ не прѣтѣрилъ власти на иждѡ епархію, котѡра прѣжде и началѣ не была подъ рѣкою сѣгѡ, илн сѣгѡ прѣшѣствениквхъ: но ѡце кѣо прѣтѣрѣ, и наислѣственикѡ какѡю епархію свѣѣ подчинилъ, да ѡдѣтѣ ѡнѡ: да не прѣтѣпѡютѣ правна ѡтсѣцъ: да не вкѣдывлетѣ, подъ видѡмъ свѣщеннодѣствіа, надмѣнность власти мѣркіа: и да не ѡтѣрѣтѣмъ по малѣ, непримѣтнѡ, чѡѡ свободы, котѡрѡю дарѡвалъ намъ крѡвѣю своѣю гдѣ нашъ иже хрѣтѡсѣ, ѡсвободитель вѣхъ человеквхъ. И чѣкъ свѣтомѣ и вселенскомѣ соборѣ ѡгѡдно, чѣбы всѣкаѣ епархіѣ сохранила въ чистѡтѣ, и безъ стѣненіа, началѣ принадлежащымъ сѣи правѣ, по ѡбѣчаю издрѣвле ѡтѣвѣдѣшемѣа. Кѣждѣи митрополитѣ, даа своегѡ ѡдѡстѡвѣреніа, мѡжетѣ невозвѣрннѡ взѣти епископъ изъ сѣгѡ постановленіа. ѡце же кѣо прѣдѡжнтъ постановленіе прѡтивное томѣ, чѣо нынѣ ѡпрѣдѣлено: ѡгѡдно всемѣ свѣтомѣ и вселенскомѣ соборѣ, да бѣдетѣ ѡнѡ неѣйствѣтельно.

8. правило:

Најбоголубазнији саепископ Ригин и најбоголубазнији епископи кипарске епископије, Зинон и Евагрије, као и они са њима, казују о новотарији која се уводи противно црквеним установама и противно правилима светих Апостола, те тиме повређује општу слободу. С обзиром на то, а такође знајући да такво зло захтева јак лек да се болест даље не би ширила, а нарочито када није било ни древног обичаја да епископ Антиохије рукополаже на Кипру, као што нам то и писмено и усмено доказаше најпобожнији људи који дођоше на свети Сабор, то нека предстојници светих цркви на Кипру имају потпуну и неоспоравану власт, сходно правилима светих Отаца и древном обичају, сами себи да постављају најпобожније епископе. Ово исто нека важи и за друге области, и за све епископије, да нико од најбоголубазнијих епископа не заузима другу епархију, која није од давнина и од самог почетка под његовим руковођењем или његових претходника. Уколико је неко заузео другу епархију и насилно је присвојио за себе, нека је врати да се не би повредила правила Отаца, и да се под изговором свештене службе не поткраде гордост световне власти, те да неразумно изгубимо ону слободу коју нам је Својом крвљу подарио Господ наш - Исус Христос. Према томе, овај свети Сабор установио је да у свакој појединој епархији буду очувана чистим и неповређеним она права која су од самог почетка и која од давнина постоје, сходно обичају који је утврђен пре много година. Сваки митрополит, ради својих потреба, може да узме препис овога што је одлучено. Уколико неко предложи нешто што устаје на ово што је одређено, сав свети и васељенски Сабор наређује да таква одлука буде без било какве важности.

ПОСЛАНИЕ

ТОГѠ ЖЕ СГЛАГѠ ВСЕЛЕНИКАГѠ ТРЕТІАГѠ СОБОРА КЪ
СВЯЩЕННОМЪ СОБОРѠ ПАМФІЛІЙКОМЪ Ѡ СЪВѢДѢН,
БЫШЕМОУ НХЪ МИТРОПОЛИТѢ.

Понѣже бгѡдѡхновѣнное писаніе глаголетъ: съ
совѣтомъ бгѣ творѣ: то наипаче полѣчишимъ
жрѣбѣнъ свѣщеннагѡ елѡженіа подоблетъ со всѡкою
точностію творѣти разсмотрѣніе ѡ всемъ, что
дѣлати должно. Нбо съ желѡющимъ такъ
пробождатъ жизнь свою полѣдетъ то, что ѡнъ
ѡбрѣтѡтъ въ благонадежномъ положеніи, и такъ
попѣтнымъ вѣтрѡмъ неѡтѣа, по направленію
желаній. Слово сѣ весьма правдоподобно. Иногда же
былетъ, что горькая и несносная скорь, налѣгши
на ѡумъ, силнь возмѡщлетъ ѡный, ѡклонѡетъ ѡ
стремленіа къ должному, и располалетъ, акъ бы на
нѣчто полѣзное, взирѡти на неблагопріѡтное по
свѣетѡмъ своимъ. Нѣчто такѡе ѡсмотрѣли мы
приключишесѡа благоговѣннѣишемъ и
благочестнѣишемъ епископѡмъ сѡвѣдѣн. Онъ
рѡкоположенъ, кѡкъ за вѣдѣтельствовао, по
правламъ церкѡвнымъ. Ныкъ же нѣкоторымъ
смѡщенъ, кѡкъ казыблетъ, и подѣргшиа
неожиданнымъ ѡб стѡлѣтельствома, по томъ, по
причинѣ нѡзнаніа недѣлѣтельности, ѡтѡмленнѣи
борьбою съ временнѣишимъ сѡгѡ забѡтамъ, и не
возмѡгшии ѡразити нареканіа прѡтивникѡвъ
сѡнхъ, не бѣдемъ кѡкъ, предѣлѡма писменное
ѡрѣніе ѡ сѡбѡ епископѣ. Нбо сѡмъ, такъ сѡнножды
пріѡвшемъ на сѡбѡ свѣщенноначѡлѣственное
попеченіе, подобѡо ѡдѣрживать ѡное съ дѡхѡвною
крѣпостію, кѡкъ бы бошрѡжатисѡа на трѡдѡ, и
ѡхѡтнъ преносити пѡтъ, ѡсѡщѡишии возмѡніе. И
понѣже показѡма онъ сѡбѡ сѡнножды
нетѡлѣтельнымъ, хотѡ сѣ пронѡшло съ нимъ болѣе
по недѣлѣтельности, нежелъ по нерѡдѣннѡ и лѣности:
то бѡше благочестіе по неѡхѡднѡсти
рѡкоположенъ благоговѣннѣишаго и
благочестнѣишаго брѡта нашего и сѡепископа
дѡбѡра, длѡ ѡправленіа церкѡви: нбо не елѡвало
сѣ ѡдѡвѣтовати, и безъ предѡлѣтелѡ быти
сѡнѡтелѡмъ сѡдѡ. Но понѣже пришеѡма онъ со слѡзѡмъ,
не градъ, ниже церкѡвь ѡпорѡвалъ ѡ ѡшѡрѣннагѡ
благочестнѣишагѡ епископа дѡбѡра, но прѡсѡ
токмъ чѣсти и именѡаніа епископагѡ: то вѣѣ
мы возѡколѣзѡвали ѡ сѡрѡцѣ сѡмъ, и почнѡма

ПОСЛАНИЦА ТРЕБЕГ ВАСЕЛЕНСКОГО САБОРА СВЕТОМ САБОРУ У ПАМФИЛИИ О МИТРОПОЛИТУ ЕВСТАДИУ

Богонадахнуто Писмо нас учи да све што радимо,
радимо промишљено, тако и они који су
постављени на свештену службу треба да пазе и
да веома марљиво размисле о свему шта треба да
чине. Јер, они који свој живот усмере на такав
начин, њихова је нада у свему напредна и у
правцу њихових жеља иде све, као брод ношен
ветром. И ове речи су потпуно истините. Али,
понекад бива да некаква несносна туга оптерети
људски ум, те га силно узнемири, одвлачећи га од
обавеза и доводећи га до тога да почне сматрати
за корисно оно што је заправо лоше. Нешто
слично догодило се и са најпобожнијим и
најблагочестивијим епископом Евстатијем. Као
што је познато, он је постављен по правилима, али
касније, како он каже, био је смуњен од неких и
доведен у неочекиване ситуације. Тако је он,
веома нерасположен према себи и према своје
раду, уморен бригама које му је налагала служба
и немајући силе да сам стане на пут прекорима
својих противника, на нама несхватљив начин, он
је поднео писмену оставку на свој положај у
епархији. Он је свакако морао, пошто је једном на
себе прихватио свештеничку службу (старање), до
краја га изнети у духовној крѣпкости, и издржати
све без обзира на труд. Такође је у доброј вољи
морао подносити зној који би му донео награду.
Када је очевидно показао свој немар, који је у
осталом више нпотицао због страха пред
обавезама него због лењости и нехата, ваше је
благочестије, по неопходности, поставило
најпобожнијег и најблагочестивијег брата нашег и
саепископа Теодора, да управља црквом јер није
у реду да она остане удова и да буде без пастира
стадо Христово. Али, пошто се он (Евстадије) сада
обратио у сузама, не због тога што жели град или
цркву поменутог епископа Теодора, већ само са
жељом за именом и чашћу епископа, сви,
сажаљевајући старца и његове сузе, постарали
смо се да сазнамо о томе да ли је он законски
свргнут или је оптужен за неке преступе, управо
због тога да глас о њему не би био окаљан.
Сазнали смо да он ништа такво није учинио, него
је сав његов преступ у поменутој оставци. Због
тога ми не осуђујемо ваше благочешће што сте
поставили (јер тако је и требало) на његово место
епископа Теодора, али, сматрајући да није
најупутнијегревеликом строгошћу порицати
нерад Евстадија, него да треба имати милости
према старцу који је већ дуже време удаљен од
града у коме се родио и од куће својих предака,
установљујемо и наређујемо да он ужива име
епископа, и част, и заједницу. То значи да он неће
рукополагати нити самостално водити цркву

слѣзы ѿгвѣщаннѣмъ вѣщаннѣмъ нами, поспѣшиши
оубѣдити, подвергнѣши ли оны законномѣмъ извѣрженію,
или токмо въ нѣкоторыхъ немощныхъ
портѣпкахъ ѡбличаемъ быти немощныи людьми.
Помрачнѣвшими ѿгвѣщаннѣмъ добродѣлю славу. И мы оубѣдили,
яко ничегвѣ таковагвѣ имъ не содѣлано, а наипаче
въ внишѣмѣ портѣвлено ѡреченіе ѡ епископѣхъ.
Чегвѣ ради не оуборѣмъ и вѣше благочестіе, должнымъ
образомъ портѣвшее на ѿгвѣщаннѣмъ мѣсто
вышеченнаго благоговѣннѣшаго епископа
деодора. Но понѣже не подобаетъ многвѣ порнцѣти
недѣлательности егвѣмъ мужа, паче же надлежало
помилостивити старца, вѣше града, въ котѣромъ родиася,
и вѣше оубѣщаннѣмъ жилища столь долгое время
пребывшаго: праведноудѣлиши мы, и ѡпредѣлиши: безъ
вѣскагвѣ прекослѣбѣ имѣти егвѣмъ имъ, и чегвѣ
епископа, и ѡбщаннѣе: изъ чѣмъ токмо, чѣобы оны
не рѣкополагали, не занимали церквѣ, и самовластныи
не свѣщеннодѣйствовали: но рѣзвѣе когда или
приглашѣтъ изъ собою, или, яще слышнѣтъ, позволѣтъ
егвѣмъ братѣ и епископѣ, по благоразположенію, и
любви во христе. Яще же положите ѡ немъ какои
болѣе благоклонный советѣтъ, нынѣ или поемъ: то
и еѣ оубѣщаннѣмъ егвѣмъ соборѣ.

осим, ако га по доброј воли и по ѡубави у Христу,
позове к себи и то му допусти ѡеговѣ брат и
саепископ (Теодор). Уколико ви установите
поводом овог старца нешто још снисходљивије, то
ѣе светом Сабору бити веома угодно.

**ПРА́ВЛА
СВѢТАГѦ ВСЕЛѢНСКАГѦ ЧЕТВѢРТАГѦ
СОБО́РА, ХАЛКИДѢОНСКАГѦ.**

ПРА́ВЛАЮ а.

Ѥ СВАТѢХЪ ОУТѢЦЪ, на ка́ждомъ собо́рѣ, донынѣ
нѣзлѡженныа прѣвила соблю́дѣти при́знали мѣ
справедли́выми.

ПРА́ВЛАЮ б.

Ѣще ко́торый е́пископъ за дѣньги рѣкоположе́нїе
оу́чинитъ, нѣ непродале́мю благода́тъ ѡбрати́тъ въ
продѣлѣ, нѣ за дѣньги постѣбитъ е́пископа, нѣ
хѡрепископа, нѣ преевѣ́тера, нѣ дѣакона, нѣ на́го
кѡго ѡ члелѡщнхѣ въ кли́рѣ, нѣ пронзведе́тъ за
дѣньги во и́конома, нѣ е́кдѣка нѣ парамона́ра, нѣ
вообще́ въ какѡю либо́ церко́внью до́лжностъ, ра́дн
гнѣснагѡ прнѣбѣтка своегѡ: тако́выи бѣвѣ ѡблчѣнъ,
ѣкѡ на се́ покѡрѣнѣа, да бѣдетъ подѣвѣрженъ ли́шенїю
сѡбственнагѡ стѣпеннѣ нѣ постѣвленнѣи ѣмъ ѡнѡде́ да
не по́льзѡветѣа кѡпленными рѣкоположе́нїемъ, нѣ
пронзводѣствомъ: но да бѣдетъ чѡждѣ до́стѡнствѣа,
нѣ до́лжностнѣ, котѡрыа полѡчнѣа за дѣньги. Ѣще
же ѣвѣтѣа ктѡ нѣ посредѣвѡщнмъ въ то́ликѡ
гнѣсномъ нѣ беззакѡнномъ мзаопрѣа́тнѣ: то нѣ е́и,
ѣще е́сть нѣзъ кли́ра, да бѣдетъ ннзѣвѣрженъ со своегѡ
стѣпеннѣ: ѣще же мѣрѡнннъ, нѣ мона́шествовѡщнѣи, да
бѣдетъ прѣданъ а́наде́мѣ.

ПРА́ВЛАЮ г.

Дошлѡ до свѣтагѡ собѡра, чтѡ нѣкоторые нѣзъ
прннадлежѡщнхѣ къ кли́рѣ, ра́дн гнѣснагѡ прнѣбѣтка,
берѡтъ на ѡкѡпъ чѡжѣа нѣмѣнѣа, нѣ оу́строаю́тъ
мѣрскѣа дѣла, ѡ е́жѣемъ сла́женнѣи неберѡтъ, а по
домѣамъ мѣрскѣхѣ люде́и скнѡаю́тѣа, нѣ порѡчѣнѣа по
нѣмѣнѣамъ прѣемлю́тъ, нѣзъ сребролю́бѣа. По́семѡ
ѡпрѣдѣлѣа свѣтѣи нѣ вели́кнѣи собѡрѣ. чтѡбы впрѣдѣ
ннктѡ, нн е́пископъ, нн кли́рѣкъ, нн мона́шествовѡщнѣи,
не бра́лѣ на ѡкѡпъ нѣмѣнѣи, нѣ въ распорѡже́нїе
мѣрскѣи дѣла́ннѣ не вѡтѡпѣа: ра́звѣ тѡкмѡ по
закѡнамъ прнзѡанъ бѣдетъ къ нензѣбѣжнѡмѡ
попечнѣтельствѣѡ на́д малѡлѣтнѣи, нѣ е́пископъ
гра́да порѡчнѣтъ ко́мѡ нѣмѣтъ попечѣнїе ѡ церко́внѣхѣ
дѣла́хѣ, нѣ ѡ шротѣхѣ, нѣ вѡвѡхѣ безпомѡщнѣхѣ,
нѣ ѡ ли́цѡхѣ, котѡрыми ѡсѡбеннѡ нѣжно ѡкѡзѡ́тъ
церко́внью по́мощь, ра́дн стѣра́ха вѣжѣа. Ѣще же ктѡ

**ПРА́ВИЛА ЧЕТВѢРТОГѦ
ВСЕЛѢНСКАГѦ СОБО́РА,
ХАЛКИДѢОНСКАГѦ**

1. правило:

Призна́емо као праведно да мора́ю важнѣи
правила ко́а су од свѣтнх Отаца до сада изложена
на свакомъ Сабо́ру.

2. правило:

Ако неки епископ оба̀ви рукоположе́не за новац
и благодат, ко́а се не може продавати, претвори у
предмет трговнне, те за новац поставн епископа,
хорепископа, свѣштннѣа, ѣакона нн бнло ко́а
ко прнпада клиру, нн из огавне похлепе за
добнтком произведе у дужност економа, нн
екдѣка нн парамонара, нн ма ко́а друго́ ко је
убро́ан у канон (**црквену дужност**), на се дока́е
да је то заиста нн учнннѡ, та́ нека бѡде свргнут са
свога степена. А она́ ко́а је поставлен на такав
начнн, нека нема никакве корнстн од купленог
рукоположе́на нн поставле́на, него нека се
сма́тра као да нн нема до́стѡнство нн службу ко́а
је добио за новац. Она́ ко́а је бнѡ посреднѣк у то́
гнѡсно́ нн безаконнто́ трговннн, та́, у ко́ако је
клирѣкъ, нека се свргне са свог степена; а уко́ако
је лаѣкъ нн монах, нека бѡде анатемнсан.

3. правило:

Свѣтн Сабо́р је сазнао да неки од клирѣка, нн
гадне похлепе за добнтком, узнмаю́ у на́ам ту́жа
нма́на нн да се прнхватаю́ свѣтовннх послова, те
тако занемару́ю службу Бо́жнју, обнлазе ку́е
свѣтовњака, к ра́дн сребролю́бѣа прнхватаю́ се
управља́на ѣхнѡвом нмовнном нн добрнма. Због
те по́аве, свѣтн нн великн Сабо́р одређу́е да у
буду́е ннко, нн епископ, нн клирѣкъ, нн монах не
мо́е узнматн у на́ам нма́не, нн тн прѡузнматн
во́ење свѣтовннх послова, оснм ако ннје законом
позѡан да се прнхѡатн старѣна на́д малѡлетнѣком
(**че́га се не бн мо́ао одре́нн**), нн му епископ
града поручн да се стара о црквеннм пословнма,
нн о снротннн, нн о удовнцама ко́е су без
заштнте, нн о особама ко́е на нарѡчнт начнн
требаю́ црквену по́моћ ра́дн страха Бо́жнѣг. Ко́а
се послѣ ово́а усудн да погазн ову наредбу, нека
подле́гне црквеннм ка́знама.

впрѣдъ дерзнетъ престоупити еѣ ѡпредѣленіе: таковои
да бѣдетъ подвѣргнутъ церковному наказанію.

ПРАВИЛО 4.

Истинно и искренно прохощающе монашеское житіе
да ѡдостоеняются приличныя чести. Но поелику
нѣкоторые, для видя ѡпотребаа одежд
монашескихъ, разстробяютъ цркви и гражданикам
дѣла, по произволу ходя по градамъ, и даже
монастыри сами (с. ѿс) для себя съставляти
похощають: что разсуждено, чтобы никто нигдѣ не
оснадилъ, и не ѡнобыблалъ монастыря, или
молитвеннаго дома, безъ согласенія епископа града.
Монашествоюще же, въ каждомъ градѣ и странѣ,
да бѣдутъ въ подчиненіи ѡ епископа, да соблюдаютъ
безмолвіе, да прилежатъ токму почитъ и молитвѣ,
безвѣдично пребывая въ тихихъ мѣстахъ, въ
которыхъ ѡреклись ѡ міра, да не вѣшнбуются ни
въ церквеныа, ни въ житиеніа дѣла, и да не
пріемлютъ въ нихъ ѡчистиа, ѡставляа свои
монастыри: развѣ токму когда бѣдетъ еѣ
позволено епископомъ града, по несеходимои
надобности. Да не пріемлется также въ монастыряхъ
въ монашество никакои рабъ, безъ воли господина
сего. Престоупающемъ же еѣ наше ѡпредѣленіе,
ѡпредѣленіи мѣ быти чуждымъ ѡбщениа
церковнаго, да не хлѣнтся ѿма бжїе. Впрочемъ
епископъ града надлежитъ имѣти ѡ монастыряхъ
должное попеченіе.

ПРАВИЛО 5.

Ѡ епископахъ, или клирикахъ, преходящихъ изъ града
во градъ, разсуждено, чтобы положенныа свѣтлыи
отцами прѣбывали во своей силѣ.

ПРАВИЛО 6.

Рѣшительныи никого, ни во прѣвѣтера, ни во
дїакона, ниже въ какую степень церковнаго чина, не
рѣкополагати иначе, какъ съ назначеніемъ
рѣкополагаемаго ѿменю къ цркви градскои, или
сельскои, или къ мѣщенскому храму, или къ
монастырю. Ѡ рѣкополагаемыхъ же безъ точнаго
назначенія, свѣтлыи соборъ ѡпредѣлилъ: поставленіе
ихъ почитати недействительнымъ, и нигдѣ не
допускати ихъ до служенія, къ посрамленію
поставившаго ихъ.

4 правило:

Који заиста искрено и честито живе монашким
животом, нека уживају и достојну част. Али, пошто
се неки служе монашвом само ради изговора и
доводе у забуну црквена и грађанска дела,
безобзирно обилазећи градове, па чак и сами
желе да устројавају манастире, установљено је да
нико и нигде не може подизати манастир или дом
молитве (храм) без допуштења епископа дотичног
града. Монаси свакога града и свакога места нека
буду потчињени епископу; нека су у безмолвију;
нека су у посту и молитвама и нека увек остају у
оном месту где су се одрекли света. Монаси нека
се не мешају и не учествују у црквеним или
световним делима, -запуштајући своје манастире,
осим у случају да им то, по неопходној потреби,
буде допуштено од стране епископа. Ни роб нека
се не прима у манастир да би постао монах, ако за
то нема дозволу свога господара. Који погази ову
нашу наредбу, наређујемо да буде одлучен, да се
не би хулило име Божије. Епископ града треба да
на најмарљивији начин води бригу о
манастирима.

4. правило:

У погледу епископа или клирика који прелазе из
једног града у други, установљује се да правила
која су издата од светих Отаца морају имати пуну
важност.

5. правило:

Без назначења никога не треба рукополагати, ни
свештеника, ни ђакона, нити било кога из
црквеног чина, него рукоположени мора бити
тачно одређен или за једну градску или сеоску
цркву, или за мученички храм или за манастир.
Што се тиче оних који бивају рукоположени без
назначења, свети Сабор наређује да њихово
рукоположење буде ништавно те да не могу
обављати никакве службе, на срамоту онога ко је
учинио такво рукоположење.

ПРА́ВНО 3.

Вчиненымъ ѣдиножды въ клиръ и монахамъ, ѿпредѣлили мы не встѣпати ни въ бонниксю службу, ни въ мѣрикѣи чинъ: иначе дерзнувшихъ на сѣ, и не возвращающихся съ раскланіемъ къ томъ, что прежде избрали для бѣга, предавати анатемѣ.

ПРА́ВНО 4.

Клирики при богадѣльняхъ, монастырѣхъ и храмъхъ мученическихъ, да пребываютъ, по преданію святыхъ ѡтцевъ, подъ властію епископовъ каждаго града, и да не итгоргаютъ, по дерзости, иже подъ ѡуправленіи своего епископа. И дерзавше наидати сѣ постановленіе, какимы бы то ни было образомъ, и неподчиняющиеся своему епископу, яже бѣдѣтъ клирики, да подлежатъ наказаніемъ по правилемъ: яже же монашествующіе, или мѣрне, да бѣдѣтъ ѡлучены ѡ ѡщеніа церкѡвнаго.

ПРА́ВНО 5.

Яже котѡрой клирикъ съ клирикомъ же имѣетъ едно дѣло: да не ѡставалетъ своего епископа, и да не переѣлетъ къ свѣтскимъ еднцамъ. Но сперѣ да произвѡдитъ свое дѣло ѡ своего епископа, или, по ижеволѣнію тогоже епископа, ижебрание ѡбѣими сторонами да ѡставаѣтъ едѣ. И кто вопреки емоу поствѣтитъ: да подлежатъ наказаніемъ по правилемъ. Яже же клирикъ со своимъ, или со иныимъ епископомъ имѣетъ едно дѣло: да едѣтъ въ ѡблестномъ соборѣ. Яже же на митрополѣта ѡблести епископъ, или клирикъ, имѣетъ недѡвольствіе: да ѡбращаетъ или къ сѣрху велика ѡблести, или къ престѡлу царствѣющаго константинопола, и предъ нимъ да едѣтъ.

ПРА́ВНО 6.

Не дозволяетъ клирикѣ въ ѡдно и тожде время чинити въ церквахъ двѣхъ градѡвъ, ирѣчь въ тои, къ котѡрой ѡнъ начальнъ рѣкоположенъ, и въ тои, къ котѡрой перешѣлъ, якъ большей, иже желаніа едетной славы. Творѣщихъ же сѣ возвращати къ ѡблественной ихъ церкви, къ котѡрой начальнъ рѣкоположены, и тамъ токомъ имъ лѣжити. Яже же кто ѡ одной церкви въ дрѣгю превѣденъ: таковѣи да не имѣетъ никакогѡ ѡчѣтѣа въ принадлежащемъ прежней церкви, какъ то, въ званіащихъ ѡ неа мученическихъ храмъхъ, или въ

6. правило:

Који су једном ступили у клир или су се посветили монаштву, наређујемо да не могу ступати ни у војну ни у световну службу. Који се усуде да погаве ово, и не врате се са покајањем к ономе шта су изабрали Бога ради, нека буду анатемисани.

7. правило:

Клирици који су при сиротињским домовима, при манастирима и при мученичким храмовима нека буду, сходно предању светих Отаца, под влашћу епископа дотичног града и нека се не одмеђу од свог епископа. Који се, на било који начин, усуде да повреди ово правило и не буду подложни свом епископу, ако су клирици нека буду кажњени по правилима. Ако су монаси или лаици, нека буду одлучени.

8. правило:

Ако неки клирик има расправу са другим клириком, нека не избегава свог епископа и нека се не обраћа световним судовима него нека са тим проблемом најпре буде упознат епископ, а онда, уз допуштење епископа, нека се води суд код оних које изабере и једна и друга страна. Ко преступи ово, нека буде кажњен по правилима. Ако клирик има некаву расправу са својим или са другим епископом, нека се суди пред епархијским (обласним) сабором. Ако епископ или клирик има некакав спор са дотичним епархијским митрополитом, нека се обрати егзарху велике области или престолу царствујућег Константинопоља, и пред њим да се суди.

9. правило:

Није допуштено клирику да у исто време буде прибројан при црквама два града, тј. при оној за коју је био рукоположен и при оној, којој је као познатијој, а потакнут жељом за сујетном славом, касније пришао. Који то учине, нека буду враћени својој цркви за коју су рукоположени, и само у њој нека служе. Ако је неко био премештен из једне цркве у другу, ништа заједничко не може имати у пословима пређашње цркве, тичало се то мученичких храмова или сиротињских домова, или домова за странце који зависе од поменуте цркве. Усуди ли се неки, после ове наредбе светог и васељенског Сабора, учинити нешто од онога

богдѣльнѣхъ, ѿнѣ въ страннопрїимныхъ домѣхъ. ѿ
дерзѣицихъ, послѣ ѡпредѣленїа сего великаго и
вселенскаго собора, дѣлати что либо нынѣ
воспрещаемое, свѣтѣи соборъ ѡпредѣлиа низлагати
сѣ ихъ степенн.

ПРАВИЛО ѿ.

Всѣмъ оубоимъ, и впоможениа трѣбующимъ,
ѡпредѣлиа мѣ, по оудостоверении въ ихъ вѣдности,
ходити съ мирными токомъ церкѡвными писамн,
а не съ представительными грамотамн. Понѣже
представительныа грамоты надлежитъ дѣлати
токомъ лицамъ, находящимся подъ оминениемъ.

ПРАВИЛО ѿ.

Дошло до насъ, ѿкъ нѣкѣе, вопреки церкѡвнымъ
порядковениамъ, пренебнѣвъ ко влѣтамъ,
порядкомъ прагматическихъ грамотъ, ѣдиню
Область на двѣ разсѣкли, ѿкъ быти ѡ сего во
ѣдиной Области двѣ митрополїтамъ. Посемъ
ѡпредѣлиа свѣтѣи соборъ, да ничто таково
творити впрѣдѣ не дерзѣтъ епископъ. Но
похвѣнѣнїемъ на то низверженъ вдетъ со сего
степенн. Градъ же, которїи по царскимъ (с. ѿн)
грамотамъ почтенъ именованиемъ митрополїн,
ѣдиною чѣстїю да довольствуетъ, такъ какъ и
епископъ оуправляющїи сего церкѡвию, съ охранениемъ
собственныхъ правъ истинной митрополїн.

ПРАВИЛО ѿ.

Клирикѣмъ чуждымъ и незнаемымъ въ градѣмъ
градѣ, безъ представительной грамоты собственнаго
ихъ епископа, ѡниодѣ нигдѣ не служити.

ПРАВИЛО ѿ.

Понѣже въ нѣкоторыхъ епархїахъ позволено
чтецамъ и пѣвцамъ вступати въ бракъ: то
ѡпредѣлиа свѣтѣи соборъ, чтобы никомъ изъ нихъ
не было позволено брати сѣбѣ въ женѣ иновѣрнѣю:
чтобы родившїе оубо дѣтїи ѡ таковоаго брака, и
прежде сего оубо крестившїе ихъ оубо еретїковъ,
приводїа ихъ къ ѡщенїю съ кадолическою церкѡвию:
а не крестившїе не могли крестити ихъ оубо еретїковъ,
ни совокуплати бракомъ съ еретїкомъ, ѿнѣ ѡдѣемъ,
ѿнѣ ѡзычникомъ: развѣ въ такомъ токомъ случѣ,
когда лицѣ, сочетавшїеся съ православнымъ
лицемъ, ѡбѣщѣетъ прїити въ православнѣю вѣрѣ. ѿ

што је овим правилом забрањено, свети Сабор
наређује да тај буде низложен са свог степена.

10. правило:

Установљујемо да сиротиња и они којима је
потребна помоћ, после испитивања, треба да
добiju за пут само „црквене листе мира“ а не и
„препоручне листове (грамате)“ јер ове
(препоручне листове) треба давати само оним
особама које су под сумњом.

11. правило:

Сазнали смо да неки, супротно црквеним
установама, прибегавају (прилазе) к велможама и
на основу „прагматичних грамата“ једну
епископију деле на две, те да услед тога постоје
два митрополита у једној истој области. Због тога
свети Сабор наређује да се у будуће ни један
епископ не одважи на такав поступак, јер свако ко
такво шта покуша биће збачен са свог степена.
Градови, који су царским граматама одликовани
именом митрополије, нека уживају само част;
исто као и епископи који управљају црквама тих
градова, али нека буду потпуно очувана права
праве митрополије.

12. правило:

Туђи клирици и они који су непознати, нигде и ни
под којим начином да не служе у другом граду без
„препоручних грамата“ које ће им дати њихов
епископ.

13. правило:

Пошто је у неким епархијама дозвољени чтецима
и појцима да се жене, свети Сабор наређује да
нико од њих не сме узети иноверкињу за жену.
Они који имају децу из таквих бракова и која су
већ крштена код јеретика, морају их превести у
заједницу саборне Цркве. А ако их нису крстили,
не могу их крстити код јеретика, а исто тако не
могу се сјединити браком са јеретиком, Јудејем
или незнабошцем, осим ако особа која жели да
ступи у брак са православним хришћанином,
обећа да ће прећи у православну веру. А који
преступи против овог правила нека подлегне
епитимији по правилима.

кѣтѣ прѣстѣпнѣтъ сѣ ѡпредѣленіе сѣгѡ собора: тѣмъ
да подлежитъ сѣпѣтїи по правнамъ.

ПРАВИЛО ѿ.

Въ дѣконисѣхъ поставлѣти женѣ, не прѣжде
четырѣдесѣти лѣтъ бѣзрѣчїа, и притѣмъ по
тѣмътѣльному испытанїю. Ище же прѣбывши
рѣкоположенїе, и прѣбывши нѣкоторое время въ
свѣженїи, встѣпнѣтъ въ бракъ: такова, какъ
ѡкорѣвшѣаа благодѣтъ бжїю, да бѣдетъ предана
анѣдемѣ, влѣстѣ еѣ тѣмъ, кѣтѣ обокѣпїла еѣ
нею.

ПРАВИЛО ѿ.

Дѣвѣ, побѣдѣвшей себѣ гдѣ егѣ, рѣчю и монаше
стѣвѣющимъ, не позволѣтъ встѣпнѣти въ бракъ.
Ище же ѡбрѣтѣтъ творѣнїи сѣ: да бѣдетъ лишены
ѡбщенїа церковнаго. Впрѣчемъ ѡпредѣленїи мѣ
лѣстномѣ сѣпїскопѣ имѣти полнѣ влѣстѣ въ
ѡказанїи таковоимъ челоѣколюбїа.

ПРАВИЛО ѿ.

По кѣждѣй сѣпѣрхїи, въ елахъ, или предградилахъ сѣпїе
прѣходѣ, должнѣ неизмѣннѣ прѣбывѣти подѣ влѣстїю
завѣдывающихъ сѣными сѣпїскопѣхъ: и напѣче, ище,
въ продолженїи тридесѣти лѣтъ, безспорнѣ имѣти
сѣны въ своѣмъ вѣдѣнїи и ѡправленїи. Ище же не
дѣлѣ тридесѣти лѣтъ бѣлѣ, или бѣдетъ ѡ нѣхъ
какѣй споръ: то да бѣдетъ позволѣно почтѣвающимъ
себѣ ѡбнуженными, начѣти ѡ томъ дѣло предѣ
сѣмлетнѣимъ соборомъ. Ище же кѣтѣ бѣдетъ ѡбнуженъ
ѡ своѣмъ митрополїта: да сѣднѣтъ предѣ сѣпѣрхомъ
великѣа областї, или предѣ константинопольскимъ
прѣстоломъ, ѣкоже речѣно бѣше. Но ище царскою
влѣстїю вновѣ ѡстрѣбенъ, или впрѣдѣ ѡстрѣбенъ бѣдетъ
градъ: то распредѣленїе церковныхъ прѣходѣхъ да
полѣбѣдетъ граждѣнскомѣ и землемѣ порядкѣ.

ПРАВИЛО ии.

Сѣлымшленїе, или сѣставленїе сѣопнїца, ѣки
прѣстѣпленїе, совершеннѣ воспрѣченѣ и внѣшними
законами: кольми пѣче должно возбранѣти въ
цркви бжїей, дѣбы сѣгѣ не бѣло. Ище ѡѣв нѣкѣе иѣ
кнѣра, или монашестѣвѣющїе ѡказѣтъ ѡблѣвѣющимъ
дрѣгъ дрѣга клѣтѣю, или стѣрѣющимъ кобы
сѣпїскопамъ, либо сѣонимъ сѣпрѣчѣнникамъ: сѣбѣмъ
да бѣдетъ неизбѣрженъ со своѣмъ стѣпеннѣ.

14. правило:

За ѣконису нека се не поставѣа ни една жена
пре него што наврши четрдесѣт година, и то тек
након марлївог испитивања. Ако је, пошто је
примила посвећѣе (рукоположење), неко време
остала у служби, а каснїе се уда, презревши
благодѣт Божију, нека буде анатемисана заједно
са онимъ који се ѣоме оженио.

15. правило:

Дјева (девојка) која је себе посветила Богу, а
такође и они који припадају монашѣву, не смеју
ступати у брак. Они који се затекну у том неделу,
нека буду лишени црквене заједнице. Такође
наређујемо, да помесни епископ има власт
показати челоѣублѣе према таквима.

16. правило:

У свакој епархији, парохїе које су по селима и
предграђима, морају непроменлїво припадати
онимъ епископима у чијој су оне области; а
нарочито, ако је то било током периода од
тридесѣт година. Али, ако се о тимъ парохїјама
подигао некакав спор, или се тај спор подигне пре
истека тридесѣт година, допушта се онима, који
себе сматрају оштећеними, да о томе подигну
оптужбу предѣ обласнимъ саборомъ. Ко је повређен
од стране свога митрополїта, нека се жали предѣ
егзархомъ велике области или предѣ
Константинопольскимъ престоломъ, као што је већ
речѣно. Али, ако је царскомъ влашћу основанъ новї
град, или се унапред оснује, у томъ случају подела
црквенихъ области нека слѣди грађанскомъ и
државномъ поретку.

17. правило:

Завера или ортачење (урота), као преступъ, строго
је забранѣнъ и световнимъ законима. Тимъ пре,
потребно је ову појаву забранити и у Цркви. Према
томе, ако се неки клирици или монаси закуну и
обавежу се међусобно заклетвомъ на уроту и
заверу противъ епископа или саклирика, нека буду
низвргнути са свогъ стѣпена.

ПРАВИЛО д.

Дошло до слѣха нашего, что въ областѣхъ не бывають, оутановленныхъ правлами, соборныхъ епископовъ, и ѿ егѡ многѣа церковныхъ дѣла, трѣбующыя исправленѣа, оутановтѣа въ небреженѣи. По семѣ ѡпредѣлиа святѣи соборъ, согласно въ правлами святѣихъ отцевъ, чтобы въ каждой области епископы дважды въ годѣ собраниа во едѣно, гдѣ назначитъ епископъ митрополѣи, и исправляаи все, что ѡкрѣтѣа. А епископамъ, которые не придѣтъ на соборъ, хотѣа нахѡдѣтѣа въ своихъ градѣхъ, и притѡмъ пребываютъ въ здравѣи, и свободны ѡ всякаго неохѡдимаго и неѡбознаго занѣтѣа, ерцолѡбену казѣти слово преценѣа.

ПРАВИЛО е.

Клирикѡмъ, ѡпредѣленнымъ къ цѣрквѣ, не позволѣтельно, какъ оуже мы поутановили, ѡпредѣлѣтѣа къ цѣрквѣ инаго града: но должны быти добѡльными тѡю, въ которой начальну оудостѡены слѣженѣа, за исключѣнѣемъ тѣхъ тѡкмѡ, кѡн, лишѣѡ отечества своего, по нѣждѣ прешлѣи въ дрѡгдѡ цѣрквь. Аще же который епископъ, поглѣ ѡпредѣленѣа егѡ, приметъ клирика принадлежащаго дрѡгомѣ епископѣ: то слѣженѡ нами быти вѣтѣ ѡценѣнѣа церковнаго и прѣтѡмѣ, и прѣлѣшемѣ, докѡлѣ перешѣдшѣи клирикъ не возвратитѣа во своѡ цѣрквь.

ПРАВИЛО ж.

Ѥ клирикѡвѣ, или мѣранѣ, доносащихъ на епископѡвѣ, или на клирикѡвѣ, не принимѣти доноса прѡстѡ и безъ изслѣдованѣа: но предварѣтельно и звѣдывати ѡбщественноѡ ѡ нихъ мнѣнѣе.

ПРАВИЛО з.

Не позволѣтѣа клирикѡмъ, по смѣрти своего епископа рѣхнѣтѣи вѣщи еѣмѣ принадлежащыа, какъ еѣ воспречѣно и дрѣвними правлами. Творѣщѣи же еѣ подвергаютѣа ѡпасности и зложеннымъ быти ѡ своего стѣпени.

ПРАВИЛО и.

Дошло до слѣха святѣаго собора, что некоторые изъ клира и монашескѡвѡщѣе, не имѣа никакихъ порядѣнѣи ѡ своего епископа, а иныѣ, даже бывъ

18. правило:

Сазнали смо да се у неким епархијама не држе сабори епископа који су установљени правлима, те због тога бивају запуштени многи црквени послови који би требали бити учињени. Због тога, свети Сабор наређује, сходно правлима светих Отаца, да се у свакој епархији епископи окупљају два пута током године, у оном месту које одреди епископ митрополије, те да се тада исправи све шта је потребно. Епископи који не дођу, него остану у својим градовима, а здрави су и нису спречени неодложним и неопходним делима, нека им буде изречена реч братског прекора.

19. правило:

Није допуштено да клирици који су на служби при једном храму буду постављени у цркву другога града, као што смо већ установили, него морају бити задовољни оном црквом при којој су од почетка удостојени службе. Изузетак су они клирици који су, изгубивши своју отаџбину, по неопходности пришли другој цркви. А епископ који после ове наредбе прими неког клирика који припада другом епископу, установљује се, да буде ван заједнице као и онај ко га је примио, све докле док се одбегли клирик не врати у своју цркву.

20. правило:

Клирике или лаике, који оптужују епископе или клирике, не треба пуштати да подносе оптужбе пре него што се све подробно испита о оптужитељима.

21. правило:

Није допуштено клирицима да након смрти свог епископа разграбљују његове ствари, како је то одређено и дрѣвним правилом. Који такво шта чине, доводе у опасност свој степен (**јерархије**).

22. правило:

Свети Сабор је сазнао да неки клирици и монаси, не имајући никакву поруку од свoga епископа (**него су чак, понекад, и одлучени од њега**), долазе

ѡдъчєны ѡмъ ѡбщєніа цєркѡвнагѡ, прихѡдѡтъ въ царствѡющій градъ константинопѡль, ѡ въ ѡномъ долгѡ житєльствѡютъ, тѡрѡа сматѣніа, ѡ нарѡдшѡа цєркѡвное ѡутрѡитѡ, ѡ дѡже дѡмы нѣкоторыхъ разетрѡнѡютъ. Тѡгѡ рѡдѡ ѡпредѣлиа свѡчѡй собѡръ: ко пѣрвѡхъ, посрѣдѣтѡмъ ѣкѡла свѡтѣйшѡа константинопѡльскѡа цѣркѡ, напомнѡти ѡмъ, да ѡдѡлѡтъ ѡзъ царствѡющагѡ града. ѡще же безетѡднѡ продолжатѡ бѡдѡтъ тѣ же дѣла: то ѡдѡлѡти ѡхъ ѡзъ ѡнагѡ ѡ небѡлю, посрѣдѣтѡмъ тѡгѡ же ѣкѡла, ѡ козѡрацѡти кѡ своѡмъ мѣстѡмъ.

ПРАВИЛО КД.

Бѡдиножды ѡбвѡщєннѡмъ, по ѡзѡлєніѡ еписѡпа, монастырѡмъ пребѡити монастырѡмѡ навєгда: принадлежатѡ ѡмъ вѣщѡи сохрѡнатѡ, ѡ впрѣдѡ не бѡити ѡнымъ мѡрскѡмъ жнѡцѡмѡ. Попѡскѡющѡе же сѡмѡ бѡити, да подлєжатѡ наказѡніѡмъ по прѡбнѡмъ.

ПРАВИЛО КЕ.

Поєлиѡ нѣкоторые митрополитѡ, ѡкоже ѡмъ сѡдѣлѡсѡ глѡснѡмъ, небрегѡтъ ѡ вѣреннѡхъ ѡмъ пѡртѡхъ, ѡ ѡлагѡютъ постѡвлєніє еписѡповѡ: тѡгѡ рѡдѡ ѡпредѣлиа свѡчѡй собѡръ, чтѡбы постѡвлєніа еписѡповѡ совершѡемы бѡли въ продолженіи трѣхъ мѣсѡцѡвѡ: рѡзѡѣ неизѣбѡна ѡжда зарѡвѡнтъ продлѡти вѣрѡѡ ѡлагѡтєльствѡ. Не тѡрѡащій сѡгѡ подлєжитъ цєркѡвноѡ епитѡмѡ. Междѡ тѣмъ дохѡды вѡбѡствѡющѡа цѣркѡ (ѣкѡ) да сохрѡнѡютѡ въ цѣлѡсти ѡконѡмомъ ѣдѡ.

ПРАВИЛО КЗ.

Поєлиѡ въ нѣкоторыхъ цѣркѡхъ, ѡкоже ѡмъ сѡдѣлѡсѡ глѡснѡмъ, еписѡпы ѡпрѡвлѡютъ цєркѡвнѡмъ ѡмѡщєтѡмъ безъ ѡконѡмѡвѡ: тѡгѡ рѡдѡ разѡждѡно вѡскѡй цѣркѡ, ѡмѡщєцѡй еписѡпа, ѡмѣти ѡзъ сѡбѡственнагѡ клиѡѡ ѡконѡмѡ, кѡтѡрѡй бѡ рѡпорѡжалѡ цєркѡвнѡмъ ѡмѡщєтѡмъ, по вѡлѣ своєгѡ еписѡпа: дабы домѡстроитєльствѡ цєркѡвное не безъ свѡдѣтѡлѡй бѡло, дабы ѡ сѡгѡ не рѡстѡчѡлѡсѡ ѣдѡ ѡмѡщєтѡ, ѡ дабы не пѡдалѡ нарѡкѡніа на свѡщєнствѡ. ѡще же ктѡ сѡгѡ не ѡчѡнитъ: тѡковѡй повѡненъ бѡжѡтѡвнѡмъ прѡбнѡмъ.

у Константинопѡль и ту остаѡу дѡже вѣрѡе, изѡзивѡјући смѡтѡе и доводѣти у забѡну цркѡвѡи порѡдак. Нѡретѡко ѡни у сѡноврат повлѡче и порѡдице некихъ ѡуди, рѡди тѡга, свѡти саѡборъ је устанѡвиѡ да тѡкви ѡѡпрѡ од ѡкѡди ѡѡсѡветѡје Константинопѡльскѡе цркѡе бѡду ѡпоменути да се удаѡе изъ престѡногѡ града, а ѡко бесрѡмно настѡве сѡ своѡмъ делѡмѡ, неѡа од истѡгѡ ѡкѡди бѡду **(ѡко тѡреѡа и силѡм)** вѡрѡѡени у своѡа мѡста.

23. правило:

Манастири, који су дозволом еписѡпа, јѡдномъ посѡвѣѡени, заѡвѡк мѡраѡу ѡстати манастири. Дѡбра кѡја ѡмъ приѡпадаѡу никѡда не мѡгу бити прѡтворѡна у свѡтовна (мирскѡа) обѡтаѡалишта. Кѡји дѡзѡлѡе да се то учѡни, неѡа подлєгну казнама по правѡлима.

25. правило:

Пошто неки митрополитѡ, ѡко сѡ сѡзнали, заѡуштаѡу стаѡо кѡје ѡмъ је ѡверѡено, свѡти Саѡборъ је устанѡвиѡ да постѡвлєѡѡа еписѡпа мѡраѡу бити у року од трѡи мѡсѡца, ѡсим у случѡју да неѡа неѡдложна ѡтѡреѡа не примѡра да се рокъ продѡужи. ѡни кѡји то не учѡне, неѡа подлєгну цркѡвноѡ епитѡмиѡи. ѡмѡвина цркѡе кѡја је ѡбѡдовѡла, неѡа бѡде неѡкрѡѡено чувѡна од стране еѡнома истѡе цркѡе.

26. правило:

Пошто у некимъ цркѡвама, ѡко сѡ сѡзнали, еписѡпи рѡспѡлажу цркѡвнѡмъ дѡбрѡма безъ еѡнома, устанѡвлѡено је: да свѡа цркѡа, кѡја ѡма еписѡпа, мѡра ѡмати изъ свѡгѡ клиѡа и еѡнома кѡји ѡе ѡправѡѡати цркѡвнѡмъ ѡметѡкомъ прѡма ѡлѡи еписѡпа, тѡко да цркѡвна ѡпраѡа не бѡде безъ свѡѡѡа и да се од тѡга не рѡсѡпаѡу цркѡвна дѡбра и свѡштєнствѡу се не ѡроузѡрокуѡе ѡкор. А кѡји ѡѡо не чѡни, неѡа је крѡивъ по Бѡжанскимъ правѡлима.

ПРАВИЛО 23.

Похитиоцихъ жеиъ дла съпржеетва илн
содѣиетвѣицихъ, илн сонзволѣицихъ
похитиетеламъ, свѣтѣиъ соборъ ѡпредѣлиа: ѡце
бѣдѣтъ клирикн, ннзлагати со стѣпени ихъ: ѡце же
мѣрѣне, предавати анѣдеиѣ.

ПРАВИЛО 24.

Во всемъ поелѣдѣ ѡпредѣленіамъ свѣтѣихъ отѣцъ,
и признаваа чинанное нѣиѣ право етѣ патрїеархн
бѣолоубѣзѣишихъ епископвъ, бѣишихъ въ соборѣ
во дни благочетѣиыа пѣматн деодѣиѣа, въ
цѣрствѣициемъ градѣ константїнополѣ, нѣомъ
рѣмѣ, тожде еѣмоѣ и мѣ ѡпредѣлѣемъ и
поргановлѣемъ ѡ пренмѣцетвѣхъ свѣтѣишиа
цѣрквн тогѣжде константїнополѣа, нѣвагъ рѣма.
Ибо престолѣ бѣтхлгѣ рѣма отѣцъ прилчнѣ дѣи
пренмѣцетвѣа: поелѣиѣ то бѣиъ цѣрствѣициѣ градъ.
Слѣдѣа томѣ же побѣждѣнїю и етѣ патрѣархн
бѣолоубѣзѣишиѣ епископы, предостѣиан рѣвныа
пренмѣцетвѣа свѣтѣишиемѣ престолѣ нѣвагъ рѣма,
прѣведнѣ раздѣнѣвъ, да градъ, полдѣиѣишиѣ чѣтѣ бѣитн
градомъ царѣа и етѣклнѣтѣа, и нѣмѣициѣ рѣвныа
пренмѣцетвѣа еъ бѣтхлгѣмъ цѣрствѣеннымъ рѣмомъ, и
въ цѣркѣиыихъ дѣлѣхъ возвелѣченъ бѣдѣтъ подобенъ
томѣ, и бѣдѣтъ вторѣиѣ по нѣмъ. Поелѣиѣ токъмъ
митрополитѣа Ѧларетѣи, понтїиѣкїѣа, аїиѣкїѣа и
дрѣкїѣиѣкїѣа, и тѣѣкожде епископы ѡу нѣноплеменнѣкѣвъ
вышѣречѣенныхъ Ѧларетѣи, да поставлѣиѣтѣа ѡ
вышѣречѣеннагѣ свѣтѣишиагѣ престолѣ свѣтѣишиа
константїнополѣиѣкїѣа цѣрквн: сѣрѣѣѣ, кѣждѣиѣ
митрополитѣа вышѣпомѣнѣтѣихъ Ѧларетѣи, еъ
епископамн Ѧларетн, должнѣ поставлѣати
епѣрхїѣиыихъ епископвъ, кѣкъ предѣиѣано
бѣѣетвѣеннымн прѣвнлѣамн. И еѣмыѣ митрополитѣа
вышѣпомѣнѣтѣихъ Ѧларетѣи должнѣ поставлѣѣемы
бѣитн, кѣкъ речѣно, константїнополѣиѣкнмъ
архїѣиѣкопомъ, по ѡчннѣнїн соглѣиѣнагѣ, по Ѧбѣиѣаю,
нѣзрѣнїѣа, и по предѣтѣвлѣнїн еѣмѣ Ѧнагѣ.

ПРАВИЛО 25.

Епископа ннзводнѣти на прѣсвѣтѣрїкїѣи стѣпень еѣтѣ
свѣтѣотѣитѣво. Иѣце же нѣкѣла прѣведнѣла бннѣ
ѡстрѣанѣетѣ етѣ ѡ епископѣагѣ дѣнѣтѣа: то не
дѣлѣенъ Ѧнъ знѣнмѣитн и прѣсвѣтѣрїкѣагѣ мѣетѣа. Но
ѡце безъ бѣлѣкїѣа бннѣ ѡстрѣанѣнъ ѡ своегѣ

27. правило:

За оне који под изговором супружништва отимају
жене или помажу отимачима или их подржавају,
свети Сабор наређује: ако су клирици, нека буду
низложени са свог степена; ако су лаици, нека
буду анатемисани.

28. правило:

Следећи у свему установе светих Отаца, и
уважавајући сада изложено (прочитано) правило
150 најбогољубазниѣ епископа, окупљених на
Сабор у великом Константинопољу - Новоме
Риму, у време благочетивог, спомена достојног
Теодосија (Великог), исто и ми одлучујемо и
установљујемо по питању повластица најсветиѣ
црквѣ Константинопоља. Јер, и престолу старог
Рима Оци су придавали повластице јер је тај град
био престоница. Следећи исти разлог, 150
најбогољубазниѣ епископа признали су једнаке
повластице и најсветиѣм престолу Новог Рима,
разложно просудивши да град који је удостојен
цара и Сената (сиклита), и који ужива једнаке
повластице старог царског Рима, буде уздигнут и у
црквеним делима као онај и да буде други после
њѣга. Према томе, митрополити понтиѣске, азиѣске
и тракиѣске области, а тако исто и епископи
иноплеменика у наведеним областима, биѣе
постављени од најсветиѣг престолѣа најсветиѣ
константинопољске црквѣ, тј. сваки митрополит
поменутих области са епархиѣским епископима
постављаѣе епархиѣске епископе, као што је и
речено кроз Божанствѣна правила; а митрополите
поменутих области, као што је казано, постављаѣе
архїѣепископ Константинопоља, пошто се (по
ѡбичају), начини сагласан избор и, пошто он о
томе буде ѡбавештен.

29. правило:

Светотатство је низводити епископа на
свѣштенички степен. Нѣго, ако због неког
оправданог разлога неки епископи морају бити
уклоњени од службѣ епископа, у том случају они
не могу заузимати ни место свѣштеника. Ако су
пак без икаквѣ кривице уклоњени са достојанства,
нека буду враћени на епископско достојанство.

досто́инства: то да бѣдетъ возста́новленъ въ
досто́инство є́пископства.

ПРА́ВИЛО ѿ.

Поели́къ благоговѣ́ннѣйшіе є́пископы є́гѹпетскіе
ѡложи́ли, въ насто́ящее вре́мя, подпи́сти посланіе
свѣтѣ́йшаго архіе́пископа льва, не ѿки бы протѣ́вша
кадо́лическо́й вѣрѣ, но предста́вля́а същестѣ́влющїи въ
є́гѹпетско́й ѡбла́сти ѡбыча́и, ни́чегò тако́ваго не
дѣла́ти безъ конзо́ленїа и ѡпре́дѣленїа своегò
архіе́пископа, и прѡсѣ́тъ ѡрѡ́чннїи ѿмъ до поста́вленїа
(с. 33) вѣдѣ́цаго є́пископа вели́каго гра́да леза́ндрїи:
того̀ ра́ди за пра́ведное и чове́къколю́бное дѣло
призна́ли мѡ, ѡста́вннїи ѿ́хъ въ сво́емъ є́нѣ въ
ца́рствѣ́ющемъ гра́дѣ, и дѣ́ти ѿмъ ерѡ́чное вре́мя до
поста́вленїа архіе́пископа вели́каго гра́да леза́ндрїи.
По́емѡ, пребыва́а въ сво́емъ є́нѣ, ѿнѣ да
предста́вля́тъ порѡ́чннтелей, ѡ́це возмо́жно ѿмъ є́е,
ѿнѣ кла́твеннымъ ѡбѣ́щанїемъ да ѡ́вратѡ́тъ
сомнѣ́нїе.

Свѣ́тыє ѡ́тцы па́стаго вселѣ́нскаго собо́ра,
собра́вшїеа въ конста́нтінопо́лѣ пренмѡ́щественно
дла о́ттверже́нїа халкѡно́скаго вселѣ́нскаго
четве́ртаго собо́ра, ѡ́собенныхъ пра́вннъ, ѡ́носа́ннхъ
къ благочї́нїю церко́вномѡ, не соста́внн, ка́къ є́е
ѡбсѣ́детъ ѿз вѡторѡ́го пра́вннн шестѡ́го вселѣ́нскаго
собо́ра, въ ко́емъ, при о́казанїи на пра́вннн прѡ́чнхъ
свѣ́тыхъ собо́ровъ, ѡ пра́внннхъ па́стаго вселѣ́нскаго
собо́ра не о́помннѡтсѡ.

30. правило:

Пошто су најблагочестивији епископи Египта
одложили да данас потпишу Посланицу
најсветијег архиепископа Лава, не због тога што се
противе саборној вери, него, како кажу, због тога
што у њиховој области постоји обичај да се ништа
не предузима без допуштења и наредбе
архиепископа, они моле да им се допусти да
сачекају док не буде постављен нови епископ
Александрије, те смо ми нашли да је правилно и
човекољубиво да им се, пошто остану у свом чину
у царском граду, омогући да сачекају постављење
архиепископа Александрије. И због тога, остајући
у свом чину, нека кажу ко ће гарантовати за њих
(ако је то могуће) или нека се закуну, да се избегну
сумње.

ПРА́ВЛА СВАТА́ГО ВСЕЛѢНСКАГО ШЕСТА́ГО
СОБО́РА,
КОНСТАНТИНОПО́ЛЬСКАГО, И́ЖЕ ВЪ ТРУ́ЛАХЪ
ЦА́РСКИХЪ ПАЛА́ТЪ.

ПРА́ВЛАЮ ѿ.

При нача́тїи вѣ́ликаго и́ слова и́ дѣла, наидѣ́шїи чїнъ
ѣсть ѿ бѣ́а начинѣти, и́ съ бѣ́омъ ѡ́канчивати, по
глаго́лѣ бѣ́гослова. Сего́ ра́ди и́ нынѣ́, когда́ и́
благоче́стїе на́ми оу́же ѿишо́ проповѣ́дѣтсѧ, и́
цр҃ковь, въ кото́рой хр҃то́съ положѣ́н ѡ́нованїемъ,
непрестѣ́ннѡ возрѣ́стаетъ и́ предѣ́лѣтсѧ, та́къ что́
па́че ке́дровъ ли́ванскихъ возвы́шается, полага́а
нача́ло свѣ́щенны́хъ словѣ́съ, бѣ́жею благода́тїю
ѡ́предѣ́лаемъ: храни́ти неприкоснове́ннѡ
нововеде́нїемъ и́ и́змѣне́нїемъ вѣ́рѣ, пре́данныю
на́мъ ѿ само́идцѣ́въ и́ слѣ́жнїтелей слова,
бѣ́гонзѣ́ранны́хъ апо́столовъ: ѣ́ще же и́ ѿ тре́хъ ѡ́тцъ
ѡ́смынде́сѣти стѣ́ныхъ и́ влѣ́енныхъ ѡ́тцѣ́въ, при
кѡнстанти́нѣ ца́рѣ на́шемъ, на нече́стнѣ́го ѿ́ри, и́ на
вѣ́мышленно́е ѿ́мъ ѿзы́ческо́е и́нобо́жїе, и́ли,
сво́йственнѣ́е ре́ци, многобо́жїе, въ ни́кѣн
собра́вшнхѧ, кото́рыѣ ѣ́днѡмы́слїемъ вѣ́ры,
ѣ́днѡсѣ́щїе въ тре́хъ ѡ́портѣ́лахъ бѣ́гонача́льнаго
ѣ́стество́а ѡ́кры́ан на́мъ и́ оу́дѣ́нїан, не по́дѣ́тнѣ́въ
се́мѣ сокрѣ́тѣ́н бы́ти подѣ́домъ нече́дѣ́нїа: но ѿишо́
наидѣ́нѣ́ въ вѣ́рныхъ покланѣ́тнхѧ, ѣ́днѡмы́
поклонѣ́нїемъ, ѡ́цѣ́мъ, и́ си́нѣ, и́ стѣ́омѣ́ дх҃ѣ́, и́спробѣ́ргли
и́ разрѣ́шли лже́дѣ́нїе ѡ́ нера́вны́хъ стѣ́пенѣ́хъ
бѣ́жестѣ́а, и́ ѣ́ретїка́ми и́з пе́ка сложе́нныа прочтѣ́нѣ́
право́сла́вїа дѣ́тскїа по́стрѣ́нїа раззорїан и́
низи́нїан. Та́кожде и́ при вели́комъ де́одѡ́сїи, ца́рѣ
на́шемъ, стѣ́о па́тиде́сѣтїю́ свѣ́тымъ ѡ́тца́ми, въ
се́мъ ца́рствѣ́ющемъ гра́дѣ́ собра́вшнхѧ,
прѡвозгла́шенно́е и́повѣ́данїе вѣ́ры со́держимъ,
бѣ́гословѣ́твѣ́ющыа ѡ́ стѣ́омъ дх҃ѣ́ и́зрече́нїа
прїе́маемъ: ѿ нече́стнѣ́го македо́нїа, кѣ́пнѡ съ
пре́жннми вра́гми и́стинны, ѡ́рѣ́блѣ́емъ, ѿ́къ
вѣ́нственнѡ дерзну́вшаго по́читати влѣ́д ра́бѡмъ, и́
на́глъ хотѣ́вшаго прѣ́тци нече́комѣ́нѡ ѣ́дннцѣ́,
та́къ что́ не бы́ло бы́ со́вершенно́ ча́нство
оу́пованїа на́шего. Кѣ́пнѡ съ сї́мъ гнѣ́нымъ, и́
прѡтнѣ́въ и́стинны неи́стобѣ́твѡблшнмъ, ѡ́сѣ́ждаемъ
а́поллїна́ра, ча́нноводїтеля зло́бы, кото́рый
нече́стнѣ́въ и́зрѣ́нїан, ѿ́къ бы́ гдѣ́ прїа́лз чѣ́ло безъ
дѣ́шн и́ оу́мї: сї́мъ ѡ́бразомъ та́кожде вѡ́дѣ́
пѡмы́шленїе, ѿ́къ бы́ сплѣ́нїе со́дѣ́лано дла́ на́съ
нео́вершенно́е. Та́кожде и́ при де́одѡ́сїи, сы́нѣ́ арка́діа,

ПРА́ВЛА ШЕСТО́Г
ВСЕЛѢНСКАГО САБО́РА,
КОНСТАНТИНОПО́ЛЬСКАГО

1. правило:

Када започи́не било каква беседа или дело, правильно је, по речима богослова, од Бога започети и с Богом завршити. Према томе. када ми данас свечано исповедамо благочешће, и Црква којј је Христос темељ, свакога дана расте и напредује тако да је изнад кедара Ливанских, започињући сада свету беседу, благодаћу Божијом установљујемо да се мора чувати чистом, неповређеном од било какве новотарије, вера која нам је предата од богоизабраних Апостола, сведока и слугу Логоса. Такође и исповедање вере 318 светих и блажених Отаца, који се окупише у Никеји, у време Константина, нашег бившег цара, а против нечасног Арија и од њега измишљеног незнабожачког инобожја или, боље речено, многобоштва. Ти Оци нам једнодушном вером отворише и разјаснише једносушност у три Ипостаси богочасне природе, и који, не допустивши да то остане скривено под судом незнања, јасно научише верне да се поклањају (поштују) Оцу и Сину и Светоме Духу; они (свети Оци) оповргоше и разрушише учење о неједнаким степенима Божанства, па порушише и разорише јеретичке тврдње као да су куле које деца праве од песка. Исто тако потврђујемо и оно исповедање вере које је проглашено од 150 светих Отаца који се сакупише у овом, царском граду у време великог Теодосија, нашег бившег цара, и прихватамо оно шта су они рекли о Духу Светоме, а одбацујемо нечастивога Македонија, заједно са пређашњом непријатељима истине, као онога који подругљиво говори о Ономе ко је Владика, настојећи да Га прикаже као слугу, и који је разбојнички хтео да пресече (раздели) Једног, Који се не може делити, а у жељи да нам остане непозната тајна наше наде. Заједно са гнусним и истини противним и бесним Македонијем, осуђујемо и Аполинарија, тајноводитеља злобе који је нечасно учио да је Господ примио тело без ума и без душе, уводећи у људе помисао о непотпуности нашег спасења. Уједно, печатом сведочимо и о учењу које је изложено од стране 200 богоносних Отаца, окупљених први пут у Ефесу, у време Теодосија, сина Арјадијевог, цара нашег. То учење је необорива сила благочешћа јер исповеда једнога Христа, Сина Божијег, оваплоћеног; и прославља непорочну, Приснодјеву Марију, која Га је без семена родила, Која је уистину Богородица. Одбацујемо као богопротивно и ништавно оно што је учио Несторије, тј. да је Христос засебно Бог а засебно човек, и чиме он (Несторије) поново Уводи нечашће Јевреја. Такође православно утврђујемо и оно исповедање вере које је изложило 630

царѣ на́шемъ, собра́вшинсѧ въ пѣрвыи́ рѣзъ во градѣ ѿфеѣѣ, двѣмѧ стѣмн бѣгоно́ныхъ ѡтѣцъ изложѣнное оучѣнїе, ѣкѡ несокрѣ́шимлю́ благоче́стїа державѣ, согла́емъ запечатлѣ́емъ, ѣ́динаго хрї́та є́на є́жїа ѡ́ вопло́тнѣшагоѧ проповѣ́далъ, ѡ́ безрѣ́меннѡ роди́вшю́ ѣго́, непоро́чною прино́дѣвѣ́ исповѣ́далъ со́бственнѡ ѡ́ истиннѡ бѣго́днцѣю: ѡ́ беззѣ́мноѡ раздѣ́ленїе несто́рїа, ѣкѡ ѡ́ жре́ѣа є́жїа ѡ́дѣ́енное, ѡ́вергѣ́емъ, ѡ́бо ѡ́нъ о́учнтъ, что́ ѣ́динъ хрї́то́въ є́сть ѡ́дѣ́льнѡ чело́вѣкъ, ѡ́ ѡ́дѣ́льнѡ бѣ́зъ, ѡ́ возвѣ́новлѣ́етъ і́дейное нече́стїе. Прѡ́бола́внѡ о́твержда́емъ тѣ́кожде ѡ́ въ ѡ́бластномъ градѣ халкидо́нѣ, при маркі́анѣ царѣ́ на́шемъ, ше́тъ ѡ́отъ триде́сятїю бѣго́звѣ́ранными ѡ́тцѣ́ми начертѣ́нное вѣ́роисповѣ́данїе, котѡ́рое концѣ́мъ землѣ́ белегѣ́енѡ возвѣ́стїаю ѣ́динаго хрї́та є́на є́жїа, со́штоа́щаго ѡ́з двѣ́хъ є́стѣ́ствъ, ѡ́ въ є́нхъ є́мыхъ двѣ́хъ є́стѣ́ствѣ́хъ є́лѣ́ннаго: ѡ́ ѡ́дѣ́мѣ́драго є́нчѣ́хїа, котѡ́рымъ говори́лъ, что́ вели́кое тѣ́нство є́плї́тельнаго домоустро́ительства со́вершї́лось при́зракомъ, ѣкѡ не́что чѣ́дѡбнѣ́ное, ѡ́ ѣкѡ зарѣ́зѣ, ѡ́з є́вѣ́ннѣ́хъ ѡ́градѣ́ цр́кви ѡ́звѣ́рло, є́з нї́мъ же ѡ́ несто́рїа ѡ́ діоско́ра, ѡ́з ко́нхъ ѣ́динъ є́ылъ защї́тннѣ́комъ ѡ́ побѡ́рннѣ́комъ раздѣ́ленїа, ѡ́ дрѣ́гїи є́мѣ́шенїа, ѡ́ котѡ́рыє ѡ́ прѡ́тнѣ́поло́жныхъ стѣ́нъ нече́стїа ннзрї́нѣ́нѡ въ ѣ́диню пѣ́чїнѣ́ погнѣ́ен ѡ́ безбо́жїа. Ё́цѣ́ же ѡ́ стѣ́ шестї́де́сятїи патѣ́ бѣгоно́ныхъ ѡ́тѣцъ, собра́вшнхѧ въ є́емъ цѣ́рствѣ́ющѣ́мъ градѣ́, при і́стї́ніанѣ́, блаже́нныа пѣ́мѣ́ти царѣ́ на́шемъ, благоче́стнѣ́ые глаго́лы, ѣкѡ ѡ́ дѣ́а пронзненї́емъ, вѣ́демъ, ѡ́ ѡ́нымъ потѡ́мкѡ́въ на́шнхъ на́зчѣ́емъ. ѡ́нн де́одрѡ́ моуѣ́етїкаго, несто́рїеѡ́ о́учнтѣ́ла, ѡ́ ѡ́рї́гена, ѡ́ дї́ду́ма, ѡ́ є́нѣ́гїа, возвѣ́новѣ́вшнхъ є́лннїка́ є́лнн, ѡ́ прѣ́хожда́енїа ѡ́ прѣ́вращѣ́енїа не́которыхъ тѣ́лъ ѡ́ двѣ́хъ пѣ́кн на́мъ прѣ́дстѣ́внѣ́шнхъ на позѡ́ръ, въ є́онныхъ мечтѣ́нїахъ блѣ́ждїющаго о́ума, ѡ́ прѡ́тнѣ́вѣ́ воскресѣ́нїа мѣ́ртвѣ́хъ нече́стнѣ́ѡ ѡ́ незара́комѣ́леннѡ возста́вѣ́шнхъ, тѣ́кожде на́писанное де́одрѣ́томъ прѡ́тнѣ́вѣ́ прѣ́вѣ́а вѣ́ры ѡ́ прѡ́тнѣ́вѣ́ двѣ́на́де́сятїи гла́въ блаже́ннаго кѣ́рїлла, ѡ́, тѣ́къ назывѣ́емое, пнѣ́мѡ і́ѡы, собо́рнѡ прѣ́далн прокля́тїю ѡ́ ѡ́рї́нѣ́лн. ѡ́ неда́внѡ при царѣ́ на́шемъ, блаже́нныа пѣ́мѣ́ти константї́нѣ́, въ є́емъ цѣ́рствѣ́ющѣ́мъ градѣ́ соше́дшагоѧ шестї́аго собо́ра вѣ́роисповѣ́данїе, котѡ́рое вѣ́щнѣ́ю крѣ́постѣ́ прї́ало, когдѣ́ благоче́стнѣ́ый імперѣ́торъ постанѡвѣ́нїа ѡ́наго собо́ра своѣ́ю печѣ́тїю, рѣ́дн до́стоѡ́вѣ́рности, на

богоизабраних Отаца у обласном граду Халкидону, у време Маркијана који је такође био наш цар. Тамо изложено исповедање вере гласно је распрострањено на све крајеве света, тј. да је у Христу, Сину Божијем, и човечија и Божанска природа, и да Га у тим двома природама слави́мо. Такође је оповргнуто учење зломислећег Евтихија, који је учио да је тајна нашег спасења учињена привидно. Са тим Евтихијем низвргнут је и Несторије и Диоскор, од којих је први био заштитник учења о подели, а други о сливању (мешању), али сви они, сви ти борци за нечашће, стравалише се у један понор пропасти и безбожја. Исто такопризнајемо и потомству нашем свето поверавамо и оно што су благочестиво прогласили, надахнути Духом Светим. њих 165 богоносних Отаца који се окупише у овоме царском граду, у време Јустинијана, нашег некадашњег цара. Они саборно предаше анатема и осудише Теодора Мопсуетског, учитеља Несторија, Оригена, Дидима, Евагрија и све оне који су изнова почели да шире и казују јелинске басне и у својим маштаријама ума изнесоше некакво (учење) о прелажењу и претварању тела и душа, те нечастиво и несмислено усташе против вере у васкрсење мртвих. Исто тако (осудише) и оно што је написао Теодорит против праве вере и против дванаест поглавља блаженог Кирила, и тако звану посланицу Иве. Поново се обавезујемо да ћемо неповређено чувати исповедање вере Шестог сабора, који је одржан у овом царском граду, у време цара нашега Константина, које је већу снагу добило тиме што је благочестиви цар наш све установе тог сабора својим печатом потврдио, да би се обезбедила њихова веродостојност у све векове. То исповедање вере нас је богољубиво поучило да исповедамо две природне воље и две природне силе у оваплоћеном Господу нашем Исусу Христу, Богу истинитом. Судом благочешћа (Сабор) осуђује оне који су изопачили догмат истине, учећи народ да је једна воља и једна сила у Господу. Тада су осуђени: Теодор (епископ) Фарански, Кира Александријског, Хонорија Римског, Сергија, Пира, Павла и Петра (који су били предстојници у овом богоспасеном граду), Макарија (некадашњег епископа Антиохије), Стефана (његовог ученика) и безумног Полихронија, те је на тај начин (Сабор) неповређеним сачувао тело Христа Бога нашега. Једном речју: установљујемо да мора важити као чврста, да мора остати непоколебљива до краја века вера оних људи који се прославише у Цркви Божијој, и који беху светионици свету, чврсто се држећи речи живота; исто тако морају важити и њихови богопредати списи и догмати. Одбацујемо и предајемо анатема све оне које су они одбацили и анатемисали као непријатеље истине и као такве који су узалуд устајали против Бога и који су желели да неправдом замене истину. А ко не чува

вѣки вѣки оутвердиши, вѣнъкъ ѡблѡземъ храниши
ненарѡшнѡ. Онѡ бѡлюебѡ и зѡвѡнѡ, ѡкъ
должны мы исповѣдывати двѡ естествоныа
хотѣнѡ, или двѣ вѡли, и двѡ естествоныа
дѣйства въ воплощешемъ, ради нашегѡ спасѣнѡ,
единомъ гдѣ намъ и истѣ хрѣтѣ, истинномъ бѣтѣ: а
тѣхъ, котѡры прѡвыи догмѡтъ истинны и зѡратѡли,
и единѡ вѡлю и единѡ дѣйство, въ единомъ гдѣ
бѣтѣ намъ и истѣ хрѣтѣ, людемъ проповѣдывали,
сѡдомъ бѡгочестѡ ѡбвѡнѡ, ѡкъ дѡдѡра
[Ѣпископа] фаранскаго, кѡра александрийскаго, ѡнѡрѡ
римскаго, сѡргѡ, пѡрра, пѡлла, петрѡ, бывшихъ въ емъ
бѡгослаемомъ градѣ предстоѡтеламн, макариѡ
антѡхѡйскаго епископа, оученикѡ егѡ стѡфѡна, и
безѡмнаго полѡхронѡ, емъ образомъ соблюда
непрѡкосновѣннымъ ѡбще тѣло хрѣтѡ бѣ нашегѡ.
Краткѡ реци, порѡновлѡемъ, да бѣра вѣхъ въ
цркви вѣтѣи проглавѡвшихъ мѡжѣи, котѡры быи
свѣтѡламн въ мѡртѣ, содержѡ слѡво жиѡни,
соблюдетѣ тѣвѡдою, и да пребывѡтѣ до скончѡнѡ
вѣка непоколебѡмою, вкѡпѣ съ бѡпрѡданными ихъ
пнѡнѡламн и догмѡтамн. Ѣметѡемъ и
анадемаѡтетѡвѡемъ вѣхъ, котѡрыхъ онѡ ѡметѡли и
анадемаѡтѡвѡвали, ѡкъ врагѡвъ истинны, вѡтѡцѣ
скрежетѡвшихъ на бѣ, и оуиѡнѡвшихъ непраѡдѡ на
высотѡ вознеитѡ. ѡце же ктѡ либо и зѡ вѣхъ не
содержитѣ и не прѡемлетѣ вышѡречѣнныхъ догмѡтѡвъ
бѡгочестѡ, и не тѡкъ мыслитѣ и проповѣдѡетѣ,
но покѡшѡетѣ и дѡти прѡтивѡ ѡныхъ: тѡтѣ да
бѡдетѣ анадѡма, по ѡпрѡдѡленѡ, прѡжде
порѡновлѣннѡмъ прѡдѡпомѡнѡ тѡмн свѡтѡмн и
блѡженнымн ѡтѡамн, и ѡ слѡвѡ хрѣтѡискагѡ,
ѡкъ ѡждѡнѡ, да бѡдетѣ и зѡключѣнѡ и и зѡбѡрѡженѡ. Ибо
мы собѡрѡзѡмъ съ тѣмъ, чтѡ ѡпрѡдѡленѡ прѡжде,
сѡвершѣннѡ рѣшиѡли, ниже прѡблѡдѡти чтѡ либо,
ниже оублѡдѡти, и не могли ни комѡмъ образомъ.

ПРѡВНѡ Б.

Прѡкрѡснымъ и крайнѡмъ тѡцѡмъ достѡпнымъ
прѡзѡнѡмъ еѣи свѡтѡмъ собѡрѡмъ и тѡ, чтѡбы ѡнынѣ,
ко иѡцѡленѡ дѡшѡ и ко оубрѡчѡванѡ стѡрѡстѣи,
тѣвѡды и ненарѡшнѡмъ пребывѡли прѡѡтѡмъ, и
оутѡвѡрѡженѡмъ бывшимъ прѡжде насъ свѡтѡмъ и
блѡженнымъ ѡтѡамъ, а тѡкѡже и намъ прѡданнымъ,
именемъ свѡтѡхъ и слѡвѡхъ апѡстѡлѡвъ,
ѡсѡмѡдѡетѣ пѡтѣ прѡвнѡ. Поеликѡ же въ иихъ
прѡблѡдѡхъ покѡлѣнѡ намъ прѡнѡдѡти ѡныхъ же

и ко не прихѡтѡ све поменуѡ догмѡте
пѡбѡжности, и ко не мысли и не испѡвѡда (верѡ)
на ѡвѡ начинѡ, негѡ жели да ѡповрѡга догмѡте,
нека бѡде анѡтемѡсан по нарѡдѡи кѡя је веѡ
издѡта ѡд поменуѡхъ свѡтѡхъ и блѡженѡхъ ѡтѡцѡ;
тѡкви нека бѡду избрисѡни изъ именѡ хрѣтѡисѡна,
нека бѡду кѡ тѡѡинѡци, нека бѡду изѡпшѡтѡни и
избѡчени. И послѡ ѡвогѡ, ми кѡнѡчно утѡврѡѡемо
да се не сме нишѡ додѡвѡти ѡномѡ шѡ је веѡ
устѡновѡено, кѡ и тѡ да се нишѡ не ѡдѡзѡма.
Другѡчиѡе ѡд ѡвогѡ нѡсмѡ могли ни поступѡти.

2. правило:

ѡвѡ свѡтѡ Саборѡ устѡновѡѡѡе кѡ достѡѡно
наѡвеѡегъ старѡнѡ и тѡ да ѡд ѡдѡ, па у бѡдѡѡѡе, за
корѡстѡ душа и за лечѡеѡе стѡрѡсти бѡду на снѡзи и
кѡ неизмѡеѡна, ѡсѡмѡдѡсетъ и пѡтѡтѡ правила кѡя сѡ
прѡмѡѡена и потѡврѡѡена ѡд свѡтѡхъ и блѡженѡхъ
ѡтѡцѡ кѡи сѡ бѡли прѡ насъ, а кѡя сѡ намъ прѡдѡтѡ
сѡ именѡмъ свѡтѡхъ и слѡвѡхъ Апѡстѡла. Пошѡтѡ намъ
је у тѡмъ правилѡмъ заповѡеѡено да прихѡтѡѡимѡ
Климентѡве устѡновѡе истѡхъ свѡтѡхъ Апѡстѡла, у
кѡе сѡ веѡ ѡдѡвно иновѡрѡниѡи на шѡтѡу Цркви
унѡли неке стѡрѡи стѡрѡне блѡгѡчѡшѡѡу, кѡе сѡ намъ

свѣтъхъ апѳтолѣвъ порѣановлѣнїа, чрезъ климента
преданнаго, въ котѡрыа нѣкогда иномыслацїе, ко
вредѣ цркви, привнели нѣчто подложное и чуждое
благочестїа, и помрачнѣшее для насъ благолѣпнѡю
красотѣ ежеегвеннаго оученїа: то мы, рѣдн
назданїа и ѡгражденїа хрїстїаннѣншїа пѣтѣвы,
ѡныа климентовы порѣановлѣнїа
благораземотрїтельнѡ ѡложнїи, ѡнѡдъ не допѣскаа
порожденїи еретїекаго лжеубежденїа, и не вѣдѣшнѣа
нхъ въ чїстѡе и совершенное апѳтольское оученїе.
Согласїемъ нашимъ запечатлѣваемъ и всѣ прѡчїа
свѣщенныа правнл, и зложенныа ѡ свѣтъхъ и
блаженныхъ ѡтцѣхъ нашихъ, то естѣ, трѣхъ ѡтѣхъ
ѡсмынадесятн бѡгѡбныхъ ѡтцѣхъ, собрѣвшнхѣа въ
никїи: такожде ѡ ѡтцѣхъ, собрѣвшнхѣа во агнѣрѣ,
и въ неокесарїи, рабнѡ и въ гнгрѣ: кромѣ егѡ, въ
антїохїи сїрїиной, и въ мѡдїкїи фрїгїиной: ецѣ же
ста патндесятн ѡтцѣхъ, сошѣдшнхѣа въ еѣмъ
бѡхрннїаго и царствѡщнхѣа градѣ: и двѣхъ ѡтѣхъ
ѡтцѣхъ, собрѣвшнхѣа въ первыи рѣзъ въ ѡбластнѡмъ
градѣ ефѣсѣ: и шестн ѡтѣхъ трїнадесятн свѣтъхъ и
блаженныхъ ѡтцѣхъ, собрѣвшнхѣа въ халкїдонѣ: и ѡ
собрѣвшнхѣа въ еардїѣ, и въ кардагенѣ: и ецѣ
собрѣвшнхѣа пакн въ еѣмъ бѡспасїемѡмъ и
царствѡщнхѣа градѣ при нектарїи, предѣтоащнхѣа егѡ
царствѡщнхѣа града, и при деобѣлѣ, лезандрїиномъ
архїепїскопѣ: такожде правнл дїонїїа, архїепїскопа
великаго града лезандрїи: петра, лезандрїикаго
архїепїскопа и мѣченика: грнгорїа, епїскопа
неокесарїикаго, чждотѡрца: аднанїа, архїепїскопа
лезандрїикаго: влїлїа, архїепїскопа кесарїи
каппадокїиїа: грнгорїа, епїскопа нѣскаго: грнгорїа
бѡглоба: амфїлѡхїа иконїикаго: перѡаго тїмодеа,
архїепїскопа лезандрїикаго: деобѣла, архїепїскопа
того же великаго града лезандрїи: кѡрїлла.
архїепїскопа лезандрїикаго: и геннадїа, патрїарха егѡ
бѡхрннїаго и царствѡщнхѣа града: ецѣ же и
кѡпрїанѡмъ, архїепїскопомъ афрїкїиїа странн, и
мѣченикомъ, и собѡромъ при нѣмъ бывшнмъ
и зложенное правнло, котѡрое въ мѣстѣхъ
предѡпомѣнѣтыхъ предѣтоащнхѣа, и токмѡ оу нїхъ,
по преданномъ нмъ ѡбываю, сохрнѣемо было.
Никѡмъ да не бѣдетъ позволено вышешнѣннѡмъ
правнлу и змѣнѣннѡмъ, илї ѡмѣнѣннѡмъ, илї, кромѣ
предложенныхъ правнл, прїнмѣннѡмъ дрѣвнл, съ
подложнымн надписанїамн соствлѣннѡмъ нѣкїимн
людмн. дерзнувшнмъ корѣмствѡвѣннѡмъ истиннѡмъ. ицѣ

помрачили узвишену лепоту божанственнх
одредбн, због поправѣа и заштите хрїшана
ми смо поменуте додатке одбацили, не
прихватајући ни на који начин оно што је плод
жеретичкихъ лажн и не дозвољавајући да оне
(лажи) уђу у чїсто и савршено учење Апостола.
Печатомъ потврђуемо и сва остала свѣта правила
која су изложена од свѣтнхъ и блаженнхъ Отаца: 318
свѣтнхъ Отаца сабранныхъ у Никеїи, затимъ оныхъ који
се сабраше у Анкири, па оныхъ у Неокесарїи, оныхъ
у Гангри, оныхъ у Антиохїи Сирїиїа и оныхъ у
Лаодикїи Фригїиїа. Исто тако и 150 (свѣтнхъ)
Отаца сабранныхъ у овѡмъ, Богомъ чужанѡмъ, царскомъ
граду; и 200 (свѣтнхъ) Отаца окуплѣннхъ први путъ у
Ефесу; и 630 свѣтнхъ и блаженнхъ Отаца окуплѣннхъ
у Халкїдону, исто тако и оныхъ (окуплѣннхъ) на
Сардици, Картагини, као и оныхъ (свѣтнхъ Отаца)
окуплѣннхъ у овѡмъ царскомъ граду у време
Нектарїа, предѡстѡятеља овога града и за време
Теофила, некадашнѣа архїепїскопа
Александриїе. Осимъ того (прїзнаемо) правила
Дионисїа, некадашнѣа архїепїскопа
Александриїе, мученика Петра, који је такође био
архїепїскопъ Александриїе, чудотѡрца Григорїа
Неокесарїискаго. Атанасїа Александриїискаго,
Василїа, архїепїскопа Кесарїе Кападокиїске,
Григорїа Нискога, Григорїа Богослова,
Амфилохїа Иконїиїа, Тимотея (прѡго),
некадашнѣа архїепїскопа Александриїе,
Теофила Александриїискаго,
Кирила Александриїискаго и Генадїа
Константинопѡльскаго. Исто тако, (прїзнаемо) и
правило које је издаѡ мученикъ Кипрїанъ,
некадашнїи архїепїскопъ Африке и саборъ који је
одржанъ у његово време. То правило се чувало по
местима оныхъ који се беху сабрали на томъ сабору,
и само кодъ нихъ. И нико не сме поменута правила
мењати или укидати, или осимъ изложеннхъ
правнл прихватаѣти нека друга која су измишѣена
и носе лажне наслове од оныхъ људи који су
желели да тргую истинѡмъ. Ако се докаже да је
неко покушаѡ да замени или да уништи неко од
поменутихъ правнл, таковъ мора поднѣти
епїтимию коју наређује оно правило противъ кога
се тај човекъ огрѣшиѡ, и крозъ то ће се излечити од
онога у чему је сагрѣшиѡ.

же кѣѡ ѡблнчѣнѡ бѣдетѡ, ѡкѡ нѣкое правило нѣ
бышереченнѡхъ покѣнѣла нѣзмѣннѣти, нѣ
превратнѣти: такоуѡнѣ бѣдетѡ повнненѡ протнѣвѡ тогѡ
правла понетнѣ ѣптнмнѡ, какоуѡ ѡнѡ
ѡпредѣлѣетѡ, нѣ чрезѡ ѡное вратѣмѡ бѣдетѡ ѡ тогѡ,
вѡ чѣмѡ преткнѣла.

ПРАВЛО ѣ.

Поелнкѡ благочетнѡнѣ нѣ хрѣтолюбнѡнѣ царѣ нашь
предложнѡ емѡ свѣтомѡ нѣ беленикомѡ совѡрѡ,
чѣѡбы снслаѡннѡхъ вѡ клнрѣ, нѣ дрѡгнѡмѡ
бѣѣтѣсннѡ преподаѡннѡхъ, предѣлѣннѡ чнстѡмнѣ нѣ
непорѡчнѡмнѣ слѡжнѣламнѣ, нѣ достѡнѡмнѣ
мысленнѡмѡ жѣртѡмѡ велнкѡмѡ бѣа, котѡрѡнѣ ѣтѣ нѣ
жѣртѡ нѣ архереѣ, нѣ ѡчнстнѣтнѣ ѡ свѣрнѣ,
прнлѡпнѣвшнѡ кѡ ннѡмѡ ѡ незаконнѡхъ браковѡ: нѣ
какѡ по емѡ предметѡ прннѡлежѡщнѣ кѡ свѣтѣннѣ
рнмскѡ цркви предѡлагѡ наблѡдѣтнѣ стрѡгоѡ правло,
ѡ подѣлѣтнѣ претѡлѡ сѣгѡ бѣхрнннѡмѡ нѣ
цѡрѣтѡвѡцагѡ грѡда, правло чѡловѣкомѡ нѣ
сннхѡждѣннѡ: то мы, ѡтѣескнѣ нѣ влѣтѣтѣ
бѣѡбѡднѡ совѡдѡннѡхъ тѡ нѣ дрѡгоѡ во ѣднѡ, да не
ѡстѡннѡмѡ ннѣ крѡтѡстнѣ слѡбоу, ннѣ стрѡгѡстнѣ
жѣртѡкоу, ѡсѡбеннѡ прнѣ такнѡхъ ѡбѣтѡчѣлѣтѡхъ,
когда грѣхѡпадѣннѣ, по невѣдѣннѡу, прѡтнрѡлѣтѡ на
немѡлоѡ чнслѡ людѣнѣ, соглѡенѡ ѡпредѣлѣмѡ, чѣѡбы
свѡзѡвшнѡмѡ вѡторѡмѡ бракомѡ, нѣ, дѡже до пѡчѡгѡ
нѡдѣлѣтѣ днѡ прѡтѣкѡшѡмѡ мѣсѡца нннѡдрѡа,
мннѡвѡшѡмѡ четѡврѡгѡмѡ нннѡкѡ, шѣстѣ тѡсѡчѣ сѣѡ
дѡвѡнѡтѡ дѡвѡчѡгѡ гѡда, ѡтѡвѡвшнѡмѡ вѡ
порѡкоцѣннѣ грѣхѡ, нѣ не вохѡтѣвшнѣ нѣстрѡзвнѣтнѣ
ѡ негѡ, подлѡжнѡ канѡннѣскомѡ нѣзѡвѣрѣннѡу нѣ
своѣгѡ чннѡ. Чѣѡ же клѡетѡ до тѣхъ, котѡрѡмѡ,
хѡтѡ вѡлѡнѣ вѡ такоуѡнѣ грѣхѡ вѡторѡбрѡчнѡ, ѡднѡкѡ
прѣжде сѣгѡ нашьѡ ѡпредѣлѣннѡ полѣзноѡ познѡнѣ,
нѣ слѡ ѡ свѡ ѡсѣклнѣ, нѣ несѡнѡртѡвеннѡѡ нѣ незаконнѡѡ
совѡдѡплѣннѣ дѡлѣче ѡрннѡнѣ, нѣ ѡѣ котѡрѡхъ жѣнѡ
вѡторѡгѡ брака ѡрѡже ѡѡмернѣ, нѣ котѡрѡмѡ прнѡчѡмѡ
вѡззрѣлнѣ ко ѡблѡцѣннѡу внѡбѡ подѡлѡсь цѣломѡдрнѡу,
нѣ ѡ прѣжннѡхъ свонѡхъ вѡззакѡннѣмѡ вѡсѡрѣтѣ ѡбѣгнѡвѡхъ,
прѡвѣтѣрѡ лнѣ тѡ, нѣ дѡконѡ: ѡ такоуѡхъ
разѡдѡженѡ, да ѡѡдѣржѡтѡ ѡ свѡкагѡ свѡцѣннѡгѡ
слѡженнѡ, нѣ дѣнѣтѡвѡннѡ, прѡвѡвѡлѡ подѡ ѣптнмнѡ
нѣкѡторѡѡ ѡпредѣлѣннѡѡ вѣрѡмѡ, ѡ чѣстнѡ свѡдѡннѡ нѣ
стѡлнѡ да полѡзѡчѡтѡ, дѡвѡлѣтѡвѡсь
прѡдѣлѡннѡмѡ, нѣ пѡчѡ прѡдѡ гѡемѡ, да прѡтнѣтѡ нѡмѡ
грѣхъ невѣдѣннѡ. Нѣко неѡсѡбрѡзно бѡло бѡ

3. правило:

Пошто је благочестиви и христовљубиви цар наш
ослободио овај свети и васељенски Сабор у
погледу тога да они, који су убројани у клир и
другима дају божанствене Дарове, да они буду
чисти и непорочни служитељи и достојни мислене
жртве великога Бога који је Жртва и Архиепископ, и
да буду чисти од нечистоће која је уз неке од њих
прионула због незаконитих бракава, и са обзиром
на то, што су подвласни пресветој римској цркви
предлагали да је потребно примењивати сву
строгост правила, а они који су подвласни
престолу овог, Богом чуваног и царског граца,
правило човекољубља и снисхођења, отачки и
богољубиво сложивши и једно и друго, да не би
оставили ни кротост слабом, ни строгост оштром,
када је (због незнања) прекршај захватио заиста
велико мноштво људи, заједнички смо
установили за оне који су два пута ступали у брак,
па су под теретом греха све до петнаестог дана
прошлого месеца (јануара), минулог четвртог
индикта, шест хиљада сто деведесет и девете
године остали, и не желе да дођу к себи од
поменутог греха, да (они) морају подлећи
канонском свргнућу. Они који су пали у заблуду
њих, те одбацише тај грех са себе и незаконитост
прекинуше, као и они којима су жене од другог
брака већ умрле пак помислише на обраћење,
настојећи да у уздржаности напредују и у
потпуности оставе пређашње безаконје (било да
су свештеници или ђакони), за такве се
установљује да морају престати са сваком
свештеничком службом и да буду подвргнути
епитимији на одређено време, али да ипак
уживају част свештенства, задовољавајући се
тима што могу пред другима седети и молити се
Господу у сузама да им буде опроштен грех
незнања. Јер, било би неумесно да некога
благосиља онај који треба да лечи ране које носи
на себи. Они који су имали једну жену, и та коју су
узели била је удова, исто тако и они који су након
рукоположења ступили у брак (свештеници,
ђакони и ипођакони), пошто им се на неко време
ускрати свештенослужење и пошто издрже
епитимију, такви нека поново буду у својим
степенима јерархије али никако нека се не
постављају на више (степене). Наравно, они ће
морати да прекину тај незаконити брак у који су
ушли. Све ово ми установљујемо у погледу оних
свештених лица која су до петнаестог дана, као
што је речено, јануара месеца, четвртог индикта,

Благоуловати др҃гаго томѣ, кѣмъ доуженъ брѣвѣати
своѣмъ соборѣснныа г҃звы. Сочетавшиа же съ
ѣдиною женою, ѣще поѣлаа ѣли была вдовица,
подобна и чѣхъ, кѣторые, по рѣкоположеніи,
прѣвѣщаніи ѣдиномѣ бракъ, то ѣсть, преевѣтеревъ,
дѣаконовъ и вѣподѣаконовъ, по оустраниеніи ѣ
сващеннобл҃женіа на нѣкое краткое брѣма и по
ѣпѣтліи, пакнъ возрѣановлати на соборѣснныа
ѣмъ стѣпснн, съ возбраненіемъ возводити ѣхъ на
ѣныи бышій стѣпень, и прѣтомъ, г҃внъ, по
рѣсторженіи неправильнаго сожитіа. Но сѣ
порѣановилъ мы дла чѣхъ, кѣторые, кѣкъ казано,
до патрѣагнѣдеать днѣ мѣсѣаца ѣннѣрѣа
чѣтѣрѣтагъ ѣндѣкта, ѣблнченъ съ бышешнѣченныа
вннѣхъ, и токъмъ дла свѣщенныа лицъ: ѣннѣтѣ же
ѣпрѣдѣлѣемъ и возвѣновлѣемъ прѣвило, кѣторое
гласитъ: кѣмъ по крѣщеніи двѣмѣ бракъмъ ѣблнзанъ
былъ, ѣлн ѣлѣожннѣ ѣмѣлъ: тогѣтѣ не мѣжетъ быти
ѣпископомъ, ни преевѣтеромъ, ни дѣакономъ, ни же
бѣошѣе съ спѣскѣ свѣщеннаго чѣна. Такоже
взѣвшій съ ѣдрѣжерѣтѣ вдовицѣ, ѣлн ѣвѣрженнѣю ѣ
ѣдрѣжерѣтѣ, ѣлн блдннѣцѣ, ѣлн рабыню, ѣлн
позѣрннѣю, не мѣжетъ быти ѣпископомъ, ни
преевѣтеромъ, ни дѣакономъ, (с. ѣѣ) ни же бѣошѣе
съ спѣскѣ свѣщеннаго чѣна.

ПРАВИЛО Д.

ѣще кѣмъ, ѣпископъ, ѣлн преевѣтеръ, ѣлн дѣакопъ, ѣлн
вѣподѣакопъ, ѣлн чѣтѣцъ, ѣлн пѣвѣцъ, ѣлн прѣдѣрннѣкъ,
съ женою бѣ по свѣщенною совокрѣпнтѣа: да бѣдетъ
ѣзвѣрженъ ѣз своегѣ чѣна, г҃къ хрѣтовѣ невѣстѣ
порѣгавшій: ѣще же мѣрѣннѣ, да бѣдетъ ѣлнченъ ѣ
ѣбѣщеніа церкѣбнаго.

ПРАВИЛО Е.

Никѣмъ ѣз свѣщеннаго чѣна, кѣторыи не ѣмѣетъ
прѣ себѣ жнвѣщннѣхъ лицъ бѣзподозрѣтельныа,
ѣзнѣченныа съ прѣвилѣ, да не бѣзметъ кѣ себѣ
женѣнны, ѣлн рабыни, сохранѣа себѣ чрѣз сѣе ѣ
нарѣканіа. ѣще же кѣмъ ѣпрѣдѣленное ѣлн
прѣтѣпнтѣ: да бѣдетъ ѣзвѣрженъ. Сѣе же ѣлное да
соблюдѣютъ и ѣкопцы, прѣдохранѣа себѣ ѣ порнѣаніа.
ѣ прѣтѣпнѣошѣе сѣе, ѣще бѣдѣтъ ѣз клира, да бѣдѣтъ
ѣзвѣржены, ѣще же мѣрѣкѣ, да бѣдѣтъ ѣлнченъ.

затечена у наведенимъ преступима, нареѣујући за
у будуѣе, и понавѣајући правило кѣе гласи: „ѣнај
кѣи се после крѣтеѣа два пута женио или је ѣмао
ѣубавницу, не може бити ни епископ, ни
свѣштеник ни ѣакоп, ни ти било ко у свѣштеничкомъ
чину“, а исто тако и: „ѣнај кѣи је узео удовицу,
или распуштеницу, или блудницу, или рѣпкиѣу,
или глумицу, не може бити ни епископ, ни
свѣштеник, ни ѣакоп, ни ти било ко у
свѣштеничкомъ чину“.

4. правило:

ѣко неки епископ, или свѣштеник, или ѣакоп, или
ѣпоѣакоп, или чѣец, или поѣац, или вратаръ бѣде
ступіо у незакониту вѣзу са женомъ кѣа се
посветила Богу, тај нека се свргне као ѣнај кѣи се
дрзнуо да оскрѣави невесту Хрѣстову; а ѣко то
учини лаик, нека бѣде одлучен од церкѣне
зајѣднице.

5. правило:

ѣд ѣних ѣсоба кѣе су слѣбодне од било какѣога
подозрѣѣа, и кѣе су поменуѣе у правилу, нико из
свѣштеного чѣна нека не држи код себѣ жѣне или
слушкиѣе, како би се и на тај начинъ сачуѣао од
бито какѣога приговѣра. ф кѣи преступи ѣво што
ми нареѣујѣмо, тај нека се свргне. фвога нека се
придрѣаѣају и еѣнѣси, да би ѣни себѣ сачуѣали
као бѣспрѣкорне. Прѣступѣли прѣтив ѣвога, ѣко
су клирици, нека бѣду свргнуты; ѣко су лаици,
нека бѣду одлучѣни.

ПРАВИЛО 5.

Понеже речено въ апостольскихъ правилехъ, ѿкъ нъ производимыхъ въ клиръ безбрачныхъ, токмо чтецы и певцы могутъ вступати въ бракъ: то и мы, соблюдая еи, предлагаемъ: да ѿнынѣ ни въподіаконъ, ни діаконъ, ни пресвѣтеръ не имѣтъ позволенія, по совершеніи надъ ними рѣкоположенія, вступати въ брачное сожителство: ѿце же дерзнетъ еи оучинити, да бѣдетъ изверженъ. Но ѿце кто нъ постѣлющихъ въ клиръ вохощетъ сочетати съ женою, по законѣ брака: таковыи да творитъ еи прежде рѣкоположенія во въподіакона, или въ діакона, или во пресвѣтера.

ПРАВИЛО 6.

Поеликъ мы оубѣди, что въ некоторыхъ церквахъ діаконы имѣютъ церковныя должности, и поеликъ некоторые нъ нихъ, поплѣтѣхъ себѣ дерзостъ и своеволие, представляютъ пресвѣтерамъ, того ради предлагаемъ: діаконѣ, ѿце бы имѣлъ и достоинство, то естъ, какю либо церковною должностъ, не занимаѣти мѣста быше пресвѣтера: развѣ когда, представляя лице своегѣ патриарха, или митрополита, прибѣдетъ во ныи градъ для некотороу дѣла: ибо тогда, ѿкъ занимающіи егѣ мѣсто, бѣдетъ почтенъ. ѿце же кто съ нахлѣмъ и наглостію дерзнетъ еи творити: таковыи, бывъ изведенъ ѿ своегѣ стѣпени, да бѣдетъ погубенъ нъ бѣхъ въ томъ чинѣ, къ котѣрому онъ соприслѣтелъ въ своей церкви. Понеже гдѣ нашъ не любити предидѣти оубѣждатъ въ оученіи, предложеному оу свѣтлѣхъ евангеліста лѣкн, ѿ лица славогѣ гдѣ нашего и бѣа. Ибо онъ къ званнымъ глаголахъ таковою прѣтчи: егда звѣнъ бѣдешъ кимъ на бракъ, не садъ на преднемъ мѣстѣ, еда кто четнѣе тебе бѣдетъ звѣнныхъ: и приедъ иже тебе звѣвыи и онаго, речетъ ти, даждъ сеи мѣсто: и тогда начнешъ со стѣдомъ погубнее мѣсто держати. Но егда звѣнъ бѣдешъ, садъ на послѣднемъ мѣстѣ, да егда приидетъ звѣвыи, речетъ ти: држе, послѣдъ быше: тогда бѣдетъ ти слава предъ возлежащими съ тобою. ѿкъ всѣхъ возноженіа, смрѣтелъ: и смрѣленъ, вознесетъ. Сіе же самое да соблюдетъ и въ рѣчихъ степеняхъ свѣщеннагѣ чина: ибо мы вѣдаемъ, что до стѣнства или должностн дѣховныа превоходнѣе должностн, ѿносающихся къ мѣрѣ.

6. правило:

Пошто је у апостолским правилима речено да од оних који су као нежењени ступили у клир, само се чтеци и појци могу женити, примењујући то исто, и ми наређујемо: да од сада нико одипођакона, ђакона, свештеника након рукоположења не могу ступати у брак.А који се усуди да то учини, тај нека буде свргнут. Ако неко од оних који ступају у клир по закону ступи у брак, нека то учини пре рукоположења за ипођакона или ђакона или свештеника.

7. правило:

Пошто смо сазнали да у неким црквама ђакони заузимају црквене службе, и због тога неки од њих, потакнути прождрљивошћу и својевољношћу, седају пре свештеника, наређујемо: да ђакон, ако је и у достојанству, тј. некој црквеној служби, и поред тога не може седати пре свештеника, осим у случају када је представник (изасланик) свога патријарха или митрополита, те дође у други град због неких послова; јер тада, као изасланик патријарха или митрополита, њему мора бити одавана почаст. А ако неки, заведен самосилничком дрскошћу, усуди се на поменуто недело, такав, пошто се свргне са свога степена, нека буде последњи међу свима у ономе чину коме припада у својој цркви. Јер, Господ наш казује нам: „Чувајте се књижевника, који радо иду у дугачким хаљинама, и воле поздраве на трговима, и прва места по синагогама и зачеља на гозбама" (Лк. 20, 46). А онима који су позвани на гозбу, Господ је рекао: „Кад те ко позове на свадбу не седај у зачеље, да не буде међу званицама неко угледнији од тебе. И да не дође онај који је позвао и тебе и њега, и рекне ти: Подај место овоме. И онда ћеш са стидом поћи да заузмеш последње место. Него кад будеш позван, дошавши, седи на последње место, да ти онај који те је позвао када дође, каже: Пријатељу, помакни се навише. Тада ће ти бити част пред онима који седе са тобом за трпезом. Јер сваки који себе узвисује понизиће се, а који себе понизује, узвисиће се" (Лк. 14, 8-11). И ово исто нека испуњавају и они у осталим свештеним чиновима јер, треба знати, да су духовна достојанства много узвишенија од световних .

ПРАВИЛО њ.

Оу҃станоуленное свѣтѣми отцѣми нашими, желѣа и мы во всемъ сохраниати, возстановляемъ такожде и правило, повелѣвающее быти ежегоднѣ соборамъ епископовъ каждыа областнѣ тѣмъ, гдѣ епископъ митрополѣи оу҃мѣотрнѣтъ за лучшее. По какъ, по причинѣ наветѣговъ бѣрваровъ, и по нынѣмъ елѣчѣннымъ препѣтѣствѣамъ, предстоѣтели церквѣи не имѣютъ возможности составлѣти соборы двѣжды въ годѣ, что разсуждено: для мѣщанъ, какъ бѣролѣтно, возникати церковныхъ дѣлъ, въ каждыи области, всемирно быти соборѣ бышреченныхъ епископовъ единожды въ лѣто, междѣ свѣтѣмъ праздникомъ пасхи, и междѣ нѣходомъ мѣсѣца октѣврія каждыаг лѣта, въ томъ мѣстѣ, которѣе, какъ быше речено, изберѣтъ епископъ митрополѣи. И епископамъ, которые не приидѣтъ на соборъ, хотѣа нахѣдѣтѣа въ своихъ градѣхъ, и притѣмъ пребывѣютъ въ здравѣи, и свободны ѿ всѣакаг неухѣдѣмаг и неѿложнаг занѣтѣа, братолѣбно избѣити прецѣнѣе.

ПРАВИЛО ѓ.

Никакомѣ клирикѣ не позволѣтѣа содержѣти корѣмницѣ. Ибо ѣще не позволѣно такокомѣ вхѣдѣти въ корѣмницѣ, что кольми пѣче елѣжити въ онои дрѣвѣи, и оупражнѣтѣа въ томъ, что елѣ не прилично. Ище же ктѣ что либо такобѣе содѣлѣетъ: или да престѣнетъ, или да бѣдетъ избѣрженъ.

ПРАВИЛО г.

Епископъ, или преевѣтеръ, или дѣаконъ, взимѣющѣи лихѣвы, или такъ именовѣма ѿтѣа, или да престѣнетъ, или да бѣдетъ избѣрженъ.

ПРАВИЛО д.

Никтѣ ижѣ принадлежѣщихъ къ свѣщенномѣ чинѣ, или ижѣ мѣранъ, ѿноуѣ не доленъ ѣсти ѿпрѣсноки, двѣлѣмые ѿдѣамнѣ, ни встѣпати въ содрѣжѣтѣво ехѣни, ни въ болѣзнахъ призывѣти ихъ, и брачѣствѣа принѣмѣти ѿ нихъ, ни въ бѣнахъ кѣпнѣ ехѣни мѣтѣнѣа. Ище же ктѣ дерзнѣтъ сѣ тѣорити: что клирикъ да бѣдетъ избѣрженъ, а мѣраннѣ да бѣдетъ ѿлѣченъ.

8. правило:

У намери да и од нас буде сачувано све оно што су свети Оци установили, понавѣамо и оно правило које налаже да у свакој епархији, сваке године бивају сабори епископа у оном месту које је најпогодније, а које одреди епископ митрополије. Али, пошто због напада иноплеменика и због разних других неприлика, предстојатељи цркви нису у могућности да се сакупе два пута годишње, установљује се ради црквених послова (**који се појаве**), да буде у свакој епархији сабор тамошњих епископа барем једном годишње, и то, од светог празника Пасхе, па до краја месеца октобра (**сваке године**), у ономе месту које одреди епископ митрополије. А епископи који не дођу, него остану у својим градовима, а здрави су и слободни од било ког неодложног и неопходног дела, нека буду братски прекорени.

9. правило:

Нико од клира не сме да држи крчму јер, ако клиру није допуштено да улази у крчму, како ће он уз то још и другима да служи пиће и обавља све оно што му не приличи? Ако неко то ипак чини, или некапрестане или нека буде свргнут.

10. правило:

Епископ или свештеник или ђакон који узима камату (**или постотке**), нека са тиме престане или нека буде свргнут.

11. правило:

Нико од оних који су убројани у свештенички чин а такође ни лаици, не смеју да једу јудејске пресне (**бесквасне**) хлебове, нити да заједничари са њима, нити да их призива у болести и лек од њих да прима. Такође не сме са њима да иде у бање (**купалишта**), а који се усуди на све ово, уколико је клирик, нека буде свргнут, а уколико је лаик, нека буде одлучен.

ПРАВИЛО ЁІ.

Дошло до свѣдѣнїа нѣшего и то, что въ Африкѣ, и Ливїи, и въ иныхъ мѣстахъ нѣкоторыя изъ тѣмъ ещїихъ богоубезнѣишихъ предметоутелїи, и по совершїишемъ надъ ними рѣкоположенїи, не ѡставляють житїи кѡпнѡ съ своиими сѡпрѡгми, полагаѡтъ чѣмъ претгыкнїе и соблазнъ дрѡгнїмъ. Нїмѣа ѡубо великое тцїнїе, дабы вѣе ѡстрѡтнїи къ пользѣ порѡченнїихъ плѣтѣхъ, признанїи мѡ за благо, да не бѡдетъ ѡнынѣ ннчегѡ такобѡгѡ. Сїе же глаголемъ не ко ѡложенїю, нїи превращенїю апѡстольскагѡ законоположенїа, но прилагѡмъ попеченїе ѡ сплєнїи и ѡ предспѣднїи людїи на лѡчїее, и ѡ томъ, да не допрѣтнмъ какогѡ либо нареканїа на свѡщенное званїе. Нбо глаголетъ бжѣтвенный апѡстолъ: всѡ во славу бжїю творїте: безпретковеннїи бываїте ѡдѣемъ, и ѡмнїемъ, и цркви бжїей, ѡкоже и ѡза во всемъ вѣмъ ѡгождаю, не нїкїи своеѡ пользы, но многнхъ, да сплѣтѣа. Подражателїи мнѣ бываїте, ѡкоже и ѡза хрїстѡ. Ице же ктѡ ѡсмѡтрєнъ бѡдетъ сїе творѡцїи, да бѡдетъ и звѣрженъ.

ПРАВИЛО ГІ.

Понѣже мѡ ѡубѣдїи, что въ римской цркви, въ нѣдѣ прѡвила, предѡно, чтобы тѣ, которыя нѣмѣютъ бытнїи ѡдѡстѡены рѣкоположенїа во дїакѡна, нїи превѣутѣра, ѡбѡзываетнїе не ѡвѣщїтнїа болѣе со своиими женами: что мѡ, поглядѡа дрѣвнемѡ прѡвилѡ апѡстольскагѡ благоустрѡенїа и порѡдка, сонзвѡлемъ, чтобы сожнїтїе свѡщеннолѡжнїтелїи по законѡ и впрѣдъ превѡло ненарѡшнїемъ, ѡнѡды не рѡторгѡа соѡза нхъ съ женами, и не ншїаа нхъ взнїмагѡ въ приличное вѣмѡ соединенїа. И тѡкѡ, ице ктѡ ѡвнѣа доптѡннїмъ рѣкоположенїа въ ѡподїакѡна, нїи во дїакѡна, нїи во превѣутѣра, такобѡмѡ ѡнѡды да не бѡдетъ прѣпѡтѣвїемъ къ возведенїю на такобѡю стѣпень сожнїтїе съ законнѡю сѡпрѡгою: и ѡ негѡ во вѣмѡ поставленїа да не прѣвѣдетѡ ѡбѡзѡтѣлѣства въ томъ, что ѡнъ ѡдѣржнѣа ѡ законнагѡ ѡвѣщїенїа съ жєною своею: дабы мѡ не бїаи принѡжденїи сїмъ ѡбразѡмъ ѡкоренїтѣ бѡмъ ѡстрѡбленнїи, и нїмъ въ сгѡ прншѣтѣнїи благолюбеннїи бракъ. Нбо глагѡтъ сѡннїа вѡпїетъ: ѡже бгѡ сочѣтѡ, человекѡ да не разлѡчїетъ. И апѡстолъ ѡчнѣтъ: бракъ чѣстєнъ, и лѡже нескѣрно. тѡкоже: прѣвѡзлїа сїи женѣ, не нїцїи

12. правило:

Сазнали смо и ово: у Африци, Ливїи и по некимъ другимъ областїма, неки одъ тамошнїихъ богоубазнїихъ предстојатѣла наставѡяю да живе заједно са своїимъ женама и након тога што је надъ нїма обавѡено рукоположење, те на тај начинъ постаю предметъ саблазни и спѡтїцања за народъ. Пошто наше настојанье мора бити усмерено и на то да они којима је дато старанье о вернїцима буду беспрекорнїи у свакомъ погледу, установѡюемо да они выше не чїне поменуто недело. Ми ово казујемо не да бї се укидало или изѡпачавало оно што је установѡено одъ Апѡстола, него збогъ тога што се старамѡ о спасенїю и о напредѡванїю народа у добру и врлїнама, те да никаква ѡага не буде на свѣштєннїкомъ чїну. Јер, свети апѡстолъ каже: „Све чїните на славу Божию; Не будите на саблазанъ ни Јудеїма, ни Јелїнїма, ни Цркви Божїој, као што и ја у свачему свїма угађам, не тражеїи своје корїсти, него многнхъ, да се спасу. Угледаїте се на мене, као и ја на Христа" (1. Кор. 10,31- 32; 11,1). А за кога се дозна да чїни оно шта је поменуто, нека буде свргнутъ.

13. правило:

Пошто смо сазнали да је у римской цркви постало као нека врста прѡвила да се они, који су достоїни рукоположења за ѡкона или свѣштєнїка, обавезују да выше неѣ живѣти у браку са своїимъ женама. то ми, следеїи дрѣвно прѡвило апѡстолске уредбе и порѣтка, желїмо да породичнїи животъ свѣштєнства (када је по закону), буде и одъ сада и у будуће на снази, и да се никако не прекида нїхова веза са женама или да се лишаваю своїихъ сѡпруга. Према томе, онај за кога се утврди да је достојанъ рукоположења за ипођакѡна, ѡкона или свѣштєнїка, такѡмъ никако не може да буде прѣпрека (рукоположењу) то што је у браку са своїомъ законнѡмъ жєномъ; и одъ њега нека се у време рукоположења не тражи да ѣе се уздржавати одъ законнѣ брачне заједнїце са жєномъ, да се тїме не бї поврѣїваѡ Богомъ установѡени и ѡеговїмъ присуствомъ на свадбї, установѡени бракъ. Јер, речено је: „Што је Богъ саставїо, човекъ да не раставѡа" (Мт. 19, 6), а апѡстолъ нас учи и ово: „Бракъ нека буде у свему частанъ и постѣла брачна чїста" (Јєвр. 13, 4), и опѣтъ: „Јеси ли се привезаѡ за жєну? Не тражи да се раздрїешиш" (1. Кор. 7, 27). Знамо да и Оци, који се сабраше у Картагїни, стараюїи се о часномъ животу свѣштєнства, наредїше да ипођакѡнїи, који се дѡтїчу свѣтїихъ Таїни, и ѡконїи и свѣштєнїци, мораю се одрѣђено време уздржавати одъ своїихъ законнѣихъ жєна. Ради

разрѣшенїа. Знѣемъ же, что ѿ въ кардагѣнѣ
собрѣвшїеся, имѣа попеченїе ѿ чистотѣ жїзнь
свѣщеннослужїтелей, положили, чтобы ѿподїаконы,
прїкляющїеся свѣщеннымъ чїннѣамъ, ѿ дїаконы,
ѿ преевѣтеры, въ своѣ оубочныа времена,
воздѣржкѣмъ ѿ сожїтельннцъ своїхъ. Такїмъ
образомъ, ѿ апостолѣвъ преданное, ѿ сїмоѣ
древности соблюдемое, ѿ мы подобно да сохранимъ,
знѣа время вѣскоѣ вѣщї, ѿ наплѣче погтѣ ѿ
молїтвы. Ибо предстоѣщымъ олтарю, въ то время,
когда прїстѣплютъ къ свѣчїнѣ, подобѣтъ быти
воздѣржннми во всемъ, да возмогутъ полѣчїти ѿ
бга въ прототѣ проїеоме. Ище же ктѣ, погтѣпѣа
вопрекѣ апостольскнмъ прѣвлнмъ, дерзнетъ когѣ
либо ѿ свѣщенннхъ, то сѣтъ, преевѣтерѣвъ, ѿ
дїаконѣвъ, ѿ ѿподїаконѣвъ, лншѣти соїуза ѿ
вѣщїенїа съ законною женою: да бѣдетъ ѿзбѣрженъ.
Подобно ище ктѣ, преевѣтеръ, ѿ дїаконъ, подѣ
вїдомъ благоговѣнїа, ѿзгоннтъ женѣ своѣ: да
бѣдетъ ѿлѣченъ ѿ свѣщеннослужїенїа, ѿ пребывѣа
непреклонннмъ, да бѣдетъ ѿзбѣрженъ.

ПРАВИЛО дї.

Прѣвно свѣчїхъ ѿ бѣнобннхъ ѿтѣцъ нашнхъ да
собираетъ ѿ въ сѣмъ: дабы во преевѣтера прѣжде
трїдесѣти лѣтъ не рѣкополагѣти, ище бы человекъ
ѿ вельмѣ дотѣннъ былъ, но ѿлагѣти до оубрѣннхъ
лѣтъ. Ибо гдѣ иже хрїстоу въ трїдесѣтое лѣто
крестїа, ѿ началъ оубїтї. Подобно ѿ дїаконъ
прѣжде двѣдесѣти лѣтъ, ѿ дїаконїеа прѣжде
четырѣдесѣти лѣтъ да не поставѣетъ.

ПРАВИЛО єї.

ѿподїаконъ да поставѣетъ не прѣжде двѣдесѣти
лѣтъ въ зрѣтїа. Ище же ктѣ, въ какѣю бы то нн
было свѣщеннѣ стѣпень, поставленъ бѣдетъ прѣжде
ѿпредѣленннхъ лѣтъ: да бѣдетъ ѿзбѣрженъ.

ПРАВИЛО єї.

Поелїкѣ въ кнїгѣ дѣлннїхъ апостольскнхъ предано,
їакъ едѣмъ дїаконѣвъ поставлены ѿ апостолѣвъ:
ѿтцы же неокесарїйскѣго собѣра, въ
постановленннхъ ннхъ прѣвлнхъ, їако раздѣлїли,
что едѣмъ дїаконѣвъ должнѣ быти по прѣвлнѣ,
хотѣа бы то было ѿ въ вельмѣ великомъ градѣ,
оубоковѣрѣа въ сѣмъ кнїгою дѣлннїхъ: тогѣ радн
мы, слнчївъ мыслѣ ѿтѣцѣвъ съ ѿзрѣченїемъ

тога, ѿ ми исто морамо чїнїти, јер је од Апостола
предато ѿ на важности је од првнх времена Цркве,
знајући када је време свакој ствари, а нарочито у
погледу поста ѿ молитве. Потребно је да онн (који
служе светом олтару), да буду у свему уздржани
када прїступају Светнн да бн од Бога могли
добнїто оно шта од Бога у искренности моле. А конн
се усудн да протнвно апостолскнм правнлнма
себе лншн везе са својом законнтом женом, тај
нека буде свргнут. Исто тако, ѿ свештеник илн
ѣакон конн отера своју жену под нзговором
побожности, нека буде одлучен; у колко је
упоран у својој грешцн, нека буде нзвргнут.

14. правило:

Правило свѣтнх ѿ богоноснх Оѣаца нека се чува ѿ
ѿ овоме: свештеник нека се не поставѣа пре
трїдесете годнне, без обзїра на то да лн је човек
ѿ свему достојан, него нека се сачека (са
поставѣенїем) јер је ѿ Господ Исус Хрїстоу
трїдесетој годннн крштен ѿ почео је учнїти народ.
Што се тнче ѣакона, он нека се поставѣа пре него
што напуни двѣдесет ѿ пет годнна. Ђаконнса нека
се не поставѣа пре своје четрдесете годнне.

15. правило:

Ипоѣакон нека се поставѣа када напуни двѣдесет
годнна. Конн буде поставѣен у ма конн свештени
чнн пре установѣеног узрѣста, нека буде свргнут.

16. правило:

А пошто Дела апостолска казују да су седам
ѣакона поставнлн апостоли, а Оцн сабора ѿ
Неокесарїнн у правнлнма која су нздѣлн рекоше
да по правнлу мора бнї седам ѣакона, ма колко
да је велик неки град, ми, упореднвшн мнсао
Оѣаца са речнма апостола, нашлн смо да код ннх
ннїе бнла реч ѿ ѣуднма конн су требалн служнїтн
прн тајнама, него ѿ службн која је потребна прн
трѣзама јер, у Делнма апостолскнм овако се
казује: „И ѿ ове дане, када се множаху учннцн,

апостола, върѣла, что оу нихъ было слово не о мѣжахъ служящихъ тѣмъ, но о служеніи въ потребностяхъ трапѣзы. Не въ книгѣ дѣлѣхъ написано такъ: во днѣхъ онѣхъ оумножишася оученикомъ, бысть роптаніе еллинцевъ ко евреямъ, какъ презираемъ бываху во еднѣнствѣхъ служеніи вдовицы ихъ. Призвавши же дванадесать множество оучениковъ, рече: не угодно есть намъ вѣдѣвающимъ слово бж҃іе, служити трапѣзамъ. Оумоутрите оубо, братіе, мѣжи ѿ насъ единачествованы едемъ, исполнены дѣла сѣла и премудрости, ихже поставимъ надъ службою ево: мы же въ молитвѣхъ и служеніи слова пребудемъ. И угодно бысть слово сѣ предъ вѣдомъ народомъ: и избраша ефана, мѣжа исполнена вѣры и дѣла сѣла, и филиппа и прохора, и никанора, и тимона, и пармена, и николла, пришельца антиохійскаго, ихже поставиша предъ апостола. Сѣ иже избраша оучитель цркви иванъ златоустый, такъ ерѣдѣтъ: оублаеніа догтоно, какъ не раздѣленъ народъ при избраніи мѣжъ, какъ не вѣрныи имъ апостола. Но должно вѣдати, како догтоноство имѣла сѣ мѣжи, и како ерѣдѣла рѣкоположеніе: въ степенъ ли діаконствъ; но оныя не было въ црквахъ: въ должность ли пребудѣвшихъ; но еце не было никакого епископа, а токмо были оныи апостола. егѡ радѣ дѣлаю, что ни имѣла діаконствъ, ни пребудѣвшихъ не было ижебѣтнѣ и оупотребително. На основаніи егѡ и мы проповѣдемъ, какъ вышепереченные едемъ діаконствъ не должны пріемлемы быти за служителей тѣмъ, по изложенномъ оученію, но сѣтъ тѣхъ, котѡрыми порѣчено было домогтроительство для общей потребности тогда собранихъ: и оныи были для насъ въ едемъ служѣхъ образцѣхъ человеколюбіа и попеченіа о нѣждящихъ.

ПРАВИЛО 31.

Понеже клирици различныхъ црквей, вѣдѣвшихъ своихъ цркви, въ конхъ онѣхъ поставлены, перешли къ нимъ епископамъ, и, безъ болѣ своего епископа, вѣдѣлены въ чужихъ црквахъ, и чрезъ сѣ оныи показывають непокоривыи: тогѡ радѣ вѣдѣдемъ, дабы ѿ мѣлаца индѣла мнѣшавъ четвѣртагѡ индикта никто изъ клириковъ, въ какои бы степенъ ктѡ ни былъ, не имѣла прѣла, безъ оубольнительной ѿ своего епископа грамоты, вѣдѣленъ быти къ инои цркви. Не соблюдающіи

подигше јелинисти вѣку на Јевреје што се ѣихове удовице забрављаху кад се дијелаше помоћ сваки дан. Онда Дванаесторица, сазвавши мноштво ученика, рекоше: Не доликује нама да оставивши реч Божију служимо око трпеза. Потражите, дакле, браћо, између вас седам осведочѣнихъ људи, пунихъ Духа Светога и мудрости, које ћемо поставити на ову службу. А ми ћемо у молитви и у служби речи приљечно остати. И реч ова би угодна свему народу. И избраше Стефана, човека испуњенога вером и Духом Светим. и Филипа, и Прохора, и Никанора, и Тимона, и Пармена, и Николу прозелита из Антиохије. Ове поставише предъ апостола и они помоливши се Богу положише руке на ѣихъ" (Дела ап. 6, 1-6). Тумачећи ове речи, свети Јован Златоуст овако казује: „Заслужно је дивљења како се мноштво људи није поделило при одабирању људи и како нису осудили апостола; потребно је знати какво су они (ћакони) достојанство имали и какво су рукоположење добили. Зар ћаконско? Али тога није било у црквама. Зар онда службу свештеника? Али (тада) још није било никаквог епископа, него само апостола. Из тога закључујем да није било познато, нити се употребљавало име ћакона ни свештеника...". Према овоме, и ми проглашавамо: да поменутихъ седам ћакона не треба узимати за служитеље при тајнама, сходно претходно изложеном учењу, него су то били људи којима је било поверено старање о заједничкимъ потребама онихъ који су се сабирали; и ти ћакони дају нам у овоме примеръ човекољубља и старања о онимъ који су у нуждама.

17. правило:

Пошто клирици разнихъ цркви, оставивши своје храмове за које су постављени, пређоше к другимъ епископима, те су безъ допуштења свог епископа, постављени у друге цркве и тиме посташе непослушни, установљујемо: да од месеца јануара, минулог четвртог индикта, никакав клирикъ (ма у комъ степену се он налазио), нема права да безъ „отпусног листа" издатог од стране свог епископа, одлази у другу цркву. Онај који се од сада не буде придржавао овога, него својимъ поступцима буде понижавао онога који је надъ

сегò вѣнѣ, но постыждѣющій собоѹ совершившаго надъ нимъ рѣкоположеніе, да бѣдетъ извѣрженъ и сѣмъ, и непрѣвльнѹ прѣвльшій єгò.

ПРѢВНЛО ѿ.

Клирикѣмъ, по причинѣ нашестѣа вѣраршвѣ, илѣ по иномѹ какоу ѡбстоѣтельствѹ, ѡстѣвнвшымъ своѣмъ мѣстѣ, повелѣваемъ, когда ѡбстоѣтельствѣ, илѣ вѣрарикѣмъ нашестѣа, бѣвшымъ причиною ѡудаленіа ихъ, прекратѣтѣ, пакнъ въ своѣ цѣрквѣ вѣвращѣтѣ, и ѡныхъ не ѡстѣвлѣти надолго безъ причіны. Ице же ктò пребдетъ въ ѡстѣвнѣн, неоглѣнѣ изъ нарѣоцимъ прѣвномъ: да бѣдетъ ѡдѣченъ, доколѣ не вѣвратѣтѣ къ своѣ цѣрквѣ. Томѹ же сѣмомѹ да подвергѣтѣ и єпископъ, єгò ѡдѣрживлющій.

ПРѢВНЛО ѿ.

Предстоѣтели цѣрквѣи должнѣ по всѣмъ днѣмъ, наипаче же во днѣ вѣскрѣсные, получѣти бѣсь клирѣ и народѣ словесѣмъ благочестѣа, извѣрѣнѣ изъ бѣжестѣвннѣмъ пнѣнѣа раздѣлѣнѣа и раздѣждѣнѣа истинны, и не прѣстѣпѣа положенныхъ ѡужѣ предѣловъ и предѣнѣа бѣгонѣныхъ ѡтѣцъ: и ице бѣдетъ извѣдѣемо слово пнѣнѣа, что не инакъ да извѣнѣютъ ѡное, рѣзвѣтѣ кѣкъ изложѣнъ свѣтѣнѣа и ѡчнѣтели цѣрквѣи въ своихъ пнѣнѣахъ, и иимнъ болѣе да ѡдѣвлетѣвѣрѣютѣ, нежелѣнъ постѣвлѣнѣмъ ѡбѣтѣвннѣхъ слѣвѣ, дабѣ, при недѣстѣтѣкѣ ѡумѣнѣа въ сѣмъ, не ѡклонѣтѣнѣа ѡ подобѣюцимъ. Ибо, чрезъ ѡчнѣнѣе бѣшѣрѣченнѣхъ ѡтѣцъ, людѣи, полѣчѣа познѣнѣе ѡ добромъ и достѣоимомъ извѣрѣнѣа, и ѡ непѣлезномъ и достѣоимомъ ѡвращѣнѣа, исправлѣютъ жнѣзнь своѣ на лѣчшеє, и не стѣждѣтѣ недѣгомъ невѣдѣнѣа, но, внѣмѣа ѡчнѣнѣю, побѣждѣютъ себѣ къ ѡудаленію ѡ слѣ, и, стѣрѣхомъ ѡтѣрожалѣоцихъ наказѣнѣи, ѡдѣвльвѣютъ своѣ спасѣнѣе.

ПРѢВНЛО ѿ.

Да не бѣдетъ позвѣлено єпископѹ во иномъ градѣ, не принадлежащемъ ємѹ, вѣнарѣоцимъ ѡчнѣти. Ице же ктò ѡчнѣотѣренъ бѣдетъ тѣворѣщій ие: да прѣстѣнѣтъ ѡ єпископѣтѣ, и да совершѣтѣ дѣлѣ прѣвѣтѣрѣтѣ.

њимъ извѣршио рукоположеніе, тај нека се свргне као и онај који га је на незаконит начин примио.

18. правило:

Наређујемо, да клирици који су због напада варвара или због неког другог разлога напустили своја места, пошто престану поменути недаће због којих су се удаљили, морају опет бити враћени у своје цркве и без ваљаног разлога нека не остају дуго изван храмова који су им поверени. Који наступе противно овоме правилу, нека буду свргнути све дотле док се не врате својој цркви. Истој казни нека буде подвргнут и епископ који код себе задржава таквог клирика.

19. правило:

Предстојатељи цркви (**епископи**) треба да свакога дана, а нарочито у дане Господње (**недељом**), поучавају сав клир и народ речима благочешћа, узимајући из Светог Писма мисли и расуђивања о истини. При томе нека се придржавају онога што је установљено и предато учењем светих Отаца. Ако се појави неки спор о одређеном месту из Светог Писма, нека то место никако другачије не тумаче него онако како су га у својим списима протумачили светионици Цркве, и са тим списима нека се свагда користе, уместо да састављају своје речи, да се због неискуства, не би удаљили од онога шта треба да се чува. Јер, кад народ науком поменутих Отаца позна оно што је добро, и к чему треба да тежи; а такође упозна и оно што није корисно и чега се треба клонити, тада ће свако од њих свој живот усмеравати ка добру, а такође неће ни падати у невољу незнања, него, пазећи и слеђујући са том науком, пазиће на себе и избегаваће свако зло, свагда имајући на уму казне уколико је немаран према спасењу.

20. правило:

Епископ јавно не сме да учи у граду који њему не припада. Који се затекне да то чини, нека одступи од епископства и нека чини оно што је дело свештеника.

ПРА́ВНО КА.

Оказавшесаъ въ прѣстѣплѣнїахъ, протївныхъ правнамъ, и за нѣе подвергнутые совершеномѣ и всегдашнемѣ изверженїю и зъ своегѣ чїна, и въ состоанїе мїраны и згнанные, яце, приходѣ доверобольны въ раскланїе, ѡвергають грѣхъ, за который лишїнаса благодати, и ѡ онагъ совершеномъ ѡтстранѣють себѣ: да стрнгутса по образѣ клира. Яце же самопронзобольны не пожелають того: да ретѣтъ влѣбѣ подобенъ мїранамъ, якѡ предпочѣтше ѡбраценїе въ мїрѣ жїзни небесной.

ПРА́ВНО КБ.

Во епископы, или въ какѣю бы чѣо ни было степенъ клира поставляемыхъ за дѣньги, а не по испытанїю и изберанїю за образъ жїзни, повелѣаемъ извергати, такожде и чѣхъ, конми они поставлены.

ПРА́ВНО КГ.

Никтѣ и зъ епископъ, или прѣвѣтеръ, или дїаконъ, преподаѣ пречїстое причїстїе, да не трѣбуетъ ѡ причїстїагъ за таковое причїстїе дѣнегъ, или чегѣ инагѣ. Нбо благодатъ не продѣма: и мы не за дѣньги преподаемъ ѡбѣщанїе дѣла, но недѣхнченнъ должно преподаватъ оное достѣйнымъ егѣо дѣла. Яце же ктѣ и зъ чїелѣцихъ въ клирѣ ѡтмотренъ бдетъ трѣбующимъ какогѣо либо рѣда возданїа ѡ того, комѣ преподаетъ пречїстое причїстїе: да бдетъ изверженъ, якѡ ревнитель сїмшова заблѣженїа и кобѣрѣва.

ПРА́ВНО КД.

Никомѣ и зъ чїелѣцихъ въ ебѣщенномъ чїнѣ, ни монахѣ, не позволѣетса ходїти на конїклѣ рїетанца, или прїедѣтѣговати на позорцихъ и гравъ. И яце ктѣ и зъ клира збѣнъ бдетъ на бракѣ: то при повлѣенїи и гравъ, сдѣжѣцихъ къ ѡбольщенїю, да востанетъ, и тотчѣмъ да ѡдлнїтса: нбо такъ повелѣаетъ намъ ѡчїенїе ѡтѣцъ нашихъ. Яце же ктѣ ѡблченъ бдетъ въ сѣмъ: или да прѣтанетъ, или да бдетъ изверженъ.

ПРА́ВНО КЕ.

Вмѣстѣ со вѣдѣмн прѣчїмн возѣбновлѣемъ и чѣо правно, которѣе заповѣдѣетъ, чѣобы по каждѣой цѣркѣ приходѣ, ебѣе въ сѣлахъ или предградїахъ,

21. правило:

Који су окривљени због канонских преступа, и због тога су подвргнути низвргнућу и сврстани међу лаике, ако се добровољно обратe покајањем и одбаце грех због кога су лишени благодати, и од тога се греха у потпуности излече, нека шишају косу по образу клира. Али, ако се добровољно не врате на пут покајања, нека носе косу као лаици, пошто им је милије световно него ли небески живот.

22. правило:

Који су новцем купили постављење, а не услед тога што су изабрали свештенички живот и што су о свему подробно испитани, било да је реч о епископима или било коме другом из клира, наређујемо: такви морају бити низвргнути, као и они који су их поставили.

23. правило:

Нека нико од епископа, свештеника или ђакона, када некоме даје свето Причешће, не тражи новац или нешто слично од онога који се причешћује, јер, благодат није на продају, нити за новац раздајемо освѣћење Духом; свето Причешће треба давати онима који су достојни тог дара и то без било каквог користољубља. Ако се сазна да је неко из клира тражио новац или нешто такво од онога кога је причестио, такав нека буде свргнут као онај који је слуга Симоновог зла и непромишљености.

24. правило:

Нико од оних који припадају свештеном чину или је монах, не сме одлазити на коњске трке или присуствовати позоришним играма. Исто тако, ако неки клирик буде позван на свадбу, чим започну игре које имају за циљ да изазову телесну жељу међу присутнима, нека устане и нека се удаљи са тог места јер тако заповеда учење наших Отаца. Онај који се затекне у томе или нека престане са тиме или нека буде свргнут.

25. правило:

Заједно са другим правилима понављамо и оно које налаже да у свакој епархији, парохије које су по селима или предграђима, у чијој су власти, а

нензмѣннѣи ѡсгблѣнса подъ влѣстїю прѣвѣщнѣх ѿ мнѣ епископѣх, ѿ напѣче, ѣстъли сѣи въ продолженїи тридесѣти лѣтъ безспорно ѿмѣли ѡныи въ себѣмъ вѣдѣнїи ѿ ѡправленїи. Яце же не далѣе тридесѣти лѣтъъ быль, ѿнѣ бѣдетъ ѡ нѣхъ какои споръ: то позволительнѣи почнѣтѣицѣмъ себѣ ѡбѣженнѣи, начѣти ѡ томъ дѣло предъ ѡбластнѣмъ соборомъ.

ПРАВИЛО 15.

Превѣщтеръ, по невѣдѣнїю ѡблѣвшїи ѿ неправнѣннѣмъ бракомъ, превѣщтерскнѣмъ свѣдѣнїемъ пѣсть пользуетъ, соглѣнѣи съ тѣмъ, како законположено намъ въ свѣщенномъ прѣвлѣтѣ, ѡ проѣнѣхъ же дѣйствїи превѣщтерскнѣхъ да ѡдѣржнѣтѣ: ѿбо такобѣи добольнѣи прощѣнїа. Благоговѣлѣти же дрѣгѣи. долженѣтѣицѣмъ брѣчевѣти собѣтѣсннѣи ѿзѣи, не подобѣтѣ. ѿбо благоговѣнїе ѣтъ преподѣнїе ѡсвѣщенїа: но ктѣ сѣгѣ не ѿмѣетъ, по прнчнѣ грѣхѣ невѣдѣнїа, тотъ како преподѣтѣ дрѣгомъ; Тогѣ рѣдн да не благоговѣтѣ ни свенарѣднѣи, ни ѡсобѣи, ѿ да не раздѣлѣтѣ дрѣгнѣи тѣла гдѣи, ннже ннѣе слѣженїе да совершѣтѣ, но добольтѣвѣлѣи свѣщеннослѣжнѣтѣлскнѣмъ мѣстѣи, да проѣнѣтѣ со слѣзѣи гдѣи ѡпѣстнѣтнѣи сѣмъ грѣхѣ невѣдѣнїа. Самѣ же по себѣ ѿвѣтѣтѣтѣ, ѿко такобѣи неправнѣннѣи бракъ разрѣшнѣтѣ, ѿ мѣжъ ѡнѣи не бѣдетъ ѿмѣтнѣи сожнѣтѣлѣтѣи съ тоѣи, чрезъ которѣи лншнѣлѣи свѣщеннодѣйствїа.

ПРАВИЛО 16.

Никтѣи ѿзъ чнслѣннѣхъ въ клнрѣи да не ѡдѣвѣтѣ въ непрнчнѣи ѡдѣждѣ, нн прѣбывѣи во градѣ, нн нахѣдѣи въ пѣтнѣ: но всѣкнѣи ѿзъ нѣхъ да ѡпѣтѣвѣлѣтѣ ѡдѣждѣи, ѡжѣи ѡпрѣдѣлѣннѣи длѣ согтѣлѣннѣхъ въ клнрѣи. Яце же ктѣ ѡчнннѣтѣ сѣи на сѣднѣи сѣдннѣи да бѣдетъ ѡлѣченъ ѡ свѣщеннослѣженїа.

ПРАВИЛО 17.

Понѣже ѡвѣдѣннѣи мѣи, чтѣи въ разнѣннѣхъ цѣркѣлѣхъ, по нѣкоемъ ѡснѣннѣемъ ѡбѣчѣи, вноградѣи ко олѣтарѣи прннѣннѣтѣи, ѿ свѣщеннослѣжнѣтѣи, соедннѣлѣи ѡннѣи съ безкрѣвною жѣртѣю прннѣннѣи, снѣмъ ѡбразомъ ѡбоѣи кѣпнѣи раздѣлѣннѣтѣи нарѣдѣи: тогѣ рѣдн не ѡходнѣмнѣи прнзнаѣмъ, да никтѣи ѿзъ свѣщеннослѣжнѣтѣи впрѣдѣ сѣгѣи не тѣорнѣтѣ, но да преподѣтѣи нарѣдѣи сѣднѣи прннѣннѣи, во

нарѣчнѣи ако съ токомъ тридесѣтѣи годнѣи непрекнѣдно бнлѣи у тнмъ епархнѣи, трѣба да ѿ далѣе ту прнпадаѣи. Алн, ако сѣ поднгдаѣи некакѣи споръ ѡко тнхъ парохнѣи, нлн ѣ онъ (споръ) поднгнутъ прѣ него ѣ прошаѣи рокъ ѡдъ тридесѣтѣи годнѣи, допушта сѣ оннма кѣи себѣи внѣде како поврѣжѣну страну, да сѣ ѡ томѣ повѣде споръ прѣдъ саборомъ обласннѣи епнскопа.

26. правило:

Свѣщнѣи, кѣи ѣ изъ незнаѣи ступнѣи у неправнѣннѣи бракъ, нека сѣ користнѣи местѣи (сѣдншѣи) свѣщнѣи, прѣма онѣи како ѣи указано у свѣтомъ правнѣи. Алн, нека сѣ уздржава ѡдъ дрѣгнѣи (свѣщнѣицкнѣи) дѣла ѣр ѣ ѣму вѣи много тога опрѣштѣи. Ннѣи правнѣи да некога благоснѣи онаѣи кѣи мора да исцѣлѣи своѣи ранѣи. А благоснѣи ѣи даване ѡсвѣченїа, а кѣи тога нема (збогъ прѣкршаѣи кѣи ѣ учннѣи изъ незнаѣи), како ѣи то давати дрѣгнѣи? Нека, дакле, такавъ не благоснѣи нн свенарѣдно нн поѣдннѣчно, нн тѣло Господнѣи нека не даѣи дрѣгнѣи, нн тѣло нека не обавѣи бнло какоу службу него, задовоѣннѣи тнме што може да сѣдн прѣдъ дрѣгнѣи, нека сѣи у сузама моли Богу да му бѣде опрѣштѣн грѣхъ кѣи ѣи изъ незнаѣи почнннѣи. Само по себѣи ѣи ясно да таѣи свѣщнѣи мора прѣкннѣи вѣи са томъ жѣномъ.

27. правило:

Ннкакѣи клнрнѣи нека на себѣи не ставѣи одежде кѣи му не прнчнѣи; нн онда када ѣи у градѣ, нн онда када ѣи на путѣи, него нека носн одежде кѣи сѣи одрѣженѣи за онѣи кѣи сѣи у клнру. Кѣи чнннѣи супрѣтно ѡвомъ правнѣи, нека ѣдну седмнѣи бѣду одлѣченъ ѡдъ свѣщнѣи служѣннѣи.

28. правило:

Пошто смо сазнали да сѣи у поѣдннѣи цркѣи прнносн грѣжѣи у олѣтарѣи (по некакомъ локалномъ обнчѣи), а свѣщнѣи служнѣтѣи, пошто то грѣжѣи помѣшаѣи са бескрѣвною жртѣю прнносн то, затнмъ, дѣлѣи нарѣду. Збогъ тога нарѣжѣи: да ннко ѡдъ свѣщнѣи не чнннѣи тако што, него нека нарѣду на ѡжнѣтворѣннѣи и на опрѣштѣи грѣхѣи даѣи прнносн. Грѣжѣи, прнмаѣи га како прѣнѣнѣи, и благоснѣи ѣи га засѣбно, нека га раздѣи оннма

ѡжнѡтворѣніе ѡ грѣхѡвѣх ѡпѡщеніе: приношеніе же вѣнограда свѡщенникѡ да прїемлютъ, ѡкѡ начѡткѡ, ѡ, благоволиа ѡныи ѡсѡбѡ, да преподаютъ просѡщымъ, во благодареніе подѡдѡтелю плодѡвѣх, кѡнѡнѡ, по ѡпредѣленію вѣжїю, тѣлѡ нѡшнѡ возращаютеа ѡ пнѡтѡтеа. ѡце же ктѡ ѡзѡ клѡрѡ ѡчїннїтъ вопрекѡ заповѣданномѡ, да вѡдетъ ѡзвѣрженъ ѡ своегѡ чїна.

ПРАВИЛО 28.

Правно ѡтѡсѡз карѡлагенїкагѡ собѡра повелѣветъ, дабы свѡщеннодѣятѣѡ ѡлтарѡ совершаемо было не ѡначе, рѡзвѣ людѡмѡ неѡдшнѡнѡ, кромѣ ѡднѡгѡ вѡ годѡ днѡ, вѡ котѡрымѡ вѡчерѡ гѡднѡ совершаѡтеа. Свѡтыѡ ѡтѡцѡ ѡныѡ, мѡжетъ бытъ, по нѡкоторымъ мѡстнѡмъ причїнамъ, полѣзнымъ для цѣркѡнѡ, ѡчїннїанѡ такоѡ распорѡженіе. ѡ понеже нѡсѡ ннѡчѡ не повѡждѡетъ ѡтѡбнѡтнѡ благоговѣннѡю стрѡгостѡ: то полѣдѡлѡ апѡстѡльскнѡмъ ѡ ѡтѣчїекнѡмъ предѡнѡмъ, ѡпредѣлѡемъ, ѡкѡ не подобѡетъ вѡ четѡредеѡтнїцѡ, вѡ четѡертѡкѡ полѣднѡ седмїцы, рѡзрѣшѡтнѡ пощеніе, ѡ тѣмъ вѡсѡ четѡредеѡтнїцѡ безѡчѡтѡвѡтнѡ.

ПРАВИЛО 29.

Желѡ вѡдѡ творїтнѡ кѡ сознѡнїю цѣркѡнѡ, рѡзвѡднѡмъ ѡ ѡ вѡ ѡноплеменнїекнѡхъ цѣркѡвѡхъ ѡберѣтѡющѡ свѡщенникѡвѡ вѡгодѡстрѡннѡ. Тѡгѡ рѡднѡ, ѡце ѡннѡ за дѡлжнѡе вѡвѡнѡютъ дляѡе портѡпѡтнѡ апѡстѡльскѡгѡ правнѡ, запрѡщѡющѡгѡ ѡзгонѡтнѡ женѡ своѡ, подѡ вѡдомъ благоговѣннѡ, ѡ болѣе ѡчѡтановленнѡгѡ творїтнѡ мнѡтѡ, ѡ сѡгѡ рѡднѡ, по сѡглѡшїю сѡ своѡмнѡ вѡпрѡгнѡнѡ, ѡдѡлѡютѡ ѡ свѡщеннѡ дрѡгѡ сѡ дрѡгомъ: ѡпредѣлѡемъ, да не ѡмѡютъ болѣе сѡжитѡельствѡ сѡ ѡнымнѡ, ннѡ подѡ какнѡмъ вѡдомъ, дабы ѡмъ ѡбразѡмъ ѡвнѡнѡ ѡннѡ нѡмъ совершеннѡе докѡзѡтельствѡ своегѡ ѡбѣтѡ. Сїѡ же попѡстнѡнѡ ѡмъ не рѡднѡ чѡгѡ ѡнѡгѡ, рѡзвѣ тѡкѡмъ рѡднѡ млѡдѡшнѡгѡ помыслѡ ѡхъ, ѡ сѡце ѡждѡхъ ѡ неблагодѡстрѡеннѡхъ нрѡвѡвѡ.

ПРАВИЛО 30.

ѡпредѣлѡемъ. чѡтѡбы свѡщеннослѡжнїтелнѡ, свѡщеннодѣятѣљѡщїѡ, ѡннѡ крѡщѡющїѡ вѡ молїтѡвеннѡхъ храмннѡхъ, нѡходѡщнѡхъ внѡтрнѡ домѡвѡ, творїлнѡ сїѡ не ѡначе, кѡкѡ по ѡзѡленїю мѡстнѡгѡ сѡпїсѡпа. Тѡгѡ рѡднѡ, ѡце котѡрымѡ

који га траже у знак благодарности Подавателю плодова, којим, по Божијој вољи, наше тело узраста и храни се. Клирик који поступи против овога правила нека буде низвргнут са свога чина.

29. правило:

Правило Отаца картагинског сабора налаже да свету службу олтара могу обављати они који нису узимали храну; изузетак је један дан у години, тј. када се врши вечера Господња . Поменути Оци установили су ту одредбу, по свему судећи, због неких разлога који су корисни за Цркву у тим местима. Али, пошто нас ништа не побуђује да запоставимо побожну строгост, то следећи обичају Апостола и предању Отаца, наређујемо да се не сме ни у четвртак последње седмице свете Четрдесетнице прекидати пост, и тиме обешчастити читаву Четрдесетницу.

30. правило:

У намери да све чинимо за напредак Цркве, закључили смо како је потребно утврдити породичне односе свештеника чији су храмови међу варварима. Према томе, ако они сматрају да морају поступити мимо апостолског правила које наређује да се не сме одгонити своја жена под изговором побожности, и да морају чинити више него што је установљено, те услед тога (у договору са својим женама), удаљавају се од полних односа, наређујемо да они, у том случају, не могу ни на који начин живети са својим женама и нека нам дају потпуни доказ свога завета. Ово им допуштамо због њиховог малодушја и страних (и још не утврђених) обичаја.

31. правило:

Клирици који свештенослуже (Литургију) или крштавају у молитвеним храмовима унутар (приватног) дома, наређујемо да то могу чинити само уз допуштење надлежног епископа. Према томе. Уколико клирик чини супротно томе, нека буде низвргнут.

клицѣхъ не бѣдетъ соблюдати егѡ такоуѣмъ
образомъ, да бѣдетъ извѣрженъ.

ПРАВНО ѿ.

До свѣдѣнїа нашегѡ дошло, что въ армянской
странѣ совершающїе безкрѡвнѡ жертвѡ, приносаѣтъ
на свѣтѡй трапѣзѣ ѣдино вїно, не растворѣа онагѡ
водѡю, прибода въ своѣ оправданїе оучителя цркви
їванна златоустаго, который въ толкованїи на
евангелїе ѡ матїа глаголетъ е: чегѡ радн не боудъ
пїлз вокрешїи гдѣ, но вїно; даа тогѡ, да ех
корнемъ иоторгнетъ ннѡ нечестївѡ срьс. Но какъ
сѣтъ нѣкїе, оупотребляющїе въ чїнствѣ боудъ: тогѡ
радн оуказѡетъ, ꙗкѡ вїно оупотреблѣа н тогдѣ, когдѣ
чїнство преподаваѣа, н по вокрешїи, когдѣ
предлагѣа простѡу трапѣзѣ, безъ чїнства, н,
оуказѡа на е, глаголетъ: ѡ плодѣ лѡзнагѡ, лѡзѣ
же вїноградѣа вїно, а не боудъ произвѡднѣа. Изъ егѡ
выбодаѣтъ, ꙗкоу еи оучитель ѡберглетъ
прїсоединенїе водѣ во свѣтѡмъ жертвоприношенїи.
Тогѡ радн, дабы такоуѣ не бїан ѡнїнѣ
ѡдержнїмы невѣдѣнїемъ, мы ѡкрывѣлемъ
православное разумѣнїе егѡ оуца. Понѣже
сѣсѣтвѡвѣла дрѣвнѣа слаа срьс ѡдропарастѣтѡвѡ,
то сѣтъ, водопрїношїтелїи, которые въ своѣмъ
жертвоприношенїи, вѣрѣгѡ вїна, оупотреблѣн
ѣдинѡ боудъ: то еи егонѡиный мѡжѡ, ѡпробергѣа
беззакѡнное оученїе такоуѣ срьс, н показѡа, что
онн ѡдѣтъ прѣмѡ прочїнѡ апѡстольскагѡ преданїа,
оупотреблѣа вышепрїведѣннѡа словѣ. Но н онѡ
своѣй цркви, надъ коѡю вѣрѣно бїло сѣмъ пѣтырїкоѡ
прѣленїе, прѣдалѣ, прїсоединѣннѣ кѡ вїнѡ боудъ, когдѣ
надлежнѣтъ совершатн безкрѡвнѡ жертвѡ, оуказѡа
на соединенїе крѡвн н водѣ, изъ прѣнїстагѡ ребрѣ
искѡпнїтѣла нашегѡ н спаснїтѣла хрїта бѣа истѣкшѣе,
кѡ ѡживотворенїю всегѡ мїра н ко искѡпленїю ѡ
грѣхѡвѡ. Н во вѣхъ црквахъ, гдѣ еїан дѡхѡвнѡа
сѣчїла, еи епопреданнїи чннѡ сохранѣетѣа. Понѣже
н ꙗкѡвѡ, хрїта бѣа нашегѡ по плѡтн брѣтъ, коѡмъ
первоу вѣрѣнѡ прѣстѡлѣ іерѡсалїмскїа цркви, н
васїлїи кесарїискїа цркви архїепїскопѡ, коѡгѡ слава
прѡтекѣа по всѣй вселеннѡй, писменнѡ прѣдѣа намъ
чїнственнѡе свѣщеннѡдѣнїетѣе, положнїан въ
бїжѣтѣвннѡй лїтѡргїи, изъ водѣ н вїна соствѣлѣннѣ
свѣтѡю чашѣ. Н въ кардѣгенѣ собрѣвшїеа
преподѡбнѡе оуца, еи тоуиу словѣ изрѣклї: да не
прїноснѣа во свѣтѡмъ чїнствѣ ннчѡ боудѣ,

32. правило:

Сазнали смо да у областима Јерменије, на светој
Трпези приносе само вино, не мешајући га са
водом, онда када приносе бескрвну жртву. За
оправдање оваког поступка, они се позивају на
оно шта је у тумачењу Матејевог јеванђеља рекао
(**свети**) Јован Златоуст: „Зашто Господ није пио
воду, када је васкрсао, него вино? Зато да би
заједно са кореном ишчупао једну нечистиву
јерес. Јер, пошто су постојали неки који су
користили воду при тајни, то светитељ и показује
да Господ, када је предао тајну, и када је, после
васкрсења, без тајне предложио (**приготовио**)
обичну трпезу, употребио је вино од грожда (погл.
Мт. 26, 29), а знамо да управо грожда даје вино, а
не вода...” Из ових речи Јермени закључују да је и
овај свети Отац порицао употребу воде у светом
жртвоприношењу. Према томе, да они и у будуће
не би били у незнању, изложемо православно
учење поменутог Оца (**светог Јована Златоуста**):
постојала је древна јерес „идропарастата” који су
при својој жртвоприношењу употребљавали
уместо вина обичну воду. Оповргавајући такво,
ничим основано учење и ту велику јерес, те
показујући да они (**идропарастати**) таквим
поступањем чине супротно ономе што је
апостолско предање, тај богоносни муж (**свети**
Јован Златоуст) је и рекао наведене речи. Цркви,
која је њему била поверена, он је предао истинску
праксу, по којој је потребно помешати вино и воду
(**када се приноси бескрвна жртва**), указујући тиме
на сједињење крви и воде које истекоше из
пречистог тела Искупитеља нашег и Спаситеља
Исуса Христа, а на оживотворење света и
искупљење од греха. И у свим црквама, где су
просијала духовна видела (**свјетила**), чува се овај
богопредати чин. Тако је и Јаков, брат по телу
Христа Бога нашега, коме је првоме била
поверена катедра (**престо**) Цркве у Јерусалиму,
као и Василије, архиепископ цркве у Кесарији, о
коме се казује као о великоме учитељу по читавој
васељени, а који су нама писмено предали чин
(**поредак**) тајанствене службе Божије, установили
су да се на светој Литургији, у светом Путиру, мора
налазити и вино и вода. Такође су и Оци,
окупљени у Картагини, изрѣкли следеће: да се
у светој Тајни не приноси ништа друго него Тело и
Крв Господња, као што је сам Господ предао, тј.
хлеб и вино са водом (**помешано**). Дакле, ако неки
епископ или свештеник не чини онако како је
речено од Апостола, и не меша воду са вином, те
само на вину или само на води чини принос, такав
нека буде низвргнут јер уводи некакве новотарије
и обавља тајну на погрешан начин.

тѣмъ чѣло ѿ кровѣ гдѣа, ꙗкоже ѿ сѣмъ гдѣ прѣдѣлѣ,
тѣ ѣтъ хлѣбъ ѿ вѣно, водѣоу рѣтворѣнное. ꙗще же
кто ѣпѣкопъ, ѿлѣ прѣсвѣтеръ, творѣтъ, не по
прѣданномъ ѿ апѣстолѣбъ чѣнѣ, ѿ водѣ изъ вѣномъ
не соеднѣа, сѣмъ ѣбразомъ прѣнѣнѣтъ прѣчѣстѣю
жѣртѣѣ: да вѣдетъ ѿзвѣрженъ, ꙗкѣ несовершенноу
чѣнѣство возвѣщѣющѣи, ѿ прѣданное ноуовѣдѣнѣемъ
повреждѣющѣи.

ПРѢВНЛО ѿг.

Понѣже мы оубѣдѣли, чѣто въ армѣнѣкоу стѣранѣѣ
прѣемлючѣа въ клиръ чѣокмѣ чѣѣ, кѣнъ ѣтъ ѿзъ
свѣщеннѣческѣау рѣдѣ, въ чѣмъ ѿдѣѣнѣмъ
ѣбѣчѣамъ послѣдѣютъ чѣакѣ творѣтъ
прѣдпрѣемлючѣи: нѣкоторые же ѿзъ такоуѣхъ ѿ не
полѣчѣвъ церковноуоубѣжѣтельскѣау пострѣженѣа,
порѣвлѣютѣа свѣщенноуѣщѣамѣ ѿ чѣщѣамѣ
бѣжѣтѣвеннѣау хрѣамѣ: то полагаѣмъ, да не вѣдетъ
ѣнѣнѣѣ позубѣлено желѣющѣмъ возвѣрѣнѣ
нѣкоторѣхъ въ клиръ, вѣрѣдѣ вѣзвѣрѣти на рѣдѣ
пронзубѣдѣау: но ѿспѣтѣваа, достѣнѣны ли ѣнѣ,
по ѿзвѣрѣннѣмъ въ свѣщеннѣхъ прѣвнлѣхъ
ѣпрѣдѣлѣнѣамъ, бѣтъ ѣпрѣчѣсленнѣмъ къ клирѣ, да
пронзубѣдѣтъ ѿхъ въ сѣдѣжѣтелѣу цѣркѣу, хотѣа бы
ѣнѣ прѣхѣдѣли ѿ поууѣщеннѣхъ прѣдѣкѣбъ, хотѣа
бы нѣтъ. Тѣкоже никоуѣ да не вѣдетъ позубѣлено
изъ ѣмѣѣна возглашѣти бѣжѣтѣвеннѣа словѣа нарѣдѣ,
по чѣнѣ ѣпрѣчѣтѣннѣхъ къ клирѣ, рѣзѣѣ кто вѣдетъ
ѣдѣстѣенъ поууѣщѣнѣа изъ пострѣженѣемъ, ѿ полѣчѣтъ
благословѣнѣѣ ѿ своѣуѣ пѣрѣтѣрѣа ѣгласѣнѣу изъ
прѣвнлѣамѣ. ꙗще же кто оубѣдѣнъ вѣдетъ
творѣщѣмъ вопрекѣ прѣдѣнѣанномъ: да вѣдетъ
ѣлѣчѣнъ.

ПРѢВНЛО ѿд.

Понѣже свѣщенное прѣвнло ѿнѣу возвѣщѣетъ ѿ сѣѣ,
чѣто прѣстѣплѣнѣе ѣдѣмышлѣнѣа, ѿлѣ ѣстѣвлѣнѣа
ѣкѣпѣнѣа, ѿ вѣнѣшнѣмъ закѣнамъ соувершенноу
воууѣщѣнѣо: мнѣѣ же пѣче надѣжѣнѣтъ воууѣщѣнѣти,
да не бѣуѣетъ сѣѣ въ цѣркѣу бѣжѣнѣ: то ѿ мыѣ чѣщѣамѣ
ѣблюдѣти, да, ꙗще нѣкѣе клирѣкѣ, ѿлѣ монахѣ
оубѣдѣнѣнѣ вѣдѣтъ вѣтѣпѣющѣмъ въ ѣдѣмышлѣнѣа,
ѿлѣ ѣкѣпѣнѣа, ѿлѣ стѣрѣющѣмъ кѣбѣ ѣпѣкопѣмъ, ѿлѣ
ѣклирѣкамъ, соууѣмъ да ѿзвѣрѣаутѣа ѣо своѣуѣ
стѣпѣнѣ.

33. правило:

Пошто смо сазнали да се у областима Јерменије у клир примају само они који потичу из свештеничких породица (чиме се показује да следе обичаје Јудеја), а при чему неки међу њима бивају постављени за појце или чтеце без (црквенослужитељског) пострига, установљујемо: да од сада они, који хоће да некога приме у клир, не требају да гледају на то да ли дотични потиче из свештеничке породице него, када испитају да ли је он достојан за клир, нека тај буде примљен и нека га поставе на службу у цркви. Такође, нико са амвона не сме народу читати Божанствене речи по начину оних који припадају клиру, осим ако није удостојен посвећења са постригом од свога пастира (сагласно правилима). Ко се затекне да поступа против овога што је прописано, нека буде одлучен.

34. правило:

Са обзиром на то да свето правило јасно учи да завера или урота (као преступ), строго је забрањена и грађанским законом, тим пре је потребно спречити њену појаву у Цркви. Због тога, ми такође казујемо да је на важности правило да, ако неко из клира или монаштва, буде затечен у склапању завере или уроте или да праве замку против епископа или саклирика, такви нека се низвргну са свог степена.

ПРАВНО љз.

Да не бѣдетъ позбѣлено никомѹ изъ митрополѣтѣвъ, по смѣрти епископа, подбѣлѣнаго ѣго престола, ѿнмѣти, илѣ присвоѣти илѣнѣе ѣго, илѣ цѣрквенъ ѣго: но да состоитъ онѣ подъ ѡхранѣнѣемъ клира тола цѣрквенъ, коела предметѣлемъ бѣлѣ прѣдѣлѣнѣемъ, дѣже до пронзвѣдѣнѣа инаго епископа: рѣзѣе когда не ѡстанѣтѣа клирѣкъвъ въ онѣ цѣрквенъ. Тогда митрополѣтъ да соблюдетъ онѣе въ цѣлѣстѣи, и всѣ да предѣтъ епископѣ, которѣи пострѣленъ бѣдетъ.

ПРАВНО љз.

Возвеновлѣа законоположенное стѣ патрѣдеѣтѣи свѣтѣлѣи оцѣамъ, собрѣвшѣмъ въ сѣмъ вѣхранимомъ и цѣрѣтѣѣющѣемъ градѣ, и шѣетъ ѡтѣ тридѣѣтѣи, собрѣвшѣмъ въ халкидонѣ, ѡпредѣлѣемъ, да илѣетъ прѣтола константинопѣльскѣи рѣвнѣа прѣмѣцѣстѣа съ прѣтоломъ дрѣвнаго рѣма, и, ѣкоже сѣи, да возвелѣчѣлетѣа въ дѣлѣхъ цѣркѣвнѣхъ, бѣдѣчи вѣторѣмъ по нѣмъ: поелѣ же онаго да чѣлѣтѣа прѣтола великаго града александрѣи, потѣомъ прѣтола антѣохѣйскѣи, а за сѣмъ прѣтола града иерѣлѣнѣа.

ПРАВНО љз.

Понѣже въ рѣзныа времена бѣлѣи вѣрѣаркѣла нашѣстѣѣа, и ѡ тогѣ множайшѣе грады содѣлѣлѣи порѣкоцѣннѣмъ беззакѣннѣмъ, и по сѣи причѣнѣ предметѣтелю таковоаго града не возмѣжно бѣло, по соврѣшенѣи надъ нимъ рѣкоположенѣа, прѣлѣти своѣ прѣтола, ѡтѣвѣрѣнтѣа на нѣмъ въ состоѣнѣи свѣщенноначѣлѣствѣннѣомъ, и тѣкъ по прѣданномъ ѡбѣчѣю, рѣкоположенѣа и всѣ, чѣдѣ епископѣ своѣствѣннѣо, пронзводѣтѣи и соврѣшѣтѣи: тогѣ рѣдѣи мы, соблюдѣа свѣщенствѣ чѣстѣ и ѡвѣженѣе, и желѣа, чѣобы порѣкоцѣнѣе ѡ гѣзычѣннѣкъвъ ѡнѣдѣ не дѣѣетѣовало ко вѣдѣ цѣркѣвнѣхъ прѣлѣвъ, пострѣновѣлѣи, да тѣкъ рѣкоположеннѣе и, по вышѣнзлѣожѣннѣо причѣнѣ, на своѣ прѣтолы не вѣстѣпѣнѣшѣе, не подѣжѣтъ за сѣе прѣдѣсѣдѣнѣю: почѣмѣ и рѣкоположенѣа въ рѣзныа стѣпени клира, по правнѣамъ, да соврѣшѣютъ, и прѣмѣцѣстѣомъ прѣдѣданѣа, собрѣзѣнѣо своелѣ прѣдѣлѣ, да пользѣѣютѣа, и всѣкое пронзходѣѣе ѡ нѣхъ начѣлѣствѣннѣо дѣѣствѣе да бѣдетъ признѣвѣемо тѣвѣрѣдѣмъ и законнѣмъ. Ибо нѣждѣоу времена и

35. правило:

Ни један митрополит не сме, после смрти неког епископа (који је био подручан његовој катедри /престолу/), да узима или присваја за себе ствари тог епископа или његове цркве. Потребно је да те ствари буду под надзором клира оне цркве којој је упокојени епископ био прѣдстојатѣлѣ, све док се не постави други епископ. У случају да нема ни једног клирика у тој цркви, тек у том случају митрополит може чувати ствари, и то у оном броју и количини која му је прѣдата, и све ће их прѣдати новом епископу који буде постављен.

36. правило:

Понављајући оно што је озакоњено од стране 150 светих Отаца сабраних у овом, Богом чуваном и царском граду, и од 630 (Отаца) који се сабраше у Халкидону, наређујемо: да константинопѣлски престо ужива једнаке повластице као престо древнога Рима, и да у црквеним делима буде уздигнут као онај који је други после њега. Иза константинопѣлског престола нека буде александријски, затим антиохијски а после овога, јерусалимски.

37. правило:

Пошто су у разна времена бивале навале варвара, и због тога су многи градови у ропству од стране безаконика, тако да многи од постављених епископа не могу доћи у своје градове и заузму катедре, те да сходно обичају, обавља рукоположења и све што треба да чини епископ, ми, старајући се о части и поштовању свештенства, и настојећи да ни под који начин незнабожачка обѣст не наноси штету црквеним правима, установљујемо: да они епископи који су већ постављени, не требају због тога подлећи никаквој казни, и нека по правилима обављају рукоположења разних клирика, и нека буде чврст и пуноважан сваки њихов првосвѣштенички чин (поступак) јер околности које спречавају тачно очување правила не смеју сужавати границе управе.

препáтотвѣлами въ соблюденїи точности не должны стѣснѣемы быти предѣлы оуправленїа.

ПРÁВНО ѿн.

Отца́ми на́шими положенное сохрани́емъ и мы прѣшло, глася́ще такъ: ѿце царскою властїю вно́вь оустро́енъ, и́ли впрѣдѣ оустро́енъ е́детъ гра́дъ: то гражда́нскимъ и зѣмскимъ распредѣленїамъ да слѣдѣетъ и распредѣленїе церко́вныхъ дѣлъ.

ПРÁВНО ѿд.

Понѣже бра́тъ и соуджѣтель на́шъ іоáннъ, предсто́итель остро́ва кѹпра, кѹпръ еъ свои́мъ наро́домъ, по причїнѣ варварскихъ нашествїй, и дабы́ ѡсвободитѣа ѿ мзѣчскагѡ рбства, и вѣрнѡ покóрствовати кѹпетрѹ хрїстїаннѣйшїа держáвы, и́з оупомандѣагѡ остро́ва преели́а еъ геллепóнтскѡю ѡбласть, промысленїемъ члѣвколюбїагѡ бѣа, и тцїанїемъ хрїтолюбїагѡ и благочестїагѡ царя́ на́шегѡ: то мы постановлѣемъ, да е́детъ сохрани́и нензмѣнныи пренмѣцствѣа, данныа престо́лѣ бы́ше наимено́ваннагѡ мѣжа, ѿ бѣго́нскихъ о́тцѣзъ, во ѣфѣсѣ нѣкогда собра́шнхѣа, да имѣетъ но́выи іѡстїнїанóполь прѣа константїно́полѣ. и оупрежа́емый еъ ономъ бѣолоубѣзнѣйшїи е́пископъ да начлѣствѣетъ надъ всѣми е́пископами геллепóнтскїа ѡбластїи, и да е́детъ постановлѣемъ ѿ свои́хъ е́пископовъ, по дрѣвнемѹ ѡбычаю. Ибо и бѣго́нские о́тцы на́ши разсудїи, да е́детъ соблю́дены ѡбычанъ каждаа церквїи, и е́пископъ гра́да кѹзѣчскагѡ подчинлѣетѣа предсто́ителю реченнагѡ іѡстїнїанóполѣ, по примѣрѹ всѣхъ рбчихъ е́пископовъ, подвла́стныхъ вышереченномѹ бѣолоубѣзнѣшемѹ предсто́ителю іоáннѹ: ѿ которагѡ, когда́ потре́бно е́детъ, и самагѡ кѹзѣка гра́да е́пископъ да поставлѣетѣа.

ПРÁВНО ѿи.

Понѣже прилѣплѣтѣа бѣдѣ, чрезъ оудленїе ѿ молю́и житѣйскїа, весьма́ исплїтельно: то мы должны́ не безъ испытãнїа безвре́меннѡ прїимлѣти и́звнрãицихъ житїѣ монашеское, но и еъ ѿношенїи къ нимъ соблю́дти прѣданное на́мъ ѿ о́тцѣзъ постановленїе: и сегѡ рãдн до́жно прїимлѣти ѡвѣтъ житїи по бѣтѣ, ѿкъ оуже́ твѣрдыи и прорсходлѣщїи ѿ вѣдѣнїа и разсуджденїа, полѣе́ полнагѡ разсудїтїа рãзѡма. И такъ налѣтревлющїи́а встѣпїти подъ и́го

38. правило:

И ми призна́емо правило ко́е су издали наши Оци, а ко́е казу́е да ако́ је неки град основан царском влашћу или тек треба да се осну́е, у таком случа́ју подела црквених послова нека следи државну и грађанску поделу.

39. правило:

Пошто се наш брат и саслужитель Јован, епископ острва Кипар, заједно са својим народом, због варварских напада (а да би се ослободио од незнабожачког ропства и да би остао веран скиптру хришћанске државе), промислом човекољубивога Бога и трудом христољубивога и благочестивога цара нашега, иселио са поменутог острва у област Хелеспонт, установљујемо: да неизмењено буду сачуване повластице које су дароване од богоносних Отаца, својевремено сабраних у Ефесу, управо престолу поменуте епископије, те да нови Јустинијанопољ има права Константинопоља; и да богољубиви епископ који је у томе граду има првенство над свима у области (епархији) Хелеспонта, и да буде поштован од његових епископа по древном обичају. А пошто су наши богоносни Оци утврдили да се имају чувати обичаји који су у свакој цркви, то нека епископ града Кизик буде потчињен епископу поменутога Јустинијапоља, по примеру свих осталих епископа који су подвластни најбогољубазнијем предстојатељу, Јовану, од кога, уколико буде погребно, треба да буде постављен и епископ града Кизик.

40. правило:

Пошто је веома спаситељно приступати Богу кроз удаљење од хуке световног (живота), то и ми требамо обратити пажњу на то да без испитивања не примамо и не пренагљујемо у вези са онима који се одлучују за монашки живот, него да и поводом овога чувамо правила Отаца која су нам предата, где се казује да примамо у завет живота по Богу (монаштво) оне који су постојани и оне који су свесни и промишљени и то тек после потпуног упознавања са њиховим помислима. Дакле, онај који жели да постане монах, нека није

монашества да бѣдетъ не мѣнѣе, кѣкъ десятилѣтній: но и да таковоу бо влѣтн начальствующаго согрѣшѣнїа разсмотрѣнїе, не признѣетъ ли онъ за полезнѣйшее продолжити ѣмѣ время предъ введѣнїемъ въ жизнь монашескую и оутвержденїемъ въ оной. Ибо хотѣа великій влѣтн въ свѣщенныѣхъ ѣгѣ прѣбывахъ законополагѣтъ, чтѣбы добровольнѣмъ повѣщающу бо ебѣ бѣ и избрѣающу дѣвство, по исполненїи ѣи седмидесяти лѣтъ, сопричислѣти къ чинѣ дѣвцъ: оунакъ мы, поглядѣа примѣрѣ прѣбываюу едовнцѣхъ и дѣконисцѣхъ, по сошѣтѣтѣнїю ѡпредѣленнѣмъ, да избрѣашихъ житїе монашеское, вышереченное число лѣтъ. Ибо оу бѣжественнаго апостола предписано, шестидесяти лѣтъ едовнцѣ избрѣати въ цѣркви: а свѣщенныѣ прѣбыва прѣдани дѣконисѣмъ пошѣаеа чѣтыредесяти лѣтъ: понеже оумотрено, ѣакъ цѣрковь, благодѣтїю бѣжїею, прѣама большу крѣпостъ и препѣванїе, и вѣрныѣ въ соблюденїи бѣжественныѣхъ заповѣдей тверды и благонадѣжны. Сїе и мы совершеннѣмъ оуразумѣвѣ, соображеннѣмъ съ сїмъ ѡпредѣленнѣмъ: намѣреающагоа начѣти подвиги по бѣжѣ, кѣору знаменати благоловенїемъ благодѣти, ѣакъ некоею печѣтїю, сїмъ сѣмымъ спопѣшествѣа ѣмѣ не конѣти долгу, ниже колебѣтнѣа, пѣче же и пошѣрѣа ѣгѣ къ избрѣанїю добра и ко оутверженїю въ ономъ.

ПРАВИЛО 11.

Желѣющїе бо градѣхъ, или селенїахъ оудалѣтнѣа въ затворы, и ебѣ въ оудненїи внимати, должнѣ прѣвѣе вхѣдѣти въ монастырь, прѣвѣчѣтнѣа къ житїю ѡшельническому, повнновѣтнѣа въ теченїи трѣхъ лѣтъ начальникѣмъ обителѣмъ въ стѣхѣ бѣжїемъ, и во всѣмъ, ѣакоже подобѣетъ, поглядѣнїе исполнѣти, и тѣкъ избѣлѣти своѣ произволѣнїе на таковоу жизнь, и испытѣватнѣа ѡ мѣстнаго настоѣтѣла, ѡ всегѣ ли сѣрца добровольнѣмъ приѣплѣютнѣа къ оной. Посѣмъ и сїе въ продолженїи годѣ должнѣ терпѣливѣмъ пребѣти внѣ затвора, дабы пѣче намѣренїе нѣхъ ѡкрѣпилось. Ибо тогда оннѣ поддадѣтъ совершенное оудостоверѣнїе въ томъ, ѣакъ не радн исканїа чѣстнѣа слабы, но радн сѣмаго истиннаго блага, стремѣтнѣа къ сѣмѣ безмѣлїю. По исполненїи же толикаго времени, ѣще прѣвѣдѣтъ въ томъ же намѣренїи, да встѣпѣютъ въ затворничество: но нѣмъ оужѣ не позволѣтнѣа вхѣдѣти, по произволѣнїю, избѣ таковоу прѣбыванїа: рѣзѣе когда сѣгѣмъ пошѣрѣетъ

млађи од десет година, али и по питању таквих нека епископ добро промисли да ли је дотични спреман или није спреман за монаштво. Јер, мада велики Василије, у својим светим правилима озаконјује да онај који себе добровољно посвећује Богу, заволевши девственост, може бити примљен пошто наврши седамнаест година, ми ипак, следећи правило које о томе постоји за удовице и ѣаконисе, сразмерно смо установили поменути узраст за оне који прихватају монашки живот. Код светог апостола је прописано да се удовица млађа од шездесет година не уписује, а света правила нам казују да се ѣакониса не поставља уколико је млађа од четрдесет година јер се видело да је Црква Божија благодаћу постала много снажнијом и напреднијом, и да су верни чврсти и поуздани у извршавању божанствених наредби. А пошто смо ми ово добро разумели, сходно томе установљујемо: да онај који намерава започети подвиг по Богу, мора бити неодложно знаменован благословом благодати, као неким печатом, да га тиме потакнемо да се дуго не предомишља него, на против, да га охрабримо да изабере добро и да се у ѣему учврсти.

41. правило:

Они из градова или села који желе да се удаље у самоћу и да се посвете усамљености (затворништву), најпре морају ступити у манастир и подвизавати се у усамљеничком животу; три пуне године нека се у страху Божијем покоравају настојатељу манастира и у свему, као што и треба, нека буду послушни да би на тај начин показали своју спремност за таквим животом. При томе, сваки нека буде испитан од помесног епископа да ли се добровољно и искрено препушта таквом животу. Након тога ће још једну годину постојано провести ван отшелништва (затворништво), да би се још очевидније показала њихова намера јер ће тек тада дати потребно сведочанство о томе да такав живот не траже због неке славе него због истинског добра. Пошто се испуни сво то време, ако су дотични остали истрајни у својој намери, нека ступе у отшелништво (затворништво), али после тога никако по својој вољи не смеју иступати из тог подвига осим ако их на то позове нека заједничка служба или потреба (манастира), која прети и смрћу; а и тада то нека чине тек са благословом епископа. Онај који се усуди да изађе из свога обиталишта без и једног

Общественное служение, или польза, или иная нужда, претянула даже смертию, и что из благоговения мѣстнаго епископа. Дерзавших же, безъ реченныхъ причинъ, иждоути изъ своихъ обитаній, во пѣрвыхъ, заключити въ оупоманѣтомъ затворѣ и прочивъ желаніа ихъ: потѣмъ постѣми и иными строгостами ихъ исправляти: понеже вѣдѣемъ, ѿкъ по реченномъ въ писаніи, никтоже возложь рѣкъ своихъ на рѣло и возвраща впасть, оуправленъ сѣть въ царствіе небесное.

ПРАВИЛО мѣ.

О именованныхъ подвижниковъ, которые, въ черныхъ одеждѣхъ и изъ шращенными благими, вѣхуодатъ гряды, возвращаема посреди мѣрихъ мѣжѣй и женъ, и безславатъ обѣтъ свои, оупредѣлемъ: ѿце вохотѣтъ, пострѣгши блясы, прѣдти образъ рѣчихъ монашествующихъ, то оупредѣлѣти ихъ въ монастырь, и причислѣти къ братіамъ. Ище же не пожелаютъ сего, то советемъ иждоути ихъ изъ грядѣвъ, и жити имъ въ подвижнѣхъ, ш конхъ и именованіе сѣбѣ составити.

ПРАВИЛО мѣ.

Позволительно христіанинъ иждрати подвижническое житіе, и, по остваленіи многомѣтѣжнои бѣри житѣйскихъ дѣлъ, вѣтѣпѣти въ монастырь, и пострѣгши по образъ монашескомъ, ѿце бы и обличенъ быль въ какомъ либо грѣхопадѣніи. Неб оспитѣль нашъ бѣъ рѣкъ: грядѣцаго ко мнѣ не ижденѣ боизъ. Понѣже оубо монашеское житіе иждвѣражѣтъ намъ жнзнь покааніа: то искренно приплѣпающаго къ ономъ оудобрѣемъ, и никакѣи прѣжній образъ жнзни не воспрепѣтѣветъ сѣмъ испѣлнѣти своѣ намѣреніе.

ПРАВИЛО мѣ.

Монахъ, обличенный въ любодѣаніи, или поэмлющій женѣ въ общеніе брака и сожитіе, да подлежитъ по правиламъ сѣпѣтѣи блѣдодѣйствующихъ.

ПРАВИЛО мѣ.

Понѣже мы оубѣдѣли, ѿкъ, въ нѣкѣихъ женскихъ монастырѣхъ, прибодрѣи и мѣицѣхъ сподобѣтѣи онаго свѣщеннаго образа, пѣрѣче облекѣютъ ихъ шелкобыми разноцвѣтными одеждѣми, сѣце же и оукрашеніамъ, испецрѣнными златомъ и

оправданог разлога, нека буду враћени чак и уз принуду, а затим постом и другим строгим мерама нека се доведу у ред, знајући, као што је написано: „Ниједан ко је метнуо руку своју на плуг па се обазире назад, није приправан за Царство Божије" (Лк. 9,26).

42. правило:

Што се тиче оних који се зову пустињаци, који у црним одеждама и пуштене косе на глави обилазе градове, и обраћају се световним људима и женама те тиме срамоте свој завет, наређујемо: да се ти људи, пошто пострижу косу, ако желе да се предају начину живота осталих монаха, нека оду у манастир и нека се врате међу братију, а ако то не желе, нека буду прогнани из градова и нека живе у пустињама због којих су и име себи наденули.

43. правило:

Сваки хришћанин може да изабере подвижнички живот и, ослободивши се бурног световног живота, ступити у манастир примајући монашки постриг, без обзира на преступе у којима је пре тога могао бити затечен. Јер, Спаситељ је рекао: „Који долази к Мени, нећу га истерати ван" (Јн. 6, 37). А пошто је монашки живот, живот кајања, ми одобравамо онеме који се том животу искрено предаје, да му никакав пређашњи преступ не може спречити да испуни своју намеру.

44. правило:

Монах који се затекне у блуду или који узима жену ради брака, нека подлегне казнама које су установљене за оне који чине блуд.

45. правило:

Сазнали смо да у неким женским манастирима, када доводе жене које имају бити удостојене монашког живота, да на њих најпре стављају свилене разнобојне (шарене) хаљине, које су украшене златним ресама и искићене драгим камењем; и пошто оне тако обучене приступе

драгоцѣнными кѣнами, и съ престоупиющихъ таковыми образомъ ко олтарю, инмаютъ столь белокоѣнною одеждѣю, и въ тотъ же часъ надъ ними совершается благословеніе образа монашекаго, и ихъ одеваютъ въ черное одеждѣю: тогда ради упреждаемъ, да ѡни не сего ѡни не быаютъ. Ибо не благопринично, чтобы, по собственному произволению, ѡложившая уже всакую прѣлчнотъ житіеную, возлюбившая жизнь по бзѣ, утвердившаяся въ оной непреклонными мыслями, и такъ къ монастырю престоупившая, чрезъ таковое члѣнное и исчезающее украшеніе возвратилась къ воспоминаению о томъ, что уже предала забвенію, и ѡ сего ѡна была бы колеблющаяся, и возмущилась въ дѣлѣ, по подобію волнъ потопляющихъ, и тогда и она браціи ихъ, такъ что, иногда и проливала слезы, не забывала она члѣмъ сердечнаго сокращенія: но ѡце, ѡкоже ебонитвенно сътъ, и упадетъ малая нѣкла слеза, то и она вѣданнымъ возмнѣтъ пророкащю не только ѡ оубрѣдѣ къ побегу монашекомъ, колѣкъ ѡ разлученіа съ миромъ, и съ члѣмъ, что въ мирѣ.

ПРАВИЛО 46.

Изважившая подвижническое житіе, и упреждавшаяся въ монастырь, ѡни да не исходятъ. ѡце же неизбѣжна нѣкла нѣжда побѣдитъ ихъ къ сему, да дѣлаютъ се по благословенію и произволению наотчельницы: но и тогда исходить должны не оанѣ ели по себѣ, а съ некоторыми старцами, и съ первенствующими въ монастырѣ, по побеленію и глени. ѡноцевати же нѣ монастырѣ соблѣмъ не позволѣтъ имъ. Такжеже и мѣжн, проходящѣе житіе монашекое, да исходятъ когда наотчѣ нѣжда, по благословенію тогда, комъ (с. 73) вѣрено начальство. По сему члѣ, кон престоупитъ се нами нѣнѣ потановленное упрежденіе, мѣжн илн жѣны, да подвѣргнѣтъ приличнымъ сѣтѣямъ.

ПРАВИЛО 47.

Ни жена въ мѣжекомъ монастырѣ, ни мѣжъ въ жѣнекомъ да не спитъ. Ибо вѣрныи должны быти чѣжды всакаго прѣткновенія и соблазна, и благоустрѣждати жизнь ебоу собрѣзну съ благоприничіемъ и благопрестоупіемъ ко гдѣ. ѡце же ктѣ се оучинитъ, клирикъ ли, илн мѣрникъ: да бѣдетъ ѡлчѣнъ.

олтарю. Са них скидају ту одежу и одмах се надъ ѣима обавља чин благосиљања новог живота (монашења) и облаче их у црну расу. Због тога наређујемо да се то у будуће не чини јер није оправдано да она, која је по својој вољи већ оставила свако световно весеље и заволела начин живота по Богу, и која се у томе утврдила својом чврстом одлуком и приступила у манастир, да кроз такав обичај поново буде уведена у сећања на оно што је одбацила јер се од тога у њој може појавити двоумљење и душа јој се може узбуркати попут таласа који све потапају, тако да и ако пролије неку сузу, тиме неће показати срдечно скрушење. А ако, као што је природно, и буде проливена нека мала суза, они који то опазе том приликом, помислиће да та суза није потекла толико од оданости за подвижнички живот, колико због тога што оне остављају свет и оно што је у њему.

46. правило:

Жене које су одабрале подвижнички живот, и настаниле се у манастиру, нипошто нека не излазе из манастира. Уколико их нека неодложна потреба нагна на то, тада нека то учине са благословом и допуштењем настојатељице. Али ни тада нека не излазе саме, него уз пратњу неке старије или са оном која је међу првима дошла у манастир. Изван манастира није им дозвољено да ноћивају. Такође, и монаси могу изаћи из манастира само када је нека прека потреба, али само са благословом онога коме је поверена управа Према томе, који наруше ову наредбу коју смо издали, било да су жене или мушкарци, нека се подвргну потребним епитимијама.

47. правило:

Нити жена у мушком, нити мушкарац у женском манастиру нека не спаса јер верујући морају бити слободни од сваке сумње и саблазни, и свој живот морају управљати на пристојну и лепу службу Господњу (погл. 1. Кор. 7, 35). А који преступе преко овога, био он клирик или лаик, нека буде одлучен.

ПРА́ВНО ѿн.

Женѣ производимагѡ въ ѿпѣкское дортѡнство, предварительнѡ разлучаема съ мѡжема своима, по ѡбщемъ согласію, по рѣкоположеніи ѿгѡ въ епископа, да встѣпитъ въ монастырь, далѣкѡ ѡ ѡбштѣна егѡ епископа созданныи, ѿ да пользуетъ содержаніемъ ѡ епископа. Ище же дортѡна гвѣтѣа: да возведетъ ѿ въ дортѡнство дѣконисы.

ПРА́ВНО ѿд.

Возвеновлѣа ѿ еѣ свѣщенное прѣвно, ѡпредѣлаемъ, дабы ѡдиножды ѡсвѣщенные, по ѿзволѣнію епископа, монастыри пребывали навсѣгда монастырѣми, ѿ принадлежѣщее ѡнымъ ѿмѣнѣе соблюдала монастыри, ѿ дабы ѡные ѡже не могли быти мѣрскими ѡбштѣнами, ѿ нѣкъма не могли быти преданы мѣрскимъ челоѣкамъ. Ище же донѣнѣ еѣ ѿ гдѣлаема съ нѣкѣми ѿ ѡныхъ, то ѡпредѣлаемъ, да ѡнѡды не бѣдетъ ѡдѣрживаемы: держѣнѣе же ѡ настоѣцагѡ брѣмени творѣти еѣ, да подлежатъ ѿпѣтѣи по прѣвномъ.

ПРА́ВНО ѿ.

Никто ѿз мѣранъ ѿ клирикѡвъ впрѣдѣ да не предѣтѣа предѡдѣтельной ѿгрѣ. Ище же кто ѡсмѡтрѣнъ бѣдетъ творѣннѡ еѣ: то клирикъ да бѣдетъ ѿзвѣрженъ ѿз клира, ѿ мѣраннѡхъ да бѣдетъ ѡдѣченъ ѡ ѡбштѣна церкѡвнагѡ.

ПРА́ВНО ѿа.

Свѣтѣи вселенскѣи собѡръ еѣи совершеннѡ возвращаетъ быти смѣхотѡрѣцамъ, ѿ ѿхъ зрѣлнѣцамъ, тѣкожде ѿ зрѣлнѣи свѣрѣннѡ творѣти ѿ плачѣна на позѡрнѣи. Ище же кто настоѣщее прѣвно презрѣтъ, ѿ предѣтѣа котѡромъ ѿбо ѿз сѣхъ возвращеннѡхъ ѡвселенскѣи: то клирикъ да бѣдетъ ѿзвѣрженъ ѿз клира, ѿ мѣраннѡхъ да бѣдетъ ѡдѣченъ ѡ ѡбштѣна церкѡвнагѡ.

ПРА́ВНО ѿб.

Во всѣ дни погѣа свѣтѣа четъредесятнѣи, кромѣ свѣбѡтѣи ѿ недѣли ѿ свѣтагѡ дня благоѡсвѣщенѣа, свѣтагѡ лѣтурѣа да былетъ не ѿна, кѣкъ преждѡсвѣщеннѡхъ дарѡвъ.

48. правило:

Жена онога који је узведен на епископско достојанство, пошто се претходно разлучи кроз заједничку сагласност са својим мужем, нека након тога што јој је муж постављен за епископа, приступи у манастир који је далеко од епископије којом управља њен некадашњи муж, а од епископа нека добија шта јој је потребно за издржавање. Уколико се покаже да је та жена достојна, нека буде постављена у достојанство ђаконисе.

49. правило:

Понављајући и оно свето правило, наређујемо: да једном посвећен манастир мора то за увек и остати; добра која му припадају такође нека буду сачувана, и никада нека не могу бити претворена у световна обиталишта, нити их ико сме продавати световним људима. Ако се то до сада и догађало, наређујемо: да то не може имати никакве важности, а који се усуде да чине противно овом правилу, нека понесу епитимију по правилима.

50. правило:

Нико, ни лаик ни клирик, у будуће не сме да се препушта коцкању. Ко се затекне у томе, ако је клирик, нека буде свргнут, а ако је лаик, нека буде одлучен.

51. правило:

Овај свети васељенски Сабор потпуно забрањује бављење комедијашењем, а такође и такве представе; такође забрањује и представе са зверима и представе са плесом. Који повреди ово правило, и одају се ономе што је забрањено, ако је клирик нека буде низвргнут, а ако је лаик, нека буде одлучен из црквене заједнице.

52. правило:

У све дане поста свете Четрдесетнице, осим суботе и недеље и светога дана Благовести, нека не бива друга литургија осим (литургија) Пређеосвећених Дарова.

ПРАВИЛО ѿг.

Понеже сродство по дхѹ есть важнѣе союза по тѣлѹ, а мы оубѣдани, что въ нѣкѣихъ мѣстахъ, нѣкоторые воспріемлющїе дѣтїи ѿ свѣтлѹго и спасительнаго крещенїа, послѣ сего встѹпаютъ въ брачное союзительство съ матерями ихъ, вдоброволющїи: что ѡпредѣлаемъ, дабы ѿ насъ что оцаго времени ничто таково не было творимо. Яче же которые, по насъ что оцаго времени, оубоотрены вѣдѹтъ творѹщїи ие: таковыя, во пѣрвыхъ, да ѡстѹпатъ ѿ сего незаконнаго сдѣржеетва, потѹмъ да вѣдѹтъ подобренѹтъ сѣптїмїи люболюбїствѹющихъ.

ПРАВИЛО ѿд.

Бжественное пианїе їако налѹчетъ насъ: да не пристѹпши ко всякомѹ ближнемѹ плѹти своеѹ ѡкрѣпши грамотѹ сѣгѹ. Пгонѹный валиїи, въ прѣвнлахъ своихъ, нѣкоторые нѣзъ запреценныхъ браковъ, и снїанла, а весьма многїе прешелъ молчанїемъ, и чрезъ то и дрѹго оуботроналъ намъ полезное. Ибо, и збѣглъ множествъ постыднхъ именованїи, дабы таковыми названїами не ѡсквернїти слова, онъ ѡзнанла нечистотѹ ѡбщїи наименованїами, чрезъ конъ показалъ намъ беззаконные браки въ ѡбщемъ бнѣ. Но понеже, чрезъ таково не и различнѣтельное запреценїе беззаконныхъ браковъ, сестрѣво само себѹ смѣшвало: то мы признали нѣжнхъ ѡкрѣпѣ и зложнїи ие, и ѡпредѣлаемъ ѡнынѣ: яче ктѹ совокѹплаетъ въ ѡбщїе брака во своею двоородною сестрою, или яче ѡтецъ и сынъ съ матерїю и дщерию, или съ дѣмѹ дѣвами сестрами ѡтецъ и сынъ, или съ дѣмѹ братїами мать и дщерь, или двѹ братѹ съ дѣмѹ сестрами: да подвергаютъ прѣвнлѹ сѣмнлѣтней сѣптїмїи, їако по разлѹченїи ихъ ѿ беззаконнаго сдѣржеетва.

ПРАВИЛО ѿе.

Поелїкѹ мы оубѣдани, їако ѡвнѹщїе во градѣ рїмѣ, во свѣтлѹю четвределѣтнїцѹ, въ сѣбѣотѹ сѣлѹ постѹтѣа, вопреки прѣдннѹмѹ церкѹбномѹ поелѣдованїю: то свѣтомѹ соборѹ оубоодно, да и въ рїмскої церкѹвї нарѹшнмъ соблюдетъ прѣвнло, глаголюще: яче ктѹ нѣзъ клира оубоотренъ вѣдетъ во свѣтнїи дѣнь гдѣнь, или въ сѣбѣотѹ постѹщнмѣа,

53. правило:

Пошто је духовно сродство важније од везе (савеза) по телу, а ми смо сазнали да у појединим местима неки који примају (кумују) децу на светом и спаситељном крштењу касније ступају у брак са њиховим удовим мајкама, наређујемо: да се такво шта у будуће не чини; а ако се неко, после проглашења овог правила, затекне у томе, нека најпре прекине са таквим противзаконитим супружништвом, а затим нека подлегне епитимији као блудочинитељ.

54. правило:

Свето Писмо нас учи: „Нико да не приступа к родици својој по крви, да открије голотињу њезину“ (3. Мојс. 18, 6); Богоносни Василије (Велики) у својим правилима је навео неке од забрањених бракова, док о многима није говорио, те нам је и једним и другим (поступком) донео много користи. Јер, избегавајући мноштво срамних имена (речи), да не би оскрнавиле говор, он је општим именима означио нечистоћу и тиме нам је заправо (на уопштен начин) показао противзаконите бракове. А пошто услед таквог ћутања, и што нису могли бити јасно указани неправилни бракови (они који се забрањују), нашли смо за сходно да све то прецизније изложимо. Те, према томе; онај ко ступи у брачну везу са својим братунчедом (братовим дететом), или отац и син са мајком и кћерком, или отац и син са двама сестрама, или мајка и кћер са два брата, или две сестре са два брата, наређујемо: сви ови морају се подвергнути правилу о седмогодишњој епитимији, наравно, уз прекидање таквог незаконитог супружништва.

55. правило:

Пошто смо разумели да они који су у Риму, уз свети пост Четрдесетнице, посте и суботом, супротно црквеном предању, свети Сабор одлучује: да и у римској цркви мора бити неповређено правило које каже да клирик који се затекне да пости у свети дан Господњи (недељом; или у суботу (осим једне једине), такав нека буде свргнут. Уколико је лаик, нека буде одлучен.

кромиѣ ѣдїныа то́кмш: да бѣдетъ ѡзвѣрженъ, ѡце же мїраннїа, да бѣдетъ ѡлѣченъ.

ПРА́ВНЛО ѡс.

Оубѣдѣди мы такожде, ѡкоу въ арменїкоу странѣ, ѡ въ ннѣхъ мѣстѣхъ, въ сѣбѣоты ѡ въ воскресные дни свѣтъаа четыредесѣтницы, ѡдѣтѣ нѣкоторыа сѣрз ѡ ѡнца. Тогоу рѣди за блага признано ѡ се, да црковь бѣжа, по всеѣ вселенноу елѣдѣа ѣдїномѣ чїнѣ, совершѣетъ поетъ, ѡ воздѣржнѣлетѣ, ѡкоже ѡ бѣкагѣ закалаемагѣ, такожде ѡ ѡнцѣ ѡ сѣра, котѣрыа сѣтъ плодѣ ѡ пронзвѣденїе тогоу, ѡ чегѣ воздѣржнѣлемѣ. ѡце же сегоу не бѣдѣтѣ соблюдѣти: то клѣрїки да бѣдѣтѣ ѡзвѣржены, ѡ мїраннѣ да бѣдѣтѣ ѡлѣченѣ.

ПРА́ВНЛО ѡз.

Не подобѣетъ приносїти ко олтарю мѣдѣ ѡ млекоу.

ПРА́ВНЛО ѡн.

Никтѣ ѡзъ состоѣнцѣхъ въ разрѣдѣ мїраннѣ да не преподаѣтѣ себѣ бѣжѣтѣснныа тѣнны, когда сѣтъ епископъ, ѡн прѣвѣтеръ, ѡн дїаконъ. Дѣрзѣнїи же на что ѡкоу таковоу, кѣкъ поетѣпѣнїи прѣтивѣ чїноположенїа, на ѣднѣ недѣлю да бѣдетъ ѡлѣченъ ѡ ѡбщѣнїа црковнагѣ, брѣзѣмѣлѣа тѣмѣ, не мѣдрѣтѣовѣти пѣче, сѣже подобѣетъ мѣдрѣтѣовѣти.

ПРА́ВНЛО ѡд.

Крѣщенїе да не совершѣетѣ въ молїтвенницѣ, внѣтрїи до́ма ѡбрѣтѣнїемѣ: но хотѣнїе оудостѣнїемѣ прѣнїтѣагѣ прѣсѣщенїа, кѣ кадѣолїчїескнмъ црквамъ да прїхѣдѣтѣ, ѡ тѣмѣ сегоу дѣра да сподобѣютѣ. ѡце же ктѣ ѡблѣченъ бѣдетъ не хрѣнѣнїемѣ поганѣбленнагѣ нѣмнѣ: то клѣрїкѣ да бѣдетъ ѡзвѣрженъ, ѡ мїранннѣ да бѣдетъ ѡлѣченъ.

Стрѣогѣ сегоу правнла, въ сѣчѣахъ несеходнїмѣхъ ѡ несомннїтельнѣхъ, ѡблѣчѣтѣ данѣ вѣетѣ епископѣ, ѡ правнломѣ сегоу же собѣра.

56. правило:

Сазнали смо да у Јермениїи ѡ по другимъ местима, субѣтама ѡ недѣлама свѣте Четрдесетнице неки једу јаја ѡ сир. Збогъ тога установљѣемо ѡ ово: да у Цркѣи Божїїој, по својѣ васѣљени, бѣде исти порѣдакъ (чин), те да се пост мора очувати уздржавањемъ одъ свега што је заклѣто, а такође ѡ одъ сира ѡ јаја (јер то двоје су такође продуктъ одъ онога чега се уздржавамо) Коїи се овога не бѣду прїдржавали, уколико су клирїци, нека се свргну, а ако су лаїци, нека бѣду одлѣчени.

57. правило:

У олтару се не сме приносїти медъ ѡ млекоу.

58. правило:

Нико ко прїпада лаїцима нека самъ себѣи не даје свѣте Таїне када је прїсѣтанъ епископъ, свѣштеникъ ѡ ѣаконъ. Ко се усѣди да чинї супрѣтно овомѣ нека седамъ данѣ бѣде одлѣченъ, да бї се крозъ то научїо „да не мнїси о себѣи вїше негоу што ваља мнїслїти" (Рим. 12,3).

59. правило:

Нека нико не обавља крштење у богомољїи која се налази у (прїватномъ) дому. Ко жѣли да бѣде удоостојенъ прѣчїстогъ прѣсѣвѣенїа, нека прїступи саборнїмъ црквама, ѡ тамо нека прїме тај даръ. Ко се затекне у томѣ да не чува оно што смо наредїли, ако је клирїкъ, нека бѣде низвргнутъ, а ако је лаїкъ, нека бѣде одлѣченъ.

ПРАВИЛО 60.

По елику апостола копитъ, такъ прилепльмаи гдѣи, единъ духъ есть из гдемъ: то такъ есть, такъ и противникъ себе оуболющій былетъ единъ из нимъ, по общенію. По ему разсуждено: лицемѣрнъ бѣндоущихъ, и таковыи образъ дѣстѣи, по слогти нравствъ, притворнъ на себѣ пріемлющихъ, наказывати всѣмъ образомъ, и подвергати ихъ такимъ же суровостамъ и трудамъ, каковымъ подлиннъ бѣнделые, ради оубокожденіа въ демонику дѣстѣи, праведнъ подвергаютъ.

ПРАВИЛО 61.

Предоцѣеа болшеинкамъ, или такъ именъсмымъ етоначальникамъ, или дрѣгнмъ подвѣнымъ, дѣи оубнати въ нихъ, что корчотатъ имъ ѡкрыти, соглаишъ из прежнимъ отеческимъ ѡ нихъ портановленіамъ, да подлежатъ правнѣ шестилѣтніа спитіи. Той же спитіи надлежитъ подвергати и чѣхъ, которые бодатъ медвѣдцъ, или иныхъ жнботныхъ, на поимѣшице и на брѣдъ протѣишихъ, и, соединѣа обманъ из бездміемъ, пронзобатъ гадніа ѡ цѣстѣи, ѡ сдѣбѣ, ѡ родослѣтѣи, и множетво дрѣгнхъ подобныхъ толковъ: равнѣ и такъ именъсмыхъ облакогонителей, ѡблатель, дѣлатель предохранительныхъ талисманствъ, и колдѣнствъ. Законѣндоущихъ же въ емъ, и не ѡбращающихся и не оубѣгających въ таковыхъ пѣдѣныхъ и изыческихъ бымышвѣ, ѡпредѣлемъ совѣмъ извергати изъ цѣрквѣ, какъ и евацѣнныа правнѣ повелѣаютъ. Но, кое общеніе ебѣтъ ко тмѣ, ѡкоже глаголетъ апостола; или кое сложеніе цѣрквѣ бжтѣи со шды; или кѣа часть вѣрномъ из невѣрнымъ; кое же соглаіе хртѣ из велиаромъ

ПРАВИЛО 62.

Такъ называемые калѣнды, бѣта, брѣмліа, и народное собрание въ первый дѣнь мѣсѣца марта, желаемъ совѣмъ исторгнѣти изъ житіа вѣрныхъ. Такожде и всенародныа женскіа плачіа, великіи брѣдъ и пѣдѣл наносити могущыа, равнѣ и въ чѣстѣ богѣвъ, ложнъ такъ ѣлннамъ именъсмыхъ, мѣжеинмъ или жѣнкимъ боломъ пронзбоднмыа плачіа и обрѣды, по нѣкоемъ старинномъ и чждомъ хртѣианскгъ житіа обѣчанъ совѣршѣемые,

60. правило:

Апостолъ је јасно рекао: „Ко се сједини са Господом, један је дух са Њиме" (1. Кор. 6, 17), те онај ко чини супротно пројављује себе као противника. Према томе, за оне који себе представљају као да су обузети демоном, па се претварају и варају народ, установљујемо: да такви морају бити кажњени на сваки начин и да морају бити подвргнути истим оним казнама којима се подвргавају они који су заиста обузети демонима а када се требају ослободити демонског утицаја.

61. правило:

Који се обраћају за помоћ гатарима (**волшебницима**) или „стотницима" или другима који се баве сличним неделима, а са циљем да од таквих људи сазнају (**будућност**), нека сходно ономе шта су наши Оци већ по питању таквих наредили, подлегну (**по правилу**) шестогодишњој епитимији. Истој казни се морају подвргнути и они који воде медведе или **сличне животиње ради забаве других (људи)**, а на штету обичног света, те варајући, проричу некакве лудости о срећи, судбини, родословљу и многим сличним стварима. Исто тако и они које зову „облакогонитељи", као и оне који се баве магијом и који праве талисмани против чаролија, а такође и гатаре. А који остану упорни у овим болесним делима, и не желе да прекину са њима и да се склоне од тих штетних незнабожачких измишљотина, наређујемо: да у потпуности буду прогнани из Цркве, као што и налажу света правила. Јер, као што каже апостол: „Шта има праведност са безакоњем; или какву заједницу има светлост са тамом? А какву сагласност Христос са неверником?" (2. Кор. 6,14-16).

62. правило:

Тако зване „календе", „воте (**боте**)", „врумалије (**брумалије**)" и народни зборови који бивају у први дан месеца марта, желимо да заувек буду одбачени од стране верујућих (**хришћана**). Исто тако осуђујемо и свенародне (јавне) женске плесове као непристојне и као оне који могу донети много штете и погубељи. Такође (**осуђујемо**) плесове и обреде које чине мушкарци и жене, по неком древном (**јелинском**) обичају у част незнабожачких божанстава, јер то није својствено хришћанском животу. Такође

ѿверглемъ, ѿ ѿпредѣлаемъ: никакомъ мѹжъ не ѿдѣлѣтъ вѣ женскѹю одѣждѹ, ни женѣ вѣ одѣждѹ мѹжъ собѹственнѹю: не носѣти личнѹю кѹмическѹю, ꙗкѹ еѣтъ рѣчѣскѹю, ꙗкѹ трагѣчѣскѹю: при двѣленѣи бѣноградѹ вѣ точѣлахъ, не възглашатѣ гнѣнаго ꙗмени дѣонѹса, ѿ при вѣлѣнѣи бѣна вѣ бѣчѣхъ не пронзводѣти смѣха, ѿ по невѣжествѹ, ꙗкѹ вѣ бѣдѣ свѣтъ не дѣлатѣ тогѹ, что принадлежатѣ къ бѣсѣбѣской прѣлѣсти. Посемъ тѣхъ, кѹторѹе ѿнынѣ, знѣа еѣ, дерзѣнѣтъ дѣлатѣ что либо ѿзъ вышѣскѣзаннаго, ꙗкѹ еѣтъ клѣрикѹ, повелѣвѣемъ ѿзъвергатѣ ѿзъ свѣщеннаго чѣна, ꙗкѹ же мѣранѣ, ѿлѣчатѣ ѿ ѿвѣщенѣа цѣркѹвнаго.

ПРАВИЛО 63.

Пѹблѣсти ѿ мѹченикахъ, бѣраги ꙗкѹ истинѹ лѣкѣмъ соствѣрнѣма, дабы ѿбезлѣвѣти хрѣтѹвѹхъ мѹчениковѣхъ, ѿ сѣвшѣмъ привѣстѣ къ невѣрѣю, повелѣвѣемъ, не ѿнарѹдоватѣ вѣ цѣрѣвахъ, но прѣдѣлатѣ ѿныа ѿгнию. Прѣемлющѹхъ же ѿныа, ꙗкѹ бѣнѣмлющѹхъ (с. ѣг) ѿныма кѣкъ еѣдѹ истиннѹмъ, ꙗкѹ дѣмѣтѣвѣемъ.

ПРАВИЛО 64.

Не подобѣтъ мѣранѣ прѣдъ народомъ пронзносѣти слѣбо, ꙗкѹ ѿчѣнѣти, ѿ чѣкъ бѣрѣти на себѣ ѿчѣнѣтельское догѹнѣство, но повинѣвѣтиа прѣдѣанномъ ѿ гдѣ чѣнѣ, ѿверзѣти ѿхѹ прѣлѣвшѹмъ блѣгодѣть ѿчѣнѣтельскаго слѣба, ѿ ѿ нѣхъ повлѣтитѣа бѣжѣтѣвенномъ. Ђбо вѣ сѣдинѣ цѣркѣи рѣзные члѣны соствѣрѣлѣ еѣтъ, по слѣбѹ апѣстола, кѹторѹе ѿзъмѣнѣа грѣгорѣи бѣгѣловѣ, ꙗкѹ показѣвѣетѣ нахождѣнѣма вѣ нѣхъ чѣнѣ, глагола: еѣн, бѣратѣа, чѣнѣ почѣтѣмъ, еѣн сохрѣнѣмъ: еѣн да еѣдѣтъ ѿхѹомъ, ꙗкѹ тѣтъ лѣзѣкомъ: еѣн рѣкѹю, ꙗкѹ дрѣгѣи нѣмѣмъ чѣмъ либо: еѣн да ѿчѣнѣтъ, тѣтъ да ѿчѣнѣтъ. ѿ повлѣ немнѣгѹхъ слѣбѹ дѣлѣе глаголетѣ: ѿчѣнѣнѣа да еѣдѣтъ вѣ повинѣвенѣи, рѣдѣнѣнѣи да рѣдѣтѣ еѣ вѣсѣлѣемъ, слѣжѣнѣи да слѣжнѣтъ еѣ ѿсѣрдѣемъ. Да не еѣдемъ вѣтѣ лѣзѣкомъ, ꙗкѹ не вѣсѣгѹ блѣже еѣ, ни вѣтѣ апѣстолами, ни вѣтѣ прѣрѣкѣами, ни вѣтѣ ѿтолковѣтелѣми. ѿ повлѣ нѣбѣкнѹхъ слѣбѹ сѣнѣ глаголетѣ: почѣтѹ тѣворѣши себѣ плѣтыремъ, еѣдѣчи ѿвѣщѣю; почѣтѹ дѣлѣшинѣа глаголю, еѣдѣчи ногою; почѣтѹ покѣшлѣшинѣа военачѣлѣствѣватѣнѣи, бѣбѣ поствѣленѣа вѣ рѣдѣ бѣонѣмъ; ѿ вѣ дрѣгомъ мѣстѣ повелѣвѣетѣ прѣмѣдрѣствѣ: не еѣди икѹрѣ вѣ слѣбахъ: не

наређујемо да се мушкарци не облаче у женску одеђу, нити жена у одеђу која приличи мушкарцима. Исто тако, забрађујемо стављање маски, било оних комичних, сатиричних или трагичних; затим забрађујемо призивање имена мрског Диониса, и при изливању (точењу, цеђењу) вина из бокала не чинити смех, те због незнања или по сѹјети, чинити оно што је заправо ѓавоља обмана. Према томе, они који се у будуће усуде чинити оно шта је забрањено овим правилом, наређујемо: ако су клирици, нека буду свргнути, а ако су лаици, нека се одлуче од црквене заједнице.

63. правило:

„Историја о мученицима“, која је састављена од стране непријатеља Цркве и истине са циљем да умањи част мученика Христових, и да се у неверицу доведу они који слушају те речи, заповедамо: да се такви лажни списи у црквама не читају него да буду спаљени. Они који их прихватају као истините, такви нека буду анатемисани.

64. правило:

Не приличи лаику да држи говоре и поучава народ те тиме на себе узимати учитељско достојанство, него се он (лаик) мора покоровати установи коју је Господ предао, и слушати оне који су добили благодат учитељства и од њих се учити ономе што је истинито. Јер у једној је Цркви различите удове устројио Бог, по речи апостола (1. Кор. 12, 27); (свети) Григорије Богослов, тумачећи то казује: „Браћо, овакав поредак поштујмо и овакав ред чувајмо: један нека буде ухо, а други нека буде језик; један нека буде рука, а други пак нешто друго. Исто тако, један нека учи а други нека се учи (поучава)... А онај који учи, нека то ради у послушности; онај који раздаје, нека то чини са радошћу; онај који служи, нека служи усрдно. И да не будемо сви језик (што је најбрже), а такође да сви не будемо апостоли или пророци, нити да сви тумачимо... Зашто се правиш пастир када си овца? Зашто се приказујеш да си глава, када си нога? Зашто се упињеш да будеш војвода, а уврштен си међу војнике?... Премудрост заповеда: Не буди брз на речи (Екл. 5, 1), и не прави се богатим, када си убог; не тражи да си мудрији од мудрих (Приче 23, 4)“. А који се затекне да је преступио ово правило, нека четрдесет дана буде одлучен од црквене заједнице.

распространяла оубога сый из богатством: не ици мдарых мдаренши быти. Ице же кто оумотренз бдет наршлюцимз наршлюцее правило: на четиредедат днй да бдет шлчнз ш оцнц црбнаг.

ПРАВИЛО 64.

Вз новомблчл, возжгане некторымн, пред свои мбкамн, или домамн, кстрвз, чрез кон, по некоем старинном обичаю, безумнв скачутз, повелбвемз шныне оупраздннчн. Поемл аце кто оучиннчтз что лбо такобе: то клирикз да бдет нзберженз, а мранннз, да бдет шлчнз. Ибо вз четвртои книгче царствз напелано: и сотвори манаса олтарв вей силе небеннчн, на дв дворвх домл гднл, и провождше сны свои чрез огнь, и вжалше и волхобаннл твораше, и сотвори чрековбцлтелей, и волшбннцы оумножи творнчн лкбве пред очнма гднма, еже прогнблчн рго.

ПРАВИЛО 65.

Ш сватгв днл воскреснл хртл бл нашег до недчл новыл, во вю седмнцл вчрны должн во сватых церквлз непрстлннв оупражнчнел, во шмлнчх и пчнлхз и пчнелхз дхобныхз, радлел и торжествл во хртл, и чтеню бжественныхз пнлннч бнмлл, и сватымн тлннамн наслаждлел. Ибо такнмз образомз со хртлмз кппнв воскресемз, и вознесемз. Тогв радн шндл вз рченнне днн да не бветз конское рнчлне, или нноб народное зрчлнце.

ПРАВИЛО 66.

Бжественное пнелне заповбдало намз воздержлчнел ш крбве и оудблннны и блдл. Поемл, радн лккомствбшлгв чрбл, крбвк какогв бы то ни было жнвбтнагв, какнмз лбо неквствомз прбгтовблшчнхз вз шчбл, и члкв оню глшчнхз, блгораземотрнчтелннв рптлнн подвергемз. Ице оубо кто шныне глчн бдет крбвк жнвбтнагв какнмз лбо образомз: то клирикз да бдет нзберженз, а мранннз да бдет шлчнз.

65. правило:

Нареујемо да од сада престане са (обичајем) паљења ватри када је младина (млад месец), као што то неки чине пред својим кућама и радионицама, а затим (те ватре), по неком древном обичају безумно прескачу. Уколико то неко чини, ако је клирик, нека се свргне, а ако је лаик, нека се одлучи јер, у Светом Писму је речено: „И начини Манасија олтар свој војсци небесној у два тријема дома Господњег, и децу своју провођаше кроз ватру и врачаше и гаташе, и уреди оне, који гатају по утробама и умножи гатаре и узбуди да се чини све што је зло пред Господом, и изазове гњев Његов..." (4. Цар. 21, 5-6).

66. правило:

Од светог дана васкрсења Христа Бога нашега, па до нове недеље, током читаве те седмице, верници су дужни да у храмовима постојано буду у псалмима, молитвама и духовним химнама, радујући се у Христу и светкујући; такође нека слушају читања из Светог Писма и нека се наслађују светим Тајнама јер ћемо на тај начин заједно са Христом и ми васкрснути и вознети се. Зато, нека у поменуте дане, никако не бива коњских трка или неких других народних игара.

67. правило:

Свето Писмо нам каже да се чувамо од жртава идолских и од крви и од удављенога и од блуда (погл. Дела ап. 16, 29). Зато, као што и треба, подвргавамо казни оне који се због лакомства своје утробе, препуштају једењу хране у којој је (свежа) крв било какве животиње. Дакле, који се усуди да у будуће, на било који начин једе крв животиња, ако је клирик, нека буде низвргнут, а ако је лаик, нека се одлучи.

ПРАВИЛО 68.

Книги бѣтхлгв и нблгв завѣта, такожде свѣтѣхъ и признанныхъ нашинъ проповѣдникѣхъ и оучителей, никомѣ не позволѣетсѣ повреждѣти, или кннгопродѣвцѣмъ, или тѣмъ называемымъ мѣровѣрцѣмъ, или нѣомѣ комѣ лнго предѣлѣти дѣла истребленїа: рѣзѣти когда ѿ молн, или ѿ воды, или нѣмъ образомъ дѣлаютсѣ неспособными къ оупотребленїю. Кто же ѿнынѣ таковое что лнго дѣлающнмъ оумоутренъ бѣдетъ: тогѣ да бѣдетъ ѿлѣченъ на годѣ. Рѣвнымъ образомъ такъвѣа книги поклѣпѣнїи, сѣтѣли ни оу себѣ не оудержитъ оныхъ дѣла своѣи пользы, ни дрѣгомѣ не ѿдѣтитъ въ благодѣанїе и дѣла хранинїа, но оныя повреждѣти дерзнетъ: да бѣдетъ ѿлѣченъ.

ПРАВИЛО 69.

Никомѣ нѣзъ вѣхъ, принадлежащихъ къ разрѣдѣ мѣранъ, да не бѣдетъ позволено входити внѣтрѣ сѣннагв олтарѣ. Но, по нѣкоемѣ дрѣвнѣйшемѣ преданїи, ѿнюдѣ не возбранѣетсѣ иѣ влѣти и доотѣнствѣ царскомѣ, когда вохѣцетъ принести дѣры творцѣ.

ПРАВИЛО 70.

Не позволѣтельно женѣмъ, во врѣмѣ бжѣтвенныхъ литургїи глаголати, но, по словѣ апѣстола пѣвѣа, да молчатъ. Не повелѣа бо имъ глаголати, но повинѣватсѣ, ѣкоже и законъ глаголетъ. Ѣще ли же чѣомѣ надѣитсѣа хотѣтъ: въ домѣ своѣхъ мѣжѣи да вопрошѣютъ.

ПРАВИЛО 71.

Оучѣнїеа законѣмъ граждѣнскимъ не должнѣ оупотреблѣти сѣлннскнхъ обыкѣвенїи, или бѣти водѣмъ на зрѣлнцѣа, или совершѣти тѣмъ именѣе мыа кѣлїстры, или ѿдѣватсѣа въ одѣжды, не нахѣдѣватсѣа въ оѣцѣмъ оупотребленїи, ни въ то врѣмѣа, когда начинѣютъ оученїе, ни тогдѣа, кѣкъ оное ѿкѣнчнвѣютъ, ни вооѣцѣе въ продолженїи онагв. Ѣще же кто ѿнынѣ дерзнетъ иѣ дѣлати: да бѣдетъ ѿлѣченъ.

68. правило:

Книге Старог и Новог Завета, а такође и дела светих и признатих наших проповедника и учителя, нико не сме да квари (повређује) или преправља. Такође те књиге не сме давати продавцима (књига), ни онима које називају „мироварци“ („продавцима мазова“) нити било коме другоме да на тај начин не би биле изгубљене, осим у случају када су те књиге толико оштећене да се више не могу употребљавати. Онај ко се затекне да чини нешто такво, нека буде одлучен на годину дана. На исти начин, и онај који купује такве књиге, а ако их неће задржати уз себе због сопствене користи (од њих), нити их жели поклонити другоме ради добротчињења или на чување, него се усуди да те књиге уништава (квари), нека буде одлучен.

69. правило:

Нека је забрањено свакоме ко припада лаицима да улази унутар светог олтарѣа. Ово, по дрѣвном предању, може бити допуштено само власти и царском достојанству када зажели да принесе дарове Творцу.

70. правило:

Нека је женама забрањено да говоре у време свете Литургије, јер, по речима апостола: „Као по свима Црквама светих, жене ваше у Црквама да ћуте; јер њима није допуштено да говоре, него нека се покоравају, као што и Закон говори. Ако ли хоће шта да науче, нека код куће питају своје мужеве; јер је неприлично жени да говори у Цркви“ (1. Кор. 14, 34-35).

71. правило:

Они који се уче грађанским законима, не смеју следити незнабожачке (јелинске) обичаје, нити посећивати позоришта, нити обављати тзв. „килистре“, нити се облачити у одећу која није у општој употреби, и то ни у време када започну са учењем, нити када се оно завршава, а такође ни током трајања школовања. Који се усуди да прекрши ово правило, нека буде одлучен.

ПРА́ВНО Св.

Недогто́нѣтѣ мъжѹ правосла́вномѹ съ жено́ю ѿрети́ческою бра́комъ совоку́плѣнѣа, ни правосла́внѣи женѣ съ мъжемъ ѿрети́комъ сочета́вѣтѣа. ꙗ́ще же о́гсмотро́ено бѣдетъ нѣчто́ такобо́е, содѣланное кѣмъ либо: бра́къ починѣти не твѣрдѣмъ, ѿ незаконно́е сожитѣ́е расторга́ти. Нео́ не подобѣ́етъ смѣшѣвати несмѣшѣаемо́е, ниже́ совоку́плѣти съ ѿвѣ́но во́лка, ѿ съ чѣстѣю хрѣ́товою жрѣ́бѣи грѣшникѣвъ. ꙗ́ще же ктѣ́о постанѣ́енное на́ми прѣстѣ́питъ: да бѣдетъ ѿлѣ́ченъ. Но ꙗ́ще нѣкѣ́торые, бѣдѣ́чи ѿце́ въ невѣ́рѣи, ѿ не бы́въ причтѣ́ны къ стѣ́дѹ правосла́внѣхъ, сочета́нѣа междѹ́ собо́ю законнѣмъ бра́комъ: по́томъ ѿдѣ́нъ ѿзъ ни́хъ, ѿзбѣ́въ благо́е, прѣбѣ́гнѹа къ свѣ́тѹ ѿчѣ́нны, ѿ дрѣ́внѣи ѿста́аа во о́узахъ заблѣ́женѣа, не желѣ́аа воззрѣ́ти на бѣ́же́твенныѣ лѣ́чи, ѿ ꙗ́ще причѣ́омъ невѣ́рнѣи женѣ́ о́гдо́но сожитѣ́льствова́ти съ мъжемъ вѣ́рнѣмъ, ѿлѣ́ напро́тѣвъ мъжѹ невѣ́рномѹ съ жено́ю вѣ́рною: то да не разлѣ́чѣю́тѣа, по бѣ́же́твенномѹ ѿпѣ́толѣ́: свѣ́титѣа во мъжѣ́ невѣ́ренъ ѿ женѣ́, ѿ свѣ́титѣа же́нѣ невѣ́рна ѿ мъжѣ́.

ПРА́ВНО Сг.

Поелѣ́къ жнѣотворѣ́щѣи крѣ́тъ ѿбѣ́аа на́мъ спѣсе́ние: то подобѣ́етъ на́мъ вѣ́акоѣ тѣ́пѣне о́употреба́ти, да бѣдетъ возда́аемо подобѣ́юща чѣ́стѣ́ то́мѹ, чре́з чтѣ́о мы спѣсе́ны ѿ дрѣ́внагѣо грѣхопаде́нѣа. Поелѣ́къ ѿ мы́слию, ѿ глѣ́вомъ, ѿ чѣ́вствомъ покло́ненѣе ѿмѹ́ приносѣ́а, повѣ́бѣае́мъ: ѿзвѣ́ражѣ́нѣа крѣ́тъ, начѣ́ртыва́емъа нѣкѣ́торыми на землѣ́, собѣ́мъ ѿзглажда́ти, дабы́ зна́менѣе побѣ́ды на́шеа не бы́ло ѿско́рѣаемо поппрѣ́нѣемъ хо́дѣщѣхъ. ѿ та́къ ѿнынѣ́ начѣ́ртыва́ющѣхъ на землѣ́ ѿзвѣ́ражѣ́нѣе крѣ́тъ повѣ́бѣае́мъ ѿлѣ́чѣ́ти.

ПРА́ВНО Сд.

Не до́жно въ мѣ́стѣхъ, посвѣ́щеннѣхъ гдѹ́, ѿлѣ́ въ цѣ́рквахъ, соверша́ти та́къ назывѣ́емъа трапѣ́зы бра́толюбѣ́а, ѿ внѣ́трѣи хра́ма ѿсти, ѿ ло́же почитѣ́ти. Сѣ́е же твѣ́орѣ́ти дерзѣ́юще, ѿлѣ́ да прѣстѣ́нѣтѣа, ѿлѣ́ да бѣдѣ́тѣа ѿлѣ́ченъ.

72. правило:

Ни́е допу́штено правосла́вномъ мушка́рцу да ступа́ у бра́к са жено́мъ ко́а је јеретикъ, а тако́же ни правосла́внѣи жени да се венча́ва са јеретикомъ. Ако се откри́е да је неко́ поступио прѣтѣ́вно овомъ правилу, не́а се та́къ бра́к сматра́ за ништа́ван ѿ не́а се та́ незаконита вѣ́за прѣки́не јер не́а треба да се меша́ оно́ што се не́а може мешати, нѣ́ти се може саставѣ́ати зајѣ́дно ја́гѣе ѿ вукъ, ни са Христо́вимъ деломъ наслѣ́дство грѣшника. Ко прѣступи́ прѣтѣ́вно овога́ што смо устано́вили, та́ не́а буде одлучѣ́н. Али, како́ су не́ки јо́ш докъ су бѣ́ли изванъ вѣ́ре, ѿ докъ јо́ш нѣ́су бѣ́ли прибро́жани ста́ду правосла́внѣи, склопи́ли бра́к, па се затѣ́м, јѣ́дан од супру́жника, изабравши́ добро, обратио́ ка свѣ́лости Исти́не, а дру́ги остао́ ѿ да́ље у заблуда́ма, не желе́и да похита́ к Бо́гу, ѿ ако́ при то́ме жени́ ко́а ни́е правосла́вна буде угоднѣ́а да живѣ́ са мъжемъ ко́и је правосла́ван, ѿли́ обратнѣ́о, мъжу́ ко́и ни́е правосла́ван да живѣ́ са правосла́вномъ жено́м, не́а се ме́жу собо́м не́а де́ле јеръ свѣ́ти апосто́лъ ка́же: „Јеръ се неверу́јући мъжъ посвѣ́ти жено́м, ѿ же́на неверу́јућа́ посвѣ́ти се мъжемъ“ (1.Кор.7,14).

73. правило:

По́што на́м је живѣ́отворнѣ́мъ крѣ́стомъ откри́вено спѣсе́нѣе, мы́ мора́мо чита́во на́ше стара́нѣе уложи́ти да се ода́е досто́йна частъ оно́ме средству́ (крѣ́сту) помо́щѣу ко́а смо спѣсѣ́ны од дрѣ́внагѣо грѣхопада. Прѣ́ма то́ме, ода́јући часнѣ́о крѣ́сту покло́нење ѿ умомъ ѿ рѣ́чѣю, ѿ осѣ́наѣма, мы́ запо́ведамо́ да се мора́ју избрисати́ сли́ке крѣ́ста ко́е не́ки поставѣ́ају на подо́вѣма, да се не́а би, ка́да ста́ју нога́ма на ѿнихъ, нанѣ́ла увре́да знаме́нѣу на́ше побѣ́де. Ра́ди то́га наре́шу́емо: да буду́ одлучѣ́ны сви́ они́ ко́и од са́да буду́ црѣ́тали изображе́нѣе крѣ́ста по подо́вѣма.

74. правило:

У ме́стѣма ко́а су посвѣ́е́на Госпо́ду ѿли́ у цѣ́рквама, не́а сме́ју се држати́ ага́пе (вѣ́чѣре ѣ́убавѣи), као́ што се не́а сме́ унутаръ хра́ма јѣ́сти нѣ́ти прѣстирати́ постѣ́ла. Ко́и се усудѣ́ да то́ чѣ́не, ѿли́ не́а прѣстану́ ѿли́ не́а буду́ одлучѣ́ны.

ПРА́ВНЛО ѿѢ.

Желѣемъ, чѣобы приходѣще въ цѣрковь для пѣнїа не оупотреблѣли безчїнныхъ болей, не бынѣждѣли нѣзъ селѣ не сестѣтвеннагъ крїка, н не вбодїли ничегѣ несообразѣнагъ н несвѣтвеннагъ цѣрквн: но съ великимъ вниманїемъ н оумленїемъ приносїли шлмопѣнїа бгѣ, назнрающемѣ сокровенное. Нѣо свѣщенное слово подчїло бынѣвъ изрѣченїемъ быти благоговѣнїемн.

ПРА́ВНЛО ѿѤ.

Никтѣ не долженъ быдѣти свѣщенныхъ ѡградъ корѣмннцѣ, нлн разлїчнмъ инѣдн поствлѣтн, нлн ннїа кѣплн пронзбодїтн, сохранѣа благоговѣнїе къ цѣрквмъ. Нѣо сплнтель нашъ н бгѣ, жнтїемъ своїмъ во плѣтн подчїа нѣвъ, повелѣлъ не творїтн домѣ ѿцѣ своегѣ домомъ кѣплн. Ѿнъ н пѣнѣжннкамъ разсїплѣлъ пѣнѣзн, н нзгнѣлъ творѣцнхъ свѣтѣн хрѣмъ мїркнмъ мѣстомъ. Посемѣ ѡцѣ ктѣо бѣдетъ ѡблнченъ въ реченномъ прертѣпленїн: да бѣдетъ ѡлѣченъ.

ПРА́ВНЛО ѿѦ.

Не должно свѣщеннослѣжнтелѣмъ нлн причѣтннкамъ, нлн ннокамъ мытнса въ блнѣ, блѣстѣ съ женѣмн, нн дѣже вѣсколѣ хрїстїанннѣ мїранннѣ. Нѣо сїе сѣтъ пѣрвое нареканїе со стѣоронѣ изычннкѣвъ. ѡще же ктѣо въ сѣмъ ѡблнченъ бѣдетъ: то клнрїкъ да бѣдетъ нзвѣрженъ, а мїранннѣ да бѣдетъ ѡлѣченъ.

ПРА́ВНЛО ѿн.

Готѣвѣнымъ ко крещенїю надлежитъ ѡбѣдѣтнса въѣрѣ, н въ плѣтнн дѣнь седмицы двѣтн ѡвѣтѣ сїпїскопѣ, нлн пресвѣтерѣмъ.

ПРА́ВНЛО ѿд.

Бжѣтвенное ѡ дѣбѣ рожденїе, ѡкѣ безсѣмннѣ бывшее, нсповѣдѣа безколѣзненнмъ, н сїе всѣмѣ стѣдѣ проповѣдѣа, подвѣргѣемъ нсправленїю творѣцнхъ, по невѣдѣнїю, чѣо лнбо не должное. Понѣже оубѣ нѣкїе, по днѣ свѣтѣгѣ рождетѣа хрїтѣ бгѣ нашегѣ, оумлѣтнблѣютѣа прнготѣблѣющнмн хлѣбенное печенїе, н дрѣгѣ дрѣгѣ передающнмн, ѡкн бы въ чѣтѣ колѣзней рожденїа всенепорѣчнмъ дѣбѣ мѣтерн: то мы ѡпредѣлѣемъ, да не совершѣютъ вѣрнмѣ ничегѣ чѣкобѣгѣ. Нѣо не сѣтъ сїе чѣтѣ дѣвѣ, плѣе оумѣ н слова, плѣтїю роднвшей

75. правило:

Желимо да они који долѣзе у храм ради певања не користе разуздану вїку и да не чине било шта што нїе сагласно учењу Цркве. Они морају, да у највећој пажњи и скрушено са умиљењем, приносе псалмопојање Богу, Који види све скривено. И Свето Писмо учи синове Израїлїеве да буду побожни (погл. 3. Моїс. 15, 31).

76. правило:

Чувајући поштовање према Цркви, нико не сме унутар свете ограде (храма) постављати крчме или места за обедовање, нити ту чинити било какву продају. Јер, Спаситељ и Бог наш, поучавајући нас Својим животом, заповедио нам је да дом Оца Његовог не чинимо домом трговине. Он је и мењачима просуо новац и изгнао оне који су свето место претварали у световно (погл. Јн. 2, 15-16). Зато, онај који се затекне у таквом преступу, нека буде одлучен.

77. правило:

Свештенослужитељи, клирици и монаси не смеју се заједно са женама купати по бањама (купатилима). Исто не приличи ни лаїку јер ово је један од честих приговора које нам упућују незнабошци. Ако се неки клирик затекне у овоме, нека се свргне, а ако је лаик, нека буде одлучен.

78. правило:

Који се припремају за крштење морају бити поучавани истинама вере и у пети дан седмице морају давати одговоре епископу или свештенику.

79. правило:

Исповедајући учење да је божанствени пород Дјеве, који је био без порођајних болова, без семена постао, и учећи овоме целокупно стадо (свете Цркве), сматрамо заслужним поправљања оне који због свог незнања чине нешто што не треба. Пошто има неких који после дана светог рођења Христовог приређују (праве) посебне хлебове од пшеничног брашна, те их деле међу собом у некакву част порођајних болова непорочне Дјеве, наређујемо: да они који су верујући, ништа такво не чине у будуће јер то није у част Дјеви која је на начин који се умом и речју не може схватити и описати, родила по телу

НЕВМѢСТІМОЕ СЛОВО: ѿце ꙗко не изреченное рождѣніе
опредѣляются, и представляются по примѣрѣ
обыкновеннаго и нами собственнаго рождѣнія.
ѿце оубо ѿныне оумотренъ едетъ кто либо такъ
творщій: что клирикъ да едетъ изберженъ, а
міраніи да едетъ ѿлученъ.

ПРАВИЛО п.

ѿце кто, епископъ, или преевтеръ, или діаконъ, или
кто либо изъ сопричисленныхъ къ клирѣ, или (с. р. ф.)
міраніи, не имѣя никакѡй настоятельной нужды,
или препачтѣна, которымъ бы надолго оутраненъ
былъ въ своеѣ церквѣ, но пребывалъ во градѣ, въ три
воскресные дни въ продолженіи трехъ седмицъ, не
пріидетъ въ церковное собраніе: что клирикъ да едетъ
изберженъ изъ клира, а міраніи да едетъ оудленъ
въ общеніа.

ПРАВИЛО па.

Понеже мы оубѣдани, ѿкъ въ некихъ странахъ, въ
трисвѣтѣннѣ, по слову: свѣтъ и безземертный,
въ кѣрствѣ дополненіа, возглаголютъ: распнѣи за
ны, помилуй насъ: но ие древними свѣтъми
отцами, какъ чюдое благочестіа, въ сеѣ пѣни
ѿрнѣнѣ, кѣпнъ въ беззаконнымъ еретикомъ,
новободителемъ ихъ слово: что и мы прежде
благочестнѣ постанѡвенное свѣтъми отцами
нашими оутверждаѣа, по настоящемъ опредѣленіи,
такое слово въ церквѣ пріемающихъ, или нынѣ
какимъ либо ерзкомъ къ трисвѣтѣннѣ пѣни
примѣшнѡющихъ, анадѣмѣтѣвемъ. И ѿце
нардшнѣтель постанѡвеннаго естѣ свѣщеннаго чина:
что повелѣемъ ѡбнажѣти егѡ въ свѣщенническаго
достѡнства, ѿце же міраніи, или монахъ, ѿлучѣти
въ общеніа церковнаго.

ПРАВИЛО пб.

На некторыхъ четныхъ иконахъ избержаетѣа,
перстомъ предтѣвемъ показѣемъ, агнецъ,
который пріимѣтъ во образъ благодѣти, чрезъ законъ
показѣа нами истиннаго агнца, хрѣта бѣа нашего.
Почтѣа древніе образы и еѣни, преданнаго церквѣ,
какъ знаменіа и предначертаніа истинны, мы
предпочтѣемъ благодѣти и истинѣ, пріемла ѡнѣю,
ѿкъ исполненіе закона. Сего ради, дабы и
исхѣтвомъ живописаніа очамъ еѣхъ
представѣемо было слово (с. р.) шенное, повелѣемъ

Логоса, те да ѿен порожаѣ не замишляѣу и не
дефинишу као порожаѣ обычныхъ жена. Који се у
будуће затекну у овоемъ, ако су клирици, нека буду
низвргнути, а ако су лаици, нека буду одлучени.

80. правило:

Епископ или свештеник или ѿакоп, или неко други
ко припада клиру, а такође и лаикъ који нема
никаквогъ неотложногъ посла или потребу да дуже
буде изван своје цркве, него борави у граду, а
неће да дође токомъ три недеље на церковно
собрање, ако је клирикъ нека се свргне, а ако је
лаикъ, нека буде удаѣен од церковне заједнице.

81. правило:

Пошто смо сазнали да у некимъ областима
Трисветој песми као додатакъ, после речи „Свети
бесмртни“ придодају; „Који си распетъ за насъ,
помилуй насъ“, а то су древни свети Оци сматрали
да није у сагласности са благочештемъ и одбацили
као део ове песме заједно са незаконимъ
жеретикомъ који је саставио те речи, потврђуемо и
ми оно што су свети Оци пре насъ побожно
установили, те предајемо анатѣми оне, који након
ове наредбе, буду проузносили поменуће речи
или на било који други начинъ допуњавали или
скрнавѣли Трисвету песму. Ако неко од онихъ који
припадају свештенству преступе ово шта је
установљено, заповѣдамо да буде лишенъ
свештеничкогъ достѡянства, а ако је лаикъ или
монахъ, нека буде одлученъ од церковне заједнице.

82. правило:

На некимъ светимъ иконама насликано је јагъе, на
које прстомъ показује Претѣча, и које је узето као
знакъ (образъ) благодѣти (благодати), приказујући
намъ крозъ законъ правога Агнца - Христа Бога нашего.
Поштујући древне образы и слики, као знамена и
предизображеніа истине, ми поштуемо благодатъ
и истину, признајући исту ради испуњења закона.
Збогъ тога, да би и иконописачкомъ вештиномъ
очима свихъ било представљено оно што је
савршено, наређуемо: да се од сада уместо
поменутогъ јагъета слика (иконопише) икона
Агнца који је на Себе узео грѣхе света, икона

ѠнѡнѡѢ Ѣбразз ѡгнца, взѣмлющѡгв грѣхѡ мѡра, хрѣтѡ
бѣа нѡшегв, на ѡкѡнахз прѣдстѡвѡлѡтн по
человѣчѣскомѡ ѣстѣствѡѢ влѣбѡтв вѣтхѡгв ѡгнца: да
чрѣзъ тѡ ѡзѡрѣцѡлѡ смнрѣнѡе бѣа слѡва, прнвѡднмѡвѡ кз
вспомннѡнѡю жнчѡлѡ ѣгѡ во плѡтн, ѣгѡ стрдѡнѡлѡ,
н спѡсѡительнѡлѡ смѣртн, н сѡмз Ѣбраззѡмз
ѡбѡершнѡбшагѡвѡвѡ нскѡплѣнѡлѡ мѡра.

ПРѡВНЛО ѡг.

Ннктѡ чѣблѡмз ѡмѣршнхз ѣухрѡстѡтн да не
прѡподѡлѣтз. Нѡе пѡслѡно ѣстѡ: прнмнѡтѡе, ѡдѡтѡе. Но
чѣблѡ мѣртѡбыхз нн прнмѡлѡтн, нн ѡстн не мѡгѡтз.

ПРѡВНЛО ѡд.

Пѡглѣдѡлѡ канѡнѡчѣскнмз погтѡновѣнѡлѡмз ѡтѣѡцз,
ѡпрѣдѣлѡемз н ѡ млѡдѣнцѡхз: кѡждѡн рѡзз, когдѡ
не ѡбрѣтѡютѡвѡ дѡстѡвѣрнѡе свѡдѣтелѡн, неѡмнѡннѡ
ѡтѡбѡерждѡнѡцѡе, ѡкѡв крѡцѣнѡлѡ ѡбѡтѡ, н когдѡ сѡмн
ѡнн, по млѡдѣтѡствѡѢ, не мѡгѡтз дѡтн погтѡрѣбнѡнѡн
ѡбѡѣтз ѡ прѡпѡдѡннѡмз нмз чѡннѡствѡѢ, дѡлжнѡ безъ
вѡлѡкѡгв неѡдѡмѣнѡлѡ крѡстнчѡн нхз: да чѡковѡе
неѡдѡрѡзѡмѣнѡе не лншнѡтз нхз ѡчнцѣнѡлѡ тѡлнѡкѡю
сѡвѡтѡнѡею.

ПРѡВНЛО ѡѡ.

Мѡлѡ прнѡлѡлѡ ѡ пнѡлнѡлѡ, ѡкѡв прн двѡѡ нлн чрѡѣхз
свѡдѣтелѡлѡхз стѡнѡтз вѡлѡкз глѡбѡлѡ. ПѡгемѡѢ
ѡпрѣдѣлѡемз, да ѡпѡдѡклѡемѡе ѡ гѡпѡдѡз свѡнхз на
сѡвѡбѡдѡ рѡбѡлѡ, полѡчѡнѡтз ѡѡе прнѡмѡщѡствѡ прн чрѡѣхз
свѡдѣтелѡлѡхз, котѡрѡе свѡнѡмз прнѡзѡтѡствѡемз дѡдѡтз
ѡсѡвѡбѡждѣнѡю зѡкѡннѡствѡ, н ѡѡвѡцѡлѡтз
дѡстѡвѣрнѡствѡ тѡмѡѢ, чѡтѡ ѡчннѡнѡ.

ПРѡВНЛО ѡѡ.

Тѣхз, котѡрѡе на плѡзѡвѡлѡ дѡшз ѡбнрѡнѡтз н ѡ(ѡ
рѡлѡ)дѣржѡтз влѡдннѡцз, ѡѡе ѡбѡтѡ кнѡрѡкн,
ѡпрѣдѣлѡемз ѡлѡчѡтн н нзѡвѡргѡлѡтн: ѡѡе же мѡрѡлѡне,
ѡлѡчѡтн.

(образ) Христа Бога нашего, како би тиме, гледајући на смирење Бога Логоса, у нама потакнут спомен на Његов живот у телу, на Његова страдања и спаситељну смрт (на крсту) и искупљење света које се Њиме извршило.

83. правило:

Нека нико не даје евхаристију онима који су умрли, јер написано је: „Узмите, једите“ (Мт. 26, 26), а тела упокојених не могу ни узимати, ни јести.

84. правило:

Следећи канонским одредбама светих Отаца, наређујемо и у погледу деце (следеће): сваки пут, када се не нађу поуздани сведоци који могу доказати да су та деца заиста крштена, а она сама због свог узраста нису у могућности да тачно одговоре да ли им је Тајна подарена или није, потребно их је крстити, не смуђујући се ни о чему да их таква непознаница не би лишила очишћења том светињом.

85. правило:

Писмом нам је предато да свака реч постаје признатом када постоје два или три сведока (погл. 5. Мојс. 19, 15). Због тога наређујемо: да робови који бивају отпуштени од својих господара, морају добити слободу пред три сведока који ће својим присуством дати законитост акту ослобађања и посведочиће о ономе шта је урађено.

86. правило:

Наређујемо да они који на зло душа сабирају и држе блуднице, ако су клирици, морају бити одлучени и низвргнути, а ако су лаици, морају бити одлучени.

ПРАВИЛО пз.

Жена ѡстававшиа мужа, аще поидеть за иного, сѣтъ прелюбодѣица, по свѣщенномъ и бжественномъ влѣію, которыи весьма причиноу нзъ пророчества іереміи привелъ еѣ: аще жена едетъ мужу нномъ, не возвратитца къ мужу своему, но ѡсквернитца и едетъ. И пакн: держан прелюбодѣицъ, беззменъ и нечетивъ. Аще оубо оумотрено едетъ, такъ оставила мужа безъ вниъ: то онъ достоннъ снисхожденіа, а она спитіи. Снисхожденіе же едетъ емъ ѡказано въ томъ, да едетъ онъ въ ощеніи изъ цркви. По законнъ сопрженію себѣ женѣ ѡставлющій, и ннѣю поемлющій, по словъ гда, повиненъ едъ прелюбодѣица. Погановлено же правлаи отъца нашихъ, таковыи годъ быти въ разрадѣ плуцихъ, двѣ годѣ въ числѣ едшаюцихъ чтеніе писаній, три годѣ въ припадуюцихъ, и въ седмій столати изъ вѣрными, и такъ сподобитца причащеніа, аще со слезами каитца едетъ.

ПРАВИЛО пн.

Никто въдѣтъ свѣщеннаго храма да не вбодитъ никакого жнѡтнаго: развѣ кто пѣтешетъ, стѣнѣмый величїишею крайностию, и лишѣнный жилища и гостиницы, ѡстановитца въ таковомъ храмѣ. Потому что жнѡтное, не бывъ введено въ ѡградъ, иногда погибѣло бы: и емъ онъ, потерявъ жнѡтное, и потому лишѣа возможнѡти продолжати пѣтешетѣе, быи бы подвѣр(с. рѣ)женъ опанѡсти жнзни. Но мы знаемъ, что ебѡтѣа человекѣа радн бытъ: и потому вѣми едетъ пещица дожно ѡ спасеніи и безопанѡсти человекѣа. Аще же кто оумотренъ едетъ, по вышеречѣнномъ, безъ нзжды вбодѣи жнѡтное во храмъ: то клирикъ да едетъ нзвѣрженъ, а мрѣннъ да едетъ ѡдѣченъ.

ПРАВИЛО пд.

Вѣрными дни спитѣльнаго страданіа, въ постѣ и молитвѣ и въ сокрѣшеніи сѣрдца пробуждаюцимъ, подобѣтъ прекращати постъ въ еденіе члвч ноци по великой ебѡтѣ: повелѣнъ бжественные евангелїсты мчдѣи и лѣка, первыи речѣиамн: въ ечеръ ебѡтчнй, а вторыи речѣиамн: ефла рѣнъ, нзъбражѡтъ намъ гдѣбѡкъю ноць.

87. правило:

Жена која остави свога мужа па пође за другога, прелюбница је, по светом и божанственом Василију, који при том наводи речи пророка Јереміје (погл. Јер. 3,1) и оно шта је речено у књизи Прича (погл. Прич. 18, 23). Ако се, дакле, дозна да је жена оставила мужа без разлога, тада је он (њен муж) достојан снисхођења, а жена епитимије. Снисхођење мужу састоји се у томе што ће он моћи да остане у црквеној заједници. Али, који остави жену са којом је у законитом браку, па узме другу, по речи Господњој (погл. Лк. 16, 18), такав подлеже осуди за прељубу. А од Отаца наших канонски је установљено да такви годину дана морају провести међу онима који плачу, две године међу онима који слушају читање Писма, три године са онима који припадају, а седму годину стајати са вернима и на тај начин се удостојити Причешћа, наравно ако се буду кајали са сузама.

88. правило:

Нека унутар оградѣ светог храма нико не уводи било какву животињу, осим случаја да када неки путник, принуђен великом потребом, а нема ни стана ни гостионице, уђе унутар те оградѣ јер, када се животиња не би увела у ограду, могла би којим случајем и страдати, а онај човек, изгубивши животињу и не могавши да настави пут, био би изложен опасности. Ми знамо да је субота начињена ради човека (погл. Мт. 2, 27), те се зато на сваки начин треба старати о спасењу и безопаности за човека. Ако се неко затекне да је по горе наведеном, без потребе увео животињу у (ограду) храма, ако је клирик, нека се свргне, а ако је лаик, нека буде одлучен.

89. правило:

Верници који су провели дане спасителног страдања у скрушености срца, посту и молитви, треба да окончавају пост у средње сате ноћи (по) Великој суботи јер свети јевангелисти Матеј и Лука рекоше: „Пошто мину субота“ (Мт. 28, 1) и: „Врло рано“ (Лк. 24, 1) изображавају нам (време) када је ноћ још дубока.

ПРА́ВНО ҃.

Ќ б҃гоносыхъ о҃т҃ѣцъ нашихъ каноническн предано намъ, не преклонѣти колѣнъ бо дни воскресныя, радн чѣсти воскресѣнїа х҃р҃тѣа. Посемѣ, да не пребываемъ въ невѣдѣнїи, какъ соблюдаѣти сѣ, мы ѣвственнъ покладѣемъ вѣрнымы, ѣкъ въ сѣбѣ вѣдѣ, по вечернемъ вхѣдѣ священнослужителейъ въ олтарь, по принѣтомѣ обычаю, никто не преклонѣтъ колѣнъ до свѣдѣнїа въ воскресенье дѣнь вечеря, въ которыи, по вхѣдѣ въ свѣтѣльничное время, пакн колѣна преклонѣа, сѣмъ образомъ возвылѣемъ молитвы ко г҃д҃у. Но ноць по сѣбѣ вѣдѣ прїемла предѣчею воскресѣнїа спасителя нашего, ѡсѣлѣ дх҃овнъ начинѣемъ пѣнн, и прїзвннкъ нзъ тьмы во свѣтъ превѣднмъ, такъ что сѣ сѣ вѣрнн времнн вѣсѣлѣю ноць и дѣнь торжествѣемъ воскресѣнїе.

ПРА́ВНО ҃а.

Жѣнъ, длющнхъ вралсвѣтѣа, производѣщыа недоношенїе плода во чревѣ, и прїемлющнхъ о҃т҃рабы, плодъ о҃мерцѣвлющыа, подвергалѣмъ сѣптїмїи челоѣкоѣбїицы.

ПРА́ВНО ҃б.

Тѣхъ, кон похнцїютъ жѣнъ, под бндома сѣпрѣжества, нлн сѣдѣнствѣютъ, нлн помогїютъ похнчнтеламъ, ѡпредѣлѣа свѣтънн сѣборъ, ѣще сѣтъ клирїкн, ннзвергѣти со стѣпнн нхъ: ѣще же мїранн, предѣлѣти анѣдѣмѣ.

ПРА́ВНО ҃г.

Жѣна мѣжа, ѡднѣншавша и находѣншавша въ невѣстности, прѣжде о҃достоѣренїа ѡ смѣртн сѣгѣ, ннѣмѣ сѣжнтельствѣющаа, прелюбодѣнствѣетъ. Равнѣ и жѣны боннвѣ, во время безвѣстности мѣжѣи своихъ встѣпїющыа въ бракъ, томѣже подлежатъ разсѣженїю: подобнѣ и тѣ, кон встѣпїютъ въ бракъ, по причинѣ о҃длѣнїа мѣжа въ чѣждыа страны, не дождавшыа возврѣнїа. Но здѣсь мѣжно нмѣти нѣкое сннхоженїе къ такѣмѣ повтѣпкѣ, радн большаго вѣроѣтїа ѡ смѣртн мѣжа. Ѧ встѣпншавша, по невѣдѣнїю, въ бракъ сѣ встѣлѣннымъ на время своєю жѣною, и потѣмъ, по причинѣ возврѣнїа къ немѣ пѣрвыа жѣнѣ, встѣлѣннаа, хотѣа и любодѣнствѣвала, но по невѣдѣнїю: посемѣ бракъ сѣ не вѣрннѣтѣа. Но лѣчше, ѣще прѣдѣтъ такъ. Ѧще же по нѣкоемъ

90. правило:

Од богоноснх Отаца наших канонски смо примили да не треба клечати неделом ради одавања части васкрсењу Христовом. Зато, да нико не би био у незнању, верницима заповедамо да од суботе, после вечернег уласка свештенослужителя у олтар, по утврђеном обичају, нико не сме клечати до следеће вечери, тј. недеље, и тада, после вечернег уласка, може се поново клечати и на такав начин узносити молитва Господу. Јер, сматрајући ноћ после суботе као претечу васкрсења Спасителя нашег, од тада духовно започињемо песме, и преносимо празник из таме у светлост, те тако то време ноћи и дана празнујемо васкрсење.

91. правило:

Жене које дају некакве лекове да би њима изазвале побачај, и (жене) које узимају отров да би убиле плод, подвргавамо епитимији човекоубица.

92. правило:

У погледу оних који отивају жене под изговором супружништва или садејствују у томе или помажу отмичарима, свети Сабор наређује: ако су клирици, нека буду низвргнути са свога степена, а ако су лаици, нека буду предати анатѣми.

93. правило:

Жена којој је муж отишао на пут, и дуже времена се о њему ништа не зна, а она не дочекавши да се увери о његовој смрти крене (оде) другом мушкарцу и уда се, таква жена је прелубница. Под исту осуду потпадају и жене војника које се удају пре него што сазнају шта је са њиховим мужевима, а исто тако и оне које, када им мужеви отпутују, неће да сачекају њихов повратак. Снисхођење у овом случају може бити само према онима када се сазна да је муж дотичне жене заиста погинуо. Она која се по незнању удала за мушкарца кога је жена својевремено оставила, а касније буде отпуштена од тог човека јер му се прва жена вратила, мада је пала у блудочињење (а пошто је била у незнању), таквој се брак не забрањује. Мада је боље да остане изван брака. Ако се после неког времена врати војник чија је жена, због његовог дугог одсуствовања, пошла за другог човека, тај војник нека узме, ако жели, назад своју жену при чему нека се и њој да опроштај, са

времѣни возвратитѣся бѣниъ, кобѣго женѣ, по причинѣ
долговременнаго ѡбѣтѣствѣа ѣго, со иными мѡжемы
сочеталася: то пакѣ да бѡзметъ женѣ своѡ, ѡце
воохощетъ: при чѣмъ да дастъ ѣа не вѣдѣнїю
прощенїе, такожде и мѡжѣ, сожнѣтельствовавшемъ
съ нѣю во вторѡмъ бракѣ.

ПРАВЕНО ѿд.

Кленѡщица клѡтвѣми ѡзбыченнми, правно
ѡптїмїи подвергаетъ: и мы такобымы ѡлѣченїе
ѡпредѣлаемъ.

ПРАВЕНО ѿс.

Присоединѡщица къ православію и къ чїстїи
спасѣемыхъ иъ ѡретїкѡвъ, прїемлемъ по слѣдѡщемъ
чїноположенїю и ѡбычаю. Ирїанъ, македонїанъ,
набатїанъ, именовѡщицъ свѣа чїстѣми и ѡшнми,
четырѣнадесятїднѣвникѡвъ, илїи тетрадїтѡвъ, и
аполїнарїтѡвъ, когда ѡнѣ дїѡтъ рѡкопнїанїа и
проклїанїютъ свѣахѡ ѡресь, не мѡдрствѡщїю, какъ
мѡдрствѣетъ свѣаа бѣжїа кадолїеца и
апѡстольца црѣковъ, прїемлемъ, запечатлѣваа, то
ѡтъ, помазѡа свѣатѣмъ мѡромъ во пѣрѣыхъ чело,
потѡмъ ѡчи, и нѡздрї, и оѡтл, и оѡшн, и
запечатлѣваа иъ глѡблемъ: печатъ дара дѡа сѣаго.
И ѡ бѣвшнхъ павлїанми, потѡмъ къ кадолїецої
цѣркѣи причѣшнхъ, постановлено: перекрѣщїватн иъ
непрѣмѣннѡ. Евномїанъ же, ѡднокрѣщїемъ
погрѣженїемъ крѣщѡщица, и монтанїтѡвъ,
именѣемыхъ зѡкъ фрїтанн, и свелїанъ,
держѡщица мнѣнїа ѡ ѡнѡсѡтѣствѣ, и иѡе
нетерїанѡе творѡщицъ, и вѣхъ прѡчнхъ ѡретїкѡвъ,
[ѡе мнѡгѡ зѡкъ такобїхъ, напѣче вѡходѡщицъ
иъ глѡтїкїа стрннѣ] вѣхъ, котѡрыѣ иъ нїхъ
желѡтъ присодинены бѣтн къ православію,
прїемлемъ ѡкоже ѡзбыченнѡвъ. Къ пѣрѣын дѣнь
дѣлаемъ иъ хрїстїаннми, во вторѣын ѡглшѣннми,
потѡмъ въ третїй закнїлемъ иъ, съ трѡекрѣщїемъ
дѡнобѣнемъ въ лицѣ, и во оѡшн: и такъ ѡглшѣлемъ
иъ, и застѣлаемъ пребѣватн въ цѣркѣи, и слѡшатн
пнїанїа, и тогда оѡже крѣщїемъ иъ. Такожде и
манїхѣсѣвъ, валентїнїанъ, маркїонїтѡвъ, и иѡмъ
подобныхъ ѡретїкѡвъ. Нетерїанѣ же должнѣ
творїтн рѡкопнїанїа и предѣватн анѡдемѣ ѡресь
своѡ, и нетѡрїа, и сѣтѣхїа, и дїоскѡрд, и севїра, и
прѡчнхъ начѡльннѡвъ такобїхъ ѡресей, и иъ

обзиром на ѣено незнаѣе, а исто тако и ономе
чѡвеку коїи је ушао у бракъ са томъ жѣномъ.

94. правило:

Оне коїи се закнїю незнабожачкнмъ закнѣвамъ,
правило подѡргава епнтїмїи. За такѣ и ми
одреѡуѣмо одлѣченїе.

95. правило:

Коїи се из ѣреси обраѡају у православіе и у броју
онихъ коїи се спасаѡају од ѣретїка, прїемамо по
слѣдѣмъ обреду (чину) и обичаю: арїанѣ,
македоѡанѣ, наватїанѣ (новацианѣ) коїи себе
назѡвају „чїстїи (катарїи) и боїи (лиѣѡїи)“,
тетратїде, аполинарїѡѡе онда када они самї,
пнсьмено, анатѣмншѡ сваку ѣресъ коїа мнслї (учи)
другачїѣ од Божиѣ, саборнѣ и апѡстѡлскѣ Цркѣѡ,
(текъ тогда ихъ) прїемамо, знаменуѡуѣи ихъ, тѣ.
Помазуѡуѣи свѣтнмъ мнромъ као прѡво чело, затнмъ
очи, па нѡздрѡѡ, па уста, па уши. И докъ ихъ
знаменуѡемо (запечаћуѣемо), говорнмо: „Печатъ дара
Духа Сѡѡго“. Што се тнче онихъ коїи сѡ бнлї
меѡу павлїаннма, а затнмъ приѡше саборнѡї
Цркѣѡ, устанѡѡлено је да они, свакако, морају
поново бнтн крштѣнн. Евномїанѣ, коїи се
крштаѡају ѣднократнмъ погрѡжаѡанѣмъ, и
монтаннѣ (коѣѡ овде назѡвају „фрїзїи (фрїгїи)“),
и савелїанѣ (коїи се дрѡе мншлѣна ѡ
„снѡочѡвствѡ“), и сѡе осталѣ ѣретїкѣ, а овде ихъ
ма много, по најѡѡше онихъ коїи доѡше изъ
Галатїѣ, сѡѡ те, када желе да бѡду прїсаѣднѣнн
правослаѡу, прїемамо као незнабощѣ: прѡвогъ
дана ихъ чнннмо хрншћаннма, другогъ дана -
оглшѣннма, трећѣга дана ихъ закнїѡемо
трѡкратнмъ дуѡанѣмъ у лице и у уши. Тако
оглшѣннѣ, задрѡжавамо ихъ у храму да слѡшају
Пнсьмо, а затнмъ крштаѡамо. Исто тако и маннхѣѡѡ,
валентнѡанѣ, маркнѡннѣ и ѡннма снчнѣ
ѣретїкѣ. Нѣсторнѣѡѡ сѡ дѡжнн да поднѣсу
пнсьмену анатѣму коѡмъ проклнѡу своју
(некадашнѡ) ѣресъ и Нѣсторнѣа, Евтнхнѣа,
Днѡскѡрд, Севнрнѣа и осталѣ ѡѡѣ такнхъ ѣресн,
као и ѡннѡѡе истѡмншлѣннѣ и сѡѡ гѡре
поменуѣѣ ѣресн. И текъ тогда да бѡду учесннцн
сѡѡго причѣшћа.

Ѣдиномышленниквѣз, и вѣѣ вышѣпоказанным
ѣрѣси: и по томъ да прїемлютъ свѣтѣе причащенїе.

ПРАВИЛО 95.

Во хр҃гѣ крещенїемъ ѡблѣкшїеся, дїан ѡбѣтъ
подражатн во плѣти житїю ѣгѡ. То гѡ рїдн блбѣ
на глабѣ, ко вредѣ зрѣцнхъ, икѡбтвеннымн
плетѣнїамн располагїицнхъ и ѡвнрїицнхъ, и такїмъ
ѡбразомъ недтвержденнымъ дѡшы прельщїицнхъ,
ѡтѣческн брачѡемъ причїною ѣптїмїею,
рѣковѡдствѡмъ и хъ лїкн дѣтїей, и на дѣлѡ
цѣломъдреннѡ житн, да ѡгтѣневъ прелестѣ и ѡдетѣ
плѣти, кѡ негнѣлющей и блаженнон жїзни оумъ
непрестїаннѡ направлїютъ, и чїстоѡ со стрѡхомъ
прѣбывїанїе имѣютъ, и ѡчищенїемъ житїа, ѣнїкѡ
мѡжно, кѡ бѣт прїелижїютъ, и вндтрїеннїа гѡ пѣче,
нежелн вѣщїнаго чѡлѡвѣка, ѡукрашїютъ
добрѡдѣтеламн и блгїямн и непорѡчнымн набаамн:
и да не нѡсѡтъ вѡ себѣ никакѡгѡ ѡртїанка
порѡчностн, пронзшѣдшїа ѡ сопрѡтивнїка. Аще же
кѡтѡ вопрекн семѣ прїанлѣ портѣптн: да ѡдетъ
ѡлѣченъ.

ПРАВИЛО 96.

Тѣхъ, котѡрыѡ, илн живѡ съ жѡною, илн илнмъ
ѡбразомъ, нераздѣлїтельнѡ, свѡщеннымъ мѣстѡ
ѡбрацїютъ вѡ ѡбыкновеннымъ, и неберѣжнѡ ѡкрестъ
и хъ ѡбрацїютъ, и съ такїмъ распоженїемъ вѡ
нїхъ прѣбывїютъ, побелѣемъ и згонѡтн и ѡ
мѣстѡ, ѡглшѣннѡмъ предѡстѡвленнѡхъ при
свѣтїхъ храмѡхъ. Кѡтѡ же не ѡдетъ сегѡ соблюдїти,
аще ѣсть клирїкъ, да ѡдетъ и зберѣженъ: аще же
мїранїнъ, да ѡдетъ ѡлѣченъ.

ПРАВИЛО 97.

Жѡнѣ, илн ѡмѣ ѡбрѣченнѡю, берѣцїи вѡ брїанѡе
сожитїе, при жїзни ѣще ѡбрѣченнїка, да подлѣжїтъ
вннѣ прѣлюбѡдѣлїа.

ПРАВИЛО 98.

Вѡ арменїкѡй странѣ, кѡкъ мѡ ѡвѣдали, бѡвѣетъ и
їѣ, чѡтѡ нѣкѡторѡѡ, свѡрїивъ чїстн мѡсѡ вндтрѣ
свѡщеннѡхъ ѡлтарїей, принѡсѡтъ ѡчїсткн, и
раздѣлїютъ свѡщеннїкамъ, по їздѣйкомѣ ѡбїчїю.
Поемѣ, соблюдїа чїстѡтѣ цѣркн, ѡпредѣлѡемъ: да
не ѡдетъ позбѡлено нїкомѣ и зѣ свѡщеннїквѡвъ,
ѡдѣлѣннѡмъ чїстн мѡса ѡ принѡсїцнхъ прїимѡтн:

96. правило:

Који се кроз крштење обукоше у Христа, тиме су обећали да ће следовати живот Његов (Христов) по телу. Због тога оне, који некаким вештачким власима украшавају косу на глави, на штету оних који их гледају и на тај начин доводе у прелест душе других људи, таквима дајемо очински (родитељски) лек кроз казну, поучавајући их и упућујући на мудар живот, те да, прекинувши са том прелешћу, преваром и таштином која из материје потиче, свој ум свагда усмеравају ка блаженом животу, те да у страху (Божијем) чисто и праведно живе и да се Богу, колико то могу, својим узорним владањем приближе. Потичемо их на то да се окрену ка унутрашњем човеку а не спољашњем, да се украшавају врлинама, добрим и непорочним животом, да у себи више не чувају никакве остатке порочности која потиче из непријатељске обести. Који поступају супротно овоме правилу, нека буду одлучени.

97. правило:

Они који живећи са женом, или на други начин неразумно претварају света места у обична, и на такав начин бораве у њима, заповедамо да такви морају бити изгнани чак и из оних места у светим храмовима која су одређена за оглашене. Који се не буду придржавали овога, ако су клирици, нека буду низвргнути, а ако су лаици, нека буду одлучени.

98. правило:

Који ради брака узме жену која је обручена (заручена) за другога, а њен обрученик (заручник) је још жив, такав нека подлегне казни за прељубу.

98. правило:

Како смо сазнали, у областима Јерменије дешава се и то да неки, пошто у светом олтару зготове (скувају, испеку) комаде меса, приносе делове (тог) меса и деле их (по обичају Јудеја) свештеницима. Због тога, чувајући чистоћу Цркве, наређујемо: да нико од свештенослужитеља не сме узимати комаде тог меса које приносе поменути људи, и нека буду задовољни оним што

но тѣмъ да довольтѣются онѣ, что бохощетъ
дати приносѣній, и таковоѣ приношеніе да бывлетъ
внѣ цѣркви. Ище же ктò не такъ еѣ творитъ: да
едетъ ѡдѣченъ.

ПРѢВНЛО ꙗ.

Очи твоѣ прѣво да зрѣтъ, и вѣщѣмъ хранѣнемъ
блгодѣ твоѣ сѣрдце, завѣщавлетъ премудротѣ: ибо
тѣлесныя чвства оубоену вносѣтъ скон
впечатлѣнія въ дшш. Погемъ извѣраженіа на
дкѣхъ, или на иномъ чѣмъ представлѣемъ,
оублающыя зрѣніе, расчлѣвѣющыя оумъ, и
производѣющыя воспламенѣніа нечистыхъ
оудовольствій, не позволѣемъ ѡнынѣ, какимъ бы
то ни было способомъ, начертати. Ище же ктò еѣ
творити дерзнетъ: да едетъ ѡдѣченъ.

ПРѢВНЛО ꙗ.

Человѣка, созданаго по образу бжїю, бжїественный
апостолъ велѣглану нарицлетъ тѣломъ хрїтобымъ и
храмомъ. Вшые оубо вѣктѣ чвственныа твѣри
бывъ постѣленъ, сплнѣтельными страданїамн
небеснаго достоннства сподобевшїеа, и гадшїи и
пїюшїи хрїта, непрестанно преврѣзветъ къ вѣчнои
жизни, и дшш и тѣло оублащаа причащенїемъ
бжїественныа благодѣти. Погемъ, ище ктò хощетъ,
во время литургии, причастїицеа прѣнѣстаго тѣла, и
сѣдно съ нимъ чрезъ причастїе быти: рѣки да слагетъ
во образъ креста, и такъ да прѣтѣлетъ, и да
прѣмлетъ оубенїе благодѣти. Ибо изъ злата, или
инѣго вещества, вѣствѣ рѣки, нектѣ вѣствїища
оустраоющихъ для прѣдѣла бжїественнаго дара, и
посредствомъ оныхъ прѣнѣстаго оубенїа
сподоблѣющихъ, ѡноды не доверѣемъ, такъ
предпочтѣющихъ бжїю образъ вещества бездшное
и подчиненное рѣкамъ чловѣческимъ. Ище же ктò
оумотренъ едетъ прѣвѣтѣе причащенїе преподѣшїи
приносѣнымъ таковоа вѣствїища: да едетъ
ѡдѣченъ и сѣн, и приносѣшїи оныа.

ПРѢВНЛО ꙗ.

Прѣвше ѡ вѣа влѣсть рѣшїти и вѣзѣти, должнѣ
раземѣтривати кѣчество грѣха, и готѣвностѣ
согрѣшнѣшаго ко оубраценїю, и такъ оупотреблѣти
прилично недѣлѣ вѣрѣванїе, дабы, не соблюдѣа мѣры
въ томъ и въ дрѣгомъ, не оутратити сплнїа
недѣлѣющаго. Ибо не одинаковоа сѣтъ недѣлѣ грѣха,

верници приносе. Поменути приноси нека буду
изван храма, а који чине супротно, нека буду
одлучени.

100. правило:

„Очи твоѣ нека гледају право" и „више од свега
што се чува, чувај срце своѣ", - казуѣ нам
премудрост (погл. Прич. 4, 23, 25), јер телесна
осећања лако преносе своје утиске у душу. Зато,
забрањујемо да се на било који начин цртају слике
(**било на даскама или на неком другом
материјалу**) које маме поглед, развраћају ум и
које распаљују пламен похоте. Који се усуди да
чини супротно овом правилу, нека буде одлучен.

101. правило:

Човека, који је створен по образу Божијем, свети
апостолъ назива телом и храмом Христовим. А како
је страдањем Спаситеља човек удостојен да једе и
пије Христа, и тиме се непрекидно преобразује ка
вечном животу, и тело и душу освѣћује кроз
причешћивање светим Тајнама, ради тога онај, ко
хоће у време литургије да се причести прѣчистим
Телом, и да једно са њим постане, тај човек мора
да крстообразно склопи руке, и да тако приступа,
и да прѣма заједницу благодати. Јер онима који
подносе (приносе) некакви ствари (**направе**) од
злата или неког другога материјала (**уместо руку**)
да би у то примили Божанствени Дар, и тако желе
да се удостоје прѣчисте заједнице, ми то од сада
не дозвољавамо (**да чине**) јер уместо да прво и
изнад свега поштују Божије, они предност дају
некаквој материји (**материјалу**) потчињеној
рукама човечијим. А који се затекну да раздају
причешће онима који доносе те направе
(**рукотворине**), нека буду одлучени, као и они који
тако желе да приме причешће.

102. правило:

Који су од Бога добили власт да везују и разрешују,
треба да узму у обзир особине грѣха и спремност
онога који је погрѣшио на обраћење (**од грѣха**), те
да према томе дају лекове који су потребни за
исцељење болести. То је потребно чинити да се не
би, ако се не узме у обзир и једно и друго,
болесник лишио спасења. Потребно је знати да

но различенъ и многообразенъ, и производитъ многѣмъ отъ вредѣ, и зъ которыхъ зло обильно различается, и даѣе распространяется, докѣ не будетъ истинно илю врачующаго. Почему дѣлоное врачевное искусство имѣющимъ подобаетъ во первыхъ разсмотрѣти расположеніе согрѣшителя, и наблюдать, къ зданію ли онъ направляется, или напротивъ, собственными силами, привлекается къ себѣ болѣзнь, и какъ между тѣмъ учреждаются все победеніе и лице врачѣ не сопротивляется, и дѣлѣндо рѣшъ чрезъ приложіе предписанныхъ лекарствъ заживляется: въ такомъ случаѣ по достоинствѣ возмѣривати съ мнозіемъ. Но оу бѣ и оу прѣвшаго пастырьское водительство, все попеченіе о томъ, дабы оубо здѣланнымъ возвратити, и оуздѣнныи силами оуврачевати. Не должно ниже гнати по стремніямъ шачаніа, ниже оудикати бразды къ разслабленію жизни и къ неереженію: но должно непремѣнно, которыми либо образомъ, или посредствомъ оубовыхъ и вѣжцныхъ, или посредствомъ болѣе магическихъ и легкыхъ врачевныхъ средствъ, прочтводѣнствовати недѣлѣ, и къ заживленію раны подвизатися: и плоды покаянія испытывати, и мѣро оуправлѣти человекомъ, призываемымъ къ горнемъ провѣщенію. Подобаетъ оубо намъ и то и дрѣгое вѣдати, и прилично рѣшнотти кающаго, и трѣваемое обичаемъ: для непрѣмлющихъ же совершенства покаянія, слѣдовати преданномъ образѣ, якоже священный бліинъ подаетъ насъ.

болест греха није идентична, него је различита и многообразна, и производи многобројне огранке погубелји из којих се зло обилно развија и простира на далеко, све док се, заузимањем лекара, (то зло) не обузда. Због тога, онај који се бави духовним лечењем, најпре треба и мора да сазна какво је расположење (стање) онога ко је згрешио, те да сазна да ли он жели или не жели исцељење, тј. да ли својим поступцима и даље тежи ка болести и на који начин проводи време свога живота. Уколико се (грешник) не успротиви и спреман је на исцељење душевне ране узимањем лекова који су му дати, тада га треба удостојити (по мери) милосрђем. Јер у Бога, и у онога који се прихватио пастирске службе, сво старање је у томе да се врати заблудела овца, и да се лек да ономе ко је рањен змијом. Такође мора настојати и у томе да (оболели) не падне у очајање, нити да се препусти неуредном животу, него он мора на сваки начин, па и посредством оштрих и тешких средстава, зауставити страдање, и постарати се да рана зацели, узимајући при томе у обзир плодове покајања, и мудро упућујући човека призваног ка вишњем просвећењу. Због тога, ми треба да знамо и једно и друго - и оно што заповеда највиши закон, - и оно што је везано за обичај. А у погледу оних који не признају узвишеност покајања, потребно је следити предатом (нам) образу (установи), као што нас учи свети Василије (Велики).

**ПРАВИЛА СВАТАГО ВСЕЛЕНСКАГО СЕДИМАГО
СОБОРА, НИКЕЙСКАГО.**

ПРАВИЛО 1.

Придевшымъ свѣщенническое достѣиство, свѣдѣтельствомъ и руководствомъ сдѣлать начертанныя правила и постановленія, которыхъ охотнѣе пріемла, вопеваемъ въ благоуменнымъ даидомъ, ко гдѣ бѣ глаголюще: на пѣти свѣдѣнїи твоихъ насладиша, ѿкъ ѡ всѣхъ богатствѣхъ. Такожде заповѣдалъ еси прѣдъ, свѣдѣнїа твоѡ во вѣкхъ: вразуми мѡ, и живи едѣ. И ѡце пророчекии гласъ повелѣаетъ намъ во вѣкхъ хранити свѣдѣнїа бжїа, и жити въ нихъ: то ѿвно естъ, ѿкъ пребываютъ оныя неокрѣшныи и непоколеблемы. Ибо и бжїица мшїей такъ глаголетъ: къ симъ не подобаетъ приложити, и ѡ нихъ не подобаетъ ѡмѣти. И бжїиственный апѣстолъ петръ, хвалѣа имъ, вопіетъ: въ насъ желаютъ аггѣл прїикнѣти. Такожде и павелъ вѣщаетъ: ѡце мы, ина аггѣлъ въ несе благовѣститѣхъ вѣмъ пѣче, еже благовѣститѣхъ вѣмъ, андѣма да едѣтъ. Понѣже сѣ вѣрно, и свѣдѣтельствовано намъ: то, радѣа ѡ еимъ, подобно какъ ѡверѣа бы кто корысть многѣ, бжїиственнымъ правилъ о оулаженїемъ прїемлемъ, и вецѣло и непоколеблемое содѣржимъ постановленїе ихъ правилъ, и зложенныхъ ѡ всѣхъальныхъ апѣстолъ, свѣтѣхъ трѣхъ дхѣ, и ѡ шестѣ свѣтѣхъ вселенскихъ соборѣхъ, и помѣтити оверѣшнѣа для и зданїа такѣхъ заповѣдей, и ѡ свѣтѣхъ отрѣцъ нашихъ. Ибо вѣ они, ѡ единаго и тогѡ же дхѣ бывъ просвѣщенны, полезное оузаконни. И когѣ они предѣютъ андѣмѣ, тѣхъ и мы андѣмѣтѣдѣмъ: ѡ когѣ и зверженїю, тѣхъ и мы и звергѣмъ, и когѣ ѡлѣчїю, тѣхъ и мы ѡлѣчїемъ: когѣ же подвергѣютъ епїтїмїи, тѣхъ и мы такожде подвергѣмъ. Ибо вѣшедшїи до трѣтїаго неба, и слышавшїи неизреченныя глаголы, бжїиственный апѣстолъ павелъ имъ вопіетъ: не сребролюбцы нѣбѣмъ, довольни ещїи.

**ПРАВИЛА СЕДМОГО
ВСЕЛЕНСКАГО СБОРА,
НИКЕЙСКОГО**

1. правило:

Онима који су примили свештеничко достојанство. Ради сведочанства и руководства служе издата правила, које и ми у радости примамо, и заједно са богоречитим Давидом хвалимо Господа, говорећи: „На путу сведочанства Твојих уживах, као у сваком богатству" (Пс. 118, 14), и: „Заповеди си правду сведочанства Твоја и истину (Твоју) веома" (Пс. 118,138), и: „Уразуми ме, и живећу" (Пс. 118,144). Зато, ако нам глас пророка заповеда да кроз све векове чувамо откривења Божија, и да по њима живимо, јасно је да она морају чврсто и неразрушиво стајати. Јер, и боговидац Мојсије овако говори: „Нити што додајите к томе, нити одузмите од тога" (5. Мојс. 12, 32). А божанствени апостол Петар, хвалећи се њима, казује: „У њих желе и анђели завирити" (1. Петр. 1, 12). Такође и (апостол) Павле говори: „Али ако вам и ми или анђео с неба проповеда јеванђеље другачије него што вам проповедасмо, анатема да буде!" (Гал. 1, 8). А пошто је то верно (истинито), и тако нам је завештано (посведочено), радујући се тиме као када неко пронађе нешто од велике користи, радосно примамо и у целости и непроменљиво потврђујемо оно шта је садржано у божанственим правилима која су издата од свехвалних Апостола, светих гласника Духа; затим, од шест светих Сабора, васељенских; затим, и од оних који су се помесно сабирали ради издавања (доношења) правила, и најпосле, од светих Отаца наших. Јер сви они, просвѣћени једним и истим Духом (С в е т и м), установили оно што је од користи. Због тога, те које су они предали анатема, анатемисемо и ми; те које су они свргнули, свргавамо и ми; те које су они одлучили, одлучујемо и ми; те које су они подвргли епитимији, епитимији подвргавамо и ми. Јер, онај који је узнет до трећег неба и који је слушао неисказане речи, божанствен и апостол Павле, јасно нам казује: „Не будите среброљубиви, будите задовољни оним што имате" (Јевр. 13, 5).

ПРАВИЛО Ё.

Поелѣнкѣ мѣ въ Флалмопѣнѣнѣ ѡбѣщѣемъ бѣѣ: во ѡпрѣдѣлѣнѣхъ твоѣхъ поучѣлѣ, не забвѣдѣ словѣхъ твоѣхъ: то и вѣѣмъ хрѣстїанамъ сѣ сохранѣти ѣсть спасительнѣ, наиплѣче же прѣемлющѣмъ свѣщенническоѣ дѡстѡннѣство. Сегѡ рѣднѣ ѡпрѣдѣлѣемъ: всѣкомѣ имѣющѣмѣ възбедѣнѣ быти на епископскѣи стѣпень, непрѣмѣннѣ знѣти Флалтирь, да тѣлѣкѣ и вѣѣе свѡи клѣръ вразумлѣетъ поучѣтнѣ и зѣ Ѧныѣ. Такожде тѣцѣтельнѣ ипѣытовѣти ѣгѡ митрополѣтѣ, имѣетъ ли оѣсердѣе еъ размышлѣнѣемъ, ѡ не мнѡхѡдомъ, читѣти свѣщеннѣ прѣвнѣлѣ, и свѣтѡе ѣвангѣлѣе, и кнѣгѣ бѣжѣетвеннѣгѡ апѡстола, и вѣе бѣжѣетвенноѣ писѣнѣе, и постѣпѣти по зѣповѣдамъ бѣжѣимъ, и оѣчѣти порѣченнѣи ѣмѣ народѣ. Нѣко ѣдѣноѣтъ иерѣрхѣи нашеѣ соствѣлѣютъ бѣопредѣннѣмъ словѣлѣ, то ѣсть, истинноѣ вѣдѣнѣе бѣжѣетвеннѣхъ писѣнѣи, ѣкоже и зрѣкѣ великѣи дѡнѡнѣи. Яще же колеблетѣ, и не оѣсердѣетъ тѣлѣкѣ творѣти и оѣчѣти: да не рѡкополагѣетѣ. Нѣко прорѡчѣетвеннѣхъ рѣкѣ бѣѣ: тѣ оѣмѣнѣе ѡвѣрглѣ ѣнѣ, ѡвѣрглѣ и ѣзъ тѣбѣ, да не жрѣчѣетѣ вѣши мнѣ.

ПРАВИЛО Ё.

Всѣкоѣ и зѣрѣнѣе во епископа, илѣи прѣвѣчѣтера, илѣи дѣлѣкона, дѣлѣемое мѣрѣкѣи начѣлѣннѣкамнѣ, да ѣдетъ не дѣйствѣтельно по прѣвнѣлѣ, котѡроѣ глѣголѣетъ: яще котѡрѣи епископъ, мѣрѣкѣхъ начѣлѣннѣкѡвъ оѣпотребѣвъ, чрезѣ нѣхъ полѣчѣтъ епископѣкѣю въ цѣркѣи влѣсть, да ѣдетъ и зѣвѣрѣжѣнъ, и ѡлѣченъ, и вѣѣе совѣщѣющѣе еъ нѣмъ. Нѣко имѣющѣи прѡнзвѣстнѣе во епископа, дѡлженъ и зѣвѣрѣемъ быти ѡ епископѡвъ, ѣкоже свѣтѣхъ ѡтѣцъ въ никѣнѣ ѡпрѣдѣленѣе въ прѣвнѣлѣ, котѡроѣ глѣголѣетъ: епископа постѣлѣтѣи на нѣбѣлѣе прилѣчно вѣѣмъ то ѡ ѡблѣтѣи епископамъ: яще же сѣе не оѣдѡбно, илѣи по налѣжѣщѣи нѣждѣ, илѣи по дѣлѣноѣти пѡтѣи: то по крѣпнѣи мѣрѣе тѣрѣи вѣдѣтѣ да собѣрѣтѣ, ѡ ѡсѣтѣтѣвѣющѣе да прѣимѣтъ оѣчѣтѣе въ и зѣрѣнѣи, и и зѣлѣетъ соглѣе по рѣдѣетѣвѡмъ глѣмѣтъ, и тогдѣ творѣти постѣлѣнѣе. Оѣтѣвѣрѣдѣти же тѣковѣѣ дѣйствѣѣа въ кѣждѡи ѡблѣтѣи подѡбѣетъ ѣдѣ митрополѣтѣ.

2. правило:

Псалмопевајући Богу, обећавамо: „Тада се нећу постидети, када пазим на све заповести Твоје" (Пс. 118, 6); тада је за све хришћане спасоносно да чувају (заповести), а нарочито за оне који су у свештеничком достојанству. Због тога, наређујемо: да свако ко треба да буде узведен на епископски степен (чин), св а ка ко мора знат и (познавати) Псалтир, да би на тај начин и читав свој клир могао упућивати да се из њега (Псалтира) поучава. Према томе, сваки онај ко треба да буде посвећен за епископа, мора од стране митрополита да буде марљиво испитан о томе да ли је спреман и способан да пажљиво, а не површно, чита света правила, свето Јеванђеље, књигу божанственог Апостола, и читаво божанствено (Свето) Писмо; такође, да ли ће поступати по заповестима Божјим и да ли ће учити народ који му је поверен. Суштину наше јерархије састављају (сачињавају) богопредате речи, тј. истинито познавање (знање) Божанственог Писма, како је рекао велики Дионисије. Ако се примети да се приликом испитивања дотични колеба, и да нема сигурност у ономе шта ће учити и како ће поступати, такав нека се не поставља (рукополаже). Јер кроз пророка Бог рече: „Кад си ти одбацио знање, и ја ћу тебе одбацити да ми не вршиш службе свештеничке" (Осија 4,6).

3. правило:

Сваки избор епископа, свештеника или ђакона, које бива преко световних власти, нема никакву ваљаност, сходно правилу које каже да ако неки епископ, уз помоћ световне власти добије цркву, такав се мора свргнути и одлучити, као и они који су били у том недељу. Онај који треба да буде удостојен епископства, тај мора бити изабран од епископа, као што је заповеђено од стране Отаца сабраних у Никеји, и одређено правилом које каже да епископи морају бити постављени од стране свих епископа који су у епископији; а ако је то немогуће, због неке хитне потребе или удаљености, нека се саберу барем три епископа на једно место, а они који су одсутни, нека свој глас дају кроз грамате, и тек тада нека се обави постављење. Утврђење свега реченог у свакој области припада митрополиту.

ПРАВИЛО Д.

Проповѣдникъ истинны, бжѣетвенный апѳстолъ белѣикѣи павелъ, ѣкѡ нѣкое правило полагаѣа ѣфѣсскимъ пресвѣтерамъ, паче же и вселѣ свѣщенническомѣ солѳѳѣю, со дерзновѣнїемъ рѣкъ тѣкъ: сребрѣ, илѣ златѣ, илѣ рѣзъ ни ѣднѣгѡ възжелѣхъ: блѣ склѣзѣхъ блѣмъ, ѣкѡ тѣкъ трѣждѣющымѣа подобѣетъ зарѣпѣтѣ немощнѣа, и помышлѣтѣ, ѣкѡ блаженнѣе ѣтъ паче дѣтѣ, нежели прѣмѣтѣ. Сегѡ радѣи и мы, ѡ негѡ надѣа, ѡпредѣлѣемъ: да ѡнѡдѣ не ѡмышлѣетъ ѣпѣскопъ, и зѣ илѣзѣа корѣтѣ, ѡпотреблѣа въ предлѳгъ мнѣмые грѣхѣи, трѣбовѣтѣи златѣ, илѣ сребрѣ, илѣ илѣгѡ чегѡ ѡ подчинѣннѣхъ ѣмѣ ѣпѣкопѡвѣ, илѣ клѣрикѡвѣ, илѣ монахѡвѣ. Ико апѳстолъ говоритъ: неправедници царѣвѣа блѣтѣ не наследѣатъ. И ѣще: недѳлжна ѣтъ чѣа родѣтелѣмъ снискѣтѣи илѣнѣа, но родѣтели чѣамъ. Сегѡ радѣи, ѣще ѡсмѳтрѣно ѣдѣетъ, чѣѡ кѣѡ лѣко радѣи илѣстѣзѣа златѣ, илѣ илѣгѡ чегѡ, илѣ по нѣкоеи своѣи стѣрѣтѣ, възвѣрѣнѣетъ слѣженѣе, и ѡдѣчѣетъ когѡ лѣко илѣзѣа своѣхъ клѣрикѡвѣ, илѣ закѣчлѣетъ честнѣи хрѣмъ, да не ѣдѣетъ въ нѣмъ блѣтѣи слѣжбы: чѣковѣи, и на безѣвѣтвенные предѣметы ѡстрѣмлѣа своѣ неистѡвѣтѡ, по истинѣ ѣтъ безѣвѣтвенъ: и дѳлженъ подѣрженъ бытѣи томѣ, чѣмѣ подѣвѣрѣа дрѳгѣа, и ѡвѣратѣтѣа болѣзнь ѣгѡ на главѣ ѣгѡ, ѣкѡ прѣстѣпника зѣповѣдѣи блѣтѣи и апѳстольскѣхъ постѣновлѣнѣи. Ико зѣповѣдѣетъ и пѣтрѣ вѣрхѡвнѣи апѳстолъ: пѣнѣте ѣже въ блѣзѣ стѣдо блѣтѣ, постѣщѣюще не илѣждѣю, но болѣю, и по блѣтѣ: ниже неправеднымѣи прѣбытѣкѣи, но ѡтѣрдѣи: ни ѣкѡ ѡбладѣюще прѣчѣтѣ, но ѡбразѣи выѣаѣтѣ стѣдѣ: и ѣвѣлѣшѣа пѣстѣренѣчлѣннѣмѣ, прѣнѣметѣ недѣвѣдѣемѣи слѣбы блѣнѣцъ.

ПРАВИЛО Е.

Грѣхъ кѣ смертѣи ѣтъ, когдѣ нѣкѣе, согрѣшлѣа, въ несправлѣнѣи прѣбыѣлѡтъ. Гѳрше же сегѡ тѡ, когдѣ жѣстѡковѣишѡ възѣтѣлѡтъ на блѣгѡчѣтѣе и истинѣ, предпѣчѣтѣа мамѳнѣ послѣшѣнѣю прѣдѣ бѣомъ, и не держѣа ѣгѡ ѡтѣтѣвѣхъ и прѣвнѣа. Въ чѣковѣихъ нѣтѣ гдѣ блѣ, ѣще не смѣрѣтѣа, и не илѣтрѣзѣѣтѣа ѡ своѣгѡ грѣхѡпадѣнѣа. Подобѣетъ илѣ паче прѣстѣпѣтѣи кѣ блѣ, и ѣзѣ сокрѣшѣннѣмъ ѣрдѣемъ прѣсѣтѣи ѡстѣвлѣнѣа грѣхѣа сегѡ и прѡщѣнѣа, ѣ не тѣцѣслѣвѣтѣа дѣнѣемъ неправеднымъ. Ико блѣзъ гдѣ

4. правило:

Проповедник истине, божанствени апостол Павле, попут неког правила, налаже свештеницима у Ефесу, а боље је рећи, целокупном свештенству, следеће: „Сребра, или злата, или руха, ни од кога не зажељех. Сами знате да потребама мојим и оних који су са мног били послужише ове руке моје. Све вам показах да се тако ваља трудити и помагати немоћнима, и опомињати се речи Господа Исуса коју он рече: Блаженїе је давати него примати" (Дела ап. 20, 33-35). Због тога и ми, који смо научени од њега, наређујемо: да епископ ни на који начин не смшља из огавне похлепе, начин да дође до добитка, и изговарајући се привидним разлогом некаквих грехова, тражити злато, или сребро, или било шта друго од епископа који су му потчињени, или клирика, или монаха. Јер, апостол каже: „Неправедници неће наследити Царства Божијега" (1. Кор. 6, 9), и: „Деца нису дужна стицати имања родитељима, него родитељи деци" (2. Кор. 12,14). А који се затекне да жели да стекне злато или нешто слично, или због неке своје страсти забрањује црквену службу и одлучује неког од својих клирика, или затвара свети храм тако да у њему не бива богослужења, и тиме показује своје безумље и склоност ка стварима безумља (а и сам је такав), биће подвргнут ономе чему је желео подвргнути друге, „и на теме његово пашће неправда његова" (Пс. 7,17), као на преступника заповести Божије и апостолских установа. Јер, и (апостол) Петар заповеда: „Чувајте стадо Божије, које вам је поверено, и надгледајте га, не принудно, него добровољно, и по Богу, не због нечасног добитка, него од срца. Нити као да господарите наследством Божијим; него будите углед стаду. И кад се јави Архипастир, примите венац славе који не вене" (1. Петр. 5, 2-4).

5. правило:

Смртни је грех када неко грѣши а неће да се поправи. Од овога је још горе када неки, дрским поступцима, устају на побожност и истину, поштујући више мамона него послушност Богу, те занемарују Божија правила и установе. У таквима није Господ Бог док се год не покоре и не освесте се од свога зла. Ради тога они морају на нарочит начин приступати к Богу, и скрушеним срцем тражити да им греси буду опроштени, а не да се узносе својим незаконитим поступцима. Јер: „Близу је Господ скрушених срцем" (Пс. 33., 18). Према томе, они које се хвале да су кроз злато

сокрѣщеннымъ ердцемъ. Сегѡ рѣди ѿце которые хвалѣтца, ѿкъ дѣлѣмъ злата поставлены въ чинъ церкѡвный, ѿ на сѣе слабе обыкновеіе, ѿчуждающе ѡ бѣга ѿ всѣкаго свѣщенства, полагаютъ надеждѣ, ѿ ѡ того безстыднымъ лицемъ, ѿ ѡверстыми оустамн, оукорнѣтельными словамн безчестятъ избранныхъ ѡ свѣтѣмъ аха за добродѣтельную жизнь, ѿ безъ дѣлѣмъ злата поставленныхъ: то поставлющихъ такнмъ образомъ ко первыхъ низводити на послѣднюю степень ихъ чина: ѿце же въ томъ законѣбѣти ездѣтъ, сѣптѣліею испрѣблѣти. ѿце же ктѡ ѡкажетца сотворѣвшимъ сѣе при рѣкоположеніи: то да ездѣтъ поставлено по апостольскомъ правнѣ, которе глаголетъ: ѿце ктѡ епископъ, ѿлн преевѣтеръ, ѿлн дѣаконъ, дѣньгамн полѣнитъ сѣе достѡнство: да ездѣтъ ѿзверженъ ѿ оныхъ, ѿ поставившій сѣго, ѿ да ѡтѣчетца совѣмъ ѡ ѡбщѣнѣ, ѿкъ сѣмѡнъ болѣвъ мнѡю петромъ. Такожде ѿ по второмъ правнѣ, преподобныхъ отѣцъ нашихъ въ халкидонѣ, которе глаголетъ: ѿце который епископъ за дѣньги оучинитъ рѣкоположеніе, ѿ непродѣмѡю благодѣтъ, ѡвратитъ въ кѣплю, ѿ за дѣньги поставитъ епископа, ѿлн хѡрепископа, ѿлн преевѣтера, ѿлн дѣакона, ѿлн когѡ лнбо ѿзъ члѣстнхъ въ причѣте: ѿлн пронзведетъ за дѣньги во іконѡма ѿлн едикѡма, ѿлн парамонарѡма, ѿлн бообщѣ въ какѡю лнбо церкѡвнѡю долѣжностъ, рѣди гнѣнаго прѣбѣтца своегѡ: дерзнувшій на сѣе, бѣвъ ѡбличѣнъ, да подлежитъ лишѣнію собѣтвеннаго степенн: ѿ поставлѣемый ѡнѡдѣ да не пользуетца кѣпленнымъ поставленіемъ, ѿлн пронзвѡдѣтвомъ, но да ездѣтъ ѡждѣ достѡнства, ѿлн долѣжности, которыа полѣчилъ за дѣньги. ѿце же ктѡ ѡкажетца ѿ посредѣтѡвавшимъ во мздопрѣѣтн толнѡмъ гнѣномъ ѿ беззаконномъ: ѿ сѣе, ѿце сѣтъ клирикъ, да ездѣтъ ѿзверженъ со своегѡ степенн: ѿце же мѣранннъ, ѿлн монахъ, да ездѣтъ ѡлѣченъ ѡ ѡбщѣнѣ церкѡвнаго.

ПРАВНО 6.

Поелнкѣ сѣтъ правно, которе глаголетъ: двѣжды въ годѣ въ кажѡй ѡблѣстн подобѣтъ бѣтн каноническимъ ѿзлѣдованіамъ, посредѣтѡмъ собранѣ епископѡвъ: ѿ преподобные отѣцы шестѣмъ собѡра, во вниманіе къ затрѣднѣнамъ собрѡицихъ, ѿ къ недѡстѣткамъ потребнаго дѣла пѣтешествѣа, ѡпрѣдѣлѣнн, безъ всѣкаго оуклонѣнѣа ѿ ѿзвенѣнѣа,

поставлены у службу (црквени чин), и полагаю наду у тај рѣави обичај, који отуђује и од Бога и од свештенства, те бесрамним начином и на сав глас, срамотним речима бешчасте оне који су, Духом Светим, због врлинског живота избрани и без давања злата постављени на службу у Цркви, такве, који то чине, најпре треба низвести на последњи степен њиховог чина, а ако остану упорни, потребно их је исправљати епитимијама. Затекне ли се неки да је то учинио при самом рукоположењу, нека се са њим поступи по апостолском правилу које каже да ако неки епископ, или свештеник, или ђакон новцем задобије поменута достојантва, нека буде свргнут и он, и онај који га је поставио, и нека се у потпуности одлучи од заједнице, као што је Петар учинио са Симоном Врачарем. Исто се казује и у другом правилу светих Отаца наших који се сабраше у Халкидону: ако неки епископ за новац обави рукоположење, и благодат која се не може продавати, претвори у прѣмет продаје, те за новац постави епископа, или хорепископа, или свештеника, или ђакона, или било кога другог ко припада клиру, или из гадне похлепе за добитком, за новац произведе економа, или едикѡма, или парамонара, или ма кога другог који је убројан у црквене дужности, па се докаже да је то заиста учинио, нека се свргне са свога степена; а онај који је постављен на такав начин, нека нема никакве користи од купљеног рукоположења или постављења, него нека се сматра као и да нема достојанства или службе коју је купио новцем. Који је био посредник у тој гнусној и безаконитој трговини, такав ако је клирик, нека се свргне са свога степена, а ако је лаик или монах, нека буде одлучен од црквене заједнице.

6. правило:

Пошто постоји правило које каже да сваке године по два пута треба да буду у свакој епархији канонска истраживања посредством сабрања епископа, а ради потешкоћа, и што нису свагда имали оно што им је потребно за пут, свети Оци шестог Сабора су наредили да свакако и без било каквог изговора, мора једном у години бити сабор да би се довело у ред оно што је поремећено

Єдиножды въ лѣто быти соборѣ, и погрѣшительное исправляти: то и мы сѣ правило возвеновлѣемъ, и ѿце ѡбрѣцетса нѣкїи начальникъ возбраняющїи сѣ, да бѣдетъ онъ ѡдѣченъ. ѿце же ктò изъ митрополитѣвъ пренебрежетъ исполнити сѣ, не по нуждѣ и насїлю, и не по какоу либо оублажительноу причїнѣ: такобыи да подлежатъ сѣпїтїи, по правламъ. Когда же бѣдетъ соборъ ѡ предметахъ каноническихъ и євангельскихъ: тогда собравшїеся єпископы должни прилѣжати и пещиса ѡ сохраненїи бж҃ественныхъ и животворящихъ заповѣдей бж҃ихъ. Нбо, внегда сохранити а, возданаго много: нбо заповѣдь єсть свѣтлыи, законъ свѣтъ, а ѡбличенїе и наказанїе пѣтъ жїзни, и: заповѣдь гд҃на свѣтла, просвѣщающаа очї. Да не бѣдетъ же позволительно митрополитѣ изъ того, что приноситъ съ собою єпископъ, требовати или икотѣ, или инѣа бѣщї. ѿце же ѡбличенъ бѣдетъ въ таковома пострѣпкѣ: то воздѣтъ четверїцею.

ПРАВИЛО ж.

Бж҃ественный апостолъ павелъ изрекъ: нѣкїихъ человекѣхъ грѣшїи предъавленїи єсть, нѣкимъ же и поглядѣвуютъ. Нбо грѣхѣмъ предъваряющымъ и дрѣгїе грѣхїи поглядѣютъ. За нечестивою єрєїю клеветникѣвъ на хрїстіанство, поглядовали и инѣа нечестїа. Нбо какъ зракъ чертнѣхъ иконъ ѡан оубѣркви, такъ ѡстабили и дрѣгїе нѣкїе ѡбычан, кон подобѣтъ возвеновити, и такъ содержатїи, по писанномѣ и не писанномѣ законоположенїю. Сегѣ рѣди, ѿце которые чертнѣе храмъ ѡсвѣщенъ безъ свѣтлѣхъ мощїей мч҃еническихъ, ѡпредѣлаемъ: да бѣдетъ совершено въ нїхъ положенїе мощїей съ ѡбычноу молїтвѣю. ѿце же ѡнынѣ ѡбрѣцетса нѣкїи єпископъ, ѡсвѣщающїи храмъ безъ свѣтлѣхъ мощїей: да бѣдетъ изверженъ, ѿкѣ претѣпнѣшїи церкѣвныа предлїа.

ПРАВИЛО з.

Поелїкѣ нѣкѣоторые изъ єврейскагѣ вѣрониповѣданїа, блаждѣа, возмнїли рѣгатнѣа хрїстѣ бгѣ нашемѣ, прїтѣборнѣа дѣлаемѣ хрїстіанамн, втїиѣ же ѡвергѣемѣ єгѣ, и скрѣпнѣа сѣбѣѣтѣвѣа, и прочее їзѣенїекоє исполнѣа: то ѡпредѣлаемъ, сїхъ ни во ѡбщїенїе, ни къ молїтвѣ, ни въ церкѣвъ не прїмѣти: но ѿбнѣ быти имъ, по нїхъ вѣрониповѣданїю, єврейамн: и дѣтїей нїхъ не крестїти, и раба имъ не

(нарушено). Исто ово правило понавѣамо и ми. А ако се наѣ неки чиновникъ изъ световне власти коїи ово забрањуе, нека буде одлучен. Митрополит, коїи занемари ово, а ниѣ спречен никакѣом силѣом или неѣходношѣу (послова), или неким дрѣгим оправданїемъ разлогомъ, нека буде подвргнутъ епитимїи по правилима. И када се саборъ сакупи ради канонскихъ и єванѣоскихъ предмета, сабрани єпископы требају да нарочитимъ старѣемъ и марлїивошѣу настоје да буду сачуване божанствене и животворне заповѣсти Божїе. Јер, ко ихъ чува има велику награду (погл. Пс. 18,12), и: „заповѣдъ є светилика, законъ светлости, а прекоръ и караѣе, путъ животни“ (Прич. 6, 23), и: „Заповѣстъ Господнѣа є светла, просветѣуе очї“ (Пс. 18,9). Митрополитъ нема право да тражи ништа одъ онога што єпископъ понесе съ собою, ни животиѣе, ни било што дрѣго, јеръ ако се докаже да је то учинїо, мораѣе да врати четвороструко.

7. правило:

Божанствени апостолъ Павле је рекао: „Греси некихъ ѣуди су јавни и претходе суду, а кодъ некихъ се обелѣдају каснїе“ (1. Тим. 5, 24). Јер, за гресима коїи су раније почињени, следе дрѣги греси; исто и нечастивој јереси клеветника на хрїшћанство, следе и дрѣга нечашѣа. Па као што су изображења часнихъ икона склонили изъ цркѣе, тако су запустили и неке дрѣге обичаје, које је потребно вѣспоставити, те ихъ изнова, по писанѣом и неписанѣом закону, опуноважити. Збогъ тога, ако су неки свети храмови посвећени безъ моштију мученика, наређујемо: да се мошти поставе у храмовѣ узъ обичнѣу молїтвѣу. Ако неки одъ єпископа у будуѣе посвети храмъ безъ свѣтлѣхъ моштију, нека буде низвргнутъ, као онај коїи је поступио супрѣтно цркѣенѣом предању.

8. правило:

Пошто неки изъ јудеїства, блудѣи смислише да се ругају Хрїсту Богу нашемъ, те себе представѣају као хрїшћанѣе, а заправо се потајно одрїчу Хрїста и кришѣом празнују субѣту и остале јевреїске обичаје, наређујемо: такви нека се не прїмају ни у заједницѣу, ни на молїтвѣу, ни у цркѣу, него нека јавно, по нїховѣом исповѣданїю вѣре, буду Јевреїи. Такоѣе, не треба имъ децу кршѣавати, нити имъ прїзнавати право да могу купѣвати робѣе или нешто посѣдова ти. А ако се неки одъ нїхъ са

показати, или не признавати. Иже же кто из нихъ
 из искренно верою обратитсѧ, и исповедаетъ Снѣю
 ѿ велика сердца, торжественно и вербъла съвершитѣ ихъ
 обычай и делъ, дабы чрезъ то и дрзгнхъ обличити
 и исправити: сего примаити и крецити дѣтѣи сѣвѣ,
 и оутвердити ихъ въ верженіи съверскихъ
 оумьшленій. Иже же не такъбы ездѣтъ: ѿнюдь не
 примаити ихъ.

ПРАВИЛО ѱ.

Всѣ дѣткіа елиси, и неистовыа глаголюща, и
 лживыа псалма, очинъсмыа прочіеи четнхъ
 икѣнъ, должно ѿдѣлати въ епископію
 константинопольскю, дабы положени были
 прочіи еретическіи книги. Иже же ѿбрацетсѧ
 кто такъбыа окръблѣющій: то епископъ, или
 преевѣтеръ, или діаконъ, да едѣтъ изверженъ изъ
 своего чина, а мѣраніи, или монахъ, да едѣтъ
 ѿлученъ ѿ общенія церквн.

ПРАВИЛО 1.

Поеликѣ некторые изъ клира, оуклонѣа ѿ силъ
 едцевѣющаго въ прѣвлахъ постанѣнія,
 ѿстаиваю свои приходъ, ѿстаютъ во иные приходы,
 наипаче же въ сѣмъ епископіи и царствѣ
 градѣ, и оу мѣрехъ начальникоу вдовѣа,
 ѿпрѣлаа егослуженіе въ ихъ молчѣннцахъ: то
 ихъ, безъ болъ своего и константинопольскаго
 епископа, не позволѣтсѧ примаити, въ какѣмъ бы
 то ни было домѣ, или церквн. Иже же кто еѣ
 сотворитъ, и въ томъ оупоренъ едѣтъ: да едѣтъ
 изверженъ и тѣмъ, котѣрые въ огадѣа
 бышереchenнхъ священноначальникоу еѣ творѣтъ,
 не надлежитъ примаити на сѣлѣ мѣрехъ и
 житѣихихъ попеченіи, ѥкоже ежерственнми
 прѣвлами возбраненѣ еѣ творити. Иже же кто
 ѿбрацетсѧ, занмѣющій мѣрхю должность оу
 глаголемыхъ великоуж: или да ѿстаивѣтъ Снѣю, или
 да едѣтъ изверженъ. Лучше же да едѣтъ оучити
 оутокѣнъ и домочадецѣнъ, читѣа имъ ежерственное
 псалма: не бо для сего и священство полѣнѣа.

ПРАВИЛО 11.

Едѣчи ѿбѣзаны храниити всѣ ежерственныа прѣвла,
 мы должны такожде ѿхранити всеконечну
 неизмѣннми и то, котѣрое повѣбѣлетъ быти
 икономѣ въ каждой церквн. И иже каждой

искреном вером обрати и исповеда (праву) веру
 од свег срца, пошто јавно одбаца своје јеврејске
 обичаје и дела, како би тиме и друге изобличео и
 извео на прави пут, таквога треба примати, па
 крстити и њега и децу његову и утврдити их у томе
 да су далеко од јеврејских обичаја. Ако тако не
 поступи, не треба га примати.

9. правило:

Све дечије басне, и безумне глуме (игре), и лажни
 списи који су издати против часних икона, морају
 се предати у константинопольску епископију, да
 тамо буду стављени са осталим јеретичким
 списима. Ако се пронађе неко ко крије такве
 списе, ако је епископ, свештеник или ђакон, нека
 буде свргнут; ако је лаик или монах, нека буде
 одлучен од црквене заједнице.

10. правило:

Пошто неки клирици, уклањајући се од правила
 која су на снази, напуштају своје парохије и одлазе
 у друге, а то се највише догађа у овом, Богом
 чуваном и царском граду, те се удодворавају
 световним властима и врше богослужења у
 њиховим молитвеним домовима, такве клирике,
 без допуштења њиховог и константинопольског
 епископа, не треба примати ни у дом ни у цркву.
 Ако то неко учини, и остане упоран у томе, нека
 буде свргнут. А они, који су уз допуштење
 вишепоменутих свештеноначалника учинили то, у
 том случају клирици не смеју преузимати
 световне и грађанске послове, пошто им је
 божанственим правилом то забрањено чинити.
 Који се затекне да предузима такве послове код
 поменутих велможа, или нека престане са тим,
 или нека се низвргне. Боље му је да иде и учи децу
 и (своје) домаће, читајући им Божанствено Писмо,
 јер ради тога је и добио свештенство.

11. правило:

Будући да смо дужни чувати сва Божанствена
 правила, свакако морамо неповређеним чувати и
 оно које наређује да у свакој цркви постоје
 економи. Добро је ако сваки митрополит постави
 економи у својој цркви. Уколико га не постави,

митрополитъ, во своѣй цѣрквѣ поствлаетъ икономъ, благо сѣть: ѡце же не поствлаетъ, предоставляетъ константинопольскому епископу, собственною властью въпредѣлѣти икономъ въ тѣхъ цѣрквѣхъ. То же предоставляетъ и митрополитамъ, ѡце подчиненные имъ епископы не восхотѣтъ икономъ поствлѣти въ цѣрквахъ своихъ. То же самое наблюдать и по монастырямъ.

ПРАВИЛО ѿ.

ѡце кѣто, епископъ, или игуменъ, ѡкажетъ что либо изъ оубога, принадлежащихъ епископѣ, или монастырю, продавшимъ въ рѣкѣ блаженъ, или ѡдавшимъ иному лицу: не твердо да бѣдетъ оно ѡдаданіе, по правнѣ стѣхъ апостолъ, глаголющемо: епископъ да имѣетъ попеченіе о бѣхъ церковныхъ вещехъ, и оными да распорядитъ, ѡкво бѣ назидующъ: но не позволительно емъ приоблѣти что либо изъ оныхъ, или (с. рѣкѣ) родникамъ своимъ дарити принадлежащее бѣ: ѡце же сѣтъ немощіе, да подаетъ имъ ѡкво немощнымъ, но, подъ еимъ предлогомъ, да не продаетъ принадлежащаго цѣрквѣ. ѡце поствлаетъ въ предлогъ, что земля причинаетъ оубытокъ, и никакоу пользы не доставляетъ: что и въ еимъ слѣдѣ не ѡдавати пола мѣстнымъ начальникамъ, но клирикамъ или земледѣльцамъ. ѡце же оупотребитъ лѣкавыи ѡборотъ, и блаженныи перекупитъ землю оу клирика, или земледѣльца: что и въ еимъ слѣдѣ продажа да бѣдетъ недействительна, и проданное да бѣдетъ возвращено епископѣ, или монастырю: а епископъ, или игуменъ, таковъ поствлаетъ, да бѣдетъ изгнанъ: епископъ изъ епископѣ, игуменъ же изъ монастыря, ѡкво сѣтъ расточающіе то, чегѣ не собран.

ПРАВИЛО ѿ.

При слѣдѣшемъ, по грѣхамъ нашимъ, бѣдетъ въ цѣрквахъ, некоторыхъ свѣтыхъ храмы епископѣ и монастырю нечѣтнимъ людемъ рехищены, и содѣланы ѡбыкновенными жилищами. ѡце завладѣвши оными восхотѣтъ ѡдатъ ихъ, да бѣдетъ возстановлены по прежнемъ, что добро и благо сѣть: ѡце же не таковъ: то, слѣдѣхъ ѡ свѣщенническоу чину, побелѣемъ извергати, а монаховъ, или мѣранъ ѡдѣлати, ѡкво ѡсужденныхъ ѡ оца, и сѣа, и свѣтлѣгъ дѣа, и да бчинѣтъ, и дѣже чѣръ не оумираетъ, и огнь не оугасетъ. Понеже они глаго

епископъ Константинополя, по своѣй власти, има право да постави економа у поменутоу цѣрквѣ. То исто могу да учине и митрополити, уколико епископи који су ѣима подвластни, не буду хтели да поставе економа у своимъ цѣрквама. Исто ово потребно је применити и у погледу монастыря.

12. правило:

Ако се неки епископ или игуман затекне у томе да добра која припадају епископији или монастыру предаје у управу световноу власти или некоу другоу особи, таковъ поступакъ нема ваљаност, сходно правилу свѣтихъ апостола које намъ казује да епископъ мора водити бригу о свимъ цѣрквенимъ стварима и онъ нека управља ѣима, сеѣајући се да га надзирае Богъ. Онъ себи од тихъ ствари ништа не сме присвајати или ихъ поклаѣати своѣй родбинѣ јеръ је то Божије. Уколико му је родбина сиромашна, нека имъ помаже као сиротињи, али подъ тимъ изговоромъ нека не пропаде оно што је цѣрквено. Ако се позивају на то да та добра (имовина) проузрокује губитке и да нема никакве користи од ѣе, ни у комъ случају тај иметакъ не треба продавати световнимъ властима, него клирицима или земљоделцима. А ако се у томе послуже некимъ лукавствомъ, те властелинъ купи земљу од клирика или земљоделаца, нека у томъ случају продажа нема важностъ и нека све буде враћено епископији или монастыру. Епископъ или игуманъ који то учини нека буде свргнутъ: епископъ са епископије, а игуманъ изъ монастыря, као они који расипају оно што нису сабрали.

13. правило:

Збогъ грехова нашихъ догоди се много несреће у Цѣрквѣ, тако да су многи храмови, епископије и монастыри опљачкани и од стране некихъ људи претворени у обичне домовѣ. Сѣбиромъ на то, ако дотични у чијемъ се поседу то налази, изјаве да ће то вратити да би се воспоставило преѣашње стање, то је добро и вредно је похвале; а ако неће, заповедамо да се такви свргну, уколико су у свѣтеномъ чину, а ако су монаси или лаици, нека буду одлучени, јеръ сви који тако раде веѣ су осуђени Оцемъ и Синомъ и Духомъ Свѣтимъ, и одређени су за место „где цѣрвь ѣиховъ не умира, и огањъ се негаси" (Мк. 9, 44), јеръ се успротивише

гдню прочтѣвша, глаголюще: не творите домъ
оца моего домомъ вашимъ.

ПРАВИЛО 14.

Всѣмъ явлено есть, яко порядокъ не различенъ въ
свещенства, и въ точностию хранити инокащамъ
къ свещенству производствъ, есть дело бже
угодно. И понеже видны, яко некие, безъ
рѣководженія, въ дѣтствѣхъ принявъ
принятничкое постриженіе, но еще не получивъ
епископикаго рѣководженія, въ церковномъ собраніи
на амвонѣ читаютъ, и еи дѣлаютъ несогласно въ
правилахъ: то повелѣемъ ѿнынѣ емъ не быти.
Сіе же емоу соблюдать и въ разсужденіи монаховъ.
Рѣководженіе же чтеца творити позволяется
каждомъ игумену въ своемъ, и токмо въ своемъ
монастырѣ, аще емоу игумену полученъ
рѣководженіе ѿ епископа въ начальство игуменское,
безъ сомнѣнія оуже едѣнъ преевѣтеромъ. Подобно и
хорепископы, по древнемъ обычаю, въ позволеніи
епископа, должны производити чтецовъ.

ПРАВИЛО 15.

ѿнынѣ клирикъ да не ѿпредѣляется къ дѣламъ
церквямъ: яко еи евоитвенно торговати и низкомъ
своекорыстію, и чуждо церковнаго обычая. Яко мы
смышлени ѿ самаго гласа гднѣ, яко не можеть кто
либо дѣлаи господнома работати: либо единаго
возненавидѣти, а дрѣгаго возлюбити, или единаго
держати, а дрѣгомъ же возненавидѣти. Того ради
всѣмъ, по апостольскомъ слову, въ немже призванъ
есть, въ томъ долженъ пребывати, и ѿвертати
при единой церкви. Яко что для низкаго корысти въ
церковныхъ дѣлахъ бываетъ, то становитъ
чуждымъ еи. Для потребности же едѣ живни, есть
различныя зажитки: и имни, аще кто пожелаетъ, да
пріобрѣтетъ потребное для чѣла. Яко апостолъ
рекъ: требованію моему, и едѣмъ въ мною,
полужитѣ рѣце мои еи. И еи наблюдать въ емъ
бгопалѣмомъ градѣ: а въ прочныхъ мѣстахъ, по
недостатку въ людяхъ, допустити иже.

ПРАВИЛО 16.

Всѣмъ рѣкошь и оукрашеніе чѣла чужды
свещенническаго чина и сорочнаго. Сего ради
епископы, или клирики, оукрашающе себя свѣтлыми
и пышными одеждми, да исправляются. Яже же въ

гласу Господнемъ који каже: „Не правите од дома
Оца моего, домъ торговли!“ (Мт. 2,16).

14. правило:

Свакоме је познато да мора владати поредак у
свештенству, и да свако тачно пази на
свештеничке обавезе јер је то дело Богу угодно.
Али, пошто видимо да су неки још у дечијем
узрасту добили место у клиру, а епископ није
положио руке на њих, те да такви на црквеном
сабрању читају са амвона и тиме поступају против
правила, ми заповедамо да се такво шта више не
чини. Ово нека важи и за монахе. Рукоположење
за чтеца допуштено је да чини сваки игуман али
само за свој манастир, ако је сам игуман био
рукоположен од епископа у началство игуманства
и наравно, ако је у свештеничком чину. По
древном обичају и хорепископи, са дозволом
епископа, могу производити у чин чтеца.

15. правило:

Клирик нека се не назначује за две цркве јер то је
својствено за трговину и гадну похлепу за новцем
и страномъ је црквеном обичају. Чули смо од гласа
Господњег да „нико не може два господара
служити; јер или ће једнога држати, а другога
љубити; или ће једнога мрзати, а другога
презирати“ (Мт. 6, 24). Ради тога, по речи
апостолској, „сваки нека остане у ономе звању у
коме је призван“ (1. Кор. 7, 20), и нека једну цркву
пази. Јер, све што бива у црквеним делима из
гадне похлепе за добитком, то је противно Богу. А
да се задовољи потребама овога живота, постоје
различити послови, па чињењем тих послова, онај
који жели, нека заради оно шта му је потребно за
тело, јер и апостол каже: „Сами знате да
потребама мојим и оних који су са мном били
послужите ове руке моје“ (Дела ап. 20, 34). И ово
нека буде тако у овом, Богом чуваном граду, а у
осталим местима, због недостатка људи,
допуштају се изузетци.

16. правило:

Било каква раскош и украшавање тела страномъ је
свештеничком чину. Због тога, епископи или
клирици који се украшавају сјајним и раскошним
одеждама, морају се исправити. У колико остану

тѡмъ пребѣдѣтъ, подвергати ихъ епитиміи: такожде и оупотребляющихъ благовоныи мѣсти. Поеліи же корень горечи, быспрь прозвѣлѣи, ѣрь хрїстїанохъ дѣлнхъ, содѣлалъ нечїстїмъ патнѡмъ да кадолїчїекѣ цѣрквї, и прїбшїе онѡю не тѡкмѡ ікѡнныи и звѣраженїамн възгнѣшлїа, но и всѣкое благоговѣнїе ѡбѣргн, ненавїда людїи чѣстнѡ и благоговѣннѡ жнѣщнхъ, и ипѡлннлѡ въ нїхъ напїсннѡе: мѣрзѡтъ грѣшннхъмъ благочѣстїе: то ѣще ѡбрѣцѣтъ нѣкїе, поглѣбїющїеа ногѣцымъ прѡтѣе и скѡмное ѡдѣвнїе, епитимїею да ипсравлѣютѣа. Понѣже, ѡ дрѣвннхъ времѣнъ, всѣкїи свѣщеннїи мѡжъ добѡлѣтѡвалѣа нерокѡшннмъ и скѡннмъ ѡдѣвнїемъ: нѡ всѣ, что не даа потрѣбнѡстї, но даа оубрѣнтѣа прїемлетѣа подлѣжїтъ ѡбвннїю въ свѣтнѡстї, ѣкоже глаголетѣа блїжїи велїкїи. Но и разноцѣвннмъ и зъ шѣлкобыхъ ткѣней ѡдѣждѣ не бѣлн носїмъ, и на краѣа ѡдѣждѣ не налаглїаа вокрїплїа и нагѡ цѣвѣтѣа: нѡ слѣшлн ѡ бѣглїагѡ ѡзвїка, ѣкѡ въ мѡгкїа ѡдѣждѣ ѡдѣбїющїеа въ домѣхъ царїкнхъ свѣтъ.

ПРАВИЛО 31.

Некоторые изъ монаховъ, желѣа начѣлѣтѡватн, а поглѣшлїа ѡметѣлѣа, ѡстѣвнѣа екон монастѣрн, предпрїемлѡтъ созидати молїтвеннѣе дѡмы, не и мѣа потрѣбнѡгѡ къ совершїню онѡхъ. ѣще оубѡ ктѡ дерзнѣтъ иѣ творїтн, да свѣдетѣа емѡ възврѣнїю ѡ мѣстнѡгѡ епископа. ѣще же и мѣетѣа потрѣбнѡе къ довершїню: то преднамѣрннѡе и мѣа да прївѣдетѣа къ концѡ. Сїе же сѣмоѡе соблюдати и даа мїрѡнъ и даа клїрїкѡвѣа.

ПРАВИЛО 11.

Безпрѣтѣковѣнн бѣвнїтѣе и внѣшннмъ, глаголетѣа бжѣетѣвнннїи апѡстѡлѡ. Но прѣбывнїе жѣнъ въ епископїахъ илн въ монастѣрѣхъ, свѣтъ вннѣ всѣагѡ соблѣзна. Сегѡ радн, ѣще оубѡтѣрѣно свѣдетѣа, что ктѡ лнѡ и мѣетѣа рабѡ, илн свѡбѡднѡ въ епископїи, илн въ монастѣрѣ, порѣчїаа еѣ какѡе лнѡ слѡженїе, да подлѣжїтъ таковнїи епитимїи: законѣбїющїи же въ тѡмъ, да свѣдетѣа и звѣрѣжнѣа. ѣще и слѣчїтѣа женѣамъ бѣтн въ зѣгородннхъ домѣхъ, и вохѡщѣтъ епископѡ, илн и гѡмѣнъ пѣтъ творїтн тѣамъ: то въ прїсвѣтѣтѣи епископа илн

упорни (у той навици), нека буду подвргнути епитимїи. Исто треба чинити и са онима који употребљавају миришљаве масти (креме). А како је „корен горчине узрастао и направио немир" (Јевр. 12, 15), тј. јерес хришћанохулителеа учинила нечистом многе у Цркви, тако да они, који се приклоне к тој јереси не само што се гнушају икона, него и одбацују сваку побожност, мрзећи на оне који свето и благочестиво живе, те се на таквима и испуни оно што је написано: „Богопоштовање је мрско за грешнике" (Сирах 1, 25); зато, они који се затекну да исмевају оне који носе обично (једноставно) и скромно одело, нека се исправе кроз епитимїе. Па и од најдревнијих времена, сваки је свештени муж (човек) био задовољан обичном и једноставном одећом, јер, како каже Василије Велики: „Све што се користи не ради потребе, него ради накита, потпада приговору сујетности" и: „Нити су носили разнобојну (шарену) одећу од свиле, нити су одећу украшавали јер су чули глас Божји да који носе меке хаљине по царским су дворовима (погл. Мт. 11,8)".

17. правило:

Неки од монаха, желећи да начелствују и одбацујући послушност, остављају своје манастире и настоје да устроје неке своје молитвене домове, немајући потребно за њихов завршетак. Ако се меко одлучи на такво шта, нека му то забрани помесни епископ. Уколико тај монах има све што је потребно да оконча градњу, у том случају је дужан да своју намеру доведе до краја. Ово нека подједнако важи и за лаике и за клирике.

18. правило:

„Не будите на спотицање ни Јудејцима. ни Јелинима" (1. Кор. 10, 32), каже свети апостол; а живот жена по епископијама или по манастирима јесте повод многим саблазнима. Због тога, који се затекне да држи робинју или слободну (жену) у епископији или у манастиру, ради обављања неке службе, такав подлеже епитимїи. Уколико је упоран у томе, нека се свргне. Ако буде да и у домовима изван града бораве жене, а епископ или игуман мора тамо отићи, тамо никакву службу жена нека не обавља, него нека се уклони на друго место док епископ не пође натраг, да не би било некаквих приговора.

н҃г҃д҃мена, ѡннѡдѣ никакѡгѡ с҃л҃д҃женїа да не н҃справлѣетѣ въ то брѣмѣ женѣ: но да превѣдетѣ ѡсобѣ на ннѡмѣ мѣстѣ, доколѣ послѣдѣетѣ ѡшестѣе єпископа, или н҃г҃д҃мена, да не вѣдетѣ нарекнїа.

ПРАВИЛО д.

Мерзость єеролоубїа толнѣкѡ възвладѣла воднѣтеламн церквѣн, ѣкѡ нѣкїе нз҃ глаголемеѡх҃ благоговѣннѡх҃ мѡжен н женѣ, забывѣ гд҃нн заповѣдн, забл҃днїель, н въ свѣщеннн чїнн, н въ монашеское жнчїе встѣпающнх҃ прїемлюч҃ за зл҃что. Н бывѣетѣ, ѣкоже глаголетѣ великїн базилий, непотрѣбно єє, чегѡ началѡ нечїсто: понеже бг҃ѡ н млмѡнѣ с҃л҃д҃жнчн не подобѣетѣ. Сегѡ рд҃н, ѡце ѡсмѡтрѣнн вѣдетѣ ктѡ либо ѡе творѣщїн: то єпископѣ, или н҃г҃д҃менѣ, или ктѡ либо нз҃ свѣщеннческѡгѡ чїна, или да прет҃анетѣ, или да вѣдетѣ нзвѣрженн, по вторѡмѣ прѣвл҃ халкѣдонскагѡ свѣтл҃гѡ собѡра: ѡ н҃г҃д҃менїа да нзгѡннтел нз҃ монастырѣ, н да прѣдѣтел во нннн монастырѣ въ послѣднїе: рѣвнѡ кѣкѣ н н҃г҃д҃менѣ, не нмѣющїн прѣв҃терскѡгѡ рѣкоположенїа. Н ѡ томѣ, чтѡ днѡтѣ роднтелн дѣтлмѣ, по подобїю бѣна, н ѡ вецїх҃ приносїмѡх҃ нз҃ ѡбстѣенностн, єз ѡбѣленїемѣ ѡ приносѣцагѡ, ѣкѡ повѣщїютѣ бг҃ѡ, мы ѡпрѣдѣлїлн, да превѣдѣтѣ по ѡбѣщїнїю нх҃, превѣдетѣ лн прннѣшїн въ монастырѣ, или нзвѣдетѣ, ѡце не вѣдетѣ семѣ бнннѣ въ настоѡтелѣ.

ПРАВИЛО є.

Ѡпрѣдѣлѣемѣ не бытн ѡнннѣ монастырѣмѣ двѡннѡмѣ, потѡмѣ чтѡ ѡе бывѣетѣ ѡблѣзномѣ н прѣткновѣнїемѣ длѣ мнѡгнх҃. Нѣце же кохѡтѡтѣ нѣкїе со єрдннкамн ѡрѣщїлѣ ѡ мїра, н монашескомѣ жнчїѡ послѣдоватн, то мѡжлмѣ ѡходнчн въ мѡжескїн монастырѣ, ѡ женлмѣ єходнчн въ женскїн монастырѣ: нѡ єнмѣ блгѡгѡждѣетѣ бг҃ѣ. Н ѡбрѣтѡщїтѣ дѡнннѣ двѡнннѣ монастырн, да вѣдѣтѣ ѡуправлѣемѣ по прѣвл҃ свѣтл҃гѡ ѡтца нѡшегѡ базила, н по заповѣдн єгѡ, законополагѡщїн члѣкѡ: да не жнвѣтѣ во єднѡмѣ монастырѣ монахн н монахннн: потѡмѣ чтѡ ѡбѡворѣнїе дѣетѣ посрѣдѣтво кѣ прѣлюбѣнїю. Да не нмѣетѣ дерзновѣнїа монахѣ єз монахнннн, или монахннл єз монахѡмѣ євѣдѡватн наєдннѣ. Да не спнч҃тѣ монахѣ въ женскѡмѣ монастырѣ, н да не ѣетѣ

19. правило:

Порок сребролюбља је силно завладао код управитеља Цркве да неки међу њима, који себе називају побожним људима и женама, заборавивши на заповест Господњу, силно заблудише и за новац примају у свештенство и монаштво оне који ту не припадају. Дешава се оно о чему је казивао Василије Велики, тј. да чега је почетак нечист, да је то непотребно јер се Богу и мамону не може служити (погл. Мт. 6, 24). Који се, дакле, затекне да то чини, ако је епископ, игуман или неко други из свештеног чина, нека престане са тим или нека се свргне (по 2. правилу светог Сабора у Халкидону). Ако је реч о игуманији, нека се прогна из манастира и нека оде у други манастир на послушање. Исто нека се учини и са игуманом који нијег у свештеном чину. Што се тиче онога што родитељи дају деци у име мираза или у погледу сопствених ствари (које дотични приносе) ради посвећења Богу, наређујемо да то мора остати у манастиру било да ти људи остају у њему или изађу из манастира, ако не буде у томе какве кривице од стране настојатеља.

20. правило:

Наређујемо да у будуће не бива двојних манастира јер то бива за многе предмет саблазни и спотицања. Ако неко жели да се заједно са родитељима (сродницима) одрекне света и крене у монашки живот, тада мушкарци нека иду у мушки, а жене у женски манастир, јер то је богоугодно. Што се тиче двојних манастира који су до сада постојали, нека важи Василијево правило, и по њему нека се поступа, тј да у једном манастиру не смеју живети монаси и монахиње јер заједничко живљење даје повода прелубочињењу. Монаху нека је забрањено да са монахињом говори насамо а исто тако и монахињи са монахом. Монах нека не спава у женском манастиру, нити да монахиња насамо једе са монахом. И када се од стране мушкараца монахињама доноси ствари потребне за живот, те ствари нека испред врата манастира прима игуманија заједно са неком од старијих монахиња. Ако се догоди да неко од монаха

монахиња вѣстѣ съ монахомъ наединѣ. И когда бѣщи потребныа для жизни, со стороны мужеикои приносатся къ монахинямъ: за братіи ѿныа да пріемлетъ жєнскаго монастырѣа и҃г҃мениа съ нѣкою старою монахиною. Аще же слычатся, что монахъ пожелаетъ видѣти нѣкѣю родственницѣ: то въ присутствіи и҃г҃менин съ нею да бесѣдуетъ, не многими и краткими словыи, и вѣсѣтъ ѿ неа да ѡхѣдитъ.

ПРАВИЛО кѣ.

Не долженствуетъ монахъ, или монахиња ѡтбавити своѣи монастырь, и ѡхѣдити во нынѣ. Аще же слычатся иѣ, что страннопріимство имѣти сѣмѣ невыходимо, а пріимати сѣго безъ боли и҃г҃мена сѣго не подобаетъ.

ПРАВИЛО кѣ.

Все приносити бѣдѣ, и не поробоцѣтиса своимъ желаніемъ, сѣтъ великое дѣло. Ибо аще ѣсте, аще ли пиѣте, глаголетъ бж҃ественный апѣстолъ, всѣа въ слѣбѣ бж҃ію творите. И хр҃тѣосъ бж҃ъ нашъ, въ своемъ сѣвангеліи, повелѣа ѡтбавити начала грѣхѣвъ. Ибо не токму прелюбодѣаніе наказываетъ ѡ негѣ, но и движєніе мысли къ похлєнію на прелюбодѣаніе ѡсѣжденѣ, по глаголѣ сѣго: воззрѣвъи на женѣ, ко еже возделѣти сѣа, о҃же любодѣанствова съ нею въ сѣрдцѣ своемъ. ѡсѣдѣ о҃же на дѣлаа, мы должны ѡчицити помысли. Ибо, аще и всѣа лѣтъ сѣтъ, но не всѣа на польздѣ, какъ о҃читъ апѣстольское слово. Вѣакомѣ человекѣ невыходимо ѣсти, дабы жити, и жнѣщымъ въ бракѣ и съ дѣтьми, въ мѣркѣмъ сѣтѣоміи, не предѣлѣтельно ѣсти мужамъ и женамъ вѣстѣ: токму даѣцѣмѣ пицѣ да приносатъ благодарєніе: но ѣсти не съ какіи лнѣо позѣрицимыи вѣмыслами, или съ сѣтаннискими пѣснами, и съ пѣвнїцями и блѣдническими глаголанїями, на конъ падаетъ прѣрѣческое о҃корєніе, глаголющее такъ: горе съ глѣсьми и пѣвнїцями бїѣѣо пиѣщымъ, на дѣла же глѣа не взнѣающымъ, и ѡ дѣлѣхъ рѣкъ сѣго не помышлѣающымъ. И аще вѣдѣтъ гдѣ такѣе въ хр҃ітїанхъ, да испрѣлѣются: аще же не испрѣлѣтсѣ, да вѣдетъ въ ѡношенїи къ нимъ ѡблюдемо канонически погѣанѣленно бѣвшими прѣжде насъ. И котѣрыхъ жнѣнь сѣтъ тнѣла и сѣнносѣрѣзнаа, ѣкѣ дѣвшнхъ ѡбѣтъ гдѣ бѣдѣ вѣдѣти на всѣа и҃го монашестѣа: тѣ да сѣдѣтъ

пожели да види неку своју ро҃жаку, нека са ѣомъ разговара у присутствїи игуманиѣ, са што маѣе речи и кратко, те нека брзо од ѣе оде.

21. правило:

Монах или монахиња не треба да оставѣа своѣи монастырь и да одлази у други. Ако се то догоди, треба му указати потребно гостѣублєе, али их не треба примати без допущєнѣа ѣихѣога игумана.

22. правило:

Све Богу приносити, и не робовати своѣимъ жеѣама велико је дело. Божанствени апѣстолъ каже: „Ако, дакле, једете, ако ли пиѣте, ако ли што друго чините, све на славу Божију чините" (1. Кор. 10, 31). И Христос нам је кроз јеванѣеѣе заповедио да је потребно уништавати и најмаѣи почетак грѣа. Јер, не само да се кажѣава прѣлѣуба, него и сама помисаѣо на прѣлѣубѣчиѣеѣе, по речи ѣеговој: „А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жеѣом за ѣом, веѣ је учинио прѣлѣубу са ѣом у срцу своемъ" (Мт. 5, 28). Из ѣвога се мораѣо учити и очистити наше помисли јер „све ми је слѣбно, али све не користи" (1. Кор. 10, 23), као што нас учи реч апѣстольска. Сваѣом човеку је неѣходно да једє, да би живєо; и који живе у браку и са деѣом, и који су у светѣомъ стаѣу, није им ништа прѣкорно ако заједно једу жєне и мушкарци, али да приносє благодарєѣе Ономе који даје храну. Али не треба јєсти на некимъ позѣришнимъ обичајима (играма) или сѣтанскимъ пѣваѣима, и на пѣваѣима са блѣдничкимъ игранкама на која пада уѣор прѣрѣштѣа, који оваѣо казује: „Тѣшко онима који уз гусле и свирале пију вино, а не глѣдају на дела Господѣа и не помислѣају на рад руку ѣеговихъ" (Ис. 5, 12). Ако меѣу хрїшѣанима има таквихъ, нека се испрѣае. Ако то не жєлє, нека се са ѣима поступи онаѣо како су одредѣла канѣонска правила прѣ нас. А чији је живот тихъ и јѣдноѣобразан, нека као такви који су дали заѣетъ Богу да ѣе на себѣ ставити терѣт монашѣа, сѣдє и молчују (пѣсл. Пѣлач Јер. 3,28). За ѣне који су изабрѣли свѣштєнички живот није сѣсвимъ упѣтно да насаѣо једу са жєнама, ѣсимъ са побѣжнимъ и богѣѣѣажѣивимъ мушкарцима и жєнама, како би и та зајѣдничка трѣза била на духовну корист. Ово је потребно чинити и са сроднїцима. Ако се

наединѣ и оумолакнѣтъ. Но и свѣщенническое житіе
избравшымъ, не свѣдѣмъ позволительно ѣсти
наединѣ съ женами, а рѣзвѣ кѣпни съ нѣкоторыми
бгобоазненными и благоговѣйными мѣжами и
женами, дабы и се ѡбщѣніе трапѣзы вело къ
назиданію духовному. То же соблюдати должно и въ
разсудженіи родственниковъ. Яце же слычѣтъ монахъ,
или мѣждѣ свѣщеннаго чина въ пѣтешѣствіи не
имѣти потребнаго, и по нѣждѣ восхощетъ онъ
препочѣти въ гостиницѣ, или въ чьѣмъ либо домѣ:
разрѣшѣтъся таковоу се творѣти, поелику нѣжда
трѣбѣтъ.

догоди да монах или свещеник на пут није понео
оно шта му је потребно, те због тога сврати у
гостионицу или нечији дом, у том случају ово је
допуштено јер је на то принуђен потребом.

**ПРАВИЛА СВАТАГО ПОЛІБСНАГО СОБОРА
АГІЊСКАГО.**

ПРАВИЛО а.

Ў преевчтерахъ, которые идоложертвовали, потомъ возвенованъ подвигъ за вѣрѣ, и притомъ не по оушнцрѣнію нѣкоемѣ, но по истинѣ, не дѣлаа предварительнаго приготоуленіа и соглашеніа къ томѣ, да покажѣтъ себѣ ѡни бы подвергаемыхъ мѣченіамъ, тогда какъ оупотреуемые быаи оныа токомъ для вѣда и притворна, разсѣужденѣ: да не лишаютъса чѣсти свѣдѣнціа, но да не имѣютъ бластн совершатн приношеніе, проповѣдыватн и босѣце свѣщенническое что либо дѣйствоватн.

ПРАВИЛО б.

Подобенъ и діаконамъ идоложертвоавшымъ, но потомъ возвеноуавшымъ подвигъ вѣры, присвоеннѣю имъ чѣсть имѣтн, но престѣтн имъ ѡ вѣдѣнаго свѣщеннаго мѣженіа, ѡ возношеніа хлѣба и чаши, и ѡ провозглашеніа моленій. Ице же которые иэ епископовъ оусмотрѣтъ въ такѣвѣхъ нѣкій трѣдъ, или смиреніе кротостн, и бохотѣтъ нѣчто болѣе дѣтн, или ѡдѣтн: да вѣдетъ се въ ихъ бластн.

ПРАВИЛО в.

Оубѣгающымъ ѡ гонителен, и оублаченнымъ, или прѣданнымъ ѡ своихъ домашнихъ, или инымъ образомъ лишѣннымъ имѣніа, или претерпѣвшымъ мѣченіа, или вѣерженнымъ въ темницѣ, притомъ вопѣавшымъ, ѡкъ оуть хрїстїане, и истѣзаннымъ, и междѣ чѣмъ, или нѣчто идоложертвенное въ рѣки наслїемъ оутѣснителен благѣмое, или нѣкѣю пнцѣ по принѣженію прѣавшымъ, но непрерывену исповѣдыавшымъ, ѡкъ оуть хрїстїане, и корѣеь своѣ ѡ слѣчнвшемса съ нимн вегда иэавлающымъ вѣскоу корѣмногтїю, ѡдѣанїемъ, и смиренїемъ жнзни, такѣвѣмъ, ѡкъ внѣ грѣхѣ оущымъ, да не возбранїтса ѡбѣненіе. Ице же кѣмъ либо и возбраненѣ было, рѣдн вѣцшеи предосторожностн, или по невѣдѣнїю нѣкоторыхъ: немѣденну должнѣ принатн бытн во ѡбѣненіе. Се ѡнонѣтса равнъ и къ оущымъ ѡ клира, и къ прѣчимъ, то естѣ, къ мїрѣнамъ. Было притомъ иэслѣдыавемо и то, мѣгѣтъ ли мїрѣне, подвергшїеа томѣ же сѣмомѣ наслїю, бытн пронзводнмы въ чннъ свѣченннхъ, и

**ПРАВИЛА ПОМЕСНИХ САБОРА
ПРАВИЛА СВЕТОГ,
ПОМЕСНОГ АНКИРСКОГ САБОРА**

1. правило:

О свештеницима који су принели жртву идолима, а који су доцније обновили ревност ка вери, и то не на неки лукав начин него истински; и који при томе нису имали нека претходна договарања са жељом да себе прикажу као оне који су били подвргнути мучењу, установљује се: да не буду лишени части седења, али да немају право да врше приношење жртве, да немају право проповедања нити чинити било шта свештеничко.

2. правило:

Исто тако, и ђакони који су принели жртву идолима, а затим су поново показали ревност према вери, нека имају част која им припада али морају престати од сваке свештене службе, од узношења хлеба и чаше, и од провозглашења мољења (молитви). Ако се не неки епископ ДА може узети у обзир неке од заслуга тих ђакона, или смирење њихово у покорности, те према томе пожели да им допусти нешто више или ако пожели да им одузме, нека му је то у пуној власти.

3. правило:

Који су побегли пред прогонитељима али су касније ипак ухаћени, или издати од својих домаћих, или су на неки други начин лишени иметка или су претрпели мучења, или заточени у тамницу, и при том су гласно говорили за себе да су хришћани чак и када су их мучили, или су им насилно гурали у руке неке од идолских предмета, или их примора вали да једу од идолских жртава, а они нису престајали исповедати своју веру у Христа, и своју су тугу због онога шта им се дешава, испољавали у потпуном смирењу и своје држању, таквима, пошто немају никакве кривице, не треба спречавати да буду у заједници. А ако им је то неко спречио, због превелике строгости или због нечијег незнања, нека се одмах приме у заједницу. Ово се подједнако односи и на клирике и на лаике. При томе је било разматрано и ово: да ли лаици, који су истом насиљу подвргнути, могу бити примљени у клир? И установљено је да могу, јер нису у томе имали никакве кривице, ако се установи да је њихов пређашњи живот био уредан.

разсѣжденѡ: пронзводити ѡ такоуѣхъ ѣакъ ничтоже согрѣшнѣвшихъ, ѣще ѡ прѣжнѣиѡ образѣ ихъ житѣлѡ ѡбращаетсѣ прѣлымъ.

ПРАВИЛО Д.

Ѡ идоложертвовавшихъ по принужденію, ѡ свѣрхъ того предѣ идолами прѣшествовавшихъ, котѡрыѣ быхъ приведены ѡ съ великимъ вѣдомъ бошнѣ, ѡ ѡдѣждѡ ѡпотребнѣи драгоцѣннѣѡ ѡбыкновеннои, ѡ ѡчарествовали въ пригѡтовленномъ прѣшествѣ безпѣчнѡ, разсѣжденѡ: чтобы такоуѣѣ находилнѣ годѣ въ числѣ сдѣшающихъ писанѣ, трѣи годѣ въ числѣ припадающихъ, двѣ годѣ имѣли ѡщѣніѣ въ молѣтвѣ токомъ, ѡ потѡмъ вѣтѣпани въ совершѣнное ѡщѣніѣ.

ПРАВИЛО Е.

Ѡ котѡрыѣ бошнѣ въ ѡдѣланнѣи печѣльномъ, ѡ возлѣгши ѣли, плѣча междѡ чѣмъ во все время возлежанѣа, чѣѣ, ѣще ѡполнили трѣхлѣтнее время припаданѣа, да прѣимѣтсѣ въ ѡщѣніѣ, кромѣ прищѣніѣа свѣтъхъ тѣлнѣ. Ѡще же не ѣли, что пробѣдши двѣ лѣта междѡ припадающимъ, въ третѣѣ лѣто да вѣдѣтсѣ въ ѡщѣніѣ, кромѣ прищѣніѣа, такъ чтобы совершѣнное ѡщѣніѣ полѣчилъ по трѣхъ лѣтахъ. Но епископы да имѣютъ вѣлѣтъ, ѡпытѣхъ образѣ ѡбращѣніѣа, челоуѣколюбствѡвати, ѡнѣ большѣе время покаанѣа приложити. Пѣче всегѡ да ѡпытѣтсѣ житѣѣ прѣдшѣествовавшее ѡскѣшенію, ѡ поклѣдовавшее за ѡнымъ, ѡ такъ да размѣрѣтсѣ челоуѣколюбѣѣ.

ПРАВИЛО З.

Ѡ чѣхъ, котѡрыѣ токомъ ѡ ѡгроженѣа мѣками, ѡнѣ ѡщѣтѣмъ имѣннѣи, ѡнѣ ѡзганѣемъ, поколебѣлиѣ ѡ идоложертвовали, ѡ до нарѣѡщѣагѡ времени не покаалиѣа: ѡ нынѣ, ко времени всегѡ собѡра, прѣшли ѡ бопрѣани помыслѣ ѡбращѣніѣа, разсѣжденѡ: да прѣимѣтсѣ въ разрѣдѣ сдѣшающихъ писанѣ до великагѡ днѣ пасхи: по великомъ же днѣ, да вѣдѣтсѣ трѣи лѣта въ разрѣдѣ припадающихъ, потѡмъ ѣще двѣ лѣта да вѣдѣтсѣ въ ѡщѣніѣ, кромѣ прищѣніѣа, ѡ такъ да вѣдѣтсѣ въ совершѣнное ѡщѣніѣ, ѣакъ да ѡполнитсѣ цѣлоѡ шестилѣтѣѣ покаанѣа. Ѡще же котѡрыѣ прѣжде всегѡ собѡра прѣнѣтѣи на покаанѣѣ: съ того времени счислѣти ѡмъ началѡ шестилѣтѣа. Впрѡчемъ же, ѣще приключѣтсѣ ѡмъ ѡпаснѡстѣ ѡ

4. правило:

Који су на силу принуђени да принесу жртву идолима, и поврх тога су пред идолима учествовали на пиру, а имајући при томе весело лице и имајући на себи свечану одежду, те без превише устезања седоше на поменутој гозбу, за такве се установљује да морају годину дана бити међу онима који слушају Писмо, три године међу онима који припадају, две године са онима који се моле, а затим могу ступити у потпуну заједницу.

5. правило:

А који су кренули одевени у одежду туге, и легоше (седоше) за трпезу са сузама и плачем, такви, пошто три године буду међу онима који припадају, нека се приме у заједницу, али без причешћивања светим тајнама. Ако нису јели (на гозбама), пошто две године проведу са онима који припадају, нека треће године буду примљени у заједницу али без причешћа, тако да би на крају те (треће) године имали потпуну заједницу. Али, епископи нека имају право, са обзиром на начин обраћања (палого), да поступи и човекољубивије (од прописаног), или, ако је потребно, да им продуже време покајања. Потребно је, такође, испитати и пређашњи живот онога који се каје, његов живот у току кајања, те према томе и разматрати ѡ човекољубивијем (поступању).

6. правило:

Који су само на наговештај ѡ томе да ће бити мучени, или да ће им бити отета имања, или да ће бити прогнани, устукнули и прихватили да принесу жртву идолима, и за то своје недело се нису покајали, нити се обратили, а сада, у време сабора дођоше, те одлучише да се обрате, за такве се установљује: нека буду примљени међу оне који слушају Писмо све до великог дана Пасхе. После Пасхе нека три године проведу међу онима који припадају, затим још две године нека буду међу онима који су у заједници али без причешћа, и тек након што прође време од шест година покајања, нека буду примљени у заједницу. А ако су неки примљени на покајање пре овог сабора, нека им се од тог времена рачуна рок од шест година покајања. Наступи ли каква опасност, и близу су смрти услед болести или нечега другог, тада нека се приме, али са условом.

блѣзортѣ смѣртнѣ ѿ болѣзни, и ли ѿ инѣгѡ нѣкоегѡ
слѣца: такоуѣхъ прѣимати еъ оубоуѣмъ.

**Раздѣлѣтѣа то оубоуѣ, чгоуѣ, ѣтъли ѡстаиѣтѣа
въ живѣхъ, исполнили врема покаиѣа, по еамѣ
прѣимѣа.**

ПРАВИЛО 3.

Ѽ тѣхъ, которѣе прѣшествовали въ языческѣи
прѣздики, на мѣстѣе прѣвоенномъ язычниками, но
принели и бѣа евоу советснныа смѣди, раздѣдени:
прѣимати ихъ въ ѡбщениѣе, по дѣлѣтнемъ припадани:
но каждаго ли должно прѣимати еъ причащениемъ
свѣтъхъ таииз, епископкоу дѣло ѣтъ раздѣлѣти ѡ
емъ, такожде и прочѣю жизнь каждаго испытати.

ПРАВИЛО 4.

Дѣлѣди и трижды идоложертвовашиѣ по
прѣзжѣнию, четѣре лѣта да бѣдѣтъ въ числѣ
припадоуцихъ, дѣа лѣта да бѣдѣтъ въ ѡбщени
молитвѣ, кромѣе причащениа, и въ седмѣе лѣто да
прѣимѣтѣа въ совершенное ѡбщениѣе.

ПРАВИЛО 5.

Ѣ которѣе не тоукии содѣлали ѡстѣпниками, но
и возставали на братѣи, и прѣзжѣли ихъ къ
ѡстѣпленю, и ли бѣли внобниками такоуѣгѡ
прѣзжѣниа: тѣ на три лѣта да прѣимѣтъ мѣсто
междѣ слѣшаюцими пианиа, потѣмъ на шѣтъ лѣтъ
междѣ припадоуцими, еце едѣно лѣто да бѣдѣтъ
въ ѡбщени, кромѣе причащениа, такъ что исполневъ
деятелѣтѣе полѣчатъ совершенное ѡбщениѣе.
Впрѣчемъ и въ еѣ врема да бѣдетъ наблюдѣма и въ
прочѣа ихъ жизнь.

ПРАВИЛО 6.

Поставаемѣе во дѣконствѣ, ѣце при емомъ
поставлении забвѣтѣельствовали, и ѡбвѣли, что
они имѣютъ нѣждѣ ѡженитисѣ, и не мѣгутъ безъ
тоуѡ прѣбѣти: такоуѣе послѣ сегѡ ѡженѣвшиѣ, да
прѣбѣютъ въ евоѣмъ слѣженѣи, поеликѣ еѣ
позволено бѣло имъ ѿ епископа: ѣце же которѣе,
оумолавъ ѡ емъ и прѣимѣвъ рѣкоположенѣе еъ тѣмъ,
чгоуѣ прѣбѣти безъ женѣтѣи, послѣ вѣтѣпѣли въ
бракъ: такоуѣмъ прѣетати ѿ дѣконскѣгѡ слѣженѣа.

7. правило:

Који су учествовали на незнабожачком празнику,
на месту које припада незнабошцима, али су
донели своје јело и своје седиште, за такве је
установљено да буду примљени у заједницу
након двогодишњег боравка са онима који
припадају. Да ли ће моћи одмах да буду
причешћени светим тајнама, зависи од мишљења
епископа, јер је његово да испита какав је живот
свакога (од епархијана).

8. правило:

Који су силом били принуђени да два или три пута
принесу жртве идолима, нека четири године буду
са онима који припадају, две године нека буду у
заједници молитве без причешћа, а тек седме
године нека се приме у потпуну заједницу.

9. правило:

А који не само да су се одметнули, него су и устали
на браћу и принуђивали их на одступништво, или
су били виновници такве присиле, такви нека три
године буду међу онима који слушају Писмо,
затим нека шест година буду међу онима који
припадају, затим једну годину нека буду у
заједници (без причешћа), тако да се наврши
(укупно) десет година пре него буду удостојени
светих тајни. Потребно је, такође, да сво то време
буде надгледан њихов начин живљења.

10. правило:

Ђакони када у време самог постављења изјаве и
кажу да имају потребу да се ожене и не могу бити
ван брака, пак се касније ожене, нека остану у
својој служби јер им је то било допуштено од
епископа. Али који су у време рукоположења
рекли да ће бити изван брака, а касније се ипак
оженише, такви имају да престану са ђаконском
службом.

Сїе распорядженїе помѣстнагѡ собора, љеть мѣстное
нѣдѣтїе нѣдѣ прѣвила апостольскагѡ кѣс. Шестыи
вселенскїи соборѣ, ѣ прѣвиломи своїми, прекратїлѣ иѣ
нѣдѣтїе, и подтвердилѣ держатѣлѣ апостольскагѡ
прѣвила въ тѣчности.

ПРАВИЛО ѿ.

Дѣвѣ върѣченныѣ, и потѣмъ иныи похнщенныѣ,
разсѣждено: возвращати предѣврѣченныи, ѣще бы
и насїлїе претерпѣли ѿ похнщенныѣ.

ПРАВИЛО бѣ.

Прѣжде крещенїа идоложертвовавшыѣ, и потѣмъ
крещеныѣ, разсѣждено производити въ чїнъ
свѣщенныи, ѣкѡ ѡмывшыѣ грѣхѣ.

ПРАВИЛО гѣ.

Не подобаетѣ хорепікопамъ поставлати
пресвѣтерѡвъ илї дїаконѡвъ: но ниже єпікопамъ
иныхъ градѡвъ во иныѣ, кромѣ позволенїа єпікопа,
чрезъ граматѣ по каждої єпірхїи.

ПРАВИЛО дѣ.

Сотѡщыи въ клирѣ, пресвѣтерамъ илї дїаконамъ,
котѡрыѣ воздерживаютѣ ѿ мѣсѣ, ѡпредѣлено,
калитѣ ѡныхъ, и потѣмъ, ѣще вохотѣтѣ,
воздержатѣ ѿ ѡныхъ. ѣще же не вохотѣтѣ
тѣмъ что не бѣдѣтѣ їстї и ѡбѡщїи, полагаемыѣ
сѣ мѣсїи, и не покорѣтѣ сѣмѣ прѣвилаѣ: да бѣдѣтѣ
низложены ѿ своегѡ чїна.

ПРАВИЛО єѣ.

Нѣдѣ принадлежїагѡ цѣркѣи, ѣще что продан
пресвѣтеры въ небытность ѡ нихъ єпікопа, да
вострѣбуетѣ ѡное цѣрковь. Єпікопа же разсѣдженїю
предоставлетѣ, ѣще достѡитѣ возвращити цѣнѣ,
илї ни: понеже чїстѡ быветѣ, что дохѡды ѿ
проданнагѡ сѣ нѣбыткомъ ѡже возвращенїи
кѣпншыи цѣнѣ ѡнагѡ.

ПРАВИЛО єѣ.

Ѿ икотѡложертвовавшыѣ, илї икотѡложертвѣющыѣ.
Котѡрыѣ впади въ сѣи грѣхѣ прѣжде
двадесатїлѣтнагѡ вѡзраста, тѣ, бывѣ
пѣтнадцатѣ лѣтѣ междѣ припадущими, да
полѣчатѣ ѡщїенїе въ молїтѣхъ потѣмъ, прѣвѣвъ
пѣтѣ лѣтѣ въ сѣмъ ѡщїенїи, да прїстѣпатѣ къ

11. правило:

Девоїке које су биле заручене (обручене), а
касније су отете, оне морају бити враћене својим
заручницима, чак и ако су претрпеле насїлје од
отмичара.

12. правило:

Они који су пре крштења принели жртву идолима,
па су касније крштени, могу бити узведени у
свештени чин као омивени од грехова.

13. правило:

Не приличи хорепікопамъ постављати
свештенике или ѣаконе, као ни епископамъ
других епископија по туђим градовима, без
допуштења надлежног епископа које је потврђено
кроз грамату.

14. правило:

Онима који су у клиру, свештеницима или
ѣаконима, који се уздржавају од меса, морају га
окусити, а затим, ако желе, могу га се уздржавати.
Ако ли то неће, тако да не желе јести ни поврће
које је зготовљено уз месо, и не покоре се овом
правилу, нека буду низложени са свог чина.

15. правило:

Од онога што припада цркви, ако су свештеници
нешто продали када није било епископа, црква
има право да то тражи назад. Епископ нека
просуди да ли треба повратити продато за
(одређену) цену или не јер често се дешава да је
приход од продатог донео много више него што је
била цена.

16. правило:

Који су са животињом чинили блуд или га и даље
чине, ако су пали у тај грех пре него су навршили
двадесет година, нека петнаест година проведу
са онима који припадају, да би добили заједницу
у молїтвама. Затим, нека пет година буду у тој
заједници, па тек онда нека приступају причешћу.
Такође је потребно да се прати какав је њихов

причащёнію свѣтъхъ тлннхъ. Да испытѹетсѧ же њ житіѣ ѡхъ въ то бремѧ, когда нахѹдаѣтсѧ въ разрѹдѣ припадоуцнхъ, њ, смотрѧ по томѹ, да сподоблюѣтсѧ человеколюбіѧ. Превышше же долгу въ сѣмхъ грѣхѣхъ, долгу да оудѣржатсѧ въ разрѹдѣ припадоуцнхъ. Ѣ которые прешедши ѡзначенный бѹзрѣтсѧ, њ жѣнхъ ѡмѣѧ, блѧн въ таковоѹ грѣхѣ: чѣ дѣлаѣтсѧ пѧтъ лѣтсѧ превыѧ междѹ припадоуцнми, да полѹчѧюѣтсѧ ѡбщѣніѣ въ молѣтвѧхъ. Потѹмъ ѡсполнѧвъ пѧтъ лѣтсѧ во ѡбщѣніи молѣтвѧхъ, да сподобѣтсѧ причащёніѧ. Ѣще же нѣкоторые, њ жѣнхъ ѡмѣѧ, њ прешедши пѧтндеѣтлѣтнѣй бѹзрѣтсѧ, блѧн въ сѣи грѣхѣхъ: таковоѣ при ѡхѹдѣ ѡ сѣѧ жнзніи да сподобѣтсѧ причащёніѧ.

ПРАВИЛО 31.

Скотоложникамъ њ прокаженнымъ, ѡнѡ ѡпроказаннышымъ, свѣтѹи ѡборъ повелѣѧ молѣтсѧ съ ѡбѹреѣемыми.

Наименованіѣ ѡбѹреѣемыхъ ѡзначѣтсѧ ѡнѡ недопѹскѣемыхъ въ цѣрковь, њ молѣцнхѧ внѣ, ѣтѧн слѹчѣтсѧ, њ на вѣтрѣ њ подѣ дождѣмъ, ѡнѡ вѣснѣемыхъ.

ПРАВИЛО ѡ.

Ѣще которые, быѧвъ постѧблены во епископѡвѧхъ, но не быѧвъ принѧты епископѣю, въ которѹю наречены, вохѹтаѣтсѧ на ѡныѧ епископѣи наѣтѹпѧти, њ постѧбленныхъ тѧмъ оутѣснѧти, њ воздѣнѣтн прѹтнѣѹ ѡхъ возмѹщѣніѧ: таковоѹхъ ѡлѹчѧти ѡ ѡбщѣніѧ цѣркѡбнагѡ. Ѣще же вохѹтаѣтсѧ съ превѹтерѧми снѣтн, гдѣ прѣжде быѧн превѹтерѧми: не ѡнѡмѧти ѡ ѡнѹхъ сѣѧ чѣстн. Ѣще же вѹдѹтсѧ воздѣнѣтн смѧтѣніѧ прѹтнѣѹ постѧбленныхъ тѧмъ епископѡвѧхъ: ѡнѡмѧти ѡхъ њ превѹтерѣкѧ чѣстн, њ бытн ѡмъ ѡрѣшѣннымъ.

ПРАВИЛО 41.

Дѧвшиѣ ѡвѣтсѧ дѣвствѧ њ нарѹшншиѣ ѡвѣтсѧ, да ѡсполнѧтсѧ епископѣю дѡебѣрѧчнхъ. Дѣѡамъ же, соеднѧющымсѧ житѣльствѡмъ съ нѣкѣимн, ѡкн съ брѧтѣѧми, мы сѣѣ возѣрнѣнн.

живот онда када су са онима који припадају, и гледајући на то, нека буду удостојени човекољубља. Они који су већ дуже времена у том греху, нека се дуго (времена) налазе са онима који припадају. А који су прешли поменути узраст (од двадесет година), и имају жену, те су упали у такав грех, такви нека двадесет и пет година буду међу онима који припадају, да би задобили заједницу оних који се моле. Затим, нека пет година буду у заједничким молитвама, да би (након тога) били удостојени причешћа. Ако су неки, имајући жену и навршивши више од педесет година живота, пали у тај грех, такви нека се удостоје причешћа тек приликом смрти.

17. правило:

Скотоложници и прокажени (губом), или који су друге огубавили, за такве свети Сабор заповеда да се моле са онима који су под налетима буре (ветра).

18. правило:

Који су постављени за епископе, а у епархији за коју су постављени, нису примљени, ако такви науме да насрну на друге епархије и чине насиље против законито постављених епископа, и дижу буну против њих, такви морају бити одлучени од црквене заједнице. Ако такви желе да остану међу свештеницима тамо где су и сами раније били свештеници, нека им се то не ускраћује. Али ако буду започели смутње против тамо постављених епископа, нека буду лишени свештеничке части и нека буду разрешени.

19. правило:

Они који су дали завет девствености, па су га нарушили, нека буду под епитимијом за другобрачне. Такође смо забранили да се девојке (дјеве) сједињују у живот са некима, макар и као са браћом.

ПРА́ВНО К.

И́ще чѣ́л жѣна́ прѣлюбоудѣ́йствовала, и́ кто́ либо прѣлюбоудѣ́йствовалъ: тако́бымъ надлежѣтъ въ се́дмь лѣтъъ прѣнѣти въ соверше́нное ѡбщѣ́нїе, по стѣ́пенамъ къ то́мѹ ве́дѹщимъ.

ПРА́ВНО К.

Жѣна́мъ, ѡ прѣлюбоудѣ́нїа зачѣ́шымъ, и́ истребѣ́шымъ пло́дъ, и́ заннмѣ́ющимъ составлѣ́нїемъ дѣ́тотѣ́льныхъ о́трабъ, прѣ́жнимъ ѡ́предѣ́лѣнїемъ, возбранѣ́но бы́ло причащѣ́нїе свѣ́тъхъ члѣ́ннъ до кончи́ны: и́ по се́мѹ и́ постѹпа́ютъ. И́зыскыва́ же не́что бо́лѣе снисхо́дительное, мы́ ѡ́предѣ́лили тако́бымъ проходи́ти де́лательнѣ́нее вре́мѧ покая́нїа, по стѣ́пенамъ о́угтанѡ́блсннымъ.

ПРА́ВНО КБ.

Винѡ́бные въ бо́льныхъ о́убѣ́йствѣхъ, да бѣ́дѹтъ въ разрѣ́дѣ припа́дѹщихъ: соверше́ннагѡ же ѡ́бщѣ́нїа да о́удосто́вляю́тъ при концѣ́ жи́зни.

ПРА́ВНО КГ.

Винѡ́бнымъ въ нево́льныхъ о́убѣ́йствѣхъ прѣ́жнее ѡ́предѣ́лѣнїе повелѣ́ветъ, въ се́дмь лѣтъъ, по стѣ́пенамъ о́угтанѡ́блсннымъ дости́гати соверше́ннагѡ ѡ́бщѣ́нїа: но́вое же ѡ́предѣ́лѣнїе, и́сполнѣ́ти па́тнлѣ́тнее вре́мѧ въ покая́нїи.

ПРА́ВНО КД.

Во́лхѹдо́уцїе, и́ послѣ́доуцїе ѡ́зы́сскнмъ о́быча́мъ, и́ли вѡдо́уцїе не́бкнхъ въ до́мы свои, ра́ди и́зысканїа во́лше́ствъ, и́ли и́ ради ѡ́чищѣ́нїа, да подвергнѹ́тъся пра́внѹ па́тнлѣ́тнагѡ покая́нїа, по стѣ́пенамъ о́угтанѡ́блсннымъ: три́ лѣ́та припа́днїа, и́ два́ лѣ́та моли́твъ безъ прѣ́общѣ́нїа свѣ́тъхъ члѣ́ннъ.

ПРА́ВНО КЕ.

Не́кто ѡ́брѣ́чнвшїи себѣ́ о́троковѣ́цѹ, сперва́ растлѣ́лъ е́а се́трѹ, ѡ́къ и́ беременно́й бы́ти сѣ́: а́ по́томъ ѡ́женїи́а ѡ́брѣ́ченно́ю, а́ растлѣ́ннаа о́удѣ́вила. Со́внѡ́бныхъ повелѣ́но, въ продо́лженїи де́лти лѣ́тъ, по о́угтанѡ́блсннымъ стѣ́пенамъ покая́нїа, прѣ́йти въ чи́ло сто́ащихъ на моли́твѣ съ вѣ́рными.

20. правило:

Ако је нечија жена учинила прељубу, или ако је неки (**мушкарац**) учинио прељубу, такви нека у времену од седам година прођу све степене који их воде до потпуне заједнице.

21. правило:

Женама које су затруднеле у прељубочињењу, па убијају дете у својој утроби, или се баве справљањем нечега што изазива убијање детета док је у утроби мајке, пређашњом наредбом је одлучено да буду непричешћене све до краја живота. Тако нека се и поступа. Из снисходљивости, ми смо (**такође**) одредили да такве жене проведу време десетогодшњег покајања, по установљеним степенима.

22. правило:

Виновници у вољним (**намерним**) убиствима нека буду међу онима који припадају, и нека се тек на крају живота удостоје потпуне заједнице.

23. правило:

Раније правило налаже да виновници у невољним (**ненамерним**) убиствима, у времену од седам година, пролазећи кроз установљене степене, буду изван потпуне заједнице. Нова одредба казује да проведу пет година у покајању.

24. правило:

Гатари и следбеници незнабожачких обичаја, или они који у своје домове доводе неке људе да би им гатали или ради „очишћења“, нека буду подвргнути правилу петогодишњег покајања, по степенима који су установљени: три године нека су са онима који припадају и две године са онима који се моле али без причешћивања.

25. правило:

Ако је неки верио (**обручио**) неку девојку, а касније завео и њену сестру, тако да је ова остала трудна, а потом се оженио вереницом, због чега се њена сестра удавила (**извршила самоубиство**), наређујемо: да сви виновници овога недела у времену од десет година и по одређеним степенима покајања, не могу стајати међу верницима на молитви.

ПРА́ВЛА СВАТѦГО
ПОМѢСТНАГО СОБО́РА НЕОКЕСАРИ́НСКАГО.

ПРА́ВЛАЮ а.

Пресвѣтеръ, ѡце ѡженитца, да ѡзвѣрженъ бѣдетъ ѡ своегѡ чина. ѡце же блѣдъ или прелюбодѣйство сотворитъ: да бѣдетъ собѣмъ ѡгнанъ ѡ ѡбщениа црковнаго, ѡ ѡзвѣденъ въ разрѣдъ кающаго.

ПРА́ВЛАЮ б.

Жена, сокозпнѣшалаа бракомъ съ двѣма брѣтѣми, да бѣдетъ ѡлѣчена ѡ ѡбщениа црковнаго до смѣрти. Но при смѣрти, ѡце ѡбщѣетца разрѣшити бракъ по выздоровленіи, да бѣдетъ по челоуколюбію допущена къ поклѣнію. ѡце же оумретъ жена или мъжъ въ таковоу браку: ѡстаѣшелаа трѣдно поклѣніе.

ПРА́ВЛАЮ в.

Врема поклѣніа, ѡпредѣленое для впадѣющаго во многобрачїе, ѡзвѣтено: впрочемъ ѡбращеніе ѡ вѣра ѡхъ сокращаютъ время.

ПРА́ВЛАЮ г.

ѡце кто, вождѣлѣвъ женѣ, рѣшитца прѣпѣти съ нею, но ѡгво ѡмѣрение не прѣведѣтъ въ дѣйствїе: бѣдимо ѡтъ, ѡкъ благодѣтїю ѡзбавленъ.

ПРА́ВЛАЮ д.

ѡглашеннѣ, вхѣдѣщїи въ цѣрковь, ѡ стоѣщїи въ чинѣ ѡглашеннѣхъ, ѡбличѣнъ бѣвъ во грѣхѣ, ѡце сопричленѣнъ бѣвъ прѣклонѣющымъ колѣна, да ѡзвѣдѣтъ въ разрѣдъ сѣшлющїхъ псалма, прѣстѣвъ ѡ грѣхѣ. ѡце же ѡ прѣбываа междѣ сѣшлющїми согрѣшитъ: да ѡзгѣнитца ѡз цѣрквѣ.

ПРА́ВЛАЮ е.

ѡмѣющїю во чрѣвѣ, подѣлетъ прѣсвѣтити крѣщенїемъ, когда вохѣтитъ. ѡко нѣтъ въ сѣмъ никакоу ѡбщениа ѡ радѣющїа съ радѣемымъ: понеже во ѡповѣданїи ѡбственное каждаго прѣзволѣніе показѣтъ.

ПРА́ВИЛА СВЕТОГ,
ПОМЕСНОГ НЕОКЕСАРИ́СКОГ САБО́РА

1. правило:

Свештеникъ који се ожени, нека буде низвргнутъ са свог чина. Ако учини блуд или прелѣбу, нека буде сасвимъ ѡгнанъ из црквене заједнице и низведенъ међу оне који се кају.

2. правило:

Жена која се уда за два брата нека буде одлучена од црквене заједнице све до смрти. Уколико када је близу смрти, обеа да ће (ако оздрави) прѣкнути поменути брак нека јој човекољубиво буде допуштено покајање. Ако умре жена или мъж из таковоу брака, ономе ко је остао (жив) бѣће тешко покајање.

3. правило:

Врема покајања које је одређено за оне који упадају у многобрачїе, већ је познато; али ѡихово обраћење и ѡихова вера, могу да скрате одређено време.

4. правило:

Ако неко, пожелѣвши жену, реши да ступи у полне односе са њом, а та му се намера не ѡствари, види се да је благодаћу ѡзбавленъ.

5. правило:

ѡглашени, који је ушао у цркву и стоји међу ѡглашенима, и ѡбличене је неким грехом, ако је био међу онима који клече, нека буде низведенъ у ред оних који слушају Писмо, тек пошто напусти свој грех. Уколико згрѣши и када је међу онима који слушају, нека буде ѡгнанъ из Црквѣ.

6. правило:

Жену која је трудна потребно је прѣсвѣтити крштењемъ када она пожели јер која рађа нема никакву заједницу са рођеним, пошто свако за себе има да покаже вољу за ѡповѣдањем (вере).

ПРАВИЛО 3.

Превѣтѣръ на бракъ двоже́нца не пѣрше́твобачи. Поне́же двоже́нецъ имѣетъ нѣждѣ въ покла́нїи. Каконъ же бы́лъ бы превѣ́теръ, котóрый чре́з оу́члѣтвобанїе въ пѣрше́твѣ ѡдобра́лъ бы таковы́е бра́ки;

ПРАВИЛО 4.

Ѣще жена́ некое́го мѣрнїна, прелюбоде́йствобавъ, ѡблечена́ вѣдетъ въ то́мъ ѣвнѣ: то онъ не мо́жетъ прїнѣти въ слѣже́нїе церко́вное. Ѣще же по рѣкоположе́нїи мѣжа впаде́тъ въ прелюбоде́йство: то онъ до́лженъ развѣстїа сѣ нею. Ѣще же сожнѣтельствѣетъ: не мо́жетъ ка́сатїа слѣже́нїа, сѣмѣ порѣ́ннѣагъ.

ПРАВИЛО 5.

Превѣ́теръ, ѣще согрѣшнѣвъ чѣломъ, пронзведе́нъ, ѣ исповѣ́детъ, чѣдо согрѣшнѣлъ пре́жде рѣкоположе́нїа, да не свѣщенноде́йствѣетъ, сохрани́а прѣѣа пренмѣцѣства, ра́дн дрѣгнѣхъ дободе́телей. Тко прѣѣ грѣхнѣ, ка́къ мно́ге казѣютъ, разрѣша́етъ ѣ рѣкоположе́нїе. Ѣще же сѣмъ не исповѣ́детъ, ѣ ѡблечѣнъ бы́ти ѣвнѣ не мо́жетъ: влѣстѣнъ сѣмъ въ себѣ.

ПРАВИЛО 6.

Подобѣнъ ѣ дѣаконъ, ѣще впаде́тъ въ то́тъ же грѣхъ, да низведе́нъ вѣдетъ въ чїнъ прѣста́гъ слѣжнѣтелѣ церквнѣ.

ПРАВИЛО 7.

Во превѣ́тера пре́жде тридесѣти лѣтъ, ѣще ѣ по всемѣ досто́нннѣ чело́вѣкъ, да не поста́влетѣа: но да ѡста́внѣа въ ѡжнѣнїи. Тко гдѣ ѣнѣ хрѣ́то́въ въ тридесѣ́тоѣ лѣ́то крестнѣа, ѣ на́чалъ оу́чнѣти.

ПРАВИЛО 8.

Ѣще кѣто въ болѣзннѣ просвѣ́щенъ крестнѣемъ, то не мо́жетъ пронзведе́нъ бы́ти во превѣ́тера: ѣбо вѣра сѣгѣ не ѣ пронзколе́нїа, но ѣ нѣждѣ: ра́звѣ то́кмъ ра́дн по́лнѣ ѡкрѣпшїа дободе́тели ѣ вѣры, ѣ ра́дн казѣотнѣ въ лѣдѣхъ досто́нннѣхъ.

7. правило:

Свештеник нека не буде на свадби другобрачних пошто другобрачни има потребу за покајањем. И какав би био свештеник који, кроз учешће на свадби, одобрава такав поступак?

8. правило:

Ако жена неког лаика чини прељубу, и јавно у томе буде изобличена, тај лаик не може бити примљен у служење Цркве. Ако после рукоположења мужа падне у прељубу, он је дужан да се разведе од ње. Ако то не жели, тада не може да обавља службу која му је поверена.

9. правило:

Свештеник који је телесно сагрешио пре него што је рукоположен, и исповеди свој грех, нека не свештенодејствује, али нека му остану остала преимућства ради других добродетељи. Јер, како многи казују, остали греси разрешавају и рукоположењем. Ако он то сам не исповеди, а не може бити јавно изобличен, нека сам просуди како да поступи.

10. правило:

Такође и ђакон, ако се затекне у том греху, нека буде низведен у чин обичног служитеља Цркве.

11. правило:

Свештеника не постављати пре тридесете године, макар да је по свему достојан, него нека се сачека. Јер, и Господ Исус Христос, крстио се у тридесетој години и тада је почео поучавати (народ).

12. правило:

Ако је неко током болести био просвешћен крштењем, тај не може бити постављен у свешенички чин, јер његова вера није добровољна већ из нужде. Зато, само после мноштва показаних добродетељи и вере, и ако је мањак људи, такав може бити примљен.

ПРАВИЛО ґі.

Сельскіе преевѣтеры въ градской цѣрквѣ не мѡгутъ священнодѣйствовати въ преевѣтствѣн ѡпѣскопа, илѣ преевѣтеровъ града, такожде ни преподавати хлѣбъ, ни чашу во время молѣтвы. Ице же ѡнъ въ ѡсѣтствѣн, а сельскій ѡдѣнъ приглашенъ для молѣтвы: что преподаетъ.

ПРАВИЛО ґи.

Но хорепѣскопы, почитаемые во ѡбразъ седмидесятѣ апѡстолъвъ, ѡакъ ослужителѣн ѡпѣскопа, священнодѣйствуютъ и въ градской цѣрквѣ, прѣемла чѣсть радѣ попеченїа ѡ ницѣнхъ.

ПРАВИЛО ґи.

По первоначальномъ правилѣ, дѣаконамъ седмѣ быти дѡлжно, ице и весьма великъ градъ. Въ семъ ѡудостоверенъ ездешн иэ кнѣги дѣланїй апѡстольскѣнхъ.

13. правило:

Сеоски свештеници у градској црквѣ не могу свештеноејствовати у присуству епископа или свештеника из града; такође, они не могу давати ни хлеб, ни чашу (**путир**) у време молитве. Уколико су они одсутни, а сеоски (**свештеник**) једини позван ради молитве, нека тада даје (**хлеб и чашу**).

14. правило:

Хорепѣскопи, који су постављени по примеру седмдесеторице апостола, као саслужитељи епископа, могу свештеноејствовати и у градској црквѣ, имајући ту част ради бриге (**старања**) о сиротињи.

15. правило:

По првобитном правилу, потребно је да буде седам ђакона, ако је и веома велики град. О седморици који су изабрани, уверићеш се из књиге Дела апостолска.

ПРА́ВЛА СВА́ТАГО
ПОМѢСТНАГО СОБО́РА ГАНГРСКАГО.

ПРА́ВЛАЮ а.

Ѣще ктѡ порнцѣетъ бракъ, и женѡю вѣрною и благочестивою, еъ мѡжемъ своиѡмъ совокѡплѡиющеѡ, гнѡшѡетѡ, илѡ порнцѣетъ ѡнѡю, ѡкѡ не могѡцѡю вниѡти въ цѡрѡвѡе: да вѡдетъ подѡ клѡтвѡю.

ПРА́ВЛАЮ б.

Ѣще ктѡ, еъ благоговѣнїемъ и вѣрою, гѡдѡцаго мѡго [крѡмѣ крѡви, иѡложертвеннаго и ѡудѡбленнѡ] ѡсѡждѡетъ, ѡки бы, по причинѣ ѡупотребленїѡ ѡнаго, не имѣѡцаго ѡповѡнїѡ: да вѡдетъ подѡ клѡтвѡю.

ПРА́ВЛАЮ г.

Ѣще ктѡ ѡчнѡтъ раба, подѡ предѡгомъ благочестїѡ, презнѡрѡти господїна, ѡклонѡтнѡ ѡ сѡжнѡтѡ, и не еъ ѡсѡрѡдемъ и вѡскою чѣстїю сѡжнѡти господїнѡ своѡмѡ: да вѡдетъ подѡ клѡтвѡю.

ПРА́ВЛАЮ д.

Ѣще ктѡ ѡ пребѡттерѣ, вѡтѡпнѡшемъ въ бракъ, разсѡждѡетъ, ѡкѡ не дѡртѡнтъ причѡстнѡ приношенїѡ, когда ѡковѡнѡ совершнѡ лїтѡргїѡ: да вѡдетъ подѡ клѡтвѡю.

ПРА́ВЛАЮ е.

Ѣще ктѡ ѡчнѡтъ небѡзѡрѡннѡ пренебрегѡти дѡмъ бѡжїи, и быбѡицѡмъ въ немъ собрѡнїѡ: да вѡдетъ подѡ клѡтвѡю.

ПРА́ВЛАЮ ж.

Ѣще ктѡ крѡмѣ цѡркѡнѡ ѡсѡбѡ собрѡнїѡ сѡгѡблѡетъ, и, презнѡрѡлѡ цѡркѡвѡ, цѡркѡвѡнаѡ тѡрнѡти хѡцѡетъ, не имѣѡ еъ сѡбѡю пребѡттера по бѡлѣ еѡпїсѡпа: да вѡдетъ подѡ клѡтвѡю.

ПРА́ВЛАЮ з.

Ѣще ктѡ цѡркѡвѡнаѡ плодѡприношенїѡ прїнѡмѡти, илѡ раздѡбѡти вѡнѣ цѡркѡнѡ хѡцѡетъ, безѡ бѡлн еѡпїсѡпа, илѡ тогѡ, коѡ порѡченѡ ѡковѡнѡ, и не по бѡлѣ еѡгѡ тѡрнѡти хѡцѡетъ: да вѡдетъ подѡ клѡтвѡю.

ПРАВИЛА СВЕТОГ,
ПОМЕСНОГ ГАНГРИЈСКОГ САБОРА

1. правило:

Ако неко пориче (куди) брак, те се гнуша верне и благочестиве жене која живи заједно са својим мужем или јој казује да неће бити удостојена Царства (Божијег), такав нека буде под клетвом.

2. правило:

Ако неко од оних који су побожни и верни, осуђује онога који једе месо (осим оних који једу крв, месо од жртава и удављених животиња) а тај је такође побожан и благочестив, и казује му да нема наде за његово спасење, нека буде под клетвом.

3. правило:

Ако неко наговара роба, да под изговором благочестивости, презире свога господара, да избегава служење, те да се не односи са усрдношћу и поштовањем према господару, такав нека буде под клетвом.

4. правило:

Ако неко казује (тврди) о свештенику који је ступио у брак, да такав није достојан да причешћује када служи литургију, такав нека буде под клетвом.

5. правило:

Ако неко учи друге да пренебрегавају дом Господњи и сабрања која бивају у њему (цркви), такав нека буде под клетвом.

6. правило:

Ако неко жели да изван цркве чини некаква своја црквена сабрања, а истовремено презире она у цркви, а ту нема свештеника који је по вољи еписѡпа, такав нека буде под клетвом.

7. правило:

Ако неко жели да приносе од плодова прима или раздаје ван цркве, без воље (допуштења) еписѡпа или онога коме је то поверено, такав нека буде под клетвом.

ПРА́ВНЛО ѱ.

Ѣце ктò дѣтѣ, нлн пріемлетѣ плодопрнношѣніа мнѣм ѣпіскопа, нлн поствлѣннагѡ оуправлѣтн благотворѣніа мн: н даюціи, н пріемлюціи, да бѣдетѣ подъ клѣтвомъ.

ПРА́ВНЛО Ѱ.

Ѣце ктò дѣбствѣдетѣ, нлн воздѣржнѣлетѣ, оудалѣа ѿ брака, ѣкѡ гнѡшлюціиѣ нмз, а не рѣдн сіа мѡа доврѡты н бѣтѣнн дѣбствѣа: да бѣдетѣ подъ клѣтвомъ.

ПРА́ВНЛО ѣ.

Ѣце ктò нз дѣбствѣлюцихѣ рѣдн гдѣ, бѣдетѣ превозносітнѣа надъ бракоочѣтлѣшннѣа: да бѣдетѣ подъ клѣтвомъ.

ПРА́ВНЛО ѣ.

Ѣце ктò презирѣетѣ творѣцихѣ бѣчѣн любѣн по бѣрѣѣ, н созываетѣцихѣ брѣтїю въ чѣстѣ гдѣ, н не хѡщѣтѣ нмѣтн ѡбщѣніѣ въ приглѡшѣніахѣ, ннзкнмз почнтѣа творѣмоѣ: да бѣдетѣ подъ клѣтвомъ.

ПРА́ВНЛО ѣ.

Ѣце ктò нз мѡжѣн, рѣдн мнѣмагѡ подвижннѣтѣа, оупотреблѣетѣ ѡрѡвѣю вѣрхнюю ѡдѣждѣ, н, ѣкн бы ѿ егѡ полѣчѣа прѣбѣднѡстѣ, ѡдѣждѣетѣ тѣхѣ, котѡрыѣ со благоговѣніѣмз носѣтѣ шѣлкѡвѣа ѡдѣѣніа, н оупотреблѣютѣ ѡбщѣю н ѡбыкнѡвѣніѣмз принаѣтѣю ѡдѣждѣ: да бѣдетѣ подъ клѣтвомъ.

ПРА́ВНЛО ѣ.

Ѣце нѣкѣа женѣ, рѣдн мнѣмагѡ подвижннѣтѣа, премѣннѣтѣ ѡдѣѣніѣ, н, влѣетѡ ѡбыкнѡвѣннѣа женскѣа ѡдѣждѣ, ѡблѣѣтѣа въ мѡжскѣю: да бѣдетѣ подъ клѣтвомъ.

ПРА́ВНЛО ѣ.

Ѣце котѡрѣа женѣ ѡстѣвнѣтѣ мѡжа, н ѡнтн вѡсхѡщѣтѣ, гнѡшѣаѣа бракомз: да бѣдетѣ подъ клѣтвомъ.

8. правило:

Ако неко даје или прима приносе од плодова мимо епископа или онога кога је он поставио, нека је под клетвом и онај који даје, и онај који прима.

9. правило:

Ако је неко у девствености или се уздржава, удаљујући се од брака и гнушајући га се, а то чини не ради добра и светиње, тај нека буде под клетвом.

10. правило:

Ако се неко од оних који су се прихватили девствености ради Господа, горди над онима који су у браку, тај нека буде под клетвом.

11. правило:

Ако неко презире оне који чине вечере љубави из вере и који сазивају браћу у част Господа, и не желе имати заједницу са позванима сматрајући да је све то ништавно, тај нека буде под клетвом.

12. правило:

Ако неко од мужева, ради тобожњег подвижништва, носи грубу горњу одежду, и ради тога (тобож) добија праведност, те осуђује оне који побожно носе одећу од свиле и користе обичну и свакодневну одећу, тај нека буде под клетвом.

13. правило:

Ако нека жена, ради тобожњег подвижништва, промени одећу, и уместо обичне женске одеће, облачи се у мушку, таква нека буде под клетвом.

14. правило:

Ако нека жена остави мужа, и пожели да оде, гнушајући се брака, таква нека буде под клетвом.

ПРА́ВИЛО ѿ.

И́ще ктò дѣтѣй своихъ ѡстѣвляѣтъ и не пичлѣтъ, и не привѣдѣтъ, по возмòжнòсти, къ подобающѣмъ благочѣстїю, но, подѣ предлòгомъ ѡщѣльничества, нерадѣтъ ѡ нихъ: да бѣдетъ подѣ клѣтвомъ.

ПРА́ВИЛО ѡ.

И́ще котòрыа дѣти, подѣ предлòгомъ благочѣстїа, ѡстѣвляѣтъ своихъ родитѣлей, наиплѣе бѣрныхъ, и не воздадѣтъ подобающїа чѣсти родитѣламъ, да бѣдѣтъ подѣ клѣтвомъ. Впрòчемъ правобѣрїе да бѣдетъ ѡмнѣ соблюдаемо предпочтѣтельнѣо.

ПРА́ВИЛО ѡ.

И́ще котòрѣа жена, радѣ мнѣмагѡ подвижничества, ѡстрижѣтъ власи, котòрыа далѣ ѿ бѣ въ напоминанїе подчинѣнности: таковаа, ѡакѡ нардѣшающаа заповѣдь подчинѣнности, да бѣдетъ подѣ клѣтвомъ.

ПРА́ВИЛО ѡ.

И́ще ктò, радѣ мнѣмагѡ подвижничества, постѣтъ въ дѣнь воскресный: да бѣдетъ подѣ клѣтвомъ.

ПРА́ВИЛО ѡ.

И́ще ктò и́з подвижниковъ, безѣ тѣлеснаа нужды, вознòститѣа и разрѣшаѣтъ посты, преданные къ ѡбщѣмъ соблюденїю и хранѣмымъ цѣрковїю. пребывааа причѣмъ въ полномъ радѣмѣ: да бѣдетъ подѣ клѣтвомъ.

ПРА́ВИЛО ѡ.

И́ще ктò, пришедши въ надмѣнное расположѣнїе, гнѣшааа ѡсѣдѣетъ собрѣнїа въ чѣсть мѣчениковъ, и совершаааа въ ѡныхъ лѣжѣнїа и пѣмѣти ихъ: да бѣдетъ подѣ клѣтвомъ.

ПРА́ВИЛО ѡ.

Сїа же пѣшемъ, постѣвляааа прегрѣды не тѣмъ, котòрые въ цѣрквѣ бѣжѣй, по пнѣнїю, подвижничествѣати желѣютъ, но тѣмъ, котòрые подвижничество прѣмѣютъ въ побѣдѣ гордостѣи, вознòсѣтѣа надѣ жнѣдѣннѣи прѣстѡ, и вопреки пнѣнїамъ и цѣркѡвнымъ прѣвнѣамъ вѣдѣтъ нѡвѣстѣи. Такѣмъ ѡбразомъ мы и дѣветъ, со смиренїемъ соединѣнное, чѣтѣмъ, и воздержанїе, съ чѣстнòстїю и благочѣстїемъ соблюдаемое, прѣемлемъ,

15. правило:

Ако неко остави своју децу и не храни их, и не приводит их, колико може, ка побожном животу, него их, под изговором отшелништва, запоставља, тај нека буде под клетвом.

16. правило:

Ако нека деца, под изговором благочешћа, остављају своје родитеље (нарочито ако су верујући), и не дају потребну бригу родитељима, такви нека буду под клетвом. Уосталом, више од свега нека чувају правоверје.

17. правило:

Ако нека жена, ради тобожњег подвижништва, ошиша (одсече) косу коју јој је Бог дао ради напомене о подчињености, таква, као нарушитељ заповести о подчињености, нека буде под клетвом.

18. правило:

Ако неко, ради тобожњег подвижништва, пости недељом, нека буде под клетвом.

19. правило:

Ако се неко од подвижника, без телесне нужде, узноси и разрешава од постова који су предати на опште чување свих који су у Цркви, а при томе је при пуној свести, тај нека је под клетвом.

20. правило:

Ако неко, дошавши у надмено (гордо) расположење, и гнуша се сабрања у част мученика и служби које се врше у њихов спомен, тај нека је под клетвом.

21. правило:

И ово ми прописујемо, не да поставимо преграде онима који намеравају да по Светом Писму буду у подвижништву и у Цркви Божијој, него за оне који под изговором врлине, само се поводе за својом гордошћу и узносе се над онима који живе једноставним животом, те насупрот Светом Писму и црквеним правилима, уведе некакве новотарије. Према томе, ми поштујемо девственост са смиреном усамљеношћу; поштујемо и уздржање када је она очувана у благочешћу; поштујемо и смирено отшелништво

и смиренное шшэльничество и мѣрихъ дѣла
удобрѣемъ, и брачное чѣстное сожителство
почитаемъ, и богатства еъ правдою и
благотвореніемъ не оуничижаемъ: и престоѣ и
малоцѣнность одеждъ, оупотребляемыхъ чокмъ
рѣди попеченіа о чѣлѣ незысканнаго, похваллемъ:
а и знеженнаго въ малкои одеждѣ хожденіа
вѣрцѣемъ. И домы бѣтѣи почитаемъ, и собраніа
бывающыа въ нѣхъ, ѣкѣ свѣтъ и полѣзныа
пріемлемъ, не заключаа благочестіа въ домахъ, но
почитаа всѣкое мѣсто, созданное во ѣма бѣтѣе, и
хожденіе въ цѣрковь бѣтѣю на пользѣ оубо
пріемлемъ: и избѣточествующыа благотвореніа
братѣи, по преданіамъ, по рѣдствомъ цѣрквѣи нѣцымъ
бывающыа, оублажаемъ: и, да речемъ вкратцѣ,
желлемъ, да бываотъ въ цѣрквѣи всѣа принѣтѣа и
бѣжественныхъ писаній и апостольскихъ преданій.

од света, као и живот у браку; поштујемо и
богатство које је праведно и добротворно;
похваљујемо једноставност и умереност у
одевању, које без непотребних украса служи да
покрије тело; али, осуђујемо када се при одевању
жуди за раскоши. Такође одајемо поштовање
домовима Божјим и сматрамо за света и корисна
сабрања која бивају у црквама, не ограничавајући
благочешће само на те домове, него поштујемо и
свако друго место саздано у име Божије.
Уважавамо и заједничку службу која бива у храму
ради заједничког добра, и похваљујемо велика
доброчињења браће, која бивају по предању,
ради користи сиротиње. И да кажемо у најкраћем:
желимо да у Цркви буде сачувано све што је
предато Светим Писмом и апостолским
предањем.

ПРАВИЛО а.

Всѣ дерзѡціѣ нарѡшати ѡпредѣленіе сватѡго и великаго собора, въ нѣкѣн бѣвшаго, въ прѣдѣтѣвѣн благочестивѣншаго и бѣлоубѣзливѣншаго цара константина, ѡ сватомъ праздникѣ спасительныхъ плѣхн, да бѣдѡтъ ѡлѣченнѣ ѡ ѡбщѣнїа и ѡбѣрженнѣ ѡ цѣрквн, ѡце продолжатъ любопрїятельнѡ возставати протївѡ добраго ѡрѣтановленїа. И сїѣ речѣно ѡ мїра́нахъ. Ѣще же ктѡ нѣз прѣдѣтѡлѣтѣлѣн цѣрквн, єпіскопъ, нѣн прѣсвѣтеръ, нѣн дїаконъ, поелѣт сего ѡпредѣленїа, дерзнетъ къ развращенїю людеѣн, и къ возмѡщенїю цѣрквѣн, ѡобнѣтсѡ, и со іѡдѣлнн совершати плѣхѡ: таковаго сватѣн соборъ ѡнѣнѣ ѡрѣже ѡбѡдѡлетъ, бѣтн чѡждымъ цѣрквн, ѡкѡ содѣлѡвшаго сѡ не тѡкмѡ вннѡю грѣхѡ дѡа сѡмагѡ сѡбѡ, но и вннѡю разстрѡйствѡ и развращенїа мнѡгнхъ. И не тѡкмѡ таковохъ соборъ ѡрѣшѡлетъ ѡ свѡценнослѡженїа, но и всѣхъ дерзѡцнхъ бѣтн въ ѡбщѣнїн сѡ нѣмн, по нѣхъ нѣзверженїн нѣз свѡщенствѡ. Нѣзверженнѣ же лншѡютѡ и внѣшнѣа чѣстн, каковыѡ бѣлн ѡнѣн прнчѡстннѣ по сватомѡ прѡбнлѡ и бѣжїю свѡщенствѡ.

ПРАВИЛО б.

Всѣ вхѡдѡціѣ въ цѣркѡвѣ, и слѡшѡціѣ свѡщеннѣа пнелїа, но, по нѣкоемѡ ѡклоненїю ѡ порѡдка, не ѡчѡстѡвѡціѣ въ молнѣтѣ сѡ народомъ, нѣн ѡбращѡціѣ сѡ прнчѡшенїа свѡтѣа євхарїстїн, да бѣдѡтъ ѡлѣченнѣ ѡ цѣрквн дѡтѡлѣ, кѡкѡ испѡвѣдѡютѡ, ѡкѡжетъ плоды поклѡнїа, и бѣдѡтъ просїтн прощѣнїа, и такнмъ ѡбразомъ возмѡгѡтъ полѡчнтн ѡное. Да не бѣдетъ же позвѡлено нѣмѣтн ѡбщѣнїе сѡ ѡлѣченнѣмн ѡ ѡбщѣнїа, ннже сѡднѣтсѡ въ дѡмы и молнѣтсѡ сѡ нахѡдѡцнмнѣа внѣ ѡбщѣнїа цѣркѡвнагѡ: чѡждѡцнхѡа сѡврѡнїн ѡднѡн цѣрквн не прїнѡмнѣн и въ дрѡгѡн цѣрквн. Ѣще же ктѡ нѣз єпікопѡвѡ, нѣн прѣсвѣтерѡвѡ, нѣн дїаконѡвѡ, нѣн ктѡ лнко нѣз клїра, ѡкѡжетѡ сѡвѡщѡцнмнѣа сѡ ѡлѣченнѣмн ѡ ѡбщѣнїа: да бѣдетъ и сѡмъ внѣ ѡбщѣнїа цѣркѡвнагѡ, ѡкѡ пронзѡвѡдѡцїн замѣшѡтѣльствѡ въ чннѣ цѣркѡвномъ.

1. правило:

Сви који се усуде повредити наредбе великог и светог Собора, који је био у Никеји, у присуству благочестивога и Богу омиљеног цара Константина, о светом празнику спасительне Пасхе, морају бити одлучени од заједничарења (општења) и искључени из Цркве, ако наставе да својевољно устају против онога што је по добру установљено. И ово овде, речено је и у погледу улаика. А ако се међу предстојатељима Цркве неки од епископа, свештеника или ђакона нађу да после овога што је одлучено, ради саблазни (узмућења) народа и узнемиравања Цркве, поступају по своме и празнују Пасху заједно са Јудејима, такве свети сабор већ сада сматра за издвојене из Цркве, јер не само да су себе увели у грех, него су били узрок томе да и многи други уђу у грех, те да се покваре и да се изопаче. Свети Сабор такве разрешује од свештенослужења, и не само њих, него и оне, који после њиховог свргнућа, буду у заједници са њима. Свргнути морају бити лишени и спољашње части коју су они имали, по светом правилу и свештенству Божијем.

2. правило:

Сви они који долазе у цркву и слушају Свето Писмо, али који не желе да заједно са народом учествују у молитву, или се склањају од светог причешћа ради неких својих разлога, такви нека буду одлучени из Цркве све док се не исповеде, принесу плодове покајања и затраже опроштај. Тек тада могу бити причешћени. Нека не буде дозвољено да се има заједница са онима који су одлучени од ње (заједнице), нити одлазити у куће и молити се са онима који су изван црквене заједнице. Који су страни за сабрање једне цркве нека не буду примани на сабрања друге. Ако неко од епископа, свештеника, ђакона или неко други из клира има заједницу са онима који су одлучени, нека и сам буде изван црквене заједнице као онај који ствара неред у црквеном поретку.

ПРА́ВНО ҃.

ѿце ко҃то́рыи преевѣ́терз, ѿнѣ дѣ́аконз, ѿнѣ бо̀о̀бще к҃то́ лнбо ѿзъ свѣщѣ́ннагѣ чїна, ѡ́ртѣбнѣз свѣ́н прѣдѣ́лз, прѣ́идетз въ дрѣ́гїи, по҃то́мз со̀верше́ннѣ преее́лѣл, по̀кѣ́нїтѣл преевѣ́тн во ѿно́мз прѣдѣ́лѣ до́лгое вре́мѣ: тако̀во̀мѣ не свѣщѣ́ннодѣ́йствѣати, ѿ напѣ́че, ко҃гда со̀бственнѣи ѣ́гѡ ѣ́пископз при́зываетз ѣ́гѡ, ѿ ѡ́бѣ́ждѣетз возвратѣ́тнѣл въ свѣ́н при́ходз, ѿ ѣ́нѣ не повинѣ́тѣл. ѿце же ѿ ѡ́пѡ́рствѣати вѣ́детз въ безчї́нїи: то со̀верше́ннѣ да вѣ́детз ѿзвѣ́реннѣ ѡ́ свѣщѣ́ннослѣ́жнїтельствѣ, безъ возмо́жногѣ возста́новленїѣ въ прѣ́жнїи чїнѣ. ѿце же ѿзвѣ́реннаго по се́и причї́нѣ прї́иметз ѿнѣи ѣ́пископз: то ѿ се́и да подле́жнїтз ѣ́пїтїлїи ѡ́ ѡ́бщѣ́лѣ со̀бо́рѣ, ѿкѣ́ нарѣ́шнїтель цѣрковнѣх по̀ста́новленїи.

ПРА́ВНО ҄.

ѿце ко҃то́рыи ѣ́пископз, ѿзвѣ́реннѣи ѡ́ ѿна со̀бо́ромз, ѿнѣ преевѣ́терз, ѿнѣ дѣ́аконз сво́и мз ѣ́пископомз, дѣ́рзнетз со̀верше́ннѣи кѣ́кѡ лнбо свѣщѣ́ннѣи слѣ́жѣ: ѣ́пископз лн по прѣ́жнемѣ сво́емѣ ѡ́бщѣ́ннѣи, ѿнѣ преевѣ́терз, ѿнѣ дѣ́аконз: тако̀во̀мѣ ѡ́нѣ не позво́лѣетѣ, на дрѣ́гѡмз со̀бо́рѣ, ѿнѣ на дѣ́ждѣ́ возста́новленїѣ въ прѣ́жнїи чїнѣ ѿмѣ́тн, ѿнѣ до прї́несїѣ ѡ́правдѣ́нїѣ допѣ́шенѣ бѣ́тн. Но ѿ бѣ́тѣ со̀вѣщѣ́нїѣмз ѣ́з ѿнѣмз да вѣ́дѣ́тз ѡ́мѣ́ченѣи ѡ́ цѣ́рквѣ, ѿ напѣ́че, ко҃гда знѣ́л ѡ́вѣ́ждѣ́нїе прѡ́нзнесѣ́ннѣо прѡ́чнѣ́лѣ вѣ́шнѣ́ннѣх, дѣ́рзнѣ́тз ѿмѣ́тн ѡ́бщѣ́нїе ѣ́з ѿнѣм.

ПРА́ВНО ҅.

ѿце ко҃то́рыи преевѣ́терз, ѿнѣ дѣ́аконз, прѣзрѣ́вѣз сво́егѡ ѣ́пископа, ѡ́мѣ́чнїтз ѿ мз се́е ѡ́ цѣ́рквѣ, ѿ на чнї́етз тѣ́ворнїтн ѡ́сѡ́былѣ со̀брѣ́нїѣ, ѿ по̀ста́внїтз жѣ́ртвеннїкз, ѿ при́зываетъ ѣ́пископомз не по̀корнїтѣл, не во̀хѡ́щѣетз ѣ́мѣ́ повинѡ́вѣ́тнѣл, ѿ бѣ́вѣз при́зываетъ ѣ́днѡ́ждѣ ѿ двѣ́ждѣ, не по̀мѣ́шлетз: тако̀во̀бїи да вѣ́детз со̀верше́ннѣи ѿзвѣ́реннѣи ѿзъ сво́егѡ чїна, ѿ ѡ́нѣ не мо́жетз до слѣ́женїѣ допѣ́шенѣ бѣ́тн, ѿнѣ пѣ́кн во̀спрї́ѣтн прѣ́жнїю сво́ю чѣ́стѣ. ѿце же ѡ́пѡ́реннѣ вѣ́детз возмѣ́щѣ́лѣ цѣ́ркѡвѣ, ѿ возста́вѣл прѡ́чнѣ́лѣ ѣ́л: то ѿкѣ́ мѣ́тѣ́ннѣкз, да вѣ́детз ѡ́кѣ́роцїѣ́мз внѣ́шнѣи влѣ́стїю.

3. правило:

Ако неки свештеник, или ѣ́акон, или неко други из свештеничког реда, остави своју парохију и пође у другу, а затим се у потпуности пресели, такав више не сме да свештенодѣ́ствује, тим пре ако га ѿегов епископ позива и настоји да га врати у ѿегову парохију, а он се томе не повинује. Ако остане упоран у том незако̀у, треба га сасвим лишити свештенослужите́ства, без могу́ности поновног поставље́нѣ у прѣ́шнїи чин. Ако неки други епископ прими клирика који је свргнут због овог разлога, тада и он (епископ) подле́же епитимији (издатој) од општег сабора јер нарушава црквене законе.

4. правило:

Ако је неки епископ сабором низвргнут са чина, или свештеник, или ѣ́акон од стране свог епископа, па се дрзне да обавља неку свештену службу коју је раније обављао као епископ, свештеник или ѣ́акон, такав не само да више не може гајити наду да ће на другом сабору бити узведен у ранији чин, или да се може бранити, него ће заједно са ѿиме бити одлучени (из Цркве) и они који буду имали заједницу са ѿима, а нарочито ако буду знали за осуду против поменутих лица, па се и поред тога усуде да имају заједницу са ѿима.

5. правило:

Ако се неки свештеник или ѣ́акон, прѣзревши свога епископа, одвоји од Цркве, и почне да ствара неко своје сабрање и постави жртвеник, и противи се епископу када га овај позове, и неће да му се повинује када га позове и први и други пут, такав нека у потпуности буде свргнут из свог чина, те не може обављати никакво служење нити може уживати прѣ́шнїю част. Ако остане упоран у узмућивању Цркве и устајао против ѿе, као изазивача метежа, нека буде укѣ́рошен спо́лѣшнѣом (световном) влашћу.

ПРА́ВИЛО 5.

И́ще ктò сво́имъ е́пископомъ ѿлѣченъ ѿ о́бщениа церко́внаго: тако́ваго дрѹгѣмъ е́пископомъ не прѣжде прѣиматиъ въ о́бщениѣ, рѣзѣтъ когдѣ сво́имъ е́пископомъ прѣиматъъ е́детъ, и́ли когдѣ соотѣвѣтѣа собо́ръ, и́ о́нъ предѣтѣвъ прѣнеетъъ ѿпрѣдѣнѣе, и́ оубѣдѣнъ собо́ръ, полѹчитъъ ѿ негѡ и́ноѣ ѡ себѣ рѣшенѣе. То́ же ѡпредѣленѣе да соблю́детѣа дла мѣранъ, и́ дла преевѹтѣрѡвъ, и́ дла дѣаконѡвъ, и́ дла вѣхъ соотѡщнхъ въ клирѣ.

ПРА́ВИЛО 6.

Никогѡ и́зъ стѣранныхъ не прѣиматиъ безъ мѣрныхъ гра́матъ.

ПРА́ВИЛО 7.

Сѣльскѣе преевѹтѣры не посылаютъ каноническхъ посланій: рѣзѣтъ то́кмѡ къ соотѣвѣннымъ е́пископомъ посланѣа посылаютъ. И́ е́ще безъ поро́ка хорепѣископы дѣютъ мѣрныхъ гра́маты.

Подъ и́менемъ каноническхъ, то́ е́сть, церко́внымъ прѣвлалемъ ѡпредѣленныхъ посланій, рѣзѣмѣютѣа пѣсьма, и́ли гра́маты, двѣсѣма ѿ е́пископа клирѣкамъ, и́дѣщымъ въ е́пѣрхѣю дрѹга́го е́пископа, по предосторо́жности, чтѡбы мѣраннхъ не бы́л прѣиматъъ за клирѣка, и́ли ѿлѣченный ѿ е́лѣженѣа церко́внаго не бы́л допѣченъ до о́наго, по невѣдѣнѣю.

ПРА́ВИЛО 8.

Въ ка́ждой о́бласти е́пископомъ до́жно вѣдати е́пископа, въ митропо́лиа начальствѹющаго, и́ и́мѣюаго попечѣнѣе ѡ всѣй о́бласти, та́къ ка́къ въ митропо́лию ѡвѣдѣ стѣкаютѣа вѣсѣ, и́мѣющѣе дѣла. Посемѹ рѣзѣдѣденѡ, чтѡбы о́нъ и́ чѣстѣю прѣимѹщѣствѡвалъ, и́ чтѡбы прѡчѣе е́пископы ничегѡ о́собеннѡ вѣжнаго не дѣлалъ безъ негѡ, по дрѣвле прѣимѹтѡмѹ ѿ о́тѣцъ на́шнхъ прѣвлалѣ, кромѣ тогѡ то́кмѡ, чтѡ ѡно́сѣтѣа до е́пѣрхѣн. прѣнадежащѣа ка́ждомѹ и́зъ нѣхъ, и́ до е́ленѣнѣ, соотѡщнхъ въ е́ла прѣдѣлѣхъ. И́бо ка́ждый е́пископъ и́мѣетъъ влѣстѣ въ своѣй е́пѣрхѣн, и́ да оуправлѣетъъ сѣю, съ прѣнѣчѣствѹющѣю ка́ждомѹ ѡсмѡтѣрѣтельностѣю, и́ да и́мѣетъъ попечѣнѣе ѡ всѣй стѣранѣ, соотѡщѣей въ зѡвѣиснѡстѣн ѿ е́гѡ гра́да, и́ да порѣвлѣетъъ преевѹтѣрѡвъ и́ дѣаконѡвъ, и́ да рѣзѣнѣетъъ вѣсѣ дѣла

6. правило:

Који је одлучен од свог епископа, не може бити примљен од других епископа, ако га најпре није поново примио његов епископ или ако се није пред сабором епископа оправдао и све уверио о својој невиности, те због тога од сабора добио другачију одлуку. Ово нека важи и за лаике, и за свештенике, и за ђаконе и за све који припадају клиру.

7. правило:

Никога од странаца не треба примати без „грамата мира“.

8. правило:

Сеоски свештеници не могу издавати канонске посланице (листо́ве), него оближњим епископима могу слати само обичне дописе. Хорепѣископи који су без порока, могу издавати „грамате мира“.

9. правило:

У свакој епархији епископи треба да знају епископа који началствује у митрополији, и који води старање о својој епархији јер се у митрополију стичу многи ради послова. И због тога се наређује, сходно древном правилу наших Отаца (које увек важи), да поменути предстојник митроплије мора имати првенство и у части, као да ни други епископи ништа важније без њега не могу предузимати, осим онога шта се тиче њихове области и села која су у њима. Сваки епископ има власт над својом облашћу, и са њом мора управљати са нарочитом пажњом, и марљиво се старати о свим местима која зависе од његовог града, дакле и свештенике и ђаконе рукополагати, и свако друго дело чинити веома промишљено. А изван овога он не може предузимати без епископа митрополије, а такође и без сагласја осталих епископа.

сз разсудженіемз. Дѣлѣ же да не покѣшѣтсѣ что
лико творити безъ єпископа митрополїи, а также и
єи безъ согласїа прочїихъ єпископовъ.

ПРАВИЛО г.

Свѣтѣиї соборъ за благо разсудѣа, чтобы
свѣтѣиїе въ малыхъ градѣхъ илїи велихъ
предѣлѣтелн, илїи такъ именованые хорєпископы,
знаѣи своѣ мѣрѣ, хотѣа бы онн и по чїнѣ
єпископѣа прїѣлн рѣкоположенїе: чтобы онн
оуправлялн токмѣ подчиненными имъ церкѣамн, и
ограниченными имн своѣ попеченїе и распорѣженїа:
чтобы поставлялн чтецовъ, ѡподїаконовъ и
заклннѣтелей, и доволѣтвобавлнса пронзводѣтвомъ
токмѣ въ ии чїны, а поставлѣти преевѣтѣра илїи
дїакона не дерзѣлн безъ болн съцагѣ во градѣ
єпископа, котѣромѣ подчиненъ хорєпископъ и єгѣ
ѡкрѣгъ. Ице же ктѣ дерзнетъ преевѣтѣти єе
ѡпредѣленїе: то да лишнѣтсѣ и тоѣ чѣсти, котѣрѣю
имѣетъ. Хорєпископъ же да поставлѣетсѣ ѡ єпископа
града, коемѣ подчиненъ єгѣ ѡкрѣгъ.

ПРАВИЛО д.

Ице котѣрѣи єпископъ, илїи преевѣтѣръ, илїи вѣсѣцѣ
ктѣ лико иѣ клнра безъ сонзволенїа и граматаъ ѡ
єпископовъ ѡблѣти, и наипѣче ѡ єпископа
митрополїи, дерзнетъ ѡнтн къ царю: таковои да
вѣдетъ ѡрѣшенїа, и лшнѣн не токмѣ ѡбщнїа, но
и доотѣннѣтсѣ, какоє имѣлъ, ѣкѣ дерзновѣшїи,
вопрекн правнлмъ церкѣн, стѣжѣти елѣхѣ
єголюбѣзничѣшагѣ царѣ нашегѣ. Ице же
невѣходнмаѣ нѣжда застѣвнѣтъ когѣ итн къ царю:
таковои да творнѣтъ єе сз разсмотрѣнїемъ и
сонзволенїемъ єпископа митрополїи и прочїихъ тоѣ
ѡблѣти єпископовъ, и да напѣтѣтѣдетсѣ граматами
ѡ ннхъ.

ПРАВИЛО е.

Ице котѣрѣи преевѣтѣръ, илїи дїаконъ, иѣвѣрженнїи
ѡ своегѣ іана своимъ єпископомъ, илїи дѣже єпископъ
иѣвѣрженнїи соборомъ, дерзнетъ стѣжѣти елѣхѣ
царѣкомѣ: подобѣтъ ємѣ ѡбратнѣтнса къ большемѣ
соборѣ єпископовъ, и тоѣ, въ чѣмъ мннѣтсѣ быти
правъ, предложнѣти множайшымъ єпископамъ, и ѡ
ннхъ прїѣти иѣслѣдованїе и ѡкончѣтельнїи вѣдѣ.
Ице же, єнхъ пренебрегшн, царю стѣжѣти вѣдетъ:
таковои да не ѡдѣстѣнѣтсѣ ннкакѣгѣ проценїа,

10. правило:

Свети Сабор је добро расудио да епископи у
малим градовима или селима, или тако звани
хорєпископи, премда су рукоположени као
епископи, ипак морају знати своје границе и
управљати Црквама које су њима подчињене и
старати се о истим, постављајући чтеце,
ипођаконе и заклинѣаче, к задовољпти се тиме
што могу да их постављају. Свештеника или
ђакона нека се не усуде постављати без епископа
града коме је хорєпископ и његов округ
подчињен. Ако се неко дрзне да преступи ову
наредбу, нека буде лишен оне части коју има.
Хорєпископа нека поставља епископ града коме је
подчињен његов округ.

11. правило:

Ако се неки епископ, или свештеник, или неко ко
припада клиру усуди да пође к цару без дозволе и
грамате епископа области, а нарочито епископа
митрополије, такав мора бити искључен и лишен
не само заједнице, него и достојанства које ужива
јер се усудио, супротно црквеним правилима, да
досађује богољубљеном цару нашем. Ако неко
има неопходну потребу да дође к цару, то може
учинити само са знањем и допуштењем епископа
митрополије и осталих епископа те области, и
нека крене на пут носећи њихове грамате.

12. правило:

Ако је неки свештеник, или ђакон био свргнут из
чина од стране свог епископа, или је неки епископ
био свргнут од стране сабора, те се дрзне да
досађује цару, а требао је да се обрати пред
сабором епископа и пред њима изнети оно за шта
сматра да је истина, те да се подчини њиховом
суду, ако такав пренебрегне ове (епископе), и
узнемири цара, нека такав не добије никакав
опрштај, да не буде места његовој заштити и
нека нема наде за поновно востановљење.

да не бѣдетъ мѣста ѿгвѣщенію, и да не имѣетъ
онъ надежды возстановленія.

ПРАВИЛО 71.

Ни которыи епископъ да не дерзаетъ иже единымъ
епархїи переходити въ другую, ни поставляти кого
либо въ церквѣ елико для совершенія
свщеннослуженія, ниже приводити съ собою другыя,
развѣ неидетъ, бысть призванъ грамотами
митрополита и епископа съ нимъ епископовъ, въ
область которыя переходитъ. Иже же никѣмъ не
бысть призванъ, бысть по рѣшенію поидетъ для
рѣшительнаго некоего, и для оутроенія
церковныхъ дѣлъ, до него не принадлежащихъ: то
всѣ единако имъ да бѣдетъ несправедливымъ: и
онъ, за безчїиіе свое и за безразумное начинаніе,
да понесетъ причиною наказаніе, чрезъ немедленное
изверженіе иже своею чїною епископомъ.

ПРАВИЛО 72.

Иже которыи епископъ бѣдетъ единакъ въ какыя
либо епархїи, и елико, что епископы толико елико
бѣдетъ въ разногласїи ѿ немъ, оныи признавалъ
подобнаго невиннымъ, а другыя виновнымъ: то,
рѣши прекращенія еликаго сомненія, оутроенно
свѣтомъ соборъ, чтобы епископъ митрополитъ
призвалъ иже елико елико елико елико елико елико
епископовъ, которыя быль раздѣленъ бы дѣло, и
разрѣшилъ сомненіе, дабы оныи елико елико елико
толико елико елико елико елико елико елико елико
поставлено.

ПРАВИЛО 73.

Иже которыи епископъ, елико елико елико елико
некоего елико елико елико елико елико елико елико
епископовъ толико елико елико елико елико елико елико
пронзвездитъ на него единныи приговоръ: такобыи
другыи епископы ѿныи да не елико елико елико елико
толико елико елико елико елико елико елико елико елико
чѣвдымъ.

13. правило:

Ни један епископ нека се не усуди да прелази из једне епархије у другу ради постављања (неког од клирика), па ни онда када поред себе има и других епископа, осим ако није позван митрополитовом грамотом и епископима који су са њим, а у чију област треба да дође. Уколико није позван ни од кога, те против правила дође да некога постави (рукоположи) и да га постави да управља црквеним делима, нека то шта учини нема никакве вредности, и нека се подвргне заслуженој казни кроз низвргнуће са чина, онако како је од сабора одлучено.

14. правило:

Ако неки епископ треба да буде осуђен због неких прекршаја, а деси се да су у епархији различита мишљења о њему, тако да једни сматрају да је он невин, а други да је крив, да би се прекинула свака сумња, свети Сабор је установио да епископ митрополије позове из оближњих области још неколико епископа који ће се упознати са свим потребним, те разрешити о томе, и да би затим, сви заједно утврдили оно како треба да буде.

15. правило:

Ако је неки епископ оптужен због неких прекршаја, и од свих епархијских епископа осуђен, па сви сагласно донесу једну оптужбу против њега, такав не може тражити суд од других епископа, него мора остати једногласна одлука епархијских епископа.

ПРА́ВИЛО ѿ.

ѡце ко́торый е́пископъ, не имѣющій е́пархію, вѣторгнетца въ цѣрковь не имѣющую е́пископа, и вохититца престолъ ѿ безъ конзволѣнїа совершеннаго собора: такоуѣи да ездеть ѡвѣрженъ, хотѣа бы е́го и́збиралъ всѣхъ народъ, ко́торый о́нъ себѣ вохитилъ. Совершенный же соборъ ѿеть что́тъ, на ко́торомъ прїидутъ едетъ еъ прочїи и митрополїтъ.

ПРА́ВИЛО зї.

ѡце ко́торый е́пископъ, прїѣвъ рѣкоположенїе во е́пископа, и бѣвъ ѡпредѣленъ нача́льствовати надъ людми, не прїиметь е́лжѣнїа, и не соглашѣа поити во вѣдѣнїю е́мѣ цѣрковь: такоуѣи да ездеть ѡвѣженъ ѡ общенїа цѣрковнаго, докѡлѣ бѣвъ понѣженъ, не прїиметь е́лжѣнїа, илї докѡлѣ не постанѡбитца ѡ немъ како́го лнѡ ѡпредѣленїа совершенный соборъ е́пископовъ что́ ѡблаети.

ПРА́ВИЛО иї.

ѡце что́ поставленный во е́пископа, не по́ндеть въ что́тъ е́дѣла, въ ко́торый о́нъ поставленъ, не по своѣй вниѣ, но илї по непрїа́тїю е́го народомъ, илї по дрѡгой причїнѣ, ѡ негѡ не званїемъ: такоуѣи да ѡчїстѣдетъ и въ чѣти и е́лжѣнїи е́пископикомъ, что́кми нн мала не вѣшнѣла въ дѣла цркви, гдѣ пребываетъ, и да ѡжидаетъ, что́ ѡпредѣлитца ѡ немъ совершенный соборъ что́ ѡблаети, по е́дѣленїи въ о́ный дѣла.

ПРА́ВИЛО дї.

Е́пископъ да не поставлѣетца безъ собора и прїидутѣа митрополїта ѡблаети. И когда е́и прїидутѣдетъ: что́ лѣше ѿеть бѣти кѡпнъ еъ нїмъ и е́емъ что́ ѡблаети е́лжѣнїемъ: и прїа́чно митрополїтѣ е́звѣти и́хъ чрезъ посланїе. И ѡце е́вердетъ вѣе: лѣше ѿеть. ѡце же е́е не ѡдѡбно: что́ бо́льша и́хъ чѣть неѡмѣннъ да прїидутѣдетъ, илї граматами да и́звѣатъ е́ѡе соглаше, и та́къ, илї въ прїидутѣеи, илї еъ соглашема бо́льшаго числа е́пископовъ, да е́вершїтца е́дѣленїе. ѡце же и́накъ, вопреки е́мѣ ѡпредѣленїю, е́дѣлено ездеть: да не имѣетъ никако́й силы е́дѣленїе. Но ѡце е́дѣленїе е́вершїтца по ѡпредѣленномѣ прѣвнѣ, и нѣкоторы

16. правило:

Ако један епископ, који нема своју цркву, пође у другу у којој је епископски престо упражњен, и присвоји га без дозволе (**потпуног, целокупног**) сабора, такав епископ нека буде свргнут, без обзира на то ако је и изабран од стране читавог народа који је себи присвојио. Потпун избор је онај на коме, уз остале, присуствује и митрополит.

17. правило:

Ако један епископ, који је рукоположен за епископа, и буде одређен да начелствује над људима, неће да прихвати службу, нити пристаје да пође у цркву која му је поверена, такав нека буде одлучен од црквене заједнице све док се не прихвати поверене му службе или док целокупни епархијски сабор не донесе одлуку о њему.

18. правило:

Ако један епископ, пошто је постављен, не пође у област за коју је постављен, и то не по својој кривици него или због народа који неће да га прими, или због неког другог разлога (**који од њега не потичу**), такав нека ужива и част и служење епископа, али нека се не меша у дела оне цркве где се тада налази, а примиће као одлуку само оно шта целокупни епархијски сабор одлучи о њему.

19. правило:

Епископ нека се не поставља без сабора и присуства митрополита (**те**) области. А када је присутан митрополит, најбоље је да са њиме заједно буду и сви остали служитељи те области, које митрополит треба да позове нарочитом посланицом. Најбоље је ако се сви сакупе, а ако је то тешко изводљиво, свакако нека буде присутна већина њих, или нека путем грамата изјаве своју сагласност те на тај начин, или самим присуством или сагласношћу већине, нека се дотични (**епископ**) постави. Поступи ли се другачије него што је сада установљено, нека такав поступак буде безвредан. Али, ако је дотични постављен на канонски начин, а неки сетоме успротиве ради своје жеље за инатом, тада нека одлучи глас већине.

по своѣй любоприятельности воспрекословятъ: да перевозмогутъ рѣшеніе множайшихъ.

ПРАВИЛО К.

Ряди нѣждз церковныхъ, и ряди разрѣшеніа сомнительныхъ спорахъ, за благо признано, быти въ каждой области соборамъ епископовъ дважды въ лето: въ первый разъ, по третьей седмице посли праздника пасхи, такъ чтобы въ четвертую седмицу патрархальныи соборъ совершилъ, и ѿ емъ да напоминаетъ епархіяльнымъ епископамъ митрополитъ: вторымъ же соборъ быти ѿ патрархальнаго дна мѣсца октябрьа, который есть девятый перевертеа. Въ емъ соборамъ да пристѣпаютъ преэвтервы и діаконы, и всѣ почитающіе себя священныи, и ѿ собора да пріемлютъ създъ. Но никомъ да не вѣдетъ позволено представляти соборы еминъ по себѣ, безъ чѣхъ епископовъ, кѡнмъ вѣрены митрополитъ.

ПРАВИЛО КА.

Епископъ ѿ единаго предѣла да не преходитъ въ другій, ни по самовольномъ вторженію, ни по наглаго ѿ народа, ни по принужденію ѿ епископовъ: но да пребываетъ въ церкви, которую пріахъ ѿ бга въ жребіи себѣ въ началѣ, и да не преходитъ нзъ неа, по нзреченномъ ѡрже ѿ емъ прежде ѡпредѣленію.

ПРАВИЛО КБ.

Епископъ да не приходитъ во иный градъ, не подчиненный емъ, ни въ еленіе емъ не принадлежащее, даа рѣкоположеніа когѡ либо, и да не представлятъ преэвтервы и діаконъ въ мѣста, подчиненнаа другомъ епископъ, развѣ токму по созволенію епископа тоа страны. Яце же ктѡ дерзнетъ на се: то рѣкоположеніе да вѣдетъ недействительно, и онъ да подлежатъ епитиміи ѿ собора.

ПРАВИЛО КГ.

Епископъ не позволяется, вмѣстѡ себя, представляти другоа, въ преѣмника себѣ, хотѡ бы онъ былъ и при концѣ жизни: яце же что таковое содѣлано вѣдетъ: что представляніе да вѣдетъ недействительно. Но да соблюдается постановленіе церковное, ѡпредѣляющее, что епископа должно представляти не никакъ, развѣ въ соборамъ и по съдѣ

20. правило:

Ради црквенихъ потреба и да би се решила спорна питања, као правилно одлучено је да се у свакој епархији по два пута током године сакупе епископи: по први пут после треће седмице након празника Пасхе, како би се четврте недеље Педесетнице сабор окончао, и о томе ће митрополит напоменути епархијским епископима. Други пут сабор се састаје од петнаестог дана месеца октобра, који је десетог дана месеца ипервертеја . На ове саборе нека дођу свештеници и њакони, и сви који себе сматрају увређеним, и очекују суд сабора. Али, никоме није допуштено да самовольно сазива саборе без оних епископа којима су поверене митрополије.

21. правило:

Епископ не треба да се премешта из једне области у другу, било по самовољи, било да га на то присиљава народ, било да га принуђују епископи, него мора остати при цркви за коју је од почетка Богом изабран. Он ту цркву не сме остављати, сходно раније установљеном правилу о томе.

22. правило:

Епископ не сме одлазити у други град (који није њему подчињен), нити у област која му не припада ради рукоположења или да поставља свештенике или њаконе у местима која су под управом другог епископа, осим ако је за то добио допуштење од стране епископа коме та подручја припадају. Који се усуде да прекрше ово, рукоположење које су учинили неће бити признато, а он нека понесе епитимију од сабора.

23. правило:

Епископ не сме да уместо себе поставља другога за прејемника, без обзира на то што је можда пред крајем живота. Ако се догоди нешто овако, тај поступак нека буде без важности. Потребно је са се очува црквено правило које је установило да се епископ никако другачије не поставља, него од стране сабора и по суду епископа који имају власт

Ѣпископѡвѡзъ, ѡмѣющихъ влѣсть пронзвѣстити достоѡнаго, по кончинѣ прѣстѣвльшагося.

ПРѢВНЛО КД.

Доброє дѣло ѣсть, да цѣрковное стѣжѡнїе сохрѡнѣетсѧ дла цѣрквн со вѣлкимъ тѣнїемъ ѡ благою собѣстїю, ѡ сѧ вѣрою во вѣнїца ѡ сѧ бѣлѣ ѡ распорѡжѣтїи ѡнымъ сѧ разсѣжѣнїемъ ѡ влѣстїю приличествѣетъ Ѣпископѡ, котѡромѡ вѣвѣрены вѣтѣ люди ѡ дѡшн собрѡицихѣ вѣ цѣрковь. Да вѣдетъ же ѡбно принадлежѡщее цѣрквн, ѡ ѡкрыто ѡкрѡжающымъ сѧ прѣсвѣтерамъ ѡ дѡконамъ, тѣкѣ чѣобы ѡнѡ знѡл, ѡ не ѡстѣвлѡнѣ вѣ невѣдѣнїи ѡ тѡмъ, чѣто собствѣннѡ принадлежѡтъ цѣрквн, ѡ ни чѣто ѡ нїхъ не бѡло сокрыто. Ѣ тѣкѣ, ѡце сѡдѣнїемъ Ѣпископѡ прѣстѣвнїемъ ѡ житїѡ сѧ, при ѡчевїднѡсти принадлежѡцѡмъ цѣрквн, ѡ ѡнѡ не вѣдетъ расчѡчѣнѡ ѡ ѡтѣрѡчѣнѡ, ѡ собствѣннѡстѣ Ѣпископа не вѣдетъ потребѡжена подѣ предѡгомъ принадлежѡщихъ цѣрквн вѣщѣй. Ѣбо прѡвѣдно ѣсть ѡ ѡгѡдно прѣдѣ бѡгомъ ѡ чѡлѡвѣкамъ, чѣобы собствѣннѡстѣ Ѣпископа прѣдѡстѣвлѣема бѡлѣ комѡ ѡнѡ вѡсхѡщѣетъ, ѡ достоѡнїе цѣрквн ѣнѡ сохрѡнѣемо бѡло, ѡ чѣобы кѡкѣ цѣрковь не тѣрпѣла ѡцѣрѣла, тѣкѣ ѡ Ѣпископѡ, подѣ предѡгомъ достоѡнїѡ цѣрковнаго, не бѡлѣ лншѡемъ своѣѡ собствѣннѡсти, ѡлнѡ же, чѣобы блнзкѣе кѣ немѡ не бѡшѡнѡ вѣ тѣжѣбы, ѡ сѧ тѣмъ влѣстѣѣ ѡ ѡнѡ по смѣртнѡ не подѣергѣлѡ вѣзлѡбїю.

ПРѢВНЛО КЕ.

Ѣпископѡ ѡмѣтнѡ влѣсть надѣ цѣрковнымъ ѡмѡщѣствомъ, да распорѡжѣетъ ѡнымъ со вѣлкою ѡсмотрѣтѣльнѡстїю ѡ стѣрѡхомъ бѣжнїемъ, на пользѡ вѣвѣхъ ѡждѡицихѣ: ѡ сѡмъ да взнѡмѣетъ ѡнѡ ѡнѡгѡ добѡжнѡю чѡстѣ, ѡце ѡмѣетъ ѡнѡжѡдѡ, на невѡхѡднѡмыѡ своѡ потребнѡстнѡ, ѡ на потребнѡстнѡ стѣраннѡпрѣемѣемѡхъ ѡмъ брѡтїи, дабы ѡнѡ ннѡ вѣ чѣмъ не тѣрпѣлѡ лншѣнїѡ, по сѡбѡдѣ бѣжѣтѣвннѡгѡ ѡпѡстола: ѡмѡщѣе пнцѡ ѡ ѡдѣлѡнїе, ѡлнѡ добѡлннѡ вѣдемъ. Ѣце же сѡмъ не добѡлѣтѣвѣетѣ, ѡ ѡбѣрѡцѣетъ вѣснѡ на своѡ домѡшнѡѡ потребнѡстнѡ, ѡ дохѡды цѣрквн, ѡлнѡ плоды принадлежѡщихъ ѣнѡ полѣй, не по сѡглѡнїю прѣсвѣтерѡвѡ ѡлнѡ дѡконѡвѡ ѡупотѣблѣетъ, ѡ прѣдѡстѣвлѣетъ надѣ ѡнымъ влѣстѣ своѡмъ домѡшннѡмъ ѡ сѡдннѡкѡмъ, ѡлнѡ брѡтѣѡмъ ѡлнѡ сынѡмъ, ѡ чѣгѡ прнмѣтнѡ прѡнѡсхѡднѣтъ

да након смрти једног, просуде о свему и одреде онога који ће доћи на место умрлог епископа.

24. правило:

Добро је да се црквено чува најмарљивије и веома савесно јер је то оно шта припада Цркви и Богу, који све види и свима суди. Потребно је да се тиме управља под надзором и влашћу епископа коме је поверен сав народ и душе оних који се сабирају у цркви. Нека се, зато, тачно знају ствари које припадају цркви и нека су оне познате свештеницима и ђаконима, који су оне епископа, како би и они знали шта је власништво (својина) цркве, и нека ништа од њих не буде скривено. Ако се догоди да се епископ упокоји, а црквене су ствари добро познате свештеницима и ђаконима, ништа се од тих ствари неће изгубити или пропасти, и иметак епископа неће бити повређен под изговором црквених ствари јер је и пред Богом, и пред људима, добро и угодно да иметак епископа остане онима којима он одреди, а цркви нека буду сачуване њене ствари, како не би била оштећена ни она, нити би под изговором цркве свога иметка био лишен епископ или они којима припада тај иметак након епископове смрти и након парнице, и да се све не би подвргло злом гласу.

25. правило:

Епископ нека има власт над црквеним стварима, и нека њима управља на корист (народа) са сваком побожношћу и страхом Божјим. И ако треба, нека и сам узима на неопходне потребе за себе и за браћу странце који му долазе, да ни у чему не трпе оскудицу, сходно речима апостола: „А кад имамо храну и одећу, будимо овим задовољни" (1. Тим. 6, 8). Ако епископ тиме није задовољан, и употреби те ствари за своје домаће потребе, и приходима црквеним или плодовима са црквених не буде руковао уз знање свештеника или ђакона, него власт над тиме преда својој родбини, браћи или синовима, тако да услед тога црквени иметак буде оскрнављен у тајности, такав епископ мора да одговара пред сабором епископа. Ако се иначе пронесе (глас) да епископ, свештеници који су са њиме, употребљавају на своју корист оно шта припада Цркви, било од поља или од неког другог поседа, тако да сиротиња остане без помоћи, и прекор и зао глас падне на црквену управу, такви

Замѣшательство въ церковныхъ цѣтяхъ: таковыи да предстѣвнѣтъ ѿчѣтъ соборѣ тоѡ Ѧблмтн. И ѡце инакѡ доносѣ бѣдетъ на епископа и на ерестоѡцихъ при немъ преевѣтеревѣ, что ѡни принадлежаще церкви илѣ ѡ полѣи, илѣ ѡ инаѣ собственности церковныѡ, ѡбращають въ своѡ пользѣ, съ оѡтѣшеніемъ оѡбогнѣхъ, и съ причненіемъ нареканіѡ и беззлабѣѡ домоупроительствѣ церковномѣ, и прѣбѡщымъ ѡное такѣмъ ѡбразомъ: то таковыѣ да прѣимѣтъ прилично исправленіе, по разсѣжденію еѡлѡгѡ собора.

нека по одлуци светог Сабора добију казну која ће их исправити.

**ПРАВИЛА СВАТАГО ПОЛИТНАГО СОБОРА
ЛАОДИКІЙСКАГО.**

ПРАВИЛО а.

Свободно и законно соединившимся вторыми браками, а не тайно совокупившимся, по прошествии непродолжительнаго времени, и по оупряжненіи въ молитвахъ и постѣ, должно, по снисхожденію, даровати ѿбщеніе.

ПРАВИЛО б.

Впадающихъ въ различныя согрѣшенія, и пребывающихъ въ молитвѣ, исповѣданіи и покаяніи, и ѿ слыхъ дѣла совершеннаго ѡбращающихся, послѣ того какъ по мѣрѣ согрѣшенія дано имъ время покаянія, ради милосердіа и благоутраблѣній, вводиши въ ѿбщеніе.

ПРАВИЛО в.

Недѣлю крещенныхъ не подобаетъ производить въ чинъ свѣщенническій.

ПРАВИЛО г.

Посвященные не должны давать въ рѣчь и взимати лихвъ, и такъ называемыя имѳіонъ, то есть, половинный рѣчь.

ПРАВИЛО д.

Избраніе въ церковныя степеніи не должно быти въ присѣдѣніи епископальныхъ.

ПРАВИЛО е.

Не подобаетъ ѡретікамъ, конфекциямъ въ ѡрденъ, ходити въ домъ бжій.

ПРАВИЛО ж.

Обращающихся ѿ ѡрденъ, то есть, новатіанъ, иль фотиніанъ, иль четвернадесятниковъ, какъ ѡглашенныхъ, такъ и бѣрныхъ по ихъ мнѣнію, пріимати не прежде, какъ проклянутъ всакою ѡрденю, ѡсобенно же тѣмъ, въ которой онѣ находились: и тогда оуже глаголемые оу нихъ бѣрные, по извѣщеніи епископа бѣры, да бѣдутъ помазаны свѣтлымъ мироу, и такъ причащаются свѣтлымъ таини.

**ПРАВИЛА СВЕТОГ, ПОМЕСКОГ
ЛАОДИКІЙСКОГ САБОРА**

1. правило:

Свободно је и по закону да они који су ступили у други брак, а нису кришом узели жену, након што прође неко (краће) време, и после подвига поста и молитве, по снисхођењу нека буду у заједници.

2. правило:

Који падају у различите грехове а истрајни су у молитви, исповедању и покајању, и који се потпуно одврате од злих дела, пошто им је према тежини греха било назначено време покајања, ради милосрђа и блакости Божије, нека се уводе у заједницу.

3. правило:

Оне који су недавно крштени, не приличи их постављати у свештенички чин.

4. правило:

Они који су посвећени не могу давати (новац) на камату, узимати лихву и тзв. „имолије“.

5. правило:

Избору у црквене степене не могу присуствовати они из разреда који слушају (Свето Писмо).

6. правило:

Јеретицима који су упорни у својој јереси не треба допуштати да улазе у дом Божиј.

7. правило:

Који се обраћају из јереси, тј. новатијани, фотинијани, тетратици, сматрали се они као оглашени или као верни, не могу бити примљени пре него што анатемису сваку јерес, а нарочито ону у којој су били. И тек када науче Символ вере, нека буду помазани светим миром и нека буду удостојени причешћа.

ПРА́ВНО ђ.

Обрацајуцих ѿ ѿреи такъ называемыхъ фрѣтѣхъ, хотѣ бы находились въ минѣомъ оу нѣхъ клирѣ, ѡ величѣишии именовались, со всѣкмихъ тѣлѣиѣмъ ѡглашѣти ѡ крестѣти ѿпѣкопѣмъ ѡ преевѣтерѣмъ цѣркѣи.

ПРА́ВНО ѓ.

На кладѣнѣи всѣкнѣхъ ѿретѣкѣхъ, ѡнѣ въ такъ именовѣмѣ оу нѣхъ мѣченичѣскѣи мѣстѣ, да не бѣдетъ позволено цѣркѣиѣмъ ходѣти да молѣтѣи, ѡнѣ да брачевѣиѣи. ѡ ходѣщѣиѣмъ, ѡце ѡтѣ вѣрнѣе, бѣти ѡшѣннѣи ѡбѣнѣи цѣркѣиѣмъ на нѣкое вѣмѣ. Кѣиѣиѣмъ же ѡ ѡповѣдающѣхъ, ѡкѣ ѡгрѣшѣи, прѣмѣти въ ѡбѣнѣи.

ПРА́ВНО ѣ.

Не дѣжно цѣркѣиѣмъ, бѣзъ разбѣра, ѡвокѣплѣти дѣтѣи ѡвоѣхъ брачнѣиѣмъ ѡвѣомъ ѡ ѿретѣкѣи.

ПРА́ВНО Ѥ.

Не дѣжно поствѣлѣти въ цѣркѣиѣмъ такъ именовѣмѣ преевѣтерѣи (стѣрнѣи), ѡнѣ прѣдѣлѣтѣльнѣиѣи.

ПРА́ВНО Ѧ.

Ѧпѣкопѣхъ, по ѡдѣ мѣтрополѣтѣхъ ѡ ѡкрѣтнѣхъ ѿпѣкопѣхъ, поствѣлѣти на цѣркѣиѣмъ начѣлѣтѣо, ѡ прѣтѣомъ такѣхъ, котѣриѣ ѡ даѣнѣмъ вѣмѣи ѡспѣтѣи ѡ въ ѡбѣтѣ вѣрѣи, ѡ въ жѣтѣи ѡѡбѣрѣзномъ прѣвомъ ѡбѣтѣ.

ПРА́ВНО ѧ.

Да не бѣдетъ позволаѣмо ѡбрѣщѣиѣмъ ѡвѣиѣти ѡмѣиѣиѣмъ прѣзвѣтѣиѣмъ ѡ ѡбѣнѣтѣо.

ПРА́ВНО Ѩ.

Въ прѣзѣннѣиѣмъ пѣхѣи не поѣмѣти ѡвѣтѣхъ тѣннѣи въ ѡнѣиѣ прѣхѣиѣи, въ ѡдѣтѣ бѣгословѣнѣиѣи.

ПРА́ВНО Ѣ.

Кромѣ пѣвѣцѣхъ, ѡстѣѣиѣмъ въ клирѣ, на ѡмѣиѣмъ вѣхѣиѣиѣмъ ѡ поѣиѣтѣиѣмъ, не дѣжно ѡнѣиѣмъ нѣкотѣрѣиѣмъ пѣти въ цѣркѣиѣмъ.

8. правило:

Коѣи се обраѣају из ѣрѣси тѣв. „фрига“, бѣз ѡбѣри на то што су се неки ѡд ѡнѣх ѡлазили у неѡм, ѡнѣхѣомъ клиру, ѡ ѡзѣвани су углѣднѣи ѡмениѣи, морају са велиѡм ѡсрѣношѣу да проѣу стѣпен ѡглашѣнѣи ѡ тек ѡкон тоѣа да бѣду крѣтѣни ѡд стѣране ѣпѣскопа ѡли свѣштѣника Цркѣе.

9. правило:

Не треба допустѣи да ѡни коѣи приѣаѣају Цркѣи ради молѣтѣе ѡли ради ѡсѣлѣѣѣа ѡдлазе на грѣбѣа ѣретѣка ѡли на ѡнѣхѣа тѣв. „мѣченичѣкѣа мѣстѣ“. Коѣи то чѣне, ѡко су вѣрни, треба да ѡдрѣѣено вѣреѣ бѣду ѡзѣван цркѣене ѣзѣднѣиѣе. ѡко се поѣају ѡ испѣведе да су погрѣшили, неѣа се прѣме у ѣзѣднѣиѣу.

10. правило:

Коѣи приѣаѣају Цркѣи не требају бѣз разлѣога своју дѣцу ѣдѣиѣавѣти браѡмъ са ѡнѣиѣа коѣи су у ѣрѣси.

11. правило:

У цркѣе не треба поствѣлѣти тѣв. прѣзѣвѣтере (стѣриѣе) ѡли прѣдѣѣѣиѣе.

12. правило:

Ѧпѣскопи, по суду мѣтрополѣти ѡ ѡколнѣи ѣпѣскопа, поствѣлају се на цркѣеѣо начѣлѣтѣо, ѡ то тек пошто су дѣтѣиѣиѣи дѣже вѣреѣна ѡспѣтѣвани у вѣри ѡ живѣту коѣи треба да бѣде ѡѡбѣзан прѣвој рѣчи.

13. правило:

Неѣа зѣору (мѣси) ѡрѣа не бѣде допѣштѣно да ѡчѣстѣѣе при ѡзѣору ѡнѣх коѣи треба да се прѣѣзѣвѣду у свѣштѣнѣтѣо.

14. правило:

У прѣзѣннѣиѣмъ Пѣске не треба слѣти свѣте тѣѣне у дѣругѣ парѣхиѣе у вѣду бѣгослѣѣа.

15. правило:

Ѧсим поѣѣаѣа, коѣи су у клиру, на ѡмѣѣу неѣа не стоѣи ѡ неѣа не пѣа из кнѣга бѣло ѡ дѣругѣ ѡз цркѣе.

По њз'аенію влеламіѡна, прѣвило єѣ запрецілетъ мїра̀намъ то̀лькѡ вог҃одѣть на ѡмѡнѡх ѡ предначинѣть пѣніе.

ПРА́ВИЛО ѿ.

Въ ѡбѣѡтѣ чнѣтн ѡ ѡу̀ангеліе съ др҃дгїмн пнелїамн.

ПРА́ВИЛО зї.

Не дѡлжно въ церкѡбныхъ собрїніахъ ѡллмы ѡбокѡплѣтн непрерѣвнѡ ѡднѡхъ къ др҃дгѡмѣ, но чрезъ промезѣтокъ по ѡллмѣ бытн чтєнію.

ПРА́ВИЛО ѡн.

Ѣднѡ ѡ то̀жеде ѡдѣженїе молїтвѣ дѡлженствѣтъ бытн всегдѣ, ѡ на девѣтомъ часѣ ѡ на вечернн.

По ѡз'аенію влеламіѡна, єѣ прѣвило пресѣклєтъ безпорѡдкн нѣкоторыхъ, котѡрыє на вечернн ѡпотреблѣли, євѣрхъ прїнаѣтыхъ церкѡвїю, ѡмн самїмн ѡртѡдѣсннѡ молїтвѣ.

ПРА́ВИЛО дї.

Подѡблєтъ ко пѣрвыхъ, по євѣдѣхъ ѡпїскопнхъ, ѡѡѡѡ творїтн молїтвѣ ѡѡ ѡглѣшеннхъ, ѡ по ѡз'аенїю ѡглѣшеннхъ, бытн молїтвѣ ѡ кѡюцнхъ: когдѣ же ѡ єѡ прїдѣтъ подъ рѡкѣ, ѡ ѡндѣтъ, тогдѣ ѡвершѣтн молїтвѣ вѣрнхъ трн: ѡднѣ, то ѡрѣтъ пѣрвѣю, въ молчїнн, вѣторѣю же ѡ трѣтїю съ возглѣшенїемъ ѡполнѣтн. Посѣмъ ѡжє мїрѣ подѡблѣтн, ѡ когдѣ пресѣвѣтеры дѣдѣтъ мїрѣ ѡпїскопѣ, тогдѣ ѡ мїра̀намъ вѣдннѡ мїрѣ подѡблѣтн, ѡ тѣкѡ ѡвершѣтн євѣтѡе прїношенїе. ѡ ѡдннѡмъ то̀кмѡ ѡсѡщєннѡмъ позѡлено вхѡдїтн въ ѡлтѣрь, ѡ тѣмѡ прїѡсѡщєнїемъ.

ПРА́ВИЛО к.

Не подѡблєтъ дїаконѣ стѣтн въ прїдѣтїю пресѣвѣтера, но съ ѡбелѣнїемъ пресѣвѣтера стѣтн. Подѡбенѡ ѡ дїаконѡмъ, ѡмѣтн чѣтѣ ѡ подїаконѡвѣ ѡ ѡ євѣрхъ прнчѣтннѡвѣ.

ПРА́ВИЛО кѡ.

Ѣподїаконѡмъ не подѡблєтъ бытн на мѣстѣ дїаконѡвѣ, ѡ кѡстнѣ євѡщєннхъ ѡсѡдѡвѣ.

16. правило:

Суботом, ѡз др҃га читања (ѡз Светѡ Пнса), нека се чита и Јеванѣље.

17. правило:

На црквнм сабрањам не треба сѣднѡвѡтн псалме (проѡзноснтн нх ѣдан за др҃гнм), негѡ нзмеђу двѡ псалма нека бѡде читање.

18. правило:

Једнѡ и нсто сл҃женїе молїтвѣ треба да бѡде свѡгда и на девѡтомъ часѡ и на вечернн.

19. правило:

После проповедн епнскопа морају се најпре засебно читатн молїтвѣ за оглѣшенѣ, а када оглѣшенн нзађу, нека бѡду молїтвѣ за онѣ кої се кају; када и овн, када се полѡже рѡке на нх, нзађу, тада нека се читѡју трн молїтвѣ вернх: ѣднѡ (тѣ. прѡ), потрѣбно је таїно читатн, а др҃гѡ и трѣју на глас. После тога нека се даје мнр. И пошто свѣштннцн дају мнр епнскопу, лаїцн нека то нсто међу собѡм ѡчнне, и тако нека се вршн свѡто прнѡшенїе. И само оннма кої сѡ осѡвѣненн дѡпѡштено је ѡлзнтн ѡ олѡтар, и тамѡ се прнчѣшнвѡтн.

20. правило:

Ђакѡну не прнлчн да сѣдн ѡ прнсуствѡ свѣштннѡ, негѡ може да сѣдне ако му то свѣштннѡ заповѣдн. Попѡт ѣакѡна, нсто нека бѡде и са нпоѣакѡннма и ѡстѡлнм клнрнцнма.

21. правило:

Ипоѣакѡнн не могу бнтн на мѣстнма ѣакѡна, и дѡтнцѡтн се свѣштннх сѡсѡда.

ПРА́ВНЛО Ѓв.

Не до́жно нѣзшемѣ сла́жителю церко́бномѣ о́рарь носити, ни двѣри ѡтглавлѣти.

ПРА́ВНЛО Ѓг.

Не до́жно чтеца́мъ или ꙗ́коу о́рарь носити, и ꙗ́ко читати и ꙗ́ти.

ПРА́ВНЛО Ѓд.

Не подобаетъ ѡбщѣнному ꙗ́коу, ѡ пресвѣтѣра до діакона, и по томъ комѣ либо ѣзъ церко́бнаго чина, да́же до ѡподіаконѡвъ, или чтеца́въ, или ꙗ́коу, или закани́телей, или двѣрникѡвъ, или ѣзъ мона́шекаго чина, въ корѣмнищѣ вхо́дити.

ПРА́ВНЛО Ѓе.

Не подобаетъ ѡподіаконѣ раздавати хлѣбъ, или благоговѣати чашѣ.

ПРА́ВНЛО Ѓж.

Не прозвѣдѣнными ѡ епископа, не до́жно закани́ти ни въ церквѣхъ, ни въ дома́хъ.

ПРА́ВНЛО Ѓз.

Не подобаетъ ѡбщѣнными ли́цамъ, или причѣтникамъ, или мѣрѣнамъ, призыва́емымъ на трапѣзѣ любви, ѡносити ѡ неѣ члѣти: ꙗ́ко еѣмъ прични́етѣ ѡкорелѣніе церко́бномѣ чинѣ.

ПРА́ВНЛО Ѓи.

Не подобаетъ въ хра́махъ гдѣннѣхъ или въ црѣквѣхъ соверша́ти, ꙗ́ко именовѣмыѣ, трапѣзы любви, и въ домѣхъ ѡбѣдѣ ѡсѣти, и возлежа́ніе творѣти.

ПРА́ВНЛО Ѓк.

Не подобаетъ хри́стіанамъ ѡдѣнѣтвѡвати, и въ ѡбѣдѣхъ прѣзновати, но дѣлати ѣмъ въ сѣи дѣнь: ѡ дѣнь воскресный пренѣцвѣтвенноу прѣзновати, ꙗ́ко мѡгѣтъ, ꙗ́ко хри́стіанамъ. ꙗ́ко же ѡбѣдѣхъ ѡдѣнѣтвѡщиѣ: да вѣдѣтъ ѡна́дема ѡ хри́ста.

ПРА́ВНЛО ѡ.

Не подобаетъ ѡбщѣнному ꙗ́коу, или причѣтнику, или мона́хѣ, мѣтисѣ въ ба́нѣхъ съ женами, ниже ѡба́комъ хри́стіанинѣхъ или мѣрѣнинѣхъ: ꙗ́ко еѣ ѡсѣтъ перѡе ѡбвѣнѣніе ѡ ѡзѣчникѡвъ.

22. правило:

Ниже црквени служители не могу носити орар, нити остављати (своја места уз) двери.

23. правило:

Чтеци или појци не могу носити орар, и тако читати или појати.

24. правило:

Освећене особе, од свештеника до ѣакона, као и сви из црквеног чина (чак) до ипоѣакона, или чтеца, или појаца, или заклинѣача, или вратара, или оних из монашког чина, не смеју улазити у крчме.

25. правило:

Ипоѣакон нека не раздаје хлеб или нека не благосиља чашу.

26. правило:

Који нису произведени од епископа, не могу заклинѣати ни у црквама ни у домовима.

27. правило:

Онима који су освећени, ни клирицима, ни лаицима, не приличи ако су позвани на вечере љубави, да са ње нешто односе јер се тиме врши нарушавање црквеног чина.

28. правило:

У храмовима Господњим или у црквама не приличи обављати вечере љубави, и у дому Божијем јести и правити лежишта (преноћишта).

29. правило:

Хришћани не смеју следовати за јудејским обичајима, и празновати суботу, него им треба да и у тај дан раде. Превасходно, као хришћани и како могу, нека поштују дан Господњи (недељу). А који се затекну да следе јудејске обичаје, нека буду анатема од Христа.

30. правило:

Не приличи да освећено лице, ни клирику, ни монаху, да се заједно купа са женама. Исто не приличи ни једном хришћанину или лаику јер ово је веома честа осуда од стране незнабожаца.

ПРАВИЛО ља.

Не подобаетъ со вѣдѣнимъ ѡрети́комъ заключѣти бра́чный сою́зъ, и́ли ѡдѣлѣти тако́вымъ сынѡвъ и́ли дщѣрей, но па́че бра́ти ѡ нѣхъ, ѡце ѡбѣщѣютеа хри́стіанами бы́ти.

ПРАВИЛО љб.

Не подобаетъ ѡ ѡрети́ковъ приимѣти благоголюбе́нїа, ко́торыа сѣтъ сбе́ловѣа па́че, нежели благоголюбе́нїа.

ПРАВИЛО љг.

Не подобаетъ моли́тиа из ѡрети́комъ, и́ли ѡщепѣнцемъ.

ПРАВИЛО љд.

Вѣдомѡ хри́стіанинѡ не подобаетъ ѡстава́ти мѡчениковъ хри́говыхъ, и ѡходи́ти ко лжемо́ченикамъ, ко́торыа, то́ сѣтъ, оу ѡрети́ковъ нахо́дѣтеа, и́ли е́ли ѡрети́ками бы́ти. Нео е́и оу́длены ѡ е́а: тогѡ рѣди прибе́гающе къ нимъ да бѣдѣтъ подѣ кля́твомъ.

ПРАВИЛО ље.

Не подобаетъ хри́стіанамъ ѡстава́ти цѣрковь е́жїю, и ѡходи́ти, и ѡгла́въ именовѣти, и творѣти собра́нїа. Сїе ѡвѣржено. Тогѡ рѣди, ѡце ктѡ ѡбра́щѣтеа оупражнѣюцима въ тако́вомъ тѣино́мъ ідо́лоелѡже́нїи, да бѣдетъ ѡна́дема: по́нже ѡста́вилъ гдѣ на́шего и́на хри́га, е́на е́жїа, и пристѣпѣлъ къ ідо́лоелѡже́нїю.

Ѡжда́ютеа ѡрети́кн, не мола́щїеа е́ѡ и хри́ѡ, а то́лькѡ ѡгла́мъ, ѡкн бы творѣ́мъ и правнѣла́мъ мїра.

ПРАВИЛО љз.

Не подобаетъ ѡбѣщѣ́ннымъ и́ли приче́тникамъ, бы́ти волше́бникамн, и́ли ѡбѣ́тѣламин, и́ли чнелогѡдѣ́ламин, и́ли астроло́гамн, и́ли дѣла́ти тѣ́къ именовѣ́мыа предохранѣ́нїа, ко́торыа сѣтъ оу́зы дѡшъ и́хъ. Носѣ́щнхъ же о́ныа побелѣ́ли мы́ и́зверга́ти и́з цѣркви.

31. правило:

Не приличи са било којим јеретиком склапати брак, или јеретцима давати (у брак) синове и кћери, него их треба узимати од њих, ако обећају да ће постати хришћани.

32. правило:

Од јеретика не треба узимати благослове, јер њихови благослови нису ништа друго него бесмислице.

33. правило:

Са јеретцима или расколницима не треба се молити.

34. правило:

Нико од хришћана нека не напушта мученике Христове и нека се не обраћа лажним мученицима, тј. онима који су међу јеретцима или који су били јеретици. Зато, они који то чине нека буду под клетвом.

35. правило:

Хришћанима не приличи остављати цркву Божију и (од Не) одлазити; такође не приличи призивати анђеле и чинити сабрања. Ово је забрањено. Према томе, који се затекне да је у таквом тајном идолослужењу, зато што је напустио Господа нашег Исуса Христа, нека буде анатема јер је приступио идолослужењу.

36. правило:

Не приличи освѣченим или црквеним служитељима да буду волшебници, или врачари, или они који се баве нумерологијом, или астролози, или чинити тзв. амајлије (талисмане) који су заправо окуви Душе. Они који то носе (амајлије), ми смо заповедили да буду извргнути из Цркве.

ПРА́ВНО ѿз.

Не должно приимати прѣзничныя дары, помыслемыя ѿ ѿдѣсвз, или ѿретиковъ, ниже прѣзнобати съ нимн.

ПРА́ВНО ѿн.

Не должно приимати ѿ ѿдѣсвз ѿпрѣсноки, или прѣвщати нечестивымъ ѿхъ.

ПРА́ВНО ѿд.

Не должно прѣзнобати съ ѿзычниками и прѣвщати безбожнѣ ѿхъ.

ПРА́ВНО ѿ.

Епископамъ, на соборъ призываемымъ, не подобаетъ небрежи, но ити и вразумлѣти, или вразумлѣтиа ко благоустроению церкви, и прочимъ. Иже же пренебрежетъ таковыи, то самъ себѣ ѿбвннѣтъ: рѣзвѣ иже по колѣзни ѿстанѣтъ.

ПРА́ВНО ѿа.

Ѿбвщенномъ, или причетникомъ не должно ѿтѣшѣтвovati безъ правныхъ грамотъ ѿ епископа.

ПРА́ВНО ѿб.

Ѿбвщенномъ, или причетникомъ не должно ѿтѣшѣтвovati безъ повелѣннѣ епископа.

ПРА́ВНО ѿг.

Не подобаетъ сѣдѣти церквнымъ и на малое время ѿстѣлѣти двѣри, дабы въ молитвоблѣннѣ оупражнѣтиа.

ПРА́ВНО ѿд.

Не подобаетъ женѣ въ олтарь входить.

ПРА́ВНО ѿе.

По двѣхъ седмицахъ четвредесѣтницы, не должно приимати къ крещению.

Правно еѣ ѿноситеа къ крещению възрастныхъ, которое, по древнемъ обычаю, совершалось въ великѣмъ сѣбѣмъ. Кто сначала четвредесѣтницы, или по крайней мѣрѣ, въ теченнѣ двѣхъ первыхъ недѣль сѣдѣ, не извѣдалъ рѣшительнаго желаннѣ приимѣти

37. правило:

Не приличнѣ примати празничне дарове које шалю Евреји или јеретици, нити заједно са ѿима празновати празнике.

38. правило:

Не приличнѣ узимати јеврејске пресне хлебова или се причештивати ѿиховимъ нечаштемъ.

39. правило:

Не приличнѣ празновати са незнабошцима и заједничарити са ѿима у ѿиховомъ безбожнѣ.

40. правило:

Епископи, када су позвани на сабор, то не смеју избегавати него морају поћи да би уразумили друге или се сами уразумили, ради благоустројеннѣ Цркве и свега другога. Који избегава саборе, сам себе осуђује, осим у случају ако је спречен болешћу.

41. правило:

Онај који је освећен или је црквени служитељ, не може кретати на пут без правилне грамате епископа.

42. правило:

Онај који је освећен или је црквени служитељ, не може кретати на пут без заповести (допуштења) епископа.

43. правило:

Црквенимъ слугамъ не приличнѣ да ни на најкраће време остављају врата, да би се упражњавали у молитвословнѣ.

44. правило:

Не приличнѣ да жене улазе у олтар.

45. правило:

По другој седмици Четвредесѣтнице не приличнѣ да се било коприма къ крштењу.

крещёніе, ѿ не начина готѣвнтьса: того прѣвило не позволѣетъ принимать къ крещёнію въ сію четыредесятницѣ, а ѡжидать дальнѣйшаго ѡсмотрѣніа сѣмъ ѡсердіа къ вѣрѣ.

ПРАВИЛО мѡ.

Крещёмымъ должно ѡзвѣстити вѣрѣ, ѿ въ пѣтый день седмицы двѣти ѡвѣтъ епископѣ, или преевѣтерамъ.

ПРАВИЛО мѣ.

Въ болѣзни прѣбшымъ крещёніе, ѿ потѣмъ полѣ(срѣ)чнѣшымъ здравіе, подобѣетъ ѡзвѣстити вѣрѣ, ѿ познавати, ѿкъ вѣрѣтвеннаго дара сподобилиа.

ПРАВИЛО мн.

Подобѣетъ прошещёмымъ быти помазѣемымъ помѣзаніемъ небеснымъ, ѿ быти причастникамъ царствіа вѣчнаго.

ПРАВИЛО мѣ.

Не подобѣетъ въ четыредесятницѣ приносити святый хлебъ, развѣ токмо въ сѣбѣотѣ, ѿ въ день воскресный.

То сѣтъ: не должна быти полна литургіа. Но можетъ быти литургіа преждевѣщеныхъ дарѣвъ, по ѿ прѣвилѣ шестого велеискаго собора.

ПРАВИЛО ѿ.

Въ четвертокъ послѣдній седмицы четыредесятницы не подобѣетъ разрешати постъ, ѿ видѣ четыредесятницѣ безчѣтвобати: но должно во видѣ четыредесятницѣ поститиа съ ѡходеніемъ.

ПРАВИЛО ѿа.

Не подобѣетъ въ четыредесятницѣ дни рождѣніа мѣчениковъ прѣздновати, но совершати пѣмлати стѣихъ мѣчениковъ въ сѣбѣотѣ ѿ въ дни воскресные.

ПРАВИЛО ѿб.

Не подобѣетъ въ четыредесятницѣ совершати браки, или прѣздновати дни рождѣніа.

46. правило:

Који се крштавају треба да науче веру, и у пети дан сваке седмице пред епископом или свештеником нека одговарају на питања.

47. правило:

Који су током болести примили крштење, а после су оздравили, такви морају научити основе вере и да спознају каквога су се Божанског дара удостојили.

48. правило:

Који бивају просвећени крштењем, ти морају бити и помазани небеским помазањем да би постали причасници Царства Божијег.

49. правило:

Не приличи током Четрдесетнице приносити свети хлеб, осим само у суботу и дан васкрсни (недељу).

50. правило:

У четвртак последње недеље Четрдесетнице не сме се разрешавати од поста, и тиме бешчастити ту седмицу, него је потребно сву Четрдесетницу постити са сухојејем.

51. правило:

Не приличи током Четрдесетнице празновати дане рођења мученика, нити вршити спомен светих мученика у суботу и недељу.

52. правило:

Не приличи током Четрдесетнице вршити венчања или празновати дан рођења.

ПРА́ВНО 51.

Не подобаетъ христіанамъ, на браки ходящимъ, какати или пластити, но кромѣ вечерати и ѡбѣдати, какъ прилично христіанамъ.

ПРА́ВНО 52.

Не подобаетъ ѡсващеннымъ, или причетникамъ зрѣти позорныя представенія на бракахъ или на пиршествехъ: но прежде вхожденія позорныхъ лицъ востаати имъ и ѡходити.

ПРА́ВНО 53.

Не подобаетъ ѡсващеннымъ, или причетникамъ, слава, дѣлати пирства, ни даже мѣрамъ.

ПРА́ВНО 54.

Не подобаетъ пребвтерамъ прежде входа епископа входить и сидѣти въ олтарѣ, но въ епископомъ входить, кромѣ случая, когда епископъ немощенъ или въ ѡдѣтѣхъ.

ПРА́ВНО 55.

Не подобаетъ въ малыхъ градахъ и селахъ поставлати епископовъ, но периодичевъ: а поставленнымъ уже прежде, ничегѡ не творити безъ боли епископа града. Такожъ и пребвтерамъ ничегѡ не творити безъ боли епископа.

ПРА́ВНО 56.

Не подобаетъ епископамъ, или пребвтерамъ, совершати приношеніе въ домахъ.

ПРА́ВНО 57.

Не подобаетъ въ църкви глаголати Псалмы не священныя, или книги не ѡпредѣленные прѣвномъ, но токмо въ прѣвномъ ѡзначенныя книги вѣтхаго и новаго завета.

ПРА́ВНО 58.

Читати подобаетъ книги сїи, вѣтхаго завета: а, бытїе мїра. б, неходъ и зъ егїпта. г, левїтъ. д, чїсла. е, второзаконїе. ж, ижез навїнъ. з, ѡдїи, рѣд. ѡ. и, ездїрь. д, царствъ перваа и втораа. г, царствъ третїа и четвѣртаа. а, паралїпоменонъ перваа и втораа. б, ездры перваа и втораа. г, книга Псалмовъ стѣ пачїделати. д, прїтчїи солонїна. е, екклїастїетъ. ж, пѣснь пѣсней. з, ївкъ. и, и

53. правило:

Хришћанима који одлазе на свадбе не приличи скакати и плесати, него треба да скромно вечерају или ручају, како и приличи њиховом имену.

54. правило:

Не приличи онима који су освећени или онима који су приборјани (у клир) да буду на позоришним представама које се приређују на свадбама или пировима. И зато, нека оду одатле пре него што дођу глумци.

55. правило:

Не приличи онима који су освећени или онима који су приборјани (у клир), а такође ни лаицима, да приређују пирове.

56. правило:

Не приличи свештеницима да пре него што уђе епископ. да они улазе у олтар и седе; него, свештеници морају ући заједно са епископом, осим у случају када је епископ болестан или је одсутан.

57. правило:

У малим местима и селима не приличи постављати епископе него периодевте . А ако су у таквим местима већ постављени епископи, они не могу ништа чинити без допуштења епископа града. Исто тако ни свештеници не могу ништа чинити без дозволе епископа.

58. правило:

Не приличи епископима или свештеницима да обављају приношење по кућама.

59. правило:

Не приличи у цркви говорити неканонске псалме или читати књиге које нису одређене правилом, него само оне књиге Старог и Новог Завета које су правилом признате за канонске.

60. правило:

Ово су књиге које треба читати из Старог Завета: Постање света, Излазак из Египта, Левитска, Бројеви, Поновљени Закони, Исус Навин, Судїе, Рут, Јестира, Прва и Друга књига Царства, Трећа и Четврта књига Царства, Прва и Друга књига Паралипоменон, Прва и Друга књига Јездре, Псалтир са 150 псалама, Приче Соломонове, Екклесијаст, Песма над песамама, Јов, књиге дванаест пророка, Исаија, Јеремија и Варух, Плач и Посланица, Језекиљ, Данило. Из Новог Завета

дванадцать пророковъ. дї, иїїа. к, іеремїа, барухъ,
павлѣ и посланїе. ка, іезекїиль. кв, данїїлъ. Но багѡ
же забѣта, сѣлїи четыре: ѡ матѣя, ѡ марка, ѡ
лѣкїи, ѡ іѡанна, дѣлїа апѣлїкїа, посланїи соборныхъ
сѣдмь сїн: іакѡва сѣнно, петра двѣ, іѡанна трї, іѡды
сѣнно: посланїи павловыхъ четырнадцать, кз
римлянамъ сѣнно, кз корїндамъ двѣ, кз
галатомъ сѣнно, кз ефеесомъ сѣнно, кз
фїлїппїемъ сѣнно, кз колоссамъ сѣнно, кз
солѡмономъ двѣ, кз евреесомъ сѣнно, кз тїмофею
двѣ, кз тїтѣ сѣнно, и кз фїлїмонѣ сѣнно.

потребно је читати следеће књиге: Четири
Јеванђеља - Матејево, Марково, Лукино и
Јованово, затим Дела апостолска, седам Саборних
Посланица: једна Јаковљева, две Петрове, три
Јованове и једна Јудина. Четрнаест Павлових
Посланица: Римљанима, две КоринѠанима,
Галатима, Ефесцима, Филипљанима,
Колошанима, две Солуњанима, Јеврејима, две
Тимотеју, Титу и Филимону.

**ПРАВИЛА СВАТАГО ПОЛІЄСТНАГО СОБОРА
САРДИЊСКАГО.**

ПРАВИЛО а.

Они епископ града кордобы рекъ: подобаетъ изъ елмыхъ обнованій искоренити не столько худобѣ ѡбыкновеніе сколько вреднѣйшее разстройство дѣлъ церковныхъ. Никомѣ изъ епископовъ да не бѣдетъ позволено изъ малаго града переходити въ иной градъ. Ибо въ елмѣ дѣла глвна причина, для коей онѣ предприимлетъ: по томѣ что никогда не можно было ѡбратити ни единого епископа, который бы изъ великаго града во градъ меньшій переведенъ быти чцмалъ. Оце же гвѣтъ, что таковыя пламенною стрѣтїю многотажаніа возжигаются, и гордогн болѣе работаютъ, да полчатъ большю, по видномѣ, влѣтъ. И такъ, бѣдетъ ли оудно вѣмъ, да сробѣе наказветъ толикое развращеніе; мнѣ же, гакъ таковыма не должно имѣти ѡбщеніа ниже наравнѣ съ мїрѣнами. Вѣ епископы рекли: оудно вѣмъ.

ПРАВИЛО б.

Ице же ѡбращетъ кто толикъ беззменъ или дерзобенъ, гакъ возмнитъ некое извненіе приносити въ таковомъ дѣлѣ, оутвер(с. рѣд)ждалъ, что ѡ народѣ пришло къ немѣ полатіе: гвно сѣтъ, гакъ могли не многіе некіе, прельценныя воздланіемъ и цѣною, икопце соглвннн въ церквн, гкнбы желалъ имѣти сѣ епископомъ. Посемѣ полагаю, еи оуцнрѣніа и кѣзніи влеконечнѣ наказывачн, да никто изъ таковыхъ, ниже при кончинѣ своей, не бѣдетъ оудостоивлемъ ѡбщеніа, да же наравнѣ съ мїрѣнами. Оудно ли мнѣніе сѣ; ѡбѣщанте. И ѡбѣщанн: изреченное прїемлемъ.

ПРАВИЛО г.

Нужно и сѣ приговорити, да никто изъ епископовъ не приходитъ изъ своей ѡбласти во иню ѡбласть, въ которой сѣтъ свои епископы, развѣ токму бѣдетъ позванъ ѡ братїи нахѡдѣщнхъ въ онои, да не возмнмнса затворѣти двѣри любви. Подобаетъ же и сѣ предѣлѣтн: ице въ коеи ѡбласти, кто либо изъ епископовъ имѣетъ дѣло съ братомъ своимъ и епископомъ: ни который изъ нихъ да не призываетъ въ посредникъ епископовъ изъ иной ѡбласти. Ице же кто изъ епископовъ, въ некоемъ

**ПРАВИЛА СВЕТОГ, ПОМЕСНОГ САРДИКШКОГ
(САРДИСКОГ) СБОРА**

1. правило:

Осија, епископ Кордобе, рече: „Потребно је из темелѣ искоренити не само зли обичај него и убитачно растройство по питањима црквених послова, те зато, ни један епископ не може прелазити из малаг града у други јер је очевидан узрок због чега се то чини, Никада се није могао наћи један епископ који би настојао да га преместе из већег у мањи град, и тиме се доказује да су они који чине супротно једноставно раздражени страшћу за већим добитком и да су робови гордости, те да желе, да само наизглед, добију већу власт. Према томе, да ли је свима угодно (по вољи), да се овакво зло строго казни? По мени, такви не би могли имати заједницу ни са лаицима“. На то сви (сабрани) епископи рекоше: „Слажемо се“.

2. правило:

Епископ Осија рече: „Ако се нађе неко толико безуман и дрзак да се у таквом злоделу почне правдати и наводити да му је из народа послат писмени позив, сасвим је могуће да у таквим ситуацијама могу постојати и неки који су били поткупљени некаквим даровима или новцем, те тобож прогласити некога као да га народ жели за свог епископа. Зато ја сматрам да је неопходно да се такви открију и да примерено буду кажњени сви који учествују у таквим преварама, те да такве чак ни пред упокојење не треба удостојити заједнице са лаицима. Да ли је свима по вољи овакво мишљење?“ Епископи одговорише: „Прихватимо оно што је речено“.

3. правило:

Епископ Осија рече: „Придодајмо и ово: ни један епископ нека не прелази из своје епископије у другу, у којој већ имају епископи, осим у случају ако је позван од браће која су тамо, да се не би помислило да се затварају двери (врата) љубави. Такође се треба побринути и за то да ако неки епископ у једној епископији има некакву расправу са својим братом и са епископом, не могу се из друге епископије сазивати посредници да суде у том спору. Ако је неко од епископа био осуђен због нечега, а он сматра да тај његов поступак није нешто рђаво, те да је потребно поновити суђење,

дѣла, ѡкажетѣ ѡсуждаемымъ, но возмнѣтъ себѣ не неправое имѣти дѣло, а праведное, да и пакн возвеновѣтъ сѣдъ: что, аще оубо годно бѣмъ, любобѣю почтѣмъ пѣматъ петрѣ апѣла, и да напишетѣ ѡ сѣхъ сѣдѣвшихъ къ ѡлѣно епископѣ римскомѣ, да возвеновѣтъ, аще потребно, сѣдъ чрезъ ближѣйшихъ къ тоѣ ѡбластн епископовъ, и да назначѣтъ ѡнъ разсмотрѣтелѣй дѣла. аще же ѡбвинѣемый не возможетъ представѣти дѣла своего требующимъ вторичнаго сѣженѣа: то единожды присѣженное да не нардѣлетѣ, но, что дѣламо, то да сѣдетъ тѣрдо.

Шестымъ правномъ перваго вселенскаго собора, по древнемѣ (с. рѣс) обычаю, представлены въ подчиненіе римскомѣ епископѣ мнѡгѣ епархїи на западѣ, подобену какъ александрийскомѣ и антїохійскомѣ мнѡгѣ епархїи на югѣ и востокѣ. Соголену сѣ сѣмъ раздѣленіемъ, ѡнѣ епископъ испанскаго города кордѡвы, принадлежѣ къ ѡбластн римскаго епископа, предлагѣтъ ѡноситъ на сѣгѡ разсмотрѣніе сомнѣтельные сѣчан западныхъ епархїй: и въ сѣмъ смыслѣ прїналъ сѣгѡ предложеніе помѣстнѣй сардїкїйскїй соборъ, не ѡстѣпѣа ѡ сѣ прѣвѣла перваго вселенскаго собора.

ПРАВНО ѡ.

аще которѣй епископъ, сѣдомъ епископовъ въ сѣсѣдетѣ находитѣхѣ, и сѣберженъ сѣдетъ ѡ сѣна, и речѣтъ, что ѡнъ пакн возлагѣтъ на сѣбѣ долгъ ѡправданїа: то не прѣжде представѣти дрѣгаго на сѣгѡ мѣсто, развѣ когда епископъ римскїй, дознавъ дѣло, пронзнесѣтъ свое ѡпредѣленіе по ѡномѣ.

ПРАВНО сѣ.

аще сѣдетъ на котораго епископа доносъ, и епископы ѡкрѣстные сѣбрѣвшихъ ннзложѣтъ сѣгѡ сѣ сѣгѡ стѣпени, а ѡнъ, переносѣ дѣло, прнѣтнетъ къ блаженнѣйшемѣ епископѣ римскѣ цѣрквн, сѣ же вѣсѡщѣтъ вѣдѣти сѣмѣ, и прнзнѣетъ праведнымъ возвеновѣти и сѣлѣдованіе дѣла ѡ нѣмъ: что должно и сѣе положѣти, да благоболѣтъ написѣти къ сѣпредѣльнымъ тоѣ ѡбластн епископамъ, дабы ѡнѣ тѣмѣтелнѡ и сѣе подробнѡстїю внѣкнѣли во вѣѣ ѡвѣстѡтѣльства, и, по оубѣжденїи въ истннѣ, пронзнесѣи сѣдъ ѡ дѣлѣ. аще же ктѡ вострѣбѣетъ, чтобы дѣло сѣгѡ пакн вѣсѣдѣшно бѣло, и, по

тада, ако је вашој љубави по вољи (угодно), имајмо спомен на апостола Петра и напишимо о томе Јулију, епископу Рима, да се, уколико је потребно, понови суд код суседних епископа и нека он (Јулије) назначи оне који ће то учинити. Уколико оптужени не може доказати да је његов посао такав да га је потребно поново разматрати, тада оно што је једном пресуђено нека се више не руши; и шта је већ учињено, нека остане постојано".

4. правило:

Епископ Гауденције рече: „Ако је неки епископ био свргнут судом од стране дотичних суседних епископа, па се касније истакне да му још припада право да се оправдава, у таквом случају не треба постављати другог епископа на његово место, све док епископ Рима, не просудивши о свему, не донесе своју одлуку по том питању”.

5. правило:

Епископ Осија рече: „Потребно је установити да ако неки епископ буде оптужен, и епископи који су из те исте епископије одлуче да он буде свргнут, а окривљени епископ се обрати најблаженијем епископу римске цркве, и он (епископ Рима) одлучи да се одазове и нађе за умесно да се све то поново проанализира, у том случају епископ Рима треба да се удостоји тога да напише епископима да и они марљиво и подрбно све прегледају, те да онда, када се посведоче у истини, изрекну свој суд о поменутом проблему. Уколико дотични који тражи да се његов проблем подвргне новом процесу, својом молбом приволи епископа Рима да ради суда пошаље и своје свештенике, то нека у власти тог епископа буде,

проше́нїю єгѡ, зблагоразсудѣно бѣдетъ римскимъ епископомъ ѡ себѣ послати преѡвѣстѣ: да бѣдетъ во влѣстїи єгѡ епископа, поколику за лѣчшее и до́льное призна́етъ и ѡпредѣлитъ, для ѣждѣнїа вмѣстѣ съ епископами, послати заступлющихъ мѣсто послѣвшихъ. (с. рѣс) Или же ѡце досто́йнымъ призна́етъ бывшее разсмотрѣнїе и рѣшенїе дѣла ѡ ємъ епископѣ: да ѡчїнитъ, что́ благоразсуднѣншемъ єгѡ разсудѣнїю за блага возмнѣтца. Ѣвѣщали епископы: и́зреченное прїемлемъ.

ПРА́ВИЛО 5.

Ѣще въ єдиной Ѡбласти, и́мѣющей мно́гихъ епископовъ, слы́тца єдиномъ епископъ замѣдлѣти, и Ѡнъ, по нѣкоемъ небрежѣнїю, не бохощетъ быти въ собра́нїи и согла́нїа на порта́новленїе епископовъ, собра́вшееса же мно́жество люде́й бѣдетъ прогнати, да порта́нѣтца трѣбѣмый или епископъ: подобѣетъ во пѣрвыхъ, чрезъ посланїе євѣрха Ѡбласти [разсуднѣю епископа митрополїи], воспомина́ти Ѡномъ замѣдлѣвшемъ епископѣ, ѡкво проѡвѣтъ люде́и да́ти и́мъ па́стырѣа. За блага призна́ю ѡжда́ти, да приѡдетъ и Ѡнъ. Ѣще же, и чрезъ посланїе бывъ прошенъ, не прїидетъ, и ниже ѡпишетъ, что́ подобѣетъ ѡдоблѣтворѣти желанїю народа. Но и ѡ б́лижнїа Ѡбласти до́жно призна́ти епископовъ къ порта́вленїю епископа митрополїи. Напрѡчнѣхъ того́ ѡни́да да не бѣдетъ позво́лено порта́влѣти епископа въ како́е либо село или въ малы́й го́родъ, для ко́егѡ долѣетъ и єди́ный преѡвѣстѣ. Не́о не и́жно порта́влѣти тѣмъ епископовъ, да не ѡчнїча́етца и́ма епископа и влѣстѣ. Но епископы Ѡбласти до́жны, ка́къ и́зречено мно́ю выше, епископовъ порта́влѣти въ тѣ́ гра́ды, въ кото́рыхъ и прѣ́жде бы́ли епископы. Ѣще же ѡвѣщѣтца нѣкїи гра́дъ, мно́гимъ число́мъ люде́й то́ликѡ возра́стшїи, что́ призна́нъ бѣдетъ досто́йнымъ и́мѣти епископа: да прїимѣтъ. Согла́сны ли на сѣ́ еѣ; Ѣвѣщали еѣ: согла́сны.

ПРА́ВИЛО 6.

Ѡи́и епископъ рѣкъ: безвре́меннымъ, весьма́ члѣтымъ и несправедлївымъ прощѣнїа на́шн дѣлалн то́, что́ мы не и́мѣемъ то́ликѣа благода́ти и дерзнове́нїа, каковы́а и́мѣти долже́нствѣемъ. Не́о мно́гїе и́з

уколико се за добро и потребно пронађе и одреди, да заиста пошаље свештенике који ће заједно судити са епископима. Ако епископ Рима нађе за сходно да је довољан пређашњи суд и већ изречена пресуда епископа, то нека се поступи како је по његовом мишљењу најбоље". Окупљени епископи рекоше: „Прихватимо то шта је речено”.

6. правило:

Епископ Осїја рече: „Ако се догоди да у једној епископији где има много епископа, један од њих изостане, те због своје немарности не дође на сабор, нити пристане на одлуке других епископа када је потребно поставити другог (епископа), а окупљени народ захтева да се за епископа постави онај кога он (народ) тражи, у таквом случају најпре је потребно том епископу (који је изостао), напоменути грамом егзарха области (епископа митрополије) да народ захтева да му се одреди пастир, и да он неизоставно дође. Ако, пошто је и грамом позван, поменути епископ не дође, нити хоће да одговори, тада је потребно изаћи у сусрет жељи народа. А ради постављања епископа митрополије треба позивати епископе и из суседних епархија. Никако не треба постављати епископа у неко мало место или градић за који је довољан и један свештеник. Не треба епископа постављати у тим местима да се не омаловажи име и власт епископа, него, као што сам већ раније нагласио, епархијски епископи треба да постављају епископе у оне градове у којима су већ били (постојали) епископи. А ако се нађе који град да се у њему увећао број житеља, те да се може сматрати достојним епископске катедре, тада нека за тај град буде постављен епископ. Да ли су ове речи свима по вољи?” Сабрани епископи одговорише да су сагласни.

7. правило:

Епископ Осїја рече: „Наметање наше и наше сувишно досађивање, као и наше неупутне молбе учинише да ми немамо толике милости и слободе колико би могли имати јер многи међу

Ѣпископѡвѣхъ не прѣстѣлютъ приходити въ бѡннскій стѣнъ, а наипаче африканскіе, которые, какъ мы оубѣдѣли ѡ возлюбленнаго брата нашего и епископа грата, полезныхъ совѣтѡвѣхъ не пріемлютъ, но презираютъ такъ, что ѡдинъ человекъ принѡсѣтъ въ бѡннскій стѣнъ прошеніа многаяшыа и различныа, не могущыа быти на пользу цѣрквѣмъ, побѣтѣвѣтъ и покровительствѣвѣтъ, не бѣднымы и прѡстѡлюдинамы, или вдовинамы, какъ было бы должно и прилично, но мирскихъ дѡстѡнствѣхъ и должностей ищѣтъ для некоторыхъ. Таковѡе невѣжестѡ причинѣтъ намъ оубѣвѣхъ, не безъ соблазна некоторѡхъ и злѡра. Причинѣишима же почитѣю, чтобы епископъ помощью свою подавалъ томѡ, кто ѡ когѡ либо оубѣвѣтѣтъ, или ѡстѣли котораа вдова ѡвѣдѡ прѣтерпѣвѣтъ, или ирѣи кто либо ищѣетѣ принадлежѣщаго ѣмѡ, ѡстѣли причѡмъ и по иимъ предметамъ прошеніе вѣдетъ справедливѡе. Ище оубѡ, возлюбленные братѣа, оубѡдно еѣ вѣвѣмъ: что оубѣвѣдѣте, ѣакъ ни ѡдинъ епископъ не долженъ приходити въ бѡннскій стѣнъ, кромѣ тѣхъ, которыхъ благочестивѣишій царь нашъ призѡвѣтъ своимъ писаніемъ. Но поелѣкъ многократнѡ слѣчѣетѣ, что некоторые, за прѣтѡпленіа свои, на зѡточеніе или на ѡстровѣхъ ѡвѣждѣнные, или иномѡ какомѡ либо ѡвѣждѣнію подѣерженные, прѣвѣгаютъ къ цѣркѣи, требѡла многѣрдѣа: таковымы не надлежитъ ѡказывати въ помощи, но немедленнѡ и безъ сомнѣнѣа просити для нихъ снисхожденіа. Ище и еѣ оубѡдно, преподайте на еѣ оглаше вѣѣ. ѡвѣтѣтѣвѡвали вѣѣ: да вѣдетъ постанѡвлено и еѣ.

ПРАВИЛО ѡ.

Поелѣкъ было разѡвѣждѣемо, дабы кто иже епископѡвѣхъ не подпѣла ѡвѣждѣнію, приходѣа въ бѡннскій стѣнъ: сегѡ радѣи, ище которые иже нихъ ищѣютъ такѣа прошеніа, ѡ каковыхъ мы выше оупомѣнѣли, да препѡсылаютъ ихъ чрезъ своего дѣакона. Ибо слѡвѣбное ище не подлежитъ оубѡрѣнію и искорѣе можѣтъ донѣсти что, что ѣмѡ порѡченѡ вѣдетъ. ѡвѣтѣтѣвѡвали вѣѣ: и еѣ да вѣдетъ постанѡвлено.

епископима не прѣстају одлазити у воѣничке таборе, а нарочито афрички епископи, који, како смо сазнали од нашег брата и са епископа Грата, не примају добре савѣте, но их презиру тако да један човек доноси у воѣнички табор многе и различите прозбе које не могу бити на корист Цркве, и не настоји, како би требали и како би било упутно, на помоћ и заштиту сиротиње, лаика или удовица, него тражи за појединце световну част и службу. Таква неумесност чини нам велику штету, а такође је многима на саблазан. Ја сматрам да је прикладно да епископ своју помоћ пружа ономе који од некога трпи некакво насиље, или када је удовица оштећена, или ако је неко сироче лишено нечега што му припада, пак и у свему томе само онда када је то тражење (молба) оправдано. Ако вам је дакле, љубљена браћо, свима ово по вољи, тада установите да ни један епископ не сме одлазити у воѣнички табор, осим оних, које цар својом граматом позове. Али, пошто се често дешава да неки који су због прѣстѡпа својих осуђени на прогонство или су повргнути некој другој осуди, и прибегавају Цркѡи, тражећи милосрдје, таквима не треба ускраћивати помоћ, него је потребно без имало оклевања и колебања, и за њих тражити опроштај. Ако је, дакле, и ово свима угодно, сложнѡ потврдите изречено". Тада сви рекоше: „Нека се и ово установи".

8. правило:

Епископ Осија рече: „Нека ваша мудрост просуди и о овоме: пошто је установљено да се сваки епископ мора чувати од осуде ради одласка у војни табор, зато, ако неко од њих (епископа) има поменуће молбе, нека их (у табор) шаље по свом ѣакону. Јер службно лице не подлеже прекору и лакше ће моћи донѣти оно што му је поверено". Тада сви одговорише: „И ово нека буде прихваћено".

ПРА́ВНО ҃.

ѿце ко́торыа ѿбла҃сти є́пископы, бра́тъ ѿ єе́пископѹ
своѣмѹ, доу҃гаѣтъ проше́нїа: что пребы́ающїи въ
бо́льшемъ гра́дѣ, то́ єсть въ митропо́лиѣ, да
препрово́дѣтъ ѿ дїа́кона ѿхъ ѿ проше́нїа, да́къ є́мѹ
ѿ предста́вѣтельныхъ пи́сьма, то́ єсть пи́сьма
пола́ждобательныхъ къ бра́тїамъ ѿ єе́пископамъ
на́шимъ, пребы́ающимъ въ то́ вре́мя въ тѣхъ
мѣста́хъ ѿнѣ гра́дахъ, въ ко́торыхъ
благодѣ́телихъ цѣ́рь ли́чнѡ распо́ряжаѣтъ
ѿбще́ственными дѣла́ми. ѿце же ктò ѿ
є́пископовъ ѿмѣѣтъ дрѹгѹвъ во двора́хъ цѣ́рѣхъ, ѿ
вохо́щѣтъ ѡ́ чемъ либо подоба́ющимъ проше́нїи: что
да не возбранѣ́тъ є́мѹ, чрезъ своѣго дїа́кона ѿ
проше́нїи ѿ заповѣ́дѣтїи ѿмъ, да поддѣ́тъ є́мѹ въ
є́гѡ проше́нїи бла́гѡ по́моць. Прихо́дѣще же въ
рїмъ, ка́къ быше рече́но мно́ю, проше́нїа, ко́торыа
ѿмѣѣтъ прине́сти цѣ́рю, должнѣ предста́вѣтїи
возлюбленномѹ бра́тъ на́шемѹ ѿ єе́пископѹ ѿла́ю, да
пе́рвѣе разсмо́тритъ, не є́тъ ли нѣкѣа ѿзъ нѣхъ
безсты́дны, ѿ по́томъ по́летъ ѡ́ныхъ въ ко́нниѣи
ста́нъ, при(с. рѣд.)своко́упла́а ѿ своѣ предста́тельство
ѿ попече́нїе. Кѣѣ є́пископы ѿвѣ́тствовали, ѿкѡ
ѡгѣ́дно ѿмъ є́е, ѿ при́чнѣнїи є́тъ совѣ́тъ є́е.

ПРА́ВНО ҃.

Подоба́етъ ѿ вѣ́кою то́чностїю ѿ тѣ́нїемъ
наблюдѣ́тїи, да бога́тѣи ктò либо, ѿнѣ ѡу́ченїи, ѡ
свѣ́тскагѡ ѡдѣ́нїа, ѡдо́сто́нваемыи є́пископомъ
бы́ти, не пре́жде по́чтѣваѣтъ, рѣ́звѣ́ когда
соверши́тъ ѡдѣ́нїа чтеца́ ѿ дїа́кона, ѿ пре́вѣ́тера,
дабы́ прохода́ чрезъ ка́ждѡ стѣ́пень, ѿце до́сто́нныи
призна́нъ є́детъ, мо́гъ взы́ти на вы́сотѹ
є́писко́пства. О́чевѣ́дно же, что́ для ка́ждѡ стѣ́пени
чи́на до́жно бы́тъ предста́влено не ли́шкомъ ма́лое
вре́мя, въ продо́лженїе ко́торѡгѡ мо́гнѣ бы
ѡсмо́трены бы́ти є́гѡ вѣ́ра, благоу́бїе,
по́чтѡвнѣтъ ѿ крѣ́постъ, ѿ ѡ́нъ, бы́въ призна́нъ
до́сто́нныи є́же́ственнагѡ вѣ́щенства, по́лучи́лъ бы
велича́йшѡ чѣ́сть. пбо не при́лично, дерзнове́нно ѿ
легкомы́сленно прие́дѣтїи къ то́мѹ, что́бы
попѣ́шнѡ по́чтѣваѣтїи ѿнѣ є́пископа, ѿнѣ пре́вѣ́тера,
ѿнѣ дїа́кона: ѿ ни зна́нїе, ни победе́нїе не де́тъ на є́е
пра́ва. Поне́же тако́ваго по́справедли́вости почлѣ́ бы
всѣ́ма но́выми, ѿ не ѡу́твержде́нными, наипѣ́че, когда
ѿ бла́женнѣишїи апѣ́лз, ко́торыи ѡу́чїтелемъ
ѡзѣ́нѣвъ бы́лъ, ѡвѣ́детѣа возбранѣ́ющимъ ско́рыа

9. правило:

Епископ Осија рече: „Ја сматрам да је потребно и следеће: када неки епархијски епископи пошаљу молбе своје брату и саепископу који је у већем граду, тј. и митрополији, тада нека овај епископ митрополије упути свога ђакона са прозбама и нека му уручи препоручни лист, написавши све по реду браћи и саепископима нашим који у то време бораве у местима и градовима, у којима најблагочестивији цар уређује државне послове. Ако неки епископ има пријатеља у двору, и жели да добије нешто што је часно и праведно, нека му не буде забрањено да по свом ђакону тражи и препоручује ствар онима за које зна да ће му пружити добру помоћ у његовој молби. А који полазе пут Рима, као што сам рекао, морају показати љубљеном брату нашем и саепископу молбе које имају да предају, да се он најпре упозна са њима, те да види није ли нека од њих неумесна. Тек тада он, са својом препоруком и старањем, нека шаље (ђаконе) у војнички табор“. Тада сви епископи рекоше да им је и ово по вољи и да је тај савет веома разборит.

10. правило:

Епископ Осија рече: „Сматрам да је и ово потребно: мора се најтачније и најмарљивије пазити на то да, ако се не неко од богатих и учених људи из грађанског звања нађе да је достојан епископства, да таквога не греба постављати све докле док не прође кроз службу чтеца, ђакона и свештеника како би, пролазећи кроз сваки од чинова, и показавши се достојан, коначно могао бити удостојен и епископског чина. И у сваком степену мора бити не мало време, да би се могла испитати његова вера, добро владање, постојаност, кротост, те да на тај начин буде удостојен божанственог свештенства и највише части. Јер није умесно да њих на то место доводи њихово знање или лепо опхођење (са људима), те да се на брзину и олако постављају на места ђакона, свештеника или епископа, и таквога би у том случају могли сматрати и као новокрштеног. А сетимо се како је најблаженији апостол, који је био учитељ незнабожаца, осуђивао пренагљена постављења. Испитивање које траје дуже време омогућава нам да се боље упознамо са владањем и нарави свакога“. Тада сви рекоше да им је и ово по вољи, те да се ово никако не сме запостављати.

поставлѣніа въ церкѣбныха стѣпени: поеликѣ дознаніе въ должайшее время достовѣрнѣе показати можетъ и поведѣніе и нравъ каждаго. Рекли есѣ, ѿкъ ѿмз сѣ оубоодно, и сего нарѣшати шноу не должно.

ПРАВИЛО ѿ.

Епископъ, когда ѿ сѣнаго града преходитъ въ дрѣгій градъ, или ѿ сѣнаго области въ дрѣгю (с. рп) область, ради тѣсноты подвижана ѿ соборвенной похвалѣ или ѿ совершеніи бгослуженіа съ вѣщешю бжностію, и хощетъ пребыти тамъ долгое время, тогда какъ епископъ того града не икѣшенъ въ оубоодно: да не пренебрежетъ сего и да не проповѣдетъ члстѣ, тѣсноты постигнѣти и оубоодножити лице мѣстнаго епископа. Но сѣи предлогъ обыквенноу пронзводитъ сматѣніа, и таковою хитростію епископъ стараетъ чуждый престоу сѣбѣ прехрѣдити и вострѣтити, не колеблясь острѣити порядѣнню сѣбѣ церкѣ и прѣити во ѿнѣю. Итѣкъ должно на сѣ оупредѣлѣти и зѣветное время: поеликѣ и не принимати епископа показало бы дѣломъ не человеколюбивымъ и жестокимъ. При сѣмъ воспоманіи, что въ предшествовавшее время отцы наши оупредѣлили: ѿце кто мѣрнѣнъ, пребываа во градѣ, въ три воскресные дни, въ продолженіе трехъ седмицъ, не прѣдетъ въ собораніе, да бдетъ оудаленъ ѿ оубоодно церкѣбнаго. Итѣкъ ѿце сѣ поставлено ѿ мѣрнѣнъ, что не должно, не прилично, и не полезно епископѣ, не и мѣющемъ никакою бжнѣю и ѿнѣю или дѣла трѣднѣнъ, острѣлѣти церкѣ своѣ на время болѣе продолжительное, и огорчати вѣреннѣи сѣмъ народъ. Есѣ епископы рекли: и сѣ мнѣніе весьма прилично.

ПРАВИЛО ѿ.

Некоторые и зѣ брѣтѣи и епископовъ во градѣхъ, въ котѣрыѣ они поставлены въ епископы, и мѣютъ, повидимомъ, очень малю соборвенность и мз принадлежачю, а въ дрѣгнѣхъ мѣстѣхъ стѣжаниа великіа, и зѣ котѣрыхъ мѣютъ бпомоществовати бѣднѣмъ. Полагая, что, сѣтъли они вострѣтитъ прѣити въ своѣ владѣніа, и пронзвѣтитъ собораніе плодѣвъ, что надлежитъ позболити и мз сѣ съ тѣмъ, чтобы они три воскресные дни, то сѣтъ три седмицы пребывали въ своѣхъ владѣніахъ, но чтобы въ ближайшей церкѣ, въ котѣрой совершатъ

11. правило:

Епископ Осія рече: „Морамо и ово установити: ако неки епископ поѣ из једно града у други, или из једне епархије у другу, да проникнут сујетом, задвољи своје славољубље, или ради веѣ свечаности у служби, па жели да тамо остане дуже времена, а међутим епископ онога града није највѣштији у учењу, тај епископ нека не презире надлежног (месног) епископа и често нека не проповеда у намери да га посрами или понизи. Јер овакав поступак обично изазива смутње, и оваким поступањем он жели само да себи привуче и отме туђу катедру, не стрепѣи да запустѣ цркву која му је предата, и да пређе у другу. У погледу овога треба у своје време установити (правило) и не примати потпуно епископа који може учинити такво шта. При томе сетите се да су Оци наши у прошлим временима установили да ако неки лаик, боравећи у граду, не дође у цркву у три недељна дана у три седмице, да такав има бити уклоњен од заједнице. Према томе, ако је ово одређено по питању лаика, тада епископ, ако нема никаквих неопходних послова, не треба, нити је упутно (а при томе је и штетно) да оставља на дуже време своју цркву, и тиме доводи у огорченост народ који му је поверен“. Сви епископи рекоше: „Сматрамо да је и ова одлука потпуно умесна“.

12. правило:

Епископ Осія рече: „Пошто не треба ништа изоставити, нека се и ово установи: нека браћа и саепископи по градовима у којима су постављени за епископе, имају мало онога што им припада, а у туђим областима поседи су им велики тако да од њих могу и сиротињи помагати. Ако ти епископи желе да пођу у те своје поседе и да сабирају плодове, ја сматрам да им се то може дозволити али тако да три дана током седмице могу остати на својим поседима, при чему дотични епископ мора бити у оближњој цркви у којој свештеник сабира народ, и мора служити да се види да није лишен црквене службе. При томе, нека не бива често у граду у коме постоји епископ. На овај

слѣже преевѣтерз, пришествоваши и слѣжиши, да не ѡбачаши ѡстаѡщинахъ безъ церковнаго бѣгослѣженїа, и чтобы не чистѡ приходилъ во градъ, въ которомъ есть епископъ. Нео таковоымъ образомъ и соборенныа ихъ дѣла не потерпятъ никакого вреда ѡ ихъ шестствїа, и очевидно ижебегнѣтъ они ѡбвиненїа въ гордости и тщеславіи. Крѣ епископы рекли: ѡгодно и еѣ постановленїе.

ПРАВИЛО г.

Ои епископъ рече: ѡце кто, діаконъ, или преевѣтерз, или кто либо иже причетникъвъ едетъ лишениа общенїа церковнаго, и пришегнетъ къ нѡмѣ епископѣ знаящемѣ егѡ, знаящемѣ и то, что онъ своимъ епископомъ ѡдленъ ѡ общенїа: не подобаетъ, въ обидѡу для епископа и братѣ своего, подвѣсти емѣ общенїе. ѡце же дерзнетъ еѣ сотворити: да знаетъ, что подвергаетъ себѣ ѡбечѣтъ предъ епископами, когда они соберѣтца.

ПРАВИЛО д.

ѡце ѡбрѡщется нѣкій епископъ, склонный ко гнѣвѣ [что въ таковоымъ мѣстахъ не должно имѣти мѣста], и внезапнѡ бѣвъ раздраженъ на преевѣтера, или діакона, вѡхощетъ ижебегнѣти нѣкоего иже цркви: подобаетъ предохраненїе ѡпотребити, да не тотчасъ таковоый едетъ ѡсудѣемъ и лишениа общенїа. Крѣ епископы рекли: ижебегнѣмый да имѣетъ право пришегнѣти къ епископѣ митрополїи тоа же областїи. ѡце же епископа митрополїи нечѣтъ на мѣстѣ, пришегнѣти къ собратвенномѣ епископѣ и проити, да со тщаниемъ ижебегнѣтца дѣло. Нео не должно заграждѣти слѣха ѡ проѡщѣхъ. ѡ епископъ оный, праведнѡ или неправеднѡ ижебегнѣтъ таковоаго, благодушнѡ снѡити долженъ, да едетъ ижебегнѣванїе дѣла, и приговѡръ егѡ или подтвержденъ едетъ, или полченъ исправленїе. По прежде нежели тщательнѡ и бѣрнѡ ижебегнѣваны крѣ ѡбестоательства, ѡдченныа ѡ общенїа до разсмотрѣнїа дѣла, не долженъ приболати себѣ общенїа. ѡце же сошедшеа нѣкоторые иже клира ѡбидѣтъ въ немъ пренебреженїе бл҃гости и надменность: то [поелїкъ не прилично поподѣкати обидѣ или неправедное порицанїе] долженствѣютъ нѣсколько върѡвыми и тяжкими словѣми ѡбращѣти егѡ къ порядкѣ, да соблюдетца покорность и повинненїе повелѣвающимѣ должноѣ.

начин неће трпети штету ни ѡегови ПОСЛОВИ због одсутности, а такође ће бити избегнут прекор за дрскост и таштину". Сви епископи рекоше да им је по вољи и ова одредба.

13. правило:

Епископ Осїа рече: „И ово нека се установи: ако је неки ѡакон, или свештеник, или неко други ко припада клиру, био одлучен па као такав пребегне другом епископу који га познаје, а који међутим зна да је овај од свога епископа лишен заједнице, тај епископ не сме да нанесе увреду свом сабрату и да таково човека који је одлучен прими у заједницу. Ако се усуди да то учини, нека се зна та ће морати да одговара пред епископима када се сакупе". Сви епископи тада рекоше: „Ова одлука сачуваће заједнички мир и обезбедиће сагласје међу нама".

14. правило:

Епископ Осїа рече: „Не могу да пређутим о ствари која мемного узнемирава: ако се нађе неки епископ који је склон гневу (а тога у епископу не би смело да буде), па се изненада наљути на свештеника или ѡакона, и хоће да га изопшти из Цркве, треба настојати да такав свештеник или ѡакон не буде одмах осуђен и лишен заједнице". Сви епископи рекоше: „Који бива свргнут, нека има право да се обрати епископу митрополије дѡичне области; а ако нема митрополита у месту, обратиће се најближем, и потражиће да се све подробно испита јер не треба се оглушавати на прозбе. Епископ који га је праведно или неправедно изопштио, мора добродушно поднети да буде подвергнут истрази и да се ѡегова пресуда или потврди или да се преиначи. Али, док се марљиво и темелно све то не изанализира, онај који је одлучен од заједнице не може пре правоснажног решења самовласно прићи у заједницу. Ако неки клирици приметѣ да у томе који је привремено одлучен има дрскости и охолости, они га требају оштрим и јаким речима опоменути како би се тиме сачувала покорност и послушност наспрам онога ко заповеда. Јер, као што епископ мора показивати према својим потчињеним искрену љубав и наклоност, на исти начин и потчињени су дужни доброволно извршавати дужности наспрам епископа".

Ибо како епископъ ѿбѣзанъ являти подчиненнымъ искреннюю любовь и расположение: таковымъ же образомъ, и сѣдѣщїе ѿбѣзаны непритворно исполнати долгу сѣдѣнїа епископамъ.

ПРАВИЛО ҃и.

Иже которыхъ епископъ, иже инаго предѣла чуждаго сѣдѣнїа церквенъ вождохъ поруганнъ на какою либо степень, безъ созволенїа егѡ епископа: то таковѡе поруганїе да почитаетца недовѣрчивымъ и нечестивымъ. Иже же нектогорые еѣ позволятъ ебѣ: то ѡ братїи и епископовъ должны быти оубѣщываемы, и исправляемы. Рекли ебѣ: и еѣ ѡпредѣленїе да едетъ непоколебимо.

ПРАВИЛО ҃и.

Иетїи епископъ рекъ: не безнзвѣстно бѣмъ, какова и колы велика дѣссамонїкїиска митрополиа. Четъ приходатъ въ оню иже иныхъ епархїи пресвитеры и дїаконы, и недовольствуюсь кратковременнымъ пребыванїемъ ѡстаютъ, и вездѣшнее жителство тамъ имѣютъ, или едѡ полѣ весьма долгахъ бременн принужденъ быбѣютъ возвратити къ своимъ церквямъ. И такъ и ѡ ихъ ѡпредѣленїю быти должно. Ои епископъ изъясъ: чѣ ѡпредѣленїа, какїа постановлены ѡносительнъ епископовъ, да сохраняютца и ѡносительнъ ихъ лицъ.

ПРАВИЛО ҃и.

Иже которыхъ епископъ, претерпѣвъ насилие, неправедно ижебѣженъ едетъ, или за свои позннїа, или за исповѣданїе калолїческїа церквен, или за то, что защищалъ истинѡ, и, ижебѣгѡ опаногти, едѣчи невиненъ и ѡбвиненїю подверженъ, прїидетъ во иныи градъ: то заблагоразудженѡ, да не возвращаетца емѡ пребывати тамъ, доколѣ не возвратитца, или возмѡжетъ ѡбратити ижебленїе ѡ нанесенныа емѡ обиды. Ибо жѣстоко и весьма тяжко было бы не прїимати намъ претерпѣвшихъ неправедное ижегнїе: напротивъ тогоъ съ обобеннымъ благоразположенїемъ и дрѣжелюбїемъ должно прїимати такового.

15. правило:

Епископ Осија рече: „И ово треба да установимо: ако неки епископ жели да постави на неки степен неког од црквенослужитеља из друге епископије, без допуштења надлежног епископа, нека тај поступак нема важности, и нека се сматра као да га није ни било. Ако су неки то себи допустили, такви морају бити опоменути од стране браће и саепископа наших и позвани на придржавање реда“. Сви рекоше: „И ова наредба нека буде трајно установљена“.

16. правило:

Епископ Аеције рече: „Није вам непознато каква је и колика јесолунска митрополија. У њу често долазе свештеници и ђакони из других епархија и не задовољавајући се својим кратким боравком у овој митрополији, ту настоје да остану за стално и тек након пуно времена веома тешко бивају принуђени да се врате у своје цркве. О таквима је потребно донети одлуку“. Епископ Осија рече: „Оне наредбе које су установљене по питању епископа, нека важе и по питању поменутих особа“.

17. правило:

Епископ Осија рече: „Следујући за нашим братом Олимпијем, нека се установи и ово: ако је неки епископ, пошто је претрпео насиље и неправедно је био прогнан или због свога знања или због исповедања саборне Цркве, или због тога што је бранио истину, а да би избегао опасности (а сасвим је невин подвргнут оптужбама) дошао у други град, нека му не буде забрањено да тамо остане све док не буде могао да се врати у своје место, или се ослободити од нанесених увреда. Јер, било би немилосрдно и веома ружно да се такав не прими, а који је претрпео неправедно гоњење, него, на против, потребно је бити усрдан и љубазно примати такве људе“. Сви рекоше: „Нека се и ово установи“.

ПРАВИЛО њ.

Гавдѣнтїи єпископз рѣкз: знáешн, братѣ лѣтїе, чтò при поставлѣнїи твоємз во єпископа процвѣтáлз мирз. Дáкы не ѡстáлось нѣкїихз слѣдóвзз разномыслїа ѡ слóжителáхз цркви, блáго быти мнѣтв, и поставленнхз мѡеємз и євѣхїаномз, поелїкѡ въз ѡныхз никакїа вннї не ѡбрѣтáлось, вѣхз прїимáти.

Оїи єпископз рѣкз: моеá мѣрности мнѣнїе таково: поелїкѡ должнствѣемз быти миролюбївы и терпѣлївы, и довольное ко вѣмз имѣти милосѣрдїе: то пронзведеннхз ѡднáжды въз прїчтз црковннї нѣкòтòрымн братїамн нáшнмн, тогдà тóкмв не прїимáти, тогдà не возхотáтз возвратїтїсá кз цѣрквамз, кз котòрымз наречены бын. Євѣхїанз же да не приводегз себѣ нїже ѡмени єпископа: нїже мѡеїи да не почитáетв єпископомз. Ёще же ѡбщїїа въз чїнѣ мїрáнз просїтї ездáтз: въз сѣмз не дóлжно ѡмз ѡкáзыватн. Реклї вѣѣ: соглáсны.

ПРАВИЛО д.

Гавдѣнтїи єпископз рѣкз: сїи спáсительныа и блáгораздѣныа постановлєнїа, и нáшемз свáщенннческомз дòстòннствѣ прїлїчныа, и ѡгвдныа бгѡ и челоуѣкамз, не возмòгáтз ѡдѣржáти сїлы и крѣпòсти своеá, ёще пронзнесенныа рѣшєнїа не ездáтз сопрòвождены стáхомз. Ёво мы и сáмн знáемз, чтò нѣрѣдкв по прїчїнѣ безрѣчїдствá немнòгнхз, бжѣтвенное и дòточтїмое ѡмá свáщенствá подвергáлось пренебрежєнїю. И тáкз, ёще ктò, въз прòтївностѣ прїзнанномз вѣмн, дѣрзнетз чтò лнко ннòе твòрїтн, стáрáсь ѡгòждáти гòрдòсти и тцеслáбїю пáче, нѣжелн бгѡ: тóчтз да знáетз ѡжє, чтò ѡнз поставлáетз себá повїнннмз сдѣбномз ѡвѣтѡ, и терáетз чєстѣ и дòстòннствò єпископа. Вѣѣ ѡвѣщїлн: сїє мнѣнїе прїлїчно, и нáмз ѡгòдно.

ПРАВИЛО к.

Сїє же ннпáче дòзнано и испòлнено ездѣтз такоуымз ѡбразомз: єтѣлн кáждыи нз нáез, поставленнхз єпископамн на прїпѡтáхз, нлн на пѡтáхз вòднхз, ѡвѣдѣвз єпископа, вопрошáти ездѣтз ѡ прїчїнѣ мнмòшєствá, и кдà направлáетз ѡнз пѡтѣ. И ёще ѡвѣдáетз, чтò ѡнз шѣтѣдѣтз въз вòнннкїи стáнз: то да вопрошїтз по разрáдлмз бáшє поставлєнннмз. И ёще ѡдѣтз ездáчн збáнз:

18. правило:

Епископ Гауденције рече: „Брате Аеције, ти знаш од како си постављен за епископа да је мир увек владао; па да не остане никакав траг разногласја по питању црквенослужитеља, нека се установи да буду примљени сви они које су поставили Мусеј и Евтихијан, пошто се никакве кривице није нашло код њих“. Епископ Осија рече: „Моја смерност је овог мишљења: ми треба да будемо мирољубиви и стрпљиви, и много милосрђа да имамо према свима; али свакако они које су једном неки од наше браће произвели у црквени клир, ако неће да се врате црквама за које су именовани, нека се више не примају. Евтихијан нека себи не присваја ни име епископа, а такође и Мусеја не треба сматрати за епископа ако они затраже заједницу лаика, то им не треба одрицати“. Тада сви рекоше да су сагласни са тим.

19. правило:

Епископ Гауденције рече: „Ово што је спасоносно и установљено у пуној доследности, и што је нашем свештеничком достојанству прилично, и Богу и људима угодно, неће моћи своју снагу и силу задржати ако повреде проглашених одлука не буду повезане са страхом; јер, и сами знамо да се често дешава, због бестидности појединаца, да се подвргава презиру оно што је Божанствено као и високопоштовано свештеничко звање. Који, дакле, презирући оно што је установљено од свих, и тежећи да угоде гордост и прождрљивости више него ли Богу, те се усуде поступати другачије него што је установљено, нека већ сада знају да су тиме себе подвргли суду и да част и достојанство епископа губе“. Тада сви рекоше да се прихвата и ова одлука.

20. правило:

„Ово ће се најбоље дознати и најпоузданије извршити тиме ако сваки од нас, који смо постављени за епископе на пролазним путевима или поред пловних река, када види епископа, да га упитамо о разлогу путовања и куда се упутио? Када се сазна да је кренуо у војни табор, распитајмо се о разлозима пута, а о томе смо већ говорили. И ако је он кренуо тамо јер је позван, нека нема никакву запреку за свој пут, али ако иде ради сујете, као што је ваша љубав већ рекла о

то нѣщемъ ѿ насъ никакогѡ препятствѣла да не
бѣдетъ. Ище же, по тцелѣбію, какъ прежде речено
любви бѣшей, или по пробѣламъ нѣкоторыхъ,
попѣшѣетъ въ воинскій станъ: то ни на грамотахъ
ѿ насъ да подпишетъ, ниже да сообщѣетъ съ
таковыми. Въсѣ ѡбѣтствовани да бѣдетъ
ѡпредѣлено ѿ насъ.

томе, или због неких прозби, не треба му
допустити да иде у војни табор, нити му давати
грамату, нити имати заједницу са њим". На то сви
одговорише: „Нека се и ово установи“.

**ПРАВНА СВАТАГО ПОЛІБСТНАГО
СОБОРА КАРФАГЕНСКАГО.**

ПРАВНО А.

Упредѣленїа никейскаго собора всемирно да соблюдаютца.

Иврїанїи єпископз рекз:

Сїи упредѣленїа такъ имѣютца оу насъ въ епископзхъ, которые тогда отцы нашн принесли съ собору ѿ никейскаго собора, и повѣдѣющеца, и нами принатца упредѣленїа, съ онымъ соборомъ въ точности соблюзеныа, по оудотговѣренїи ѿ ємъ да соблюдаютца.

Предъ симъ правномъ читаны были на соборѣ ємвѣозъ и правна никейскаго собора. Свѣрхъ же того, флутїнъ, єпископъ никейскїи, мѣтроблгочїтель римскаго єпископа коніфлїта, представилъ данное ємѣ писменное наставленїе, въ которомъ предлагана є соборѣ правна ѿ перенесенїи єдныхъ дѣлъ ѿ єпархїалнаго єпископа къ римскомѣ, и къ євѣдннмъ єпископамъ, которыа въ єїи зпїннн названы были правнми никейскаго вселенскаго собора, но которыа въ ємома дѣлѣ были є и дї правна помѣтнаго євѣдїїскаго собора. На єє отцы кардагенскаго собора ѡбѣтгтговали, что они въ своихъ епископзхъ никейскаго собора не нахѣдѣтц ихъ правна, и, для разрѣшенїа сомнѣнїа, положили истрѣбовать вѣрныє еписки правна никейскаго собора ѿ єпископзвєз антїохїйскаго, ллєвандрїйскаго и константїнопольскаго. И дабы не ѡртѣвнть, ннкакогѡ сомнѣнїа въ євоємъ повинненїи правнмъ никейскаго собора, по предложенїю лврїана єпископа кардагенскаго, истрекали настоѣцїе правно.

ПРАВНО Б.

По изволенїю вѣжїю первоначальнмъ подобѣтц, согласнымъ исповѣданїемъ, исповѣдывати црковндо вѣрѣ, преданндо нами въ ємъ єлѣномъ собранїи. Почѣмъ церковнн чїнз, по согласїю каждагѡ и всѣхъ вѣрѣ, должно соблюдѣти. Для оутвержденїа же помышленїи братїїи и єєпископзвєз нашихъ, недѣвнмъ постѣвленнхъ, должно приєвокзпнїти то, что мы прїали ѿ отцєвъ, такъ твердѡе упредѣленїе: єдїнство трїцы, то єсть, оца и сїа и єгѣгѡ дхѣ, не имѣетц ннкакогѡ разлнчїа познаваемагѡ. Сїє въ оумѣхъ нашихъ євѣтѡ єдѣржнмъ, и какъ нахчїнєа, такъ оучїнїти євѣдемъ людеї вѣжїнхъ.

**ПРАВИЛА СВЕТОГ, ПОМЕСНОГ
КАРТАГИНСКОГСАБОРА**

1. правило:

Да се строго морају чувати одредбе сабора у Никеји. Епископ Аврелије рече: „Ове одредбе, које имамо сабрane у списима, а које су са собом донели наши Оци са сабора у Никеји, као и са сабора који су касније били, такође и одредбе које смо ми установили, пошто буду потврђене, нека се у будуће строго чувају”.

2. правило:

О проповедању Пресвете Троице. Сав Сабор рече: „Као што Бог жели, пре свега се мора једнодушним исповедањем исповедити вера Цркве коју ми, на овом славном Сабору признајемо, а затим, сагласношћу свакога посебно и свих заједно, мора се чувати ред у Цркви. Да се у својим мислима утврде браћа и наши саепископи који су тек постављени, потребно је додати и оно што смо ми од Отаца наших примили као непомерљиву наредбу, а то је да сви у нашим умовима свето и непоколебљиво чувамо јединство Троице - Оца и Сина и Светога Духа, које у себи не познаје никакво делење; и као што смо ми научени, тако ћемо томе учити и (верујући) народ”. Исто су тако на сав глас рекли и сви они епископи који су тек били постављени: „Овако примамо, овако чувамо, овако учимо, у свему следећи Јеванђеоску веру, а уједно и вашу поуку”.

ПРА́ВНЛО ҃.

Ѡ воздержанин ѡврилїи єпископз рече:

На прежде бывшемз соборѣ, когда ѡ образѣ воздержанїа и чистоты вопрошено было, благоразсужденѡ, чтобы поствлєнные въ сїи три степенн [то єсть во єпископы, пресвѣтеры и діаконы], чрезъ сѡмое посвященїе ѡблѣзанные ѡзламн чистоты, какъ прилично свѣтлымз єпископамз и свѣщенникамз бжїимз и левїтамз, и слажащымз при бжїевенныхз свѣщеннодѣятелѣхз, воздержны были во вѣмз: да возмогутъ полчїити, чегѡ въ прочотѣ провѣтз ѡ бга, дабы ѡ апѡстолвз преданное и ѡ сѡмыа древностн содержимое и мы подобену соблюдали.

ПРА́ВНЛО ҃.

Разсужденѡ, чтобы єпископз и пресвѣтерз, и діаконз, и всѣ причлѡщїеєа (с. рїи) кз свѣтѣнамз, хранїли целомудрїе и воздерживались ѡ женз.

Приложєнїе сего прѣвнла кз єпископамз въ совершенствѣ, а кз пресвѣтерамз и діаконамз съ ѡграниченїемз, ѡзначено съ подробностїю въ єи и єи прѣвнлѣхз шестѣгѡ вселєникагѡ собора.

ПРА́ВНЛО ҃.

Подоблетъ ѡдерживати похоть любостажанїа, которѡю никто не ѡсудмнїтєа нареци мѣтерїю вѣххз сѡлз: никто да не вѣтѣплѣтз въ чждыє предѣлы, и рѣди корыстн да не пресѣплѣтз предѣловз сѣтеєиєххз, и никомѣ нзъ клїра ѡниѡда да не бдетъ позволено брѣти рѡстз ѡ какои бы то ни было вѣщн. Предствлєнное же вновѣ, какъ не ѣсноє, и свѣмз сократѡє, бдетъ нами раземѡтрено, и ѡ томз сѡствѣнтєа ѡпредѣленїе. Я что бжїевенное пнлїнїе постановїло вевьмѣ ѣснѡ, ѡ томз не мнѣнїа должно испытыватн, но пѣче послѣдовати томѣ. Что ѡкорїзненно въ мїрднѣхз, то кольми пѣче достѡйно ѡсудженїа въ принадлежѣщнхз кз клїрѣ. Вевь соборз рекз: никто прочнѣвѣ прорѡкѡвз, никто прочнѣвѣ сѣлїа не дѣнїтѡвѡлз безвѣднѡ.

ПРА́ВНЛО ҃.

Совершенїа мѣра, и ѡсвѣщенїа дѣвз да не творїтз пресвѣтерз. И примирѣти съ цѣрковїю кѡщнхѣа, ѡкрѣтѡ, на литѣргїи, да не бдетъ позволено пресвѣтерѣ. Вѣмз ѡгѡдно єє.

3. правило:

О уздержанїу Епископ Аврелије рече: „Када се на прошлом сабору говорило о начину уздержанїа и чистоѣи живота, установљено је да ова три степеня (тј. епископ, свештеник и ѣакон), који су веѣ зезани везом чистоѣе живота услед самог посвећєња, морају у свему бити уздржани, као што и приличи свѣтим епископима и Божїим свештеницима и левитима који служе при Божанственим свештенѡдѣствима, како би могли добити, што од Бога у простити моле, пак према томе и ми (такоѣе) морамо чувати оно што нам је предато од Апостола, и што важи од старине (древности)“.

4. правило:

О лицима који су у различитим чиновима, а који се требају уздржавати од жена. Епископ Фаустин Пикенски, из Потентинске области, заступник цркве у Риму, рече: „Нека се установи да се морају уздржавати од жена и чувати целомудреност, и епископ, и свештеник и ѣакон, и сви који дотичу свѣтїнѡ“.

Сви епископи рекоше: „Нека се установи да сви који чувају олтар или му служе, морају пазити на своју моралну чистоѡ“.

5. правило:

О лакомству Епископ Аврелије рече: „Потребно је угушити страст лакомства за коју нико не сумња да је мајка сваког зла, и дакле, нека се нико не поводи за туѣим, и нека нико не прелази ради добити границе које су поставили Оци, као што никоме ко је у клиру није допуштено да узима камату ни за какву ствар. Допуштамо да питања, која се поново појаве, ако су нејасна или сасвим скривена, захтевају наше разматрање и одредбе; али у погледу онога што је у потпуности јасно установило Свето Писмо, није потребно да се о томе доносе (додатне) одлуке, него је потребно следити за оним што је установљено. Наравно, да оно што код лаика заслужује прекор, да се то много строжије треба судити код клирика“.

Сав Сабор рече: „Нико није против Пророка, нико против Јеванѣеља поступио а да није без казне оста“.

6. правило:

О томе да свето миро не могу справљати свештеници Справљанїе мира и освећєње дјева нека не чине свештеници. Свештенику такоѣе није допуштено да са Црквом помирује оне који се кају, и то јавно, на литургији. Ово је свима угодно.

ПРА́ВИЛО 3.

И́ще кто̀, нахо́дась въ о́пасности́ жи́зни, е́детъ проси́ти ѿ примирёни́хъ ебѣ со свѣтѣлымъ о́лтарёмъ, во ѿсѣтитѣи́ епископа: то превѣ́теръ по при́чии до́лженъ вопро́сити епископа, и́ такъ, по е́го разрѣше́нью, примирёни́хъ нахо́дѣщагоа въ о́пасности́.

ПРА́ВИЛО 4.

Сѣтъ мно́гіе неблагоура́бные, ко́торые почита́ютъ за до́льное, при ебѣкомъ ебѣчѣ, приносѣти ѿбвинёни́а на о́тцѣвъ и́ епископѣвъ. До́льно ли при́нмѣти чѣковѣхъ, и́ли нѣтъ; ѿ ебѣхъ епископѣвъ рече́но: и́ще ѿпоро́ченъ чѣковѣи́, что не при́нмѣти.

ПРА́ВИЛО 5.

И́ще ко́торыи́ епископъ, и́ли превѣ́теръ, при́метъ въ о́бщѣнїе пра́ведныхъ и́звѣрженныхъ за ебѣ прѣстѣплёни́а и́зъ цѣрквѣ: да е́детъ и́ ебѣ повѣненъ ра́вною ѿсѣже́нью, еъ о́клонѣющагоа ѿ пра́вильнаго приговора́ ебѣго епископа.

ПРА́ВИЛО 6.

И́ще ко́торыи́ превѣ́теръ, ѿ ебѣго епископа ѿсѣже́нный, возне́шнъ надме́нїемъ нѣкѣи́мъ и́ гордо́стїю, до́лжнымъ бы́ти возмни́тъ ѿдѣльнъ приносѣти е́го е́тъе дѣры, и́ли о́умьелитъ воздвѣи́ти и́ный о́лтарь, вопре́ки цѣркѣвно́й ебѣрѣ и́ о́стѣбѣ: чѣковѣи́ да не е́детъ ѿсѣбленъ безъ наказанїа. Собо́ръ рече́: и́ще ко́торыи́ превѣ́теръ, прочѣвъ епископа ебѣго возго́рда́сь, сотворѣ́тъ раско́лъ: да е́детъ а́надема.

ПРА́ВИЛО 7.

И́ще ко́торыи́ превѣ́теръ въ ебѣомъ пове́денїи ѿсѣже́нъ е́детъ: чѣковѣи́ до́лженъ сое́днїи́и епископамъ возвѣстити́, дабы́ онѣ бы́слѣшли дѣло, и́ дабы́ чре́зъ ни́хъ примирѣла́ онъ еъ ебѣомъ епископомъ. И́ще же ебѣго не сотворѣ́тъ, но [ѿ чегѣ да сохрани́тъ е́го] надме́вѣсь гордо́стїю, о́удли́тъ ебѣ ебѣ ѿ о́бщѣнїа еъ ебѣомъ епископомъ, и́

7. правило:

О милости према онима који су у животној опасности Епископ Аврелије рече: „Ако се неко нађе у смртној опасности, и замоли да буде помирен (измирен) са светим олтаром, а епископ је одсутан, свештеник (по утврђеном поретку) треба да упита епископа (о томе шта да чини), и тада, са допуштењем епископа, помирити (са Црквом) онога који се налази у опасности”.

8. правило:

О онима који подносе тужбе на старије, и о томе да никакав клеветник не сме тужити епископа Епископ Нумидије Мазулитански рече: „Много је оних чије је понашање неваљало, и којима је мило да у свакој прилици подижу оптужбе против Отаца и епископа. Треба ли такве примати или не?” Епископ Аврелије рече: „Да ли је, дакле, вашој љубави угодно да они, који су уплетени у различите преступе, не смеју подизати тужбу против епископа?” Сви епископи рекоше: „Нека се не прима тужба од онога ко је клеветник”.

9. правило:

О онима који због својих преступа бивају изопштени из црквене заједнице Епископ Августин, заступник Нумидијске области, рече: „Удостојите се и ово установити: да ако неки епископ или свештеник прими у заједницу оне који су због својих преступа правилно изопштени из Цркве, да и тај епископ или свештеник има потпасти онаквој осуди као и они који су одбегли од канонске осуде овога епископа”. Сви епископи рекоше: „Прихватамо и ово”.

10. правило:

О свештеницима који бивају осуђени од стране својих епископа Епископ Алипије, заступник Нумидијске области, рече: „Не треба ни ово изоставити: да ако је неки свештеник случајно осуђен од свога епископа, пак побуђен некаквом надутошћу и гордошћу, смисли да може засебно приносити Богу свете Дарове, или намисли да подигне други олтар противно вери Цркве и уставу, такав нека не прође без казне”. Валемтин, епископ првог престола Нумидијске области, рече: „Шта је рекао брат наш Алипије, неоспорно је и у сагласности је са вером и поретком Цркве. Уосталом, реците шта мислите о овоме?”

11. Правило:

Свештеник, који устане против свога епископа и тиме начини раскол, нека је анатема. Сви епископи рекоше: „Ако је неки свештеник био осуђен због свог владања, нека о томе буду обавештени и суседни епископи, да и они испитају тај проблем, те да и они припомогну око тога да дође до помирења између епископа и поменутог свештеника. Не догоди ли се то, него (нега никада није било), занет гордошћу дође до тога да се

ѡмѣстѣ съ нѣкоторыми прозвѡдѡ расколѡ, принесетъ бѣгъ стѡе приношеніе: таковои да бѣдетъ признаваемъ находѡцима подъ клѡтвоею, и да лишитѣа своегѡ мѣста, впрочеми съ разсмотрѣніемъ, не имѣетъ ли справедливыя жалобы на епископа.

ПРАВИЛО ѡ.

Филиѡкъ епископъ рече: да вносѣтѣа въ прѣвнла, согласнѡ съ ѡпредѣленіями древнихъ соборѡвъ и стѣ: ѡце котории епископъ [еще да не бѣдетъ] подвергнетѣа нѣкоемѣ ѡбвиненію, и, по великимъ затрудненіямъ, не можно бѣдетъ обратитѣа многимъ епископамъ: то, дабы стѡ не стѣвалѣа долгѡ подъ ѡбвиненіемъ, да елѣшютъ стѡ на едѣ дванадѣатъ епископѡвъ, преевѣтера - шестъ епископѡвъ и стѡи: ѡ дѣкона - трѣ.

ПРАВИЛО ѣ.

Многіе епископы, собравшиь, да поставлѡютъ епископа. и по нѣждѣ трѣ епископа, въ какомъ бы мѣстѣ ни были стѡи, по побелѣнію первенствѡуцагѡ, да поставѡтъ епископа. и ѡце ктѡ поставитъ въ чѣмъ либо вопреки своему согласію или подписанію: ѡмъ ебѡ лишитъ чѣсти.

ПРАВИЛО ѡ.

Разсужденѡ, чтобы иѡ трѣполѡ, рѡдн елѡдотн стѣрнѡ, еднѡ епископъ приходѡлѡ для мѣстѡблѡгитѣлѣтѣа въ соборѣ, и чтобы тѡмѡ на едѣ елѣшлн преевѣтера пѡтѣ епископѡвъ, ѡ дѣкона - трѣ, кѡкъ бѡше речѣно: ѡвно же стѣтъ, ѡкъ предѣдѡтн бѣдетъ стѡи епископъ.

поменути свештеник одвоји од заједнице, па заједно са још некима изазове раскол, и почне да врши принос Богу, такав нека буде анатемисан и нека буде лишен свога места, али претходно је потребно подробно испитати да ли је или није оправдана његова оптужба против епископа".

12. правило:

Епископ који бива оптужен у време када нема сабора, мора бити осуђен од стране дванаест епископа Епископ Феликс рече: „Предлажем, сходно правилима пређашњих Сабора, да ако неки епископ (чега никада није било) потпадне под некаку оптужбу, и због многих препрека није могуће да се окупе многи (епископи), да такав дуго не буде под тужбом, нека му суди дванаест епископа. Свештенику нека суди шест епископа и његов епископ, а ђакону три епископа".

13. правило:

О томе да епископ не може бити постављен другачије него од више епископа. А уколико је неизоставна потреба, тада нека три епископа постављају новог (епископа) Епископ Аврелије рече: „Шта о овоме каже ваша светлост?" Сви епископи рекоше: Шта је установљено било пре нас, ми то морамо чувати; а предстојници сваке епископије нека се не усуђују да то безрасудно занемарују. Дакле, када се сакупе многи епископи, нека постављају новог епископа. Ако је велика потреба, три епископа, у ма каквом месту они били, нека услед наредбе онога који је први, нека они поставе новог епископа. А који постане противно у било чему а противно једном исказане своје дозволе или свога потписа, такви сами себе лишавају части".

14. правило:

О томе да из Триполиса (Трипоља), ради заступништва на сабору долази један епископ, и о томе да свештеницима у тој области суди пет епископа Исто тако одлучује се да из Триполиса, због оскудице у тој области, на сабор долази један епископ ради заступања. Такође да свештенику, који је тамо осуђен, суди пет епископа, а ђакону три, као што је већ поменуто. Суду нека председава тамошњи епископ.

ПРА́ВНЛО ѿ.

Разсѣждено такожде, чтобы кто бы то ни было иже епископовъ, или преевтеръ, или дѣконъ, или причетникъ, или же иже возникше въ църквѣ дѣло ѡбвинительное или тѣжекое, ѡречетъ ѡ църковнаго едѣла, и возхочетъ ѡправдѣти предъ едѣланцами свѣтскими, аншако своегѡ мѣста, хотѣ бы и въ пользу егѡ рѣшеніе послѣдовало. И еѣ по дѣлѡ ѡбвинительномѡ, по дѣлѡ же тѣжекомѡ да аншаветъ того, что прѡверѣлъ по рѣшенію дѣла, или хочетъ оудержати мѣсто свое.

ПРА́ВНЛО ѡ.

Разсѣждено такожде и еѣ: или ѡ какіхъ бы то ни было едѣн църковныхъ едѣное дѣло пренесено едетъ къ дрѣгнмъ едѣламъ църковнымъ, и мѣщющымъ бышшоу власти: да не едетъ никакогѡ нареканія тѣмъ, конхъ приговоръ ѡмѣненъ едетъ, или не мѡгутъ быти ѡбличены, ѣкъ или по враждѣ или по притрѣтїю ѡдѣлан, или некимъ оугожденіемъ прельщенны были.

ПРА́ВНЛО ѡ.

Или же по соглашю ѡвѣнхъ сторѡнъ едѣланхъ ижебраны едѣтъ едѣн: то, хотѣ бы чело ихъ было мѣнѣ ѡпредѣленнаго въ правлахъ, да не едетъ позволено преносити едѣз къ дрѣгнмъ.

ПРА́ВНЛО ии.

Дѣтамъ свѣщенникъ не представляти мѣрихъ позорницъ, и не зрѣти ѡныхъ. Сѣ же и бѣмъ хрїстіанамъ всегда проповѣдѣемо было, да не хѡдатъ тѣла, гдѣ быбѡтъ хлѣсїа.

ПРА́ВНЛО ии.

Разсѣждено, да не быбѡтъ епископы и преевтеры и дѣконы ѡкѡпѣлами рѣдн корытчи, или оуправителами, и да не прѡверѣтѡтъ пропнчїа значїемъ безчѣстнымъ или презрїтельными. Ибо долженствѡтъ взирати на написанное: никто бѡниствѣа бѣ не ѡбзѣтетъ кѡплами житїейскими.

15. правило:

О различитим чиновима који су на служби у Цркви, и о томе да сваки чин треба да буде кажњен ако потпадне под неко дело које заслужује казну и занемари суд Цркве, те да себе подвргава опасности. И о томе да деца свештеника не могу одлазити у јавна позоришта Такође се установљује да без обзира ко био, или епископ, или свештеник, или ђакон или било ко из клира, ако у некаквом казненом или грађанском послу, који је у Цркви поникао, занемари црквени суд, и хтедне да се правда код световних судова, ма и да је одлука донета у његову корист, ипак се лишава свога места. И ово нека важи у погледу дела које треба казнити. А ако је био у питању грађански посао, губи оно што је добио, ако жели да задржи своје место.

16. правило:

Установљује се још и ово: да ако је један судски поступак пренет био од било ког црквеног суда на друге црквене судове који имају вишу власт, ово никаква штете нема да се нанесе онима којих се пресуда укида, ако се не може доказати да су дотични судили или из злобе или пристрасно или су били подмићени.

17. правило:

Ако су договором једне и друге стране биле изабране судије, ако је њихов број и мањи од установљенога, не треба се више обраћати другима.

18. правило:

И ово се још установљује: деца свештеника не могу учествовати у јавним позориштима, нити их гледати јер је и свим хришћанима свагда било препоручавано да се од тога уздржавају, и да не одлазе на места на којима се богохули.

19. правило:

Такође се установљује да ни епископ, ни свештеник, ни ђакон не могу бити ни закупци, нити управитељи у неким световним пословима, нити зарађивати себи храну срамотном или безчасном радњом; јер треба да имају пред очима оно шта је записано: „Никакав који бојује за Бога не заплиће се у трговине овога света" (2. Тим. 2,4).

ПРА́ВИЛО 18.

Чтецѡвъзъ приходящихъ въ совершенный вѣзракъъ пожелати, или ко вступленію въ сврѣженство, или къ обѣтѣцѣломудріа.

ПРА́ВИЛО 19.

Разсужденѡ такожде, чѣобы клирикъ дѣвшій въ заимъ дѣньги, столько же дѣнегъ и полчила: а дѣвшій вѣщи полчила, сколько дѣла.

ПРА́ВИЛО 20.

Діаконы да не вѣдѣтъ поглавѣемы рѣше двѣдѣлти пачѣ лѣтъ вѣзракта.

ПРА́ВИЛО 21.

Чтецы ко время богослуженіа да не кланяютѣа народу.

ПРА́ВИЛО 22.

Замлгоразсужденѡ, чѣобы мавританіа итѣфеника и мѣла своего первенствующаго епископа, такъ какъ она просила ѡ семъ первенствующаго епископа нѣмидійскѣа страны, ѡ коеа ѡдѣлена соборомъ. По соглашенію вѣхъ первенствующихъ епископовъ африканскихъ областей и вѣхъ епископовъ, дозволено еси и мѣти своего первенствующаго, по сѣа ѡдѣленности.

ПРА́ВИЛО 23.

Замлгоразсужденѡ такожде: рѣкополагѣемъ въ епископа, или въ епископа причѣа, рѣкополагѣющіе предварительнѡ да благѣютъ ко оуши постановаеніа соборныхъ, дабы не постѣпѣли вопреки ѡпредѣленіамъ собора, и не расклатѣались.

ПРА́ВИЛО 24.

Положенѡ, да не даѣтъ еухарістїа чѣламъ скончавшихъ. Не писано естѣ: приимѣте, ядите, но чѣла мѣртвыхъ ни приѣти, ни ясти не мѡгутъ. Такожде да не подѣгнетѣа невѣженство превѣчтерныхъ крестити скончавшихъ оуже.

ПРА́ВИЛО 25.

Подтвердити подобѣтъ на семъ еѣомъ соборѣ, чѣобы по правнѣамъ никейскѣа собора радѣ

20. правило:

Чтецы, кад достигну животну зрелост (узраст), треба их потицати на то да ступају у брак или да дају завет целомудренности.

21. правило:

Такође се установљује да клирик који даје новац на зајам, мора примити назад исту своту новца, а ако је дао неку робу, нека му се врати колико је и дао.

22. правило:

Бакона не треба постављати пре његове двадесет и пете године живота.

23. правило:

У време богослужења чтецы нека се не клањају народу.

24. правило:

Свака епархија која је много удаљена мора имати свога епископа који има првенство Установљује се да Мавританија Ситифенска, као што је то она тражила од епископа који првенствује у Нумидијској области (од које је сабором била одељена) од сада нека има свога епископа који ће првенствовати. Дакле, сагласјем свих епископа који првенствују у епархијама Африке и свих осталих епископа, због њене удаљености допушта јој се да има свога првог епископа.

25. правило:

Тако исто се установљује и следеће: да када се поставља епископ или клирик, они који постављају морају им напоменути одредбе сабора, да се после не би покајали ако се поступи противно одредбама сабора.

26. правило:

Исто тако се установљује да се не сме давати евхаристија онима који су умрли јер, написано је: „Узмите, једите..." (Мт. 26, 26), а тела упокојених нити могу узимати, нити могу јести. По незнању свештеника такође не треба кршавати оне који су умрли.

27. правило:

Ради тога на овом светом Сабору потребно је потврдити, да сходно одредбама из Никеје, сваке године мора, ради црквених питања која веома

церковныхъ дѣлъ, которыя не рѣдко шлагаетъ со вредомъ для народа, каждагодне былы розысканы соборъ, на который бы быѣ, занимающіе первыя въ областяхъ каде сары, пригласанъ ѿ своихъ соборныхъ дѣлъ, или иколькы изберѣтъ, епископы, въ мѣстоблюстителн, дабы соствѣншыя такыма образомъ собраніе могло имѣти совершенное полномочіе.

ПРАВИЛО кн.

Иже кто изъ епископовъ подвергнетъ обвиненію: обвинитель да представитъ дѣло къ первенствующему въ области, къ которой принадлежитъ обвиняемый, и да не будетъ обвиняемый изъясненъ ѿ обвиненія, разве когда, бывъ призванъ къ вѣстѣ грамотою, не явится въ судъ избранныхъ судити его въ назначенное время, то сить, въ теченіе мѣсяца ѿ того дня, въ который, по дознанію, полученъ имъ грамота. Иже же представитъ истинныя и неуходимыя причины, препятствовавшыя ему явиться къ вѣстѣ противъ того, что на него представлено: то безъ предъизвѣщенія да имѣетъ свободу къ оправданію въ теченіе двѣдѣля мѣсяца: но, по прошествіи двѣдѣля мѣсяца, да не будетъ въ обвиненіи, доколе не окончатъ себя доказательствами по дѣлу. Иже же предъ всецѣльнъ того мѣста соборъ явится не вохощетъ, дабы, по крайней мѣрѣ, тамъ дѣло его окончано было: то имѣетъ быти изъясненъ, какъ произнесшии приговоръ самъ противъ себя. Во время же, въ которое онъ истребленъ быѣ обвиненіа, да не прѣвѣщаетъ ни въ своей церкви, ни во всемъ предѣлѣ. Напротивъ того, доносителю на него, иже никада не шло въ дни разсмотрѣнія дѣла его, шло да не возвращенъ обвиненіе. Но иже оудалитъ и сократитъ: то епископъ да будетъ возвращенъ въ обвиненіе, а самъ доносителъ да извинитъ ѿ обвиненія, впрочемъ такъ, чтобы не была шло оу него свобода подтвердити обвиненіе: иже можетъ доказать, такъ не представитъ къ суду не по нехотѣнію, а по невозможности. Сіе впрочемъ явно сить, такъ иже во время денженія дѣла въ судъ епископовъ, шпорочено будетъ лице доносителъ: то не должно приняти ѿ него обвиненія, разве чтокъ пожелаетъ онъ разсмотрѣнія своего собственнаго, а не церковнаго дѣла.

често бивају одлагана на штету народа, бити сазван сабор на који сви епископи који заузимају прве катедре у епархији, морају послати са својих сабора по два епископа који ће бити избрани и који ће их заступати, како би се у том сабрању могло пуномоћно одлучити о питањима која су се појавила.

28. правило:

О томе када је један епископ оптужен, о томе се све мора рећи епископу који је први у епархији Епископ Аврелије рече: „Ако је неки епископ оптужен, тужилац треба да покаже то дело епископима који првенствују у области где је оптужени; оптужени, међутим, нека се не лишава заједнице, осим случаја ако је граматом позван на суд да одговара пред онима који су избрани да му суде, пак се не појави у одређени дан, тј. у року од месец дана од дана када се сазна да је примио грамату. Ако прикаже истините и важеће разлоге који су га онемогућили да поднесе одговор по питању онога што је изнето против њега, нека му се да још један месец као рок за оправдање. Али када истекне и тај други месец, нека нема заједницу док се не оправда у потпуности. Одбије ли да се појави на свеопштем годишњем сабору, да би се ту решио његов проблем, тада нека се сматра да је сам себи изрекао пресуду. И за све оно време док је ван заједнице, нека заједницу нема ни у својој цркви, нити у било којој парохијској цркви. Његов тужилац, ако се никуда није склањао док се расправљало о том питању, никако нека се не лишава заједнице. Али ако се и он некуда склонии и скрио, епископ нека се прими у заједницу, а поменути тужилац нека буде изопштен из заједнице, али тако да му се не одузме право потврдити службу ако може да докаже да у одређени дан не због тога што није хтео, него због тога што није могао, није дошао на одређено место. Само се по себи зна да док траје истрага пред судом епископа, ако се дозна да је под оптужбом онај који подноси тужбу, таква се тужба не може прихватити, осим ако он не хтедне да се о његовом особном, а не о црквеном питању, поведе истрага.

ПРА́ВНО ѿд.

ѿце преевѣтеры, или дѣяконы ѡбвинѣемы ездѣтъ: то, по соборѣни ѡзаконѣнаго числа иже близкихъ мѣстъ ижеверѣемыхъ епископовъ, которыхъ ѡбвинѣемые вопрошаѣтъ, то есть, при ѡбвинѣни на преевѣтера шестѣ, а для дѣякона трѣхъ, емѣстѣ еъ еими собственныи ѡбвинѣемыхъ епископъ иже ездѣтът приневеренныа на нихъ ѡбвинѣнѣа, еъ соблюденѣемъ тѣхъ же правъа, кагачельноу днеи и ерѡквъ, и иже ездѣдованѣа, и лицъ ѡбвинѣющаго и ѡбвинѣемаго. Дѣла же по винѣмъ пробныхъ клириковъ едина мѣстныи епископъ да разсмѡтрѣтъ и ѡкончитъ.

ПРА́ВНО ѿ.

Заблагоразсѣждено, чѣобы дѣти сорѡдѣщихъ въ клирѣ не совоклѣпѣлись бракомъ еъ язычниками или еъ еретикѣми.

ПРА́ВНО ѿа.

Епископы и сорѡдѣще въ клирѣ да не ѡвѣобвѣютъ ничегѡ тѣмъ, кон не еѣтъ православныа христѣане, хотѣа бы то бѣли ерѡдники: ничегѡ иже евоихъ вецей, каки речѣно, да не ѡпрѡрѣчѣнѣютъ такобѣмъ, по ереверѣтомъ дѣла, епископы и сорѡдѣще въ клирѣ.

ПРА́ВНО ѿб.

Епископы не иначе да ѡхѡдаѣтъ за море, каки по разрѣшенѣю евогѡ по каждѡй ѡбласти епископа ерѣваго еретѡла, то еѣтъ, взѣвъ еренидѣверѣенноу ѡ емогѡ ерѣвенствѣющаго епископа, тѣкъ именѣемѡу ѡпѣстѣтельнѡу граматѣ, или ѡдобрѣнѣе.

ПРА́ВНО ѿг.

Постанѡвлено тѣкоже, да не читѣетѣа ничѣто въ цѣркви подѣ именемъ бѣжѣвенныхъ писанѣи, еромѣ еписанѣи каноническихъ. Каноническѣа же писанѣа еѣтъ еи: бытѣе, иехѡдъ, левѣтъ, чѣла, еторозакѡнѣе, ине еъ нахинъ, едѣи, рѣдѣ, царствъ четѣре кнѣги, паралипомѣенноу двѣ, ѣвъ, ѡлтирѣ, еоломѡновыхъ кнѣгъ четѣре, ерѡчѣескихъ кнѣгъ дванадеѣтъ, иеѣа, ееремиѣа, еезекѣиль, даниѣлъ, тѡвѣа, иѣдѣдѣ, еедѣрѣ, еѣздрѣ кнѣги. Ноѡваго завѣта: четѣре еѣвѣа, дѣлѣнии апѡстѡловъ ѡдѣа кнѣга, послѣни пѣла четѣренѣдеѣтъ, еетрѣа апѡстѡла двѣ, иѡнна апѡстѡла трѣи, иѣкѡва апѡстѡла едина, иѣды апѡстѡла едина, апѡкалѣѣѣис иѡнна кнѣга едина. Для тѣверѡсти же

29. правило:

О свештеницима и клирицима који бивају оптужени Ако неки свештеник или ѣакон буде оптужен, тада, када се сабере законити број епископа из оближњих места, које оптужени пожелѣ, тј. за тужбу против свештеника шест, а против ѣакона три, дотични ѣе епископ, у чију област потпадају оптужени, заједно са осталима испитати оптужбе против њих, из очување установљѣнога реда у погледу дана, рокова, испитивања и особа које туже и које су оптужѣне. Тужбе против других клирика нека решавају и о њима нека расправљају сами помесни епископи.

30. правило:

О томе да деца клирика не ступају у брак са јеретичима. Такође се установљује да деца клирика не смеју ступати у брак са незнабошцима или јеретичима.

31. правило:

О томе да епископи и клирици не могу ништа уступати као својину хришћанима који нису православни, без обзира на то што су они можда и њихови рођаци Епископи или клирици, као што је речѣно, не могу никакву своју ствар уступати помѣнутим неправославним хришћанима као својину.

32. правило:

Исто тако епископи нека не одлазе преко мора, него само са допуштењем свога ерѡпрестѡлног епископа, тј. док најпре не добију од епископа отпусну грамату или одобрѣње.

33. правило:

О томе да се, осим канонских кнѣга, у храму ништа друго не чита Такође се установљује да се, осим канонских кнѣга, ништа друго под именован Божанских кнѣга, не може читати у храмовима. А канонске кнѣге су ове: Постање, Излазак, Левитска, Бројеви, Поновљени Закони, Исус Навин, Судије, Рут, четири кнѣге Царства, две кнѣге Паралипоменон, Јов, Псалтир, пет кнѣга Соломонових, дванаест кнѣга ерѡрока, Исаија, Јеремија, Језекиѣл, Данило, Товија, Јудит, Јестир, две кнѣге Јездрине. Кнѣге Новога Завѣта су ове: четири Јеванђеља, Дела апѡстѡлска, четрнаест Павлових посланица, две Петрове посланице, три Јованове посланице, једна Јаковљѣва посланица, једна Јудина посланица и једна кнѣга Јовановог Откривѣња. Нека се о овоме обавѣсти и брат и

предлежащаго правна да вѣдетъ извѣщенъ ѡ семъ братъ и соуджнтель нашихъ коніфатїи и прочїе епископы тѣхъ странъ: но мы прїали ѿ отцѣвъ, что сїи книги читати подобаетъ въ церквн.

ПРАВИЛО ѿ.

Иеріалин епископъ рекъ: къ семъ, четнѣншіе братїа, при разсудженїи ѡ воздержанїи нѣкоторыхъ изъ клира, кромѣ чтецовъ, ѿ своихъ женъ, призовоудплатю оутвержденное на разныхъ соборахъ: ѡподїаконы свѣщеннымъ тайнамъ приключица, и діаконы и пресвѣтеры, такожде и епископы, по собственномъ каждой изъ ихъ степеней правнѣ, да воздерживаютца ѿ женъ своихъ, и да вѣдѣтъ, ѣкъ не имѣющїе ихъ: и аще сегѡ не сотворѣтъ, то да вѣдѣтъ извѣржены ѿ церковнаго чїна. Прочїе же причетники да не приидѣютца къ семъ, развѣ въ преклонныхъ лѣтахъ. Всѣхъ соборъ рекъ: вѣшею свѣтїиною праведно распределѣемое, ѣкъ прилично свѣщенствѣ и бгѡбѡдное, оутверждаемъ.

Сїе правнло, подобноу какъ и ѿ сегѡ собора, ѡбвѣщаетца и дополняетца бї и гї правнлнн шестїаго вселенскаго собора.

ПРАВИЛО ѿс.

Положено, чтобы никто не продавалъ церковныхъ собственнотн: но аще иѡ собственнотъ не приноситъ доходъвъ, и настоитъ велика нѣжда: то предѣлѣати ѡ семъ первенствѡщемъ епископѣ ѡбласти, и еъ ѡпредѣленными числѡмъ епископовъ совѣщатица, что оучинити должно. Ище же толика нѣжда настоитъ для церквн, ѣкъ не возмѡжно совѣщатица прѣжде проданїа: то да призовѣтъ епископъ во свѣдѣтельство хотѣа сорѣднихъ епископовъ, и да попечѣтъ предѣлѣати соборѣ вѣѣ прилѣчившыца церквн сѣгѡ ѡстоѡтсльства. Ище сегѡ не сотворитъ: то продающїи ѣвнѣта повннными предъ бгѡмъ и соборомъ, и лишнѣта своеѡ четн.

ПРАВИЛО ѿс.

Также подтверждено, на пресвѣтеровъ и на діаконъвъ, ѡблченныхъ въ нѣкоемъ тѣжкомъ грѣхѣ, незвѣжнѡ оудалѡщемъ ѿ свѣщеннолѣженїа, не возлагати рѣкъ, ѣкъ на кающнхъ, и на ѣкъ на вѣрныхъ мїранъ, и не поудкати имъ, крестнѣнїа внобѣ, и вѡхѡднн на степенъ клира.

служитель нашъ Бонифацие (епископъ Рима) и остали епископы на тим просторима, да ово правило постане постојано јер смо ми од Отаца примили да се само наведене књиге могу читати у црквама.

34. правило:

По питању епископа и чинова који следе из њих, а који обављају свете тајне, установљује се да се имају уздржавати од жена Епископ Аврелије рече: „При расуђивању о уздржавању појединих клирика, осим чтеца, од својих жена, ја пречасна браћо, напомињем оно што је на разним саборима одлучено, а то је: да ипођакони, који се дотичу светих тајни, исто и ђакони, и свештеници, затим и епископи, морају се на неко време уздржавати од својих жена, као да их немају. Не учине ли тако, нека се свргну. Остали клирици нека се томе не принуђују, осим када су у старим годинама“. Читав сабор рече: „Потврђујемо што је ваша светиња разборито рекла, јер је свето и богоугодно“.

35. правило:

О томе да нико не смеју расипати црквена добра Исто тако се установљује да нико не продаје црквену имовину. Али, ако тај иметак не даје прихода, а покаже се нека велика потреба, ово се мора рећи првом епископу дотичне епархије, и заједно са установљеним бројем епископа одлучити шта да се предузме. Ако се покаже тако хитна потреба за Цркву, да је немогућ договор пре продаје, дотични епископ нека барем сазове за сведоке најближе епископе, и нека се касније побрине око тога да прикаже сабору све околности које су се десиле. Ако то не учини, продавац ће бити крив пред Богом, и пред сабором ће изгубити своју част.

36. правило:

О томе да свештеници и ђакони, који се затекну у тешком греху, не могу бити удостојени ни тога да се на њих полагају руке, онако како се полагају на лаике Исто тако се потврђује да, када се неки свештеник или ђакон, затекне у неком тешком греху, који их неодложно лишава свештене службе, на њих не требалагати руке ни као на оне који се кају, нити као на верујуће лаике, нити

ПРА́ВИЛО љз.

Ѡпредѣленò тѣкожде, чтòбы, когда пресвѣтеры и дѣяконы, и прочѣе нѣзшѣе причѣтники, по возникшымы оу нѣхъ дѣламъ, жалѣютсѣ на едѣзъ своихъ епископовъ, бысѣдшнблн нѣхъ согѣднѣе епископы, и чтòбы, ез соглѣѣа собѣтвенныхъ нѣхъ епископовъ, прекращѣлн возникшыа междѣ нлн недѣловѣствѣа приглашенныѣ нлн епископы. Тогѣ рѣдн љце и ѡ нѣхъ кз бысѣмѣд едѣзъ бохотѣлѣтз пренесѣтн дѣло: да не преносѣлѣтз ез едѣзѣ по чѣ стѣоронѣ морѣа, но кз пѣрвенствѣнцѣмыз епископамъ своихъ Ѡблѣстѣй, љкоже многѣжды Ѡпредѣленò еѣ и ѡ епископахъ. Ѡ переносѣцѣе дѣло кз едѣамъ по чѣ стѣоронѣ морѣа, никѣмъ ез љфрѣкѣ да не прѣемлютсѣ ез Ѡбѣнѣнѣ.

ПРА́ВИЛО љн.

Оугодно всемѣ соборѣ, чтòбы ѡлѣченныи за своѣ нееренѣнѣѣ ѡ Ѡбѣнѣнѣа, епископъ лн, нлн ктò бы чò нн бѣлз нѣзъ клира, во врѣмѣ ѡлѣченѣа своего, прѣжде бысѣдшнѣа ѡправданѣа егѣ, дерзѣнцѣн прнстѣплѣтн кз Ѡбѣнѣнѣю, прнзнавѣемъ бѣлз прнзнѣншнмъ елмъ на себѣа прнговоръ ѡсѣжѣнѣа.

ПРА́ВИЛО љд.

Положенò: ѡбвнѣмомѣ, нлн ѡбвнѣнѣемѣ, ѡпасѣнѣемѣа нѣкоегѣ наснѣа ѡ безпокòннѣагѣа многолѣдствѣа ез чòмъ мѣстѣ, гдѣ нахòднтсѣа ѡбвнѣемѣн, нзвнрѣтн дѣа себѣа блнжѣншѣе мѣстѣ, гдѣ не бѣло бы елмѣ трѣднѣстн прѣдѣлѣнчн свнѣтѣлѣн, гдѣ и ѡкѣнѣблѣтсѣа дѣло.

ПРА́ВИЛО љ.

Ѡпредѣленò тѣкожде: љце кòтòрыѣ лнѣо причѣтники и дѣяконы едѣлѣтз непѣслѣшны епископамъ своимъ, хотѣцѣмыз по нехѣходнѣмыз ѡбѣстѣлѣствѣамъ своихъ цѣрквѣн, возвѣтн нѣхъ на бѣшшыа стѣпѣнн ез цѣрквн своѣн: такѣвыѣ да не едѣлѣтз и ез чòмъ стѣпѣнн, нѣзъ кòтòрѣагѣа возвѣдѣны бѣтн не бохотѣлн.

им допустити, да као изнова крштени, могу бити произведени на неки степен клира.

37. правило:

О томе да свештеници, ѣакони и клирици који неке своје проблеме пренесе на суд са друге стране мора, да се такви никако не примају у заједницу Исто се тако установљује и ово: свештеници, ѣакони и други клирици, када се по неким својим пословима морају жалити суду својих епископа, нека са дозволом епископа који им је надлежан, буду саслушавани од оближњих епископа, те ови. позвани епископи нека се позабаве насталим проблемом. Ако се затекну да и поред тих епископа помоћ траже на вишем суду, нека се тада не обраћају судовима с оне стране мора, него првим епископима својих дотичних епархија, као што је то већ неколико пута установљено и за епископе (када се желе обратити вишим судовима). А који се и поред тога обрате судовима преко мора, такви од оних који су у Африци нека не буду примљени у заједницу.

38. правило:

Који је изван заједнице, а усуди се да ступи у њу пре него што је оправдан, такав сам против себе изриче осуду Сабор такође установљује: да који због своје кривице у служби буде лишен заједнице, био он епископ или ма који други из клира, пак се усуди док је још изван заједнице и пре него што је оправдан, да ступи у заједницу, такав нека се сматра да је сам против себе изрекао пресуду.

39. правило:

О тужиоцу и оптуженоме Такође се установљује да оптужени, исто као и тужилац, ако се боји некаквог насиља од стране света (маса) у оном месту одакле је онај који је тужен, нека себи одабере једно оближње место у коме неће бити никакве тешкоће да доведе сведоке на суд, где се проблем и треба решавати.

40. правило:

О томе да ако су неки клирици од својих епископа одређени на виша места, а то неће да прихвате, нека не остају ни на оним местима која нису желели да оставе Такође се установљује да ако неки клирици, или ѣакони неће да послушају своје епископе који желе, ради важних црквених потреба, да их произведу на вишу част у својим црквама, такви нека немају права ни да служе на оном степену који нису желели да оставе.

ПРА́ВНО мв.

Ѡпредѣлено: ѡце єпископы, преєвѣтеры, дїаконы, и ли какоє бы то ни было клирїки, никакогѡ ст҃ажаїиа не имѣюще, по порѣбленїи своємз, во время своегѡ єпископства и ли клирїчества, кѡпатз на и ма свое зємли, и ли какоа либо о҃гвѣда: то да почитаютца почитителамн ст҃ажаїи гдннхз, рѣзвѣ токмѡ, прїавз о҃вѣщанїе, ѡддѡтз ѡныа цєрквн. иице же что доидетз кз нимз в зобетвенность, по дѣрѡ ѡ когѡ либо, и ли по наследїю ѡ родитвенникѡвз: аз тѣмз да постѡпатз по своемѡ прозволєнїю. иице же, и прозволєнз дѣти что либо цєрквн, ѡбратѡтца в пѡтѣ: да бѡдѡтз признаємы недостоїнымн цєркѡвным чєр҃тн, и ѡвєрженнымн.

ПРА́ВНО мѡ.

Ѡпредѣлено такожде, чтобы преєвѣтеры, без прозволєнїа своих єпископѡвз, не продавали ещєи цєрквн, в з котѡрой посѡщєны. Рѣвнѡ и єпископамз не позволительно продавати цєркѡвныа зємли, без вѣдома зобѡра и ли своих преєвѣтерѡвз. Тогѡ рѣдн, кромѣ нѡжды, и єпископѡ не позволительно расчѡтит вєщн, нахѡдѡщымѡ в цєркѡвнѡй ѡпнн.

ПРА́ВНО мг.

Ѡ томз, ѡкѡ ничто и з положеннагѡ на ипѡномкѡ зобѡрѣ не трєбѡтз и правленїа.

Єпїгѡнїи єпископз рєкз: в з ємз сокращєнїи, и звлєченномз и з дѣлнїи ипѡникагѡ зобѡра, ничегѡ не признаѡ трєбѡщнмз и правленїа и ли дополнєнїа, рѣзвѣ токмѡ, чтобы дєнь свѡтѡа пѡрхн предвозвѣщѡемз былз во время зобѡра.

Сїє правно єсть мѣстное, но принадлежитз кз ѡбщємѡ цєркѡвномѡ законположенїю, потѡмѡ что ѡдѡжитз свѡдѣтельствѡмз влѡстн бѡльшагѡ зобѡра и правлѡтѣ ѡпредѣлєнїа мєньшагѡ.

ПРА́ВНО ма.

Єпископы и клирїки да не позволѡтз дѣтѡмз своимз ѡходити на своѡ волю, чрез ѡдѣленїе ихѡ ѡ себѡ, ѡце не совершєннѡ полагаютца на ихѡ нрѡбы и бѡздрѡтз: дабы в з послѣдствїи грѣхн ихѡ не пѡли на елнїхз родитєлєй.

41. правило:

О томє да ако неки од сиромашних клирика, пошто је произведен на неки чин, стекне нешто, нека то потпада под власт епископа Установљује се: епископи, свештеници, ђакони и сви клирици уопште, који немају ништа, пак пошто су произведени, и за време свога епископства или времена у клиру, купе на своје име поље или неко друго имање, такви нека се сматрају као да су присвојили добра која Господу припадају, осим случаја, да послушају опомену и све уступе Цркви. Пређе ли нешто у њихову својину, или услед нечијег дара, или по наследству од родбине, нека тиме располажу онако како они сматрају да је сходно. Али, ако то једном обећају Цркви, па се предомисле, нека се сматрају недостојнима црквене власти.

42. правило:

Такође се установљује да свештеници не могу без дозволе својих епископа продавати добра храма за који су постављени, исто као што није допуштено ни епископима да продају црквена имања без знања сабора или својих свештеника. Према томє, без преке потребе, не може ни епископ по својој вољи располагати добром које је уведено у црквени иметак.

43. правило:

О томє да не треба ништа преправљати од онога што је установљено на Хипонском (Ипонском) сабору Епископ Епигоније рече: „У овом скраћеном спису који садржи оно шта је установљено на Хипонском сабору, сматрамо да не треба ништа ни исправљати, ни додати, осим тога да се о дану свете Пасхе има објављивати у току сабора“.

44. правило:

О томє да епископи и клирици не треба да своју децу пребрзо испуштају из своје власти Епископи и клирици нека не пуштају од своје власти своју децу и нека им не допуштају да буду самостални све дотле док немају потпуно поуздање у њихово владање и у њихов узрост; јер ће касније њихови греси пасти на њих саме а не на њихове родитеље.

ПРА́ВНЛО мѣ.

Епископы и преевѣтеры и дѣяконы не прежда да поставляютьца, рѣзвѣ когда вѣсѣхъ въ домѣ своѣмъ содѣлають православными христѣианами.

ПРА́ВНЛО мѣ.

Въ свѣтѣлицѣхъ да не приносятся ничто кромѣ тѣла и крови гдѣни, ѣкоже и сѣмъ гдѣхъ предалъ, что сѣть, кромѣ хлѣба и вина, водою раствореннаго. Начѣтки же, или мѣдъ, или млеко, по обычаю, да приносятся въ единыи ижевѣтныи дѣнь, кѣкъ тѣниственное знаменіе младенцевъ. Хотѣ же ии бѣщи и приносятся къ олтарю: впрочеми да имѣють соборственнъ свое благословеніе, ѡдѣлаѣсь ѡ свѣтѣи тѣла и крови гдѣни. Начѣтки же да не приносятся ни ѡ чегѡ, кромѣ винограда и пшеницы.

Часть сего правна ѡ млекѣ и мѣдѣ исправилъ шестыи вселенскыи соборъ своимъ правномъ иже.

ПРА́ВНЛО мѣ.

Клирики, или вождержники, ко вдовамъ или къ дѣвамъ да не вхѡдѣтъ, рѣзвѣ съ разрѣшеніа и согласіа епископа своего или преевѣтеревъ: но и въ сѣмъ слѣчѣ да вхѡдѣтъ не ѡднѣ, а съ дрѣгими клириками, или съ чѣми, съ котѡрыми епископъ или единыи преевѣтеры имѣють вхѡдъ къ таковымъ женамъ: или же да вѣсѣдѣють съ ними тамъ, гдѣ присѣтствѣють клирики, или иже почтенныи христѣиане.

ПРА́ВНЛО мѣ.

Епископъ перваго престола да не именовѣтъ егзархомъ иеревъ, или вѣрхѡбнымъ иѣнникомъ, или чѣмъ лего подобнымъ, но токомъ епископомъ перваго престола.

ПРА́ВНЛО мѣ.

Клирики, ради ѣстѣа и питѣа, да не вхѡдѣтъ въ корѣмницы, рѣзвѣ бывъ понѣждены не вѣхѡднѡстѣю вѣтѣниа на пѣтѣ.

ПРА́ВНЛО и.

Свѣтѡе тѣниство олтарѣа да совершѣетѣа людемъ не ѣдшми. Ижеключѣетѣа иже сего единыи въ годѣ дѣнь, въ котѡрыи вѣчерѣ гдѣа совершѣетѣа. Иже же пѣмѣть бѣдетѣ ижекѣхъ въ вѣчернее вѣрѣа скончѣвшихѣа, епископовъ, или прѡчихъ: что да

45. правило:

Епископе, свѣтенике и ѣяконе не треба поставѣати све дотле док они своје укуѣане не учине православним христѣианами.

46. правило:

О томе да у свѣтилишту не треба приносите ништа друго осим хлеба и вина које је помешано са водом У свѣтилишту нека се ништа не приноси осим Тела и Крови Господа, као што је и сам Христос рекао, тј. осим хлеба и вина које је помешано са водом. Првенце, мед, млеко - то нека се по обичају, доноси у дан који је за то одређен, и то као тајанствено знамење младенца. Мада се и то уноси у олтар, над тиме се узноси нарочито благосиѣање које се разликује од тајне Тела и Крови Господње. Осим гроѣа и пшенице, никоје друге првенце не треба приносите.

47. правило:

Клирици, као и они који се уздржавају, нека не одлазе к удовицама или дјевама, осим са допуштењем свога епископа или свѣтеника. Али ни тада нека то не чине сами, него у прѣтѣи некога од сабраѣе, или са онима којима је епископ или свѣтеник одредио да имају приступ к тим женама, или пак када су ту присутни клирици или неки од поштованих христѣиана.

48. правило:

О томе да се први епископ не назива егзархом свѣтеника Епископ првог престола нека се не назива егзархом свѣтеника или вѣрховни свѣтеник или на неки други начин него само епископом првог престола.

49. правило:

Клирици нека не улазе у крчму ради јела и пиѣа, осим када су на путу и преком потребом су принуђени да тамо сврате.

50. правило:

О томе да се жртва Богу приноси од људи који нису узимали храну пре почетка богослужења Света служба олтарѣа не може се обавѣати другачије него само од људи који нису јели пре почетка богослужења, изузев једнога дана у години, а то је када се врши вѣчерѣа Господња. Ако се пак увече мора држати помен неком епископу

совершнѣтѣ ѿна моли́твами чо́кми, когдѣ
соверша́юще ѿнѡ ѡка́жѣтѣ ѡбѣдѣшнми.
Что ѿ ли́тѡргїа великаго четвѣрткѣ, хотѣ по́зже
ѡбѣденнаго вре́мени, но та́кже не ѿдшнми должнѣ
бы́ть соверша́ема, ꙗ́ко ка́зѡветѣ се́гѡ же собо́ра въ
пра́внѣ ѿн, ѿ шестѡго вселѣнскаго собо́ра въ пра́внѣ
ѿд.

ПРА́ВИЛО ѿа.

Е́пископы, ѿнѣ кли́рики въ цѣрквѣ да не пи́ршествѡютъ:
ра́звѣ е́днѣтѣ по нѡждѣ стѣнѣтѡванїа въ неѣ
ѡдохнове́нїе ѿмѣтн. ѿ ли́танїа, ѿнѣкѡ мо́жно, да
возбранѣютѣ тако́вїа пи́ршества.

ПРА́ВИЛО ѿв.

Кѡщымѣ вре́ма пока́нїа, по разли́чїю грѣхѡвъ,
да назна́чаютѣ е́дѡмъ е́пископѡвъ: пре́вѣтеръ же
безъ бо́лн е́пископа не разрѣша́етъ кѡщѡгѡ, ра́звѣ
во вре́ма нале́жнїа нѡжды, въ ѡсѣтѣнїи е́пископа.
На всѣкаго же кѡщѡго, ꙗ́ко престѡпле́нїе е́гѡ
бы́ло ѿбное ѿ гла́ное, смѡщѡюще вїѡ цѣрковь, да
возлагѣма е́детъ рѡка въ прѣворѣ хра́ма.

ПРА́ВИЛО ѿг.

Дѣбѡ пове́щѣннѡ е́гѡ, когдѣ разли́чаютѣ ѡ
ѡтцѡми, соблю́дѣшнми ѿхъ, попечѣнїемъ е́пископа,
ѿнѣ въ ѡсѣтѣнїи е́гѡ, пре́вѣтера, да е́детъ
порѣча́емы четѣнѣшнмъ жена́мъ: ѿнѣ, жнѡвѣ кѡпнѡ,
да хранѣтъ вза́мнѡ дрѡга дрѡга, дѣбѡ икнѣаѡ
повѣдѣ, не пове́дѣн дѡброѡ сла́вѣ цѣрквѣ.

ПРА́ВИЛО ѿд.

Бола́чїе, котѡрыѣ за себѣ ѡбѣщѣнїи не мо́гутъ, да
е́детъ крещѣемы чо́дѣ, когдѣ, по ѿхъ ѿво́ленїю,
ѿзрѣкѡтъ свѣдѣтельство ѡ ѿнѣхъ дрѡге, подѣ
ѡбѣтѡвенноѡ ѡбѣтѡвенностїю.

ПРА́ВИЛО ѿе.

По́зорннѡе ѿ гла́мѡщїеѡ на зрѣнцѡхъ ѿ про́шнѣ
тако́вїа ли́ца, ѿнѣ ѡсѣтѣннѡ, кѡщїеѡ ѿ
ѡбращѣнїеѡ къ е́гѡ, да не ѡнѣютѣ благо́дѣнїи ѿнѣ
прѣмнѣнїа.

ПРА́ВИЛО ѿз.

Позво́лаетѣ ѿ впрѣдѣ чнѣтнѣ стѣдѣнїа
мѡченикѡвъ во днѣ, когдѣ соверша́етѣ е́жегѡднѡ
па́мѣть ѿхъ.

или другима који су се упокојили, а дотични који
то требају да чине већ суубедовали, нека се тада
помен обави само уз молитве.

51. правило:

Епископи или клирици у цркви нека не држе
пирове, осим у случају нужде, да су ка путу или по
неопходности ту морају да одморе. Такође и
лаицима, колико је могуће, нека се забрањују
такве гозбе.

52. правило:

Онима који се кају, према разлици грехова, нека
се епископским судом одређује време кајања.
Свештеник без знања епископа нека не прима
онога који се каје, осим случаја да је прека
потреба, а епископ је одсутан. И на свакога који се
каје, ако је његов преступ био јаван и свуда
разглашен, те је помутио цркву, нека се рука
полаже у притвору храма.

53 правило:

За посвећене дјеве, када се одвоје од родитеља
који су пазили о њима, нека се епископ (а ако је
овај одсутан, онда свештеник) постара да буду
поверене поузданим женама, или ако живе
заједно, да једна на другу пази да се њиховим
понашањем не изложи опасности добар глас
Цркве.

54. правило:

Болесници који не могу одговорати за себе, нека
буду крштени када по њиховој жељи други
посведочи за њих, а под своју одговорност.

55. правило:

Глумце и лакрдијаше и њима сличне особе, као и
одметнике (одступнике), када се кају и обраћају к
Богу, не треба лишавати благодати и примирења.

56. правило:

Допуштено је и у напред читати страдања
мученика, када се славе њихови годишњи
спомени.

ПРАВИЛО њз.

Ѡ донатістахъ, ѡ ѡ дѣтлахъ крещенныхъ донатістамн.

Заблагодарѣдиши мѡ, да вопрошамъ братію ѡ соуджителей нашихъ, ерѣкиѡ ѡ ѡмплиціана, ѡ младенцахъ токомъ крещенныхъ донатістамн, дабы то, что соудѣлано надъ ними, не по ихъ прозволѣнію, а по заблужденію родителей, не препачтствовало прозводствѣ ихъ въ сдѣженіе свѣтаго олтарѣ, когда ѡбратѣтца къ цѣркви бжїей, въ спасительнымъ расположеніемъ.

ПРАВИЛО ѡн.

Ѡноратъ ѡ ѡрбанъ, епископы ѡзѣ страны мауританн епѣфенкиѡ, рекли: мѡ слышали ѡ никейскомъ ѡсудѣдованнѣ бжїей: ѡ ѡценнодѣнствѣн сдѣлающемъ поимѣ ѡбѣда, истинно жьсть, да не ѡдшнмн достѡннш совершѣтца, ѡ тогда ѡутверженѡ ѡѣ.

ПРАВИЛО ѡд.

По данномъ намъ порученію предлагѣемъ ѡ ѡѣ, ѡпредѣленное на соборѣ бывшемъ въ кѡнѣ, ѡкъ не позволительно быти перекрещиванію ѡнѣ перепоставленію, ѡнѣ прехожденію епископовъ на ѡннн прѣстѡлѣ. Крескѡннн епископъ рекѣнкагѡ сѣлѣ, презрѣвъ народъ своеѡ пѣтвы, вѣторгнѣлѣ въ цѣрквь екенскѡю, ѡ даже до нынѣ, многѡжды бѣвъ ѡвѣщавѣемъ по правнамъ, не вѡхотѣлѣ ѡстѣвннн ѡнѡ цѣрквь, въ которѡю вѣторгѣлѣ. Ѡ сѣмъ вѡвѣщѣнное бѣше мѡ слышали, кѡкъ достовѣрное, ѡ по заповѣданномъ намъ, проимъ бѣшегѡ блгѡволенѣ прѣподѣти намъ разрѣшеніе, да вѣдетъ позволено намъ по требованію не вѡхѡднмѡсти, да ѡѡкрошенѣлѣ жгѡ, прнѣтѣпннн къ начѣлнннѣ странѣ, по повелѣніамъ славнѣнншнхъ цдрѣн, дабы не вѡхотѣвшнн покорнтнѣлѣ крѡткомъ ѡвѣщанію бѣше свѣтынн, ѡ ѡпрѣвннннн не терпнѣмѡе, немѣдленнш ѡстанѡвленъ бѣлѣ блѣстнѡ прѣвнѣтельствѣ.

57. правило:

О донатистима и о деци која су од њих крштена Установили смо да упитамо браћу и саслужитѣле наше Сириција (Сирикија) и Симлиціана (Симпликијана), по питању деце која су крштена само од донатиста, да оно шта она по својој вољи нису учинила, него се то десило по заблуди њихових родитеља, не може им бити препрека да буду примљена на службу светом олтару, када се обрате Цркви Божијој са спасителним рукоположењем.

58. правило:

Онорат и Урбан, епископи из области Мауританије Ситифенске, рекоше: „Већ одавно, још од како смо били послати к вашој светости, ми одлажемо да прикажемо наша писма због тога разлога јер смо чекали да дођу и наша браћа, заступници Нумидије; а пошто већ прође неко време а они не долазе, не можемо више одлагати да кажемо оно што нам је поручено од стране наших саепископа. И зато, браћо, добрим духом примите нашу изјаву: У погледу вере, ми смо чули Никејско излагање (вере), а у погледу свештених служби које бивају после обеда (јела) те се имају служити као што и треба, само од људи који претходно ништа нису јели“. И тада је и ово било прихваћено.

59. правило:

„С обзиром на поуку која нам је дата, ми подносимо и ово: Оно што је на сабору у Капуи установљено, да се никако не сме допустити понављање крштења или рукоположења, а такође ни прелази епископа са једне катедре на другу. Међутим, Кресконије, епископ места Рекенија, презревши своју паству, отиде у цркву у Векенији, па и данас, мада је у неколико наврата опомињан сходно правилима, не жели да оде из цркве којом је завладао. О овоме што смо вам сада рекли, ми смо чули као поуздану истину; следећи поруци која нам је дата, молимо вас да се удос тој ите дан ам да те до пу шт ење д а можемо, пошто је то заиста нео пходно (сходно наредбама славних царева), поступити против њега (Кресконија) пред световним владарем, да буде, када се није хтео покорити благој опомени ваше светости, и исправити своју грешку, на то приморан од стране грађанских (државних) власти“. Епископ Аврелије рече: Пошто је извршено све што се односи на поредак, а Кресконије, не обазирући се на небројене молбе ваше љубави да се склони, и остаје упоран у томе, треба га сматрати да је изван надлежности сабора јер је сам, због става који је заузео, потпао под суд грађанске власти“.

И҃врїлїи єпископз рекъ: по соблюденїи о҃р҃танобленнагѡ
ѡбрѡда, таковои да не признаѣтѣа принадлежащїимъ
соборѣ, ѡце, крѡткѡ прошениъ бѣвѣ бѣшею любѡвїю,
ѡречеѣтѣа ѡртѡвннїи мѣсто, ѡмъ вохїщенное: понеже
своимъ презѡр(с. ѡ)ствомъ ѡ непокорївостїю подпѡлѣ
свѣтской влѣстїи. Онѡрѡтѣ ѡ о҃р҃банъ єпископы реклѣ:
о҃гѡдно ли сїе вѣемъ; всѣ єпископы ѡвѣщѡлѣ:
справедливо, о҃гѡдно.

ПРАВИЛО 60.

Да соблюдетѣа дрѣвнїи чїны: мѣнѣе трѣхъ
єпископовъ, кѡкъ ѡпредѣлено въ правлахъ, да не
признаютѣа довольными для поставленїа єпископа.

ПРАВИЛО 61.

Подоблетѣа ѡпредѣлїти ѡ сїе: ѡце когда пристѡпимъ
къ избранїю єпископа, ѡ возникнетѣа нѣкое
прекословїе, понеже бѣли о҃у нѣкъ въ раземотрѣнїи
таковои сѡчїан: дерзновеенно бѣдетѣа трѣмъ тѡкмѡ
собрѡтїеа для ѡправданїа ѡмѣющагѡ
рѡкоположитѣа: но къ вышереченномѣ чїнѣ да
прїсоединїтѣа єдинъ ѡнъ двѣ єпископа: ѡ, прї народѣ,
къ котѡромѣ ѡзвѣрїемъ ѡмѣетѣа бѣтїи поставленъ,
во пѣрвѣхъ да бѣдетѣа ѡзвѣдованїе ѡ лицахъ
прекословѡщїихъ: потѡмъ да прїсѡвокѡпнїтѣа къ
ѡзвѣдованїю ѡбѡвленное ѡмн, ѡ когда ѡвнїтѣа
чїнѣтымъ прѣдъ лицѣмъ народа, тогда о҃ужѣ да
рѡкоположитѣа. всѣ єпископы реклѣ: совершенно
согласны.

ПРАВИЛО 62.

Понеже пѡмѡтѣемъ, ѡкъ давнѡ о҃ужѣ признѡли мѣ
дѡлжнымъ въ кѡждѡе мѣсто собрѡтїеа рѡдн
сѡвѣщанїи: то, когда соберѣмѣа во єдино, тогда дѣнь
пѡхн да возвѣщѡлетѣа чрѣзъ мѣстоблюстїтѣлей,
ѡсѣрѣтѡщїихѣа на соборѣ.

ПРАВИЛО 63.

Онѡрѡтѣ ѡ о҃р҃банъ єпископы реклѣ: словесно
порѣчено такожде намъ прѡнїти, чтѡбы по
ѡпредѣленїю ѡпшнїи кагѡ собѡра, ѡкъ подоблетѣа во
врѣмѣ собѡра кѡждѡй ѡблѡстїи посѣщѡемой бѣтїи, по
порѡдѣ посѣщѡема бѣла ѡ мѡрїтанїа, чтѡ бѣ
ѡлаглѡн ѡ годѡ до годѡ. И҃врїлїи єпископз рекъ: тогда
ѡ мѡрїтанской странѣ мѣ не ѡпредѣлѡн ннчегѡ,
пѡелїкѣ ѡнѡ лежитѣа на краѣ африки, ѡ сопредѣльна
вѡрбарской землѣ. Да дѡрѣтѣа же бѣ, да возмѡжемъ,

Епископи Онорат и Урбан рекоше: „Да ли је ово
свима по вољи?" Сви епископи рекоше: „ОВО је
правилно и угодно свима".

60. правило:

Нека се чува древна одредба да се мање од три
епископа, као што је установљено, не може
сматрати довољним за постављање епископа.

61. правило:

„Треба и ово установити: да, када будемо
приступили избору епископа, ако се догоди нека
расправа (а такве су се ствари код нас већ
дешавале), биће веома смело да се само тројица
састану ради оправдања онога који треба да буде
рукоположен; него нека поменутом броју буду
придодати још један или два, пак пред оним
народом за који се дотични треба поставити, нека
се најпре испита о особама које износе аргументе
против, а затим нека анализи буду подвргнути
њихови наводи; пак када се дотични покаже
потпуно чистим пред лицем народа, тек тада нека
се изврши рукоположење". Сви епископи рекоше
да су сагласни са реченим.

62. правило:

Пошто се сећамо, да смо већ одавно усвојили, да
се сваке године морамо сабирати ради
саветовања, то, када се будемо заједно сабрали,
нека се проглашује о дану Пасхе посредством
заступника који се налазе на сабору.

63. правило:

Епископи Онорат и Урбан рекоше: „Пошто је на
Хипонском сабору установљено да се мора сваке
године у време сабора посећивати свака епархија,
и пошто сте ви то одложили и ове и прошле
године у погледу Мавританије, усмено нам је
поручено да се удостојите посетити и ту епархију".
Епископ Аврелије рече: „Тада о Мавританској
области ништа нисмо установили због тога што се
она налази на крају Африке, и пошто је близу
варвара. Бог нека нам помогне да то учинимо, и
не обећаваши, у изобиљу учинити, и доћи у ваше

и не ѡбещавъ, по презвѣткѣ сотворити еѣ, и принебѣти въ странѣ блшѣ.

ПРАВИЛО 64.

Епѣгопѣи епископъ рече: на многѣхъ соборахъ цѣненнымъ согласіемъ ѡпредѣлено, чѣобы народъ, въ приходахъ ѡ епископѣхъ заблѣщѣи и никогдѣ не имѣвшѣи ѡблага епископа, не иначе получали своихъ правителей, чѣо сѣтъ епископѣхъ, какъ по согласію епископа, котѣромѣ подчиненъ началъ. Ибо небыче, встѣпѣ въ насильственное ѡбладаніе нектогорымъ мѣстомъ, ѡбращающѣмъ ѡбщѣнѣа еъ братіею: когда же бывающъ за еѣ ѡбѣждаемы, то какъ бы по некоемѣ старомѣ правѣ прешладаніа оубѣрживающъ за собѣю блдычство. Многіе же нѣз преевѣттерѣхъ, надменные и бездѣмные, подемлючъ бын свои прочіеѣ собратвенныхъ епископѣхъ, пѣршествани и слонамѣренными совѣтамн возбѣждаа народъ къ томѣ, чѣобы онъ, по безчѣннѣи прѣлѣзніи, нѣхъ слннхъ порѣблѣа правителамн. Твоемѣ, вѣрнѣишѣи братѣ аврѣліе, благодарѣнію мѣ ѡбѣзаны чѣмъ нарѣчѣтѣво божделеннымъ послѣдствіемъ, чѣо такѣбыа покѣшѣнѣа ты многокрѣтнѣ ѡстанѣблѣа. Вопреки слонамѣреннымъ оумышленіамъ, хѣдымъ совѣтамъ и согласіеніамъ такѣбыхъ людѣи, предлагію еѣ: ѣакъ не подобѣетъ ѡблага начальника прѣнмѣти лѣдамъ, котѣрые въ чѣакъ именѣломи предѣлѣ подлежачъ дрѣвнемѣ епископѣ, и никогдѣ ѡблага епископа не имѣан. Сегѣ рѣдн, ѣще вемѣ свѣтѣншѣемѣ собѣрѣ оубѣдно предлагѣемое мною, чѣо да оубѣрѣнѣа. Аврѣліи епископъ рече: нѣзложенію братѣа и епископа нѣшегѣ не прекоблѣю, но исповѣдѣю, ѣакъ еѣ и творилъ и творити вѣдѣ, чѣо сѣтъ, оубѣо еднѣномысленныхъ, не чѣокмѣ еъ кардагенскою цѣрковію, но и со вѣмъ свѣщеннымъ согласіемъ. Ибо сѣтъ вемѣа многіе содмышлѣющіе со своѣю толпою, котѣрѣю онн, какъ еказано, вѣбѣдѣчъ въ заблѣженіе, лѣтѣа сѣа мѣхѣ, и лѣкѣтельствомъ прѣвлекѣа къ себѣ людѣи зѣзѣрнагѣ житѣа: пѣче же напыщѣаь и ѡдѣлѣаь ѡ сегѣ нѣшегѣ согласіа, онн, ѡпирѣаь на своѣ толпѣ, многокрѣтнѣ быбѣ приглѣшены прѣнтн на собѣрѣ, ѡрѣкѣющѣа, боаьа, да не ѡбнарѣжатѣа нѣхъ нечѣпшѣтн. Тогѣ рѣдн, ѣще оубѣднѣ предлагію: дѣлжно нѣмъ вѣлкимъ ѡбразомъ подвизѣтѣа прочѣныхъ нѣхъ, не ѡстѣающѣа въ нѣхъ блѣтн не чѣокмѣ

краеве. Морате усталом помислити, браѣо, да кад би се ово строго уважило, исто би могли захтевати и браѣа у Триполису и Арзуи".

64. правило:

О томѣ да се не може без дозволе дотично епископа у поедине области примати други епископ Епископ Епигоније рече: „На многимъ је саборима свештенимъ сагласіемъ установљено да народъ који у поединимъ парохијама зависи од свога епископа, и који свога сопственогъ епископа никада није имао, не може другачије добити засебну управу, тј. епископе, него само са дозволомъ онога епископа од кога је у самомъ почетку тај народъ припадао. Међутимъ, неки епископи, присвојивши себи насилно власт над некимъ местима, уклањају се чакъ и од заједнице са браћомъ када ихъ ови, случајно за то осуде, и уз то истичу своја права, заснивајући ихъ на некаквој одавно утврђеној, својој, власти. Многи и међу свештеницима, заведени тимѣ, подижу гласъ противъ своихъ епископа, те гозбама и лошимъ саветима побуњују народъ да ихъ на недопуштенъ начинъ постави за своје управитеље. И нарѣчито смо твојој мудрости, највернији братѣ Аврѣлије, ми обавезни, јеръ си одъ увекъ осуђивао и спрѣчавао такѣе покушаје. Обзиромъ на те зле помисли такѣихъ људи, и на опаке савете и договоре, ја предлагѣмъ ово: да народъ који је у некојъ парохији од давнина био подъ једнимъ епископомъ, и који никада није имао свога засебногъ епископа, не може ни добити свогъ засебногъ началника. И према томѣ, ако је светомъ Сабору угоданъ овај предлогъ, нека га потврди". Епископъ Аврѣлије рече: „Овомѣ шта је братъ и саепископъ нашъ рекао, ја се не противимъ, него примећујемъ следеће: да самъ ја ово чинио и чинићу, наравно међу онима који једнако мисле не само са Картагинскомъ црквомъ, него и са читавимъ свештенимъ саборомъ. А има много такѣихъ који међу собомъ праве тајне договоре, те ихъ, као што је рѣчено у вези народа, довлаче за собомъ у жељи да се издвоје изъ заједнице. Ако је, дакле, угодно, ја предлагѣмъ да ми морамо на сваки начинъ устати противъ такѣихъ људи, да у њиховојъ власти не остану не само оне области које су они насилно приграбили, него ни оне цркве којима су раније погрѣшно управљали, и да се уз помоћъ власти јавно дискредитују, а дотични прѣи епископъ да ихъ изѣпшти. Јеръ, редъ захтева, да они који су привржени својој осталој браћи и читавомъ сабору, задрже себи по праву, не само своју катедру, него да у њиховојъ области буду и поменути спорне области; а они, који рачунају на заштиту своихъ мештана и презиру сваку братску љубавъ, морају не само изгубити оне области, него, као што самъ рекао, световна ће имъ власт, као бунтовницима, одузети и њихова пређашња места". Епископи Оноратъ и Урбанъ рекоше: „Велика разборитостъ ваше светиње дубоко је проникла наше умове, и ми сматрамо да треба

таковѣе насильственнѣ заблаженныи ѿни ѿкрѣдѣти,
но и соборѣенныа църкви, неправильнѣ подъ власть
нѣхъ пришѣдшыа: да со властїю и згоняютсѣ о нѣ
ѿкрытъ, и еамыи прертѣлазъ перекрѣдѣющнхъ
ѿпїскопѣхъ да ѿверглетъ нѣхъ. Нѣко спрѣдѣлївѣсть
трѣбѣетъ, чѣтобы прїлѣпляющїеа ко ерѣмз
брѣтїамз и ко всемѣ соборѣ, не тѣомѣ оудѣржнѣли
за собѣю своѣ прертѣлазъ, но ѿцѣ полѣчїли ко власть
таковѣе спорныа ѿкрѣдѣти: напрѣтнѣхъ же тѣомѣ,
чѣтобы мнѣщїеа бѣти добѣльнѣми своѣю толпѣю
народѣа, и брѣтїкѣю любѣвь пренебрегѣющїе, не тѣомѣ
лншѣемы бѣли заблаженнѣхъ ѿни ѿкрѣдѣтѣхъ, но
ѿцѣ, кѣкѣ речѣно мною, и соборѣенныа нѣхъ мѣстѣ
оу нѣхъ, ѣкѣ оу мѣтѣжннѣхъ, бѣли ѿемлемѣ
властїю свѣтїкнѣхъ начѣлннѣхъ. О нѣрѣтѣхъ и оуверѣннѣхъ
ѿпїскопы реклї: белнчїише промышлѣнїе бѣше
свѣтїннѣхъ вѣ оумѣ ерѣхъ водрѣзѣлось: и мнѣмз, ѣкѣ
подѣлетъ ѿвѣтомз ерѣхъ оутѣрдїтнѣ предѣлѣнїе
бѣше. Ерѣ ѿпїскопы реклї: соглѣны, соглѣны.

ПРѣВНЛО 64.

Ннѣкѣоу ѿпїскопѣ да не оуѣволетъ себѣ чѣждѣгѣ
кнѣрїка, вѣзъ разѣждѣнїа прѣжнѣгѣ ѿгѣ ѿпїскопа.

ПРѣВНЛО 65.

ѿврїлїи ѿпїскопѣ рекѣ: слово моѣ прїмнїте брѣтїа.
Многорѣтнѣ слѣчїлось, чѣто църкѣбнннѣхъ просїли оу
менѣ дїакѣнѣхъ, нѣлн прѣвѣтѣрѣхъ, нѣлн ѿпїскопѣхъ.
Пѣмѣтѣла прѣвнла, ѣ слѣдѣю нѣмз, ѿвѣрѣцїеа кѣ
ѿпїскопѣ просїмагѣ кнѣрїка, и ѿмѣ ѿбѣвѣлаю, чѣто
кнѣрїка ѿгѣ проѣлетъ прїнадлѣжѣцїе тѣоу нѣлн дрѣгѣоу
църкѣн. Сѣ донннѣ мнѣ не прѣкѣслѣбнн. Но дѣбѣ
сѣгѣ и поѣлѣ не слѣчїлось, тѣо ѿсѣтѣ, дѣбѣ не
вопрѣтнѣннѣ мнѣ вѣ семѣ дѣлѣ просїмѣе мною,
[пѣнѣже вѣдѣетѣ, чѣто ѣ нѣмѣю попечѣнїе ѿ многнѣхъ
църкѣвѣхъ и рѣкоположенїахъ.] когдѣ прнѣтѣплѣо кѣ
комѣ лнѣо и зѣ оѣлѣтѣрѣн, сѣ дѣвѣмѣ нѣлн трѣмѣ
свѣдѣтѣламн и зѣ бѣшегѣ соглѣбїа, ѣцѣ и зѣврѣемннѣ
не недѣстѣоннѣ ѿвѣрѣцѣтѣа: прѣвѣдно ѿсѣтѣ сѣднѣтн
бѣшеи любѣвн, чѣто подѣлетъ тѣорнѣтн. Нѣко ѣ, кѣкѣ
бѣ знѣете, брѣтїа, по и зѣволѣнїю бѣтїю, ѿ многнѣхъ
църкѣвѣхъ попечѣнїе нѣмѣю. Нѣмнѣдїи ѿпїскопѣ рекѣ:
прертѣлазъ семѣ вѣгдѣ прїнадлѣжѣло сѣ полнобѣе, да
пѣстѣвѣлетъ ѿпїскопа, по желѣнїю кѣждѣмѣ църкѣн,
ѿкѣдѣа хѣцѣтѣ, и кѣтѣо бѣ нн бѣмз ѿмѣ ннменѣбнлн.

једнодушним одговором прихватити ваш предлог". Сви епископи потврдише да су сагласни.

65. правило:

Нико од епископа не сме примити туђег клирика пре него ли то допусти епископ коме је припадао тај клирик.

66. правило:

О томе да је епископу Картагине слободно да постави клирика где жели Епископ Аврелије рече: „Браћо, чујте моју реч: много се пута дешавало да је свештено лице друге епархије због потребе тражило од мене или ђакона или свештеника или епископа. И ја, памтећи шта је установљено, одазивам им се, пак се обраћам епископу онога клирика кога траже, и казујем му да његовог клирика траже дотични једне или друге цркве. И до сада ево, нико против тога није дизао глас. Али, да се то не би догодило, тј. да не би било противљења томе од стране оних које ја тражим, а ви знате да ја морам водити бригу о свим црквама и постављењима, кад се обратим са два или три сведока из ваше заједнице к једном или другом из светитеља, па се дотични нађе да је без приговора, праведно је да ваша љубав пресуди шта треба чинити, јер ја, као што знате браћо, по вољи Божијој, водим бригу о многим црквама". Епископ Нумидије рече: „Овом престолу је свагда припадала власт, да поставља по жељи сваке цркве за епископа одакле хоће и ма од чијег имена да му се обрати". Епископ Епигоније рече: „Твоја добра жеља усмерава твоју власт, јер ти, брате, мање себи допушташ, него што можеш, и тиме постајеш пред свима добар и човекољубив;

Вспігоній єпископ рекс: доброволіе оумфрметъ влість: ѿбо ты, брате, мѣне держашь, нежели можешь, брѣмъ показѣа себѣ блага и челоуколюбива. Ибо твоимъ разсудженію представлено гвѣнѣти оубажѣніе лицѣ каждаго єпископа: но такожде въ первомъ и єдинокрѣтномъ сношеніи съ нѣми, ѿце заблагоразсудншь, настоѣти на то, что состоитъ во влістѣ егѡ престола: поеликѣ имѣешь неухотѣмость подкрѣплѣти брѣ црквн. Егѡ радн не даемъ тебѣ влість, но запечатлѣваемъ ѡню твоимъ пронзволѣніемъ, да вѣдетъ тебѣ позволено ввѣда брати, когѡ хощешь, и пронзводити предметей црквмъ, и рѡчнхъ просимыхъ, ѡкѣда заблагоразсудншь. Постѣметіанъ єпископ рекс: ѿце ктѡ имѣетъ єдинаго чѡкмъ преевѣтера, не оужели и егѡ должно оу негѡ вѣдѣти; Аврѣліанъ єпископ рекс: по милости бжїей, можетъ єдинъ єпископ постѣвѣти многнхъ преевѣтеровъ: преевѣтеръ же къ єпископствѣ способенъ не оудобенъ ѡбрѣтѣтсѣ. Тогѡ радн, ѿце ктѡ имѣетъ єдинаго чѡкмъ преевѣтера, и притѡмъ достѡйнаго єпископства: то и егѡ єдинаго долженъ вѣдѣти для рѣкоположеніа. Постѣметіанъ єпископ рекс: но ѿце єдинъ єпископ имѣетъ множество клирикѡвъ, то сѣ множество дрѡгѣгѡ долженствѣетъ помощн мнѣ. Аврѣліанъ єпископ рекс: подиннъ, какъ ты помѡгъ дрѡгѡи црквн, такъ имѣющій большее чнелѡ клирикѡвъ вѣдетъ повѣженъ и зъ чнелѡ ихъ оудѣлѣти тебѣ для рѣкоположеніа.

ПРАВИЛО 67.

Для каждаго єпископа подобающее ѡхраненѡ постановленіемъ, чтобы ѡ ѡпредѣленнаго согтѣва прихѡдѡвъ, ни єдиноє мѣсто не было ѡторгѣемо, и не полѣчѣло ѡсобаго єпископа, рѣзвѣ по соглѣію имѣющаго влість надъ ѡнымъ. Ице же сѣи допѣтитъ, чтобы и звѣстннн ѡкрѡгъ полѣчѣлъ ѡбѣтвеннаго єпископа: то пронзвѣденнн на сѣ мѣсто да не прѡгнрѣетъ влістѣ своєй на дрѡгѣе ѡкрѡгн: ѿбо сѣи єдинъ бѣвъ вѣдѣленъ ѡ согтѣва многнхъ, оудѡстѡенъ имѣти чѣстъ ѡсобаго єпископства.

јер и ово од твога расуђивања зависи, да покажеш обзир насрам особе сваког појединог епископа, али исто тако, ако нађеш за добро, при првом и једноставном договору са њима, ти мораш штитити власт своје катедре, тим више што си обавезан помагати свим црквама. Обзиром на то, ми ти власт не дајемо, него ти власт потврђујемо, тако да можеш свагда имати кога хођеш, и да можеш, одакле ти се свиди, постављати потребна лица за предстојнике црквама или за друге послове". Епископ Постуметијан рече: „А ако ко има само једног свештеника, зар и тогтреба узети?" Епископ Аврелије рече: „По Божијој милости, један епископ може постављати многе свештенике, а свештеник који је способен за епископство, теже се налази; зато, ако се који нађе да има само једног свештеника и тај је способен за епископство, нека се и тај један постави". Епископ Постуменијан рече: „Али ако други епископ има много клирика, тада међу њима треба наћи онога којим ће заменити онога који је изабран за епископа". Епископ Аврелије рече: „Наравно, да као што си ти помагао другој цркви, тако ће исто и онај који има више клирика, уступити поједине од њих на служење".

67. правило:

О томе да епископи који су постављени у одређеним епархијама, не могу тражити никакве друге области Епископи Онорат и Урбан рекоше: „Чули смо наредбу по којој се парохіје не могу удостојити да добију посебне епископе, ако за то нема дозволе од онога коме су оне подручне. Међутим, на нашим просторима неки епископи који су постављени над извесним парохіјама дозволом оног епископа који је од древности управљао дотичном облашћу, траже себи још и друге. Ово закључком ваше љубави мора бити за будућа времена спречено и укинуто". Епископ Епигоније рече: „За свакога је епископа очувано право колико треба, да се из извесног састава парохіја никакво место не сме одвајати с намером да се постави посебни епископ, осим случаја да на то пристане онај који има власт над тим областима. Па ако он допусти да дотична област добије свога епископа, постављени нека се

ПРАВЕНО ̑н.

Ваше единодѣшїе кѣпнѣ со мною пѣмачѣтѣ
ѡпредѣленое на предшѣтѣвѡвашемѣ соборѣ: въ
малолѣтствѣ крещенные донатїстами, не могѣше
тогда познати, колику гибельно заблужденїе ихъ,
но по достигненїи бозраста, способнаго къ
размышленїю, познавшїе истинѣ, и безвѣмїемъ ихъ
возгнѣшавшїеся, по древнемѣ чинѣ, возложенїемъ
рѣкнѣ да прїемлютѣ въ каѡолїческѡ бжїю црковь,
по всемѣ мїрѣ распространенїю. Нареканїе прежнаго
заблужденїа не должно быти препѣтѣвїемъ
прїнатїю ихъ въ чинъ клира, когда онѣ прїстѣпнѣвъ
къ вѣрѣ, истиннѡ црковь признали своею, и, въ ней
оубѣрѡвавъ ко хрїстѣ, принали члнствѣ трїцы,
кѡтѡрыа, какъ ѣвно ѣтъ, вѣѣ истинны и свѣты
и бжїевственны, и на кѡтѡрыхъ оутѣрждѣетѣа въ
оубѡванїе дѣшїи, не смотрѣа на то, что предѣарїешла
дѣрзѡствѣ ѣретїкѡвъ, безраздѣнѡ стремїаь нѣчто
предѣти противное, под ѣменемъ истинны. Сїе прѡрто,
какъ оучнтѣ свѣтѣй апѡстѡлѣ, глагола: ѣдинъ бгъ,
ѣдина вѣра, ѣдино крщенїе, и то, что ѣдиножды
преподавати должно, не позволїтельно вѡбѣ
воспрїимати. Сегѡ радн по предѣнїи анѣдемѣ ѣмени
заблужденїа, возложенїемъ рѣкнѣ, да прїемлютѣа въ
ѣдинѣ црковь, кѡтѡраа, по реченномѣ, ѣтъ
голубїца, ѣдинствѣннаа мѣтерь хрїстїанъ, и въ
кѡтѡрой сплнствѣннѡ прїемлютѣа вѣѣ члнствѣа
вѣчныа и живѡтворѣщїаа, впрѡчемъ пребывающїхъ
въ ѣрен подѣрѣающїаа велїкомѣ ѡзѣжденїю и казнѣ.
Что во истинѣ свѣтлѣе препрѡвѡждѣло бы ихъ къ
вѣчной жїзнѣ: то въ заблужденїи станѡвнѣа для
нїхъ болѣе ѡмрачающїмъ и ѡзѣжающїмъ. Сегѡ
нѣкоторыя ѣзѣжїан, и познавъ прѣмѣй пѣтъ
мѣтери, каѡолїческѣа цркви, вѣѣмъ онѣмъ
свѣтѣмъ члнствѣамъ, по любвѣ къ истинѣ,

прѡстїре на друге области, јер је само та једна,
пошто је одвојена од састава осталих, удостојена
да ужива част посебног епископства". Епископ
Аврелије рече: „Ја не сумњам да ће љубав свију
вас одобрити да епископ, који је дозволом
пређашњег епископа постављен у извесној
области, има своју власт прѡстїрати само на онај
народ за који је постављен А пошто сада, како
процењујем, све анализирамо, ако је све ово
сагласно са вашим судом, тада то потврдите
вашим одобрењем". Сви епископи рекоше да је то
свима по вољи, и то потврдише. И потписахе:
„Аврелије, епископ Картагине, сагласан је са овом
наредбом, и прочитавши је, потписах...". Исто тако
потписахе и сви остали епископи.

68. правило:

О томе да они који су у дечијем узрасту били
крштени од донатиста могу бити примљени у клир
Цркве „Пошто се ваша једнодушност заједно са
мног сеѣа да је на претходном сабору
установљено да се они који су у дечијем узрасту
били крштени од донатиста, и који још нису били
кадри да спознају њихове заблуде, али када су
достигли доба када су способни за размишљање,
гнушајући се њиховог бешчашћа, упознали
истину, имају се по древном чину уз полагање
руку на њих, примити у саборну Цркву Божију, која
је по свој васељени. Пређашња заблуда, у овом
случају, не треба да буде препрека да се такви
приме у клир јер су, приступивши к вери, својим
приступањем признали истиниту Цркву, и у њој,
исповедивши веру у Христа, примили Тајне
Пресвете Тројице које су све беспорно истините,
свете и божанствене, и на којима се заснива сва
наша наше душе". И мада древна дрскост јеретика
настоји да под именом истине рашири супротне
мисли, опет зато остаје потпуно јасним следеће:
„Један Бог, једна вера, једно крштење" (Еф. 4,5), и
оно што се има давати само једном, не треба
изнова други пут примати, него када предају
анатели саму заблуду (у којој су били), пошто се
положе руке на њих, нека се приме у Цркву, која
је, као што је речено, голубица (погл. Песма над
песмама 2,10), и једина мајка хришћана у којој се
спасоносно примају све вечне и живѡтворне тајне,
које усталом, подвргавају великој осуди и казни
оне, који упорно остају у јереси, тако, да чим је
светлије било оно за њих, што их је док су били у
истини, водило ка вечном животу, тим тамније и
осуђујуће постаје то за њих када су у заблуди; и од
овога су се поједини сачували, па спознавши
прави пут саборне мајке - Цркве, из љубави ка
истини, повероваше свим оним тајнама, и
примише их. Да су такви, када се добије уверење
о њиховом добром начину живота, могу без
сваког колебања правилно уврстити у клир, да
служе светим тајнама, а нарочито у данашњим
тешким приликама, нема никога који то
нећедопустити. Али, ако неки клирици,

повѣрил, и ѿныа приналн. Чтò таковые, когдà присоединѣнїа оудостоверенїе въ ихъ добромъ житїи, безъ сомнѣнїа, правильно могоуть оутверждены быти въ клирѣ, для служенїа свѣтымъ тайнамъ, оубоенно въ толїкѡ затрѣднїтельныхъ ѡбестоательствѡхъ, сегò никто ѡспоривати не бѣдетъ. Яце же нѣкоторые томъ же, то сѣть, донатовъ оученїю послѣдовавшїе клирїки, возжелїють присоединѣнїа къ намъ съ своїмъ народомъ, и въ своїхъ степенѡхъ, и зъ любвѣ къ чести, подаваа народъ совѣты къ житїи, и оудерживаа за себю стѣпенн ко пленїю: то полагаю ѡтчитати єе, доколѣ бышереченныє братїа, по внимательнѣйшемъ размышленїи, поддѣтъ себѣ мнѣнїе, дабы ѿны въ своѣмъ благоразумнѣйшемъ совѣщанїи и послѣдовали предметъ нашегѡ предложенїа, и оудостоили подкрѣпїти насъ въ томъ, чтò должно намъ постановїти ѡ єѣмъ дѣлѣ. Нынѣ же ѡграничїваемъ токмъ крещеннымъ ѡ донатїстѡвѡхъ во младенчествѣ, да согласїтѡхъ бышереченныє братїа, яце илмъ оудòдно, съ нашнмъ рѣшенїемъ, чтòбы рѣкополагати ѿныхъ.

ПРАВИЛО 64.

Подобаетъ проїти благочестнѣйшихъ царей, да повелѣтъ себѣмъ искоренїти ѡтѣнки їдѡлѡвъ по єїѣ африкѣ. [Ибо во многнхъ мѣстахъ приморскнхъ, и въ рѣзныхъ владѣнїахъ, сѣцѣ сохранѣтъ неправедно илѣ єе заблудженїе.] Да бѣдетъ заповѣдано, и їдѡлѡвъ истребїти, и кпница ихъ, въ єѣлахъ и въ сокровенныхъ мѣстахъ безъ євѣкїа благовѣднотн стоащыа, вѣлкмъ ообразомъ разрѣшати.

ПРАВИЛО 65.

Подобаетъ проїти благочестнѣйшихъ царей, да благоволатъ оузаконїти и єе: яце нѣкоторые пожелають по како̀мъ лнѡ дѣлѣ илмѣтн єдѡхъ въ єѣрквн, по правѣ апòстолькомъ принадлежѡщемъ єѣрквамъ, и, мòжетъ быти, рѣшенїемъ клирїкѡвъ ѿднà стòронà бѣдетъ не добольна: то да не бѣдетъ позволено призывати въ єдѡхъ къ свндѣтельствуєтѡгò клирїка, которнй прѣжде єѣ єлмоє дѣло разсмѣтривалъ, илн при разсмѣтрѣнїи ѿнагѡ прїсѣтствовалъ: и даже никто и зъ домашннхъ лицѡ єѣркòвннѡхъ да не вбòднѣтъ въ єдѡхъ, съ ѡбѣзанныстїю свндѣтельствуєтѡвати.

следбеници онога истог учења, пожелє, задржавши своју част, преѣи к нама заєдно са своїм народом, а зна се да они исту љубав ка добру пружају народу кроз корисне савете и руководе га ка спасењу, сматрам, да све ово мора остати на одлуку горепоменуते браће. Док они не искажу своје мишљење, и док, промисливши у њиховом мудром савету, питање око овог предлога не удостоје утврдити за све, тј. како да поступамо у овом. А међутим, ми се ограничавамо овом приликом само на оне који су били крштени у детињству, да се сагласне, ако им је угодно, са нашим закључком, да се исти могу поставити у клир. Све, дакле, оно што смо сада просудили од СВЕТИХ епископа, нека ваше часно братство установи самном заєдно, и да мора бити извршено".

69. правило:

Потребно је замолити најблагочестиѡєє цареве да се у потпуности униште остатци идола који су по читавој Африци, јер у многим приморским местима и у разним поседима, ова незаконита заблуда још увек је изражена. Стога, нека издају налог да се идоли униште, и нека заповеде да се на сваки начин разруше идолски храмови који су по селима и по скривеним местима, где и даље стоје без и најмање пристојности.

70. правило:

Потребно је још замолити благочестиве цареве да се удостоје установити да ако ко жели повести некакав судски процес у Цркви на основу апòстолског права (које припада єѣрквѡма), а једна од страна не може бити задовољна одлукама суда клирика, не треба допустити да се позива на суд, ради сведочења, онај клирик који је пре тога тај исти посао чинио, или је присуствовао при претресу истог; а тако исто, не може се позивати на суд да сведочи онај који је у сродству са єѣрквеном особом.

ПРАВИЛО 6а.

Такожде подобаетъ прои́ти хри́сти́анскихъ царейъ и ѿ се́миз: поели́къ вопреки́ еж́еественнымъ за́повѣдамъ во мно́гихъ мѣста́хъ ѿ іа́зыческѣхъ заблѣ́женіа прене́сённыхъ пи́ршества соверша́ются, та́кже чтò и хри́сти́ане та́инно прене́клѣютъ іа́зычникамъ къ о́чи́стїю въ ѿ́ныхъ: что да повелѣ́тъ вопре́тити тако́вѣа пи́ршества, и въ городѣ́хъ, и въ се́лахъ, и наипа́че, поели́къ въ нѣ́которыхъ городѣ́хъ не стра́шѣтѣа сі́миз ѿбра́зомъ согрѣ́шати, да́же во дни па́мѣти блаже́нныхъ мучени́ковъ, и да́же въ свѣще́нныхъ мѣста́хъ. Въ сі́н дни, чтò и и́зречи́ стѣ́дъ съ́тъ, соверша́ютъ на полѣ́хъ и на стòгнахъ непресто́пнымъ пла́снїа, и непотрѣ́бнымъ слова́ми ѿкорблѣ́ютъ чѣ́сть ма́терей се́мействъ, и цѣ́ломудре́е дрѣ́внихъ безчи́сленныхъ благоче́тньныхъ же́нъ, соби́рающихъ во свѣ́тѣ́й дѣнь, та́кже чтò ѿ прене́жнїа сі́мыа свѣ́тѣ́а вѣ́ры по́чти о́убе́гати нѣ́жно быва́етъ.

ПРАВИЛО 6б.

Подобаетъ прои́ти тако́жде и ѿ се́миз, да вопре́титѣа предста́вѣніе позо́рницьхъ и́гръ въ дѣнь воскре́сенїй, и въ про́чїе свѣ́тлые дни хри́сти́анскїа вѣ́ры: тѣ́мъ па́че, чтò въ продо́лженїе ѿе́мн днѣй свѣ́тѣ́а па́рхи, наро́дъ бо́лѣе соби́раетѣа на конернста́нцѣ, неже́ли въ цр́ковѣ́. Дòлжно преме́нїти ѿпре́дѣ́ленные для позо́рницъ днѣй, когдѣ́ ѿни встрѣ́чѣютѣа съ́ прѣ́здничнымъ, и никогò и́з хри́сти́анъ не дòлжно прини́ждати къ сі́миз зрѣ́лищамъ.

ПРАВИЛО 6г.

Подобаетъ прои́ти и ѿ се́миз, да благово́лѣтъ о́узаконити, чтòбы клі́рика, въ како́мъ бы ѿнъ ни бы́лъ стѣ́пени, ѿвѣ́деннаго за како́е лнбо престо́плѣніе ѿдо́мъ є́пископъвъ, не бы́ло позво́лено защи́пати ѿ нака́занїа ни то́й цр́кви, въ кото́рой ѿнъ слѣ́жилъ, ниже́ како́мъ лнбо чело́вѣ́къ: а́ чтòбы въ нака́занїе за ѿе́ положено бы́ло дене́жное взысканїе, или́ лишѣ́ніе чѣ́сти, и да повелѣ́тъ, чтòбы къ и́звнѣнію въ то́мъ не бы́лъ при́нмѣемъ ни бо́здрѣтъ, ни по́лз.

ПРАВИЛО 6д.

Подобаетъ прои́ти є́ще и ѿ се́миз: ѿце́ ктò вохочѣ́тъ ѿ нѣ́коегò и́гралнцнагò о́упражнѣ́нїа

71. правило:

И ово треба молити од царева који су хришћани: пошто се супротно Божанственим заповестима у многим местима одржавају гозбе које су уведене из незнабожачких заблуда, тако да и неки од хришћана тајно бивају на тим гозбама, нека заповеде да те гозбе буду забрањене, како у градовима, тако и у селима. А нарочито због тога што у неким градовима такве особе не зазиру да чине тај грех и на саме дане светих мученика, па чак и у самим светим местима; и на те дане, а стид је о томе и говорити, изводе на пољима и на улицама гнусне плесове и срамним речима вређају част домаћина и скромност многих других побожних жена, које се на тај свети дан окупе, тако да се дешава да многи беже и из самих светиња.

72. правило:

Треба молити и за следеће: да се забране позоришне игре, како недељом, тако и у друге дане који су свети за хришћане; а нарочито стога, што у току осам дана свете Пасхе, свет се у масама слива на коњске трке, више него ли у цркве. Треба још молити да за те игре буду одређени други дани који се не подударају са хришћанским празницима, као и то да се нико од хришћана не принуђава да иде на те представе.

73. правило:

Потребно је молити и за ово: да установе, да једног клирика, ма на коме се степену он налазио, а био је осуђен због преступа од стране епископа, не може штитити од казне ни она црква при којој је служио, нити било који други човек. И да заповеде да се у противном случају такви казне или новчаном казном или лишењем части, и да се не узима у обзир ни узраст, ни пол.

74. правило:

Потребно је молити и ово: да, ако је неко оставио глумачки посао, па је пожелео приступити

пристѹпнѣти къ благоудѣти христіанства, и пребываѣти
свободнымъ ѿ оныхъ нечистотъ: то да не вѣдѣтъ
позволено никомѹ склонѣти, или принѹждаѣти
таковаго пакѣи къ тѣмъ же занѣтѣямъ.

ПРАВИЛО 64.

Ѿ провозглашеніи въ цркви ѿпдценіа на свободѹ,
ѣще дознано вѣдѣтъ, ѣкѡ еѣ творѣтъ наши
создажнѣтелъ въ италіи: то, по довѣрѣю къ нимъ, и
мы да полагавемъ безъ сомнѣніа ихъ чинѹ, по
ѡкрѣпѣтомъ представленіи сегѡ дознаніа
повылаеомомѹ мѣстоблюстителю: и чѣдѡ токомъ
мѡжетъ совершаѣти, кѣкъ сообразное еъ вѣрою, ко
благоудѣтройствѹ цркви и ко спасенію дѡшз: вѣе чѣдѡ и
мы еъ похваленіемъ да прѣимемъ предъ лицемъ гдѣимъ.

ПРАВИЛО 65.

Ѥврилій епископъ рѣкъ: полагаю такожде, ѣкѡ
повылаеомомѹ въ италію мѣстоблюстителю не должно
ѡстаѣти безъ вниманіа дѣла еѣкѣтѣа, да вѣдѡ
ѡпредѣленіемъ епископовъ по справедливостѣи
ѡсудженнаго. ѣще судитѣа повылаеомомѹ наитѣи еѣдѡ
въ тѣхъ мѣстахъ: то еѣи братѣ наши да поспѣетѣа
въ зашитѹ церковнаго благоудѣтройства
дѣйствовати прѡтивъ негѡ кѣкъ должно и гдѣ
возможно. Еѣе епископы ѡвѣщали: вѣемъ еогласны
на еѣ предложеніе.

ПРАВИЛО 66.

Ѿ кроткомъ ѡбращеніи еъ донатистамъ.
По дознаніи и изслѣдованіи вѣсегѡ, пользѣ
церковной спопѣшествовати мѡгѹцаго, по
мнѡвенію и вѣдшенію дѣа бѣжѣа, мы извѣрѣли за
лѣчшее, постѹпѣти еъ вѣшедпомѡдѣтѣимъ людемъ
крѡткъ и мирнѡ, хотѣа онѣи безпокойнымъ своимъ
разномыслиемъ и вѣемъ ѡдлааѣтѣа ѿ еѣднѣства
тѣла гдѣа. Такимъ образомъ, по возмѡжностѣи
нашей, да содѣлаетѣа совершеннѡ извѣстнымъ дѣа
вѣхъ, по вѣемъ африканскимъ ѡбѣтамъ,
ѡловленыхъ ихъ ѡбщениемъ и прѣлѣзнію, какимъ
жалостнымъ заблѣженіемъ онѣи еѣбѡ вѣвѣали.
Мѡжетъ бѣтъ чѡгда, кѣкъ мы еъ кротостію
сообраемъ разномыслиащихъ, по словѹ апѣтѡла, дѣтъ
имъ бѣжѣа покаяніе въ разѹмъ истинны, и возникнѹтъ
ѡ дѣабольскѣа еѣтѣи, бѣвѣз ѡловлены ѡ негѡ вѣ своѡ
еѣгѡ болѡ.

благодати хришћанства и удержавати се чист од
оних глумачких нечистота, у таквом случају нека
нико не допушта себи да таквога наговара или
принуђује да се врати у пређашњу прѣавштину.

75. правило:

У погледу проглашенја у цркви ослобођења
робова, ако се сазна да то чине наши саслужители
у Италији, нормално је да ћемо и ми следити
њихов пример; пошто нашем изасланику дамо
пуномоћ да може разрешити све, што је сходно са
вером, а на страни је добра црквеног чина и
спасења душа, тада ћемо и ми то примити,
одајући хвалу пред лицем Господа.

76. правило:

Епископ Аврелије рече: „Не сматрам да наш
заступник (послат у Италију) мора оставити без
пажње Екитијева дела, који је одавно због тога
био осуђен од епископа. Него, ако се случајно
нађе у оним местима, нека се тај наш брат постара
да заштиту црквеног реда, и поступи против њега
како треба и где је могуће“. Сви епископи рекоше:
„Веома нам је угодан овај предлог“.

77. правило:

О томе да треба благо поступати са донатистима
Пошто смо разабрали и просудили све што нам се
учинило да може допринети користи Цркве,
саизвољењем и надахнућем Духа Божијег, нашли
смо за добро поступати са горепоменутиим
људима благо и тихо, премда они својим
беспокојним одступништвом веома се удаљавају
од Тела Господњег, не би ли таквим нашим
поступком к њима свима постало јасно, а који су у
разним епархијама Африке ухаћени у њихову
заблуду, каквом су заблудом заведени. Може
бити да, када ми кротошћу будемо сабирали оне
који другачије мисле, да ће им Бог, као што
апостол каже, дати покајање за познање истине, и
да ће се ослободити из замке ђавола који их је
подјармио својој вољи (погл. 2. Тим. 2,25-26).

ПРА́ВНЛО Ѡн.

Заблагоразѣждено послати ѿ нашегѡ собора граматы кз начальствѹющымз кз африкѣ, и приличнымз признано проити ихъ ѡ вспомоцествованіи Ѡбщей матерн кадологической цркви кз томз едичѣ, когда влаетъ епископѡвз бывлетъ пренебрегаема во градахъ, что естъ, чтобы Ѡни кз начальственнымз полномочіемз и попечительностію, и кз оуспраіемз кз христіанской вѣрѣ, едѣлани ижеждованіе ѡ произшедшемз во вѣхъ мѣстахъ, кз которыхъ мажїмїаністы ѡбладѣли црквами, такожде и ѡ чѣхъ, которые имн ѡторжены: и чтобы достовѣрноє дла вѣхъ едѣніе ѡ ихъ проишествїахъ неѡмѣннѡ повелѣли ввестн кз записи народныхъ дѣл.

ПРА́ВНЛО Ѡд.

Ѡ прїатн клирикѡвз донатїитѡвз, кз клирѡ кадологическа цркви.

Напоелѣдокз заблагоразѣждено послати граматы кз братїамз и епископамз нашимз, и наипаче кз апостольскомѣ престолѣ, на которомз предѣдательствѣетъ поманѣтн достѡннѡ чтїмнн братѣ и еолжїтель нашз аналїїн, ѡ томз, чтобы по ижевѣстной едѣ белїной ижедѣ африкн, радн мїра и пользы цркви, и иже еамыхъ донатїитѡвз клирикѡвз, расположенїе своє ижеправннхъ и возжелавшнхъ прїнтн кз кадологическомѣ едннїю, по (с. едї) разѣжденїю и ижеволенїю каждагѡ кадологическагѡ епископа, оуправляющагѡ црковїю кз томз мѣстѣ, прїимати кз своїхъ степеняхъ едѣнства, аще еє ѡкажетѣ едѣнствѡщнмз кз мїрѣ христїанз. Ижевѣтно, что и кз предшестѡвавшее ерѣмѣ такъ постѣпале было кз еимз расколѡмз: ѡ чѣмз еднѣнствѡщнмз прїмѣры многнхъ и почтн вѣхъ африканскнхъ црквей, кз которыхъ вознїкло еє заблѣженїе. Еє дѣлетѣ не кз нардшїнїе собора, бывшагѡ ѡ еимз предметѣ кз странахъ лежїщнхъ за моремз, но чтобы еє сохраненѡ было кз пользѣ желїющнхъ, еимз Ѡбразомз прїнтн кз кадологической цркви, дабы не было постѣпале никака прегрѣды ихъ едннїю. Которые кз мѣстахъ своегѡ жїтельства оуспотренн едѣтѣ едѣннн едѣнствѡщнмн и споспѣшестѡщнмн кадологическомѣ едннїю, кз Ѡчевїднѡй пользѣ дѣшн братїн: чѣмз да не едѣтѣ прѣпоноѡ ѡпредѣленїе, постѣпленнѡ прѡчнхъ

78. правило:

Установљує се, дакле, да се са нашег сабора световним властима у Африци пошаљу грамате, и да се те власти замоле да пруже помоћ Цркви у оним ситуацијама када се по градовима власт епископа умањує. тј. да они испитају шта се догађа у местима у којима су црквама завладали максимїјанисти, а исто и по питању оних који су, заведени од њих, ушли у раскол; и да ради поузданог и свеопштег знања, наредє да се то обавезно уврсти у записе народних дела (протоколе).

79. правило:

О томе да се клирици донатиста могу примати у клир саборне Цркве Установљує се и то да се пошаљу грамате браћи и саепископима нашим, а нарочито апостолском престолу, на коме председава већ споменути, високочасни брат и саслужилац наш Анастасїє, који зна какву велику потребу трпи Африка, да ради мира и користи Цркве (ако се то покаже потребним за мир христїана и пошто о томе просуди, и на то пристане дотични саборни епископ који управља помесном црквом), треба примати са истим њиховим частима и клирике донатиста када, променивши свој начин размишљања, изјаве да желе приступити к саборном јединству; а познато је, да се у прошлим временима тако исто поступало у погледу онога раскола, као што о томе сведоче примери многих, а поготово Афричких цркви у којима се ова заблуда појавила; и то не да се овим повреди сабор, који је поводом овог питања одржан у прекоморским градовима, него да се донесе корист онима који желе овим начином прићи саборној Цркви, и да се не стави никаква препрека њиховом сједињењу. За оне, о којима се зна, да у местима где живе на сваки начин настоје и помажу саборно јединство, ради очевидне користи душама своје браће, за такве не може никако бити препрека оно што је установљено против њихових части на прекоморском сабору, јер од спасења није искључена ни једна особа. Другим речима, да онима који су били рукоположени од стране донатиста, ако се поправе и пожеле прећи к саборној Цркви, не треба им одрећи примање и признање њихових части, него на против, нека се приме сви они који настоје да се помогне саборно јединство Цркве.

стѣпеней ѿхъ на соборѣхъ за моремъ, ꙗко спасеніе не
заграждено ни ѿ какогѡ лица. То єсть,
рѣкоположенныя донацістамъ, ꙗже испрѣвась,
вохотѣтъхъ притѣпнѣти къ кадологическоу вѣрѣ, да не
бѣдѣтъхъ лишѣемы принѣтїа въ своихъ стѣпеняхъ, по
ѡпредѣленїю бывшагѡ за моремъ собора, но паче да
прїемлютъсѣ тѣхъ, чрезъ которыхъ ѡклязываетсѣ
споспѣшествованїе кадологическомѹ соединенїю.

ПРѢВНЛО ꙗ.

Ѿ назначенїи поборьства къ донацістамъ рѣдн
соглашенїа къ мїрѹ.

Почѡмъ разсѣжденѡ, чтобы, по сиѡхъ дѣланїахъ, для
возвѣщенїа мїра ꙗ единенїа, безъ которагѡ не
мѡжетъ состоятисѣ спасенїе хрїстїанъ, ѿзъ среды насъ
полати мѣстоблюстителей къ єпископамъ самыхъ
донацістѡвъ, ꙗже какиѡхъ онѣи ѿмѣютъ, ѿнѣ къ ѿхъ
мїранамъ. Чрезъ сиѡхъ мѣстоблюстителей да
содѣлаетсѣ ѿзвѣстнымъ вѣрѣмъ, что донацісты не
ѿмѣютъ ничегѡ благогоубагъ протївѣ кадологическа
цркви. Нанпаче да бѣдетъ, рѣдн достовѣрнагѡ
доказательства, ꙗвно вѣрѣмъ, чрезъ зѣпнен грядицихъ
дѣлъ, кака самѣ онѣи постѣпїанъ съ маѣмїанїстамъ,
своими ѡщепенцамъ. Въ семъ слѣдѣ, ꙗже вохотѣтъхъ
оѹмотрѣтнѣ, ѡ бѣа показано ѿмъ, ꙗкѡ онѣи толикѡ
же неправеднѡ ѡпалан тогдѣ ѡ единенїа церкѡубагъ,
коликѡ неправеднѡ, кака онѣи вопїютъ, ѡпалан нынѣ
ѡ ниѡхъ маѣмїанїсты. ѿзъ числа тѣхъ, которыхъ онѣи
ѡсѣдїан, ꙗвноу влѣстїю собѣтвеннагѡ совѣта, полатѣ
тогѡ некторыхъ принимали въ ѿхъ стѣпеняхъ
свѣщенства, ꙗ признавали крещенїе, которое
совершилъ ѡсѣжденныя ꙗ ѿзвѣрженныя ѿмъ. Сиѡхъ
доказываетсѣ, ꙗкѡ безъмнымъ єрдцемъ
сопротївляютсѣ онѣи мїрѹ цркви, по всемѹ мїрѹ
распространенныа, постѣпїаа тѣмъ въ пользѹ стѡроны
донацістѡвой, ꙗ не почнѣла самѡхъ себѣ
ѡскверненными ѡщепенемъ съ тѣмъ, которыхъ онѣи
такимъ образомъ по нѣждѣ принали съ мїромъ, ꙗ
междѹ тѣмъ препнрѣвась съ нами, то єсть съ
кадологическою црквию, протїрѣащюсѣа дѣже до
полатѣдннхъ предѣловъ землѣ, ꙗ не мѡгши
вразѹмнѣти себѣ чрезъ нечїстѡе ѡщепенїе съ тѣмъ,
которыхъ прѣжде самѣ вѣхъ ѡсѣдїан.

80. правило:

О томе да се мора послати посланство к
донацистима ради позива на помирєње
Установљує се и то да се, кад ово окончамо,
пошаљу ради предлога о миру и јединству, без
кога је немогуће да се обезбеди спасєње
хришћана, из наше средине заступници к
донацистима, било к њиховим епископима, ако их
имају, било к лаицима, па помоћу тих заступника
нека се сазна како они ништа оправданого немају
да кажу против саборне Цркве; а нарочито, ради
бољег посведочења о томе, нека сваки из
грађански записника види, како су они сами
поступили са својим властитим расколницима
(максимијанистима) јер им је у томе, ако то желе
видети, од Бога показано да су се они исто тако
неоправдано оделили од јединства Цркве, као
што се сада жале да су се максимијанисти
одвојили од њих. Између самих оних које су они
јавно влашћу свога сабора осудили, поједине,
признавши им њихову част, после поново
примише, и признадоше као исправно крштење
које су извршили они исти који су од њих самих
осуђени и били свргнути, чиме се очевидно
показује да је њихово срце пуно зла, које их
потиче да се противе миру у Цркви која је по
читавом свету, када они тако поступају у корист
Донатових следбеника и не сматрају да скрнавє
себе заједницом са онима које су само из потребе
мира к себи примили, а међутим препиру се са
нама, тј. са сабором Црквом, која се простира чак
до последњих граница земље, и неће да схвате да
противрече себи самима, када остају у злој
заједници са онима које су они сами већ осудили.

ПРА́ВНО ꙗ.

Заблѡгаразѡждено, да епископы и преевѣтеры и дѣяконы, по правнымъ свойственымъ ихъ степенамъ, воздѣрживаются ѿ женъ, которыхъ оуже имѣютъ: яже же не сотворятъ сего, да бѣдѣтъ оудалены ѿ црковнаго чина, проче же причетники да не принудяются къ сему. Но подобаетъ соблюсти обычай клядыа црквн.

Поелѣднѣа слова сего прѣвнл яену показывають, что пронзешнѣа сего соборъ самъ не признавалъ онаго общнмъ правномъ для всѣхъ црквей. Болѣе ясно и точно восстановлене вселенскѣа црквн ѡ семъ предметѣ находитъ въ ѣи и ги правнахъ шертѣахъ вселенскаго собора.

ПРА́ВНО ꙗв.

Заблѡгаразѡждено, да не бѣдетъ позволено никакомъ епископу ѡтбавити главное мѣсто своеа кадедры, и ѡходити къ какоу либо црквн, въ сего епархн сотолицей, или болѣе надлежащаго оупражняющаго въ соборенномъ дѣлѣ, и ѡтбавити попеченне и прилежанне ѡ своемъ престолѣ.

ПРА́ВНО ꙗг.

Ѿ младенцахъ, когда не ѡбрѣтаются доготовленные свнѣтели, казѡцие, яко безъ сомнѣнѣа крещены сѣтъ, и сами они по своемъ бозрасту, не мѡгутъ оудовлетворительна ѡбѣщати ѡ преподанномъ имъ чинистѣѣ, разѡждено, яко подобаетъ безъ всякаго сомнѣнѣа крестити ихъ, дабы таковое сомнѣнне не лишило ихъ ѡчищенѣа сею свѣтѣнию. Сѣе братѣа нашіа мѣстоблюстителн мавританскѣе приовѣщавали потомъ, что многыхъ таковоыхъ поклѡютъ оу вѣрларѡвѣхъ.

ПРА́ВНО ꙗд.

Заблѡгаразѡждено такожде, день покланѣемыхъ паехн возвѣщати всѣмъ чрезъ припеанне под ѡпредѣленнѣаи собора. День же собора да соблюдается прочѣа самыи, которыхъ назначены на иппонскомъ соборѣ, то сѣтъ двѣдесѣтъ первыи августѣа. И ѡ семъ должно написати къ первенствѡщымъ всѣхъ областей, дабы, когда созываютъ соборъ оу себѣ, сѣи день ѡтбавити неприкосновеннымъ.

81. правило:

О томѣ који се клирици имаю уздржавати од жена Пошто су се пронели гласови о неуздраности неких клирика по питању њихових жена, установљује се: да епископи, свештеници и ѣакони имаю се уздржавати од своих жена у тачно одреѣене дане; и ако то не учине, нека се свргну са црквене службе. Други клирици нека се на то не принуђују, него нека у томѣ следе обичају сваке цркве.

82. правило:

Установљује се да ниједан епископ не сме оставити место где се налази његова катедра и преселити се у другу цркву која је у његовој области, нити се сме бавити неким својим пословима више него што се мора бавити и тиме запуштати старање и бригу о народу који му је поверен.

83. правило:

О томѣ да треба крстити децу када се за њих посумња да нису крштена У погледу деце се установљује: сваки пут када се не нађу поуздани сведоци који могу доказати да су та деца заиста крштена, а она сама због свог узраста нису у могућности да тачно одговоре да ли им је тајна даривана или није, потребно их је без сваког оклевања крштавати да их таква неизвесност не лиши заједнице са светињом. А ово су наша браћа, заступници Мавританије посаветовали ради тога јер је много таквих за које се не зна да ли су крштени или нису, а откупљују их од варвара.

84. правило:

О томѣ да треба јављати о дану Пасхе у току сабора Такође се установљује да се о дану свете Пасхе има јавити свима, записавши о томѣ испод одлука сабора. Дан сабора нека буде онај који је установљен на Хипонском сабору, тј. десети дан пред септембарским календама (тј. двадесет и први дан августа), и о овомѣ треба јавити писмом свима који началствују у епархијама, да на тај дан тачно пазе, када код себе сазивају на сабор.

ПРА́ВНЛО ꙗ҃с.

Такоже ѡпредѣлено, да не бѣдетъ позволено никакомѹ временнѹ ѡправляющемѹ епископѹ ѡдѣржнѣти за собою престола, который есмѹ порѣченъ, ѡкѡ временнѹ ѡправляющемѹ, по причинѣ разноглагола и распрѣй въ народѣ: но да тѣнитса онъ въ теченіи года ижебѣти есмѹ епископа. Аще же вознерадѣтъ ѡ еѣмъ: то по ѡкончаніи года иныи временнѹ ѡправляющій да ижебѣтса.

ПРА́ВНЛО ꙗ҃с.

Заблагораздѣли въѣ, по причинѣ прѣтѣсеніа ѡбѡиъ, которые непрекѣннѹ стѣжѡтъ цркви жалобами, проити ѡ царей, да ижебѣтса для нихъ, подѣ смотреніемъ епископовъ, зацѣитники ѡ насиліа богатыхъ.

ПРА́ВНЛО ꙗ҃з.

Постановлено, чтобы каждый разъ, когда надлежитъ собратиса соборѹ, благовременнѹ приходѣли на онѣи епископы, которыми не прѣпѣтѣтса ни старость, ни болѣзнь, ниже какаа лѣбо тѣжкаа немеходимостъ: и да ижебѣтса первенствѹющіе, каждый ѡ своеѹ ѡбласти, ѡ вѣхъ епископахъ, въ двѣхъ ли, или трѣхъ мѣстахъ составлѡтса соборіа ихъ, и ѡ каждаго иже ихъ чѣстныхъ соборіи поперединъ ижебѣтса не ѡмѣннѹ да прѣидѣтъ ко дни собора. Когда же прѣити не возмѡгѣтъ, по множествѹ какихъ лѣбо затрѣденіи, какаа иѣе мѡжетъ слѣичтиса: то, аще не ижебѣтса своемѹ первенствѹющемѹ епископѹ вѣтрѣтнѣшагѡа иѣмъ прѣпѣтѣтса, должны таковоѣе довольны бѣти ѡбщѣнѣмъ въ своеѣ токми цркви.

ПРА́ВНЛО ꙗ҃н.

Ѡ крескѡнѣи билларекентіѡкомъ заблагораздѣдено вѣѣми: ѡеѣѣе возвѣстѣити первенствѹющемѹ епископѹ нѡмидіѡкомѹ, да вѣдѣтса, ѡкѡ долженъ онъ своеѹ граматѡю ѡвѣщѣити вышеречѣннаго крескѡнѣа ѡ пришѣствіи, да не ѡлагѣтса онъ прѣдѣѣти на ближайшіи ѡбщѣи африканскіи соборъ. Аще же вознерадѣтъ прѣити: да вѣдѣтса, ѡкѡ сѣдъ на него ижеченъ бѣдетъ.

85. правило:

Установљуе се и ово: да ниѣдном епископу не бѣде допуштено да заузима ону катедру на коју је постављен за привременог управителя, под изговором старања о народу или неке расправе која се појавила, него мора настојати да за годину дана реши настали проблем. А ако поступи против овога, пошто истекне година дана, нека се изабере други управитель.

86. правило:

Сви установљујемо да треба од царева тражити да се поводом злостављања убогих, који се непрекидно обраћају Цркви својим жалбама, за њих изабери заштитници (екдици), који ће их, уз настојање епископа, штити од насиља богаташа.

87. правило:

Исто се установљује да сваки пут када се треба сакупити сабор, епископи које не спречава старост, ни болест, нити нека велика потреба, морају благовремено доћи на сабор; и који првенствују, сваки у својој епархији, нека се извести о свим епископима, и о томе да ли су у два или три места били њихови сабори, пак са свакога од тих сабора морају без изговора на дан сабора доћи изасланици који ће се наизменично бирати. Ако нису у могућности да дођу због неке велике неприлике која се појави, а не прикажу свом првом епископу разлог због кога су били спречени, такви се морају задовољити заједницом само у својој цркви.

88. правило:

О Кресконију Вилларекентіѡском сви установљујемо да треба дати до знања епископу који началствује у Нумидији, да он мора својим граматама упозорити споменутог Кресконија да дође и да више не одлаже своје појављивање на великом Афричком сабору; а ако изостане и не дође, нека се зна, да ће се против њега изрећи пресуда.

ПРА́ВНО ꙗко.

Ѡбтавленіе иппонійскѣа цркви безъ правителей не долженствѣтъ долгу быти въ некрѣпкіи: и поеликъ тамъшнихъ цркви нахощаща къ власти члхъ, которые ѡреклись ѡ незаконнаго ѡщеніа изъскѣтелъ: то зблагораздѣлено послати ѡ настоѣщаго собора епископовъ: ригина, лавтіа, андріана, матерна, деяія, еудіа, плакїана, урбана, блаеріа, амбівіа, фортуна, кводвудеа, онората, индариа, апта, онората, ампеїа, вїкторїана, еваггела, рогатїана: и ѡмъ собрати и вразумити члхъ, которые по оупорствѣ, достѣннѣмъ порнцїа, полагаютъ ѡжданіи ѡкончїа ебгетва тогѡ елмаго ескѣта, и изъ общемо молїтвомъ постѣвнїи ѡмъ епископа. ѡще же и не вѡхощатъ сїи помышлати ѡ мїрѣ: да не препѣтѣютъ извѣрїю предѣстѣла, чтобы постѣвнїи егѡ рѣди пользы цркви, стѡль долгое вѣмѣ ѡбтавленїа безъ епископа.

ПРА́ВНО ꙗко.

Ѡпредѣлено и сїе: когдѣ на состоѣщихъ въ клирѣ быблетъ доносъ, и ѡбвѣдѣнїа нектошыхъ ѡбвѣнїа: тогдѣ, чїстїю дѣлѣ ѡклонїа нарѣкїа на црковь, чїстїю рѣди достѣннѣмъ клира, по каковѣмъ причїнамъ и ѡказываема ѡмъ иннѡждѣнїе, чїстїю дѣлѣ извѣжїа гѡрдаго слорадованїа еретїковъ и лѣзычнїковъ, ѡще желаютъ, кѣкъ и должно, защищати своѣ дѣло и попецїа ѡ доказательствѣхъ своѣхъ невїннѡсти, да оучинятъ сїе въ течѣнїи гѡда, въ ко(е, е, д, і)торый должнъ быти въ общїа. ѡще же въ течѣнїи гѡда вознерадѣтъ ѡчїстїти своѣ дѣло: то послѣ сего нїкакїи глѣзъ ѡ нїхъ да не прїемлетѣ.

ПРА́ВНО ꙗко.

Постѣвлено и сїе: ѡще кто прїиметъ когѡ либо изъ члхъ монашыхъ, и вѡхощетъ пронзвѣстїи егѡ въ клирѣ, или постѣвнїи нѣмѡмъ своѣмъ монашыхъ: то епископъ, чѣкъ постѣвнїи, да ебдетъ оудалѣнїи ѡ общїа изъ прочїихъ, и да ѡграничитѣ ѡщенїемъ тобѣмъ изъ своѣю пѣтвомъ: ѡ тогѣ да не ѡбтаветѣ ни клирѣкомъ, ни нѣмѡмъ.

89. правило:

Такоже се установљуе да, пошто се не мора за дуго времена пренебрегавати тиме, што је Хипонска црква остављена без управитеља, и пошто се тамошње цркве налазе у власти оних управитеља који су се одрекли незаконитог заједничарења са Екитијем, тамо је потребно са овог сабора послати следеће епископе: Ригина, Алипија, Августина, Материна, Теасија, Еводија, Плацијана, Урбана, Валерија, Амвивија, Фортуната, Кводвудеја, Онората, Јануарија, Апта, Онората, Ампелија, Викторијана, Евангела и Рогатијана, па нека они сакупе и на прави пут доведу оне који, по неоправданој упорности својој, сматрају да морају дочекати повратак Екитија из бегства, и тада заједничком молитвом нека им буде постављен епископ. Ако они сами не желе радити о томе да наступи мир, нека не стављају никакве препреке за избор предстојатеља кога треба поставити ради користи за цркву која је толико времена била запуштена.

90. правило:

Такоже се наређује да сваки пут када је на клирику подигнута нека оптужба, или је окривљен због неког преступа, па због тога да би се сачувао углед Цркве, тако и ради уважавања клирика којима се због тога снисходи, а исто тако и да би се стало на пут гордељивој наслади јеретика и незнабожаца, ако ти клирици, као што и треба, пожелеле да свој проблем одбране и желе да докажу своју невиност, морају то учинити у току године у којој ће бити изван заједнице. Ако пропусте ту годину, никаква реч оправдања нека се не прима од њих.

91. правило:

Исто тако и ово се установљује: да ако је неко примио некога из туђег манастира, и хоће да га произведе у клир или да га постави за игумана једног од својих манастира, епископ који то учини, нека се удаљи из заједнице са осталима, и нека буде ограничен само на заједницу са својим народом, а дотични престаје да буде клирик или игуман.

ПРА́ВНЛО ѿб.

Ѡпредѣлено ѿ сїе: ѡце которыи епископ еретикъвъ, или язычникъвъ, еродникъвъ, или не принадлежацихъ къ еродствѣ, ѡстабитъ наследникамъ своимъ, и предпочтетъ ихъ цркви: таковоу и по смерти да бдетъ изречена анаѣма, и егѡ има никогда ѡ ересъвъ бжїихъ да не вознобитъ. Да не можетъ бити емъ въ ѡ правданїе и то, ѡце безъ забвѣнїа ѡидетъ. Понѣже бывъ поствленъ епископомъ, по приличїю, долженъ былъ оуचितн назначенїе своегѡ имѡщества, сообразное своему забнїю.

ПРА́ВНЛО ѿг.

Разсуджено такожде ѡ ѡпдценїахъ на евоудѣ, бываюцихъ въ цркви, да бдетъ прошенїе къ царю. Разсмѣетъ прошенїе ѡ томъ, чтобы таковоу ѡпдценїа оутверждены были царскою властїю.

ПРА́ВНЛО ѿд.

Постановлено ѿ сїе: повюдѣ на полѡхъ, и въ вертоградѡхъ, поствленные ѡкобы въ пѡмать мѡченикъвъ олтари, при которыхъ не ѡказыветъ положеннымъ никакогѡ тѣла или члсти мощей мѡченическихъ, да разсудитъ, ѡце возможно, мѣстными епископами. ѡце же не допустатъ до егѡ нарѡдныхъ емачїнїа: по крайней мѣрѣ да бдетъ ерадмїаемъ нарѡдъ, чтобы не собралъ въ оныхъ мѣстахъ, и чтобы правомыслице къ таковоу мѣстамъ не привѡзывались никакимъ еверїемъ. И пѡмать мѡченикъвъ советъ да не совершатъ, развѣ ѡце гдѣ леко еетъ или тѣло, или некака члсть мощей, или, по еказнїю ѡ еврной древноети преданномъ, ихъ жнїце, или етажнїе, или мѣсто етраднїа. И олтари, гдѣ бы то ни было поствленные, по еновдѣнїамъ и едетнымъ ѡкровенїамъ некторыхъ людеи, да бдѣтъ еемѣрнѡ ѡвергѣмы.

ПРА́ВНЛО ѿе.

Заблагоразсуджено такожде, проитн ѡ елѣнѣишнхъ царей, да не етреблѡтъ елѣкимъ ебразомъ ѡтѣткн идолопоклонства, не токимъ въ извалнїахъ, но и въ какнхъ леко мѣстахъ, или роццѡхъ, или древахъ.

92. правило:

Одреѣено је и ово: да ако неки епископ представи цркви јеретике или незнабошце, били му они родбина или не, те их постави за своје наследнике, против таквог епископа и након његовог упокојења нека се изрекне анатема, и његово име нека се не спомиње од стране свештеника; нити га треба правдати тиме што је можда умро без завештања јер, чим је био постављен за епископа, он је одмах морао располагати својим иметком по закону и онако како приличи његовом звању.

93. правило:

Исто тако се установљује да у погледу ослобађања робова који бивају у цркви, потребно је са молбом се обратити цару.

94. правило:

Такође се установљује да сви олтари који су подигнути било на пољима, виноградима као за спомен мученицима, ако се не нађе да је у истима положено тело или део моштију неког од мученика, да такви олтари морају бити, ако је то могуће, порушени од стране помесних епископа; а ако то није могуће учинити због смутње народа, нека се у том случају народ поучи да се не окупља на тим местима. И који право мисле, не смеју никаким сујеверјем бити привучени на Та места; нити се под неким изговором може држати спомен мученика онде где нема тела или дела моштију, или ако није поузданим предањем посведочено да је управо ту било место где су ти мученици живели или где су пострадали. А који су год олтари, ма где било, подигнути на основу тога што се неким нешто јавило у сну, или услед откривења неких људи, све такве олтаре на сваки начин треба рушити.

95. правило:

Установљује се и ово: да се од најславнијих царева измоли даконачну буду уништени сви остаци идолопоклонства, и то не само кипови, него и они који се налазе по шумама и другим местима.

ПРАВИЛО 96.

Всѣмъ епископамъ рече: ѿце зблагоразсуденъ
бѣдетъ писати нѣкѣа грѣматы на соборѣ: что
достойночтѣмый епископъ, предсѣдѣщій на сѣмъ
престолѣ, да благоволитъ ѿ имени всѣхъ, ѿ чѣмъ
разсуденъ, писати и подписывати грѣматы. ѿце же
епископамъ мѣстоблюстѣтеламъ, которѣхъ должно
послати въ африканскѣа области, по дѣлѣ ѿ
донатистахъ, да бѣдѣтъ даны грѣматы,
ѿпредѣлающыа силѣ дѣлагѣ имъ порѣченѣа, ѿ
силы которагѣ и да не ѿстѣпѣютъ.

ПРАВИЛО 97.

Поелѣхъ ѡбщее сѣдѣнѣ дѣло, на которѣе нынѣ
ѿбратѣа вниманѣе братѣ и соуджѣтель нашъ, да
бѣдетъ каждый изъ насъ ѿпредѣленный сѣмъ ѿ
чѣмъ, да поставленные послѣ дрѣвнѣхъ ѿдѣютъ
пренмѣстество поставленнымъ прежде, и да не
дерзѣютъ творити что либо, не вѣдѣа воле
ихъ: сегѣ радн предлагѣю, что прѣходѣтъ мнѣ на
мысль: чѣхъ, которѣе пренебрегѣютъ поставленныхъ
прежде ихъ, и гѣблѣютъ нѣкѣю дерзѣть, подобѣтъ
всѣмъ соборомъ ѡкрошѣти по приличѣю. Знѣтѣ
епископъ первагѣ престѣла нѣмидійскагѣ рекъ:
всѣ прѣдѣстѣе братѣ, вѣсѣдѣавъ разсудѣнѣе
брѣта и соуджѣтеля нашего аурѣа, что на сѣ
ѿвѣщѣетъ; дѣтѣмъ епископъ рекъ: что мнѣнѣа
дрѣвнѣхъ ѿпредѣленѣ, что предлагѣтъ
вѣсѣмъ соудѣнѣю: содержѣеа въ дѣлѣ
ихъ прѣжнѣхъ соборѣхъ кардѣгенскѣа цркви,
вѣшнѣа соудѣемъ вполнѣ да подтвердѣтъ и
всѣмъ да соблюдетъ. Всѣ епископы рекѣ: сѣ
чѣмъ вѣмъ соблюдеа ѿ ѡтцѣхъ и ѿ дрѣвнѣхъ,
и ѿ насъ, по изколѣнѣю бжѣю, соблюдеа
бѣдетъ. Но при сѣмъ да соудѣетъ
прѣбо первенствѣющѣхъ епископѣхъ нѣмидѣ
и маврѣтанѣн, на ѿновленѣн нѣмидѣскагѣ
пиеменнохранѣнца и списка престѣла. По
чѣмъ ѡгѣдно бѣло всѣмъ епископамъ
подписѣшымъ ѿпредѣленѣа сегѣ
собѣра, что бы списокъ престѣлахъ и
первоначѣльное постановленѣе нѣмидѣскагѣ
находѣнѣе и ѡу первагѣ престѣла, и
въ мѣтрополѣн константѣнѣ.

96. правило:

Сви епископи рекоше; „Када год буде потреба да се нека грамата упути на сабор, нека часни епископ који председава на овој катедри, нека он изволи у име свих да приреди посланицу и да је потпише“. Такође је установљено да се епископима-заступницима, који требају бити послати у епархије по Африци, а поводом донатиста, уруче грамате у којима ће бити назначена граница њихове опуномоћености, као и то да се те границе не смеју прекорачити.

97. правило:

О реду међу епископима; да они који су касније постављени не смеју заузимати места пред онима који су постављени пре њих Епископ Валентин рече: „Ако ваше добро снисхођење допусти, изложићу редом оно што је раније учињено у Картагинској цркви, и потписима наше браће свечано потврђено, и напоменућу, да и ми то морамо чувати. Ми, дакле, то знамо да се црквени устав увек тачно чувао, и да ни један међу браћом није смео заузети место пред онима који су старији, него на против, по љубави, увек се старијима уступало првенство, које су после и наследници благородно примали. И овај ред треба да закључи ваша светлост, да се још јаче вашим гласом учврсти“. Епископ Аврелије рече: „Не би нам управо ни требало да се враћамо на оваква питања, да се нису случајно појавила нека непојмљива мишљења која су узбудила нашу пажњу на поменуते наредбе. Али пошто ово дело, које је сада напоменуо наш брат и саслужитељ, јесте оно што се тиче свих нас, да свако од нас зна место (положај) које му је БОГОМ додељено, и да они који су касније постављени морају уступати место онима који су постављени раније, те да не смеју ништа предузимати без њиховог знања, зато и предлажем, како ја сматрам, да сав сабор на прикладан начин мора укорити свакога који презире или се показује као дрзак према онима који су раније постављени“. Ксантин, епископ прве катедре у Нумидији тада рече: „Чувши предлог брата и саслужитеља нашег Аврелија, шта на то кажу присутна браћа?“ Епископ Дијамитије рече: „По вашем одобрењу предлаже се оно што је гласом предака установљено, а нашим гласом нека се свечано утврди да се и даље мора чувати оно што је изложено у списима претходних сабора цркве у Картагини“. Тада сви епископи рекоше: „Ово је ред од Отаца и од предака који је свагда био чуван, па ћемо и ми, милошћу Божијом, томе следити уз очување права првенства оних епископа који су у Нумидији и Мавританији, на основу списка који се налазе у Нумидијској архиви

ПРАВИЛО ѿн.

Ѡ кводвѣлтдѣѣ ѿ кентвѣрїатѣ.

Кѡкѡ по прошенїю сопѣрника ѿгѡ, ѡ представлѣнїи ѿгѡ нашѣмѣ соборѣ, ѡнѡ бѣвѡ вопрошенѡ, хѡцѣтѡ ли ѿмѣтн дѣло предѣ ѿпїскопамн, спервѡ соглѡшлѡсѡ, но вѡ дрѡгїи дѣнь ѡбѣщлѡсѡ, чтѡ не хѡцѣтѡ сѣгѡ, ѿ ѡудлїлѡсѡ: чтѡ ѡгѡдно бѣѣмѡ ѿпїскопамѡ, да нїкѡтѡ не прїѣмлетѡ вѡ (с. сѣѡ) ѡбѡценїѣ сѣгѡ кводвѣлтдѣѡ, докѡлѣ дѣло ѿгѡ не полѡчнтѡ ѡкончлїнѡ. Нѣбо, прѣжде рѣшенїѡ ѡ нѣмѡ дѣлѡ, ѡлѡтн ѡгѡ негѡ ѿпїскопствѡ, не бѣло бѡ ѡгѡдно нїкомѣ ѿз хрїстїѡнѡ.

ПРАВИЛО ѿд.

Ѡ млѡдїмїѡнѣ ѿпїскопѣ влѣнїкомѡ разѡдѡжденѡ: да пошлѡтѡсѡ ѡ собѡра грѡматѡ ѿ кѡ немѣ ѿ кѡ плѡмымѡ, да бѣ ѡнѡ ѡстѡвлѡнѡ ѿпїскопствѡ, ѡ ѡнѡ нїкѡлн сѣѣѣ дрѡгїѡгѡ.

ПРАВИЛО ѿ.

Зѡблѡгорѡзѡдѡженѡ ѿ сѣѣ: ѡнѡнѣ рѡкополагѣемѡ вѡ ѡфрїкѡнїкнѡхѡ ѡблѡтѡхѡ да полѡчлїѡтѡ ѡ рѡкополагѡщнѡхѡ грѡматѡ, рѡкѡю ѿхѡ подпїсннѡмѡ, сѡ ѡзначѣнїемѡ конѡсѡлѡ, чтѡ ѿѣтѡ гѡдѡ ѿ днѡ рѡкоположенїѡ, да бѣ не вѡзникѡло нїкакѡгѡ ѡмнѣнїѡ ѡ млѡдшнѡхѡ ѿ стѡршнѡхѡ.

ПРАВИЛО ѿл.

Положенѡ ѿ сѣѣ: ктѡ хотѡ ѿднѡждѡ чнтѡлѡ вѡ црѡквн, чтѡтѡ дрѡгѡю црѡковїю да не прїѣмлетѡ вѡ клнрѡ.

ПРАВИЛО ѿѡ.

Вѣѣ бѣ со ѡбѣщлїемѡ предполѡглн, чтѡ дѡлѡжно кѡждѡмѣ ѿз нѡсѡ во сѡѡемѡ грѡдѣ, ѿлн ѡднѡмѣ ѡѡѡѡ, вѡтѡпнчн вѡ иносѣнїѣ сѡ предѡднїтелѡмн дѡнатїстѡвѡ, ѿлн прїсѡедннїтн кѡ сѣѣѣ дрѡгїѡгѡ ѡѡѡднѡгѡ ѿпїскопѡ, да бѣ тѡкожде вѡтѡпнчн сѡ нїмн вѡ иносѣнїѣ во вѡлѡкомѡ грѡдѣ ѿ мѣстѣ, прн поѡрѣѡтѣѣ начлѡвѡтѡвѡщнѡхѡ ѿлн пѣрѡенствѡщнѡхѡ вѡ тѣѣхѡ мѣстѡхѡ. Вѣѣмѡ ли сѣѣ ѡгѡдно, да вѡзѡѡстїтѡсѡ. Вѣѣ ѿпїкопѡ рѡклн: вѣѣмѡ ѡгѡдно.

и списка престола (катедри)". Потом би по вољи свим епископима који су потписали одлуке ТОГ сабора, да се списак катедри и првобитне одлуке из Нумидије налазе у првој катедри и у митрополији Константине.

98. правило:

О Кводвѣлтдѣју и Кентиријатију Пошто је противник његов тражио да он изађе пред наш сабор, а он, упитан да ли жели парницу са њим да води пред епископима, то најпре обећа, а сутра изјави да то више не жели и удаљи се, сви епископи установљују: да нико не мора примати у заједницу тога Кводвѣлтдѣја док се његово питање до краја не реши. А у потпуности га лишити епископства, пре него се реши његов проблем, то не би било по правилима.

99. правило:

О епископу Максимијану Вагенском установљује се: да се имају послати грамате од стране сабора и њему и народу, о томе да се он слободно може уклонити од епископства, а да народ има право себи изабрати другога.

100. правило:

Такође се установљује и ово: да који год у будуће буду постављени у епархијама по Африци, да ти морају добити грамате са својеручним потписима оних који су их поставили, и на тим граматама мора бити означена конзула, тј. година и дан рукоположења, да се не би појавила никаква сумња у погледу млађих и старијих.

101. правило:

Установљено је и ово: да ако је један само једном читао у цркви, тај нека се не прима у клир друге цркве.

102. правило:

О томе да треба ступити у договор са донатистима Епископ Аврелије рече: „Шта је подвргнуто претресу од стране ваше светости, треба, како ја сматрам, да буде утврђено и црквеним чином, јер сви ви сте обећањем својим предложили, да сваки од нас мора у своме граду, или сам по себи ступити у разговоре са вођама донатиста, или присајединити к себи неког од суседних епископа, па тако ступити са њима у разговоре у сваком граду или месту, а посредовањем началствујућих власти у тим градовима или местима. И зато, ако је ово свима по вољи, нека се о томе одлучи". Сви

ПРАВИЛО рг.

Епископъ кардоголицка цркви рекъ: пригласиѣне, котороє ѿ вѣшеа чьстности должно препровождено быти къ донатистамъ, благоволите выслушати и въ дѣланіа включити, и къ нимъ послати, дабы по томъ и ихъ вѣрѣ чрезу вѣши дѣланіа намъ явленъ быхъ. Законни встѣпѣмъ съ вѣми въ сношеніе, бывъ посыланы ѿ законнаго нашего собора, желая возрадоватиса ѿ вѣшемъ исправленіи. Вѣдемъ бо любовь гда рекшаго: блаженн миротворцы, такъ чинъ бынове бжн нарекутса. Вспоманиахъ онъ такожде и чрезу пророка, да сщє и не хотѣшымъ нарицатиа братіамъ нашимъ, глаголемъ мѣ: братіа нашн сщє. И такъ не долженствуете въ оуничожити еѣ, ѿ мирныхъ любви проиходящее наше напоминаніе. Ище что ѿ истинны имѣти мните, не оутомниваете зашщити оноє: то сщє, поверите вѣши соборъ, и зверите и зъ среды вѣш чѣхъ, которымъ подобаетъ вѣрнн дѣло ѿправданіа вѣшего: да и мѣ възможемъ тожде сотворити, то сщє, да и зверитса ѿ нашего собора долженствующе съ избраннымъ и зъ среды вѣш, въ извѣстномъ мѣстѣ и въ извѣстное время, мирно и змѣдовати въ подлежащее копрошенію, и ѿдѣлающе вѣш ѿ нашего ощеніа, и помощію гда бга вѣшего, хотѣ по здану да воспріиметъ конєцъ законѣшєе заблужденіе, дабы поглядѣа челоувечикомъ оуѣренію немощныхъ дшъ и не вѣдшыхъ не погнѣл въ елаточѣтвенномъ раздѣленіи. Но ище братіи еѣ пріимете, то истинна оудобенъ явнѣтса: ище же еѣ сотворити не восхощете, то не вѣрїе вѣше что члєшъ познѣтса.

И по прочтеніи сего образа вѣ епископы рекли: совершєнну согласны, да вдетъ такъ.

ПРАВИЛО рд.

Наставленіе братіамъ, дєлїю и сщєдію, назначєннымъ посланникамъ ѿ кардоголикаго собора къ славношымъ и благочєстнѣшымъ емодеержцамъ. Когда, съ помощію гдню, прнстѣпачъ онн къ благочєстнѣшымъ царѣмъ: тогда явѣтъ имъ, какимъ образомъ, во время собора прошєдшаго лѣта, старѣшнны донатистовъ съ полною свободою, по рѣдѣтвомъ градскихъ извѣщеніи пригласєны были собратиса, дабы, ище имѣютъ

епископи рекоше: „Свима је ово по вољи и ово смо ми својим потписима потврдили“.

103.правило:

Епископ Аврелије рече: „Што нам је влашћу оног великог престола допуштено, молимо да од ваше пречасности буде прочитано и да се спроведе у дело“. Пошто је наредба прочитана и свима предочена, епископ саборне Цркве (епископ Аврелије), рече: „Посланицу која треба бити послата од ваше пречасности к донатистима, изволите саслушати, затим је уврстите у саборске списе и пошаљите к њима, па затим примите њихов одговор кроз извештаје“. „Послати са пуним овлашћењем од нашег сабора, ми ступамо у разговор са вама и желимо се обрадовати вашим обећањем. Јер знамо љубав Господа, који је рекао: Блажени миротворци јер ће се синови Божји назвати (Мт. 5, 9), а преко пророка је напоменуо да и онима, који неће да се називају нашем браћом, кажемо: Ви сте браћа наша (Ис. 66, 5). Ви, дакле, не морате омаловажавати ову нашу опомену која долази од љубави к миру с вама, и ако ви сматрате, да нешто истине има код вас, не смете се устезати да то и кажете. Сазовите ваш сабор, и изаберите међу вама такве којима ћете поверити да докажу вашу истину; ми ћемо то исто учинити, тј. изабраћемо са нашег сабора такве, који ће са онима које сте ви изабрали, у миру разабрати на одређеном месту и у одређено време свако спорно питање које вас дели од заједнице са нама, да на тај начин древна заблуда, уз помоћ Божју, једном за свагда буде окончана и да немоћне душе и невешти народ, заведен од људи, не пропадне у светоградном расколу (расцепу). Јер, ако ово братски примате, истина ће се лако пројавити; ако ли не желите то да учините, ваше неверје ће се одмах препознати“. И када је ово прочитано, сви епископи потврдише своју сагласност са тим речима.

104.правило:

Упутство браћи Теасију и Еводију, заступницима који су упућени од стране Картагинског сабора к најславнијим и најблагодєстивим царєвима: „Када, са Божјом помоћи, они приступе к најблагодєстивим царєвима, нека им тада прикажу како су у време прошлогодишњег сабора, старешине донатиста уз помоћ градских позивача били позвани да се са пуном слободом сакупе, па ако имају поуздања да могу заштитити своје учење, нека изаберу међу собом неколико њих који ће бити вешти да воде дијалог са нама, и

дєрзновѣніє зашципати своѣ мнѣніє, ѡзєрѣли
нѣкоторыхъ испосѣныхъ ѿ члєдъ своєгѡ, мїрнѡ
сортѡзѣлиа еѡ нѣмн, ѡ крѡтѡстїю хрїстїанскою
неомнѣннѡ показѣли, ѡце чтѡ либѡ ѿ истинны ѡу
себѣ ѡудержѣли, дабы тѡкїмъ оубразомъ
кадолическаѡ искрєнностѣ, ѡздрѣеа еѣбшѡа еѡ
прошѣдшѡа временѡ, ѡ нынѣ подобнѡ дознѡна бѡла
ѡзѣ замѣшѡательствѡа ѡ ѡпѡрєтѡа прѡтивѡрѣчїицѡхъ.
Но поелїкѡ ѡнѡ почтѡ ѡбѣтѡы бѡли
безнадѣжностїю: чтѡ ннчегѡ не дєрзнѡли ѡбѣшѡати. ѡ
тѡкѡ поелїкѡ єпїскопскїи ѡ мїрнїи оубразѡ
дѣѡствѡанїѡа на тѡковїихъ ѡупѡтреблєнїѡхъ, ѡ ѡнѡ, не
мѡгшїи ѡбѣшѡати прѡтивѡхъ истинны, ѡбратїлиа еѡ
нелїпымъ наїлєтѡвєннѡмъ поствѡпкамъ, тѡкѡ, чтѡ
мнѡгїихъ єпїскопѡвѡхъ ѡ мнѡгїихъ прїчѣтнїкѡвѡхъ [да
ѡумолчїмъ ѡ мїрѡдїихъ] стѣснїли налѣтѡамн, ѡ еѡ
нѣкѡтѡрѡхъ црѡкѡвѡхъ вѡторгнѡлиа, ѡ еѡ дрѡгїѡ тѡкожде
вѡторгнѡлиа покѡшѡлиа: чтѡ цѡрїкомѡ
челѡвѣколѡбїю прѣдлєжїтѡхъ попєчїиа, чтѡбы
кадолическаѡ црѡковѣ, благочѣстнѡю ѡутрѡбою хрїстѡ
ѡхъ роднѣшѡа, ѡ крѣпѡстїю вѣрѡхъ вѡпнѡтѣшѡа,
бѡла ѡграждєнѡ ѡхъ промышлєнїємъ: дабы еѡ
благочѣстнѡыѡ ѡхъ временѡ, дєрзновѣннѡе чєлѡвѣкн
не вѡзгѡпѡдѣтѡвѡли на дѣ безнїльнѡмъ на(є.
єє)рѡдомѡхъ, поствѡпѡмъ нѣкѡегѡ стѡрѡхѡ, когдѡ не
мѡгѡтѡхъ ѡбратїти ѡнѡ поствѡпѡмъ ѡвѣждєнїѡ.
ѡбо ѡзвѣстнѡ ѡ многокрѡтнѡхъ законѡмн ѡглашєнѡ,
чтѡ прѡнзѡбѡдѡтѡхъ гнѡныѡ еѡпнїца ѡщєпєнцѡвѡхъ.
ѡтѣ многокрѡтнѡхъ ѡ повелѣнїѡмн єлїихъ
вѡшєрєчєннѡхъ благочѣстнѡвѣннѡхъ єлѡдѣрѡцѡвѡхъ
ѡвѣждєнѡ бѡло. Поелѡ прѡтивѡхъ неїтѡвѣствѡа ѡнѡхъ
ѡщєпєнцѡвѡхъ прѡнмѡхъ дѡти нѡмъ єжѣтѡвєннѡю
пѡмѡщѣ, не несѡбычїннѡю ѡ не чѡждѡю стѡмѡхъ
пнєлїѡмъ. ѡбо ѡплѡхъ лѡвєлѡхъ, кѡкѡ покѡзѡно еѡ
їстїннѡхъ дѣлѡнїѡхъ ѡплѡкнѡхъ, ѡлмышлєнїє лѡдѣн
безчїннѡхъ прѡповѣдѡлѡхъ вѡннскою пѡмѡщїю. ѡ тѡкѡ
мѡ прѡбнмъ ѡ чѡмъ, да нєдѡкѡнїтєльнѡ подѡстѡа
ѡхрѡнєнїє кадолическнѡхъ чннѡмъ црѡкѡвѡхъ еѡ кѡждѡмъ
грѡдѣ ѡ рѡзнѡхъ мѣстѡхъ, прїлєжѡцнѡхъ еѡ кѡждѡмъ
владѣнїю. Подѡвѣтѡхъ вѡзпѣ ѡ єємъ прѡгнѡти
благочѣстнѡвѣннѡхъ єлѡдѣрѡцѡвѡхъ, да єблѡдѡютѡхъ
закѡнѡхъ, ѡздѡннѡхъ єлѡжєннѡхъ пѡмѡтн ѡтѡцѣмъ ѡхъ
дєѡдѡбїємъ, ѡ вѡзыскѡвѡнїнѡ по дєѡтнѡ фѡнѡтѡвѡхъ
злѡтѡ, еѡ єрѣтїкѡвѡхъ рѡкопѡлагѡцнѡхъ ѡ
рѡкопѡлагѡємѡхъ, тѡкожде ѡ еѡ владѣлѡцѡвѡхъ, ѡу
кѡтѡрѡхъ бѡдѣтѡхъ ѡгѡмѡтрєно єбрѡнїє ѡхъ. Прнѡтѡмъ
да повелѡтѡхъ подѡвѣрѡнїти ѡнѡхъ законѡхъ, еѡ

хрїшѡанскомъ крѡтѡшѡу, безъ свѡкогъ колєбѡнѡ,
показѡти ѡко нештѡ од истїне имѡ на ѡхѡвоѡ
стрѡнн, тѡ се на тѡхъ начнн из незнѡнѡа ѡ
єднѡстрѡннѡстн прѡтнвнїкѡхъ покѡзѡує, гдѡ єє сада
ѡна саборнѡ искрєнѡстѡ кѡѡ єє сїѡлѡ јѡш ѡ
нѡдрєвнїѡѡ вренєнѡ; ѡлн, ѡко истн нємѡѡ
поузѡнѡѡ ѡ себѡ, ѡ ннсу гѡтѡво ннштѡ смєлн да
ѡдѡворѡ, прѡмѡ тѡмѡ, поштѡ єє єпнскопскн ѡ
мнрѡн начнн поствѡпѡнѡа прѡмѡ ѡмѡ вѡѡ
їспрѡбѡн, ѡ ѡнн, нємѡѡѡннѡ снѡгѡ да ѡдѡворѡ
нєштѡ прѡтнв истннѡ, ѡбрѡтншѡ єє к наснѡѡу, тѡко
да сѡ мѡглн ѡ непрнлнѡѡ довєстн мнѡгѡ од
єпнскопѡа ѡ клнрїкѡа, ѡ ѡ лѡцнѡмѡ да ѡ не
говѡрнмѡ; тѡ, ѡснм тѡгѡ, запѡселн сѡ ѡ некѡ црѡкѡвѡ,
ѡ тѡкоѡє сѡ трѡдѡ да јѡш некѡ заѡзѡмѡ. ѡхѡво
цѡрскѡ чѡвєкѡлѡублѡ мѡрѡ сѡ постѡрѡтн да
саборнѡ Црѡкѡ, кѡѡ нх ѡ єє своѡѡ блѡгѡчѡстнѡвоѡ
утрѡбн зачєлѡ ѡ крѡтѡшѡу вєрѡ вѡспнѡтѡлѡ, бѡдѡ
зѡштнѡнѡ од ѡхѡвѡхъ стрѡнн, ѡ да ѡ блѡгѡчѡстнѡвѡ
ѡхѡвѡ вренєнѡ не бѡдѡ некнм дрскнм ѡдѡмѡ
дѡзѡвлѡно да прѡтѡнѡмѡ сѡвлѡдѡѡѡѡ нємѡѡннѡ
нѡрѡд когѡ своїмъ бѡснѡмѡ ннсу мѡглн нѡвєстн на
злѡ. ѡ познѡтѡ єє, ѡ чѡстѡ єє ѡ законнѡмѡ јѡвнѡстн
бнлѡ прѡдѡтѡ, кѡлнкѡ нєдѡлѡ стѡвѡрѡ свѡтнѡ
ѡпѡдннѡкѡ, ѡ тѡ єє мнѡгѡ пѡтѡ бнлѡ ѡсѡѡѡнѡ ѡ
нѡрѡдѡмѡ вѡѡ поменѡтнхъ нѡблѡгѡчѡстнѡвнїѡхъ
цѡрѡвѡ прѡкѡрєнѡ. Пѡ прѡтнв бѡсѡ тнхъ пѡтрѡбно єє
да ѡ сада дѡбнѡѡмѡ пѡмѡѡ, кѡѡ ннѡкѡ ннѡ
нєѡбнчнѡ, ннтн пѡсѡбнѡ, нєгѡ єє по свѡтѡмъ Пнсмѡу;
поштѡ єє ѡпѡстѡл Пѡвлѡ, кѡѡ штѡ кѡзѡѡѡ
Дѡлѡ ѡпѡстѡлскѡ, сѡвлѡдѡѡ вѡїннчѡкѡмъ пѡмѡѡѡ
зѡвѡрѡ рѡзуздѡннѡкѡ. Зѡтѡ ѡ мнѡ сада мѡлнмѡ да сѡ,
штѡ єє прѡ мѡгѡѡѡ, прѡѡжн зѡштнѡ саборнѡѡ
Црѡкѡн, ѡ тѡ не сѡмѡ ѡ свнмъ грѡдѡвнѡмѡ, нєгѡ ѡ
ѡ свнмъ мѡстнѡмѡ подѡѡдѡкѡ. ѡ ѡ ѡвѡмѡ
тѡрѡбѡтн: да сѡ ѡчѡвѡ законъ кѡѡнн єє
їздѡѡ Теѡдѡснѡєѡ ѡ пѡглѡдѡу пѡтѡрѡжнѡє
дѡсѡт лнѡтѡрѡ злѡтѡ од єрѡтнѡкѡхъ
кѡѡннѡхъ рѡкопѡлѡжѡѡѡ ѡлн бнѡѡѡѡ
рѡкопѡлѡжѡѡѡ, ѡ истѡ ѡ од пѡсѡдннѡкѡ
кѡдъ кѡѡхъ сѡ зѡтѡкнѡ ѡхѡвнѡхъ
зборѡвнѡхъ (саборнѡхъ); ѡзъ тѡ да
їспѡвѡдѡ да тѡхъ законъ бѡдѡ
ѡтѡрѡѡнѡ на начнн да сѡ рѡшнрн
ѡ на ѡнѡ чнѡ сѡ прѡвѡрѡ дѡкѡзѡлн
сѡдѡѡцн, кѡкѡ бн бѡрѡмъ, ѡвѡгѡ
сѡ не пѡлѡшѡн, прѡстѡлн сѡ стѡвѡрѡнѡмъ
рѡскѡлѡа ѡ єрѡснѡ ѡнн кѡѡнн, ѡ
ѡко внѡдѡ своѡѡ вѡчнѡу пѡпѡстѡ
ѡчнстнлн ѡ попѡрѡवलн. Тѡрѡбѡ
јѡшъ мѡлнтн ѡ ѡ ѡвѡмъ: да блѡгѡчѡшѡ
ѡѡ ѡхѡвнѡмъ бѡдѡ пѡнѡвѡлѡн ѡ
ѡнѡѡ законъ кѡѡнн ѡ дѡнѡсъ
јѡшъ пѡстѡѡнн, ѡ кѡѡнн лншѡвѡ
пѡрѡвѡ єрѡтнѡкѡхъ да, бнлѡ по
нѡслѡдѡствѡу, бнлѡ зѡвѡштѡнѡмъ,
мѡгѡ нєштѡ ѡлн прнмѡтн ѡлн
зѡвѡштѡтн; єєднѡмъ рѡчѡѡ - да
сѡвн ѡнн, кѡѡнн сѡ зѡслѡпѡлѡнн
сѡ єрѡснѡ, ѡ кѡѡнн єєлѡ да ѡстѡнѡ
ѡ заблѡдн дѡнѡтнстѡа, мѡрѡѡѡ
бнтн лншєнн пѡрѡвѡ ѡ тѡгѡ да
бнлѡ штѡ дрѡгнѡмѡ ѡстѡвѡѡѡѡ,
кѡѡ ѡ тѡгѡ да бнлѡ штѡ прнмѡѡѡ
одъ дрѡгнѡхъ. Кѡѡнн пѡкѡ,
рѡзмншѡѡѡѡнн ѡ єєдннствѡу ѡ
мнрѡу, пѡжѡлѡ да сѡ попѡрѡвѡ,
нєкѡ имъ єє, ѡ бѡзъ ѡскрѡпнѡвѡнѡ
ѡнѡгъ законѡа, слѡбѡднѡ да
дѡбнѡѡннѡ нѡслѡдѡствѡ, мѡдѡ
имъ єє ѡнѡ ѡлн нєкн дрѡгнѡ дрѡ
дѡр, бнѡ дѡдѡлѡѡнѡ ѡнѡдѡ
дѡкъ сѡ јѡшъ бнлн ѡ єрѡтнѡкѡѡ
зѡблѡдн, ѡснмъ нѡрѡвнѡ

распространеніємъ иныи ѿ на тѣхъ, противъ
набѣтвъ конхъ представни свидѣтельствъ
пріѣхшіе попеченіе ѿ кадоліческой цркви, дабы, по
крайней мѣрѣ иныи стрѣхомъ, ѿ пронзведеніа
риколъвъ и ѿ ѿретіекаго бездміа, оудержаны
были, ѿлагajúщіе своѣ ѡчищеніе и исправленіе при
пумышленіи ѿ вѣчномъ наказаніи. Ёще и ѿ чомъ
подобаетъ проити, да бдетъ благочестіемъ ихъ
возвновленъ до нынѣ сществѣющій законъ,
который ѿемлетъ оу ѿретіковъ право взимати что
лико, или при рѣкоположеніахъ, или по
завѣщаніамъ, или ѡставлѣти, и прѣстѡ рецѣи, оу
ѡслѣпленныхъ бездмными своимъ предвѣжденіемъ,
и хотѣщихъ пребывати въ завлѣженіи донатістѡвъ,
да ѡиметъ власть или ѡставлѣти что лико, или
взимати собственное. И тѣмъ, которые
пумышленіемъ ѿ ѿдненіи и мнрѣ бохотѣтъ
исправити себѣ, да бдетъ разрѣшено, и при
сществѡваніи таковогъ закона, полѣтити наслѣдіе,
хотѣ бы что въ дѣръ или въ наслѣдіе досталоъ имъ
ещѣ тогда, какъ они находились въ ѿретіекомъ
завлѣженіи, за иэключеніемъ впрѣчемъ тѣхъ,
которые по призываніи къ сдѣ, почли нѣжными
прѣити къ кадоліческой цркви. Но ѿ таковохъ
полагати должно, ѣкъ не по стрѣхѣ небесаго сдѣ,
но по ѡканію земныа бѣгоды пожелаан
кадоліекаго ѿдненіа. Свѣрхъ же всегѡ сего
потреба помоць ѿ властей каждаи ѡласти. Но и
ещѣ иноѣ что оумотратѣ мѣстооблючитѣли,
испѣшествѣющее церковной пользѣ: се дѣлати и
совершати дѣмъ полномѡіе.

ПРАВНО ꙗѣ.

Понеже въ кардагенѣ чомъ совершилось ѿдненіе,
то да пошлутъ граматы къ начальствующимъ, да
и въ прочихъ епархіахъ и градахъ повелѣтъ сѣи
начальствующіе прилагати тѣліе ѿ ѿдненіи. ѿ
кардагенскіа цркви, именемъ всеа ѡфрїки, да
пошлетъ къ царской палатѣ въ граматахъ
епіскопѡвъ благодареніе за ѡрновеніе донатістѡвъ.

оних, који тек тада нашоше да се обратѣ саборној
Цркви када су их позвали на суд, јер о таквима
треба мислити да су они пожелели саборно
јединство не због бојазни од небеског суда, него
због лакомства за земаљском добити. И у погледу
овога потребна је помоћ од стране власти сваке
дотичне епархије. Ако заступници нађу да се и још
нешто може постићи за добро Цркве, дајемо им
овлашћење да то слободно чине".

105. правило:

„Заступници из свих епархија нека се слободно
шаљу на сабор. Наређено је да се пошаљу
заступници и грамате Мисонију, да се слободно
шаљу заступници; и пошто је само у Картагини
учињено сједињење, то нека се пошаљу грамате
властима да и у осталим епархијама и градовима
те власти наредѣ да се стреми к јединству; а
Картагинска црква, у име целе Африке, нека
пошаље на двор, заједно са граматама, епископа
и изјаву благодарности због тога што су донатисти
изгнани. Биле су прочитане и грамате папе
Инокентија по питању тога да епископи могу, када
то желе, прелазити и на другу страну мора јер је то
тако утврђено одлуком епископа. А ради најаве
благодарности што су искључени донатисти, нека
се два клирика Картагинске цркве пошаљу у двор.

ПРАВИЛО 106.

Ѡ ꙗкоꙋ не быти ѡбщемъ и вѣщеломъ соборѣ, рѣшеѣ по нѣждѣ.

Разсѣждено, ꙗкоꙋ не єсть нехудоиѣмо, впрѣдѣ єжегоднѣмъ ѡтсѣждати братїю: (с. 103) но когдѣ потребѣтъ ѡбщѣа, то єсть вѣдѣ ѡфрики нѣжда, по грамотамъ, ѡвѣда нѣбо приходѣщимъ къ себѣ престоу, тогдѣ подобѣтъ быти соборѣ въ тѣмъ ѡблестнѣ, въ которѣмъ призовѣтъ потребнѣсть и ѡсѣбѣство. Дѣла же не ѡбщѣа, да сѣдѣтъ въ каждаѣ ѡблестнѣ порознь.

ПРАВИЛО 107.

Ѡ возбранѣниѣ переносити дѣла ѡ сѣдѣи добровольнѣмъ нѣзѣраннымъ.

Ѡцѣ сѣдѣтъ перенесѣнїе дѣла въ кѣисшїи сѣдѣ, и недовольнѣмъ пѣрвѣмъ рѣшенїемъ нѣзѣрѣтъ сѣдѣи, кѣпнѣ же съ нимъ и тогдѣ, прѣтѣвъ которѣмъ трѣбѣтъ ѡнѣ ноѣагѣ сѣдѣ: то поелѣ сѣгѣ ни которѣмъ нѣзѣ нѣхѣ да не бѣдетъ позволено перенесѣнїе дѣла въ нѣныи сѣдѣ.

ПРАВИЛО 108.

Ѡ церковнѣхъ исполнїтелѣхъ.

Кромѣ сѣгѣ заѣагѣразсѣждено просїти, да нѣзѣрѣтъ пѣтъ по вѣѣмъ нѣждамъ церковнѣмъ исполнїтелѣмъ, которѣе да распредѣлѣтъ по рѣзнымъ ѡблестамъ.

Дѣаженѣсть исполнїтелѣмъ, вѣроѣтнѣмъ, состоѣла въ наетоѣнїи, чтоѣбы ѡпредѣлѣнїа наѣаьствѣа и сѣдѣ, не ѡсѣаѣанїе безъ исполнїнїа, по ѡсклонѣнїю илї ѡпѣрѣствѣ.

ПРАВИЛО 109.

Ѡцѣ заѣагѣразсѣждено, чтоѣбы ѡпрѣаьѣемыѣ ѡ имени вѣѣхъ єпѣрхїи послѣннїкн, вїкѣнтїи и фѣртѣнатїанѣмъ, просїан прѣславнѣхъ царѣи, да бѣдетъ позволено ѡчредѣти ѡчѣнѣхъ єкѣдїкѣмъ, которѣе имѣан бы своѣю ѡѣаженнѣстю дѣнѣствѣанїе въ защнѣнїи дѣла: и которѣе бы, ꙗкоꙋ вѣащѣннїкн єпѣрхїи, прїѣвшїе на себѣ ходѣтѣнѣство по дѣламъ црѣкѣи, своѣоднѣмъ моглн, когдѣ нѣжда потребѣтъ, вхѣдѣти въ прнѣтѣствїе сѣдѣннѣмъ да ѡпрѣверженїа вѣзрѣженїи, и (с. 104) даа прѣдсѣаѣнїа тогдѣ, что нѣжно.

106.правило:

О томе да не треба сазивати општи и свецели сабор осим онда када је то заиста потребно Установљује се и ово: да у будуће није потребно сваке године покретати сву браћу него, када је потреба читаве Африке и о томе буду упућене грамате са разних страна к овом (Картагинском) престолу, тада ће се сазивати велики Сабор у оној епархији где је то најпотребније или је то најлакше могуће учинити. Дела која нису општа, нека се расправе у свакој (дотичној) области.

107.правило:

Ако се догоди да се један судски посао пренесе на виши суд, и онај који је незадовољан првом одлуком, као и онај против кога се тражи нови судски процес, сами изаберу судије, не смеју после тога да се позивају ни на један други суд.

108.правило:

О црквеним извршитељима Осим овога, установљено је замолити да се за све црквене потребе изабере пет извршилаца, који ће се распоредити по разним областима (епархијама).

109.правило:

Такође се установљује да посланици Викентије и Фортунат, који се шаљу у име свих епархија, замоле преславне царе да овласте постављење учених екдика, који ће бити обавезни службом, да бране црквене послове, и који би, као свештеници дотичне епархије, а уједно и као они који су на себе примили одбрану црквених дела, слободно могли, када је потребно, улазити у суд да би одбили нападе и приказали оно што је потребно.

Сѣи должности ѣдѣка чѣстїю соѡбѣтствѣютъ
нынѣшная должность дѣхѡнаго депѣтѣта при
дѣлопроизводствѣхъ по вѣдомствѣ свѣтскомѣ.

ПРАВНО рѣ.

Разрѣшено, да имѣютъ свободное
мѣстоблюститѣльство избранные мѣстоблюститѣли,
посланные къ царской палатѣ.

То сѣтъ: имъ позволено представлять не
только именны повелѣнное имъ ѡ собора, но и
дрѡго, что признаютъ полезнымъ для цркви.

ПРАВНО рѣ.

Постановлено и сѣ: народѣ никогда не имѣвшемъ
своего епископа ѡноды не давати сѣго, развѣ по
рѣшенїю всего собора каждаго области, и
первенствующаго епископа, и изъ согласїа того
епископа, въ предѣлахъ коего состоитъ она црковь.

ПРАВНО рѣ.

Ѡ народѣ и епархїяхъ, ѡбращающихся ѡ
донатїстствѣхъ.

Народъ ѡбращающийся ѡ донатїстствѣхъ, имѣющий
епископа, поставленнаго безъ согласїя собора, да
вѣдетъ несолидный оудостѡенъ имѣти онаго.

Народѣ имѣвшемъ епископа, и по смерти сѣго не
восхотѣвшемъ имѣти своего епископа, но
желающемъ по приначїю присоединитѣся къ епархїи
иноу котораго либо епископа, не должно въ сѣмъ
ѡказывати. Предложено и сѣ: ѡ епископы, прежде
ѡбавленїа царскаго закона ѡ единенїи, ѡбратившіе
къ кадолической вѣрѣ народъ, который имѣли въ
оуправленїи, должны оудержати власть надъ оными.
По законѣ же единенїа и дѣле, надлежитъ вѣ
цркви и предѣлы ихъ, и вѣ, какїа мѡгутъ
ѡказати принадлежнннн, законннн при(с.
сѣд.)свѣсенныа чѣмъ црквямъ, да вѣдѣтъ
оутверждены за кадолическими епископами,
находящимися въ чѣхъ мѣстѣхъ, которыми
завладѣли еретїки, въ полѣдствїи ѡбращающихся къ
кадолической вѣрѣ или не ѡбращающихся. И ѡце что
нѣкїи изъ нихъ присѡили вѣ, по сѣ царскаго
закона, что долженствѣтъ возвращено быти.

110 правило:

Установљуе се да избрани заступници, који су
послати у двор, морају имати потпуно слободно
заступништво.

111 правило:

Установљуе се и ово: да народ, који никада није
имао свог посебног епископа, не може га ни имати
ако то не нареди велики сабор дотичне области
заједно са првим епископом, и ако на то не
пристане онај по чијом је управом раније била
дотична црква.

112 правило:

О народу у областима које се обраћају од
донатиста Народ који се обраћа од донатиста, и
који је и без дозволе сабора имао свога епископа,
мора бити удостојен да га и даље има; који је пак
народ имао епископа, и после смрти истога, није
више желео имати епископа, него је хтео да се
присаједини области неког другог (епископа), ово
му се не мора бранити. Уз то, наређено је и ово:
да епископи, који су пре него што ће бити
проглашен закон о присаједињењу, обратили свој
народ саборној Цркви, такви морају задржати
своју власт над тим народом; а после закона о
присаједињењу, пак даље, треба све црквене и
дотичне области, и све друго што припада тим
црквама, уступити под власт саборних епископа
који се налазе у оним местима којима су
завладали јеретици, било да су се исти касније
обратили к саборној Цркви, било да нису; пак и
ако су поједини међу њима после издавања
царског закона присвојили нешто, то треба да
буде враћено.

ПРАВИЛО рѣ.

Маврентій епископ рече: прошѣ, да назначатца едѣлми: свѣтѣйшій старецъ хантѣпъ, свѣтѣйшій августинъ, флорентинъ, деаіи, сампсѣхій, секундъ и поидѣи: побелѣте, чѣобы еѣ ѡпредѣленѡ было для мена. Свѣтѣи соборъ согласила на назначеніе просимыхъ едѣи, прочихъ же едѣи нужныхъ въ дополненіе ѡзаконеннаго чина, старецъ хантѣпъ предоставитъ и збрѣти самими старцами новами германіи.

По жалобѣ старцевъ новами германіи, на епископа маврентіа, онъ предсталъ соборѣ для едѣи, а ѡбвинителъ не имѣлъ. Соборъ призналъ ихъ достойными ѡсужденіа: но по кротости црѣковнои не пронзвелъ онаго, назначилъ едѣи въ областѣ, къ которой принадлежитъ епископъ. По едѣи частномѣ дѣлѣ, соборъ и збрѣетъ правило, показывающее образъ составленіа едѣи надъ епископомъ.

ПРАВИЛО рѣ.

Ѡ ѡмиротвореніи црѣквѣ римскѣи и александриискѣи.
Ѡ разногласіи црѣквѣи римскѣи и александриискѣи
заблораздѣленѡ писати къ свѣтѣйшемѣ папѣ иннокентію, дабы ѡбѣ црѣквѣи взаимно хранили миръ, который гдѣ заповѣдетъ.

ПРАВИЛО рѣ.

Постановлено: да по евангельскомѣ и апостольскомѣ ѡученію, ни ѡсѣбленныи женою, ни ѡпѣщенна мѣжеми, не сочетаются съ другими лицѣми: но или члѣкѡ да пребываютъ, или да примирятца междѣ собою. Ище пренебрегѣтъ еѣ: да едѣтъ понѣж(с. ѣ)дены къ покаянію. Потребно еѣтъ просити, да едѣтъ и зданъ ѡ еѣми дѣлѣ царскѣи законъ.

113. правило:

Поводомъ извѣштая епископа Маврентија Кадъ је уследъ извѣштая и прозбе епископа Маврентија био прочитанъ листъ кога је донео епископъ Плакентије, заменикъ заступника Нумидіје, и који је листъ, по изјави истогъ Плакентија, био прочитанъ предъ епископима, па кадъ никако нису могли наћи оне, који су по изјавама ѣакона морали бити при вратима, и које су у два и три наврата тражили, тј. старце из Нове Германије, тада је свети Саборъ заклучио да се пошалу грамате старцу Ксантину, из којихъ би сазнао, да се не сме подврѣи увреди епископъ за вољу дотичногъ народа. Епископъ Маврентије рече: „Пошто су старци из Нове Германије два и три пута тражени, и нису нађени, при свему томе, што имъ је било јављено од првогъ епископа да се имају појавити предъ светимъ Саборомъ, који се одржава овихъ ида, и сви они беху одсутни, нека ради тога ваша светостъ просуди о овомъ делу, како ја не бихъ морао невинъ да страдамъ збогъ ѣихове упорности у клеветању“. Свети Саборъ је наредио: да по јерархијскомъ праву, овај Саборъ мора изрѣи своју пресуду онима који остају упорни; али, пошто се црквена скромностъ мора у свакомъ погледу узимати у обзиръ, то су биле обећане и грамате за старца Ксантипа. Да зна за судіје које су изабране од стране Сабора, и који ће безъ одлагања разабрати проблемъ настао у Тубурсикену, и донети заклучке о свему. Епископъ Маврентије рече: „За судіје нека се назначе: најсвѣтији старацъ Ксантинъ, најсвѣтији Августинъ, Флорентинъ, Теасије, Сампсѣхије, Секундъ и Посидіје, и ово заповѣдајте да се ради мене установи“. Свети Саборъ је пристао на тражене судіје; а остале судіје које су потребне да би се допунио законски број, нека старацъ Ксантинъ допусти да изаберу сами становници Нове Германије.

114. правило:

О томе да се морају помирити црква у Риму и Александрији Установљује се: да по питању размерица између цркви у Риму и Александрији, да је потребно писати најсвѣтијемъ папи Иннокентију, да обе цркве морају чувати онај миръ међу собомъ који је Господъ заповѣдио.

115. правило:

Установљује се: да сходно јеванђеоскомъ и апостолскомъ учењу, ни онај кога је жена оставила, нити она коју је муж оставио, не може се састављати са другомъ особомъ, него или нека тако остану, или нека се помире међу собомъ; а ако ово презру, треба ихъ потаћи на покајање. И ради овога питања потребно је замолити да се изда царскій законъ.

ПРА́ВНЛО рѣі.

Постановлено ѿ сѣ: да совершюотца вѣдѣми оутвержденныа на соборѣ молитвы, какъ предначинаѣтельныа, такъ и ѡкончательныа, и молитвы предложѣнїа, илї възложѣнїа рѣкз: и ѡнѡды да не принѡдѡтца ннкогда ннѡа вопреки вѣрѣ, но да глагѡютца тѣ, кон просвѣщеннѣишнми соборны.

ПРА́ВНЛО рѣі.

Постановлено: да, ѡце ктѡ нѣз клира вѣдетз просїти ѡ царѣ разсмотрѣнїа ѡ себѣ, вз свѣткнхз едїннцхз, лншенз вѣдетз своеа четн. ѡце же вѣдетз ѡ царѣ просїти себѣ едѣа епїскопикагв: ѡнѡды да не возбранїтца едѣ сѣ.

ПРА́ВНЛО рїи.

Ктѡ бывз ѡлѣчен ѡ ѡбщѣнїа церкѡвнагв вз ѡфрикѣ, прокрадетца вз заморїкїа страны, дабы принѡтѣ быти вз ѡбщѣнїе, тѡтз подвѣргнетца нзверженїю нѣз клира.

ПРА́ВНЛО рѣі.

Положено: ѡце ктѡ вохѡщетз нтї кз царскѡй палатѣ: то да вѣдетз сѣ ѡзначено вз ѡпдѣтнѣтельнѡй граматѣ, посылѣемѡй кз царскѡй римскѡй, и ѡтѣда еце да полѣчитз ѡпдѣтнѣтельнѡю граматѣ кз палатѣ. Тогѡ радн, ѡце полѣчнвшїи ѡпдѣтнѣтельнѡю граматѣ до рїма тѡлькв, оумолчѡвз ѡ нѣждѣ, поѣждающей егѡ нтї кз палатѣ, вохѡщетз прѡмѡ ѡнтї кз палатѣ: да вѣдетз ѡлѣчен ѡ ѡбщѣнїа. ѡце же, тѡмѡ вз рїмѣ, ѡкрѡетца вnezапнлѡ нѣжда ѡнтї кз палатѣ: да лѡнтз ѡнѡю нѣждѣ епїкопѣ рїмкомѣ, и да прннесѣтз пнелїе тогѡ же рїмикагв епїкопа. вз ѡпдѣтнѣтельныа граматы, ѡ первенствѡцнхз, илї ѡ какнхз бы тѡ нн бѡло епїкоповвз, двѣсмыа клїрїикамз нхз, да внѡснтца дѣнь пѡсхн. ѡце же дѣнь пѡсхн тогѡ лѣтѡ еце не нзвѣстенз: то дѣнь пѡсхн прошѣдшагв годѡ да вѣдетз ѡзначенз, подобенѡ томѣ, какъ вз свѣткнхз записѡхз ѡбыкновеннѡ пншетца: пѡслѣ консульствѡ.

ПРА́ВНЛО рїк.

Разѣждено ѿ сѣ: посылѣемыѡ ѡ егѡ четнѡгѡ собѡра лѣстѡблѡстїтїелн да прѡдѡтз преслѡвнхз царей ѡ

116. правило:

Установљуе се и ово: да сви имају проузносити молитве које је сабор потврдио, било то молитве којима започиње или се окончава (богослужења), и молитве предложѣња или (молитве) при полагању руку. И нека се од сада не употребљавају друге (молитве) супротно вери, него нека се проузносе само оне које су сабрали најпросвѣћенији.

117. правило:

Установљуе се: да буде лишен црквене части сваки онај из клира који буде тражио од цара да се његово питање разматра на световном суду; ако од цара тражи суд епископа, нека му се то не забрањује.

118. правило:

Ko је одлучен од заједнице у црквама Африке, па се поткраде и оде преко мора, у тамошње земље да би га примили у тамошњу заједницу, подвргава се низвргнућу из клира.

119. правило:

Установљуе се и ово: да када неко пожели да иде у царску палату, о томе мора бити речено у отпусној граматѡ која се упућује римској цркви, и од њих мора добити други отпусну грамату за палату. Због тога, ако је добио отпусну грамату само до Рима, а прећутао је о потреби због које треба да иде у царску палату, па одлучи да сам пође у двор, такав нека се лиши заједнице. Покаже ли се нека изненадна потреба да пође у царску палату док је још тамо у Риму, нека о тој својој потреби каже епископу Рима, и нека прикаже документ који је добио од тог епископа. А у отпусним граматама које епископи издају својим клирицима нека је назначен дан Пасхе, ако случајно није познат дан Пасхе те године, нека се стави датум прошлогодишње Пасхе, подобно ономе како се у световним документима наглашава: „После конзулства...”.

120. правило:

Такође се установљује: да заступници овог часног Сабора, затраже од преславних царева све што

бѣмъ, что оумоутратъ полезнымъ противъ
донатистовъ и еллиновъ, и противъ еретиковъ ихъ.

ПРАВИЛО рѣ.

На семъ соборѣ положено, да не настоитъ единъ
епископъ на рѣшеніе своего едла.

Дѣла же сего собора не написаны потому, что
разсмотрены были дела мѣстныхъ, а не общихъ.

Кардагенскій соборъ, котораго прѣвнла закъ
совокуплены, не есть единовременный соборъ, но
цѣль ежегодныхъ соборовъ африканскихъ
епископовъ, держанныхъ подъ предѣлительствомъ
кардагенскаго епископа. Въ семъ прѣвнлѣ оуказаніе
на сей соборъ шноитца къ годовомъ соборъ,
бышемъ въ едмоу консульство императора шнорія.
По краткости записи прѣвнло еѣ не довольну йено.
Валламонъ полагаетъ, что оно должно быть
понимемо согласно съ ии прѣвнломъ сего же
кардагенскаго собора, то есть, когда превутеръ
оудженный епископомъ жалуетца на еѣ оудженіе:
тогда епископъ не долженъ одинъ настоитъ на ево
рѣшеніе и оустанавливаться исполнитъ оно, а долженъ
предоставитъ дело разсмотрѣнію полагавъ собора,
или оупредѣленнаго въ прѣвнлахъ числа епископовъ.

ПРАВИЛО рѣ.

Въ еѣ время изданъ законъ, да по свободномъ
произволѣнію, каждый воспріемлетъ подвижъ
христіанства.

ПРАВИЛО рѣ.

Соборъ противъ ереси пелагіа и келестіа.

Признано велики епископамъ кардагенскімъ црквн,
представшимъ на свѣтлый соборъ, которыхъ именъ и
подписаніа внесены въ дѣла, ѣкъ адмъ не
смертнымъ ш еѣ сотворенъ. ѣще же кто речетъ,
ѣкъ адмъ, первоначальный человекъ, сотворенъ
смертнымъ, такъ что, хота бы согрѣшилъ, хота
бы не согрѣшилъ, оумеръ бы тѣломъ, то есть
бышелъ бы изъ тѣла, не въ наказаніе за грѣхъ, но
по неоходимости етертца: да бдетъ андѣма.

ПРАВИЛО рѣ.

Опредѣлено такожде: кто шверглетъ нждадъ крещеніа
малыхъ и новорожденныхъ ш матерней оутробы
дѣтей, или говоритъ, что хота они и крещаютца
во шпдженіе грѣховъ, но ш прародительскаго

наѣ да је корисно против заблуда донатиста и
Јелина, и против њиховог сујевејја.

121. правило:

На овоме сабору установљено је да један епископ
сам не може одлучивати о судском процесу који
се тиче и њега Дела овога сабора нису записана
ради тога што су се разматрала помена, него
свеопшта питања.

122. правило:

У то време био је издат и закон, да по слободној
вољи, свако може прихватити подвиг
хришћанства.

123. правило:

Сабор против јереси Пелагија и Целестија
(Келестија) При најславнијим царевима Онорију,
дванаесте године, и Теодосију осме године,
конзула, о мајским календама, у Картагини, у
ризници цркве Фауста, председавајући сабора би
епископ Аврелије, при ѣаконима, који су стајали,
признато је од свих епископа цркве у Картагини,
који су присуствовали на овом сабору, и чија су
имена и потписи у записнику (сабора): да Адам
није створен од Бога као смртан. Који каже да је
први човек, Адам, створен као смртан, тако да,
сагрешио он или не, ипак је морао умрети телом,
тј. Изаћи из тела, не због казне за грех, него по
неопходности природе, (такав) нека је анатема.

124. правило:

Исто тако се установљује: да они који одбацују
потребу крштавања мале деце и оне деце која су
тек рођена, или казују да се она крштавају ради
опраштања греха али да од прародитељскога

Адамова грѣхà не знимствѣютьз ничегò, что надлежало бы омыти банию пакыбытѣа [нз' чегò слѣдовало бы, чтоò образз крещенїа во ѿпѣщенїе грѣхѡвз оупотреблаетеа над' нїмн не вз ѿстннмомз, но вз лóжномз значенїн], то́тъ да еддетз анáд.ема. Нбо реченное апломз: ѿднѣмз человекомз грѣхз вз мїрз внїде, н грѣхóмз смертъ: н тѣакъ [смертъ] во вса человекн внїде, вз нѣмз же вєн согрѣшїша, подобаетз раздмѣтн не ннакъ, рѣзбѣ какъ вєгда раздмѣла кад.олїчєкка црковь, повїдѣ раздлннна н распротранѣнна. Нбо по емѣ прѣвнлѣ вѣры н младенцы, ннканїхз грѣхѡвз еамн собою содѣлатн ѿце не могѣтѣ, крещаютеа ѿстнннво во ѿпѣщенїе грѣхѡвз, да чрез' пакнрожденїе очїстїтѣа вз нїхз тоò, чтоò онн зналн ѿ бѣтхлгв рожденїа.

ПРѢВНЛО рѣс.

Опредѣленò тѣкожде: ѿце ктò речѣтз, ѣкъ блгодатъ бжїа, котòрою ѿпрѣдываютьеа вз ѿнѣ хрїтѣ гдѣ нашемз, дѣствїтельна кз ѿднòмѣ то́кмъ ѿпѣщенїю грѣхѡвз о҃рже содѣаннїхз, а не подлетз вєрхз тогò помощн, да не содѣвютьеа ннѣе грѣхн, тѣковнн да еддетз анáд.ема. Нкъ блгодатъ бжїа не то́кмъ подлетз знанїе, чтоò подоблетз творїтн, но ѿце вдыхлетз вз насз лубобъ, да возмóжємз н нєпóлннтн, чтоò познѣемз.

ПРѢВНЛО рѣс.

Тѣкожде, ѿце ктò речѣтз, ѣкъ тѣ же блгодатъ бжїа, ѣже о ѿнѣ хрїтѣ гдѣ нашемз, впомощствѣетз намз, кз томѣ то́кмъ, чтобы не согрѣшїтн, пованїлѣ ѿ ѿкрывлетеа н явлаетеа намз познанїе грѣхѡвз, да знѣемз, чегò дóжно нїкатн, н ѿ чегò о҃клонѣтнєа, но чтоò ѿ не подлетѣа намз лубобъ н сїла кз дѣланїю тогò, чтоò мы позналн дóжнїмз творїтн: тѣковнн да еддетз анáд.ема. Нбо когдà аптолз глаголетз: рѣзъмз кнчїтз, а лубы создлетз: то вєемлè нечєстнѣо было бы вѣрїтн, ѣкъ кз кнчєнїю нашемѣ нмѣемз блгодатъ бжїю, а кз созданїю не нмѣемз: тогдà какъ н тоò н дрѣгòе ѿтѣ дѣрз бжїн, н знанїе, чтоò подоблетз творїтн, н лубобъ кз добрѣ, котòроє подоблетз творїтн, дѣбы прн созданїѣм лубвн не мóгз кнчїтн рѣзъмз. Нбо какъ ѿ бгѣ напїєано: о҃чїань человека рѣзъмѣ: тѣкожде напїєано н сїє: лубы ѿ бгѣ ѿтѣ.

Адамовог греха ништа на себи немају што би требало омити бањом поновног рођења (из чега би следило да пропис о крштењу ради опроштаја греха не треба сматрати истинитим, него лажним), нека је анатема. Јер апостол је рекао: „Зато као што кроз једнога човека уђе у свет грех, и кроз грех смрт, и тако смрт уђе у све људе, пошто сви сагрешеше" (Рим. 5,12), и то је потребно разумети само онако како је то од увек разумела саборна Црква, која је посвуда распрострањена. И по овом правилу вере, и деца која нису још никаквих греха учинила сама по себи, бивају крштена ради опроштаја греха, да се кроз поновно рођење очисти у њима оно што су она примила од старог рођења.

125. правило:

Такође се установљује и ово: ако неко каже да благодат Божија, којом се добија оправдање кроз Христа, има значаја само ради опроштаја већ почињених грехова, а не пружа уједно и помоћ да се не чине други греси, такав нека је анатема. Јер, благодат Божија не само што саопштава познање о томе шта треба чинити, него уз то у нас улива и љубав, да будемо способни испунити оно шта знамо (познајемо).

126. правило:

Исто тако, који каже да благодат Божија, која бива кроз Христа, пружа нам помоћ само у томе да не грешимо, пошто нам се њоме открива и саопштава познање грехова, да знамо чему морамо тежити и чега се клонити, али нам она не помаже да оно шта смо познали, да морамо чинити, да будемо уједно и расположени и кадри то чинити, нека је анатема. Јер ако је апостол рекао да разум надима, а љубав поправља (погл. 1. Кор. 8, 1), сасвим је нечастиво тада веровати, као да ми за наше надимање имамо благодат Христову, а за наше поправљање да је немамо. А међутим, и једно и друго је дар Божји, и то, што знамо шта нам треба радити, и то, што волимо добро, које нам треба чинити, како се, при љубави која поправља, не би могао разум надимати; јер, као што је од Бога речено: „Који научава људе знању?" (Пс. 93, 10), исто је тако написано: „Љубав је од Бога" (1. Јов. 4,8).

ПРАВИЛО рѣз.

Упределено такожде: аще кто речетъ, ѿкъ
благодѣть ѡправданїа намъ дана ради тогѡ, дабы
возможное къ исполненїю по свободному
произволенїю, ѡдобренїе исполнили мы чрезъ
благодѣть, такъ какъ бы и не прїавъ благодѣти
бжїей, мы хотѣли съ одобренїемъ, оуднакъ могли и
безъ неа исполнити бжїевъ зпвѣданїа:
таковѣи да бдетъ анадема. Но ѡ плодѣхъ
зпвѣданїа не рекъ гдѣ: безъ мене одобренїа можете
творити, но рекъ: безъ мене не можете творити
ничевоже.

ПРАВИЛО рѣн.

Также ѡпределено ѡносительнѡ изреченїа
свѣтлѡго іѡанна аптѡла: аще речемъ, ѿкъ грѣхѡ не
имамы, себѣ прельщѣемъ, и истинны несть въ насъ.
Кто должнымъ возмнѣтъ раздѣлѣти се такъ, ѿкъ
речетъ: смиренномудрїа ради не подобѣтъ глаголати,
ѿкъ грѣхѡ не имамы, а не ради тогѡ, ѿкъ истиннѡ
такъ сътъ: тотъ да бдетъ анадема. Но аптѡлъ
продолжаетъ и прилагетъ слѣдующее: аще же
неповѣдемъ грѣхѡ наша, вѣренъ сътъ и прѣведенъ,
да ѡстѣнѣтъ намъ грѣхѡ наша, и ѡчїстѣтъ насъ ѡ
всѣхъ неправды. Здѣсь весьма ясно показано, что
се говорила не по смиренномудрїю токму, но по
истинѣ. Но аптѡлъ могъ бы речѣ: аще речемъ, не
имамы грѣхѡ, себѣ возносимъ, и смиренїа несть въ
насъ, но когда рекъ: себѣ прельщѣемъ, и истинны несть
въ насъ: тогда ясно показало, что глаголющїи ѡ
себѣ, ѿкъ не имѣтъ грѣхѡ, не истинствѣтъ, но
лжетъ.

ПРАВИЛО рѣд.

Упределено и се: аще кто речетъ, ѿкъ свѣтлѣ, въ
молитвѣ гдѣнѣ, ѡстѣнѣ намъ долги наша, не ѡ себѣ
глаголетъ, поелику имъ оуже не нужно се прошенїе,
но ѡ дрѣгнѣхъ грѣшныхъ, находѣщихъ въ народѣ
нхъ, и ѿкъ не глаголетъ каждаго изъ свѣтлѣхъ
сѡбѡвъ, ѡстѣнѣ мнѣ долги моа, но ѡстѣнѣ намъ
долги наша, такъ чтобы се прошенїе прѣвѣдника
раздѣлось ѡ дрѣгнѣхъ паче, нежели ѡ немъ самѡмъ:
таковѣи да бдетъ анадема. Свѣтъ и прѣведенъ
былъ ѿкъвъ аптѡлѣ, когда рекъ: многѡ бо

127. правило:

Такоже је установљено: који каже да нам је
благодат оправдања дата само зато да би оно, што
нам је могуће учинити по слободној вољи, лакше
извршити кроз благодат, као да би, и не
примивши благодат, ми могли (мада теже), али
ипак и без ње извршити заповести Божије, такав
нека је анатема. Јер, када је Господ говорио о
плодовима заповести, није рекао да ћемо без
Њега нешто тешко чинити, него је рекао: „Без
мене не можете ништа учинити“ (Јн. 15, 5).

128. правило:

Такоже је установљено и ово: у погледу онога што
каже свети апостол Јован: „Ако кажемо да греха
немамо, себе варамо, и истине нема у нама“ (1. Јн.
1, 8), те који буде другачије хтео да разуме ове
речи, и каже да „греха немамо“ просто ради
смирења, а не због тога што је то истина, нека је
анатема. Јер, свети апостол одмах након ових
речи додаје: „Ако исповедамо грехе своје, веран
је и праведан да нам опрости грехе, и очисти нас
од сваке неправде“ (1. Јн. 1, 9). А овде се јасно
показује да се то казује не само ради смирења,
него баш због истине. Јер, апостол је могао рећи
да ако кажемо да немамо греха, себе уздигемо, и
смирења нема у нама, али када је он рекао: „Себе
варамо, и истине нема у нама“, тиме је још јасније
показао да онај, који говори о себи да нема греха,
не казује истину него лаже.

129. правило:

Такоже је установљено: који каже да у молитви
Господњој свети, говорећи: „Опрости нам дугове
наше“ (Мт. 6,12) нису то у погледу себе говорили
јер им то није било потребно, него у погледу
других грешника који су код њиховог народа
били, ради чега ни један од светих засебно не
каже: „Опрости ми дугове моје“, него: „Опрости
нам дугове наше“ како би се тиме разумело да
праведник ово моли више ради других него ли
ради себе, нека је анатема. Свет и праведан је
праведни апостол Јаков када је рекао: „Сви много
грешимо“ (Јак. 3, 2), па ради чега је другога додато

согрѣшаѣмъ еси. Нѣбо дла чегѡ приложено еѣ слово: еси, аще не радн тогѡ, чтѡбы мысль еѣ согласна была со ѱалмомъ, въ которомъ читаетъ: не видн въ сѣдъ еъ рабѡмъ твоимъ, ѣкѡ не ѡправднть предъ тобою всѣхъ живнхъ. И въ молнтвѣ премудраго солонѡна: нѣсть человекъ, ѣже не согрѣши: и въ кннгѣ свѣтлѡго їѡва: въ рѣцѣхъ всѣхъ человекѡ знаменлетъ, да познатъ всѣхъ человекъ немоць своѡ. Посемъ такожде и свѣтнн и праведнн дннхъ прѡрокъ, въ молнтвѣ, множетвенно глаголаъ: согрѣшихомъ, беззакѡннѡвахомъ, и прочее, чтѡ онъ тѡмъ смиренномудренно и истинно исповѣдетъ. Давы не подумалъ, какъ нѣкоторые раздумютъ, ѣкѡ онъ глаголетъ не ѡ своихъ, но паче ѡ грѣхѡхъ людѣй своихъ: чтѡ онъ по сѣмъ рѣкъ, ѣкѡ молнхъ и исповѣдалъ грѣхн моѡ, и грѣхн людѣй моихъ гдѣ еѣ моемъ. Не хотѣлъ рецн, грѣхн нашѡ, но рѣкъ: грѣхн людѣй своихъ, и грѣхн своѡ: поелнкъ прѡрокъ какъ бы провѣдѣлъ, чтѡ ѣвѣтъ такобѣе людн, хѣдѡ раздумютѣе еѣ.

ПРАВИЛО 130.

Ѳредѣлено и еѣ: аще ктѡ полагаетъ, ѣкѡ сѡмыа слова молнтвы гдней, въ конхъ говоримъ: ѡтѣвн намъ долн нашѡ, свѣтѣмн пронзѡсѣтъ по смиреннѡ, а не по истинѣ: да бѣдетъ лѡдѣма. Нѣбо ктѡ потерпѣлъ бы молѡцагоѡ, которнхъ бы глѡлъ не человекѡмъ, но емоу гдѣ; ѡутѣмн своимн говорилъ, ѣкѡ хѡцетъ имѣти ѡпѡщенѣе, сѣрдцемъ же глаголаъ, ѣкѡ не имѣетъ грѣхѡвъ, которые надлежалъ бы ѡпѡстити сѣмъ.

ПРАВИЛО 131.

За нѣсколькѡ летъ предъ сѣмъ, въ сѣй цркви, полнымъ соборомъ ѡпредѣлено, чтѡбы цркви, соотѡщныа въ какѡмъ лико предѣлѣ, прежде нздннѡ законѡвъ ѡ донатїстахъ содѣлавшыа кадолїчскн, принадлежалъ къ тѣмъ престѡламъ, конхъ епископн ѡубѣждены были рѡвѣщнть къ кадолїчскомъ еднннѡ: а послѣ нздннѡ законѡвъ присоеднншыа принадлежалъ къ тѣмъ же престѡламъ, къ которымъ принадлежалъ бѣдѣн на странѣ донатѡ. Но поелнкъ послѣ возниклн и возникѡтъ междѡ епископн мнѡгѡ рѡспн ѡ предѣлахъ, ѡ конхъ прежнее ѡсмотренѣе мннтьѡ быти несовершеннымъ: чтѡ нынѣ на сѣмъ свѣтѡмъ соборѣ постановлено: аще гдѣ лико была црковь

оно „сви“ него ради тога да ова мисао буде сагласна са псалмом који каже: „И не иди на суд са слугом Твојим јер се неће оправдати пред Тобом нико жив“ (Пс. 142, 2), и са молитвом премудрог Соломона: „Нема човека који не грешн“ (3. Цар. 8, 46), и са књигом светога Јова: „Запечаћује руку свакоме човеку, да сваки позна своју немоћ“ (Јов 37, 7). Због тога и свети и праведни пророк Данило, такође у множини казује: „Сагрешисмо, зло чинисмо“ (Дан. 9, 5) и остало што он тамо смирено и истинито исповеда; пак да се не помисли, како то неки сматрају, да он не говори о својим гресима, него више о гресима свога народа, он због тога каже: „Док сам се ја молио и исповедао грехе народа свога Господу Богу своме...“ (Дан. 9, 20), није хтео рећи „грехе наше“, него је рекао: „грехе народа свога и своје“, као да је пророк провидео да ће се појавити такви, који ће ово схватити на погрешан начин.

130. правило:

Установљује се и ово: који сматрају да оне речи молитве Господње, којима кажемо: „Опусти нам дугове наше“ (Мт. 6, 12) свети тако казују само ради смирења, а не уистину, нека су анатема. Јер, ко може трпети једнога, који се моли а лаже не пред људима, него пред Богом, који устима својим каже да жели опроштај, а срцем казује да нема греха који би требали да му се опросте?

131. правило:

Пре неколико година у овој цркви је, од стране целокупног (пуног) сабора било закључено да оне цркве које се налазе у различитим областима, и које су постале саборне пре издавања закоа о донатистима, остану под влашћу оних катедри којих су епископи убедили те исте (некадашње донатисте) да се врате к саборном јединству; а оне, који су се касније обратиле, да остану под влашћу оних катедри којима су припадале док су биле на страни донатиста; пак, пошто су после тога ницале, а и данас настају многе расправе између епископа по питању области, о којима изгледа да пређашња наредба није најпотпунија, то се сада, на овом светом Сабору, установљује да, ако је где била саборна црква и црква донатиста, и оне су припадале различитим катедрама, ма у какво време то било, или касније уследи сједињење,

кадолическа, и принадлежала сторонѣ донатовой, и онѣ ѿносились къ разнымъ престоломъ: то въ какоѣ бы время ни послѣдовало, или послѣдетъ тѣмъ соединеніе, прежде ли законъвъ или послѣ законъвъ, да принадлежатъ томъ престолъ, котóромъ принадлежала и здѣле тѣмъ бывшая кадолическа црковь.

ПРАВИЛО рѣв.

Ѿ томъ, какъ епископы кадолическіе, и ѿвратившіе ѿ страны донатовой, раздѣлѣтъ между собою епархїи.

Раздѣлѣти такъ: ѿце епископы ѿ донатіицѣвъ ѿвратѣтца къ кадолическомъ единенію, то порѣвнѣ да раздѣлѣтъ между собою предѣлы, находящїеся въ еѣмъ положенїи, имѣвшїе въ себѣ народъ тоѡ и дрóгїа страны: то естъ, нныѡ мѣста да предостѡбѣтца еѣмъ, а дрóгїа дрóгомъ епископъ, такъ, чтобы старшїи въ епископствѣ раздѣлѡлѡ, а младшїи и зенрѡлѡ. ѿце же слѡчитца быти единомъ мѣстѡ: то да предостѡбѣтца томъ, къ котóромъ въ большей близости ѡкажетца. ѿце же едетъ равнѡ близкъ къ обоимъ престоломъ: то да порѣвнитъ къ томъ, котóраго народъ и зберѣтъ. ѿце слѡчитца, что хрїстіане, и здѣле кадолическіе, бострѣбѡютъ своего епископа, а ѿвратившіе ѿ страны доната, своего: то и збранїе большимъ числомъ, да едетъ предпочтенѡ и збранїю меньшимъ числомъ народа. ѿце обѣ страны едѡтъ равны числомъ и зенрѡицихъ: то мѣсто да едетъ причислено къ предѣлѡ старшаго епископа. ѿце ѿвращѡтца многїа мѣста, имѣющїа народъ обѣихъ странъ, но не мógѡтъ раздѣлены быти порѣвнѣ, поеликѡ число тѣхъ мѣстъ не равно естъ: то во первыхъ равныхъ числомъ да раздѣлѣтца, потóмъ же съ ѡставшимѡ мѣстомъ да едетъ порѣвнено, какъ речѣно выше, при раздѣженїи ѡ единомъ мѣстѣ.

ПРАВИЛО рѣг.

Постановлено и еѣ: ѿце кто, послѣ и зданїа законъвъ, ѿвратилъ какоѣ мѣсто къ кадолическомъ единенію, и въ продолженїи трѣхъ лѣтъ имѣлъ оноѡ въ своемъ вѣдѣнїи, и никто оноѡ не требовалъ ѿ него: то послѣ да не едетъ оноѡ ѿ него възыскѡемо, естъли причóмъ въ еѣ трѣхлѣтїе ѡщестѡвѡлѡ епископъ, долженствѡущїи възыскати, и молчалъ. ѿце же не было епископа: то да не

было дакле, пре или каснїе издавања закона, оне имаю остати под влашћу оногъ престола под чїюмъ је влашћу била у прошлимъ временима дотична саборна црква.

132. правило:

О томѡ како да епископы саборне Цркѡе и они коїи су се обратили из донатизма, меѡусобно поделе епархїе То је потребно учинити на следећи начин: ако има епископа коїи су се обратили из донатистичке заблудѡ ка саборномъ единству, имаю се подједнако меѡу ѡима поделити области у коїима се наѡе да има и од једне и од другѡе стране; тј. једна ѡе места доѡи под властъ једногѡ, а другѡ под властъ другогѡ, тако, да најстарији у епископству дели, а млаѡи бира; ако је само једно место, нека припадне ономе коме се наѡе да је најближе; а ако је оно у истој удаљености колько од једногъ, толико и од другогъ престола (катѡдре), нека припадне ономе кога изабѡре народъ. Ако се дѡси да и они, коїи су увѡк били у саборној Цркѡи, пожелѡ имати свога, а исто и они коїи су били донатисти, тада нека гласъ веѡине има предностъ; а ако су странѡ брѡчано исте, нека дотично место остане стариѡмъ епископу. Ако будѡ много такѡихъ места, у коїима су обѡе странѡ, и не могу се једнако поделити јѡр ниѡе једнакъ брѡј места, тада (одбивши једно место) треба најпре поделити равне брѡјѡе места, а по питању оногѡ коѡе остане нека се поступи на начинъ као што је веѡ речѡно, када се говорило о подели једногъ места.

133. правило:

Установљѡно је и ово: да ако неко, после издавања онихъ закона, обрати једно место къ саборној Цркѡи, и тимъ местомъ управѡа три годинѡ, а нико не положе своѡе право на то место, од таквогѡ нико да не тражи поменуто место, тимъ маѡе, ако је за те три годинѡ постаѡ епископъ, коїи је могаѡ своѡе право истакнути, а меѡутимъ то ниѡе учинио; ако ниѡе постоѡаѡ такавъ епископъ, нека тражеѡе не спрѡчава то што је поменуто место уведѡно у списковѡ; али када једно упражњѡно

постѣвнѣа въ препѣтѣвѣіе ѿскѣнію внесеіне сегѡ мѣста въ епископѣ прихѡдѡвѣ: но когда бѡбѡствѡбавшѡа кадѣдра полѡчнѣа ѿ епископа, да бѡдетѣ ѿмѡ позвѡлено възыскѣніе тогѡ мѣста въ продолженіи трехлѣтїа. Подобнымъ образомъ, ѡце епископѣ ѡ странѣ донатїстѡвѣ, ѡбратнїа къ кадѡлічѣској цркви, епископѣ прихѡдѡвѣ да не бѡдетѣ ѿмѡ въ предѡзвѣженїе до ѡпредѣленнагѡ ерѡка: но въ тогѡ днѣ, кѣкъ ѡбратнїа, ѿмѣетѣ прѣво, въ продолженїе трехлѣтїа, ѿскѣтн мѣстѣ сегѡ прѣстѡлѡ елѣдѡющнхъ.

ПРАВИЛО рѣд.

Постановлено ѿ іѣ: ѡце котѡрыѣ епископы, не по ерѣетѡвѣмъ едѣ дѡдѣгнѣхъ епископѡвѣ, възыскѡютѣ ѡбщѣетѡвѣ, котѡрыа почнѣютѣ принадлежѣннѣмъ своѣмѡ прѣстѡлѡ, но прѡстнѣютѣ властѣ на людѣи, подчинѣннѣхъ дѡдѣгѡмѡ епископѡ, хотѣщнхъ ѿнѣ не хотѣщнхъ: таковыѣ да накѣждѣа потѣрею своѣгѡ дѣла. То ѿстѣ, ѡце котѡрыѣ ѡчнннїа іѣ, ѿ ѡце междѡ епископамн дѣло не кѡнчнѡсь соглѣшенїемъ, но ѿце ѿмѣютѣ ѡ немъ спѡръ: то да ѿншнѣа спѡрнагѡ мѣста тогѣ, ѡ кѡмъ докѡзано бѡдетѣ, ѡкъ ѡстѣвнѣхъ црковнѣхъ едѣи, ѡчнннїа нашѣетѣіе. ѿ да не ѡстѣтѣ ебѣ ктѡ ѿнео тѣмъ, ѡкъ ѡ пѣрвѣнствѡущагѡ епископа ѿмѣетѣ грамѡтѡ ѡ принѣтн тогѡ мѣста въ ебѡ вѣдѣнїе: но хотѣ ѿмѣетѣ грамѡтѡ, хотѣ не ѿмѣетѣ, да ѡчнннѣтѣ сношенїе въ ѿмѣющнмъ ѡное мѣсто въ ебѡмъ вѣдѣнїи, ѿ ѡ негѡ да полѡчнѣа грамѡтѡ, дабы ѡвно бѡло, чтѡ мнрнѡ ѡдѣржнѣлетѣ за собѡю цркѡвѣ ѿмѡ елѣдѡущѡю. ѡце же ѿ тогѣ гѡвнѣтѣ нѣкоѣ прнѣтѣзѡнїе: то ѿ іѣ да бѡдетѣ разрѣшенѡ епископамн едѣщнмн, котѡрыхъ ѿнѣ пѣрвѣнствѡущїи ѿмъ назнѣчнѣтѣ, ѿнѣ елѣмн по соглѣсію ѿзберѡтѣ ѿз ерѣдннхъ епископѡвѣ.

ПРАВИЛО рѣс.

Постановлено ѿ іѣ: ѡце нѣкоторыѣ небрегѡтѣ ѡ прѡвѣрѣтѣнїи кадѡлічѣскомѡ едннѣнію мѣстѣ принадлежащнхъ къ прѣстѡлѡ ѿхъ: да ѡбнѣчнѡтѣа ѡ ерѣдннхъ тѣщѣтельнѣхъ епископѡвѣ, дабы не ѡмѣглн сегѡ дѣла. Тогѡ рѣдн, ѡце въ продолженїи шѣстнмѣсѣчнагѡ ерѡка, ѡ днѣ совѣщѣнїа ѡ еѣмъ, ннчегѡ не едѣлѡютѣ: то пѡслѣ сегѡ мѣста тѣ да прѡстѣбѡтѣа могѡщемѡ прѡвѣрѣтн ѡныа. впрѡчѣмъ, ѡце тогѣ, котѡромѡ ѡныа мѣстѣ

место добиѣ свога епископа, овомѣ ѣе бити слѡбѡдно потражити то место за време од три годинѣ, почѣв од тога дана. На исти начнн, ѡко се неки епископ од донатїста обрати къ саборној Цркѡвѣ, при одрѣшнѡвѣнїю времена нека не спрѣчава што се извршнѡ увоѣенїе у списковѣ, негѡ нека се рѡчунѡютѣ три годинѣ од онога дана када се обратио, па нека слѡбѡдно тражи сва места за коѣа смѡтра да прнѡпадају ѡеговој кѡтедрн.

134. правило:

Установлено је и ово: да они епископи, који смѡтрају да извѣснн народ прнѡпада ѡиховѡј кѡтедрн, не потраже на начнн да се то спрѡведѣ судом дрѡгихъ епископа, негѡ самѡвољно шнре своју власт, такви нека се казне губнтѡкомъ свѡгъ дела. И ѡко су неки тако поступнлн, и прнѡтање се ннѣ рѣшнѡ сагласношѣу свнхъ епископа, негѡ се ѡ томѣ да дѡље прѡпнру, нека се траженѡгъ места лншн онај за кога се докѡже да је, прѣзревшн суднѣ Цркѡвѣ, самѡвољно прнсѡвоїо дѡтнчно место. Ннтн се ико има право правдѡтн тнме што је од епископа коѣи начѡлствѡје добиѡ грамѡту на управѡ негѡгъ места, негѡ, имаѡ грамѡту илн не, ѡн мора имѡтн догѡвор са епископомъ коѣи управѡ дѡтнчнымъ местомъ, и од ѡега нека прнмн грамѡту, да бн се внделѡ да ѡн прѡвнлно има власт у цркѡвн. ѡко епископ коѣи је прѣ имаѡ власт над дѡтнчнымъ местомъ покаже разлогѣ у своју корист, нека се и то рѣшн на суду епископа, коѣи ѣе одрѣднті илн прѡвн епископ илн ѣе ихъ само догѡворно изѡбрѡтн међу сусѣднмъ епископнма.

135. правило:

Установлено је и ово: да они коѣи занѡмарѡју да задѡбнју саборно јѣдннство места коѣа прнѡпадају ѡиховѡј кѡтедрн, трѣбају збогъ тога бити ѡпоменути од стране сусѣднхъ епископа да не чнне таке пропустѣ. Збогъ тога, ѡко такви нншта не учнне у току од шѣст мѣсецн, почѣв од дана када се ѡ томѣ распрѡвѡвало, нека се накѡн тогъ времена удаље са тогъ места, а прѡпустѣ га ѡномъ коѣи ѣе бити спѡсобѡн да учннн шта је прѡтѣбно. У ѡсталѡмъ, ѡко онај коѡе та места прнѡпадају, наѣе за дрѡбро да ѡво на кратѡко не учннн (збогъ јѣретнѡка

показують належним, за полезное признавали не дѣйствовати, по нѣкоемъ смотрѣнію, потому, что оне предпочли еретикѣ, дабы оны могъ пріати ихъ въ калоліческую црковь безъ сматенія народнаго, а между тѣмъ дрдгнмъ предпрежденѣнѣмъ дѣйствованіе, оупотребленіемъ котораго рнѣе, оны болѣе шлобнлз бы еретиковъ: то, по разсмотрѣніи егѡ еддцими епископами, мѣстѣ тѣ да бддтз возвращены престола егѡ. Когда еддцими епископамъ надлежитъ быти изъ разныхъ областей: тогда едѣи назначитъ тотъ первенствующій епископъ, въ области котораго находитъ мѣсто подлежащее спорѣ. Ище же по общемъ согласію избранннхъ еддтз едѣи изъ соедннхъ епископовъ: то или едннхъ да еддтз избраннхъ, или трн. И ище трн еддтз избранннхъ и признаны: то, да покорѣтсѣ рѣшенію или едѣхъ, или двѣхъ.

ПРАВИЛО рлз.

Ѥ едѣи же, по общемъ согласію избранннхъ, да не еддтз позволено преносити дѣло въ высшій едд. И ѡ комъ дознано еддтз, ѣкѡ по оупрѣтѣ не хощетъ повиновѣтсѣ еддѣмъ: ѡ томъ оупѣдѣвъ епископъ ерѣлгѡ престола, дѣтз грамѣтѣ, да ннктѣ изъ епископовъ не пріемлетъ егѡ въ ѡбщѣніе, доколѣ не покорѣтсѣ.

ПРАВИЛО рлз.

Ище епископъ нерадѣти еддтз ѡ возвращеніи ѡ еретиковъ принадлежащаго цркѣ по спскамъ, или еддхъ калдѣрз: то да оупѣциютъ егѣ соедннѣ тцѣительные епископы, и да покажутъ емѣ егѡ небреженіе, дабы не имѣти емѣ избранннѣ. Ище же въ теченіи шестн мѣсѣцѣвъ, ѡ анѣ оупѣцинѣ, пребывѣла въ тои же епѣрхн не вознмѣтз попеченія ѡ должнствующнхъ возвращѣннхъ кз калоліческомъ едннѣю: ез таковымъ да не собѣциютсѣ, доколѣ не исполнитъ того. Ище же не пріидетъ въ оныя мѣстѣ содѣйствователь: то епископѣ да не постѣвнѣтсѣ въ бннѣ недѣйствованіе.

или нечега слично), пошто се то питање реши пред судом епископа, она места морају припадати његовој катедри. Када различитим епархијама припадају епископи који требају да суде, назначиће судије онај први епископ у чијој се области налази спорно место. Ако буду бирали заједничким договором судије, нека се бира један или тројица; а ако се изаберу тројица, треба слѣдити или одлуци свих или одлуци двојице.

136. правило:

Од судија избраних заједничким договором, није допуштено обраћати се на виши суд. Који се затекне да из тврдоглавости не жели да се покори судијама, пошто о томе буде обавештен, епископ првог престола издаће грамѣте да са таквим у заједници не буде ни један епископ, док се он не покори одлуци суда.

137. правило:

Ако епископ буде немаран према деловању јеретика, нека га други епископи опомену и нека му предоче све о његовој неактивности, као и то да се за такво неделанье не може оправдати; а ако се и након овога, у року од шест месеци не постара о овоме, са таквим не треба бити у заједници док се не поправи. Није ли у она места дошао дотични извршилац, нека се то епископу не узима у кривицу.

ПРА́ВНО рлн.

И́ще же до́казано бѣдетъ, ꙗкоу такоуѣи лѡжнѡ показалъ ѡ ѡбщѣнїи ѡныхъ, то ѣсть донагѣтѡвѡ, говорѡ, что ѡни прїстѣпїли къ ѡбщѣнїю, тогда кѡкъ до́звано, что ѡни не прїстѣпїли, и ѡнъ зналъ ѡ сѣмъ: такоуѣи да лишїтсѡ и ѣпископствѡ.

ПРА́ВНО рлѡ.

Портанѡвлено и сїе: ꙗце преевѣтеры, дїаконы, и прѡче нїзше и́з клїра, по нмѣщюцымсѡ оу нїхъ дѣламъ, не добѡльны рѣшенїемъ своихъ ѣпископѡвъ: то согѣднїе ѣпископы да елѣшютъ ихъ, и преколѡвѣа ихъ да разрѣшѡтъ и́збранные ѣмн, по соглѡнїю собѣтвенныхъ ихъ ѣпископѡвъ. И́ще же и ѡ нїхъ вохотѣтъ пренестї дѣло въ вышїи сѣдъ: то да пренѡсѣтъ тоуку въ ѡфрїкѡнскїе собѡры, илї къ пѣрвенствѡюцымъ (с. елѡ) ѣпископамъ своихъ ѡблестей. И желѡщїи пренестї дѣло за море, нїкъмъ въ ѡфрїкѣ да не прїемлетсѡ въ ѡбщѣнїе.

ПРА́ВНО рл.

Портанѡвлено и сїе: ꙗце ктѡ и́з ѣпископѡвъ по нѣждѣ, въ ѡпѡиотнї оугрожающїей цѣломѡдрїю дѣвы, когда ѣсть подозрѣнїе илї ѡ лѡвїтелѣ еильномъ, илї ѡ какомъ либо похнѣтелѣ, илї когда ѡна ѡцѣплетъ себѡ въ окрѣшенїи ѡ нѣкїа ѡпѡиотнї смертноуиыа, по прошѣнїю роднѣтей сѡ, илї нмѣщюцихъ попечѣнїе ѡ неѣ, покрѡетъ илї покрѣмъ сѣ ѡдѣлнїемъ поемщѣннхъ бѣдъ, прѣжде двѡдесѡти патн лѣтъ вѡзраста, дабы не оумерѡ безъ нночекагѡ ѡбразѡ: такоуѡго ннчѣмъ да не подѣргнетъ собѡрнѡе портанѡвленїе, котѡрымъ ѡпредѣллетсѡ сїе чнелѡ лѣтъ дѡа покрѡенїѡ.

ПРА́ВНО рлѡ.

Оугодно всемъ собѡрѡ, рѡдн тогѡ, чтоуы не бѣли долгу оудѣржнѡемы бѣѣ ѣпископы шѣдшїеа на собѡрѡ, и́збрѡтн по чрн сѣдїи ѡ кѡждѡа ѡблестн.

ПРА́ВНО рлѡ.

По ѡкончѡнн нѣкѡторыхъ дѣлѡ, когда на продолженїе зарѣдннї, дѡ ѡкончѡннѡ прѡчнхъ дѣлѡ, многїе ѣпископы сѣтовали, и не могли сѣгѡ понестї, поспѣшѡа къ своимъ црѣкамъ, оугодно бѣло всемъ собѡрѡ, да и́зберѡтсѡ и́з чнелѡ бѣѣхъ, ѡ кѡждѡа ѡблестн, долженствѡющїе прѣбїтн, рѡдн ѡкончѡннѡ прѡчнхъ дѣлѡ: и сїе нпѡлнено.

138. правило:

Ако се докаже да је неки епископ лажно изјавио о обраћењу донатиста, наводећи да су они ступили у заједницу, а докаже се да то није тачно, такав нека се лиши епископства.

139. правило:

Установљује се и ово: да свештеници, ђакони и остали нижи клирици, који у неким својим пословима нису задовољни одлуком надлежних епископа, могу бити саслушани од суседних епископа које они изаберу уз допуштење свог епископа, а ради решавања насталог спора. Ако и од ових појеле да се опет позову на виши суд, нека се позивају само на афричке саборе, или на оне епископе који начелствују у њиховим епархијама. А који појеле да свој проблем пренесу на суд са друге стране мора, нека их у Африци више нико не прима у заједницу.

140. правило:

Установљено је и ово: ако неко од епископа покрије одећом оних који су посвећени Богу девојку која још увек није навршила двадесет и пет година, а на то је био потакнут неопходношћу да она сачува девичанску целомудреност јер јој је претила опасност, било због тога што је приметио да је неко жели отети или зато што су јој умрли заштитници (родитељи), или је можда и она сама на самрти, таквог епископа не треба подвргавати никаквој осуди због таквог поступка.

141. правило:

Читавом сабору је по вољи да се изаберу из сваке епархије по три судије због тога да се епископи прѡдугѡ не бн задржавали на сабору.

142. правило:

По окончању неких дела, и када је у настављено заседање ради завршетка преосталих питања, тада су епископи предложили да се од броја сабраних (епископа), из сваке области изаберу неки који ће на себе преузети обавезу да окончају спорна питања. И то је учињено.

ПРАВИЛО рѣг.

Положено бѣши: поеликѣ въ прѣжнихъ портановленіихъ соборѣхъ ѣсть ѡпредѣленіа ѡ лицехъ, ѡ которыхъ не должно принмѣти доносовъ, на согтоѡцихъ въ клирѣ. но не ѡзначено съ точностію ѡ какихъ лицъ не должно принмѣти ѡныхъ: тогѡ рѣди ѡпредѣлѣемъ, ѣкѡ прѣвѣднѡ не пріемлетѣ доносъ ѡ тогѡ, ктѡ бѣвъ ѡдѣченъ ѡ ѡбщѣніа, ѣще ѡгнѣтъ въ сѣмъ ѡдѣченіи, клирѣкъ ли ѣсть, или мѣрѣннѣхъ, хотѡщій доносити.

ПРАВИЛО рѣд.

Положено ѡ сѣе: не принмѣти доносовъ ѡ бѣхъ раковъ, ѡ ѡпдценникѣхъ чѣхъ сѣмыхъ, на которыхъ доносити хотѡтъ, ѡ бѣхъ, которыхъ гражданикѣ законы не допдскѡтъ къ доносимъ ѡ прѣтѡплѣніихъ: тѡкожде ѡ бѣхъ, на конхъ лежитъ пачнѡ безѣтѣа, тѡ ѣсть, ѡ позѡрциныхъ ѡ ѡ лицъ, къ сѣмнымъ дѣламъ прикосновѣнныхъ: тѡкожде ѡ ѣретѣковъ, или ѣллинѣхъ, или ѡдѣсѣхъ: впрѡчемъ оѣ бѣхъ, ѡ которыхъ не допдскѣтъ таковоѡ ѡбвинѣніе, да не ѡемлетѣ свобѡда приносити жалѡбы по сѡнмъ дѣламъ.

ПРАВИЛО рѣѣ.

Портановлено ѡ сѣе: когдѡ на согтоѡцихъ въ клирѣ, доноситѣли прѣдтавѡютъ мнѡгѡ ѡбвинѣніа, ѡ ѡднѡ ѡзѣ нѣхъ, ѡ которомъ бо пѣрвѣхъ проихѡдило ѡзслѣдованіе, не могло бѣти докѡзано: поелѣ сего, прѡчыа ѡбвинѣніа да не пріемлютъ.

ПРАВИЛО рѣѣ.

Свндѣтелей же къ свндѣтельству не принмѣти чѣхъ, ѡ которыхъ положено не принмѣти доносовъ: тѡкожде ѡ чѣхъ, которыхъ сѣмъ доноситѣль прѣдтавѣтитъ ѡзѣ сѡегоѡ дѡма. Свндѣтельство ѡмѣющѡгѡ мѣнѣе четгыренѣдѣлѣти лѣтъ бѡзрѣста да не пріемлетѣ.

ПРАВИЛО рѣз.

Портановлено ѡ сѣе: ѡще ѣпископъ глаголетъ, ѣкѡ нѣкто ѣмѡ ѡдномѡ ѡповѣдалъ сѡѡ прѣтѡплѣніе, ѡ тѡтъ не признаѣтъ: тѡ ѣпископъ да не ѡбрацѣтъ сѡѣ въ ѡднѡ тѡгѡ, тѡ не полгаютѣ въ сѣмъ на негѡ ѣднѡго. ѡще же рѣѣтъ, ѣкѡ по возмѡщѣніи сѡѣстѣи сѡѡѡ, не хѡщѣтъ ѡмѣти ѡбщѣніа съ непризнаѡщимѣа: тѡ, докѡлѣ ѡдѣченѡгѡ по сѣмѡ

143. правило:

Од стране свих је установљено: пошто је пређашњим наредбама сабора у погледу особа које не могу подносити тужбе на клирике ово питање било недовољно јасно дефинисано, ми одређујемо да нико ко је законски одлучен из заједнице нема право подносити тужбу, без обзира на то да ли је клирик или лаик.

144. правило:

Установљено је и ово: да се не могу примати тужбе ни од робова, ни од слободњака којима грађански закони не дозвољавају да то учине због неких прѣступа; такође ни од оних на којима је ѡга срамоте, тј. Од глумаца и свих оних особа које се баве срамотним радњама, а исто тако и од јеретака, Јелина или Јудеја. У осталом, свима којима се брани подношење тужбе не сме се допуштати слобода да поднесе тужбе и по питању својих приватних дела.

145. правило:

Установљено је и ово: да када се код неких тужилаца истакне неколико прѣступа против клирика, па се међу тим прѣступима не може доказати ни онај (прѣступ) о коме се као првом повела истрага, таквим тужиоцима не треба дозволити да износе друге прѣстѡпе.

146. правило:

Ради сведочења не треба примати као сведока никога од оних о којима је већ одлучено да се не примају као тужитељи; а исто тако ни оне које тужилац истакне а потичу из његовог дома. Сведочење некога ко није навршио четрнаесту годину живота, не може бити прихваћено.

147. правило:

Установљује се и ово: да када епископ каже да му је неко само исповедио неки свој прѣступ, а тај то касније неће да призна, такав епископ нека не сматра да му је тиме нанета увреда. Ако неко каже, да по узмућености своје савести не жели имати заједницу са оним ко не признаје (прѣступ), тада, док одлученога не прими у заједницу његов епископ, остали епископи не смеју бити у

єдѣлю не прїемлетъ въ ѡбщєніе своѣхъ єпископъ,
дотѣмъ єгѡ єпископа да не прїемлютъ въ ѡбщєніе
прѡчїе єпископы: да тѣмъ паче блюдетъ єпископъ,
да не глаголетъ ѡ комъ либо, єгѡ предъ дрѡгнѣми не
мѡжетъ оутвердѣти доказательствами.

заједници са таквим епископом јер ће тиме
епископ у другој прилици добро пазити да не каже
против некога нешто а што касније не може да
докаже.

ПОСЛАНИЕ АФРИКАНСКАГО СОБОРА
КЪ КЕЛЕСТИНЪ, ПАПѢ РИМСКОМЪ.

Возлюбленномъ владыкѣ и четинѣишемъ братѣ Келестинѣ: аврелий, палатинъ, антонинъ, тутъ, сервусдеј, терентій и прочіе, ѿверѣтшїега на ѿцемиз кардлагенскомъ соборѣ.

Какъ твоа сватына изъавила вѣшѣ радостъ ѿ прибытїи апїарїа, пнїанїемъ, посыланнымъ чрезъ сопребвѣтера нашего льва: подобенъ и мы желали бы, чтобы из радостїи поелано было настоѣщее пнїанїе ѿ сгѡ ѿправданїи. Но по истинѣ, и наше и вѣше расположїе было чуждо недоверчивости, и не пытливымъ явлалося оно, предварительнъ склонѣась въ пользу сгѡ, какъ бы оужѣ быдшаннагъ, тогда какъ сгѡ сщѣ надлежало вопрошати. И такъ, когда прибылъ къ намъ сватѣишїи братъ и сопїскопъ нашъ фаустинъ, мы созвали соборъ, и полагаемъ, что онъ из апїарїемъ поиманъ рѣдн чтогѡ, дабы какъ сїи старанїемъ сгѡ возбранѡбленъ быд на пребвѣтерство, такъ и нынѣ возмѡгъ, сгѡ же попеченїемъ, ѿправданїемъ въ толїикнхъ ѡбвиненїахъ, принесенныхъ на него ѡ жителїи длабракїнїкнхъ. Но многочисленный соборъ нашъ нашелъ стѡль многѡа и стѡль великїа беззаконїа апїарїа, что онѣ превозмогли дѣйствѡванїе вышереченнагъ фаустїна, хотѣа то было покровительствѡ пѣче, нежелан сѣдъ, и ходатайствѡ пѣче, сѣдикѣ сѡбїтвенное, нежелан справедливѡсть, изслѣдователю приичнаа. Но ко пѣрвыхъ фаустїнъ имьнъ противѡстѡилъ всемъ соборѣ, напоа сѣмъ различнѡа ѡкорелснїа, акн бы зашнцїа пренмѡцствѡа рїмскої цркви, и желалъ, чтобы принатъ быд нами ко ѡбценїе апїарїи, котораго твоа сватына прїала въ ѡбценїе, повѣривъ сгѡ жалобѣ, коаа онъ не мѡгъ доказатъ: ѡднакѡ и сїе малѡ сѣмъ помогѡ, что ты лѣшше оужнаешъ прочтѣвъ дѣанїа собора. Но когда, въ продолженїи трѣхъ днїи, из затрѡдненїемъ пронзводилъ сѣдъ, на которомъ мы из сокрѣшенїемъ изслѣдывали различнѡа на апїарїа ѡбвинснїа: тогда бгъ, праведный сѣдїа, крѣпкїи и долготерпѣливый, сѣлѡ вкратцѣ прѣсѣкъ и прѡтѡженїе дѣла сопїскопомъ нашимъ фаустїномъ, и изворѡчты слаговъ апїарїа, которымъ онъ иманга покрѣтитъ сѡн срамнѡа беззаконїа. Недѣйствительнымъ судѣлалось досѣдное и гнѣное оупрѣство, и

ПОСЛАНИЦА АФРИЧКОГО САБОРА
ЦЕЛЕСТИНУ, РИМСКОМУ ПАПИ

Льубленом епископу и пречасном брату Целестину - Аврелие, Палатин, Антонин, Тут, Сервусдеј, Терентије и остали који су присуствовали на општем Картагинском сабору. Ми би смо желели, да као што је твоја светост граматом послатом по сапрезвитеру нашем Лаву, изјавила да сте се обрадовали поводом доласка Апијарија, исто тако да можемо и ми сада радосно управити ово писмо о његовом оправдању, јер без сумње је да и наша и ваша ревност мора бити много опрезнија у овоме, да се све испита како не би изгледало да се нагиње у корист некога, као да је већ саслушан, а којег, међутим, још треба саслушати. Када је, дакле, дошао к нама најсветији и саепископ наш Фаустин, ми сазвасмо сабор, и сматрали смо да је он (Апијарије) зато с њим послат да, као што је старањем његовим Апијарије био успостављен на свештенство, исто тако да ће и сада моћи настојањем његовим оправдати се од свих оних престапа у којима је окривљен од стране житеља Тавракиније. Међутим, при свом испитивању, наш сабор је код њега нашао такве и толике злочине, да су они надмашили све старање поменутог Фаустина, које у самој ствари беше више заштита него ли суд, и више одбрана едикта, него ли правичност судије истражиоца. Јер, пре свега, он се силно противио читавом сабору, наводећи да брани преимућство римске цркве, и захтевајући да примимо у заједницу онога кога је твоја светост, поверовавши његовим ничим доказаним жалбама, примила у заједницу. У осталом, ово му није помогло, као што ћеш најлакше видети, када прочиташ одлуке сабора. Јер после три дана напорног суђења, када смо тужног срца разматрали различите оптужбе против Априлија, Господ – Праведни Судија, Који је свемоћан и дуготрпелив, одједном је пресекао сва настојања саепископа нашег Фаустина, и сва извртања поменутог Апијарија којима се усиљавао да утаји своја небројена безакоња, те је савладана тегабна и срамна његова упорност и бестидно одрицање којим је хтео да скрије глиб толиких похотних страсти којима је робовао. И када је Бог наш притегао његову савест, и пред многим људима открио оно шта је било притајено у његовом срцу, као већ осуђено гнусношћу самих престапа, од једном, до тада упорни лажливац, поче да признаје све престапе, и најпосле сам себе добровољно окриви. Сада, пошто испунисмо дуг потребног поштовања, ми вас молимо да у будуће олако не саслушавате оне који одавде долазе, и више не допуштате себи да примате у заједницу оне које смо ми изопштили, јер ће твоје блаженство лако наћи да је тако установљено и на сабору у Nikeји; ако тамо налазимо да се ово има

безстыдное заприятельство, которыми мы апостолы хотели заградити блго столь многых младостратных дѣл. Но когда бѣ наш стѣнилъ ѿгдѣ совѣтъ, и предъ всѣми челоукии ѡбнардѣниа кровенное въ сѣдѣ, какъ бы оужѣ ѡбжденное сѣмоу гнѣворстїю престѣплѣнїи: тогда оу коварну заприятельства беззѣпну иотѣрлоа признанїе во вѣхъ, принеенныхъ на него ѡбвинѣнїахъ, и онъ наконѣцъ, добровольну, сѣмъ себѣ ѡбличилъ во вѣхъ ѡбвѣрѣтнѣхъ иквѣрнахъ, и такїмъ образомъ, и сѣмю надеждѣ нашѣ, котѣрой мы вѣрѣли ѿгдѣ, желѣа, чѣобы онъ могъ ѡчїстїти себѣ ѡ столь постыдныхъ пѣтенъ, ѡбратилъ въ плачь. Таковю икорѣю нашѣ онъ оумажилъ ѡднїмъ чѣкомъ и ѡднїтвеннымъ оутѣшенїемъ, чѣмъ, чѣдѣ и наиз ѡбвѣдилъ ѡ тѣлѣхъ непрерывнаго сѣтованїа, и дѣа совѣтвенныхъ своихъ рѣнъ, хотѣа невольну, и съ борьбою своѣа совѣрѣти, прїѣготѣвилъ наконѣцъ врачевствѣ во своѣмъ признанїи. И такъ, перѣче ипѣлннѣа долѣа подобїацѣмъ почтѣнїа, оумолаемъ вѣа, господїне братѣ, дабы въ впрѣдѣ не допѣкѣли легкѣ до блшегѣ слѣха прїхѣдѣнїахъ ѡсѣлѣ, и не сонзвѣлѣли впрѣдѣ прїнѣмѣти въ ѡбщѣнїе ѡблѣченнѣхъ на̀ми: но твоѣа догѣотѣнїа оудѣбнѣ ѡбвѣрѣтѣа, ѣакъ сѣ сѣмоѣ ѡпредѣленѣ и нїкѣйскїмъ собѣромъ. Но ѣще сѣ ѣблѣтѣа чѣкѣа ѡблѣаемымъ кагѣтельнѣмъ нїзшнѣхъ клїрїкѣмъ и мїрѣнѣа: кольмѣ пѣче хѣщѣтѣа собѣрѣ, чѣобы сѣ ѡблѣаемо бѣло кагѣтельнѣмъ ѡпїсѣкѣмъ. И такъ чѣѣ, кѣторыѣ въ своѣй ѡпѣрѣхїн ѡблѣченїѣ ѡ ѡбщѣнїа, да не ѣблѣтѣа ѡспрїемлемымъ въ ѡбщѣнїе твоѣю свѣтѣнїю, съ намѣренїемъ, и ѣакоже не подобѣтѣа. Подѣбнѣмъ и безстыднѣмъ побѣгн прѣвѣтерѣмъ, и слѣдѣнїахъ за нїми клїрїкѣмъ, да ѡженѣтѣа свѣтѣна твоѣа, какъ сѣ и догѣотѣно тѣбѣа. Но и не возбранѣно сѣ дѣа ѣфрїкѣнїа цѣркѣн, ни какїмъ ѡпредѣленїемъ ѡцѣсѣа, да и ѡпредѣлѣнїа нїкѣйскѣа собѣра, какъ клїрїкѣмъ нїзшеї стѣпени, такъ и сѣмыхъ ѡпїсѣкѣмъ, ѣвнѣмъ ѡбразѣмъ, ѡбратнѣмъ ѡбылѣютѣа къ совѣтвеннымъ нѣхъ мнѣрополїтамъ. Разѣмнѣ и прѣведнѣ признѣлъ онъ, чѣдѣ какїа бы ни вознїклѣ дѣлѣ, онѣа долѣжнѣ ѡкѣнѣваемы бѣтн въ своихъ мѣстѣахъ. Но ѡтѣцѣа сѣдѣли, чѣдѣ ни дѣа ѡднїмъ ѡблѣтн не ѡкѣдѣвѣтѣа блгодѣтѣа стѣгѣа дѣа, чѣзъ кѣтѣрѣю прѣвѣа иерѣлїн хрїтѣбыми, и зрїтѣа разѣмнѣ, и содѣржнѣтѣа тѣвѣдѣа, и напѣче, когда кѣждѣмѣ, ѣще нагѣотѣтѣа ѡмнѣнїе

примѣнѣвати у погледу нижих клирика и лаика, koliko више то се мора примењивати и у погледу епископа. Према томе, они који су у својој епархији били одлучени од заједнице, немој да се твојом светошћу намерно, и као што не треба, примају у заједницу. Исто тако, бесрамна бежања свештеника и клирика нека твоја савест забрани, као што и приличи; јер никаквом сабора на најочитији начин враћају дотичним митрополитима како клирике нижих степена, тако и епископе. И исти је Никејски сабор разумно и праведно заповедио да без обзира какви се послови појавили, Сви морају бити анализирани у дотичним местима, јер Оци признаше да ни једној области неће бити ускраћивана благодат Духа Светог, кроз коју свештеници Христови разборито виде правду и постојано је чувају, а нарочито када је свакоме допуштено, у случају да је незадовољан одлуком помесних судија, да се обрати саборима своје епархије, или ако треба, и Васељенском сабору. Или, зар има кога ко би могао поверовати, да Бог наш може надихнути правдом у суду једнога, ма ко он био, а многобројним свештеницима који су на сабору окупљени, да ће им то одрећи? И заиста, може ли и бити темељан један прекоморски суд, на који не могу доћи особе неопходне за сведочење, било због старости, немоћи или неке друге препреке? О томе, да ти можеш неке слати, као од скута твоје светости, ми не налазимо да је и један сабор Отаца било шта слично установио; а што си нам ти некада писао по истом саепископу нашем Фаустину, као да је установљено Никејским сабором, ми ништа такво нисмо могли наћи у тачним преписима са првоизворника Никејског сабора које смо примили од најсветијег Кирила, нашег саепископа Александријске цркве, и од достојног Атика, епископа Константинопоља, и које смо, још пре овога, ми спровели блажене успомене епископу Бонифацију, вашем претходнику, по оним истима свештенику Инокентију и ипођакону Маркелу, који су нам их и донели. Немојте, дакле, више да на прозбе неких овамо шаљете своје клирике да расправљају наше послове, а немојте то допустити због тога да се не каже да ми уносимо сујетну гордост света у Цркву Христову, која онима који желе видети Бога, доноси светлост једноставности и дан смирене мудрости. И пошто је сада достојни сажалења Апијарије, због својих великих безакоња, одлучен од Цркве, и од брата нашега Фаустина, ми смо уверени да при знању и старању твоје светости, да имаш братску љубав, и да Африка више неће ни под каквим изговором имати да га (Апијарија) подноси. Бог наш нека за многе године, господїне брате, сачува вашу светост у молитвама за нас.

ѡ справедливости рѣшенїа ближайшихъ едѣй,
позволено пригублѣти къ соборамъ своєа Ѧблсти,
и даже ко веле́никомъ соборѣ. Рѣзвѣ ѣсть кто либо,
который бы повѣрналъ, что бѣзъ нашихъ мѡжетъ
ѣдиноу токумъ нѣкоему вдохнути правотѣ едѣа, а
безчленнымъ іереамъ, соше́дымыа на соборѣ,
ѡкѡжетъ въ Ѧномъ; Притѡмъ, кѡкъ едѣетъ тѣврдъ
заграничный едѣа, предъ который неведѡдѣмыа лица
свидѣтели не мѡгутъ представлены быти, то по
немоци, илѣ ѡ тѣленаву еложѣна, илѣ ѡ стѣрости,
то по многимъ дрѣгѣмъ препѣтѣбамъ; ѡ томъ,
чтобы нѣкѣе, ѡки бы ѡ ребрѣ твоеа свѣтыни, были
поылаемы, мы не ѡрѣтѣлемъ ѡпредѣленїа ни
ѣдинаву собора Ѧтцѣвъ. Ибо, что прежде ѡ вѣзъ,
чрезъ тогожде епископа нашего фаустїна, приелмо
было къ намъ, ѡки бы и́зъ портановленїи нїкейскаву
собора, тогѡ мы ни кѡкъ не могли ѡрѣтѣти въ
вѣрнѣйшихъ епископѣхъ правнѣзъ егѡ собора, въ
пѡдлинникѣхъ ена́тыхъ, которые полѣчили мы ѡ
свѣтѣйшагѡ кѡрїлла, нашего епископа
александрийскѣа цѣркѣи, и ѡ догочтѣмагѡ ѡтѣка,
ѣпископа константїнопольскагѡ, и которые, ѣще
прежде егѡ, чрезъ преевѣтера иннокѣнтїа и ѡподїакѡна
маркѣлла, принесшихъ Ѧныа къ намъ, пѡсланы были
ѡ насъ къ конїфѣтїю, бѣженныа пѡмачи епископѣ,
бѣшемъ предшѣтвенникѣ. Итѡкъ не сонзвѡлайте, по
прѡсѣвѣ нѣкоторыхъ, поылаѣти еудѣа бѣшихъ
кѡнїкѡвѣхъ и́звѣдѡвателамъ, и не поѡдыкайте егѡ,
да не ѣбнѣмъ мы вносѣцими дѣмноє надмѣнїє мїра
въ цѣрковѣ хрїтѡвѣ, которѣа, желѡщымы зрѣти
бѣа, приносѣтъ свѣтъ простотѣи и дѣнь
емренномѣдрїа. Поелїкѣ же слѣзъ догочтѣнныи апїарїи,
за непростѣтѣльныа екоѣ непотрѣбѣтѣа, даже
брѣтомъ нашимъ фаустїномъ ѡлѣченъ ѡ цѣркѣи
хрїтѡбой: то мы ѡстѣлемъ безъ ѡпѣенїа, что ѣгѡ
и впрѣдѣ, при и́кѣтѣвѣ и то́чностѣ твоеа свѣтыни
въ сохранѣнїи брѣтѣскѣа любѣи, ѡфрїка ѡнїѡдѣ не
потѣрпѣтъ.

Подпись.

Бѣзъ нашихъ да хранїтъ на должѣйшее вѣрѣма бѣшѣ
свѣтыню, господїне брѣте, молѡцїдїюа ѡ насъ.

**ПРАВЛА СВАТАГО ПОЛІЄСТНАГО СОБОРА
КОНСТАНТИНОПОЛЬСКАГО.**

Упредѣлѣемъ, ѿкъ не подобѣтъ впрѣдѣ епископѣ
сдѣломъ и зверглемъ быти ѿ цѣннаго чина ни
двѣма, ниже трема епископами: но по приговорѣ
большаго собора, и, ѿще возмѣжно, вѣхъ
епископовъ тоа ѿблечи, кѣкъ и апостольскими
правилами повѣствовано, да гвѣтъ ѿзвѣдѣніе
достойнаго и зверженіа
благоразумнѣйшимъ, по рѣшѣнію
приговора многихъ, прозвонимаго въ присутствіи
подсѣдимаго.

**ПРАВИЛО СВЕТОГ, ПОМЕСНОГ САБОРА
КОНСТАНТИНОПОЛЬСКОГ**

Сходно одредби Никејског сабора, два епископа
не могу ни поставити, нити свргнути епископа. А
да би осуда онога који је заслужио свргнуће, била
темељнија услед гласа многих, и пошто се саслуша
онај који је окривљен, наређује се: да у будуће не
може ни од три, а још мање од два епископа, бити
свргнут онај који је потпао под суд, него одлуком
већег сабора и дотичних епархијских епископа,
као што о томе одредише и апостолска правила.

**ПРАВИЛА СВАТАГО СОБОРА
КОНСТАНТИНОПОЛЬСКАГО,**

во храмѣ сватыхъ апостолъ бывшаго, глаголемоу
двѣкратнаго.

По изъясненію звонѣра и благочина соборъ сей
именуется двѣкратнымъ потому, что двѣкратно
совершала для оныхъ и тѣхъ же предметъвъ.
Дѣйствіа и рѣшенія перваго собранія не могли
быть написаны и подписаны отцами собора, потому
что емѣ воспрепятствовали неправомыслиціе,
произведѣнъ возмущеніе. По емѣ, по возстановленіи
спокойствія, держано было второе собраніе, въ
которомъ, по возобновленіи прежнихъ разсужденій,
составлены и утверждены настоящія правила.

ПРАВИЛО 1.

Созданіе монастырей, дѣло толику важное и
долготрѣвальное, дѣле блаженными и преподобными
отцами нашими елгоразсудно и зовѣрѣенное,
оумѣтливается нынѣ хѣдо производимымъ. Не
нѣкоторые, дѣвъ своимъ имѣніамъ и оумѣдѣлимъ
има монастыря, и ѡбѣщавшася посвятити оныя
бѣ, пишѣтъ себѣ владѣльцами пожертвованнаго.
Они оуничренно оумыслили посвятити бѣ единае
наменованіе: некое стѣдѣтъ оубо оти себѣ тѣ же
блѣсть и послѣ пожертвованія, какѣю не
возбранялось имъ имѣти прежде. И такое
корѣмство примѣшалоа къ емѣ дѣла, что къ
оудвѣленію и ѡгоренію вѣдѣщихъ, многое изъ
посвященнаго бѣ гѣнѣ продаѣтъ елиминъ
посвятѣшминъ. И не токмо нѣтъ въ нихъ
рекѣанія ѡ томъ, какъ поплѣкѣютъ себѣ
блѣствованіе надъ тѣмъ, что единажды оужѣ
посвятѣн бѣ, но и дрѣгимъ безстрашнѣ предѣмѣтъ
оное. Того ради сватый соборъ ѡпредѣлилъ: да не
бѣдетъ позволено никомѣ создѣти монастырь безъ
вѣдѣнія и созволенія епископа: но съ егѣ
вѣдѣніемъ и разрѣшеніемъ, и съ совершеніемъ
подобѣющей молитвы, якоже дѣле егѣ оудѣданъ
законоположено, монастырь да создѣется: все же
къ емѣ принадлежащее, кѣпнѣ съ нимъ елинимъ да
вѣнѣтъ въ книгѣ, котора и да хранѣтъ въ
епископомъ архивѣ. И пожертвователь безъ болѣ
епископа ѡнѣ да не имѣетъ державенія, емаго
себѣ, или вѣстѣ себѣ дрѣгаго посѣбѣнѣ
изъменомъ. Неко ѣще не можетъ что либо быти

**ПРАВИЛА СВЕТОГ КОНСТАНТИНОПОЛЬСКОГ
(ДВОКРАТНОГ) САБОРА
КОИ ЈЕ ОДРЖАН У ХРАМУ
СВЕТИХ АПОСТОЛА**

1. правило:

Основање манастира, које је толико поштована и
часна ствар, и коју су блажени и свети Оци наши
од давнина предивно утврдили, данас се, како
видимо, слабо разуме и схвата. Јер неки дају име
манастира својим имањима и поседима, и тврде
да то Богу намењују, а касније себе уписују као
власнике тога што су даровали, и казују да Богу
само назив посвећују. Такви нити се сраме да
после учињеног дара себи присвајају власт, какву
им пре нико није бранио да уживају. И све ово се
толико изопачило, да они исти који дариваше,
касније јавно продају много од онога што су
даривали, изазивајући тиме страх и огорчење код
оних који све то виде. И не само што неће ни да се
покају за то што присвајају себи власт над оним
што је већ једном Богу принето, него ту власт без
било какве бојазни и другима предају. Због тога,
свети Сабор наређује: да нико не сме оснивати
манастире без знања и дозволе епископа. И само
када епископ пристане и да дозволу, и пошто се
изврши прописана молитва (као што је одавно
богољубиво установљено), нека се манастир
оснива, а сам манастир и све што му припада, нека
се упише у књигу, и нека се то преда у епископску
архиву. Ни на који начин онај који је даривао не
сме, без знања епископа, поставити за игумана
себе или другога уместо себе. Јер, ако онај који
другом човеку нешто уступи, не може више бити
господар тога, зар ће онај моћи, који Богу нешто
намени и принесе, допустити себи да опет
присваја власт над тим?

Обладателемъ тогѡ, что подрилъ человекѣхъ: то какъ можетъ быти пощщено комѡ бохнцати ѡбладаніе тѣмъ, что онъ похваляетъ и приносятъ бгѡ;

ПРАВИЛО ѿ.

Некоторые воспріимютъ на себя образъ токму житіа монашекаго, не ради тогѡ, да въ чистотѣ пожелатъ бгѡ, но ради тогѡ, да ѡ чтимаго ѡдѣаніа воспріимѡтъ славу блгочестіа, и тѣмъ ѡбрѣцѡтъ безпрепятственное наслажденіе своимъ ѡдобольствіамъ. Ѣрміѡвъ оуниъ своиъ блябѡ, онѡ ѡстатѣа въ своиъ домѡхъ, не исполнѡа никакѡго монашекаго послѣдованіа, илѡ оуствѡа. Тогѡ ради свѡтѡй собѡръ ѡпредѣлилъ: ѡниѡдѡ никѡгѡ не сподобѡти монашекаго образа, безъ пріобрѣтѡваніа при себѣ лицѡ, долженствѡющаго пріѡти ѡгѡ къ себѣ въ послѡаніе, и имѣти надъ нимъ начальство и воспріѡти попеченіе ѡ дѡшебномъ ѡгѡ спасеніи. Сеѡ да едетъ мѡжъ бгѡлюбивѡй, начальникъ обѡтели, и спѡбный испѡти дѡшѡ новоприобрѡдѡмѡ ко хрѡтѡ. Ѣще же кѡтѡ ѡбрѡцѣтѡа пострѡгающіи когѡ либо не въ пріобрѣтѡваніи илѡмена, долженствѡющаго пріѡти ѡгѡ въ послѡаніе: таковоѡ да подѡргнетѡа и зѡерженію и зѡ своегѡ чина, ѡкѡ не повнѡющіиѡа прѡбнамъ, и раздѡшѡющіи монашекое благочініе: ѡ неправнѡмъ и безчіннѡ пострѡженнѡй да предѡтѡа на послѡаніе въ монастырь, въ какоѡ заблагораздѡитъ мѣстнѡй ѡпископъ. Ибо нераздѡитѡельнѡа и погрѣшитѡельнѡа пострѡженіа и монашекѡй образъ подѡргли неблаженію, и подѡли слѡчай къ хлѡенію и менѡ хрѡтѡа.

ПРАВИЛО ѿ.

Раздѡженѡ испрѡвнѡти и се неаагѡдѡтробѡство, дощценное, и что ѡце хѡже, по неаотрѡвнѡю и неаерженію распрѡстранѡющееѡа. Ѣще кѡтѡрыѡ нагѡдѡтель монастырѡа, подчінѡннѡхъ себѣ монахѡвъ ѡбѡгающѡхъ, не въщѡетъ ѡ великнѡмъ тѡчаніемъ, илѡ нашѡдшѡ не воспріимѡтъ, и не потрѡдѡитѡа прилѡчнѡмъ и недѡгѡ ѡ ѡбѡтѡтѡвѡющнѡмъ врачѡствѡмъ возстанѡвѡти и оукрѡпѡити пѡдшаго: таковоѡ свѡтѡй собѡръ ѡпредѣлилъ подѡргѡти ѡдѡченію ѡ чіннѡтѡвъ. Ибо ѡще имѡющіи въ смѡтрѡвнѡи безлѡбѡснѡа жѡвѡтнѡа, вознерадѡвъ ѡ стѡдѡ, не ѡстѡвѡлетѡа

2. правило:

Пошто се неки приказују да живе монашким животом, а заправо не због тога да служе Богу чистим срцем, него да би кроз монаштво задобили славу благочестивости и да лакше могу остварити неке своје жеље (јер они, само што су им власи пострижене, настављају да живе по својим кућама и не држе се никаквих монашких завета), то свети Сабор наређује: да се нико не може удостојити монашког чина ако није присутан онај који ће таквог имати да прими као послушника, те имати над њим имати старање о душевном спасењу; и то нека је човек богољубив, међу старијим у манастиру, способан да спасе душу која се Богу Приводи. Нађе ли се који, да је некога постригао без присуства игумана, који ће имати да га прими као послушника, такав нека буде свргнут јер је поступио против правила и руши монашке прописе; а онај који је неправилно и противно реду пострижен, нека се преда на послушање у онај манастир у који га одреди надлежни епископ. Неразумна и несмотрена пострижења понижавају монашки чин, и доводе до тога да се хули име Христово.

3. правило:

Просуђено је да се има отклонити још једно зло које се често дешава, а на које се, због немарности и небрижности, не обраћа довољно пажње. Ако, дакле, неки настојатељ манастира не буде хтео да са највећом марљивошћу тражи монахе који су му потчињени, онда када ови оду, или их не прими, када их нађу, и не узме на себе обавезу да их на прави начин поново поврати истинском монашком животу, свети Сабор наређује: да се такви подвргну одлучењу, јер ако онај, који води неразумну животињу, занемари стадо и остане некажњен, како онда не подвргнути казни због дрскости онога који је на себе примио пастирску дужност над стадом Христовим, и својом

БЕЗЪ НАКАЗА́НІА: ЧТО ПРІА́ВШІЙ ПЛѢТЫРКОЕ НАЧА́ЛЬСТВО
НАД ПЛѢТВОЮ ХРІ́ТОВОЮ, И СВОИМЪ НЕРАДѢНІЕМЪ И
ЛѢНОСТІЮ РАСТОЧАЮЩІЙ СПАСѢНІЕ НѢХЪ, КАКЪ НЕ
ПОДВѢРГНЕТСЯ НАКАЗА́НІЮ ЗА СВОЮ ДѢРЗОСТЬ;
ПРИЗЫВА́ЕМЫЙ ЖЕ ВОЗВРАТІ́ТНЕСА МОНА́ХЪ, Я́ЩЕ НЕ
ПОВННѢТСА, ДА ВЪДѢТЪ ШЛѢЧЕНЪ ЕПІ́СКОПОМЪ.

ПРЯ́ВНО ̑.

МНОГООБРА́ЗНУ ОУСІ́НБЛЕНА ЛѢКА́ВЫЙ ПРИБЕ́РТИ ВЪ
ПОНОШѢНІЕ ДОСТОЧТІ́МЫЙ МОНА́ШЕСКІЙ О́БРАЗЪ, И
НАШЕЛЪ ДАА СЕГѠ БЕЛІ́КОЕ ПОСО́БІЕ ВО ВРЕ́МЕНИ ПРѢ́ЖДЕ
БЫ́ВШЕЙ Е́РЕСИ. И́БО Е́РЕСІЮ ОУГНѢ́ТЛЕМЫЕ
МОНА́ШЕСТВЮЩІЕ, ОУСТАВЛѢ́А СВОИ О́БНѢ́СЛН,
ПЕРЕСЕ́ЛЕНСА ВЪ ДРѢ́ГІА, А НЕКО́ТОРЫЕ И ВЪ ЖИ́НЦА
МІ́РСКІХЪ ЛЮДЕ́Й. Но ЧТО ДѢ́ЛАИ О́НН ТОГДА́ РА́ДН
БЛАГОУ́ЧЕТІА, И ЧТО ПО СЕМѸ́ ДѢ́ЛАЛО НѢХЪ ДОСТО́ЙНЫМ
ОУБЛАЖѢ́НІА: ЧТО ШЕРА́ЦАЛСА ВЪ БЕЗРА́ЗУДНЫЙ О́БЫЧІЙ,
ІАВЛѢ́ЕТЪ НѢХЪ ДОСТО́ЙНЫМ ПОСМѢ́АНІА. И́БО Е́ЩЕ И
НЫ́НѢ, КОГДА́ БЛАГОУ́ЧЕТІЕ ПОВЕ́АДЪ ОУ́ЖЕ
РАСПРОСТРАНІ́ЛОСЪ, И ЦРЬКОВЬ ИЗБА́ВЛЕНА ШЪ СОБЛѢ́ЗНУВЪ,
ШХО́ДАТЪ НЕКО́ТОРЫЕ ИЗЪ СВОИ́ХЪ МОНАСТЫ́РЕЙ, И, КА́КЪ
НЕКІ́Й НЕДѢ́РЖИ́МЫЙ ПОТО́КЪ, ТѸ́ДА И Ю́ДА ОУ́КЛО́НАЛСА
И ПЕРЕЛІ́ВЛЕНА, НЕПОЛНѢ́ЮТЪ О́БНѢ́СЛН МНО́ГІМЪ
НЕБЛАГООБРА́ЗІЕМЪ, ВНО́СЯТЪ СЪ СОБО́Ю БЕЛІ́КІЙ
БЕЗПОРѢ́ДОКЪ, И БЛАГОУ́ЧЕ́НІЕ ПОСЛѢ́ША́НІА
РАЗСТРО́НВЮТЪ И РАЗРѢ́ШАЮТЪ. ПРЕРѢ́КАА НѢХЪ
НЕПОГО́ДНОЕ И НЕПОКО́РНОЕ СТРЕМЛѢ́НІЕ, СВА́ТЫЙ
СОВО́РЪ ОУПРЕДѢ́ЛІА: Я́ЩЕ КОТО́РЫЙ МОНА́ХЪ, ШЕ́ЖАВЪ
ИЗЪ СВОЕ́А О́БНѢ́СЛН, ПРЕРѢ́ЧІНЪ ВЪ ДРѢ́ГІЙ МОНАСТЫ́РЬ,
ИЛИ ВЕ́ЛНТЪ ВЪ МІ́РКОЕ ЖИ́НЦЕ: ТАКОВЫ́Й, РА́ВНУ И
ПРІА́ВШІЙ Е́ГѠ, ДА ВЪДѢТЪ ШЛѢЧЕНЪ ШЪ О́БЩЕ́НІА
ЦРЬКОВНА́ГУ, ДОКО́ЛѢ Е́ЖАВШІЙ НЕ ВОЗВРАТІ́ТНЕСА ВЪ
О́БНѢ́СЛН, ИЗЪ КОТО́РОЙ ПРЕРѢ́ЗНУ ОУ́ДА́ЛЕНА.
ВПРО́ЧЕМЪ, Я́ЩЕ ЕПІ́СКОПЪ НЕКІ́НЪХЪ ИЗЪ МОНА́ХУВЪ,
СВНДѢ́ТЕЛЬСТВУЕМЫ́ХЪ ВО БЛАГОУ́ЧЕТІИ И ЧЕ́СТНОСТИ
ЖИТІ́А, КОГХО́ЩЕТЪ ПРИБЕ́РТИ ВЪ ДРѢ́ГІЙ МОНАСТЫ́РЬ,
РА́ДН БЛАГОУ́СТРО́НСТВА О́БНѢ́СЛН, ИЛИ ЖЕ
ЗАБЛАГОРА́ЗУДНЪ ПОСЛА́ТН И ВЪ МІ́РСКІЙ ДО́МЪ, РА́ДН
СПАСѢ́НІА ЖНЕ́ДЦНЪХЪ ВЪ НЕ́МЪ, ИЛИ БЛАГОУ́ЗВО́ЛНЪ
ПОСЛА́ВНТН ВЪ ИНО́МЪ КАКО́МЪ МѢ́СТѢ: ЧРЕ́ЗЪ СІ́Е НЕ
ДѢ́ЛАЮТЪ ВНО́ВНЫМН, НИ СІ́Н МОНА́ШЕСТВЮЩІЕ, НИ
ПРІ́ЕМАЮЩІЕ НѢХЪ.

лешошћу и нерадом не води рачуна о њиховом
спасењу?

4. правило:

На много је начина нечастиви настајао да наведе
срамоту на монашки чин, и најпогоднију прилику
за то нашао је у време јереси која је настала. Јер,
угњетавани од те јереси, монаси су морали
остављати своје манастире и прелазити у друге, а
понекад и у куће лаика. Али, што су тада ради
благочешћа чинили монаси, и због чега су
нарочито били уважавани, доцније је прерасло у
неразумни обичај и ставило их је на ругло. Јер,
ето, и сада када је благочешће утврђено и
слободно, и када се Црква ослободила од
саблазни, неки ипак излазе из својих манастира, и
попут неке бујице иду сад тамо, сад овамо,
испуњавајући манастире (обитељи манастира)
разним неупутностима, проузрокујући велике
нереди и понижавајући узвишено послушање. Да
би се прекинуло то њихово непокорно
стремљење, свети Сабор наређује: да ако неки
монах побегне из свог манастира, и пресели се у
други (манастир), или се настани у неку световну
кућу, такав мора бити одлучен заједно са оним
који га је примио, све дотле док тај, који је
побегао, не буде поново у свом манастиру из кога
је утекао. Ако је у осталом епископ осведочен о
побожности и чистоти живљења неких монаха,
пак хтедне да их премести у други манастир ради
његовог утврђења, или нађе за сходно да их
пошаље и у неки световни дом ради спасења оних
који у њему живе, или просуди да их настани на
неко друго место, у том случају не потпадају осуди
ни они који их примају, нити сами монаси.

ПРА́ВНО ҃.

Ѡбрѣтѣмъ, ѡкѡ ѡречѣнїа ѡ мїра, безъ раздѣженїа и испытанїа, многѡ бредѡтъ монашекомѡ благочїнїю. Ибо нѣкоторые ѡпрометчїкѡ поверѡютъ себѡ въ монашекое жїтїе, и пренебрегши строгостъ и трудѡ подвижничества, инѡва бѣдственнѡ ѡбращаюцца къ плотоудѡдной и сластолюбивѡй жїзни. Тѡгѡ радн свѡтїи собѡръ ѡпредѣлиа: никѡгѡ не сподобѡти монашекагѡ ѡбразѡ, прѣжде нежели трехлѣтнее времѡ, предѡстѡбленное имъ дѡ испытанїа, ѡбнѣтъ и хъ спѡсобнымн и дѡстоїнымн такобѡгѡ жїтїа, и иѣ повелѣа собѡръ всемѣрнѡ хранїти, рѡзвѣ когдѡ приключїшасѡ нѣкаѡ тѡжкѡа болѣзнь, понѡднѣтъ сократїти времѡ испытанїа, илн рѡзвѣ ктѡ бѡдетъ мѡжѡ благоговѣйный, и въ мїрекомѡ ѡдѣлнн прѡвождѡщїи жїзнь монашекѡю. Ибо дѡ такобѡгѡ мѡжѡ къ совершенномѡ испытанїю дѡвѣетъ и шестимѣсячнїи грѡкѡ. Ице же ктѡ постѡпнѣтъ вопрекн семѡ: то и гѡменѡ, по лишѣнїи и гѡменства, сѡтѡнїе подчїненности да послѡжитъ наказанїемъ за ѡтѡплѣнїе ѡ порѡдка: постѡпнѣшїи же въ монашество да предѡтѣа въ дрѡгїи монастырь, въ котѡромѡ стрѡгѡ соблюдетѣа ѡутѡбѡ монашекїи.

ПРА́ВНО ҃.

Монахи не должнѡ имѣти ничегѡ собственнагѡ, но все имъ принадлежѡщее да ѡтѡверждѣтѣа за монастыремъ. Ибо блаженнїи ѡбѡ ѡ вѣрѡующихъ во хрїстѡ, и предѡставляющихъ собѡю ѡбразѡ монашекагѡ ѡбщегїтїа, глаголетъ, ѡкѡ нн ѣдннъ чтѡ ѡ имѣнїи своихъ глаголаше своѡ бѡгн, но еѡхъ имъ все ѡбща. Посемѡ желѡющимъ монашествѡвати предѡставляетѣа свобѡда завѣщѡвати ѡ имѣнїи своѡмъ прѣжде, и передавати ѡное, какнмъ бохѡтѡтъ лицѡмъ, котѡрымъ, тѡ ѣсть, законъ не возбранѡетъ. Ибо по вѡтѡплѣнїи въ монашество, монастырь имѣетъ властъ надъ вѡемъ и хъ имѡществомъ, и имъ не предѡстѡблено распорѡжѡти ничѣмъ собственнымъ, нн завѣщѡвати. Ице же ктѡ ѡбращѣтѣа ѡтѡволющїи себѣ нѣкое стѡжанїе, не предѡстѡбнѡ ѡнагѡ монастырю, и порѡкоцѣннїи стѡратн любѡстѡжанїа: ѡ такобѡгѡ и гѡменъ, илн ѣписѡпѡ да бѡзметъ ѡное стѡжанїе, и, въ прїсѡтствїи многнхъ прѡдѡвъ, да рѡдѡетъ ннцѡмъ и нѡждѡющимъ. И тѡгѡ, ктѡ положнѡ въ ерѡцѣ

5. правило:

Сматрамо да непромишлена и неиспитана уклањања од света много сметају добром монашком животу. Јер неки, сасвим несмотрено, себе одвлаче у монашки живот, пак занемаривши строгост и труд подвижништва, после се поново враћају плотском и сластољубивом животу. Због тога, свети Сабор наређује: да не треба удостојити монаштва никога док не буде три године искушеник, и не покаже се да је достојан таквог живота; и уједно Сабор налаже: да се на овај начин ово мора строго пазити, осим случаја, ако наиђе нека тешка болест која приморава да се скрати време искушеништва, или пак, како је човек побожан, који је и у оделу световњака живео монашким животом, јер ради потпуног искушеништва таквог човека довољно је и шест месеци. А који поступи против овог правила: игуман, пошто буде лишен свог положаја јер је нарушио ред, нека му буде за казну то што ће бити стављен у положај потчињенога, а дотични монах нека се премести у други манастир, где се у тачности чува монашки поредак.

6. правило:

Монаси не могу имати ништа свога, него све њихово мора бити уступљено манастиру. Јер, блажени Лука каже о онима који верују у Христа, и који служе примером монашке установе, да ни један није тврдио за имање своје да је његово, него им је све било заједничко (погл. Дела ап. 4, 32). Према томе, који желе да ступе у монаштво, даје им се слобода да пре тога расподеле свој иметак, и да га уступе оним особама којима то желе, само ако су законом признате јер, пошто ступе у монаштво, тада манастир постаје власник свега; нити је пак њима допуштено да управљају или некако расподељују (иметком). Нађе ли се ко да је за себе задржао некакав посед, који је морао уступити манастиру, и да је савладан лакомством, игуман или епископ нека му тај посед одузму, пак нека га пред многима прода и подели међу сиротињом и онима који требају помоћ. Који пак смисли, као онај некадашњи Ананија, да утаји некакав посед, свети Сабор наређује: да се има уразумити прописаном казном. По себи се разуме, да свети Сабор сматра све оно, што установљује по питању монаха, да то исто мора важити и у погледу монахиња.

своёмъ, подобенъ древнемъ Ѿномъ ѿнаѿнѣ, оутѣити ѿ
стѣжѣнїе, свѣтѣнъ соборъ ѡпредѣлилъ вразумити
приличною ѣпитѣмїею. Иѣно же ѣсть, ѣкѡ
постановленныа свѣтѣмъ соборомъ прѣвнла ѡ
монахахъ, прѣведнымъ признѣлъ Ѿнъ соблюдатн ѿ
женыхъ монашествоущихъ.

ПРАВИЛО 3.

Видимъ, мнѡгѣа ѣпискѡпѣн вх оупѣдѣ, ѿ вх
Ѿпѣиорити совершеннаго запѣтѣнїа ѡ того, что
предстоѣтели Ѿныхъ трѣбѣемое Ѿными попечѣнїе ѿ
тѣпѣнїе ѡбращаютеа на созидѣнїе нѡвѣхъ монастырей,
ѿ истоциѣа ѣпискѡпѣн, ѿ оухищѣѣа прибоѣнїе
доходѣвх, старѣютѣа ѡ приращѣнїи монастырей.
Того ради свѣтѣнъ соборъ ѡпредѣлилъ: да не вѣдетъ
позволено никомъ ѿз ѣпискѡпѣвхъ созидати
Ѿбоѣннаго дѣла монастырѣа, кѡ разорѣнїю своѣа
ѣпискѡпѣн. Иѣце же кѡ ѡбращѣтѣа дѣрзѡущїи на ѿе:
таковѣнъ да подвергнетѣа приличною ѣпитѣмїею, ѿ ѣго
нѡвое построѣнїе, ѣкѡ не полѣнѣше дѣже
прѣвнльнаго начѣла кѡ томъ, что бы монастыремъ
быти, да причѣслѣтѣа кѡ ѣпискѡпѣн, кѣкѡ ѣа
сѡбственностѣ. Иѣо ничѣто вкѣрѣшеѣа, вопреки
закѡнъ ѿ порядѣв, не мѡжетъ вѡсхушѣити себѣ
прѣмѣщѣтѣа дѣлѣ, произведенныхъ соглѣнѡ ех
прѣвнламин.

ПРАВИЛО ѿ.

Бжѣтѣвенное ѿ свѣщенное прѣвило свѣтѣхъ ѿпѣтѣл
признаѣтъ ископѣнхъ сѣмѣхъ сеѣа за сѣмѣнїцѣа, ѿ
ѣце ѣтъ свѣщенникѣн, ѿзверѣтѣа, ѣце ли же не
ѣтъ, заграждѣтѣа ѿмѣ вѡсхождѣнїе вх свѣщенство.
Ѿидѣл ѣвнымъ стѣнѡвнѣа, ѣкѡ, ѣце ископѣнїи
сѣмѣхъ ѣтъ сѣмѣнїцѣа, то ископѣнїи дрѣдѣго,
безъ сѣмѣнїа, ѣтъ оубїицѣа. Мѡжно же прѣведнѡ
рѣчнѣ, ѣкѡ таковѣнъ ѡкорѣлѣтѣа ѿ сѣмоѣ созидѣнїе.
Того ради свѣтѣнъ соборъ ѡпредѣлилъ: ѣце кѡтѡрымъ
ѣпискѡпѣмъ, ѿнѣ прѣвѣтѣрѣмъ, ѿнѣ дѣакѡнѣмъ, ѡблѣченѣ
вѣдетъ, ѣкѡ ѡскопѣлъ кѡгѡ лѣбо вѡверѣнѡ ли, ѿнѣ
чрѣзъ побѣлѣнїе: таковѣнъ да подвергнетѣа ѿзверѣнїю
ѿзъ своѣгѡ чїна: ѣце же мѣрѣнїнѣ, да ѡлѣнѣтѣа ѡ
Ѿбѣнїа церѣвѣнаго, рѣзѣѣ приключѣшѣаѣа
болѣзнь приидѣтѣа кѡ ѡскопѣнїю болѣцаго. Иѣо
кѣкѡ пѣрвое прѣвило ѿкѣнѣкаго собѡра.
подверѣнїиѣа ѡрѣченїю члѣнѡвхъ по болѣзни, не
наказѣтѣа ради ѿхъ болѣзни: тѣкѡ ѿ мѣнѣнѣ
свѣщенникѡвхъ, побѣлѣнїиѣа болѣцѣмъ

7. правило:

Примѣуѣмо да многе епископїе опадају, и да
им прѣти опасност од тога да буду потпуно
угашене због тога што ѿихови предстоѣтели све
своје старање и настоѣање улажу у подизање
новихъ монастыра, пак поткопавајући епископїе, и
смишљајући како да за себе присвоје приходе
монастыра, о томе се само брину да се монастыри
што више умноже. Због тога свети Сабор наређује:
да никакав епископ не сме подизати свој нови,
особни монастыр а на штету своје епископїе. Који
се затекне да се на то усудио, нека се подвергне
одговарајућој казни; оно пак, што је он изнова
подигао, пошто по самој основи не може бити
признато за монастыр, нека пређе у својину
епископїе. Јер ништа од оног што против закона
и реда бива, не сме бити на уштрб онога што је
установљено правилима.

8. правило:

Божанствено и свештено правило светих Апостола
сматра самоубицама оне који себе кастрирају, и
свргава их ако су свештеници, а ако нису,
забрањује им да ступају у свештенство. Из тога
јасно проистиче да ако је самоубица онај који себе
кастрира, тада је убица онај који кастрира другога,
јер може се сасвим оправдано тако и назвати јер
вређа, (повређује) творевину. Због тога свети
Сабор наређује: да ако се неки епископ или
свештеник или ђакон затекне да је некога
кастрирао, било својом руком, било ѿеговим
налогом, такви морају подлѣћи свргнућу. А ако је
реч о лаику, нека се одлучи. Од овога се одступа
ако се утврди да је била реч о некој болести која
приморава да се болесник подвергне операцији.
Јер, као што прво правило Никејског сабора не
кажњава оне који су се у болести подвергли
хируршком захвату због болести, тако и ми не
осуђуѣмо свештенике који наложе да се неки
болесници подвергну операцији, нити
окривљуѣмо лаике који су у болести, својом
руком, сами себе кастрирали, пошто се такав
поступак сматра леком против болести, а не
завером против творевине или изругивањем.

ѡскоплѣтисѧ, не ѡсѣждѣемъ, ни мѣрѣмъ, своерѣчию
пронзводѣщихъ ископлѣнїе, неשבеннѣемъ: поелнѣ
прнзнаемъ еѣ брачевѣнїемъ ѡ болѣзни, а не
слодѣхншрѣнїемъ протнѣдѣ тѣлн, нлн предосѣждѣнїемъ
тѣборческомѣ дѣнствїю.

ПРАВИЛО ѧ.

Ѣптольское ѡ бж҃етвенное правнло подверглетъ
нзверженїю свѣщеннкѡвъ, дерзѣющихъ бн҃ти
вѣрныхъ согрѣшнвшнхъ, нлн невѣрныхъ нанѣшнхъ
ѡбнѣдѣ. Оѣхнщрѣющїеѧ оѣгодн҃ти своелѣ гнѣвѣ, ѡ
превращѣющїе ѡптѡльскѣ оѣтановлѣнїѧ, раздѣлѣютъ
еѣ тѡкмѡ ѡ бн҃щихъ своерѣчию, хотѣѡ ѡное правнло
ннчегѡ тѡкѡгѡ не назнѣменлетъ, ѡ правнн смѣслъ
тѣкмѡ раздѣлѣнїе не полдѣлетъ. Нѣко по нѣтннѣ бѣло
бы нерѣдѣдн҃тельно ѡ вельмѣ погрѣшн҃тельно, ѡце
бы нанѣшнн своерѣчнмъ бн҃нїемъ трн нлн четѣре
оѣдѣрѣ, подверглетъ былъ нзверженїю, а междѣ тѣмъ,
по дѣннѡй своелѣ бн҃ти посрѣдѣкомъ повелѣнїѧ,
протѣршнн нѣтѡзѣнїе до жерѣтѡкѡстн ѡ до смѣртн
ѡстѣлѣсѧ бы ненакѣзаннымъ. Нѣтѣкмѡ поелнѣ
ѡнмъ правнломъ ѡпредѣлѣетѣ наказѣнїе за бн҃нїе
бѡбщѣе: тѡ ѡ мѣ соглѣнѡ ѡпредѣлѣемъ. Подѡблетъ
бѡ свѣщеннкѣ бж҃нѡ враздѣлѣннн не блгѡнрѣвнѡго
нарѣвлѣнїѧмн ѡ оѣвѣщѣнїѧмн, нногдѣ же ѡ
цр҃ковнмн ѣптѣмѣмн, а не оѣстремлѣтнѣѧ на
тѣлѣѡ челѡвѣческѣѡ ѡ бн҃чѣмн ѡ оѣдѣрѣмн. Ѣце же
нѣкѣе бѣдѣтъ совершѣннѡ непокорнѣѡ, ѡ враздѣлѣнїю
чрезѣ ѣптѣмн не полдѣшнн: тѡковнхъ ннктѡ не
взбернѣлетъ враздѣлѣннн предѣнїемъ сѣдѣ мѣстнхъ
граждѣннкнхъ начѣлннкѡвъ. Понѣже пѣтѣмъ
правнломъ ѡнтѡхннѣкагѡ собѡра постанѡвлено,
пронзводѣщихъ вѣ цр҃квн вѡзмѣнїе ѡ крѣмѡлы
ѡвращѣннн кѣ порѡдѣѡ внѣшннѡ блѣстїю.

ПРАВИЛО ѣ.

Ѣвнѡ предѣлѣшнѣѡ стрѣтѣмъ свонмъ не тѡкмѡ не
оѣжѣлѡтѣѡ наказѣнїѧ, ѡпредѣлѣемагѡ свѣщеннмн
правнлѣмн, но дерзнѣлн дѣже рѣгѣтнѣѡ надѣ ѡнмн.
Нѣко ѡнн превращѣютъ ѡнѡѡ, ѡ, рѣдн стрѣтнѣѡ болн
своелѣ, ннказѣютъ смѣслъ нхъ, дабы, по нзбѣтѣѡ
стрѣтнѣѡгѡ ѡбѡлѣщѣнїѧ, кѣкѣ рѣчѣѡ грнгрѣемъ
бѣгѡслѡбѡмъ, слѡ кѣзѣлѡсь оѣ ннхъ не тѡлкѡ не
ѡсѣдн҃ннѣемъ, но дѣже бж҃етвеннмъ. Ѣптольское
правнло глаголѣтъ: создѣѡ злѣтнн нлн рѣбрѣннн
ѡсвѣщенннн, нлн зѡвѣсѣѡ, ннктѡ оѣже да не бѡзметъ
на своѡ оѣпотрѣблѣнїе: беззѡкѡннѡ бѡ ѣтѣѡ. Ѣце же

9. правило:

Пошто апостолско и божанствено правило
подвр҃гава свргнуѣу свештенике који се усуѣују да
туку вернике када ови нешто погреше, или
невернике када се нечему злобно успротиве, то
неки чннеѣи то како би најлакше задовољили свој
гнев, изврѣу апостолске наредбе и односе ово
само к онима који својом руком туку, мада нити
правило такво шта напомиње, нити се по здравом
смислу ово на овај начин може разумети. Јер би
заиста било нескладно и веома неупутно свргнути
некога због тога што је он са три или четири
ударца својом руком некога ударио, а са друге
стране оставити без казне онога који је по некој
власти наредио да се претуче неко од стране
неких других људи, те доводи своју освету до
свирепости, па неретко и до смрти. Због тога,
пошто се оним правилом кажњава свако бијење,
то исто и ми установљујемо. Јер треба да
свештеник Божји упуѣује онога који се не влада
како треба поукама и опоменама, а понекад и
црквеним казнама, али никако бичевањем или
неким другим ударцима по његовом телу. Има ли
пак таквих који никако не желе да се покоре кроз
црквене казне, нико не спречава да се такви
предају грађанском суду; јер и 5. правило
Антиохијског сабора наређује да они који стварају
буне у Цркви, имају се довести у ред уз помоћ
световне власти.

10. правило:

Који себе предају страстима, не само што се после
не боје казне која је установљена светим
правилима, него се чак усудише и да их вређају,
јер изопачују света правила, и да задовоље своје
страсти, тумаче их по својој вољи, тако да у
страсном заносу, по речима (светог) Григорија
Богослова, не само што се зло код њих не показује
заслужним осуде, него сматрају да је то чак и
нешто похвално, постоји апостолско правило које
каже: „сасуд који је посвећен, био он златан или
сребрн, или тканина, нека то нико не узима за
домаћу употребу јер је то незаконито дело; а ако
се неко затекне у томе, нека буде кажњен

кѣѡ въ сѣмъ оубѡтѣренъ вѣдетъ: такоуѡи да
накажетѣ ѡлѣченіемъ. Сѣ правило, ѡзлагла къ
своемѣ ѡправданію въ беззаконіяхъ, ѡнѣ глаголютъ,
ѡкъ не должно ѡдѣти достѡйными ѡзверженіа
тѣхъ, кѡн достѡтѣимое ѡблеченіе свѣтъа трапѣзы
претѡраіютъ въ собствѣнный хѣтѡнъ, ѡнѣ въ нѣкъю
ѡнѡю ѡдеждѣ, ни даже тѣхъ, кѡн свѣтъю чашѣ, ѡ
нечѣтѣ! ѡнѣ свѣщенны дѣкозъ, ѡнѣ подобное сѣмѣ,
ѡзвѣнѡютъ на своѡ потрѣбѣ, ѡнѣ ѡзвернѡютъ. ѡбо,
глаголютъ ѡнѣ, правило справедливѣмъ признаѣтъ
впѣлюющъхъ въ сѣ прѣстѡплѣніе подвергѣти ѡлѣченію,
а не ѡзверженію. Но кѣѡ мѡжетъ снѣти стѡль
бѣлѡе кощѣство ѡ нечѣтѣ; ѡбо правило
подвергѣтъ ѡлѣченію взнѣлюющъхъ ѡсвѣщенное
тѡкмѡ да оупотрѣленѣа, а не совершеннѡ
похнѣлюющъхъ: а ѡнѣ ѡ рѣхнѣлюющъхъ свѣтъа
свѣтъихъ, ѡ свѣтѡтѣтѣвѣющъхъ ѡсѡбождѡютъ ѡ
ѡзверженіа, тѣкже ѡзвернѡющъхъ достѡтѣимѣе
дѣкозѣ ѡнѣ свѣтъа чашѣ, оупотрѣленіемъ да
ѡбывковѣннѣхъ брѣшенъ по своемѣ рѡзѡждѣнію,
признаютъ не подлежащѣмъ ѡзверженію, тѡгда кѣкъ
сѣ сѣтъ ѡбное ѡзверненіе, ѡ ѡчевѣдно, чѣѡ сѣ
дѣлющѣе подлежатъ не тѡкмѡ ѡзверженію, но ѡ
внѣтѣ крайнѡгѡ нечѣтѣа. Тѡгѡ рѣдѣ свѣтъѡи собѡръ
ѡпрѣдѣлѡлѣ: тѣѣ, кѡн свѣтъю чашѣ, ѡнѣ дѣкозъ, ѡнѣ
лжнѣцѣ, ѡнѣ достѡтѣимое ѡблеченіе трапѣзы, ѡнѣ
глаголемѣи бѡздѣхъ, ѡнѣ кѡкѡи бѣ тѡ ни бѣло ѡз
находѣющъхъ въ ѡлтарѣ свѣщеннѣхъ ѡ свѣтъихъ
сѡдѡшѡвъ ѡнѣ ѡдеждѣ, вѡхнѣтѣ да собствѣннѡ
корыстѣти, ѡнѣ ѡбратѣтъ въ оупотрѣленіе не
свѣщенное, да подвергнѣтѣа совершеномѣ
ѡзверженію ѡз своегѡ чнѡа. ѡбо сѣдно ѡз снѣхъ сѣтъ
ѡзверненіе свѣтъѡи, а дрѡгѡе свѣтѡтѣтѣво. ѡ
взнѣлюющъхъ да сѣбѣ ѡнѣ да дрѡгнѣхъ, на не
свѣщенное оупотрѣленіе, сѡдѡы ѡнѣ ѡдѣждѣ, внѣтѣ
ѡлтарѣ оупотрѣблѣсѣмѣа, ѡ правило ѡлѣчѣетъ, ѡ
мѣ кѡпнѡ ѡлѣчѣемъ: совершеннѡ же похнѣлюющъхъ
ѡнѣа подвергѣемъ ѡдѣждѣнію свѣтѡтѣтѣсѣвъ.

ПРАВИЛО ѡ.

Прѣвѣтѣрѡвъ, ѡнѣ дѣакѡнѡвъ, прѣѣлюющъхъ на сѣбѣ
лѣрсѣа начальствѣннѣа должнѡсти ѡнѣ попѣчѣнѣа,
ѡнѣ въ домѣхъ лѣрсѣихъ начальствѣннѣхъ лицъ звѣнѣ
оуправнѣтелѣ, бѣѣтѣсѣннѣа ѡ свѣщеннѣа правнѣа
подвергѡютъ ѡзверженію. Тѡ же ѡ мѣ потѣверждѣа
ѡ ѡ прѡчнѣхъ, принадлежѣющъхъ къ клѣрѣ,

одлученѣм". Навѡдеѡи ово за оправданѣе своѡих
недела, ѡнѣ кажѡ да не треба смѡтрати да сѡ
заслужнѣ свргнѣа ѡнѣ кѡи часнѣ покрѡвѡчъ свѣте
Трѣпе за прѣтѡре у деѡ своѣе ѡдеѣе, па чѡк ни ѡне,
кѡи свѣти Путир ѡнѣ Дѣскѡс ѡнѣ неку другу сѡсуду
зѡмајѡ за своѣе потребе, ѡнѣ ѡх ѡскрѡвѡлѡу јер,
како кажѡ, правило нареѣује да ѡнѣ кѡи се у тѡме
зѡтекну мѡрајѡ подлеѡи одлучѣу а не ѡ свргнѣу.
Има ли такогѡ кѡи ѣе поднѣти тако безѡкоѣе?
Правило подѡврѡа одлучѣу ѡне кѡи тек само
зѡму на употребу ѡсѡвѣненѡ стѡр, а не кѡи ѡх са
сѡм ѡтѡмаѣемъ присѡајѡ за себе; мѡѣутѡм, ѡви
ѡтѡбајѡ од свргнѣа ѡнѣ ѡне кѡи грабе ѡнѣ
сѡтогрднѡ краду свѣтѡиу, ѡ смѡтрајѡ да не
подлежу свргнѣу ѡнѣ кѡи часнѣ Дѣкосѣ ѡнѣ
сѡте Путире употребѡвајѡ по Сѡѡѡѡ воѡи за
ѡбичнѡ посуѣе; мада је тѡ јѡвнѡ скрѡвѡлѣне, ѡ
ѡчитѡ је да свѡки кѡи тѡ ради, потѡда не само
свргнѣу негѡ пада ѡ у најѡѡе безѡкоѣе. Зѡгѡ тѡга
сѡте Сѡбор нареѣује: да потѡнуѡ свргнѣу
мѡрајѡ битѣ прѣдати ѡнѣ кѡи зѡгѡ своѣе корѡсти
пѡнесѡ, ѡнѣ на неки другу начѡнъ зѡупотребе
сѡте Путир, Дѣскѡс, Кѡшичицу, часнѣ Прѣкрѡвѡчъ,
Вѡздѡх ѡнѣ бѡло штѡ друго од свѣштѣннѣхъ сѡсудѡ
ѡнѣ ѡдеждѣ кѡе сѡ у ѡлтарѡ. Јер, ово се зѡе
ѡскрѡвити, а ѡно покрѡсти (порѡбити) свѣтѡиу. ѡ
каѡ штѡ правило подѡврѡа одлучѣу ѡне, кѡи за
себе ѡнѣ за другѣ зѡмајѡ сѡсудѣ ѡнѣ ѡдежде кѡе
служѣ вѡн ѡлтарѡ, ѡсто тако ѡ мѣ такѡе
одлучѡјѡ; а ѡне кѡи тѡ укѡраду, подѡврѡаѡ
ѡсудѡ каѡ ѡне кѡи краду свѣтѡиу.

11. правило:

Бѡжанствѣна ѡ свѣта правнѣа подѡврѡајѡ
свргнѣу свѣштѣникѣ ѡнѣ ѣакѡне кѡи се бѡѡ
некимъ свѣтѡвнѣмъ посѡвѡима ѡнѣ служѡбама ѡнѣ
тѡзѡ. надѡзираѣемъ у куѣама свѣтѡвнѣхъ
властѣи. Потѡврѡујѡи ово, ѡ мѣ устанѡвѡјѡѡ
ѡнѣ у погледѡ остѡлѣхъ кѡи сѡ уврштѣнѣи у
клѡр: ѡко неки од ѡихъ приступѣи неку
сѡтѡвнѡјѡ служѡбѣ, ѡнѣ се прѡхѡвати

ѡпредѣлаемъ: ѡце ктѡ ѡзъ нѣхъ вѣтѣшнѣхъ въ мѣрѣхъ
начальствѣнныхъ должнѣхъ, ѡнъ въ домѣхъ
начальствѣнныхъ лицъ, ѡнъ въ градскихъ
предмѣстїахъ прїиметъ на себѣ званїе ѡуправителя:
таковѣи да ѡзженетъ ѡзъ своегѡ клира. Ибо, по
реченномъ ѡ самагѡ хрїста истиннагѡ бѣа нашего, ѡ
невозмоу слобѣ, никтѡже мѡжетъ дѣла
гоподїнома работати.

ПРАВИЛО бѣ.

Свѣтѣи ѡ вселенскїи шестїи собѡрѡхъ подверглетъ
ѡзверженїю тѣхъ ѡзъ клира, котѡрые, безъ конзволенїа
епїскопа, лїтѣргїають, ѡнъ креціають въ
молїтвенныхъ храмїнахъ, вѣдѣри дома
находѣщихъ: соглѣнѡ съ сїмъ ѡ мѡ ѡпредѣлаемъ.
Ибо тогдѡ, кѡкъ свѣтїа цркви прѣвѡ прѣвнѣхъ
слобо истинны, ѡ оноѡ преподлѣтъ ѡ зацїцлѣтъ, ѡ
соблѡдетъ чѣстнѡстѣ житїа, ѡ похлѣтъ онои, не
прїачн ѡ прѣтѣпно бѣло бѣ похлѣтнн
жнѣщымъ безначлїн ѡ ненаказаннѡстн
пѡнрѣтн въ дѡмы, ѡ разрѣшѣтн благочїнїе цркви,
ѡ ѡполнѣтн онѡю мнѡгнмъ смѡщенїемъ ѡ
сѡблѣзнамн. Тогѡ рѡдн нарѡдѣцїи свѣщеннїи ѡ
бѡгодѣнствѣемнѡ собѡрѡхъ, соглѣнѡ съ свѣтїмъ
вселенскнмъ шестїмъ собѡромъ, ѡпредѣлаемъ: да
бѡдѣтъ назначаемы лїтѣргїаютье въ молїтвенныхъ
храмїнахъ, въ дѡмѣ находѣщихъ, ѡвно же сѣтъ,
ѡкѡ назначенїе сѣ дѣтѣ ѡмъ ѡ епїскопа тогѡ
мѣстѣ. ѡще же ктѡ крѡмѣ ихъ, безъ конзволенїа
епїскопа, вторгнѣтъ въ дѡмы дѣрзнетъ кондѣтнѣ
сѡвершенїа лїтѣргїи: таковѣи да ѡзвержетъ, ѡ
бѣвшїе съ нїмъ въ ѡбщїенїи да подвергнѣтѣ
ѡлѣченїю.

ПРАВИЛО гѣ.

Вселѣкѡвн похлѣвъ въ цркви хрїтѡвой сѣменѡ
сѣретїечскнхъ плѣвелъ, ѡ видѡ, ѡкѡ онѣ мѣемъ дѣ
похлѣаютьѣ ѡзъ кѡрени, вѣтѣпнѣхъ на дрѡгѡн пѣтъ
кѡзней, похлѣетѣ бездмїемъ рѡкѡльннѡкѡвъ
разрѣкѣтн тѣло хрїтѡво: ѡ ѡ сѣн сѣгѡ навѣтѣхъ
сѡвершеннѡхъ вѡсплѣлѡ, свѣтѣи собѡрѡхъ ѡпредѣлѣхъ
нѣнѣ: ѡце котѡрнѡ прѣвѣтѣрѣ ѡнъ дїакѡнъ, по
нѣкотѡрымъ ѡбвннѣнѡмъ, здрѣхъ своегѡ епїскопа,
прѣжде собѡрнѡгѡ ѡзлѣдованїа ѡ разлѡтѣнїа, ѡ
сѡвершеннѡгѡ ѡсѣженїа сѣгѡ, дѣрзнетъ ѡсѣпнѣтн ѡ
ѡбщїенїа съ нїмъ, ѡ не бѡдѣтъ вознѡнѣтн ѡмъ сѣгѡ
въ свѣщеннѡхъ молїтѣхъ на лїтѣргїахъ, по

поменутогѡ надзора у куѣама, таков се мора
исклѡчнтн из клира, јер исказанѡј и
најпоуданїѡј рѣчн Хрїста Бога нашего, ннѡ не
мѡже служнтн два госѡдара (погл. Мт. 6,24).

12. правило:

Каѡ што правило Шестѡг Васелѣнскѡг саѡара
подвергава свргнѣу онѡ клирїкѡ кѡї ѡбавлѣау
службу, или крштавау у молїтвеннм храмовнма
кѡї се налазе у куѣама, без допущѣнѣа епїскопа,
то исто установлѣујемо и мн. Јер, кад свѣта Црква
право управлѣа, и бранн рѣч истнне, и чува и
поучава часном владанѣу, бнло бн непристојно и
неблагочѣствнѡ допустнтн да онн, кѡї желе
жнветн без надзора и послушнѡстн, увлачѣнн се у
куѣе, руше добар ред Цркѡе и испуѣавау јѣ
мнѡгнм забунама и саблажнѣнїама. И зато, саѡа
свѣтн и Богом помѡгнѣтн Саѡор, саглашавауѣнн се
са свѣтнм (Шестнм) Васелѣнскнм саѡором,
установлѣујемо: да се имау сваки пут нарѡчнтѡ
ѡдрѣднтн онн кѡї ѣе ѡбавлѣатн службу
(богослужнтн) у храмовнма кѡї се налазе у
куѣама, Кѡ ѣе богослужнтн, то нека ѡдрѣдн
надлѣжнн епїскоп. А кѡї, мнѡ овнх правнла,
ѡду у куѣу и тамѡ богослужѣе, нека бѡду свргнѣтн;
онн кѡї сѡ у зајѣдннцн са таквнма, нека подлѣгну
ѡдлѣченѣу.

13. правило:

Пошто јѣ нечѡстнвн посејаѡ семе јеретнчкѡ
куѡлѣа, па вѣдѣнн да се тај куѡлѣ мѡчем Духѡ у
корѣну уннштава, кренѡу јѣ саѡа дрѡгнм путѣм, тј.
путѣм преваре и настојн да безумлѣем расѡлннѡ
расѡлѡвн телѡ Хрїстѡво. Свѣтн Саѡор, да бн на
самѡм почѣтѡу уннштнѡ ова настојања, нареѣујемо:
да аѡу у бѡдуѣе некн свѣштннѡк или ѣѡкон ѡкрнвн
сѡга епїскопа зѡг некнх престѡпа, прѣ него што
јѣ то саѡорно разлѡтѣно и испнтано, и прѣ него
што јѣ прѡтнв нстога нзрѣченѡ конѡчнѡ ѡдлѡка, те
се усѡдн прѣкннѣтн зајѣдннцу с ѣнм, и не бѡде по
преѡданѣу Цркѡе, спѡмнѣѡ ѣегово нме на свѣтнм
молїтѡма и Лнтургїн, таквн морау подлѣнн
свргнѣу и лнштн се сваке свѣштннчѡе властн.
Јер, кѡї јѣ поставлѣен у чнну свѣштннѡкѡ и

црковномъ преданіи: таковыи да подбергнетца
нзверженію, и да лишнѣтца всакиа свашенническа
честн. Нбо поставленный въз чинѣ преевѣтера, и
воуцнѣнїи есѣбѣ едѣз, митрополѣтѣмъ
предоставленный, и, прѣжде едѣз, есмъ собою
възжѣдѣти своего отца и епископа оуцнѣнїи есѣ,
не достоннъ ни честн, ниже наименованїа преевѣтера.
Послѣдующїе же таковымъ, ѣще едѣтъ нѣкїе ѿ
свашенныхъ, такожде да лишены едѣдѣтца своего
честн: ѣще же монахи или мїрѣне, да ѿлѣчатца воуце
ѿ цркви, докѣ не ѿвергнѣтца сошвенїа ехъ
раскольникамн, и не ѿвратѣтца къ своему епископу.

ПРАВИЛО дї.

ѣще котѣрый епископъ, поставлѣа предлогомъ вни
своего митрополѣта, прѣжде собораго
разсмотрѣнїа, ѿстѣпнѣтъ ѿ ѡбщенїа ехъ нїмъ, и не
едѣдѣтъ возноичнїи ѿма егѣ, по ѡбщїаю, въз
бжѣетвенномъ тайнодѣйствїи: ѿ таковымъ свашенн
соборъ ѿпредѣлѣа: да едѣдѣтъ нзложѣнъ, ѣще
тѣмъ ѿвлчѣнъ едѣдѣтъ, ѣкъ ѿстѣпнѣтъ ѿ своего
митрополѣта, и сотворнѣа расколъ. Нбо кѣждн
долженъ вѣдѣти своего мѣрѣ: и ниже преевѣтеръ да
пренебрегѣтъ своего епископа, ниже епископъ своего
митрополѣта.

ПРАВИЛО еї.

Чтѣ ѿпредѣленѣ ѿ преевѣтерѣхъ и епископѣхъ и
митрополѣтѣхъ, тѣ емое, и напѣче, приичѣтѣдѣтъ
патрїархамъ. По емъ, ѣще котѣрый преевѣтеръ, или
епископъ, или митрополѣтъ, дерзнетъ ѿстѣпнѣти ѿ
ѡбщенїа ехъ своимъ патрїархомъ, и не едѣдѣтъ
возноичнїи ѿма егѣ, по ѿпредѣленномъ и
оуцнѣнїемъ чинѣ, въз бжѣетвенномъ
тайнодѣйствїи, но прѣжде собораго ѿглшнїа и
совершеннаго възжѣдѣнїа егѣ, оуцнѣнѣтъ расколъ:
таковымъ свашенн соборъ ѿпредѣлѣа быти
совершенно възжѣдѣтца всакиа свашенства, ѣще тѣмъ
ѿвлчѣнъ едѣдѣтъ въз емъ беззаконїи. Кпрѣчемъ еїе
ѿпредѣленѣ и оутвержденѣ ѿ тѣхъ, кон, под
предлогомъ нѣкоторыхъ ѿбшнїи, ѿстѣпнѣтъ ѿ
своихъ предтодѣтелей, и тѣорѣтъ расколы, и
расторѣнѣтъ едїнство цркви. Нбо ѿдѣлѣнїе ѿ
ѡбщнїа ехъ предтодѣтелемъ, рѣдн нѣкїа ереси,
възжѣдѣнныа свашенн соборамн или отцѣамн, когдѣ,
тѣ есѣтъ, онъ проповѣдѣдѣтъ ересь всенарѣднъ, и
оуцнѣтъ онѣ ѿкрытъ въз цркви, таковые ѣще и

присваја себи суд митрополѣта, и пре суда окриви
сам по себи свог оца и епископа, таков није
достѣян ни части нити имена свештеника. А који
стану уз таково, ако имају свештени чин, нека и
они буду лишены части; ако су монаси или лаици,
нека се у потпуности одлуче од Цркве, док не
прекину везу са расколницима и не врате се своме
епископу.

14. правило:

Ако неки епископ, оправдавајући се неким
преступом свога митрополѣта, и пре него што је
сабор размотрио то питање, прекине заједницу са
њим, и не буде по обичају помињао његово име
на божанственном тајнодејствију (Литургији), свети
Сабор наређује: да таков епископ мора бити
смењен, ако се само докаже да је одступио од
свога митрополѣта и произвео раскол. Јер треба
да свако зна своје границе; нити свештеник сме
презирати свога епископа, нити епископ свога
митрополѣта.

15. правило:

Оно што је одређено у погледу свештеника,
епископа и митрополѣта, то још више мора имати
значаја у погледу патријарха. Према томе,
свештеник, епископ или митрополѣт, који се усуди
да прекине заједницу са својим патријархом, и не
буде, као што је наређено и установљено,
спомињао његово име на светој Литургији, него
пре саборне одлуке и његовог коначног суда,
начини раскол, у погледу таког овај свети Сабор
наређује: да таков сасвим буде искључен из
свештенства, смо ако се докаже таков његов
безаконити поступак. У осталом, ово се наређује и
потврђује у погледу оних, који само под
изговором неких прѣступа одступају од својих
предстојника и чине раскол, те руше јединство
Цркве. Јер они, који се одељују од заједнице са
својим предстојатељем због неке јереси која је од
светог Сабора или Отаца осуђена, тј. када он јавно
проповѣда јерес и отворено учи у цркви то зло,
такви не само што неће подлећи канонској осуди
за то што су пре саборног решења отишли од
таког епископа, него ће, на против, бити
заслужни части која пристаје православнима,
пошто они нису осудили епископе него псеудо-
епископе и псеудо-учитеље, нити су расколом

ѡградѣтъ себѣ ѡ ѡбщениѣ съ глголемымъ епископомъ, прежде соборнаго разсмотрѣнїа, не токмо не подлежатъ положенной правлени епитимїи, но и достойны чести, подобающей православнымъ. Ибо они ѡсудили не епископовъ, а же епископовъ и жеучителей, и не расколъ преевкли единство цркви, но потцились ѡхранити црковь ѡ расколъ и разделенїи.

ПРАВИЛО 31.

По причинѣ сдѣлающихся въ цркви бжїей рспрей и сматенїи, нежеходимо и ие ѡпредѣлїти: ѡнюдь да не постыблетъ епископъ въ той цркви, которой предтодатель живъ еце, и пребываетъ въ еоемъ достонстве, рзвѣтѣ аще ели добровольно ѡречетъ ѡ епископствѣ. Ибо надлежитъ прежде привестн къ концу законное изслѣдованїе вны, за которю онъ имѣетъ ѡдлени быти ѡ епископствѣ, и тогда ѡже, по егѡ изложени, возвратн на епископство дргого, вѣетъ егѡ. Ице же ктѡ из епископовъ, пребыва въ еоемъ достонстве, и не хощетъ ѡречнса, и не желетъ пстн народъ бої, но, ѡдлса из еое епископн, боѣе шетн мѣсцсвъ ѡтаетъ въ дргомъ мѣстѣ, не бывъ ѡдерживаемъ ни царскимъ повеленїемъ, ни исполненїемъ порченїи еоегѡ патрїарха, ниже бывъ ѡдержимъ тажкою болзнїю, дѣлющею егѡ совершенно недвжїимымъ: таковыи ни едино из реченныхъ причинъ не бопацїемый, но ѡдлшїиъ ѡ еое епископн, и въ нѡмъ мѣстѣ долѣ шетнмѣсцнагѡ брѣмени пребывающїи, да вдетъ совершенно чждъ епископкѣ чстн и достонства. Ибо нерадѣцелъ ѡ врченно емъ пствѣ, и въ нѡмъ мѣстѣ боѣе шетн мѣсцсвъ законѣвлюцелъ, сватый соборъ ѡпредѣлил совершенно быти чждъ и архїерейства, въ которое поставленъ, дабы пстн, и на егѡ епископю возводнн дргого, вѣетъ егѡ.

ПРАВИЛО 32.

Прилагѣя попеченїе ѡ соблюденїи во вемъ црковнагѡ благочинїа, мы признали нежеходимымъ и ие ѡпредѣлїти: чтобы впрѣдъ никто из мїранъ, или монаховъ не былъ внезапно возводимъ на высоч епископствѣ, но чтобы каждый, по испитанїи прежде въ црковныхъ степеняхъ, бопрїималъ ркоположенїе во епископа. Ибо хотѣ доннѣ нѣкоторые изъ

нарушили единство Цркве, него, на против, похитали су да Цркву ослободе раскола и деоба.

16. правило:

Због различитих расправа и забуна које се дешавају у Цркви, неопходно је установити и ово: да се ни под који начин не поставља епископ у оној цркви чији је предстојатељ још увек жив и још је у својој части, осим случаја да је он сам, добровољно, поднео оставку на епископство. Али и тада је потребно најпре до краја спровести канонско преиспитивање разлога због кога дотични жели да се уклони од епископства, и тек ако он буде смењен, нека се други постави на његово место епископа. Ако неки епископ, остајући у својој части, не жели да поднесе оставку, а не жели ни да води бригу о своме народу, него се склони из своје епископије, и преко шест месеци нека остане у неком другом месту, а тамо није задржан ни царским налогом, нити има да изврши некаку обавезу која му је дата од стране патријарха, нити га је спречила болест због које не може да се врати, такав, ако није био спречен ни једним од споменутих разлога, а ипак се удаљио од своје епископије и био поменуто време изван ње, такав мора бити лишен и части и достојанства једног епископа. Дакле, у погледу онога који је запустео стадо које му је поверено, и провео пола године у неком другом месту, свети Сабор наређује: да се има сасвим лишити архијерејства на које је постављен, и на његову епископију нека се постави други епископ.

17. правило:

Старајући се о добром реду у Цркви, сматрамо да је неопходно установити и следеће: у будуће, никакав лаик, нити монах не може бити узведен на епископско достојанство пре него што дотични не буде испитан од стране епископа и тек онда нека буде рукоположен. Јер ако су до сада поједини од лаика или монаха, из нужде, били постављани на епископско достојанство, и били су

монашествующихъ, или мѣрикихъ, по требованію
нужды, и были вкорѣ оудотонблемы епископика
чети, и превзошли дръгнхъ добродѣтелию, и
возвысили порядчнныа нмз црквн: омакв рѣдкв
быающагв не поствлаа в законз црквн,
опредѣлаемз, ѿнынѣ емд оужè не быти: но
прѣвильнв рѣкополглемыи да проидетз чрезъ встѣ
стѣпснн свщцєнствѣ, исполнаа вз каждомз
положенное закономз врема.

изврсни у врлинама и високо су подигли своје
цркве, ипак, не сматрајући никако као закон
Цркве оно што се ретко дешава, наређујемо: да у
будуће такво шта више не бива, него да онај, који
треба да буде рукоположен, прође кроз све
ступене свештенства, и на сваком од тих ступена
проведе одговарајуће време које је одређено
законом.

пронзноїмагв нынѣ ѡпредѣленїа: такобыи, елмз
себѣ ѡг҃странибз ѡ архїерейскгв мѣста, да не
возвращаетсѣ кз прѣжнемѣ достѡннстѣ, которе
елмымз дѣломз ѡложнлз.

ПРАВНО ҃.

Ице ктѡ нз мїранз, возпрешлдѣбз н пренебрѣгши
повелѣнїа бжїа н царскїа, н пордѣбшнсь
достѡннмз благоговѣнїа цркѡвнымз ѡстѣламз н
закѡнамз, дерзнетз бн҃ти, нлн заклучѣти вз
темнїцѣ епїскопа, нлн безъ вннѣ, нлн подъ
бѣмышленнымн предлѡгамн вннѣ: такобыи да
бѣдетз анѣдема.

више не враћа на пређашње достојанство које је
својим поступком напустио.

3. правило:

Ако неки лаик, проникнут самосилношћу, презре
божанске и царске наредбе, и ругајући се
црквеним одредбама и законима, усуди да туче
или затвори у тамницу епископа (без кривице или
под неком измишљеном кривицом), такав нека
буде анатемисан.

**ПРАВИЛА
СВЯТЫХЪ ОТЕЦЪ,
ПОСЛАНИЕ КАНОНИЧЕСКОЕ,**

ѿже во свѣтѣхъ отца нашего діонісія архієпископа
александрійскаго и иповѣдника, кз єпископѣ вѣликіѣ.

ПРАВИЛО 1.

Вз послании ко мнѣ, вѣрнѣишии и просвѣщенѣишии
сѣнз мои, ты вопрошалъ меня: вз которыи часъ
должно прекращати постъ предъ днѣмз пасхи; ѿбо
нѣкоторые братїа оутверждають, какъ казъдешь,
чтѣ должно дѣлати єѣ вз пѣтелеглашенїе: а дрѣгїе,
чтѣ должно єз бѣчера. Находѣцїеєа вз рїмѣ братїа,
какъ говорѣтъ, ѡждиють пѣтеле: а ѡ находѣцїиєа
здѣсь ты казѣа, чтѣ онн рїмѣе прекращають
постъ. Ты казыкѣшь положити тѣоное бремѣ, и
совершенно ѡпредѣленныи часъ: но єѣ и не оудѣбно,
и не безопасно. ѿбо, чтѣ поглѣ времени воскресенїа
гда нашего надлежитъ начинати прїзванїево и
бегѣе, а до того пощенїамн смнрѣти души, єѣ
вѣе согласн прїзнають. Но вз послании твоємз ко
мнѣ ты доказѣа вельмѣ здѣвѣ, и согласнє єз
разумѣнїемз бжѣтвенныхъ євангелїи, чтѣ вз нїхъ
не ѡказыблетєа ничегѣ ѡпредѣленнаго ѡ часѣ
воскресенїа. ѿбо євангелїеты различно ѡписали
прїходѣвшїхъ ко грѣбѣ вз разнымз бременѣ, и рекли,
чтѣ вѣе онн ѡверѣли гда ѡжѣе воскресшїмз. Поздѣ
єз єбевѣтъ, какъ рекъ матдѣе: заѣтра, єще єщеи
тмѣ, какъ пишеть іѡаннз: єфлѣ рѣнѣ, какъ лѣкѣ:
и єфлѣ заѣтра, возгѣбшѣ солнцѣ, какъ глаголетъ
мѣркз. Но когда воскресъ, єгѣ ѡнє нн которыи не
показѣа. Негомѣнно же тѣ, чтѣ вз бѣчерз
єбевѣты свѣтаюцѣ днѣ, первомѣ ѡ єбевѣтъ, на
грѣбѣ прїшедшїе, ѡжѣе не ѡверѣли гда лежѣцїмз вз
нѣмз. И да не представляемз євангелїетѣвз нн
разногласнымн, ннже противорѣчїамн оннз
дрѣгомѣ. Но ѡще и возмнїтєа бѣтн нѣкое
разнолѣбїе ѡ вопрошѣемомз: ѡще согласѣєа вѣе,
ѡкѣ вз тѣи пощн возшѣєа свѣтъ мїра, гда нашз,
различнѣ глаголютъ ѡ часѣ: то мѣ да тѣнїемз
благоразумнѣ и вѣрнѣ согласити речѣнноє. Речѣнноє
матдѣемз чнтѣетєа тѣкѣ: поздѣ же вз єбевѣтъ,
свѣтаюци ко єдинѣ ѡ єбевѣтъ, прїде марїа
магдалїна, и дрѣгѣа марїа бндѣтн грѣбѣ. И єе трѣєз
бѣтѣ вѣлїи: ѡнгелз ко гдѣнѣ єшѣєз єз неєєє,
прїстѣплѣ ѡблѣнѣ камєнѣ, и єдѣашѣ на нѣмз: єѣ же
зрѣєз єгѣ ѡкѣ молнїа, и ѡдѣанїе єгѣ єфлѣ ѡкѣ

**ПРАВИЛА СВЕТИХ ОТАЦА КАНОНСКА
ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ ОЦА НАШЕГА ДИОНИСИЈА,
АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРИЈСКОГО И
ИСПОВЕДНИКА, (УПУѢНА) ЕПИСКОПУ
ВАСИЛИДУ**

1. правило:

Послао си, највернији и најпросвѣтѣнији сине мој,
писмо у коме ме питаш у који сат је потребно
прекидати пост пред даном свете Пасхе, јер, како
кажеш, неки од браће говоре да то треба чинити
онда када запевају петлови, а други да је то
потребно урадити већ увече. Браћа која су у Риму,
како казују, очекују време када запевају петлови,
а она браћа која су овде, како кажеш, пост
прекидају пре тога. Ти сада желиш да се одреди
тачно време, и да се тачно напомене сат, а то је
веома тешко и није могуће баш тако прецизно
рећи. Јер, да треба после времена васкрсења
Господа нашег започети празновање и весеље, а
дотле постом смиравати душу, то сви сагласно
исповедају. Али, по ономе шта си писао, доказао
си потпуно здраво и по смислу Божанствених
јеванђелиста, да се код њих ништа не казује о
тачно одређеном сату у који је Господ васкрсао;
јер јеванђелисти нису подједнако писали о онима
који су у разна времена дошли на гроб, него само
рекоше да су сви нашли Господа да је већ
васкрсао: „Пошто мину субота“ (Мт. 28, 1), „Рано,
док још беше мрак“ (Јн. 20, 1), „Врло рано“ (Лк. 24,
1), „Врло рано у први дан недеље“ (Мк. 16, 2). А у
који је сат васкрсао Христос, то ни један од њих
тачно не помиње; али да они, који касно у суботу,
када је свитала недеља, дођоше на гроб, и да не
нађоше Христа у њему да лежи, то је свима
очевидно. Ми овде никако не морамо сматрати
ни да су несагласни, нити да противрече један
другоме, јер и ако је нека мала разлика у њиховом
казивању по овом питању, ми морамо са вером и
побожно да доведемо у сагласност оно што су они
забележили. Тако, оно што је рекао Матеј (погл.
Мт. 28, 1-6), тј. појам „позно“ неки могу разумети
да означава време суботње вечери, али они који
разборитије тумаче ову реч, схватиће да је то
време након поноћи, тј. јутро наступајућег дана,
јер то казују речи: „На освитку првог дана недеље,
дођоше...“, али још не носећи аромате, као што
остали кажу, него да виде гроб. Матеј такође
наглашава и то да се затресе земља, а такође и о
анђелу који је седео на камену, који је и рекао:
„Није овде; јер устаде као што је и казао...“. Исто
тако говори и Јован: „А у први дан седмице дође
Марија Магдалина на гроб рано, док још беше
мрак, и виде да је камен дигнут са гроба“ (Јн. 20,
1). По овоме се види да је она дошла на гроб док
је још био мрак. Лука пак казује: „Суботу пак
проведоше у миру по Закону. А у први дан
недеље, дођоше врло рано на гроб, и донесоше

снѣгъ. ѿ страха же сгво сотравошма стрегѣши, и быша ѿак мѣртви. ѿбѣщавъ же ангелъ, рече женама: не бойтеся вы, бѣмъ бо, ѿак ѿца расплатго ѿчете: нѣсть здѣ, воста бо, ѿакже рече. Нѣкоторые возмнѣтъ, ѿак реченіе, позадѣ, по ѡцемѣ оупотребленію слова, ѡзначаетъ бѣчеръ сѣвѣоты: но разсудительнѣе внимлющіе рекѣтъ, ѿак не сѣ, но глѣбокою нощь: ѿбо позадѣ знаменуетъ оумедленіе и долгое время. И въ ѡзначеніе, ѿак ѡ нощи глаголетъ, а не ѡ бѣчерѣ, приокондѣнѣ: свнтаіощи бо сднѣ ѿ сѣвѣоты. И пршлѣ, сѣ не арматъ ногѣ, кѣкъ реклѣ дрѣге сѣангелиты, но вѣдѣти грѣбъ, и ѡбрѣлѣи проншѣдше землетрасеніе, и ангела сѣдѣцаго на камени, и оубышлѣи ѿ негѡ: нѣсть здѣ, воста. Подѡбену іѡаннъ глаголетъ: во сднѣ ѿ сѣвѣоты маріа магдаліна пріде зѣтра, сѣ сѣщѣи тмѣ, ко грѣбѣ: и вѣдѣ камѣнь вѣзѣтъ ѿ грѣба: и тѣкъ, по сѣмѣ сѣангелитѣ, сѣ сѣщѣи сѣщѣи, ѡна бышла ко грѣбѣ. ѿка же глаголетъ: въ сѣвѣотѣ оубо оумолѣша по заповѣди: во сднѣ же ѿ сѣвѣоты, сѣлѡ рѣнѡ пріноша на грѣбъ, ногѣце ѿже оуботѡваша арматъ: ѡбрѣтѡша же камѣнь ѡвалѣнъ ѿ грѣба. Глѣбоко оубо знаменуетъ можетъ быти начинлющійсѣ свѣтъ оубреннѣа зарѣи пѣрагѡ днѣ сѣднѣицы. ѿбо оубе ѡвершенѣнѡ прошлѣ сѣвѣотѣ, со вѣю по нѣи нощію, и начинлѣа дрѣгѣи дѣнь, когдѣ пршлѣи ногѣцыа арматъ и мѣра. ѿкѣдѣа ѿбѣтѣтъ, ѿак гдѣ вокрѣеъ задѡлгѡ предѣимъ. сѣмѣ послѣдѣтъ и мѣркѣ, глаголѣ: кѣпнѣа арматъ, да пршѣдше помѣжѣтъ сѣгѡ, и сѣлѡ зѣтра во сднѣ ѿ сѣвѣоты пріноша на грѣбъ, возсѣавшѣ солнцѣ. И сѣи рекѣ: сѣлѡ зѣтра, чѣдѣ сднѣознаменѣтельно сѣ върѣженіемъ, въ глѣбоко оубо оубо, и приокондѣнѣ: возсѣавшѣ солнцѣ. ѿбно, ѿак ѿншѣетѣе и пѣтъ ѿхъ начѣла въ глѣбоко оубо оубо, и сѣлѡ рѣнѡ: въ шѣетѣи же и замедленіи оубо грѣба продинѣи ѡнѣ время до вохѡжденіа солнца. И тогдѣа ѿноша въ бѣлыхъ рѣзѣхъ рѣкѣ имъ: воста, нѣсть здѣ. Положивъ сѣ тѣкъ быти, трѣбѣоцимъ тѣчнагѡ разрѣшеніа, въ котѡрый чѣкъ, илѣи въ котѡрѣю половинѣ чѣлѣ, илѣи чѣтверть чѣлѣ подѡлетъ начинѣти вѣсѣіе ѡ вокрѣсѣннѣ гдѣ нѣшегѡ и зѣ мѣртѣбыхъ, мы ѡбѣтѣтѣемъ. Чрезмѣрнѡ поспѣшлюцихъ и прѣжде полѣночи хотѣа не задѡлгѡ прѣстѣоцихъ ѿ поста не ѡдѡбрѣемъ, ѿак млодѣшнихъ и небоздѣржныхъ, ѿак прѣкращлюцихъ тѣченіе не мнѡгѡ не докончанное. ѿбо, кѣкъ

мирисе што приправише, а с ѣима и неке друге жене. Али наѡшо камен одѡвѣен од грѡба" (Лк. 23, 56 - 24, 2). Израз „врло рано" верѡтѡно означѡва ютарѣу зѡру, а из тогѡ се може закључити да је васкрсеѣе било нешто рѡније. Исто говори и Марко: „И пошто проѣе субѡта, Марија Магѡалина и Марија Јѡковљѡва и Сѡломија купише мирисѡе да доѡу да га помажу. И врло рано у прѡи дан недеље доѡшо на грѡб ѡко изласка сунца" (Мк. 16, 1-2). По свѡму ѡвѡме, види се да су ѡне на пут кренуле пре свѡтаѣа сунца, тј. врло рѡни, и да су на путѡ до грѡба и на самом грѡбу биле све до свѡнуѣа, и таѡ им је Анѣѡ одѡвен у бѡле хѡлине и реѡа: „Устаѡе, није ѡвѡе" (Мк. 16, 6). Пошто то стоји записѡно у Светѡм Писму, ѡдѡвѡрамо саѡа ѡнима који потѡнко истражују у који тѡчно сѡт или минут трѡба да се прѡкине пост и запѡчне радѡваѣе; а ѡне који пожурују, те пре поноѡи прѡкиѡају пост, прѡкрѡвамо кѡо непѡжљѡве и неумѡрене, и кѡо такѡе који прѡкиѡају скоро ѡкончан пут, кѡо што ѡнај учѣни чѡвѡк рѡче: „Није мѡла стѡвар у животу, ѡко и мѡло недѡстаје...". Примѡмо кѡо племенѡте и трудољубѡивѡе ѡне, који ѡдлажу и најѡуже поднѡсе, и уздрѡвају се до чѡтверте страже, у коју је Спасѡтељ наш, хѡѡѣи по мѡру, мнѡгимѡа се јѡвиѡ. Не ѡсуѡујѡмо мнѡго ни ѡне, који прѡстају између ѡвог и другѡг времени, било по својѡ побуди, било зѡбог тогѡ што више нѡсу могли издрѡжѡти; јѡр ни шѡст посних дѡна не прѡвоѡе сви јѡднако и на исти начин, негѡ јѡдни, ѡстајуѣи без јѡла, прѡпуштају их све, други ѡѡа, а неки пак три, чѡтири, а неки ни јѡдан дан. ѡнима који су се мнѡго труѡили у ѡѡгаѣѡу дѡна без узѡмаѣа хрѡне, и који су зѡбог тогѡ гѡтѡво у потпѡности изнемогли, трѡба снѡсѡдити ѡко нешто појѡду рѡније. ѡне који не само да нѡсу прѡпустили ни јѡдан дан без јѡла, негѡ нѡсу постили, и штаѡише, разблѡдно су прѡвели прѡѡа чѡтири дѡна, па кад су дошли до ѡна ѡѡа послѡдѣѡа дѡна, и само ѡних (пѡтак и субѡту) прѡвели без јѡла, и тимѡе смѡтрају да су учѡинили нешто велико и похѡлно, такѡе, ѡко бѡш и да се уздрѡе до зѡре, не смѡтрам да су издрѡжали јѡднак подѡвѡг са ѡнима који су сеѡе мнѡге дѡне сѡвѡѡѡѡвали постѡм. И ѡво сам написѡо кѡо ја то схѡѡѡам, дајуѣи ти сѡѡѡет.

глаголетъ мѣдрый мѣжъ, не малобѣжно въ жизни ѿ
 то, ѿще недостаѣтъ не многогъ. ѿ хотѣщихъ быти
 полаганими въ разрѣшеніи погѣ, простирающихся до
 дальнѣйшаго предѣла, ѿ терпѣщихъ до четвертыя
 стѣжи, въ которѣю еписѣтель нашъ, ходѣ по морю,
 ѿвѣдѣвъ плавающымъ, ѿдобрѣмъ, ѿкъ
 мѣжественныхъ ѿ трѣдолобныхъ. Не стѣжѣмъ же
 много ѿ чѣмъ, которыя, по оубоенномѣ своемѣ
 побѣжденію, ѿнѣ по своей возможности, междѣ
 чѣмъ ѿ дрѣгнѣмъ временемъ, ѿспокѣнблѣютъ ѿ
 погѣ. ꙗко ѿ шестѣ поетныхъ дней не быѣ рабѣмъ ѿ
 ѣннообразнѣмъ пробождаютъ: но ѿднѣ пребывѣа безъ
 пици, пропѣкаютъ быѣ ѿныя, дрѣгіе же двѣ, ѿныя
 трѣ, ѿныя четѣре, а ѿныя ѿ нн ѿдногѣ.
 Потрѣдѣвшымъ совершеннѣмъ въ пропѣщеніи цѣлыхъ
 дней безъ пици, потѣмъ ѿтомѣвшымъ, ѿ ѣдѣ не
 лишѣющымъ быѣхъ силъ, простирающе искорѣ
 въдѣти. ѿще же нѣкоторыя, не толькѣ не
 пропѣкавшіе дней безъ пици, но ниже погѣнѣшѣа,
 ѿнѣ дѣже роскошествовавшіе въ четѣре предѣдѣще
 днѣ, потѣмъ же дошѣдши до полаганихъ двѣхъ дней,
 ѿ снѣ токъмъ двѣ днѣ, пѣтѣкъ ѿ ѣбѣѣтѣ, провѣдши
 безъ пици, нѣчто великое ѿ ѣвѣтѣое творѣти
 мнѣтъ, когдѣ предѣдѣтъ въ погѣ до зарѣ: не дѣмаю,
 чѣобы таковыя совершилнѣ подвигъ рабнѣй чѣмъ,
 которыя большѣе число дней подвижѣлись въ пощеніи.
 Сѣ, по моемѣ разѣмѣнѣю, напѣа ѿ, подавѣа
 ѣвѣтъ.

ПРАВИЛО ѿ.

Ѿ жѣнахъ, нахѣдѣщихъ въ ѿщѣненіи,
 позволѣтельно ли ѿмъ въ такѣмъ ѣстѣѣннѣ
 вхѣдѣти въ дѣмъ ѣжѣ, ѿзлѣшнѣмъ почитѣю ѿ
 вопрошѣти. ꙗко не дѣмаю, чѣобы ѿнѣ, ѿще ѣтъ
 ѣѣрныя ѿ благочѣтѣныя, нахѣдѣсь въ такѣмъ
 ѣстѣѣннѣ, дерзнѣли ѿнѣ прѣтѣпѣти къ ѣвѣтѣѣ
 трѣпѣзѣ, ѿнѣ когдѣтѣа чѣла ѿ крѣвнѣ хрѣтѣѣ.
 ꙗко ѿ жѣна ѿмѣвшѣа двѣнадеѣтнѣчѣтнѣе крѣвѣтѣеніе,
 рѣднѣ ѿщѣленіа, прѣкогдѣмъ не ѣмѣ, но токъмъ
 ѣѣкрѣлѣю. Молѣтѣа, въ какѣмъ бы кѣдѣ нн бѣлѣ
 ѣстѣѣннѣ, ѿ какѣзъ бы нн бѣлѣзъ рѣположѣнъ,
 помнѣти гѣа, ѿ прѣитѣи пѣмоци, не ѣзѣрѣнно
 ѣѣтъ. Но прѣтѣпѣти къ томѣ, ѣже ѣѣтъ ѣвѣтѣа
 ѣвѣтѣхъ, да запрѣтѣтѣа не ѣѣѣмъ чѣнѣтомѣ дѣшѣю
 ѿ чѣломъ.

2. правило:

О женама у менструационом циклусу, да ли им је
 допуштено док су у таквом стању да улазе у дом
 Божји, ја сматрам да је сувишно питати, пошто не
 мислим да ће се и оне саме, ако су верујуће и
 побожне, усудити да у таквом стању приступе
 светој Трпези, или да приме Тело и Крв Христову.
 Јер и она која је дванаест година имала
 крволиптије, када је хтела да се излечи, није се
 дотакла Христа, него само скута Његовог. А
 моли се треба свако без обзира на стање у коме
 се налази, и ма како да је расположен нека
 помиње Господа и тражити помоћ од Њега; али,
 потребно је забранити да у светињу ступа онај који
 није сасвим чист душом и телом.

ПРАВИЛО ҃.

Всѣдпнѣшіе же въ бракѣ сѣми себѣ должны быти довлѣющими сѣдѣми. Ибо онѣ слышали павла пншдѣгѣ, ѣкѣ подобаетъ воздерживатисѣ дрѣгѣ ѿ дрѣга, по согласію, до времени, дабы оупражнѣтисѣ въ молитвѣ, и по томѣ пакѣ кѣпнѣ быти.

ПРАВИЛО ҄.

Тѣ, котѣрымѣ приключило не произвольное ношное истеченіе, такъ же да послѣдуютъ себѣ совѣсти, и да испытуютъ самихъ себѣ, нахѣдѣтѣ ли ѿ себѣ въ сомнѣніи, или нѣтъ: подобенъ какъ и ѿ пншѣ глаголетъ апѣстолѣ: ѣще ѣтъ сомнѣнѣ, ѿсѣждѣтѣ. И въ семѣ слѣдѣ всѣхъ притѣплѣющихъ къ гѣ да имѣтъ благо совѣсти и благодерживеніе, по собственномѣ помышленію.

Снѣ вопрошѣнѣ ты возлюбленне, ѣкѣ почитѣющнѣ насѣ [ибо, безъ сомнѣнѣ, не ѣкѣ не знѣющнѣ] предложѣ насѣ, располагѣ насѣ быти ѣднѣомысленными и ѣднѣоудшными съ тобою, какъ и ѣсмы. Иѣ же не такъ, какъ оучитель, но такъ какъ прилично намѣ советѣдовать дрѣгѣ дрѣгѣ, со всѣкою прѣтѣтою, моѣ мнѣнѣ на средѣ предложѣ насѣ. Разѣдѣнѣ ѿбѣ онѣмѣ, благоразѣдѣтельнѣнѣшнѣ снѣ моѣ, и напиши мнѣ, ѣще что прѣдѣтѣвнѣтѣ тебѣ справедливѣнѣшнѣе и лѣчшнѣе, или же, ѣще оѣсмѣтрнѣшнѣ такъ быти. Желѣю тебѣ, возлюбленныи снѣ моѣ, здравѣствовати и въ мирѣ слѣжити гѣдѣ.

3. правило:

Кѣи живе у браку морају сами себи да буду судије; јер су чули Павла кѣи пише: „Не забрајуте се једно другоме, сем по договору привремено, да би се предали посту и молитви, па опет да се састанете, да вас сатана не искушава вашим неуздрѣанѣем" (1. Кор. 7,5).

4. правило:

Кѣи су имали нехотично ношно истѣцање (семена - полуцију), нека и они слушају своју савест, и нека сами себе испитају да ли имају какву сумњу о томе или немају; јер, као што апѣстол говори о јелу: „Кѣи сумња осуђен је ако једе" (Рим. 14, 23), тако и у овоме, сваки кѣи приступа Богу, нека има чисту савест и нека приступа по своме најбољем разумевању. Ово су питања кѣи си нам ти поставио из поштовања према нама, а никако што су ти непозната, љубљени, и да будемо, ако што и јесмо, у једномислију и једном духу са тобом. И ево ја, не као учитель, него онако како и приличи када међусобно бесѣдимѣ, изнео сам пред тебе своје мишљенѣе, а ти сада, благоразборити сине мој, просуди о овоме, па ми напиши ако сматраш да је нешто бољѣ и упутније, или пак сматраш да то може и овако да остане. Желѣим ти, љубљени сине мој, да будеш здрав, и да у миру служиш Господу.

ПРАВИЛА СВАТАГО ПЕТРА,

архиепископа Александрийскаго и мученика, изъ слова
εγω ω̄ покалнн.

ПРАВИЛО а.

Поелнкѣ приближлетса оубже четвѣртваа пасха поелѣ гонѣнїа: то довлѣетъ время ѡдчѣнїа для тѣхъ, которые подверглись доносу, заключены были въ темницѣ, претерпѣли жертвѣнїа мучѣнїа и нестерпимыя раны, и многїа нынѣ тяжкїа оутнетѣнїа, и которымъ напоелѣдокъ измѣнїа немошь плоти. Хотя онн вначалѣ не были прїаты въ црковь, по причинѣ послѣдовавшаго тѣгчайшаго падѣнїа: но поелнкѣ онн много подвижали и долго противоборствовали, [поелнкѣ онн дошли до престѣплѣнїа не по произволу. а потому, что измѣнїа имъ немошь плоти, ибо и азъбы иисовы показуютъ на тѣлахъ своихъ, и некторые пребываютъ въ плачѣ оубже третїи годъ:] то къ сей спїтїи да прибоковпатса имъ еще четвѣредесятъ днѣй, по приплатованїю, когда онн пристѣпнн къ црквн. Таковое чело днѣй гдѣ и спїтель нашъ иисъ хртосъ, по крѣченїи, постѣвшнсь, икдшїемъ былъ ѡ дїаболѣ: таковое же чело днѣй и онн пренмѣстѣнн да подвижатса и оубранѣе да постѣтса, и причомъ да борятсѣ въ молитвахъ, непрестанно размышляя ѡ речѣнномъ ѡ гдѣ икдшїтелю, требовавшемъ ѡ негѣ поклонѣнїа себе: иди за мною сатанѣ, писано бо ееть: гдѣ бѣтѣбемъ поклонїннса, и томъ едїномъ погдѣжнн.

ПРАВИЛО б.

Тѣмъ, которые по взятїи токми ихъ подѣ страждѣ, и по претерпѣнїи скорѣй и смрда въ темницѣ, какъ бы въ ѡсудѣ, въ послѣдствїи безъ ржѣнїа съ мучѣнїамн содѣланыя плѣнникамн, бывъ сокрѣшенн по крайней издохотн силъ и по некоей слабостѣ, довлѣетъ приложити лѣто къ предшѣствовавшемъ времени: поелнкѣ и онн со времъ предали себе страданїамъ за има хртѣво, хотя и полѣчнн въ темницѣ великое оутѣшенїе ѡ братїи. За се да воздадутъ онн со многою лнхвою, желая ѡсвободитса ѡ горчайшаго плѣна дїабольскаго, воспоминая наплѣче глаголющаго: дхъ гдѣнь на мнѣ, егѣже радн помѣза мѣ: благовѣстїи ныцымъ поелѣ мѣ, проповѣдати плѣнѣннымъ ѡпдѣнїе, и слабѣмъ прозрѣнїе, ѡпдѣтити сокрѣшѣннса во

ПРАВИЛА СВЕТОГ ПЕТРА, АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРШСКОГ И МУЧЕНИКА, ИЗ НѢГОВЕ БЕСЕДЕ О ПОКАЈАНУ

1. правило:

Пошто нам се, ево, приближава четвѣрта Пасха после прогона, веѣ же довольно онима који су били оптужени и затворени у тамницу, и који су претрпели страшне муки и многе друге тешке невоље, али које је најпосле телесна снага издала. Па ако и нису у почетку примљени због великог пада који су учинили, обзиром на то што су се они нису намерно направили пад, него због тога што их је издала телесна немоћ, и још показују на телима својим ране Исусове, а неки већ трећу годину проводе у плачу), нека им се, од када се примети да су се обратили, придода још четрдесет дана кајања, као спомен на време када су приступали Цркви. Тај број дана провео је и Господ наш Исус Христос после крштења у посту, искушаван ђаволом. Тако и они, подвизавајући се, нека усрдно и ревностно проведу то време у посту и молитви, и нека непрекидно размишљају о ономе шта је рекао Господ ђаволу који га је искушавао и који је тражио да му се поклони: „Иди од мене, Сатано, јер је написано: Господу Богу своме клањај се и њему јединоме служи!“ (Мт. 4,10).

2. правило:

Онима који, пошто су тек били одведени под стражом, и у тамници су, као у некој опсади, претрпели муки, пак одмах после, и не борећи се са мучењем, предали се попут заробљеника, савладани великом оскудицом сопствене силе и својом слабошћу, као и некаквом заслепљеношћу, довольно је додати једну годину к осталом времену јер су и ови предали себе у потпуности на мучење за име Христово, мада су у тамници од браће добијали велику утеху за коју, у осталом, имају платити многоструко ако се желе ослободити суровог ђавољег робства, непрестано се сећајући речи: „Дух Господњи је на мени; зато ме помаза да благовестим сиромасима; посла ме да исцелим скрушене у срцу; па проповедим заробљенима да ће бити пуштени, и слепима да ће прогледати; да ослободим потлачене. И да проповедам пријатну годину Господњу“ (Лк. 4,18-19; Ис. 1,1-2).

ѡрѣдѣ, проповѣдати лѣто гдѣ прѣлѣтно ѡ дѣнь
воздѣлѣнѣа.

ПРѢВНЛО ҃.

Ѣ ничегѡ таковогѡ не пострадѣвшимъ, ѡ не
показѣвшимъ плодѣ вѣры, но добровольно
ѡбѣжѣвшимъ на странѣ злобы, коѣмъ прѣдмѡ ѡнѣхъ
младшѣе ѡ странѣ, нынѣ же въ показанїе
приходѣщимъ, ѡжно ѡ прилично приложити прирѣчѣ
ѡ безплодной смоковницѣ, ѡкоже гдѣ глаголетъ:
смоковницѣ ѡмѣше ѡнѣмъ въ виноградѣ евоѣмъ
всѣдѣнѣ, ѡ прїде ѡца плодѣ на ѡнѣ, ѡ не ѡбрѣте.
Рече же къ виноградѣ: се третѣе лѣто, ѡнеже
приходѣдѣ, ѡца плодѣ на смоковницѣ ѡнѣ, ѡ не
обрѣтаю: пошцы ѡ оубо, вкѣю ѡ зѣмлю
оупражнилетъ; Онѣ же ѡвѣщѣвъ, рече ѣмѣ: гдѣ,
ѡстѣн ѡ ѡ се лѣто, дождеже ѡкопѣю ѡкрестѣ ѣмѣ,
ѡ ѡсплю гнѡемъ. Ѣ ѡце оубо сотворитѣ плодѣ: ѡце
ли же ѡнѣ, во градѣще пошчѣши ѡ. Положивѣ сѡ
прирѣчѣ прѣдѣ ѡнѣ себѣ, ѡ показѣвъ плодѣ достѡйный
поклѣнѣа, въ продолженїи толѣкагѡ же, то ѣтъ,
четырѣлѣтѣнагѡ времени, полѣчатѣ тѣмъ большѣю
пользѣ.

ПРѢВНЛО ҃.

Ѣ совершенно ѡчѣвшимъ, ѡ нерасклѣннымъ, ѡ
сѣжѣвшимъ непрѣмѣнѣемѣю кожѣ ѣмѣ, ѡплѣнна ѡ
петротѣ рѣи, да ѡзрѣтетѣ приговорѣ ѡ дрѣвѣ
смоковницѣ: да никоже ѡ тебе плодѣ бѣдетѣ во
вѣки: почемѣ ѡна точѣи ѡ зѣмлю. Ѣполнѣтетѣ
на ѡнѣхъ ѡ речѣнное ѣкклѣїастомъ: развращѣнное не
мѡжетѣ оукраститѣ, ѡ лишѣнїе не мѡжетѣ
ѡчиститѣ. Ѣбо не возможно развращѣнноѣ
оукраститѣ, ѡце не бѣдетѣ ѡнѣ прѣжде ѡспрѣвлено, ѡ
не возможно ѡчистити лишѣнїа, ѡце не бѣдетѣ
ѡнѣ прѣжде ѡспрѣвлено. Почемѣ ѡ наконецѣ слѣчитѣ
сѣ ѡнѣ речѣнное прѣрокѡмъ ѡнѣ: ѡ оубратѣ тѣрпы
чѣвѣкѡвъ прѣтѣпѣвшѣхъ мнѣ. Чѣрѣво ѡнѣхъ не
кончатѣ, ѡ ѡгнь ѡнѣхъ не оугаснетѣ: ѡ бѣдѣтъ въ
позѡрѣ всѣкоѣ плѣти. Ѣбо, кѣкъ ѡ ѣце ѡ негѡ
предрѣчено: несправѣднѣи же тѣкѡ возволѣютѣ, ѡ
почитѣ не возмѡгутѣ. Ѣѣтъ радѡватѣа
нечестнѣвымъ, рече бѣ.

3. правило:

Онима који ништа слишно нису претрпели, нити су
плод вере показали, него су лако прешли на
страну злобе, издати од плашљивости и свога
страха, а сада приступају покајању, потребно им је
рећи причу о неплодној смокви (погл. Лк. 13, 6-9),
и те речи када приме у себе, и када покажу
плодове достојне покајања; у периоду од четири
године, тек тада таквима давати велику корист.

4. правило:

А онима, у погледу којих нема никакве наде, и
који се не кају и имају тврду кожу попут
Етиопљана и шаренило риза, нека се каже: „И
угледавши смокву једну крај пута дође њој, и не
нађе на њој ништа осим лишћа, и рече јој: Да
никад више не буде од тебе рода до века! И одмах
усахну смоква" (Мт. 21, 19). И на њима ће се
извршити оно шта је рекао проповедник: „Што је
изопачено не може се украсити, и недостатци се
не могу избројати" (Екл. 1, 15), јер ако се пре не
исправи оно што је изопачено, није могуће да се
украси нечим добрим; и ако се прво не исправе
недостатци, касније их неће бити могуће ни
избројати због њиховог мноштва. И на крају ће се
са њима догодити оно што је рекао пророк Исаија:
„И видеће трупове оних људи, који се одметноше
од мене; јер црв њихов неће умрети, и огањ њихов
неће се угасити, и биће на позор сваком телу" (Ис.
66, 24). Јер као што је од истога (пророка)
предсказано: „Неправедници као уморено море,
тако ће се узнемирити, нити ће моћи
отпочинути. Нема радости нечастивима, рече Бог"
(Ис. 57,20-21).

ПРА́ВНО ҃.

Нѣкоторыє притворствовали, подобноу дѣлѣ, иродствовавшимъ для спасенїа ѿ смерти, хотѣа оны не быти беззвѣны. Они не написали прѣмѣноу ѿреченїа ѿ вѣры, но, въ вѣсѣлїа члвчнхъ ѡбстоятельствѣхъ, поругалиа оущищенїамъ врагѣвъ, подобноу какъ дѣти смѣлленныє и развѣныє смѣютца надъ дѣтми неразвѣными: какъ то, илн прошлн мнѣмъ идоликнхъ жртвенникѣвъ, илн длн рѣкопннїе, илн илзычникѣвъ поставилн влѣстѣѣ ѡбѣд. Хотѣа нѣкоторымъ илзъ таковыхъ, какъ ѡ смѣшлмъ, и глнлн иннхожденїе нѣкїе илзъ иповѣдникѣвъ, по томѣ, что они єз великимъ тцнїемъ илзѣглн возжженїа своїмн рѣклнн о гнѣ и каженїа нечнстнмъ дѣшнамъ и хотѣа они, не примѣчнхъ, содѣлалн оноє по неразвѣнїю: о днѣмъ да полѣжитца илмъ шестъ мѣсѣцѣвъ на ѡбращенїе къ бгѣ въ поклѣнїн. Но такнмъ образомъ и гнѣ болѣе ползчатъ пользы, размышлѣлѣ ѡ илзреченїн пррочекомъ: отроцѣ роднлѣ намъ, сынъ, и ддѣлѣ намъ, ѣгѣже начлмѣство бытѣ на рлмѣ ѣгѣ, и нарицѣтца илмѣ ѣгѣ, велика совѣта илглѣ. Огѣ отроцѣ, какъ бы вѣдѣете, въ шестнн мѣсѣцѣ поклѣч зачлтѣа дрѣглѣ отроцлти, проповѣдывшлѣ предъ лицѣмъ вхѣда ѣгѣ, поклѣнїе во ѡпѣценїе грѣхѣвъ, зачлто такожде, дѣбн проповѣдатн поклѣнїе. Но смѣшнмъ о боихъ проповѣдлющнхъ, во пѣрвыхъ не тѣкмѣ ѡ поклѣнїн, но и ѡ црствїн невенѣомъ, которѣе, какъ мы налченн, влнтрѣ налз ѣтѣ, поелнклъ блнлз ѣтѣ глаголѣ, ѣмѣже вѣрѣемъ, во оустѣхъ налшнхъ и въ срдцѣхъ налшнхъ: ѡ которѣмъ црствїн прѣлѣвъ напннннїе, и они налчатца иповѣдыблти оустлмн своїмн, ѡкѣ гдѣ ѣтѣ илз хрѣтѣсѣ, вѣрѣлѣ въ срдцѣ своѣмъ, ѡкѣ гѣз вокрѣнї ѣгѣ ѡ мѣртѣвнхъ. Но смѣшнмъ, ѡкѣ срдцѣмъ вѣрѣѣтца въ прѣвдѣ, оустѣ же иповѣдѣтца во спасенїе.

ПРА́ВНО ҃.

Нѣкїе рабѣвъ хрѣтїанъ поставилн влѣстѣѣ ѡбѣд, рабѣ же, ѡкѣ подрѣчныє, и нѣкоторымъ образомъ и смн въ заключенїн оу своихъ господѣхъ нахѣднѣшнѣлѣ, бдѣлн оугрожалѣмъ ѡ ннхъ и стралѣлѣ илхъ, доведенн до идоложртвѣннїа и пѣлн. Такѣмъ рабѣ, въ продолженїе годѣ, да покѣжѣтѣ дѣлѣ поклѣнїа, полчлѣлѣ впрѣдѣ, ѡкѣ рабѣ хрѣтѣбѣ, тѣворнти болѣе бжїю: и боѣтнѣлѣ ѣгѣ, и напнлѣе смѣшл, ѡкѣ блѣкѣ,

5. правило:

Онима, који су се попут Давида који се претварао да је безуман да би избегао погубељ (а мада није био безуман), и који нису потписали своје одрицање од вере, него су се нашли у веома незгодној ситуацији, и као паметна и разборита деца која се нађу међу неразборитом, поругаше се намерама непријатеља, те су или прошли поред идолских жртвеника, или су написмено предали, или су незнабошце поставили уместо себе (мада су неки међу исповедницима, како сам чуо, и опраштали у потпуности онима који су овако поступали јер су нарочитим настојањима избегавали да сами, својим рукама распаљују огањ (ватру) и не приносе кађење нечистим демонима), и премда је такве завело само незнање онога шта раде, нека им се одреди шест месеци за обрађење Богу кроз покајање; јер ће се тако и њима самима много помоћи када буду размишљали о ономе шта пророк казује: „Дете нам се роди, и син нам се даде, коме је власт на рамену, и име ће му бити анђеѡ великог савета“ (Ис. 9, 6). Као што знате, шест месеци од када је зачело оно друго дете, које је проповедало пред доласком Његовим покајање ради опроштаја грехова, зачело се и оно друго да проповеда покајање. Јер, ми чујемо и једно и друго, да најпре проповедају не само о покајању, него и о Царству Небеском, које је, као што смо научени, у нама (погл. Лк. 17, 21), јер је близу нас реч којој верујемо и устима нашим и срцем нашим; и кад им се о Њему напомене, научиће се и они исповедати устима својим да је Исус Христос Господ, и вероваће у срцу својем да га је Бог васкрсао из мртвих; а ми знамо да се срцем верује за правду, а устима се исповеда за спасење (погл. Рим. 10,8).

6. правило:

Неки су уместо себе наредили слугама-хришћанима да принесу жртву идолима, па те слуге, пошто су се налазиле под влашћу, и на неки начин налазили се под влашћу својих господара, те су на тај начин пали, одреди им да се кају једну годину и нека доносе плодове покајања, поучавајући их да у будуће, као слуге Христове, треба да извршавају вољу Божију, и да треба да Га се боје, а нарочито када чују речи: „Знајући да ће

Ѣже ѡце сотвори҃тъ благое, ѡе прииметъ ѿ гда, ѡце рабъ, ѡце свобода.

ПРАВИЛО ж.

Свободные же, въ продолженіе трёхъ лѣтъ, да испытуютъ въ покаяніи, какъ потомъ, что лицемѣрствовали, такъ и потомъ, что принесли соравнѣвъ своихъ принести жертву идоламъ: ибо чѣмъ превѣшали онѣ апостола, которыхъ хощетъ, чтобы члажде творили господѣ рабѡмъ своимъ, погубляюще преценіе, вѣдѡще, ѡкъ и намъ слѣмъ и чѣмъ гдѣ есть на небесахъ, и ѡбновеніа лица нѣтъ оу негѡ. Ице же вѣ мь имѣемъ единого гда нелицеприятного: ибо всѣ и во вѣхъ есть христосъ, въ варварахъ и кудлахъ, въ рабахъ и свободныхъ: то кохотѣши испити коѡ дшѡ, должны смотрѣти, что содѣлал онѣ, воблѣкше въ идололженіе соравнѣвъ своихъ, которые такожде могли бы извѣжати егѡ. ице бы правдѣ и ѡравненіе имъ подал, какъ глаголетъ пакн аптола.

ПРАВИЛО з.

Тѣхъ, которые преданы были и пали, но сами пришли на подвигъ, и исповѣдали себя христіанами, и были ввержены въ темницѣ и мучены, праведно есть ѡкрѣплати въ веелин сердца, и имѣти съ нимъ ѡбщеніе во всемъ, какъ въ молитвахъ, такъ и въ причащеніи чѣл и крѡви христовой, и въ ѡтчѣшеніи слова, дабы подвижаль погтолинѣе, подобными и онѣ поестн бышагѡ званіа. Ибо речено: седмиды падѣтъ праведный и востанетъ. Ице бы и вѣ пдшіе то же дѣлали: явилн бы чѣмъ совершенное и всеуверное покаяніе.

ПРАВИЛО д.

Общеніе должно имѣти и съ чѣми, которые какъ бы ѡ сна копрандѣвъ на подвигъ, когда онѣ еще не ѡкрылиа, а токъмъ готѡвилн прнвлецин ихъ, сами себѣ навлекли икѡшеніе, подобное бранн въ мѡрѣ и многомъ ѡзубенію, напаче же на брѣтій снльнѣе распалилн ѡгль грѣшниковъ. Ибо такобые пристѡпѡютъ къ семъ во имѣ хрига, хотѣ и не внемлютъ словѡмъ, въ которыхъ онѣ подчѣтъ молитнѣа, да не внидемъ въ икѡшеніе, и пакн въ молитвѣ глаголати ко ѡцѣ: и не введи насъ во икѡшеніе, но избави насъ ѡ дѣлабгѡ. Можетъ быти и не знаятъ онѣ, ѡкъ домѣладѣка и

сваки ако што добро учини, то примити од Господа, био роб или слободѣак" (Еф. 6,8).

7. правило:

А слободни (слободѣаци), три године нека се испитиваю у каѣну, колико ради тога што нису искрено поступили, толико и ради тога што су принудили своје слуге да принесу жертву идолима, те тиме преступили наредбу апостола, да господари имаю чинити оно исто што и слуге, запуштајући претње, и знајући да је и за нас и за њих Господ на небесима, и нема код њега да се на особе обазире (погл. Еф. 6, 9). Ако ми сви имамо једнога Господа, који се не обазире на особе, јер све и у свему је Христос, и међу варварима и међу Скитима, и међу слугама и међу слободнима (погл. Кол. 3, 11), то су они морали промислити о ономе шта чине када су, желећи да спасу своју душу, навели своје слуге на идолопоклонство, а то су могли избећи да су им правду и једнакост учинили, као што то казује апостол Павле (погл. Кол. 4,1).

8. правило:

Онима, који су били предати и који су пали, али су после опет сами ступили на подвиг, и исповедише за себе да су хришћани, и због тога су били затворени у тамнице и мучени, таквима је праведно пружити помоћ радосног срца, и са њима имати заједницу у свему, како у молитвама, причешћивању Телом и Крвљу Христовом, и тешити (храбрити) их беседом да се и даље, најпостојаније боре, како би се и сами удостојили почастн вишег звања. Јер речено је да ће седам пута праведни пасти, и опет ће устати (погл. Прич. 26,16); а када би и ви и сви други који су пали исто учинили, тим би савршеније и усрдније покајање показали.

9. правило:

И са онима, који као да су се тек пренули из сна, и одмах желе да се истакну у борби, а та борба се тек припрема и још се није ни показала, па сами себе уводе у искушење као у неку непогоду на мору, и против браће још силније распаљују угљевље грешника, и са таквима нека се одржи заједница јер приступају к свему у име Христово, а опет се не обазире на његове речи којима Он учи да се треба молити да не паднемо у искушење (погл. Лк. 11, 4). По свему судећи, они и не знају да се Господ наш Исус Христос често уклањао од оних који су Га желели нападати, и да због таквих није јавно ходио (погл. Јн. 11, 51); пак и онда, када се приближило време његовог страдања, није сам себе предао, него је сачекао док нису дошли они

о̀учи́тель на́ших чи́ств о̀клонѣла ѿ хо́тѣвшихъ
набѣтовати є́мѣ, ѿ ѣкѡхъ иногда̀ ра́ди ихъ ѿ не хо́дилъ
ѣбѣшъ, ѿ когдѣ прилежало̀сѣ вре́мя страда́нїа є́гѡ,
не є́мѣ себѣ пре́дѣлѣ, но ѡжидѣлѣ, доко́лѣ не прише́л
на него̀ со о̀рѡжїемъ ѿ еѡ дреко́льни, ѿ тогдѣ ре́къ
ѣмѣ: ѣкѡ на разбо́йника ли ѡзыдо́сте со о̀рѡжїемъ
ѿ дреко́льни ѣти ма̀; О́ни же, глаго́летъ
є̀ванге́литъ, пре́дѣлѣ є́гѡ пи́латѣ. По подо́бно є́гѡ,
постра́дѣл ѿ тебѣ кѡ є́гѡ ме́тѣ, па́мѣтѣ
бѣже́твенныа̀ сло́ва є́гѡ, вѣ котѡрыхъ о́нъ,
подкрѣплѣа̀ насъ, глаго́летъ ѡ гонѣ́нїахъ: внемлі́те
себѣ, преда́дѣтъ бо вы на со́нмы, ѿ на собо́рищахъ
ихъ бѣю́тъ вѣкъ. Преда́дѣтъ, глаго́летъ, ѿ не є́мѣ себѣ
преда́дите: ѿ пре́д вла́дыки же ѿ ца́ри бѣде́ни бѣдете
ѣмене моего̀ ра́ди, ѿ не є́мѣ себѣ поведе́те. Не́о о́нъ
хо́щетъ, что́бы мы ѿ пре́ходили ѿ мѣста на мѣсто,
бѣдѣчи гонїмы за ѣма є́гѡ, ѣкоже ѿ па́ки
слы́шнѣмъ є́гѡ глаго́лющаго: є́гда же го́натъ вы во
гра́дѣ є́мѣ, бѣга́йте вѣ дрѡгїи: поелїкѣ о́нъ не
хо́щетъ, что́бы мы є́мѣ прие́тѣли кѡ
цнѣтоно́сцѣмъ ѿ копіе́нцѣмъ дѣбола, да не
соде́лаемѣ да нѣхъ вни́бникѣмъ мно́жайшихъ
смерте́н, ѣки вы вынѡжда́а̀ ихъ кѡ бо́льшемѣ
ѡже́рточѣнїю ѿ кѡ соверше́нїю смертоно́сныхъ дѣл:
но что́бы мы ѡжидѣли ѿ вни́мѣли себѣ,
бодрѣтвѡвали ѿ моли́нѣ, да не вни́демъ во
нїкѡше́нїе. Та́кѡ стефа́нъ, пе́рвыи по стѡпа́мъ є́гѡ
подѣвѣши́ мѣче́нїе, вѣзѣтъ беззако́ннымъ во
їерѡса́лимѣ, приве́денъ на со́ннице, ѿ, ка́менїемъ
повне́лемъ за ѣма гдѣ і́иса хрї́та, просла́вленѣ,
молѣа̀ ѿ глаго́ла: гдѣ, не постѣви ѣмъ грѣхѣ є́гѡ.
Та́кѡ і́акѡвѣ вѣзѣтъ бѣвѣ и́рѡдомъ, второ́и мечѣмъ
во главѣ о̀рѣченъ. Та́кѡ ѡзѡбѣрѣнныи ѡзѣ а́пѡстѡлѣ
пѣтрѣ многократнѡ бѣвѣ вѣзѣтъ, вѣвѣрженъ вѣ
темни́цѣ, порѡганъ, наконѣцъ вѣ рїмѣ ко крѣстѣ
прїгво́женъ. ѿ прѣхвѣльнныи па́велъ, по́слѣ тогѡ,
ка́кѣ многократнѡ бѣвѣ пре́данъ, бѣдѣтвѡвалъ да́же
до сме́рти, мно́гѡ подви́жалъ ѿ хвѣлѣа̀ мно́гимъ
гонѣ́нїамъ ѿ ико́рѣамъ, вѣ то́мъ же гра́дѣ мечѣмъ
во главѣ о̀рѣченъ. ѿ о́нъ, хвѣла́а̀ страда́нїамъ,
заключѣлѣ тѣмъ, что̀ вѣ дама́сцѣ вѣ ко́шницѣ
свѣшенъ бѣлѣ по стѣне́нѣ но́щїю, ѿ ѡзѣвѣжа́лъ рѡкъ
ѡцѣпагѡ вѣзѣти є́гѡ. Не́о пе́рвымъ предме́томъ ихъ
бѣло, благобѣтѡвѣати ѿ о̀учити сло́вѣ бѣжїю, чѣмъ
о̀тѡвѣржда́а̀ брѣтїю прѣбывѣти вѣ вѣрѣ, о́ни
глаго́лали ѿ є́е, ѣкѡ мно́гимъ ико́рѣамъ подо́бѣтъ
на́мъ вни́ти вѣ ца́рствѣ бѣжїе: не́о о́ни нека́ли не

са ножеви́ма ѿ ко́лемъ, ѿ тек тада им је рекао: „Као
на разбо́йника изашли сте с ножеви́ма ѿ с ко́лемъ
да ме ухватите" (Мк. 14, 48). Слично овоме, после
пострадаше ѿ они који су истом Ѣеговом циљу
тежили, памтећи Ѣегове божанске речи којима је,
казујући о прогоњенима, рекао: „А чувајте се од
људи; јер ће вас предати судовима, ѿ по
синагогама својим тући ће вас" (Мт. 10, 17), ѿ: „А
прије свега овога дигнуће на вас руке своје ѿ
гониће вас ѿ предавати у синагоге ѿ тамнице;
водиће вас пред цареѡе ѿ намеснике због имена
мојега" (Лк. 21, 12). Ту се нигде не казује да сами
себе изводите; јер Он хоће да ми прелазимо из
једног места у друго кад су ту они који прогоне
имена Ѣеговог ради, јер је то ѿ сам рекао: „А кад
вас потерају у једном граду, бежите у други" (Мт.
10, 23). Нити Он хоће да се ми сами штитоношама
ѿ коплѡношама ѡваола предајемо, ѿ тиме их
наводимо да се број убијених још више увећа,
принуђујући их на неки начин да још жешће
поступају ѿ да чине смртоносна дела. Он,
напротив, хоће да чекамо, да пазимо на опасности
ѿ да се молимо да не паднемо у искушење. Тако
је Стефан, који је прѡи Ѣеговим стопама кренуо у
мучеништво, када је био засипан камењем ради
имена Христовог, рекао: „Господе, не урачунај им
грех овај!" (Дела ап. 7, 60). Исто ѿ Јаков, који је био
ухваћен од Ирода, ѿ посечен мачем; тако ѿ Петар,
изабрани међу апостолима, мно́го је пута био
заробљаван ѿ изругиван, ѿ најпосле распеше га у
Риму; исто тако ѿ славни Павле, мно́го је пута
предаван на суд ѿ био доведен до прага смрти,
мно́га је зла претрпео, ѿ пошто се прослави кроз
мно́ге прогоне ѿ невоље, у Дамаску га једном
приликом спустише у корпи, ѿ тиме избегну из
руку онога који је хтео да га савлада. Јер, прѡо
дело апостола било је да проповедају Јеванђеље
ѿ да ѡуде науче речи Божјој, али утврђујући душе
ученика ѿ саветујући их да остану у вери, апостоли
су им јасно говорили ѿ то да ће пролазити кроз
мно́ге невоље пре него што задобију Царство
Божїе (погл. Дела ап. 14,22).

своєѧ пользы, но многѣхъ, да испѣтѣа. И многое можно было бы реши ѡ семъ для таковоѣхъ людей, да вѣдетъ пострѣпѣемо съ разсѣжденіемъ: но како апѣтолз глаголетъ, не доетѣнетъ мнѣ повѣстѣющѣмъ брѣмени.

ПРАВЕДНО ꙗ.

По семъ чѣмъ иже крѣпа, котѣрыѣ добровольно бышли на подвигъ, пѣли и возвѣновѣли подвигъ, не есть праведно быти послѣ въ священнослуженіи: ꙗко ѡни ѡстѣвали стѣдо гдѣне, и ѡпорѣчили елихъ себѣ, чегѡ никѣто иже апѣтолзъ не дѣлалъ. ꙗко мнѣгѣа гонѣнѣа прошѣдшиѣ, и мнѣгѣа побѣды въ подвигахъ показавшиѣ, блаженныѣ апѣлз пѣвелз, хотѣа и вѣдалъ, ꙗко лѣше есть разрѣшеніеа и быти со хрѣтомъ, ѡдиакъ приокѣплѣетъ и глаголетъ: а еже пребывѣти во плѣти, нѣжнѣише есть кѣкъ рѣдн. ꙗко взрѣла не на своѣ пользы, но на пользы многѣхъ, да испѣтѣа, болѣе собствѣннаго ѡпокоеніа нѣжнѣмъ признавалъ пребывѣти съ братією и пециѣа ѡ нѣхъ. ѡнъ и ѡчиѣемъ повелѣветъ быти во ѡчиеніи, и быти ѡбразомъ вѣрнѣмъ. По семъ чѣ, котѣрыѣ пѣдши и возвѣновѣвъ подвигъ въ темнищѣ, ищѣтъ прѣла на священнодѣятѣе, пострѣпѣютъ совершѣннѣо неразѣмнѣ. ꙗко како трѣбѣютъ тогѡ, чѣто ѡстѣвали, когда могли бы полезны быти братѣи въ такоѣ брѣмѣ; докѣ ѡни были не прѣтѣновѣнны, и мѣли процѣнѣе въ своѣмъ безразѣдномъ пострѣпѣе: но когда пѣли, тогда не мѣгѣтъ ѡже священнодѣятѣовати, ꙗко безчиѣтѣовавшиѣ и ѡпорѣчавшиѣ елихъ себѣ. И такъ, ѡложнѣвъ тѣелѣкѣе, въ смиренномѣдріи да пѣкѣтѣа ѡ томъ напѣче, како кончѣютъ своѣ тѣеніе. ꙗко докѣетъ имъ ѡбѣнѣе, со тѣмнѣемъ и тоѣностію соблюдемое, рѣдн дѣхъ причѣнъ: и рѣдн тогѡ, да не ѣвѣтѣа ѡни ѡпѣчѣленныи, и съ ѡчиеніемъ въщѣдѣтъ разрѣшеніа ѡсѣдѣ, и рѣдн тогѡ, дабы не вознѣчѣли предѣла нѣкѣторѣѣ пѣдшиѣ, ꙗки бы ѡни, по слѣзѣо ѡгрожѣющіѣа сѣпѣтѣиѣ, ѡслабѣли въ дѣхѣ. Таковоѣ болѣе вѣхъ имѣти вѣдѣтъ стѣдѣа и поношеніе, по примѣрѣо положѣвшѣаго ѡновѣнѣе, и не возмѣгѣаго совершѣти: ꙗко начѣдѣтъ, како рѣчено, въ мнѣхѣдѣщѣи рѣдѣтѣа сѣмъ, и глаголати: сѣи чѣловѣкъ начѣтъ зѣдѣти, и не мѣже совершѣти.

9. правило:

Према овое, никако није оправдано да они клирици који су најпре по својој вољи кренули да приме мучеништво, па су затим пали у вери, а онда су се опет вратили у подвиг, да такви и даље остану у свештенослужењу јер су напустили стадо Господње и на себе бацили велику љагу. Овакво шта није учинио ни један од апостола. И блажени Павле, који је многа гоњења претрпео и који је у различитим борбама многе победе извојевао, мада признаје да је много боље отићи, и са Христом бити, ипак додаје и ово: „Али остати у телу потребније је вас ради“ (Фил. 1,24), јер имајући пред очима не своју корист, него корист многих да се спасу, сматрао је за потребније да остане међу браћом и да се старао њима, него да се упокоји. А онај који учи треба да у своје учењу буде на углед вернима. Према томе, морају се као сасвим неразумни сматрати они који су, боравећи у тамницама, себе уклонили од свештеничке службе, а сад опет желе да је добију. Како могу тражити оно што су оставили у великој невољи, и када су браћи били од велике потребе? И док су они били непомици, још им се и могло снисходити за тај њихов неразумни поступак, али кад једном падоше и пошто већ учинише тај неразумни чин, и бацише љагу на себе, ти више не могу свештенослужити, већ нека се у смерности старају како би, одбацивши сваку сујету, променули свој начин живота. Довољно им је општење које морају у тачности и потпуно чинити, и то из два разлога: прво, да се не покаже да су оптерећени и да силом траже одавде да оду, а такође да и други, који су пали, не би имали разлога да им се јави помисао о побуни, и да под неким изговором духовно ослабе. Они који се тиме поведу, биће више него достојни срамоте и поруге, слично ономе који је поставио темељ, а није могао да оконча започети рад, јер ће, као што је речено, ту стати сви они који пролазе туда и ругаће му се, говорећи: „Овај човек поче зидати, па не може да доврши“ (Лк. 19, 30).

ПРАВНО љ.

Нѣкѣе вначалѣ сѣмн себѣ повергли въ кнѣзѣе гонѣнїе. Стого ѿкрестъ сѣдѣнцѣ, и възрѣа на свѣтъхъ мѣчениковѣхъ, поспѣшающихъ къ почету бышнаго збѣнїа, сѣдѣн побѣждаемы благоу рѣвноствѣю, онѣи предѣли себѣ на тѣ, со многими дерзновѣнїемъ, наипаче, когдѣ видѣли многихъ оублекѣемыхъ и ѿпадающихъ ѿ вѣры. За ихъ воспламенѣньемъ вѣдѣреннъ, и сѣдѣн призывѣемы вѣдѣреннми гласомъ протнѣстѣти превозносаемѣмъ сопротнѣннѣмъ, онѣи спѣшилѣ на нѣ, дабы онѣ не габлѣмѣ сѣмъ предъ собою мѣдримъ, по томѣ, что мнѣмъ превдолѣвѣти коварствомъ, тогдѣ какъ сѣмъ не примѣчѣмъ, побѣждаемы бымъ терпѣннми мѣжеетвеннъ строганїе и бѣнїе, и ѿстрѣе мѣчѣ и жжѣнїе огнѣмъ, и потчоплѣнїе въ водахъ. За такобыхъ, нѣн пострадавшихъ въ темницѣ и побѣжденныхъ глѣдомъ и жѣждою, нѣн вѣнѣ темницы на сѣдѣнцѣ и змѣченыхъ, строганїемъ и бѣнїемъ, и на послѣдокъ превдолѣннхъ нѣмошїю плѣти, когдѣ нѣкоторые по вѣрѣ прѣсѣтъ приношенїа молнѣтъ и прошѣнїи: праведно ѣсть согласнѣмъ съ нѣмн. Нѣбо согтрадѣти и соболѣзновѣти плѣдѣчимъ и стѣнѣчимъ, ѿ превдолѣннхъ въ подвнѣтѣ многоу нѣлоу слохнѣтрагъ дѣвола, нѣн роднѣтелѣхъ нѣн братѣхъ, нѣн дѣтѣхъ, нѣн мѣмъ не вѣдно нѣ дѣмъ когдѣ. Поелнѣмъ мѣ вѣдѣемъ, ѣкѣ и по вѣрѣ дрѣгнхъ, нѣкоторые подѣннѣмъ благоствѣ бжїю, во ѿпѣценїи грѣхѣхъ, и въ здравнѣ тѣла, и въ воскресѣнїи мѣртѣхъ. И тѣмъ, помннѣмъ нѣхъ многѣе трѣды и вѣдѣтѣмъ, прѣжде подѣтѣмъ за нѣмъ хрѣтѣво, и не тѣмъ нѣ, но и тѣ, ѣкѣ онѣ раскѣлѣнѣ, и дѣлнѣ, въ котѣромъ и змѣннѣмъ себѣ, ѿплѣкнѣютъ въ и знѣреннѣ и оумерцѣннѣ тѣла, и ѣкѣ оудѣлнѣмъ ѿ мѣра, и нѣмѣютъ доброе вѣдѣтѣльство ѿ жнѣтнѣ своѣмъ, кѣннѣмъ съ нѣмн мѣлнѣмъ, и прѣснѣмъ нѣмъ ѿнѣннѣмъ и дрѣгнхъ блѣгъ принѣннхъ, чрезъ тогдѣ, (с. епѣ) котѣрымъ содѣлѣмъ ходѣтелѣмъ ѿ нѣмъ ко ѿцѣ, оумножнѣннѣмъ за грѣхнѣ нѣшнѣ. Нѣбо рѣчѣно: ѣще ктѣ согрѣшнѣтъ, ходѣтѣмъ нѣмѣмъ ко ѿцѣ нѣмѣ хрѣтѣа правѣдннѣ, и тѣмъ ѿнѣннѣ ѣсть ѿ грѣхѣхъ нѣшнхъ.

10. правило:

Који су на почетку, када је гоњење било најжешће, истакли себе, и стојећи код судилишта и гледајући свете мученике како сијају као светла у васиони (погл. Фил. 2,15), и побуђени племенитом ревношћу предали себе на муке, показујући нарочиту храброст нарочито онда када су видели да неки узмичу и падају у вери, и ради таквих се узбудише, и као покренути неким унутрашњим гласом да савладају горди и противни дух, похиташе да тај дух не помисли за себе да је мудар (погл. Приче 3, 7) због тога што му изгледа да у овоме, својим лукавством, побеђује; а ипак је могао запазити, да сам бива побеђен од оних који су достојанствено подносили мучења, и онда када су им тело рањавали, бичевали, секли оштрим мачевима, када су их пекли огњем или бацали у воду. За овакве, који су били заточени по тамницама, трпели глад и жеђ, или које су мучили и изван тамница, те подлегаше на крају по својој телесној немоћи, ако за такве верујући узмоле опроштај, праведно је изаћи им у сусрет. Нити коме може што да нашкоди кад се жели да подели страдање и туга оних који плачу за онима који су у борби савладани од велике снаге злобног ђавола, били то родитељи или браћа или синови јер ми знамо да су многи једино ради вере других задобили Божју благод за опроштај својих греха, и за здравље тела и васкрсење мртвих. Према томе, сећајући се многих њухових напора и невоља које су за име Христово претрпели, сећајући се затим да су се они покајали и да, напрезајући и мучећи тело, оплакују оно што су по немоћи учинили, и осим тога, да су они о себи сведочанство дали, да су у своме животу сасвим били удаљени од света, ми заједно са њима, молимо и просимо за њих очишћење и сва друга добра, кроз Онога који је наш заступник код Оца, и кроз Кога добијамо опроштај наших грехова. Јер, ако ко сагреши, речено је, имамо заступника код Оца - Исуса Христа (погл. 1. Јов. 2,1-2).

ПРАВИЛО ЁІ.

Тѣмъ, которые дѣла сребро, дабы сребро не быти имъ потребеннымъ никакою злобою, да не поругается се въ вѣдѣ. Ибо онъ потерпѣли оубо и не оутрачѣл денегъ, да не оутрачѣтъ, или погубитъ дѣло свое, чегѡ дрѡгѣ по корыстолюбію не сдѣлали, хотѣа и глаголетъ гдѣ: кѡ польза челоуѣкъ, аще мѣръ вѣкъ прѣверѣетъ, дѣло же свое оутрачѣтъ, или погубитъ; тѣмъже: не можете бѣ работати и мамонѣ. Ибо предъ гонителями онъ гвѣнѣи сдѣлашѣи бѣ, возненавидѣшѣи и попрѣшѣи сребро, и презрѣшѣи оно, и имъ непользѣи написанное: извѣнѣи мѡжа дѣло свое сѣмъ богачество. Ибо и въ дѣланіихъ апостольскихъ чинѣмъ, ѡко въ солдѣи, вѣкомы за пѡла и сѣлѣ ко градоначальникамъ, оупиены за довольные пѣнази. Пѡмѣ того, кѡкъ многѡ оубо и онъ за имѡ хрѣтѡво, и возмѣтилъ народъ и градоначальниковъ, взѣмше довольное ѡ имѡна и ѡ прѡчихъ, оупиши онъ. Прѣтѣ же лѣе въ ноци оубо и сѣлѣ въ сѣрѣи.

ПРАВИЛО ГІ.

По сѣмъ оубо и онъ, рѣди сплѣнѣа дѣло, и оубо и онъ, да не бѣдѣтъ оубо и онъ, чгѡ за нѣхъ вѣдѣи дрѡгѣ. Ибо и ко сѣмъ вѣдѣи быи на позорѣи, вѣмѣтѡ пѡла, гѣи и дрѡгѣ, оупиенѡвшѣи пѡла, и когда онъ хотѣа вѣдѣи въ народъ, поеликъ сѣмъ прѡизошѡ за него, ѡко прѣклонѣшаго и оубо и онъ, многѡе тѡ народа ко благоуверѣію: тогда, кѡкъ речѣно, не допѣтилъ сѣмъ оубо и онъ: сѣмъ же нѣцѣи ѡ сѣмъ начальникомъ, сѣмъ дрѡгѣ, погубѣше къ немъ, молѡхъ не вѣдѣи сѣе въ позорѣ. Аще же нѣкоторыя бѣдѣтѡ оубо и онъ, и прѣнрѣтѣа сѣ тѣмъ, которые истинно вѣмѣютъ глѡсѣмъ: сплѣа сплѣи тѡво дѣло, и не оубо и онъ, вѣмѣи да вѣмѣнѣтѡ и извѣннаго междѡ апостолѣи петрѡ, вѣрѣннаго оубо и онъ, вѣмѣннаго чѣтыремъ чѣтыремъ вѣмѣи сѣмъ, но оубо и онъ, чѣмъ нѣмъ и ѡ оубо и онъ, рѣкѣи нрѡда, и ѡ вѣмѣи чѣмъ нѣмъ людѣи и дрѡгѣ, по вѣмѣнѣи ѡнгѣла гдѣа: бѣмѣшъ, глаголетъ, днѣ, бѣмѣ молѡ не мѣла въ вѣмѣи, чгѡ оубо и онъ, вѣмѣи. Нрѡда же понѣмѣи сѣмъ и не оубо и онъ, и нѣмѣи сѣмъ, вѣмѣи оубо и онъ, но за нѣхъ не вѣмѣи ни какѡи вѣмѣи на петрѡ. Ибо мѡжно

11. правило:

А онима који су дали сребро са намером да ни од кога не буду узнемирани, то не треба уписати као кривицу јер су они већ поднели штету и губитак у новцу, да не би душу своју погубили. Али неки други, из гадне похлепе за добитком, то не учинише, премда Господ каже: „Јер каква је корист човеку ако сав свет задобије а души својој науди?“ (Мт. 16, 26), и: „Не можете служити Богу и мамону“ (Лк. 16,13), и они су се пред гонитељима показали да заиста Господу служе јер су показали да мрзе. одбацују и презиру сребро, испунивши тако оно што је написано, „Откуп је за душу човекову богатство његово“ (Приче 13, 8). И у Делима апостолским читамо да они који су у Солуну били одведени грађанским властима на место Павла и Силе, били су пуштени за новац. И пошто им много напакостише због имена Христовог, и помутише народ и градске старешине, и примивши, као што је речено „задовољење“ од Јасона и других, пустише их (погл. Дела ап. 17, 9-10).

12. правило:

Према томе, и оне који су ради спасења своје душе оставили све своје и склонили се, не треба их осуђивати због тога што су други, уместо њих, били ухваћени; јер у Ефесу, уместо Павла ухватише на зборишту Гаја и Аристраха - другове Павлове, и кад је он хтео да пође међу народ због тога што се буна ради њега подигла (јер је обратио мноштво народа ка побожности), не дадоше му ученици. Штавише, неки од азијских поглавара, који су му били пријатељи, послаше своје људе к њему, саветујући га да не излази на трг (погл. Дела ап. 19, 30-31). А ако који хтедну, из упорности, да се препиру са онима који искреним срцем обраћају пажњу на онога који каже: „Спасавајући спаси душу своју, и не обазир се натраг“ (Пост. 19, 17), нека се сете Петра, изабраног међу апостолима, који је бачен у тамницу и предат четворици војника да га чувају, али који је опет, по поноћи, побегао и услед заповести анђела Господњег избавио се од Иродове руке и од онога шта су Јевреји желели, наиме, када се разданило, каже Писмо, догоди се не мала буна међу војницима, а то би због Петра (погл. Дела ап. 12,4-8); али ради њих не беше на Петру никакве кривице, а они су могли, када су видели шта се догађа, побећи исто онако као и сва деца у Витлејему и у другим странама, да су родитељи њихови могли предвидети шта ће им се догодити, али није било тако, те погинуше од свирепог убице Ирода због једног детета које је он тражио

было ѿмз, видѣвшымыз слычѣшесѧ оубѣжати, подобноу какоу и бѣшю дѣтѣмз бывшымыз въ видѣемѣ и во вѣхъ предѣлахъ сѣгѡ, яже бы вѣдали родителѣи ихъ имѣюще быти: но оны погублены икверноубицею иродомз, за некоего ѿмз на погубленіе сѣинаго младенца, который такожде, по повелѣнію ангела гдѣна, оубѣжашъ, оуже начавъ скорѡ плѣнѣти и наглѡ рехнѣти, соглашѡ съ нареченнымыз сѣмъ именемз, какоу написано: нарцы ѿмз сѣмъ: скорѡ плѣнѣи, наглѡ рехнѣти, зане прежде неже раздѣлѣти отроцѣти, назвѣти отцѣ ии матерѣ, прииметъ сѣмъ дамѣкобъ, и корытѣи елмаріикѣа предъ царемз асиріиимз. Посемъ волхвы, какоу оуже плѣнѣныи и добычею содѣлавшесѧ, покѡрнѡ и почтѣтельнѡ поклоняютсѧ младенцѣ, ѡберзѣа сокрѡвница свои, и приношѣ сѣмъ величественнѣише и приличнѣише дары, зѣмѣ и лѣванъ и смѣриѣ, ѿкоу царю и бѣ и человекѣ. Почему не хотѣли возвратитисѧ къ царю асиріиимз, вспомошествоемыи промысломз. Вѣсть бо, глаголетъ евангеліе, пріемше бо сѣ, не возвратитисѧ ко иродѣ, нымыз пѣтемз ѡидѡша во странѣ свои. Посемъ кровожадный иродъ видѣвъ, ѿкоу порѣганъ бысть ѡ волхвѡвъ, разгнѣвасѧ сѣмѡ, и послѣвъ и звѣи всѣ дѣти сѣшѡ въ видѣемѣ, и во вѣхъ предѣлахъ сѣгѡ, ѡ двоѡ лѣтѣ и нижайше, по времени, еже иже вѣстѣишѡ испытѣ ѡ волхвѡвъ. Искѣвъ кѡпнѡ съ нѣмнѡ оубѣти и нѡе отроцѣ, рожденное прежде сѣгѡ, и не нашѣдши, оубѣлз оны отцѣ сѣгѡ захарію, междѣ црковію и олтаремз, тогда какоу младенецъ оубѣжашъ съ матерію елѣавѣтою. Но за сѣ никто не порнѣетъ ихъ.

Наименованіе царѣ асиріиикагѡ, свѣтѣи пѣтрѣ замѣтѣветъ и зѣ привѣденнагѡ ѿмз быше прорѡчѣства исаіи, и прилагѣтъ къ иродѣ, какоу враждовѣшемъ прѡчнѣвъ бжѣтвеннагѡ отроцѣти хрѣтѣ, но ѿмз поубѣжденномъ.

ПРАВИЛО 11.

Яже же нектогорые претерпѣли многое напѣи и тѣсночѣ, и желѣзо во оубѣтѣ прѣали и оубѣ, и пребѣли непоколебѣмы, по любѣи къ вѣрѣ, и мѡжественнѡ претерпѣли жженіе своихъ рѣкъ, приближѣемыхъ прѡчнѣвъ болн къ нечѣстѡй жрѣтѣ, что ѡ нахѡдѣшнѣа въ лѣвѣи писали ко мнѣ и зѣ темницы преблаженныи мѣченики, такожде и ныие соладжителѣи: таковыи, напѣи, когда

да погуби, али које по заповѣсти анѣла Господнѣа, утече, почевши веѣ тада да буде „брз на плен и хитар на грабеж сходно имену којимъ је назван, и као што је записано: надѣни му име - брз на плен и хитар на грабеж. Јер прије дете научи звати оца или мајку, однијеѣ се сила Дамаскова и плен Самаријска предъ царемъ Асирскимъ" (Ис. 8, 3-4). Тако и мудраци, као веѣ добијени и савладани, покѡрно и са поштовањемъ клањају се предъ дететомъ, и отварају своја блага и доносе му најсѣајније и најдрагоценіје дарове: злато, тамјан и смирну као цару и као Богу и као човеку (погл. Мт. 2, 11-16).

13. правило:

Који су претрпѣли многа насиља и невоље; и којима су стављали металне куке у уста, и које су окивали, а они остадоше истрајни у својој вери, и јуначки истрајаше и онда када су им и руке спаливали, принуђавајући их да се дотакну жртве (а о њима су ми писали они који су то видели да се догађа у Ливији, по тамошњим тамницама и мучилиштима), такви, особито када о њима сведоче и друга браћа, имају се задржати у свештеној служби и уврстити међу исповеднике,

свѣдѣтельствуютъ ѿ насъ и прочіе братіа, могоути пребыти во священнослуженіи, и да вѣдуютъ въ числѣ исповѣдниковъ, подобно какъ и умертвѣвшіе въ многыхъ мученіи, и оуже не могошіе, ни слова, ни глагола произнести, и не подвигнути къ сопротивленію воцпе насильствуючимъ. Но они не согласились на мёрзость ихъ, какъ я слышалъ пакы въ служителей. Да вѣдуютъ же причтенъ къ исповѣдникамъ и всаки жнвущій по примѣру тимодея, и повинующійся глаголющима: гонн правды, благочетіе, вѣрѣ, любобѣ, терпѣніе, кротостъ: подвижныа добрымъ подвигомъ вѣры, ѣмниа за вѣчную жизнь, въ нуже званъ быахъ сѣи, и исповѣдалъ сѣи доброе исповѣданіе предъ многими свѣдѣтели.

ПРАВНО СѢ.

Сѣи же, иже слова на пасхѣ.

Никто да не окорветъ насъ за соблюденіе среды и пакта, въ которые дни благолюбиво заповѣдано намъ постити, по преданію. Въ средѣ, по причинѣ сопротивленнаго иудеина совета, и преданіи гда, а въ пактокъ потомѣ, что онъ пострадалъ за насъ. Воскресный же день провождаемъ, какъ день радости, радн воскресшаго въ оныи. Въ сѣи день и колѣна преклонати мы не прѣам.

исто онако као и они који су многимъ мучењима подвргнути, и од тога више нису могли да говоре, нити да се крећу, али који ипак нису поклекли предъ безбожношћу својихъ мучитеља (а о томе сам такође слушао од својихъ саслужитеља). И нека се уврсти међу исповѣднике сваки онај који, као Тимотеј, управља својимъ животомъ, и који слуша онога који каже: „А ти, о човече Божији, бежи од тога, а иди за правдомъ, побожношћу, веромъ, љубављу, трпљењемъ и кротошћу. Бори се добримъ подвигомъ вере, хватај се за животъ вечни у који си позванъ, и исповѣдио си добро исповѣдање предъ многими сведоцима" (1.Тим. 6,11-12).

14. правило:

Нека насъ нико не окривљује зато што ми чувамо среду и петакъ, у које намъ је, по благослову предања, заповѣдено да постимо. У среду збогъ тога што су у тај данъ Евреји начинили уроту о издајству и предаји Господа, а у петакъ збогъ тога јеръ је Онъ у тај данъ пострадао ради насъ. Недељу ми проводимо као радостанъ данъ, јеръ је у тај данъ васкрсао Господъ; такође у тај данъ не треба да клечимо.

КАНОНИЧЕСКОЕ ПОСЛАНИЕ
СВЯТАГО ГРИГОРИА,

архиепископа неокесарийскаго, чудотворца

ПРАВИЛО а.

Не тѣлоу чинѣти нѣкъ пища, свѣщеннѣишии папа, хотѣа и бѣи пѣнники предложѣнное имъ ѿ вѣлладоуцихъ имъ, оубо енноу, когда вѣтѣ соглѣноу икѣзѣютъ, ѣкоу вѣрбары, нашедѣше на стѣрныи нашии не приносили жертьвѣз ѣдоуламы. И постола же глаголетъ: брашна чрѣвѣ, и чрѣво брашнѣмъ: бѣже же и сѣ и сѣа оупразднѣтъ. И сѣиитель, всѣкоу брашноу ѿчищающѣи, рѣкъ: не ходоущее во оутѣа иквернѣтъ челоуѣка, но неходоущее.

ПРАВИЛО б.

Не тѣажко и то, что пѣнничи жены растлѣны ѿ вѣрбарѣвѣз, нарѣгѣвшѣа надъ ѣхъ чѣлаи. По ѣце и прѣжде зазирѣемо бѣло житѣе нѣкѣа и зѣ нѣхъ, ѣкоу ходоущаа во свѣдѣнѣхъ вѣдоуцихъ, по и зрѣенѣю пѣнничи: ѣкоу сѣтъ, ѣкоу любодѣиное рѣположѣнѣе сѣа подозрѣительно и во вѣрѣа пѣнничи, и чѣковѣхъ не вѣкѣрѣе дожно допѣкѣти къ оубенѣюу въ молѣтѣвахъ. И ѣце же нѣкѣа жѣвшѣа въ совершенномъ цѣломъдрѣи, и показѣвшѣа прѣжнеу житѣе чѣстѣмъ и и зѣа чѣмъ ѿ всѣаго подозрѣнѣа, нынѣ подвѣрглѣа порѣганѣю, по наиѣю и прииждѣнѣю: то на сѣи сѣчи и мѣмъ въ кнѣтѣ вѣторозакѣнии примѣрѣз оуτροковицы, котѣрѣю челоуѣкъ ѿвѣрѣа на полѣ, и наиловѣахъ прѣпѣахъ изъ нѣю: оуτροковицѣ, глаголетъ законъ, ничѣоже сотвориѣте нѣсѣтъ во дѣвѣтѣ грѣхѣа смѣртнагоу, ѣкоже ѣце бы кто вѣртѣа на бѣнѣнаго своего, и оубѣахъ дѣшѣ сѣго, тѣкоу сѣ дѣло: вѣзопѣи оуτροковица, и не бѣе помогѣаи сѣи. Такоу и чѣе сѣчи.

ПРАВИЛО г.

Но тѣажкоу дѣло сѣтъ лихонмѣнѣе, и невозможнѣо въ сѣдиномъ послѣни предложѣти бѣжѣтѣснныа пѣнничи, въ котѣрѣхъ не чѣоуиу грѣбѣтѣлѣтѣво, но и вѣсѣе любѣстѣжѣнѣе и прикѣнѣе чѣждѣаго, рѣди гнѣнагоу приѣтѣа, ѿглашѣтѣа ѣкоу дѣло ѿвѣрѣтѣльное и стѣашнѣо, и всѣкъ вѣнѣбнѣи въ ономъ подлѣжѣтъ ѿчѣждѣнѣю ѿ цѣркѣи бѣжѣи. И что, во вѣрѣа нашедѣтѣа вѣрбарѣвѣз, средѣи чѣоуиагоу стѣенѣиѣа и чѣоуиагоу плача, нѣкѣе дѣрзѣли, сѣе вѣрѣа вѣрѣмъ оуτροжѣоуѣе погнѣбѣю, почитѣти дѣа

КАНОНСКА ПОСЛАНИЦА
СВЕТОГ ГРИГОРИЈА,
АРХИЕПИСКОПА НЕОКЕСАРИЈСКОГ,
ЧУДОТВОРЦА

1. правило:

Нису јела та која нас терете, најсветији папо; мада су заробљеници и јели оно шта су им тамничари давали, а нарочито када сви, у једногласју, говоре да варвари који су насрнули у наше пределе, ипак нису приносили жртве идолима. Апостол каже: „Јела су за стомак и стомак за јела, али ће Бог и једно и друго укинути“ (1. Кор. 6, 13), а Спаситељ, који свако јело очишћује, каже: „Не погани човека што улази у уста, него што излази из уста оно погани човека“ (Мт. 15,11).

2. правило:

За општу осуду није ни то ако су неке заробљене жене биле оскрнављене од варвара. Али, ако је живот неке од тих жена био већ познат као развратан, па су оне тако наставиле да живе и са варварима, такве се не смеју исхитрено примати у заједницу молитве. Ако је нека пре ропства живела чисто и уздржано, и била је ослобођена од сваког подозрења, а тада, услед присиле, била је погружена у скрнављење, о томе имамо пример у књизи Поновљених закона, где се каже: „А девојци не чини ништа, није учинила греха који заслужује смрт, јер кад ко скочи на ближњега свога и убије га, таква је то ствар; јер нађе је у пољу, девојка је завапила, али не би никога да је одбрани“ (Пон. Закони 22, 26-27). Исто је и овде.

3. правило:

Лакомост је страшно искушење, и није могуће само у једној посланици навести сва она места у Светом Писму у којима се говори о томе колико се треба клонити лакомства, и колико је страшно то када неко отима; него и било који облик лакомства, и било какво присвајање нечега туђег ради гадне похлепе. Зато, сваки који се у томе затекне, мора бити одстрањен из Цркве Божије. Што се пак тиче оних који су се у време варварских напада, у време тог свеопштег плача и невоља, одлучили да крену тим путем, сматрајући то време као прикладно за стицање нечасног

себѣ вре́менемъ коры́сти, и́е сво́йственно лю́демъ нече́стны́мъ и б́гоненавистны́мъ, доше́дшы́мъ до кра́йнаго ст́пени гнѣ́ности. По́семъ спрѣ́длы́бымъ при́знаѣтсѣ бѣ́хъ тако́вѣхъ ѡдѣ́чти ѡ цѣ́ркви, да не ка́къ прѣ́детъ гнѣ́въ на всѣ́ наро́дъ, и пѣ́рвѣ на смнѣ́хъ предсто́ятелей, не взыскѣ́ющихъ за и́е. Бо́же бо, ка́къ глаго́летъ писані́е, да не кѣ́пимъ съ собо́ю погубѣ́тъ нече́стны́и прѣ́днаго И́бо, глаго́летъ писані́е: блѣ́дъ и́и лнхонма́ніе, и́же ра́дн грдѣ́тъ гнѣ́въ бѣ́тн на сыны́ непокорны́емъ. Не быва́йте оубо́ сопрнѣ́стницы снмъ. Бѣ́те бо и́ногда́ тьма́, нынѣ́ же бѣ́тъ ѡ гдѣ́: и́коже ча́да бѣ́та ходѣ́те: пло́дъ бо бѣ́та во всѣ́кой благо́тннн и прѣ́дѣ́ и и́стннѣ́, и́кшѣ́юще, что́ ѣ́тъ благо́дно гдѣ́, и́ не прѣ́вѣ́ннѣ́е кз дѣ́ломъ непло́дны́мъ тьма́, па́че же и́ ѡблнѣ́йте. Быва́емъ бо о́тай ѡ́ ннхъ, і́амно ѣ́тъ и́ глаго́лати: всѣ́ же ѡблнѣ́емъ, ѡ́ бѣ́та і́блѣ́ютсѣ: та́къ глаго́летъ апо́столъ. И́ще же нѣ́кѣ́е, не́дѣ́ наказані́е за прѣ́жне́е любостѣ́жані́е, во вре́ма мнра́ бывше́е, па́ки въ са́мое вре́ма гнѣ́ва ѡбраща́ютсѣ кз любостѣ́жані́ю, коры́стѣ́емъ ѡ́ кро́ви и́ гнѣ́и чело́вѣ́къвъ бѣ́тѣтѣ́ющихъ, и́и плѣ́ннкѣ́въ оубѣ́нны́хъ: то́ чегѡ́ и́наго́ надле́жнѣ́тъ ѡ́ждѣ́ти, ра́звѣ́ тогѡ́, что́ подвнѣ́юще́а за любостѣ́жані́е со́верѣ́тъ гнѣ́въ и́ себѣ́ самнмъ́ и́ все́мъ наро́дѣ́;

ПРА́ВНО ҃.

Не се́ ли а́харъ ѡ́ со́нна зѣ́ры прегрѣ́шені́емъ прегрѣ́шилъ, взѣ́въ ѡ́ заклѣ́тѣ́го, и́ прише́лъ гнѣ́въ на всѣ́ со́нмъ і́зраі́левъ: онъ ѣ́дннъ то́кмъ согрѣ́шилъ, но не ѣ́дннъ оубѣ́е во грѣ́хѣ́ сво́емъ. И́ нѣ́мъ въ насто́ящее́ вре́ма подо́бѣ́тъ заклѣ́тою почнѣ́тн всѣ́къю́ коры́сть, не на́шѣ́, а́ чѣ́ждѣ́ю. И́бо ка́къ а́харъ онннъ взѣ́лъ и́з до́бычи, та́къ и́ сн нынѣ́ берѣ́тъ и́з до́бычи: но то́тъ взѣ́лъ бра́жеко́е, а́ сн нынѣ́ бра́тннмъ коры́стѣ́ютсѣ. Па́губна́ коры́сть.

ПРА́ВНО ҆.

Ннкто́ да не ѡ́больща́етъ себѣ́ тѣ́мъ, і́акъ нашѣ́лъ что́ лнко: и́бо не позво́лнтельно́ коры́товатнсѣ́ и́ на́йденнымъ. Вто́розаконі́е глаго́летъ: вндѣ́въ тельца́ бра́та твоего́́ и́и о́вца́, заблѣ́ждѣ́ющнма́ на пѣ́ти, да не прѣ́зрнши́ ѡ́: но возвра́щені́емъ возвра́тнши́ ѡ́ кз бра́тѣ́ твоемѣ́. И́ще же нѣ́сть блнзъ́ тебе́ бра́тъ твое́й, ннже́ оубѣ́и е́го, со́вернн ѡ́ внѣ́трѣ́ до́мѣ́ твоего́́, и́ да блѣ́дѣ́тъ оубѣ́е, до́ндеже́ взы́щѣ́тъ и́хъ

добитка, зна́йте да су́ такн неча́стнвцы́ и да су́ мрскн Богу́; да су́ досеглн самъ врхуна́ц неве́лѣ́ства. Збо́г то́го́ је устано́влено́ да се́ такнн извргну́, да не бн читавъ наро́дъ за́пао у́ гневъ, а на првомъ́ месту́ предсто́ятельн ко́нн воде́ о́ томе́ истрагу́, јер се́ бо́жнмъ, као што́ Писмо́ ка́же, да неча́стнвн са со́бомъ не погубн праведннка́ (по́гл. Пост. 18, 23). Блудъ и́ лако́мство су́ неде́ла збо́г ко́ннн иде́ гневъ Бо́жнн на сннове́ непокорно́стн (по́гл. Кол. 3, 6). Не мо́јте бнтн саучесннцы́ ннховн, јер нека́да сте бнлн тама́, а са́да сте свѣ́лост у́ Господу́; зато́, као де́ца свѣ́лостн, поступа́йте трага́јућн за оннмъ́ што́ је Богу́ уго́дно (по́гл. Еф. 5, 6-13). Ако́ су некн ра́дн сво́је нека́дашње́ лако́мнсленно́стн (у вре́ме мнра) бнлн подвргну́тн ка́знн, па се́ опѣ́т, у вре́ме гнева́ Бо́жнн, повратнше́ у лако́мст и́ извлече́ корист од кро́вн и́ лю́дске́ про́паствн, истнх ко́нн су заробѣ́нн и́ побнјенн, шта се́ друго́ може́ оче́кнвати од то́го, не́го да ѣ́те, ко́нн су палн у лако́мство, и́заватн гневъ Бо́жнн и́ на се́бе́ и́ на савъ наро́д.

4. правило:

Ннје́ ли се́ Ахар, снн Зарнн (по́гл. Исусъ Навнн гл. 7), грехомъ́ огрешно́ о́ оно́ што́ је бнло́ за́ветовано́, и́ зар ннје́ збо́г то́го́ гневъ Бо́жнн изашао́ на савъ І́зраі́ль? Онъ́ је самъ сагрешно́, алн ннје́ самъ пострадао́ у́ свомъ́ греху́. Збо́г то́го́ и́ мн, у овомъ́ нашемъ́ вре́мену, мора́мо́ сматратн за́ветовано́мъ сваку́ добн (корнст), и́ то́ не нашу́, не́го ту́ђу. Јер, као што́ је Ахар узео́ од плена́, тако́ и́ ови са́да од плена́ узнма́ју; и́ ако́ Ахар узѣ́ од непријате́льско́го, ови са́да сво́ју неча́сну корнст извлече́ од оно́го́ што́ је бра́тско.

5. правило:

Нека́ се́ ннко́ не правда́ тнме́ да је́ нешто́ пронашао́, јер је́ забрањено́ и́ од оно́го́ што́ је́ случа́јно на́ђено́ извлачнти добн. О́ томе́ казу́је и́ Мо́снје́ва кн́га Поновѣ́ннхъ За́кона (по́гл. 22, 1-3). А́ у кн́знн І́злазакъ́ рече́но́ је́ како́ поступи́тн ако́ се́ нешто́ на́ђе́ што́ је́ од тво́га непријате́ља. Тамо́ пишѣ́: „Одведе́ све́ ку́ћн дотнчно́го́ господа́ра“ (І́зл. 23, 4). А́ онда́, ако́ се́ ка́же да се́ не сме́ извлачнтн корнст бнло́ од прнјате́ља бнло́ од

братъ твоѣ, и ѿдѣи ихъ ѣмъ. Такоже сотвориши ослѣти егѡ, и такъ да сотвориши ризѣ егѡ, и такъ да сотвориши всемъ погубленомъ братѣ твоегѡ: ѣлика яще погубитъ ѡ негѡ, и ѡбращеши ѡ: такъ глаголетъ второзаконіе. Въ книгѣ же ихѡда, не токми ѡ найденой кѣмъ лнео собственности брата, но и брата, речено: возвращеніемъ да возвратиши онѡю въ домъ господина еѡ. Яще же не позволительно въ мирѣ користовати ѡ небрежнагъ и роскошествующагъ, и ѡ своей собственности не пещущагъ брата или брата: то кольми паче ѡ бѣдствующихъ, и збѣгающихъ врагѡвъ, и по нждаѣ ѡтбавляющихъ собственность.

ПРАВИЛО 5.

Нныѣ же ѡкольцаютъ себѡ, оудерживаѡ найденою чуждою собственностью, влечутъ своей оутраченной. Такимъ образомъ, поелікъ корды и готды постѡпѡли съ ними бражеки, то они для дрѡгихъ содѣлали корды и готды. Сегѡ ради погали мы къ бѡмъ брата и старца еѡфросина, дабы онъ, по примѣрѣ заѣшнагъ образа дѣятвования, и тѡмъ бѣла подобны, и ѡ когѡ надлежитъ прѡмѡти ѡбвнѣніѡ, и когѡ должно ѡдѣлѡти ѡ молѡтѡ.

ПРАВИЛО 3.

Возвещено такожде намъ нечѡто неферѡтное, слѡчишесѡ въ странѣ башей, безъ солнѣніѡ, ѡ людѣи неферныхъ и нечетѣбыхъ, и не познавшихъ даже имени гѡ: яки бы некіѣ дошли до тѡкой лѡтотѡи и безчеловѣчїѡ, такъ содѣржатъ оѡ себѡ въ неѡлѣ некторыхъ оубѣжавшихъ и зѡ плѣна ѡ бѡрларѡвъ. Пошлите когѡ лнео во странѣ, для и зысканїѡ сегѡ, да не падѣтъ мѡліѡ на творѡщихъ сеѡ.

ПРАВИЛО 8.

Яще которые сопрѡчлениѡ къ бѡрларѡмъ, и съ ними, во времѡ своегѡ плѣненїѡ, оучѡтвѡвали въ нападѣніѡ, забѣвъ, такъ бѡли понтїѡцы и хрѡстіѡне, и ѡжегѡчѡсь до тогѡ, что оубнѡли ѣдноплеменныхъ своихъ или дрѡбѡмъ, или оудавленїемъ, такожде оукѡзывали не бѣдѡщымъ бѡрларѡмъ пѡчѡти или дѡмы: тѡковѡмъ должно прѡградѡти ехѡдѡ даже въ чинъ слѡшающихъ, докѡлѣ

неприѡтеѡа у време мира, зар је то онда допущено када је неко у невоѡи, када бежи од опасности и када је присиѡен да све своје имаѡе напушта?

6. правило:

Други опет покушавају да то што задржавају туђе ствари, оправдају тиме да су их нашли уместо своих које су некада изгубили. Онако како су Воради (Боради) и Готи поступали са неприѡтеѡима, тим своимъ поступцима ови (који за себе задржавају туђе ствари), постадоше НИХОВИ следбеници. Због овога смо вам послали брата и старца Евфросина, да би вам саопштио начин на који ми овде поступамо у таквимъ ситуѡциѡма, и поучио вас од кога треба примѡти прѡтѡубѡ, а кога одлучѡти од молѡтѡ.

7. правило:

Речено нам је такође о једној неверѡатној ствари, коѡ се догодила у вашој области (по свему судећи да је то дело неверника и нечастѡваца који не познају име Божије): да су неки дошли до толике свирѡпѡсти и нечѡвѡчности, да на силу задржавају неке зарѡбѡленѡе који су успѡли да побегну од варвара. Због тога, пошѡлите некога у ту област, да не удари гром у оне који то чине.

8. правило:

Они који себе убрѡјашѡ у варварѡе, и који заједно са ѡима у време рѡпѡства учѡствовашѡе у нападѡма, забывѡвши на то да су хрѡшѡани и житѡѡи Понѡта, и који су се толико изѡпачѡли да су мѡткама убиѡали или давили своје јѡдноплеменѡе, и који су варварѡма показѡвали путѡе које ови нису знали или им показѡвали на домѡе (које су затѡм пѡчкали), такѡима не треба допустѡти да буду ни са онѡма који слушају,

что́ либо избóлатъ ѿ нѣхъ, кѡпнѡ сошѣдшеа, свѣтъи́е Ѡтцы, и́ прежде́ нѣхъ дѣхъ стѣи́и.

ПРА́ВНО д.

Держи́вшіе о́чи́ннѣи нападе́нїе на чужіе до́мы, ѡ́це по ѡбени́нїи о́чи́нены бѣдѣтъ, да не о́досто́ателъ ннже́ чїна сльшю́щнхъ пнелїа. Но ѡ́це сѡмн ѡ́ себѣ ѡбѣ́ватъ и́ возвратѣ́тъ похн́щенно: что́ въ чнѣ ѡбра́цію́щнхъ да припа́даютъ.

ПРА́ВНО г.

Ѣ́ наше́дшіе что́ либо на по́лѣ, и́ли въ дома́хъ ебо́нхъ, ѡста́вленно бѣрбарамн, ѡ́це по ѡбени́нїи бѣдѣтъ ѡблн́ены, да бѣдѣтъ въ числѣ́ припа́дающнхъ. Ѣ́ще же сѡмн ѡ́ себѣ ѡбѣ́ватъ, и́ ѡддѣ́тъ на́йденно, что́ да о́досто́ателъ и́ моли́твы.

ПРА́ВНО ѡ.

Исполнѡ́щїе же нарто́дцѣю́ за́повѣдь, должнѣ́ и́сполнѣ́ти Ѡнѣю́ безъ́ вѣ́кагѡ екевнорѣ́жѣ́тельствѣ, не трѣ́ба себѣ́ возмѣ́здіа и́ли за о́казанїе́ бѣщн, и́ли за сохрѡ́ненїе, и́ли за ѡбръ́щенїе, и́ли кѡ́къ бы нн назывѡ́ли предло́гъ къ томѣ́.

ПРА́ВНО б.

Плачъ́ быбѣ́тъ вънѣ́ вратѣ́ моли́твеннагѡ хрѡ́ма, гдѣ́ сто́а согрѣ́шнвшїи́ долженъ́ прогнѣ́ти вхо́дщнхъ вѣ́рбю́щнхъ, дабы́ Ѡнѣ́ помолї́нса за негѡ́. Сльшанїе́ быбѣ́тъ вънѣ́трѣ́ вратѣ́ въ прнѣ́ворѣ́, гдѣ́ грѣ́шникъ́ долженъ́ сто́ати до моленїа́ ѡ́бѣ́ ѡглашеннхъ, и́ тогда́ нехѡ́днѣ́. И́бо пра́вно глаго́летъ: сльшавъ́ пнелїа́ и́ о́ченїе, да и́зженѣ́тъ, и́ да не сподо́бнтелъ моли́твы. Чннъ́ припа́дающнхъ́ ѣ́тъ, когда́ кѡ́щїнса, сто́авъ́ вънѣ́трѣ́ вратѣ́ хрѡ́ма, нехѡ́днѣ́тъ влѣ́тъъ́ съ ѡглашеннмын. Ѣ́ чннъ́ кѡ́пнѡ сто́ащнхъ́ ѣ́тъ, когда́ кѡ́щїнса́ сто́нѣ́тъ кѡ́пнѡ съ вѣ́рнымын, и́ не нехѡ́днѣ́тъ съ ѡглашеннмын. Конѣ́чное́ же ѣ́тъ, прнчѡ́тїе́ свѣ́тънхъ́ тѣ́ннхъ.

све дотле док о њима заједно не одлуче свети Оци који ће се сабрати, а прењих - Дух Свети.

9. правило:

А оне који су се усудили на нападу туђе домове, ти, ако су били оптужени и одлучени, нека не буду удостојени ни чина оних који слушају Писмо. Али, ако се ослободе тога зла, и врате оно шта су отели, тада нека припадају међу оне који се обраћају.

10. правило:

Оне који су у пољу или у својим домовима пронашли неке ствари које су остале од варвара, и ако их не врате, а већ су били тужени и избличавани због неких својих ранијих престапа, нека остану са онима који припадају. Ако врате ствари које су пронашли, такви нека се удостоје молитве.

11. правило:

Они који извршавају овај налог, треба да то чине без и најмање трунке похлепе за добитком и не тражећи никакве награде за оно што су показали, или шта су сачували, или због тога што су пронашли нечију изгубљену ствар.

12. правило:

Плач бива изван врата молитвеног дома; ту стоје они који сусагрешили, и ту моле верујуће који улазе, да се они помоле за њих. Слушање бива иза врата, у притвору, где грешници треба да стоје до молитви за оглашене, и тада треба да изађу. Јер, пошто је саслушао поуку и Свето Писмо (како каже свети Василије Велики), тај нека се удаљи и нека се не удостојава молитве. Они који припадају јесу они који стоје унутар врата храма и који излазе (из храма) заједно са оглашенима. Заједничко стајање бива онда када се стоји заједно са вернима, али се не излази са оглашенима; најпосле долази причешће светим Тајнама.

**ПОСЛАНИЕ СВАТАГО АНАСТАСИЯ ВЕЛИКАГО,
АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРИЙСКАГО, КЪ АММОНУ МОНАХУ.**

Всѣ творенїа бжїи добры и чїсты. Но ничегò непòлєзнагw илї нечїстагw не сотворїло бжїе слòво. Хрїтово ко благоуханїе земли въ спасємыхъ, по апòстолѸ. ПоелїкѸ же различны и многообразны сѣть стрѣлы дїавола, и непòрòчнw мьслашнхъ доводнтъ онъ до возмѸщенїа, швлеклетъ братїи шòобыкновеннагw оупражненїа, вѣвѣла въ нїхъ помыслєнїа, нечїстоты и шòкверненїа: то, по благодати спїитела нашегw, краткнми словамн, и лѸкавагw шòольщенїе да шженємъ, и мьсль прòстѣйшнхъ да оутвердїмъ. Вєд оубо чїста чїстымъ, нечїстымъ же и совѣтъ шòквернєса и вє. Оудивлєюся же оухищренїю дїавола, что онъ, вѸдѸчи развращенїе и падєла, благєтъ, по бднмомѸ, помыслєнїа нечїстоты. Но дѣйствєемое нмъ сѣть пачє навѣтъ, илї искѸшенїе. Но, кѸкъ ѣ казѸла, дабы швещи подвїжннкѸвъ шòобычнагw и спїительнагw попеченїа, и въ сємъ, кѸкъ мнїтєа сѸмѸ, побѣдїти нїхъ, да сєгò возвѸждєтъ онъ такѸю молѸ, котòрѸ не принòснтъ никакòй пòльзы да жїзнн, а токмw пѸтєгѸа вопрошєнїа и швєлòбїе, котòрыхъ оуклонѸтнєа должно. Но екажн мнѣ, возлюбленнн и благоговѣннѣйшнї, что нмѣтъ грѣхòбнагw илї нечїстагw какòе лнбо сѣтєтєвенное шзверженїе, кѸкъ напримѣръ, Ѹще бы ктò бохòтѣлъ постѸвннн въ бншò нїхòждєнїе мокрòтъ нз ноздрєй, и плюновєнїе нз оутъ; Мòжемъ рєцн и шòольшемъ сєгò, шò шзверженїахъ чрєвомъ, котòрыѸ нешòходнмы да жїзнн жнботнагw. Шцє же, Ѹще по бжїєтєвенномѸ пнєанїю вѣрѸемъ, Ѹкв чєловѣкъ сѣтъ дѣло рѸкъ бжїнхъ: то кѸкъ могло шò чїстєа сїлы пронзѸтн дѣло шòквернєнное: и Ѹще рòдъ бжїн земли, по бжїєтєвенномѸ пнєанїю апòстольскнхъ дѣлнїй: то не нмѣемъ въ сєбѣ ничегò нечїстагw. Но тогдѸ токмw мы шòквернємєса, когдѸ грѣхъ, вєлѸкагw смрѸда хѸдшнї, содѣлывємъ. Ш когдѸ пронїхòднтъ какòе лнбо сѣтєтєвенное невòльное шзверженїе: тогдѸ и сємѸ сз прòчнми подвергѸемєса мы, кѸкъ бшшє рєчєно, по нешòходнмòстн сѣтєтєвенной. Но поелїкѸ хотѸщїе токмw прєколòбннн шправєдлнвємы словамъ, пачє же сотворєнномѸ шò бгѸ, непрѸвє прнєвòдѸтъ и слòво євѸнгєльское, Ѹкв не вхòдѸцѸла шквернѸтъ чєловѣка, но нїхòдѸцѸла: то нѸжно и шò нешòпòтѣ

**ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АТАНАСИЈА ВЕЛИКОГ,
АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРИЙСКОГ, МОНАХУ
АМУНУ**

Свако створєње Божије добро је и чисто. Јер, Реч Божија није створила ништа бескорисно и нечисто; а ми смо, по апостолу: „Христов миомир Богу међу онима који се спасавају“ (2. Кор. 2, 15). Али пошто су стреле ђавола различите и разноврсне, и оне који су простодушни он збуњује и браћи брани обична дела, узбуђујући у њима нечисте и скверне мисли, то ћемо ми укратко, благодаћу Спаситеља нашега, уклонити те нечисте преваре и дати снагу разуму простодушне браће наше. Чистима је све чисто (погл. Тим. 1, 15), а код нечистих и савест и све (друго) оскрнављено је. Задивљујуће је лукавство ђавола: он, који је погибао и пропад, указује тобож на помисли о чистоти, и зато то шта он чини, потребно је сматрати као замку и искушење. Јер, као што сам већ рекао, да би одвратио подвижнике од спасоносног подвига, и да их (како он смєра), придобије тиме што ће им шапутати у уши да им такав живот никакве користи не доноси, него намеће у њима пушта питања и којекакве неупутности, којих се (како он то напомиње) треба клонити. Јер, реци ми, љубљени и најпобожнији, шта има у себи грешно или нечисто један природни екризис? То би било исто као када би неко сматрао за преступ плувачку која излази из уста; а можемо такође указати и на пражњења из утробе, која су неопходна свакоме ради здравља. Осим тога, ако верујемо да је човек, сходно Светом Писму, дело руку Божјих, зар је онда из те чисте силе могло произаћи нешто оскрнављујуће? И ако смо род Божји (погл. Дела ап. 17, 28), ми немамо у себи ничега нечистог, него себе скрнавимо онда када чинимо грех, који је гори од било којег смрада. А када се против наше воље догоди неко природно истицање, ми морамо, по природној неопходности (како смо већ рекли), уз све друго трпети и то. Али пошто неки желе не само да противрече овоме што се по правди каже, него и ономе што је од Бога створено, те изопачују реч Јеванђеља, да не скрнави (прља) човека оно шта улази него оно што излази (из њєга), потребно је изобличавати и ову њихову неприкладност (јер то не желим да назовем питањем). И пре свега, као још неутврђени и незналице, такви људи изопачују и Свето Писмо. Смисао речи Божије је овакав: пошто су неки, слично овима, показивали сумњу по питању јела, Сам Господ, разрешавајући њихово незнање, или боље речено, износећи на видело њихову заблуду, каже да човека не прља оно шта улази у њєга, него оно шта излази, те додаје: откуда то излази? И одговара: из срца, јер познаје то, тј. да је ту погано хранилиште ружних помисли и грєшака. А апостол, учећи о истом, каже: „јело нас не поставља пред Бога“ (1. Кор. 8, 8). Може и у овом случај неко разборито рећи:

Ихъ [неко не нарекоу егѡ вопрошеніемъ] ѡбличити. Ко пѣрвыхъ ѡни и писаніа, по невѣжествѣ своемѹ, ѡакъ не ѹтвержденныя, превратни ѹпотребляють. Разумъ же бжтвеннаго слова есть свѣдѹющій: когда некіе, подобно имъ, сомнѣвали ѡ ницѣ, тогда самъ гдѣ, разрешилъ ихъ невѣдѣніе, или плаче, ѡбличилъ заблѣжденіе, рекоу: не входила евернѣтъ человека, но входила. По ему прилагаетъ: ѡкда входила; ѡ едра. Неко вѣдетъ, что тамъ есть злыя сокровища еверныхъ помысловъ и иныхъ грѣховъ. Сокращеніе же апостолъ, самъ надчѣнный, глаголетъ: брашно насъ не портитъ предъ бгомъ. Бгословно можетъ кто рецити и въ настоѣщемъ свѣтѣ: бжтвенное некое изверженіе не победитъ насъ къ наказанію. Можетъ быть и врані [да ѹвѣдѣтъ хотѣ еверными прекословѣніе] въ защищеніе егѡ кажетъ, что жвѣотномѹ даны некіе не входиные неходы для ѡложеніа излішества влгъ, питаемыхъ въ каждомъ ѹ насъ членѣ, каковыи есть излішества главы влгъ, и влжнств и зъ главы ѡдѣлающаго и неходѣе изъ черепа, такожде и ѡный избытокъ въ еменныхъ создлахъ. И такъ бголюбезнѣшій старче, какои закъ грѣхъ предъ бгомъ, когда самъ создавшій жвѣотное гдѣ вохотѣлъ и сотворилъ, чтобыи ии члены имѣли таковые неходы; Но изжно предъпредити противорѣчіа лкавыхъ. Неко мѡгутъ рецити: по ему не вдетъ грѣхѡмъ и емоѹ ѹпотребленіе, когда ѡрдѣа творецѹмъ ѹтробены. Таковыихъ вопрошеніемъ злетѣнимъ ѹмолкнѣти, глагола на ие: ѡ какоимъ ѹпотребленіи глаголеши: ѡ законномъ ли; ѡ томъ ли, которѹе бгъ позволилъ, глагола: рачителѣа и мнѡжителѣа, и наполнѣте зѣмлю: ѡ томъ ли, которѹе апостолъ допѣтилъ глагола: четнѣ женитѣа, и лѡже неекверно; или ѡ томъ, которѹе бывѣетъ междѹ людми, но пронехѡдитъ члннѡ и прелюбѣннѡ; Неко и въ дрѣгнхъ елчлахъ жнзнн ѡбрѣтаемъ различіе, бывѣюще по некторымъ ѡбстоѣтельствамъ, на примѣръ: не позволительно ѹбнѣать: но ѹбнѣать брагѡвъ на бранн, и законно и похвалѣ достоѣно. Такъ великихъ почетей иподѣлающаго доблестныя въ бранн, и воздвигнѣа имъ столпы, возвѣщающіе превохѡдныа ихъ дѣлнѣа. Такимъ образомъ ѡднѡ и то же, смотрѣа по времени, и въ некторыхъ ѡбстоѣтельствлахъ, не позволительно: а въ дрѣгнхъ ѡбстоѣтельствлахъ, и благовременнѡ, допѣкаетъ и

један природни екризис неће нас подлећи казни; и лекари (нека се ето убеде и кроз такве примере), рећи ће свакако у заштиту овога да су у сваком живом бићу дати неки излази, кроз које свако избацује оно што му је сувишно. Према томе, најбогољубивији старче. какав је у томе грех пред Богом, кад сам Господ, који је створио све живо, створи и такве отворе на телима живих бића? Али, треба предупредити и следеће противно размишљање нечастивих људи који казују да дакле није никакав грех ни сама употреба, јер су ти органи начињени од Творца. Ми ћемо их принудити на ћутање када им на те речи поставимо питање: о каквом употребљавању је реч? Да ли о законитој,које је Бог допустио, говорећи: „Рађајте се, множите се и напуните земљу" (Пост. 1, 28), и које је апостол одобрио, говорећи: „Брак нека буде у свему частан и постеља брачна чиста" (Јевр. 13, 4), или пак оно, које бива потајно, у прељуби? Јер и у многоме другом што бива у животу, и у овој ми наилазимо на многе разлике; тако, није дозвољено убијати, али убијати непријатеља у рату допуштено је и види се као јуначко дело, ради кога се они који се покажу као храбри, удостојавају великих почести и подижу им се споменици који говоре о њиховим славним делима. Ето, на тај начин је у неким моментима једно забрањено, а већ у другом моменту је то дозвољено. Исти овај разлог применљив је и по питању полног уздржавања. Блажен је ко носи слободни јарам од своје младости, и служи се природом да би децу рађао (погл. Јер. 3, 27); али ако се својом природом служи да би угађао страстима, очекује га казна коју напомиње апостол за блуднике и прељубнике. Јер у погледу овога постоје два пута у животу: један који је умерен и животу прикладан, а то је брак; и други, анђеоски и савршенији, а то је девственост. Ако је неко изабрао световни пут, тј. брак, због тога неће подлећи прекору, али неће добити толико дарова, мада неће ни остати без њих јер ће добити трећину; а који је заволео пут девствености, мада је он и суров и тежак (када се упореди са првим), због тога ће бити удостојен многих дарова које ће добити у целости. Таквим начином, нечиста и нечастива њихова питања, налазе своја решења, мада су она већ одавно свима дата кроз Свето Писмо. Утврђуј, дакле, оче стадо које ти је поверено, тешећи га апостолским поукама, одушевљавајући га Јеванђељем, дајући му савете из Псалама и казујући: „Казиваћу дела Господња" (Пс. 118,17). А реч је Господња да му се служи од чистог срца. И сам пророк, знајући ово, каже: „Учини ми, Боже, срце чисто" (Пс. 50, 11), да ме не смућују нечисте мисли. И опет Давид каже: „И Духом Господњим утврди ме" (Пс. 50,14), да би ме, ако ме узмете моје помисли, попут чврстог темеља задржала твоја крепка сила. Зато и ти, дајући овакве и сличне савете, казуј онима који су

позволѣется. Такожде разсѣждати должно и ѿ
 тѣлесномъ собоуплѣніи. Блаженъ, кто въ иночѣсти,
 сорѣблѣ свободнѣю четѣ, оупотреблѣетъ ѣстество къ
 дѣторожденію. Но ѿце къ любострастію: то блѣдникъ
 и прелюбодѣи подвергаются казни, возвѣщеннои
 апостоломъ. Не двѣ пѣти въ жизни ѿношительны
 егѡ предмета. Единъ обыкновенный, и житѣйскій,
 то ѣсть бракъ: дрѡгій же аггльскій и коегу нѣтъ
 превоходнѣе, то ѣсть дѣвство. ѿце кто избралъ
 мѣрикій пѣтъ, то ѣсть бракъ: то не подлежатъ
 порицанію, но не полѣчатъ толѣкихъ дрѡвъ, хотѣ
 впрѡчемъ полѣчатъ нѣкѣе, не ѡ ѡнъ приношатъ
 плодъ тридесатникратный. ѿце же кто воспрѣлѣ
 чистый и прелѣрный пѣтъ, хотѣ пѣтъ егѡ жерточѣе
 и трѡднѣе перваго, но таковѣи прѣмлетъ болѣе
 чѡдныа дарованія: не ѡ приносъ плодъ совершенный,
 историчный. Такъ нечистыа и лѣкабыа нѣхъ
 вопрошенія имѣютъ собѣтныа рѣшенія,
 бжѣтвенными пианіамн дрѣвле предѡготовленныа.
 И такъ оутверждаи, Отче, подчинѣнное тебѣ стадо
 апостольскнми оубѣщаніамн, евангельскнми
 оутѣшеніамн, псаломскнми совѣтамн, глагола къ
 гдѣ: живи ма по словесѣи твоимѣ. Слово же егѡ
 источитъ въ лѣженіи едѣ ѿ чистаго ердца. Не
 знаа ие тогѣ же прорѡкъ, какъ бы ебѣ извѣнѣа,
 говоритъ: ердце чѣто ознижи ко мнѣ бже, дабы
 еверныа помышленія не возмѣщали менѣ. и пакн:
 и дхѡмъ владычннмъ оутверди ма, дабы, ѣстели
 когдѣ помышленія и возмѣтѣтъ менѣ, мѡщнаа
 нѣкла ила ѿ тебѣ исходащиа, оукрѣплѣла менѣ,
 ѣкн нѣкла твердына. Таковые и подобные совѣты
 преподавъ и ты, глаголи тѣмъ, котѡрые мѣдленнѡ
 покарѣются итннѣ: налѣ беззакѡнныа пѣтѣмъ
 твоимъ, и оупѡла на гдѣ, ѣкѡ оубѣдишь нѣхъ
 ѡртѣпннѣи ѿ таковыа слѡбы, вопѣваніи: и нечестнѣи
 къ тебѣ ѡвратѣтѣа. Да претѣнѣтъ слонмѣреннѡ
 вопрошаніиѣи ѿ таковыаго ѣетнаго трѡдѣ, ѣ
 сомнѣбѣющіеа по прѡтѡтѣ, да оутвердѣтѣа дхѡмъ
 владычннмъ: бы же, котѡрые тѣрдѡ бѣдѣете
 итннѣ, едержитѣ ѡнѡу ненарѣшнмѡ и
 непоколебнмѡ, ѡ хрѣтѣ ииѣ гдѣ нашемъ, съ нимъ же
 ѡцѣ слава и держѣла, со стѣмъ дхѡмъ, во вѣкн
 вѣкѡвъ, аминь.

спори на покорност и истину: „Научиѣу
 безбожнике путевима Твојимъ“ (Пс. 50,15), и чврсто
 се поуздај у Господа да ће их приволети да се
 уклоне од тога зла. И тада ће се догодити да ће
 одступити од свога сујетног труда они који са злом
 намером постављају питања; а они који по
 простоти својој сумњају, они ће се утврдити Духом
 Господњим. А ви, који поуздано истину познајете,
 чувајте је чврсто у Христу, Господу нашем, са којим
 нека је слава и моћ Оцу, са Светим Духом, у векове
 векова. Амин.

ПОСЛАНИЕ СВАТАГО АНАСТАСИЈА,

архиепископа александријскога, кз рѣфиніанѣ.

Сынѣ и вожделѣннѣишемѣ соуджнѣтелю, господнѣ рѣфиніанѣ, аѣланіиѣ, ѡ гдѣ рѣдоватнѣа.

Ты пишеш кз ѡтцѣ, кѣкз прилично сынѣ возлюбленномѣ. Приближившагоа оѣкз чрезѣ писаніе, ѡбѣлз ѣ тѣа, вожделѣннѣишій мнѣ пѣче вѣрѣхз рѣфиніане. Могз бы и ѣ тѣа, ѣкз сынѣ, писати и вк началѣ и вк срединѣ и подѣ конѣцз: но оудержалѣа, да не по писаніемз познаѣтѣа ѡбщѣніе и свидѣтельствѣо. Ибо ты моѣ погланіе, по речѣномѣ вк писаніи, знѣемое и читѣемое вк сѣрдцѣ. Такз вѣдѣчи расположѣнз [вѣрь мнѣ, ѣи, вѣрь], пригласію, и оудержаю тѣа писати. Ибо дѣлаа сѣ, не мѣлз, но многз мѣнѣ оутѣшѣешѣ. Поелнѣ же благолюбнѣа и церкѣбнѣа [кѣкз и прилично тѣо емѣ благочѣстїю] вопрошѣлз ты ѡ оублѣченнѣхз нѣждѣо, но не развѣраченнѣхз словѣрѣемз, и желѣлз, чтѣбы ѣ написѣлз кз тѣа, чтѣ положѣно ѡ нѣхз на собѣрѣхз и повѣрѣлз: то вѣдѣи, господнѣ моѣ вожделѣннѣишій, ѣкз вк началѣ, по прекращѣннѣи бѣвшѣагѣ на нѣлѣа, бѣлз собѣрѣ епископѣвз, сошѣдшнѣа ѡ вѣвшннѣхз стѣрѣнз: бѣлз тѣкожде и оѣ соуджнѣтелѣи, ѡбнѣтѣющннѣхз вк сѣлѣдѣ, равнѣмз ѡбразомз и оѣ нахѣдѣющннѣа вк испаніи и вк гѣлліи: и порѣанѣлено кѣкз здѣе, тѣкз и вѣрѣлз, чтѣбы пѣдшнѣмз и бѣвшнѣмз предѣтѣлѣамн нечѣстїа, ѣблѣтннѣи сннѣхождѣніе кѣющнѣмз, но не давѣтннѣи мѣстѣа вк клирѣ: ѣ не бѣвшнѣмз словѣлѣтнѣамн дѣлѣтѣлѣамн нечѣстїа, но оублѣченнѣмз нѣждѣо и на нѣлѣемз, давѣтннѣи процѣніе, и на мѣстннѣи мѣстѣо вк клирѣ, на нѣпѣче, когдѣ ѡннѣ принѣслннѣи достѣо нѣо вѣрѣи ѡпрѣданіе, и сѣ оѣрннѣно, повѣднѣномѣ, сз нѣкннѣмз благоудмѣрѣніемз. Ибо тѣаковыѣ оутѣвержѣлннѣи, чтѣ ѡннѣ не совѣрацѣлннѣи вк нечѣстїе: но дабы нѣкѣотѣорѣе, содѣлавшннѣи нечѣстнѣннѣишннѣи не разѣтрѣолннѣи церкѣвнѣи, почлннѣи за лѣчшѣе оѣстѣпннѣи на нѣлѣю, и понѣстннѣи брѣмѣа, нѣжелннѣи погубннѣтннѣи народѣа. Говорѣа сѣ, ѡннѣ, и по нѣшѣемѣ мнѣннѣю, говорѣлннѣи достѣо нѣо прѣлѣтѣа: нѣо вк нѣзвннѣніе сѣа предѣтѣлѣалннѣи и лѣрѣвна мѣшѣеѣва брѣтѣа, кѣтѣорѣи оѣстѣпннѣи вк пѣстѣннѣи прѣстѣпнѣомѣ трѣбованнѣю народѣа, но на мѣлз нѣзвннѣніе вк на мѣрѣннѣи, дабы народѣа не возвѣратннѣлз вк сѣгѣпетѣа, и не ѡстѣлѣа вк іѣдѣлоуджѣннѣи. Ибо предѣтѣлѣалоѣа вѣрѣлѣтннѣмз, чтѣ прѣбывѣлз вк пѣстѣннѣи, ѡннѣ мождѣтѣа прѣстѣтннѣи ѡ нечѣстїа: но бошѣдшннѣи во

**ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АТАНАСИЈА,
АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРИЈСКОГ (УПУѢНА)
РУФИНИЈАНУ**

Сину и многопоштованом саслужителю, господину Руфинијану Атанасіје жели радост у Господу. Ти пишеш оцу као што и пристаје љубљеноме сину; а тако и ја отписујем теби, поздрављајући те овим писмом, многожељени (многопоштовани) Руфинијане. Могао бих и ја теби и на почетку, и у средини, и на крају писати као сину, али се уздржавам да се не само путем писана не препознаје наше заједничарење и сведочење. Ти си, по ономе како је написано, моја посланица, препозната и прочитана у срцу (погл. 2. Кор. 3, 2). И у таквом расположењу (веруј ми, заиста ми веруј), позивам те и убеђујем да ми пишеш јер ћеш ме тиме веома обрадовати. А пошто си ме из љубави, и ради Цркве (а што говори о твојој побожности), питао о онима који су насилно били заведени у Аријеву јерес, али који нису били покварени тим лажним веровањем, па желиш да ти ја напишем шта је о таквим особама установљено на саборима. Знај, када је престало насиље аријеваца над православнима, одржан је сабор епископа који су се сабрали из далеких предела, а био је такође и сабор саслужитеља наших из Јеладе, а тако исто и оних који су у Шпанији и Галији, и установљено је, како овде, тако и свугде на осталим саборима, да треба опростити онима који су пали и штитили нечашће, само ако се покају, и да им не треба давати место у клиру. За оне који нису предњачили у тој нечасној науци, него су невољно и насилно били уведени у њу, установљено је да им се, не само да опроштај, него и да могу имати место у клиру, када покажу оправдање достојно вере које ће бити и потврђено. Они су често казивали да се никада нису приклонили том учењу, него су они тако поступили да не би неки нечастивци били постављени на њихова места и тиме уништавали заједницу верних, те су ови одлучили да радије уступе пред насиљем, и подлегну бремену, него ли да пропадне верујући народ. И чинећи ово, они су (по нашем мишљењу), чинили добро, јер су за своје оправдање наводили да је и Аарон, брат Мојсијев, уступио у пустињи преступном захтеву народа, наводећи у своју одбрану да народ, када се врати, не би остао у идолопоклонству, јер је сасвим разборита помисао, да ако остану у пустињи, могу и одступити од нечастивог учења, али кад уђу у Египат, то учење се може укоренити и остати у њима. Ради овога се поменутима и допушта да остану у клиру, а онима који су били заведени и претрпели насиље, даје се опроштај. Ово казујем и твојој побожности, уверен да ће и твоја благочестивост прихватити ово, и да неће осудити као слабе оне који су се у овоме сложили. Уостој се ово прочитати и пред свештенством и пред

εἰς τὴν ἐκείνην ἡλικίαν καὶ ἐν τῇ ἐκείνῃ ἡλικίᾳ. По сѣй причинѣ разрешено допустить такобыхъ въ клиръ, такіхъ какъ прельщеннымъ и напѣе претерпѣвшимъ дѣтска прощеніе. Сіе ѡбѣщано и твоемѹ благоговѣнію, и ѡповѣю, ѡакъ и твое благочестіе прїиметъ постанобленноє, и не ѡсудитъ снисхожденїа согласнѣшихъ таку. Οὐδοστόн же прочтѣти сѣ и предъ свѣщенствомъ, и предъ народомъ твоемъ подчинѣннымъ, дабы и онъ, зная сѣ, не сѣтовалъ, когда ты таку расположенъ къ такобымъ. Ибо не было бы прилично мнѣ писати тогда, какъ твое благоговѣніе можетъ и наше къ нимъ благоположеніе возвѣстити имъ, и всѣ недостѣпное восполнитъ. Благодареніе гдѹ, исполнѣшемъ тебе всѣмъ словомъ и всѣмъ вѣдѣніемъ. Кіющїе же, гвнхъ да предлютъ андѣмѣ именнхъ εὐδοξίею и εὐζωίею словѣрїе. Ибо снъ богохъльнхъ именовъ слово бжїе творїю, ѡбнарджнл себѣ зашїтннкамн ѡрїекой сїеи: да исповѣдуютъ же вѣрѹ, въ нїкѣн ѡ отцѣхъ исповѣданнѹю, и, ѡакъ ннкакѡгъ ннѡгъ собѡра не предпочтѣютъ се мѹ собѡрд. Прнвѣтствѣнїи сѣще съ тобою братство, а сѣще съ нами ѡ гдѣ прнвѣтствѣетъ тебе.

народом који ти је поверен, да не би тебе, када ово сазнају, осуђивали што си на такав начин настројен према онима, а не би било умесно да им ја пишем, кад може твоја побожност да им предочи какав је наш став према онима, као и да дода (надопуни) оно шта сматра да је потребно рећи. Нека је хвала Господу који те је обдарио сваком речју и сваким знањем! Они који се, кају, јавно и поименце нека анатемишу лажно веровање Евдоксија и Евзоја, јер ови, хулећи на Христа и казујући да је Он обичан створ, показаше се као главни заштитници Аријеве јереси. Који се кају, нека исповедају веру коју су исповедали Оци наши у Никеји, и никакав други сабор нека не сматрају за виши од Никејског. Поздрави братство које је са тобом, а они који су са нама, поздрављају те у Господу.

СВѢТАГО АНАСТАСИЈА,

архидієскопа александрійскаго, и зъ лѣт. посланіа ѡ
праздникахъ.

Но поеликъ оупоманилъ я ѡ еретикахъ, каікъ ѡ мѣртвыхъ, ѡ насъ же саміхъ, іакъ имѣющихъ ко спасенію бжественна писаніа, и боіа чтобы, каікъ писанъ кз коринѳанамъ павелъ, нѣкоторые и зъ простодушныхъ не быи оуклонены ѡ простоты и чистоты, хитротію человекъвъ, и потѡмъ не начли внимати нымызъ книгамъ, тѣмъ называемымъ апокрѣфическимъ, бѣдѣи ѡбманѣти еднноименностію ихъ съ истинными книгамъ: то потерпите, молю, іще ѡ и зъвѣстномъ бамъ, ещѣ и я воспоминанію, радн нѣжды и пользы церквн. Желамъ же ѡ емъ воспоманити оупотребленію, дла ѡправданіа моего дерзновеніа, ѡбразъ словесъ евангеліста лѣкн, и рекъ и я: понеже нѣкѣе началъ слагати себѣ тѣмъ именемъъма апокрѣфическіа книги, и смѣшавати ѡныа съ бгѡдохновеннымъ писаніемъ, ѡ которомъ мы оудостоверены, іакже предаша ѡтцамъ ѡ началъ самовидцы и слѣгн бывшіи словесе: и зъболнаеа и мнѣ, побужденномъ истинными братіамъ, и дознавшем началъ по радѣ и зложити, каіа книги приимати въ канѡнъ, преданы и вѣрѡуютъа быти бжественными, дабы каіждый ѡбольщенныи ѡбергъ ѡбольщующихъ, и каіждый пребывшіи чистымъ возрадовалиа ѡ нѡвомъ предостереженіи. И тѣмъ вѣхъ книгъ вѣтхѡвъ забѣта числѡмъ двѣдесать двѣ: ібо стѡлькѡ же, каікъ я слышамъ, и бѣквзъ оупотребленіи оу ебреевъ. По порядкѣ же и по именамъ ѡныа сѣтъ слѣдѡщыа: во пѣрвыхъ бытїе, потѡмъ іисѡдъ, дѣлѣ левїтъ, поемъ чїсла, и наконецъ второзакѡніе: за імн слѣдѡетъ іисѡдъ нагнъ, сѣдн, и потѡмъ рѣдъ: дѣлѣ по порядкѣ четыре книги царствъ, и зъ конхъ каікъ пѣрваа и втораа счнтѡютъа за ѡднѣ книгу, тѣмъ рѣвнѡ третїа и четвѣртѡа за ѡднѣ: поелѣ ихъ параліпоменѡнъ пѣрваа и втораа, тѣмъже счнтѣемыа за ѡднѣ книгу: дѣлѣ ездры пѣрваа и втораа тѣмъже за ѡднѣ: поелѣ ихъ книга ѡсалмѡвъ, и потѡмъ прїтчн, потѡмъ есканїаїстъ, и пѣснь пѣсней. По ихъ іѡвъ: наконецъ прорѡкн дванадѣсать, счнтѣемыа за ѡднѣ книгу, потѡмъ ісїа, іеремїа, и съ нимъ барѣхъ, пѣльч и посланїе: а по нїхъ іезекїиль и данїїлъ: іїн составлѡютъа вѣтхїи забѣтъ. Но должно вѣзъ оукоснѣнїа рещи и ѡ книгѡхъ нѡвагѡ

(ОДЛОМАК) ИЗ 39. ПОСЛАНИЦЕ О ПРАЗНИЦИМА СВѢТОГ АТАНАСИЈА, АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРИЙСКОГ

Али пошто смо споменули о јеретицима као о мртвима, а о нама као о онима који ради спасења имамо Свето Писмо, плашим се да неки међу простодушнима, као што је то писао Павле (погл. 2. Кор. 11,3), не заведе људска хитрост због њихове простоте и чистоте, те услед тога се не почну занимати другимъ књигама, тзв. Апокрифима и да буду доведени у сумњу и заблуду због њиховог назива, те вас зато молим да се стрпите, ако напомињући нешто што ви већ знате, напишем и ја понешто о томе, ради потребе и користи оних који су у Цркви. Желећи говорити о томе, послужићу се, ради оправданости моје одлуке, примером јеванђелисте Луке, говорећи и сам: пошто неки почеше узимати за себе и апокрифне књиге, и мешати их са богонадахнутимъ Писмом (о коме ми имамо пуно поверење као што нам предаваху Оци који су испрва били очевидци и слуге Логоса), помислих и ја, који сам од искрене браће потакнут и научен да из почетка, редом изложимъ књиге које су примљене и уврштене у канон, и које сви признају за богонадахнуте, да свако, ко је у заблуду уведен, осуди оне који су га завели, а онај ко се сачувао чистимъ, да се обрадује овој новој предострожности. Старога Завета укупно имамо двадесет и две књиге; толико књига је, како сам чуо, предато од Јевреја, а по реду и по називу овако следе: Постање, Излазак, Левитска, Бројеви, Поновљени Закони. Иза овихъ следе: Исус Навин, Судије, Рут, четири књиге Царства од којихъ прва и друга сачињавају једну, а трећа и четврта опет једну; онда прва и друга књига Паралипоменона такође чине једну; исто је и са књигомъ Јездре. Затимъ следи књига Псалма, Приче, Еклесијаст, Песма над песмама и Јов. После овихъ књига следе пророци, којихъ је дванаест а који се броје као једна књига. Затимъ књига Исаије, Јеремїе и са њиме Варух, Плач и Посланица. Иза овихъ долазе Језекїиль и Данило. То су књиге Старогъ Завета. Књиге Новогъ Завета су ове: четири јеванђѣља - Матеј, Марко, Лука и Јован. Иза овихъ следе Дела апостолска и седамъ апостолскихъ посланица, које се још називају и Саборне, а то су: Јаковљева, две Петрове, три Јованове и једна Јудина. Поред овихъ (књига) има и четрнаестъ Павловихъ посланица које су изложене овимъ редомъ: Римљанима, две (посланице) Коринѳанима, Галатима, Ефесцима, Филиплѣанима, Колошанима, две (посланице) Солуњанима, Јеврејима, две (посланице) Тимотеју, Титу и Филимону. И на крају је Јованово Откривење. Ово су источници спасења, да речи које су у њима, напоје оне који су жедни. У овимъ књигама проповеда се наука побожности, и нити неко шта да додаје, нити ико шта да одузима од

завѣта. Онѣ сѣть сѣдѣющыя: четыре євангеліа, ѿ
матѣя, ѿ марка, ѿ лѣкнѣ и ѿ іωанна: по сѣхъ
дѣлїи апостолѣвъ, и седмь тѣхъ именованыхъ
собранныхъ посланїи апостолѣвъ, кѣхъ то: іакѣва
єдино, Петра двѣ, по томъ іωанна трѣ, и іуды єдино:
къ нимъ четыренадесать посланїи апостола павла,
котѣрыя пишѣтѣ сѣдѣющимъ порядкомъ: первое
къ римлянамъ, по томъ къ коринѣанамъ двѣ, по сѣхъ
къ галатамъ, дѣлѣе къ ефеѣамъ, по томъ къ
фїлїппїамъ, къ колоѣсамъ, къ солѣнамъ двѣ, ко
евреѣмъ, къ тїмодею двѣ, и къ тїтѣ єдино, и
послѣднее къ фїлїмонѣ єдино: и наконецъ
апостолѣвъ іωанна. Онѣ сѣть истинныи спасенїа, да
сѣщныи въ оныхъ словесахъ жаждащїи оутолѣтъ
жажду, въ сѣхъ токмо благовертѣтѣ оученїе
благовертѣтѣ. Никто къ имъ да не прилагѣтъ, ниже
да ѡмлетъ ѿ нихъ что лево. Ѿ сѣхъ гдѣ порамлѣа
сѣдѣкѣвъ глаголамъ: прельщѣтѣа, не вѣдѣще
псалїи, ни силы ихъ. Іудѣсѣвъ же оувѣщѣламъ:
испытѣйте псалїа, ѣкѣ тѣ сѣтъ
сѣдѣтѣльствѣющыя ѿ мнѣ. Рѣднѣ большїа же
точности, послѣдѣ пишѣ рѣднѣ нѣжды, приговорѣламъ
и иѣ: ѣкѣ сѣтъ, кромѣ сѣхъ, и дрѣгїа кнїги, не
вѣдѣнныа въ канѣхъ, но назнѣченныа отцѣми
дла чтенїа нововѣтѣламъ, и желѣющимъ
ѡгласїтѣа словомъ благовертѣтѣ: премѣдрѣтъ
соломонова, премѣдрѣтъ іерѣхова, сѣдѣрь, іудѣвъ, и
тѣбїа, и тѣхъ именованое оученїе апостолѣвъ, и
пѣтѣрь. Впрѣчемъ, возлюбленныа, еврѣхъ сѣхъ
чнтѣемыхъ и оныхъ канѣческыхъ, нгдѣ не
оупомнѣтѣа ѡбѣ апокрѣфїческыхъ: но иѣ сѣтъ
оумьшленїе єретїкѣвъ, котѣрыа пишѣтѣ онѣа,
когда хотѣтѣ, назначѣютъ и прѣблѣютъ имъ
врѣмѣа, дабы прѣдѣлѣа ихъ, ѣкѣ бы дрѣбнїа,
имѣтѣи спѣобы къ прельщенїю онѣми
простодѣшныхъ.

ных. Са овима је Господ застидео Садукеје,
говорећи: „Варате се, не знајући Писма ни силе
Божије" (Мт. 22, 29), и опомињао Јевреје:
„Истражујте Писма, јер ви мислите да у њима
имате живот вечни; а баш она сведоче о мени" (Јн.
5, 39). Али, ради веће тачности, јер ради потребе
пишем, додајем и ово: да осим ових, има још и
других књига које нису ушле у канон, али у
погледу којих су Оци одредили да се читају од
стране оних који улазе у Цркву и који се желе
украсити (упутити) речју благочешћа. Те књиге су:
Премудрост Соломонова, Премудрост Сирахова,
Јестира, Јудита, Товија, Учење Апостола (Јермин)
Пастир. При овоме знајте, љубљени, да док су
једне књиге уврштене у канон, а друге одређене
за читање као корисне, о апокрифима се нигде
ништа не казује, него је то измишљотина јеретика
који их и пишу, када желе (назначавајући им и
придодајући им време), да их прикажу као древне
списе, да би тиме имали лакшу могућност да
заведу простодушне.

ПРАВНА СВАТАГО ВАСИЛА ВЕЛИКАГО.

Первое каноническое послание святаго Отца нашего Василиа, архієпископа кесарін каппадокійскіа, къ амфілохію єпископѣ иконійскомѣ.

ВСТУПЛЕНІЕ.

Несмысленномѣ, ка́къ рече́но въ писаніи, вопро́сившѣ ѿ мудрости, мудростьъ въмѣнителѣ: а́ вопро́шеніе мѣдраго, ка́жетелѣ, о́умдра́жетъ ѿ несмысленнаго. Сіе, по благодати бж҃іей, слы́аветелѣ е́зъ нами́ ка́ждыйъ рѣзъ, когдѣ по́дчыемъзъ писаніа твоѣа́ трудолюбивыа́ дѣшнѣ. Нбо́ ꙗ́ стана́влюа́ свѣдѣще́е ѿ разсудительнѣе сла́гѣе себѣ, нѣ́зъ сла́гѣе вопро́а на́чыа́а мно́гомѣ, чегѣ́ пре́жде не зна́а. Забо́та ѿе́ ѡ́вѣтче́ дѣлаетелѣ для́ мене́ о́чнителемъ. По ѿтнѣ́е ѿ ны́нѣ, никогдѣ не́зъзабо́ченныа́ предметамнѣ твои́хъ вопро́ебъ, ꙗ́ принѣ́женъ ѿ разсмотрѣ́ти ѡ́ныа́ е́зъ то́чностїю, ѿ принѣ́тнѣ на́ пѣмать, ꙗ́це чтѣ́ слы́шалъ ѡ́ старѣ́шнхъ, ѿ ѡ́ себѣ́ примы́слитнѣ со́гласное́ е́зъ чѣ́емъ, чѣ́мѣ ꙗ́ на́чыа́а.

ПРАВНАЮ́ А́.

Нѣ́ чѣ́къ ѡ́но́сительнѣмъ вопро́а ѿ ка́драхъ, ѿ рече́но пре́жде, ѿ ты́ благо́разсудительнѣмъ о́поманѣа́, ꙗ́къ подо́а́етъзъ послѣ́довати ѡ́бычаю́ ка́ждыа́ ст҃ранѣ, по́томѣ́ чтѣ́ ѿ ѿ́хъ кре́щеніи́ разлі́чнѣмъ дѣ́мнѣ, разсудѣ́а́вшіе ѿ е́мъзъ предметѣ́е въ себѣ́ вре́мѣа́. Кре́щеніе́ пепѣ́зїа́нъ, по́ мое́мѣ́ мнѣ́нію, не ѿмѣ́етъзъ ничегѣ́ въ себѣ́ за́щитеніе́: ѿ ꙗ́ о́днѣа́а, ка́къ не примѣ́тнѣа́ егѣ́ великі́и дїо́нѣи́, е́дѣ́чнѣ не́кѣ́енъ въ прѣ́внлѣхъ. Нбо́ дрѣ́внѣе́ по́ложнѣ́н прї́мѣ́ти кре́щеніе́, ннѣ́ въ чѣ́мъ не ѡ́стѣ́пающе́е ѡ́ вѣ́ры: по́емѣ́ ннѣ́ наре́кнѣ́ ѡ́нѣ́ ѡ́рѣ́ію, ннѣ́е́ раско́ломъ, а́ ннѣ́е́ само́ннѣ́мъзъ се́борнѣ́емъ. Врѣ́тїка́мнѣ назѣ́а́н ѡ́нѣ́ со́вершеннѣ́мъ ѡ́тѣ́ргнхъ, ѿ въ́ само́нѣ́ вѣ́рѣ́ ѡ́чѣ́днѣ́шнхъ: раско́льннѣ́амнѣ, раздѣ́лѣ́шнхъ въ мнѣ́нїа́хъ ѿ не́кѣ́оторы́хъ предметѣ́а́хъ церко́внѣ́хъ, ѿ ѿ́ вопро́ахъ, до́пѣ́кающе́хъ о́врачеваніе́: а́ само́ннѣ́мнѣ́ се́борнѣ́амнѣ, се́брѣ́нїа́, со́гтавѣ́а́емыа́ непо́корнѣ́мнѣ́ прѣ́вѣ́терамнѣ, нлѣ́н ѡ́писко́памнѣ, ѿ не́нады́ченнѣ́мъ наро́домъ. Напрнѣ́връ, ꙗ́це ктѣ́, бѣ́въ ѡ́блнѣ́нъ во грѣ́хѣ́, о́удалѣ́нъ ѡ́ свѣ́щенно́сѣ́женїа́, не по́корнѣ́а́ прѣ́внлѣ́мъ: а́ самъ о́удержѣ́а́а за́ со́бою́ предѣ́тоа́нїе́ ѿ свѣ́щенно́сѣ́женїе́, ѿ е́зъ ннѣ́мъ ѡ́стѣ́пнѣ́ннѣ́ не́кѣ́оторы́е дрѣ́гіе, ѡ́стѣ́внѣ́а́ ка́до́лі́чскѣ́ю́ церко́вь: сіе́ ѡ́стѣ́ само́ннѣ́ное се́борнѣ́е. ѡ́ по́ка́ннѣ́и мѣ́слитнѣ́ ннѣ́а́къ, не́желѣ́н ка́къ се́щїе́ въ церкѣ́нѣ, ѡ́стѣ́ раско́лъ.

ПРАВИЛА СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ВЕЛИКОГ ПРВА КАНОНСКА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ ОЦА НАШЕГ ВАСИЛИЈА, АРХИЕПИСКОПА КЕСАРИЕ КАПАДОКШСКЕ, (УПУѢНА) АМФИЛОХИЈУ, ЕПИСКОПУ ИКОНИЈСКОМ

Увод: Речено је, да безумноме, кад о мудрости запита, за мудрост ће му се примити (погл. Приче 17, 28); а питање мудрога, као што се види. Неразумнога умудрује. И ово се, по милости Божијој, догађа са нама сваки пут када смо примили писма (од) твоје трудољубиве душе. Јер услед самог питања постајемо и ми за себе ученији и мудрији, и упознајемо много тога чега пре тога нисмо знали, а старање да дамо одговор постаје нам учитељ. И сада, а пре се нисмо бавили питањима која си нам поставио, у прилици смо да питања пажљиво размотримо, те да напоменемо оно шта смо о томе чули од старијих, а такође да и сами (сагласно са учењем Отаца), додамо оно што смо и сами научили.

1. правило:

Што се тиче питања о катарима, о томе је речено и раније, и ти си сада прикладно напоменуо, да је потребно следити обичај сваке области; јер и онда, када се о њима расправљало, постојала су различита мишљења о њиховом крштењу. А крштење пепузијана, мени се чини да ни чим није оправдано; и ја се чудим, како на то није обратио пажњу велики Дионисије, који је толико упућен у правила. Наши претци су установили да се признаје само оно крштење који ни у чему не одступа од вере; и зато су они једно називали јерес, друго раскол, а треће: парасинагоге. Јеретицима су називали оне који су се сасвим отуђили од вере; расколницима су називали оне које имају различита мишљења по неким црквеним предметима и питањима, а који допуштају могућност да буду поново приведени истини. Парасинагоге су зборови које чине непокорни свештеници или епископи или неуди (ненаучени) народ. На пример: када је неко изобличен због неког греха, и забрањено му је да свештенослужи, а он се не покурава правилима, него сам себи присваја предстојништво и свештенослужење, а заједно с њиме одступе и још неки, оставивши саборну Цркву, на тај начин настаје парасинагога. Раскол је, на пример, када се о покајању мисли другачије него што о томе мисле они који припадају Цркви; а јереси су, на пример: манихејска, валентинијева, маркионитска, као и већ поменути папузијани. Овде (у јересима) постоји разлика у самој вери у

Ѣрси же сѣтъ, наприѣрз: мнѣхѣйскла, валентїнїанскла, маркїонїтскла, и сїхъ сѣмыхъ пепѣзїанъ. Нѣко здѣсь сѣтъ ѣвнаа рѣзностѣ въ сѣмоѣ вѣрѣ въ бѣа. Почемѣ, ѡ началѣ бѣвшымъ ѡтцѣмъ, ѡгѣдно бѣло крещенїе сѣретїкѣвъ совѣмъ ѡметѣти: крещенїе раскѣльнїкѣвъ, ѣкѡ сѣщѣ не ѡждыхъ цѣрквн, прїнмѣти: ѡ нахѣдѣщїхъ въ сѣмочїннхъ сѣорнїцѣхъ нпрѣвлѣти прїлїчїнымъ покѣнїемъ и ѡбращенїемъ, и пѣкн прїсѣднѣти къ цѣрквн. Такїмъ ѡбразомъ дѣже нахѣдѣщїхъ въ цѣркѣвнхъ стѣпенѣхъ, ѡстѣпнѣвъ кѣпнѣмъ сѣ непокрѣнымъ, когда покѣнѣа, нерѣдкѣ прїемлютѣ пѣкн въ тѣотѣ же чїнѣ. Пепѣзїанѣ же ѣвнѣ сѣтъ сѣретїкн. Нѣко ѡнн борѣлїанн на дѣа сѣтѣго, нечѣстїбѣмъ и безсѣтѣднѣмъ прїсѣбѣмъ ннменованїе ѡтѣшнтѣла монтѣнѣ и прїскїлѣ. Посемѣ, коготѣорѣтѣ лн ѡнн чѣловѣкѣвъ, подлѣжѣтѣ за сѣ ѡждѣнїе: ѡкорѣлѣютѣ лн дѣа сѣтѣго, сѣвннѣла сѣгѣ сѣ чѣловѣкамн, и въ сѣмъ сѣдѣчѣ повнннѣ вѣчномѣ ѡждѣнїю, нѣко хѣла на дѣа сѣтѣго не ѡпѣскѣтѣа. Какѣа же бѣла бѣ сѣсѣрѣзностѣ прїзнѣти крещенїе тѣхъ, котѣорѣе крещѣтѣтъ во ѡцѣ, и сїа, и въ монтѣна илн прїскїлѣ; нѣко не сѣтъ крещенѣ крещѣнїхъ въ тѣдѣ, чѣдѣ нѣмъ не прѣдано. Посемѣ хотѣа велнїкїѣ дїонїїѣ и не прїмѣтнѣвъ сѣгѣ, но нѣмъ не дѣжно сѣблѣдѣти подлѣжѣнїа нпрѣвнннѣомѣ: нѣко нелѣпостѣ сѣмѣ сѣбѣ ѣвна, и ѣвна дѣа вѣрѣхъ, нмѣющїхъ хотѣа нѣсколькѣ разѣдѣнїа. Кадѣрѣ сѣтъ нѣзѣ чнслѣ раскѣльнїкѣвъ. Ѡднѣкѣ ѡгѣдно бѣло дрѣвннмъ, кѣкѣ тѣо кѣпрїанѣ и нѣшемѣ фїрмїлїанѣ, сѣднѣомѣ ѡпрѣдѣлѣнїю подчннїти вѣрѣхъ сїхъ: кадѣрѣвъ, снкрѣтїтѣвъ, вѣдрѣпарѣстѣтѣвъ, и ѡптѣктїтѣвъ. Нѣко, хотѣа началѣ ѡстѣплѣнїа прнзѣшлѣ чрѣзѣ раскѣлѣ, но ѡстѣпнѣщїе ѡ цѣрквн ѡжѣ не нмѣлн на сѣбѣ блѣгодѣти сѣтѣго дѣа. Нѣко ѡскѣдѣло прѣподѣнїе блѣгодѣти, потѣомѣ чѣдѣ прѣскѣлѣоъ законнѣо прѣѣмѣтѣо. Нѣко пѣрѣвѣе ѡстѣпнѣщїе полѣчїанн повѣщѣнїе ѡ ѡтцѣвъ, и, чрѣзѣ возлѣженїе рѣкѣ нѣхъ, нмѣлн дарѣванїе дѣхѣбнѣо. Но ѡтѣорженнѣе, сѣдѣлавшнѣ мїрѣаннн, не нмѣлн влѣтн нн крещѣтїтн, нн рѣкопѣлагѣтн, и не молн прѣподѣтн дрѣгнмъ блѣгодѣтѣ сѣтѣго дѣа, ѡ котѣорѣѣ сѣмн ѡпѣлн. Почемѣ прнхѣдѣщїхъ ѡ ннхъ къ цѣрквн, ѣкѣ крещѣннхъ мїрѣаннн, дрѣвнїе повѣлѣблн внѣвъ ѡнцїѣтн нстїнннмъ цѣркѣвнмъ крещѣнїемъ. Но поелнкѣ нѣкотѣорымъ въ лїн рѣшнїтѣльнѣмъ ѡгѣдно бѣло, рѣдн назнѣднїа мнѣгнхъ, прїѣтн крещенїе нѣхъ:

Бога. Ради чега су наши древни Оци да се крштење јеретика има у потпуности одбацити, а расколника, пошто припадају Цркви, то крштење треба признати (јер се они покорavaju Цркви), а оне који су у парасинагогама треба, пошто се покају и обратe, опет примити у заједницу (Цркву). На исти начин и они, који се налазе на неком црквеном степену а који су одступили са непокорнима, треба да се приме на исти степен али тек након покајања. Пепузијани су јеретици јер хуле на Духа Светог, прилажући незаконито и бестидно име Утешитеља (Параклита) Монтану и Прискили. Због тога, као они који од људи желе да стварају богове, они су достојни осуде; а као такви који вређају Духа Светога, поредећи га са људима, заслужни су вечне осуде, јер хуљење на Духа Светога не може бити опроштено. На који начин да се њихово крштење сматра правилним, када они крсте у Оца и Сина и Монтана и Прискилу? Због тога, они који су се крстили на овај начин заправо и нису крштени јер нису крштени онако како нам је предато. И мада је ово на неки начин промакло великом Дионисију, ми због тога не морамо да учинимо исто јер њихова (мисли се на пепузијане) грешка веома је очевидна за свакога ко жели да је види. Катари припадају расколницима. Кипријану и нашем Фирмилијану било је угодно да и катаре уврсте у исти ред са анкратитима, хидропарастатима и апотактима. И мада почетак поделе беше услед раскола, одступници од вере више нису на себи имали благодат Светог Духа јер је те благодати нестало онда када се прекинуло прејемство; јер први који су се оделили постали су световњаци и више немају власти да крштавају, рукополажу, нити да другима дају благодат Духа Светога. Ради тога је и било наређено да они који су крштени од њих, морају, када се враћају Цркви, бити омивени правим и истинитим крштењем Цркве. Без обзира што неки из Азије напомињу да треба прихватити њихово крштење, ипак нека се оно не признаје. Због тога, када неко од њих жели да се врати у Цркву, таквога је потребно крстити. У осталом, ако ово треба да служи некаквом препреком, ми треба да се придржавамо обичаја и треба да следимо за Оцима који су учили онако како је то корисно за нас. Бојим се да кад будемо настојали да они не журе са крштењем, да због строгости наредбе не запречимо пут онима који се желе спасити; а ако они признају наше крштење, то нас не треба ни најмање бринути нити смо им због тога дужни да показујемо некакву благодарност, него и даље, у пуној тачности морамо испуњавати правила која су нам дата. Такође треба да важи и то, да они који се обраћају, а који имају засебно крштење, они најпре морају бити помазани од верујућих, и тек тада могу приступати к тајнама. Знам да смо ми примили на епископске катедре браћу Зојина и Саторина који су били у њиховој заједници. Због тога ми не можемо одбацити

то да бѣдетъ ѿно прїемлемо. Подобаетъ же намъ оумоутрѣти слободѣнїе енкратитѣвз. Ѿни, да содѣлаютъ себѣ недобопрїемлемыми для цѣрквн, оумысленн предѣкорѣн совершатъ собствено крещенїе, чрезъ что и собственнй евоѿ ѿбычнй нзмѣннн. И такъ, поелнкѣ ѿ ннхъ ничегѡ ѡнѡ не нзречено, мнѡ, ѡкѡ прилнчно намъ ѡвергати нхъ крещенїе: и ѡце бы ктѡ прїѡлз ѡ ннхъ ѿное, таковоѡ прихѡдѡщнго кз цѣрквн, крестнтн. Но ѡце сїе нмѣетъ бѣтн препѡтѣвїемз ѿцземѣ благоознданїю: то пѡкн подобаетъ держатнел ѿбычнл, и слѣдоватн ѡтцѡмз, благоумотрїтельнѡ оутрѡнѡвшымз дѣлѡ намн. Нѡ ѡ ѡпелѡеѡ, чтобы намъ тогда, кѡкз хѡцемз оудержати нхъ ѡ поспѣшнагѡ крещенїѡ, не воспѡтнтн спелѡемнхъ стрѡгостїю ѡлагѡтельствѡ. ѡце же ѿни сохрѡнѡютъ нашѡ крещенїе, сїе да не оутѡждѡетъ насъ: нѡ мы ѡбѡзаны не воздѡвѡтн нмз за тѡ блгѡдѡрнѡстѡ, но покѡрѡтнел прѡвнлмз сз тѡчнѡстїю. Вселѣрнѡ же да бѣдетъ оутѡнѡвлено, чтобы, поелѣ нхъ крещенїѡ, прихѡдѡщїе кз цѣрквн, бѣнн помлзѡемы ѡ вѣрннхъ, и тѡкѡ прнстѡплѡн кз тѡннствлмз. Впрѡчемз вѣдѡю, ѡкѡ брѡтїн зѡнѡ и сѡторннѡ, бѣвшнхъ вз нхъ ѿцѡствѣѣ, мы прїѡлн на кѡдѣрдѣ епїсѡпскѡю: почемѣ соеднннннхъ сз нхъ ѿцѡствѡмз оужѡ не мѡжемз стрѡгнмз едѡмз ѡчѡждѡтн ѡ цѣрквн, постанѡвнѡвз, прннѡтѡемз епїсѡпѡвѡвз, кѡкз бы нѣкѡе прѡвнлѡ ѡбѡенїѡ сз ннмн.

ПРѡВНЛО б.

Оумысленнѡ погѡбнѡшлѡ зѡлѡтнй ѡ оутрѡѣѣ плѡдз, подлѡжнтъ ѡѡждѡнїю смѡртѡбнїствѡ. Тѡнклѡгѡ рѡзлнчнїѡ плѡдѡ ѡбѡзѡвѡкшлѡгѡлѡ, нлн ецѡ нешѡбѡзѡвнннѡгѡ оѣ насъ нѣствѡ. Нѡ зѡѣѡ полѡгѡетѡл взысканїе не тѡкѡмз зѡ нмѣѡшѡе рѡднтнел, но и зѡ тѡ, что навѣтѡвѡлл сѡмѡй сеѣѣ: поелнкѣ жѡснѡ, ѡ таковоѡхъ покѡшенїн, вѡемлѡ члѡстѡ оумнѡютъ. Сз снмз соѡкѡплѡетѡл и погѡблѡнїе плѡдѡ, ѡкѡ дрѡгѡе оубнїствѡ, ѡ дерзѡвнцнхъ на сїе оумысленнѡ. Впрѡчемз подобаетъ не до кончннѡ прѡстѡрѡтн покѡлнїе нхъ, но прннлѡтн нхъ вз ѿбѡенїе, по нполнѡнн дѡлѡтн лѣтѡз: брѡчѡвнїе же нзмѣрѡтн не брѡменемз, но ѡбѡзѡмз покѡлнїѡ.

оне који су из те заједнице јер, примивши епископе, ми смо установили на неки начин правило у погледу заједничарења са њима (енкратитима).

2. правило:

Жена која смишљено убије заметак у својој утроби, таква подлеже казни за убиство. Ми овде немамо потребу да до у танчине расправљамо о томе да ли је или није тај заметак имао или немао већ формиран облик, јер у овом случају казна се не налаже ради детета које се требало родити, него због тога што је та жена себе изложила опасности јер се у таквим покушајима уништавања заметка у утроби често умире. А када се овоме још додаде и само убиство детета, тада се ово (за оне који то свесно и смишљено чине), сматра за још једно убиство. Време њиховог кајања не треба продужавати до краја живота, него их треба примити у заједницу после периода од десет година; о њиховом излечењу не треба судити по времену проведеном у кајању, него по томе како су се кајале.

ПРАВИЛО ҃.

Діаконъ, по прѣдѣлѣ діаконства соблѣднѣшій, хотѣа доложенъ ѡбѣрженъ быти ѿ діаконства, но, по низведеініи на мѣсто мѣрѣнъ, да не ѿлѣчѣтѣа ѿ прѣвѣщенїа: ѡбо дрѣвнѣе єсть правило, ѡбѣрженыхъ ѿ сѣщеннаго степенн, подвергати семѹ токмо ѿбразѹ наказанїа, въ чѣмъ, какъ мнѣ мнѣтѣа, дрѣвнѣе послѣдовали ѿномѹ законѹ: не ѿмѣтѣши двѣжды за єдино. Єсть же и дрѹгѣа семѹ причїна: ѡбо находѣшеа въ чїнѣ мѣрѣнъ, бывъ ѡбѣрженъ ѿ мѣста вѣрныхъ, пакн прїемлютѣа на мѣсто, съ котораго низпѣли. И діаконъ подвергѣтѣа наказанїю ѡбѣрженїа, продолжающемѹ навсѣгда. И такъ онн ѡграничїли єа єдиноу наказанїемъ, поєлікѹ не возвращѣтѣа ємѹ діаконство. Такъ по ѡсѣтѣамъ. Вообщѣ же истиннѣйшее врачеванїе єсть ѡдлѣнїе ѿ грѣха, такъ что ѿвѣршїи благодѣть, радн ѡдвольтѣа плѣтн, подѣтѣа нѣмъ совершенное доказательство своеѹ ѡщѣленїа, аще съ сокрѣшенїемъ єрдца, и со всѣмнъ порощенїемъ плѣтн воз(с. тѣ)держанїю, ѡсѣдѣннѣа ѿ ѡдвольтѣнїа, которыми обращѣнъ былъ. И такъ подобѣтѣа нѣмъ и то и дрѹгѣе вѣдѣтн, и принадлежѣющее къ совершенствѹ поклѣнїа, и причїно єа ѡбѣнїа: да не достїгающнхъ же совершенства поклѣнїа, послѣдоватн прѣданномѹ ѡсѣтѣвѹ.

ПРАВИЛО ҄.

Ѿ трѣбращнхъ и многобращнхъ мы положїи то же правило, какоє и ѿ второбращнхъ, по соразмѣрности. Второбращнхъ ѿлѣчѣтѣа на годъ, а дрѹгїе на двѣ, трѣбращнхъ же на трѣ, а чїстѣа и на четѣре года, и нарицѣтѣа таковои союзы ѡже не бракомъ, но многоженствомъ, илн пѣче наказанннхъ блѣдомъ. Посемѹ и гдѣ самараннѣ, прѣмѣннѣшей пѣтѣ мѣжѣ, глаголетѣ: єгоже нынѣ имашн, нѣтѣа тн мѣжъ, показѣа чѣмъ, гакъ прѣстѹпнѣшіе прѣдѣла второбращнѣа, ѡже не достѣннн нарицѣтѣа именѣмн мѣжа илн женѣ. Мы же не ѿ правнла, но ѿ послѣдованїа прѣдшѣтѣенннхъ, прѣдлн ѡбѣнїа, трѣбращнхъ ѿлѣчѣтн на пѣтѣ лѣтѣа. Впрѣчемъ не должно совѣмъ заграждѣтн да ннхъ вхѣдъ въ црковъ, но ѡдостоѣватн ннхъ слѣшннѣа писанїи двѣ илн трѣ года, а посемъ допѣкѣтн до єтоднѣа, но ѡдѣрживатн ѿ прѣвѣщенїа

3. правило:

Бакон који после рукоположења у ѣаконски чин учини блуд, нека се искључи из ѣаконске службе. Али пошто поново постане лаик, нека не буде лишен заједнице јер постоји древно правило да они који су свргнути са свог степена треба подвргавати само тој, једној казни, при чему су древни (како ја мислим), следили древно закон који каже да се не треба два пута светити за једну ствар (погл. Наум 1, 9), као и због другог разлога, а то је да они, који се налазе међу лаицима, када буду свргнути из реда верника, после се поново примају на оно место са кога су били свргнути, док ѣакони једном за свагда бивају подвргнути казни трајног свргнућа. Због тога су се и ограничили на ту једну казну јер ѣаконство се више никада не може повратити. Ово бива по правилима. Најпоузданији лек за ово је уклонити се од греха, и због тога онај који је ради неког телесног задовољства презрео благодат, тај нека прво одступи од телесног наслађивања коме се предаје, а затим нека своје тело савладава и потчињава безусловим уздржавањем што ће и бити доказ да се у потпуности исцелио. Због тога треба да знамо и једно и друго, тј. и оно што је установљено законом и оно што је установљено обичајем. У погледу оних који не могу да достигну савршенство покајања, треба се придржавати наложених прописа.

4. правило:

За трѣбращне и многобращне установљено је сразмерно исто оно правило као и за другобращне. Другобращне једни одлучују на једну годину, други пак на две, а трѣбращне на три године, а понекад и на четири. Према томе, трѣбращност више не сматрају за брак, него за многоженство, или боље речено блудом. Због тога је Господ и рекао Самарјанки која је променила пет мужева: „И сада кога имаш није ти муж" (Ін. 4, 18). То значи да они који прѣлазе границу другог брака више нису достојни назива мужа и женѣ. Ми смо у погледу трѣбращних прихватили обичај петогодишњег одлучења, и то не на основу правила, него на примеру наших прѣходника. У осталом, таквим људима не треба у потпуности забранити улаз у цркву, него их треба удостојити тога да две или три године слушају Писмо, а затим их удостојити да стоје не пуштајући их још увек к причешћивању Светињама; и тек када покажу плодове достојне покајања, поново их треба уврстити у заједницу.

свѣтъни, и тѣкъ, показывающихъ истинъ плодовъ покаянія, возстановлѣти на мѣсто ѻбщениа.

ПРАВИЛО ѿ.

Ѿретикѡвъ, при кончинѣхъ кающихся, подобѣтъ примѣти. Ибо же сѣтъ, ѣкъ примѣти не безъ разсудженіа, но со испытаніемъ, истинное ли показуютъ покаяніе, и имѣютъ ли плоды, свидѣтельствующіе тѣмъ и спасеніи.

ПРАВИЛО ѿ.

Любоудѣніа похващеныхъ бѣ да не ѡбращаютъ въ бракъ, но вѣдѣки да реторглетъ ихъ совозплѣніе. Ибо ие и да оутверженіа црквенъ полезны, и сретіамъ не дѣтъ лѣтъ оукорѣти насъ, ѣкъ бы привлечемъ къ себѣ похващеніемъ грѣхъ.

ПРАВИЛО ѿ.

Мужеложники, и икотоложники, и оубійцы, и ѡтравителн, и прелюбдѣн, и идлопоклонники, тогѡ же ѡсудженіа достойны. По семъ правило, какѡе имѣешъ ѡ прочихъ, соблюди и ѡ сихъ: а ѡ прѣдѣти каавшихъ тридѣать лѣтъ въ нечистотѣ, которѡю судѣланъ въ невѣдѣніи, и сомнѣватиса намъ не надлежало. Ибо и невѣдѣніе творитъ ихъ достойнымъ инзхожденіа, и добровольное исповѣданіе, и проченіе стѡль долгавъ бременн: ибо онн сѣдѣ не бѣтъ вѣкъ человекскій преданы бѣли сатанѣ, да налѣтъ не безчистовѣати. По семъ, повелн оубже неѡложно прѣти ихъ, и напѣче. ѡце имѣютъ слѣзы, преклоняющыа тѣдѣ къ мнлоудію, и вѣлѡтъ житіе, достойное мнлованіа.

ПРАВИЛО и.

Во гнѣвѣ на своѡ женѡ оупотребившій сѣкѡрѡ, сѣтъ оубійца. Справедливѡ же и достойно твоегѡ благодарствіа воспоманѡтъ тѣмъ, да рекѡ ѡ семъ пространнѣе: ибо многѡ разноречей междѡ бѡльнымъ и неѡльнымъ. ѡце ктѡ бросивъ камень на пѣ, или на древо, попадѣтъ въ человекѣ: ие сѣтъ дѣло совершенно непрозвѡльное, и не бѣвшее въ намѣреніи дѣйствуюцаго: ибо намѣреніе сѣдѣ бѣло ѡразити свѣра, или сѣти плодовъ, подвѣршійсѣ же оудѣрѡ, самъ соѡю нашедъ на негѡ, проходѣ мнмѡ: и тѣкъ и сѣтъ неѡльное. Неѡльное тѣкоже и тѡ, ѡце ктѡ, желѣа когѡ испрѣити, оудѣритъ ремнемъ, или жезломъ не тѣжелымъ, и бѣлымъ оумретъ: ибо

5. правило:

Јеретике који се покају пред крај живота треба примати, али тек када их испитамо и видимо да се истински кају и имају ли плодове таквог покајања који сведоче о њиховој жељи за спасењем.

6. правило:

Блудочињења оних који су посвећени Богу нека се не сматрају за брак, него је потребно на сваки начин настојати да се прекине та њихова веза. Ово ће бити корисно и ради утврђења Цркве, а такође неће дати прилику јеретцима да говоре против нас да ми нашим попуштањем људима који су у греху, само желимо да привучемо више људи к себи.

7. правило:

Мушкарци који имају сексуалне односе са другим мушкарцима, затим они који полно опште са животињама, убице, троваче, прелубнике и идолопоклонике, сви они су достојни осуде. Због тога, у вези са таквима, држи се прописа које имаш. За оне који су се тридесет година кајали због нечистоте коју су несвесно учинили, не треба се двоумити него их треба примити јер су такви достојни опроштаја и због незнања и због добровољне исповести; због тако дугог времена које су провели у покајању, пошто су безмало читав људски век били предати сатани, да би се научили како не треба неуредно живети. Због тога нареди да се такви без било каквог одлагања приме, нарочито ако сузама дотакну твоје срце и покажу такво владање које је достојно милосрђа.

8. правило:

Када неко у свом гневу замахне секиром на жену, тај је убица. Добро је и достојно је твоје разборитости што си напоменуо да о овоме опширније говоримо јер постоји много разлике између вољног и невољног (намерног и ненамерног). На тај начин, невољно и далеко од сваке намере да се некоме учини зло јесте ситуација када, на пример, неко баца камен на пса или дрво, а тим каменом погоди човека; јер, првенствена намера онога који је бацио камен била је да отера пса или да погоди зрео плод на дрвету, а међутим, погодио је невољно другог човека који је туда пролазио. Ненамерно је такође и када неко туче другога из жеље да се онај поправи, а тучени од тога издахне. Овде се треба узети у обзир намера да је дотични желео да

Здѣсь раземѣтриваетца намѣреніе, ꙗкѡ ѿнѡ хотѣлъ исправити согрѣшнѣшаго, ꙗ не оумертвѣити. Подобнымъ образомъ къ небольшимъ оубиитвѣмъ принадлежитъ и то, ꙗще кто, защитиша себя въ дракѣ, дрѣвомъ или рѣкою, нещадно нанесетъ противникѣ оудара въ описаное мѣсто, имѣвъ намѣреніе причинити боль, ꙗ не совершмъ оубити: но сѣ оуже приближаетца къ больномъ оубиитвѣ: ꙗко оупотребившии таковоѣ ордѣе къ защитенію, или безщадно нанесшии оудара ꙗвнѣе сѣтъ въ томъ, ꙗкѡ не пощадилъ человекѣ, бѣдѣчи оудѣемъ стрѣтїю. Подобно, оупотребившии въ ордѣе тяжелое дрѣво и камень, большїи силы человекѣской, причисляетца къ небольшимъ оубиитвѣмъ, ꙗкѡ иное имѣвшии въ намѣренїи, ꙗ иное содѣлавшии: ꙗко ѿнѡ во гнѣбѣ нанесъ такои оудара, что оумертвилъ пораженнаго, хотѣ, можетъ быти, намѣренїе сѣво было токомъ разити, ꙗ не совершмъ оумертвѣити. Но кто оупотребилъ мечъ, или что лѣко таковоѣ, тогѣ не имѣетъ никакогѡ извнѣнїа, и оубоенно брѣившии въ кого лѣко сѣкнѣ. ꙗко ѿнѡ не иэ рѣкѣ оударилъ сѣво, такъ чтобы мѣра оудара зависѣла ѿ негѡ, но брѣивилъ такъ, что оударѣ, и ѿ тяжестн желѣза, и ѿ остроты сѣво, и ѿ стремленїа чрезъ большѡе пространство, по неохотнѡсти надлежало быти смертельнымъ. Совершеннѡ такожде больное, и въ сѣмъ никакомъ оомнѣнїю не подлежащее, сѣтъ то, что дѣлаетца разбойниками и въ непрїятельскнхъ нашествїахъ: ꙗко разбойники оубиваютъ, ради денегъ, избѣгѣа оудѣенїа въ олодѣанїи: ꙗ нахѡдѣица на бойнѣ иѣдѣтъ на поражение опротивныхъ, съ ꙗвнымъ намѣренїемъ, не оустрашити, ниже браздѣмити, но истребити ѿныхъ. Вѣще же, ꙗще кто напоитъ кого лѣко тайнымъ оотѣкомъ [хотѣ бы то было для иныа нѣкїа причини], и оумертвѣитъ: таковогѡ признаемъ больнымъ оубиитвѡ. Сѣе чѣстѡ дѣлаютъ жены, покѣшѣа нѣкнми оудѣанїамн и чарованїамн, привлѣчн нѣкнхъ въ любовь къ себе, и дѣицыа имъ врачѣбные оотѣбы, пронзѡдѣице помраченїе рѣзѣма. Хотѣ таковоѣа, причинивъ смертъ, содѣлани не то, что имѣли въ намѣренїи: оудѣа, за болшествѡ и занѣти возбранѣное, причислѣютца къ больнымъ оубиитвѣмъ. По сѣмъ и дѣицыа врачѣство для избѣженїа зачѣтагѡ въ оутробѣ, сѣтъ оубиитвѣ, равнѡ и прѣмлющыа дѣтѡубиитвѣснныа отрабы. Ѿ сѣмъ до сѣдѣ.

грешника врати на прави пут, а не то да је том човеку желео да нанесе зло. Међу ненамерне поступке спада и то када неко, бранећи се штапом или руком, удари противника у опасно (осетљиво) место, не са намером да га убије него да се одбрани, мада се овакав поступак у многоме приближава намерном јер који се тиме послужио очито да је био поведен страшћу, и више никога није штедео. Исто тако, међу ненамерно спада и оно када неко, ко се дебелим штапом или каменом служи као оруђем (алатом), другоме начини зло мада није имао такву намеру. Али онај, ко се послужио мачем или нешто такво, за таквог нема оправдања, нарочито ако се неко баца секиром; јер ту он није ударио руком, па да је могао одмерити јачину ударца, него је бацио тако да је и због саме тежине метала, због оштрице, а поврх свега због тога што је бацио на некога, тај ударац могао бити смртоносан. Са друге стране, сасвим је намерно и не подлеже никаквој сумњи оно шта бива учињено од стране разбојника или у време ратова; јер ту се убија због новца, сакрива се од суда, док се у ратовима убија са намером да се уништи и истреби противник. Исто је и када неко у пиће сипа отров са намером да некога убије, као и оно шта често чине жене, тј. када неким враџбинама и амајлијама желе да к себи примаме мушкарца да би са њиме полно општите. Ако те жене оваквим поступком проузрокују смрт, без обзира што им то није била намера, оне се ипак морају сматрати као намерне убице. Исто се односи и на оне који другим женама дају некакве напитке да би њима изазвали побачај. Толико о томе.

ПРАВИЛО ђ.

Гдне њзречѣнїе, ѡакъ не позволѣтельно разрѣшатиѣ ѡ брака, рѣзвѣ словесѣ прелюбодѣйна, по рѣзвѣмъ ѡнаго, рѣвнѡ приличествуетъ и мѡжамъ и женамъ. Но не то въ ѡбычаѣ. Ѣженѡхъ нахѡднимъ многѡ стрѡгнѡхъ њзречѣнїи. Ѣпѡстолѡ глаголетъ: ѡакъ прилѣплѣнїа иквернодѣицѣ, ѣдино тѣло ѣтъ. и иеремїа: ѡце бдетъ жена мѡжѡ инѡмѡ, не возвратитѣа къ мѡжѡ своему, но ѡиквернѣишнѣа ѡиквернитѣа. и пакѣ: держѡ прелюбодѣицѡ, безѡменъ и нечестнѣа. Женѡмъ же ѡбычаи повелѣветъ ѡдѣржнѣати мѡжѣи ѡвоу, хотѣа ѡнѣ прелюбодѣиствѡютъ и въ блѡдѣ ѣтъ. Поѣмѡ не знѡю, мѡжетъ ли прѡмѡ прелюбодѣицею нарециѣа жнѣщцаа ѣ мѡжема, ѡстѡвленнѡмъ своѣю женою: ѡко зѡдѣѣ ѡбвинѣнїе пѡдетъ на ѡстѡвнѣшѡю мѡжа, по какои причинѣ ѡнѡ ѡстѡпнѣа ѡ брака. Ѣко ѡце потѡмѡ, ѡакъ бѣма былѡ, и не стѣрпѣла ѡдѡрѡвѣа: то подоѡло пѡче прѣтерпѣти, нежели раздѣлитѣа ѣа сожителема: ѡце потѡмѡ, ѡакъ не стѣрпѣла ѡтѣратѣи ѡмѣнѣа, и ѣѣ прѣдѡгъ не достѡннѡ ѡбѡженїа. Ѣце же и потѡмѡ, ѡакъ мѡжъ ѣа жнѣтъ въ блѡдѣ, наблѡденїа ѣго не ѡмѣемъ въ црѣковнѡмъ ѡбычаѣ: но и ѡ невѣрнаго мѡжа не повелѣно раздѣлитѣа женѣ, ѡ прѣбывѡти ѣа нѣмъ, по неизвѣстнѡсти, что послѣдетъ. Что ко вѣси жѣно, ѡце мѡжа сплѣиш; Поѣмѡ женѡ, ѡстѡвнѣшѡа своѣго мѡжа, ѣтъ прелюбодѣица, ѡце перѣшла къ дрѡгомѡ мѡжѡ: ѡ мѡжъ ѡстѡвленный, достѡннѡ инѡзѡждѣнїа, и сожительствѡющаа ѣа нѣмъ не ѡждѡдетѣа. Ѣце же мѡжъ, ѡстѡпнѣвъ ѡ жѣнѣ, пѡимѣтъ инѡю: то и ѣма ѡнѡ ѣтъ прелюбодѣи, понеже творитъ ѡ прелюбодѣиствѡвати, и жнѣщцаа ѣа нѣмъ ѣтъ прелюбодѣица: поелѣкѡ ѡвлеклѡ къ ѣѣтѣ чѡжѡго мѡжа.

ПРАВИЛО ї.

Кленѡщїеа не прїимѡти рѡкоположенїа, когда пронзѣнѣа клѡтѡвѡ, да не прїнѡждѡютѣа нарѡшѡти ѡнѡю. Ѣко хотѣа и мнѣтѣа бѣти нѣкое правнѡ, инѡхѡдѡщїеа такобѣмъ: ѡднакъ мѡ дознѡнѣа ѡпытѡмъ, что не благопопѣшѣествѡетѣа поѣтѡпнѣшѡмъ прѡтнѣѡ клѡтѡвѣ. Дѡжно же разѣмѡтрѣвати и ѡбразъ клѡтѡвѣ, и слѡва и распѡложенїе, ѣа котѡрымъ ѡнѣ клѡнѣа, и тѡнкѣа въ слѡвѡхъ прѣблѣнїа: и ѡце нѣ ѣа какои ѣторѡнѣи нѣтъ нѣкакогѡ ѡблѣгѣнїа ѡ ѣнѣа клѡтѡвѣ, то

9. правило:

Речи су Господње да се брачна вѣза не сме рушити осим када је у питању прѣлѡуба (погл. Мт. 5, 32). То се подѣједнако треба примењивати како на мушкарце тако и на жене. Ипак, због некакихъ обичаја, то у пракси не бива увек тако јер често се сусрећемо са ситуацијама да се жене у таквим приликама много строжије кажњавају (погл. 1. Кор. 6, 16; Јер. 3, 1; Приче 18, 23). Женама такође обичај заповѣда да морају остати са мужевима мада су они у прѣлѡуби и блуду. Због тога, она која живи са човеком кога је оставила жена, ја не знам да ли се та жена може назвати прѣлѡубницом, јер овде кривица пада на ону жену која је оставила мужа; а са обзиром на узрок због кога је напустила брак (јер је била тучена и више није могла да трпи ударце), мислим да јој је боље било да трпи, него што се раставила од онога са киме је живела. Ако ли је брак напустила због тога што се новац ненаменски расипао, такође сматрам да то није ваљан разлог за развод брака. Ако је оставила мужа због тога што он живи у блуду, на ово се по обичају Цркве, не обраћа пажња јер жени је забрањено да се одељује од мужа који јој је неверан, већ она мора остати са њим пошто никада не зна шта се после може догодити (погл. 1. Кор. 7, 6). Због тога, она која је оставила мужа и прѣшла другога, та је прѣлѡубница; а човек који живи остављен од своје жене, тај је достојан извињења и она која живи са њим, она није крива. Али ако муж, који је оставио жену, оде другој, тада је он прѣлѡубник јер је дао повода да и његова законска жена учини прѣлѡубу; прѣлѡубницом постаје и она која живи са таквим човеком јер је к себи примамила мужа од његове законске жене.

10. правило:

Они који се закуну да неће примити рукоположење, ти не могу (пошто су се заклели) бити принуђени да погазе своју заклетву. Јер, мада и постоји (чини ми се) неко правило које снисходи таквима, из искуства знам да увек лоше бива онима који газе заклетву. У осталом, у обзир треба узети и начин заклетве, и речи, и расположење у коме су се заклели, као и најмањи уметци у речима (којима је изречена заклетва). И ако се ни на какав начин ствар не може поправити, тада такве треба сасвим оставити. А дело Севира, тј. свештеника кога је он рукоположио, може

подоблѣтѣзъ совершѣннѣмъ ѡгнѣмъ члѣковѣхъ. Дѣло же себѣра, или погнѣбленнагъ ѣмъ прѣбвѣтѣра, по моему мнѣнію [лице и твоѣ съ моимъ согласію], ползчѣтѣзъ нѣкоторое разрѣшеніе клѣтвѣмъ слѣдующимъ образомъ. Село оно, въ которѣе пронзведенъ человекъ сей, подчиненное до нынѣ мѣдин, повелѣн причисленъ къ масадамъ: но члѣкомъ образомъ, и онъ не вѣдетъ клѣтвепрѣстѣпникомъ, не преходѣтъ мѣста, и логинъ, ѣмѣа съ собою кѣрѣа, не оупразднитъ цѣрквѣ, и не подвергнетъ дѣшнъ своѣй ѡсужденію, за ѡпдѣтѣніе оноа: и мы не возмнѣмъ дѣлати нѣчто прѣтѣмъ прѣбнлз, снисходѣтъ къ кѣрѣа, которѣи клѣмъ прѣбывати въ мѣдинѣхъ, но согласіемъ перебеденъ быти. Но возбраненіе сѣмъ вѣдетъ соблюденіемъ клѣтвѣ: а сѣмъ покорность распорядженію не влѣнитъ въ клѣтвепрѣстѣплѣніе: повелѣтъ къ клѣтвѣ сѣмъ не было приковано того, ѣкѣ онъ ниже на краткое время ѡстѣбитъ мѣдинѣхъ, но во вѣе прѣоче время прѣвѣдетъ тѣмъ. Себѣра же, и збнѣнѣицѣмъ забвеніемъ, мы прѣтѣмъ, рѣкше, ѣкѣ вѣдѣщій тѣное, не поплѣтитъ цѣрквѣ своѣй понегдѣ вѣдѣтъ ѡ того, ктѣ въ началѣ погнѣпѣлъ не по прѣбнлмъ, но вѣдѣлъ себѣ клѣтвѣю вопреки сѣмъ: ктѣ перемѣщеніемъ оучилъ клѣтвепрѣстѣплѣнію, нынѣ же лѣетъ прѣтѣборнымъ забвеніемъ. Но повелѣтъ мы не сѣдѣи сѣрдѣцъ, но сѣдѣмъ по томъ, что слышнмъ: что гдѣ прѣдѡстѣвнмъ ѡмщѣніе, а сѣмъ безъ сомнѣнѣа прѣимемъ сѣмъ, дѣвъ процѣніе забвенію, ѣкѣ немоци члѣковѣчѣскѣи.

ПРѢВНЛО ѣ.

Небольшое содѣлавшій оубѣтѣтѣ, добольное понѣзъ наказаніе, бывъ ѡлѣченъ въ продолженіи сѣнноадѣлати лѣтѣ. Но ѣвно сѣтъ, ѣкѣ ѡ ползчѣннѣхъ рѣны мы должнѣмъ соблюдати мѡвѣевъ законъ, и слѣгшаго на сѣрѣ ѡ ползчѣннѣхъ рѣнъ, но по томъ пакн ходѣншаго, при помоци жезлѣ, не почтѣтѣти оубѣтѣмъ: лицѣ же и не вѣтѣлъ по сѣмъ рѣнъ, но понѣже бнѣшій не хотѣлъ оумертѣити сѣмъ: что онъ сѣтъ, хотѣа и оубѣнца, сѣдѣкѣ, по намѣренію, небольный.

ПРѢВНЛО б.

Двоеженцемъ прѣвнло совершѣннѣмъ возбранѣно быти слѣжитѣламъ цѣрквѣ.

(барем се мени тако чини, а можда и теби) бити поправлено на овај начин: оно село, које је сада потчињено Мисдији, и за које је био одређен онај човек, нареди да потпадне Масадима, јер на тај начин неће ни он, не прелазећи с места, погазити заклетву, и Лонгин, имајући уз себе Киријака, неће цркву оставити пуну, а неће ни своју душу из немарности предати на осуду; а ми не морамо мислити да смо поступили против правила, јер смо снисходили Киријаку, који се заклео да ће остати у Минданима, а опет, пристао је на премештај. Јер повратком ће се очувати заклетва, а што се онај потчинио наредби, то му се неће уписати у преступ заклетве јер у његовој заклетви није било додато да он неће ни најкраће време оставити Миндан. Севиру, који заборавност наводи као разлог, опростићемо, рекавши да Онај који познаје тајне, неће допустити да његова Црква буде оштећена од човека који, као што је у почетку поступио против правила и себе везао заклетвом (а што је противно Јеванђељу), ипак после прекршио ту заклетву, и сада лаже, истичући своју заборавност као разлог. А пошто ми нисмо да судимо о ономе шта је у срцу, него морамо судити по ономе шта чујемо, пустимо Господу освету, а ми без даљег упуштања у проблем, примимо га, узевши у обзир заборавност као једну од људских немоћи.

11. правило:

Који је учинио ненамерно убиство, задовољио је суд ако проведе једанаест година одлучења, јер ми морамо пазити и на Мојсијев закон (погл. Изл. 21, 18-19) по питању оних који су били рањени; нити сматрати пострадалим онога који је оболео од задобијених рана, али се касније опоравио. Ако тај после рањавања није устао, али пошто онај који га је ударио то ипак није желео учинити, мада је убица, то је ипак учинио ненамерно.

12. правило:

Другобрачним правила у потпуности забрањују да буду свештенослужитељи.

ПРА́ВНО ꙗ.

Оуби́еніе на бра́ни о́тцы на́ши не влече́ни за оуби́ство, и́звнѣла, ка́къ мнѣ́тъ мнѣ́, поборо́ннѣкъ цѣломудрѣ́а и́ благоче́стѣ́а. Но мо́жетъ бы́тъ до́бро бы́ло бы совѣ́товати, чо́бы онѣ́, ка́къ и́мѣю́ще нечи́стыя рѣ́ки, три го́да оудержа́ниа ѿ прѣ́внѣ́нѣа чо́кми стѣ́хъ тѣ́ннъ.

ПРА́ВНО ѿ.

Взе́млющій ли́хъ, ѿце́ вохоче́тъ непра́внѣ́но коры́сть исто́чнѣ́ти на ни́щнѣ́хъ, и́ впрѣ́дѣ ѿ не́дѣ́ла лю́богтажа́нѣа сво́боднѣ́хъ бы́ти, мо́жетъ при́нати бы́ти въ свѣ́щенство.

ПРА́ВНО ѿ.

Днѣ́лоа же, ѿкъ ты́ трѣ́бѣши ѿ пнѣ́нѣ́а вѣ́кѣ́льнѣ́а чо́чнѣ́ти, и́ дѣ́лѣши, ѿкъ рече́нне пере́вѣ́а ѿтъ́ принѣ́жденно, когдѣ́ онѣ́ хоро́шѣ́о вы́ража́етъ ѿзна́чѣ́мый и́мъ прѣ́дмѣ́тъ, но не прѣ́лага́етъ со́бствѣ́ннѣ́о значѣ́нѣ́а сло́ва ѿвѣ́йкагѣ́. Впроче́мъ не до́жно безъ вѣ́нмѣ́нѣ́а прѣ́нѣ́ти вопроше́нне, прѣ́ложено́е мѣ́жемъ лю́бозна́тельнѣ́мъ. Пти́цы не́снѣ́ныа и́ ры́бы морѣ́кѣ́а, и́ при со́творѣ́ннѣ́и мѣ́ра, и́мѣ́ли о́днѣ́ако́е прои́хожде́нне: поели́къ ѿба́ и́и ро́ды жи́вѣ́отнѣ́хъ и́зведе́ны и́з водо́: причѣ́на же е́мѣ́ тѣ́, ѿкъ ѿба́ и́мѣ́ютъ о́днѣ́ и́ чо́ же сво́йство. И́бо о́днѣ́ пла́ваютъ въ водо́ѣ, а дрѣ́га́а пла́ваютъ по во́здѣ́хѣ́. По́емѣ́ и́ оупо́манѣ́то ѿ ни́хъ со́воку́пнѣ́. Со́ста́въ же сло́въ ѿла́ма не чо́чнѣ́о со́вбра́жѣ́нъ въ ѿноше́ннѣ́и къ ры́камъ, но въ ѿноше́ннѣ́и ко вѣ́лмъ тѣ́ла́мъ, жи́вѣ́щѣ́мъ въ водо́хъ, со́вршеннѣ́о пра́внѣ́нъ. И́бо чело́вѣ́къ по́корнѣ́и пти́цы не́снѣ́ныа и́ ры́бы морѣ́кѣ́а, и́ не и́и чо́кми, но и́ вѣ́ тѣ́ла́и, прѣ́ходѣ́щѣ́а стѣ́зѣ́и морѣ́кѣ́а. И́бо не вѣ́ жи́вѣ́ще въ водо́ѣ ѿтъ́ ры́ба, ка́къ чо́: кнѣ́ообра́зныа жи́вѣ́отнѣ́а, кнѣ́ты, знѣ́ны, дельфѣ́ны, тюленѣ́, ѿце́ же ко́ни, пѣ́, пнѣ́, и́ мечѣ́и ры́бы, и́ морѣ́кѣ́а крѣ́вы: и́ ѿтъ́ли оубѣ́дно, кро́пѣ́вы, и́ грѣ́ннѣ́, и́ вѣ́ черепокѣ́жныа, и́з ко́нѣ́хъ ни́ ѿднѣ́о не ѿтъ́ ры́ба, вѣ́ же ѿтъ́ прѣ́ходѣ́щѣ́а стѣ́зѣ́и морѣ́кѣ́а. Та́кѣ́мъ о́бра́зомъ три ѿтъ́ ро́да: пти́цы не́снѣ́ныа, ры́бы морѣ́кѣ́а, и́ тѣ́ жи́вѣ́отнѣ́а, ѿвѣ́таю́щѣ́а въ водо́хъ, котѣ́рыа ѿлѣ́ютѣ́а ѿ ры́бъ, но та́коже прѣ́ходѣ́тъ стѣ́зѣ́и морѣ́кѣ́а.

13. правило:

Наши Оци нису сматрали за убиства она која су се дешавала у ратовима, снисходећи, чини ми се, браниоцима скромности и целомудрија. Ипак, било би корисно посаветовати да такви, пошто су им руке нечисте, три године не буду причешћивани.

14. правило:

Онај који узима камату, ако се уразуми, и своју неправедну добит раздели сиротињи, а сам се ослободи од тог зла, тај може бити примљен у свештенство.

15. правило:

Чудим се због тога што тражиш буквалну тачност у Светом Писму и што сматраш као принуђене неке изразе у преводу који сасвим тачно показују смисао, мада не пружају у потпуности значење јеврејске речи. Али пошто не сме бити остављено без пажње питање које поставља човек који жели да то зна, због тога одговарам: птице небеске и рибе морске, постале су при стварању света на исти начин јер је и један и други род потекао из воде, а разлог је у томе што су им својства једнака јер једни пливају водом, а друге ваздухом. Облик речи показан је нетачно ако се мисли само на рибе, а потпуно је прикладан ако се подразумева све оно што живи у води. Човеку су подједнако потчињене и птице небеске и рибе морске, и не само оне, него и све што год ходи путевима морским. А све оно што живи у води није риба, јер тамо живе и китови, делфини, туљани, корњаче и небројена друга створења која пливају и живе у морима.

ПРАВИЛО 5.

Нееманъ великъ не оу гдѣ, но оу господина своего: то есть, Онъ былъ единымъ изъ великоужь оу царѣ сирскихъ. И такъ выкай въ писаніе съ точностію, и въ немъ самоу обративши разрешеніе вопроса.

16. правило:

Нееман није велики пред Господом, него пред својим господарем, тј. он је био један међу моћним људима Сирског цара. Ако будеш марљиво читао Свето Писмо, наћи ћеш решење овога питања.

ПРЕДСЛОВІЕ.

Давнѡ написавъ шкѣты на вопрошѣніа, предложенныа мнѣ ѿ твоегѡ благочестїа, не помяла ѿ сего пианїа, бѣвз ѡдѣржанз, чїстїю болѣзнію продолжителною ѿ ѡпачною, чїстїю же недостаткомз слажащїхз. Нбо не многѡ ѡу насз людїи ѿ знающїхз пѣть, ѿ готѡбыхз на такобыа помяшїа. По семѡ ѡзнавз причїны замедленїа, дїи намз процїенїе вз ѡномз. Ѳднѣнїа же ѿ твоеїи любвїи кз ѡчїенїю, ѿ кѡпнѡ твоемѡ смиренномѡдрїю. Нбо ты хѡщешз ѡчїнїтїа, когда тебѣ вѣренз чїнз ѡчїацагѡ, ѿ прїтомз ѡчїнїтїа ѿ насз, когда ѡу насз нѣтъ нїчегѡ великагѡ, вз ѡношенїи кз познанїю. Однїкѡ, поелїкѡ ты, радн ст҃раха бжїа, не ѡрекаешзса творїти дѣло, которѡе не легкѡ содѣлалѡа бы ѿ др҃гїагѡ: то должнї ѿ мѡ твоемѡ расположенїю ѿ благомѡ тцїанїю епопѣшертвѡвати, дїже паче силы.

ПРѢВНЛО 31.

Вопрошїа ты насз ѡ преевѣтерѣ вїанѡрѣ, мѡжетз ли ѡнз прїнїатз бїтїи вз клїрз, поелѣ дїаннѡї нїмз клїатвѡ; Помнїю, ѿкѡ дла антїохїйцагѡ клїра ѡужѣ ѿзложїа ѿ нѣкое ѡбщѣе ѡпредѣленїе ѡ вѣхз клїавшїхса кѡпнѡ из нїмз, тѡ ѣртѣ, да ѡстрїанїютса ѡнї ѿ всенарѡднїхз совѣрїнїи, чїстнѡ же да дѣїетвѡютз преевѣтерїкн. Сїмз сїмымз ѿ ѣмѡ дїетса разрѣшенїе дла ѣгѡ слаженїа: потѡмѡ чѡ ѡбщїенство ѣгѡ не вз антїохїн, но во іконїи, которѡю, кїкз ты намз пиалз, ѡнз ѿзбрїа дла жїтїельства, влѣетѡ антїохїн. Н тїакз мѡжетз прїнїатз бїтїи ѡнїи мѡжз: тѡкмѡ твое блгочестїе да вострѣбѡетз ѿ негѡ расклїанїа вз поползновѣннѡртн кз клїатвѣ, которѡю ѡнз дїлз человекѡ невѣрномѡ, не вѡзмѡгшн понертїи безпокѡнїтѡа ѿ ѡнагѡ маллгѡ вѣдѣтїа.

ПРѢВНЛО 32.

Ѳ пїдшїхз дѣвахз, ѡвѣцїавшїхса гдѡ вз чїстѡтѣ жїтїи, но потѡмз влїдшїхз вз плѡтїкїа ст҃рїтїи ѿ ѡвѣты своїи нарѡдшнвшїхз, ѡтцѡи нїшн, прѡртѡ ѿ крѡткѡ инїходл кз нѣмоцїамз поползнѣвшїхса, законоположилн: прїнїатн ѿхз по прошѣтвїи годл,

Увод: Одавно сам спремио одговоре на питања која ми је поставила твоја благочестивост, али писмо нисам послао одмах јер сам био задржан дугом и опасном болешћу, а и због тога што нисам имао кога да ми помогне јер код нас је мало таквих који познају путеве и који су способни за такво послушање. Сад, када знаш разлог због чега ово писмо касни, опрости нам. Ми се дивимо твојој жељи за знањем, а такође и твојој смирености јер ти, који си постављен на место учитеља, још увек желиш да учиш, и то од нас који немамо неко високо знање. Али како ти, у страху Божијем, желиш да чиниш оно шта други не желе да чине, дужни смо да ти помогнемо у том настојању и твојој доброј вољи, па макар то било и изнад наших могућности.

17. правило:

Питао си нас за свештеника Вијанора, односно да ли он може бити примљен у клир после заклетве коју је дао? Сећам се да сам већ једном дао општу одредбу за клирике Антиохије у погледу оних који су се заједно заклели са њим, где се каже да такви не смеју учествовати у јавним службама него само да врше свештеничку службу. Ово даје право Вијанору за његову службу, јер његово свештенство није за Антиохију, него за Иконију, коју он, како ти пишеш, изабра за своје место боравка уместо Антиохије. Тај човек може бити примљен пошто га твоја благочестивост опомене на покајање због пренагљености у заклетви коју је положио пред неверним човеком и због тога што није био у стању да поднесе непријатност због неке, тако мале опасности.

18. правило:

За дјеве које су пале и које су подлегле телесним страстима, а себе су посветиле животу у чистоти, те ипак погазише своје завете, Оци су великодушно и милостиво снисходећи немоћима, установили да се такве могу примати после једне године, одређујући им за ово исто као и за

о҃чредѧ и҃е по примѣрѣ двобратныхъ. Но поелику, благодатію христовою, церковь из теченіемъ времени станобителѧ крѣпчайшею, и чинъ дѣвъ нынѣ о҃множаѣтѧ: то мнѣтъ мнѣ, ѿкъ подобаетъ из точностию вникати въ дѣло, по сіямоу ѡ немъ понатію очевидное, и въ рѣзумъ писаніа, которыи мѡжно ѡбсѣсти по заключенію. Ибо вдовство ниже дѣветѧ: поемъ и грѣхъ вдовицъ много легче грѣхъ дѣвъ. Поимотримъ, что писано павломъ къ тимодею: юныхъ же вдовицъ шрицаіа: егда бо развирѣпѣютъ протѣвѣ хрига, полагати хотѣтъ, и мѡщыа грѣхъ, ѿкъ перыа вѣры ѡвергошаа. И такъ е҃тъли вдовица подлежатъ тагчійшемъ ѡсѣжденію, кѡкъ бы ѡвергшаа вѣрѣ во хрига: то что дѡлжно намъ заключати ѡ дѣвѣ, котораа е҃тъ невѣста хригова, и создѧ екатій, поевачіенный гдѣ; Великъ грѣхъ, когда и раба, предавъ себѣ тайномъ браку, наполнитъ домъ развратомъ, и хлѣбимъ житіемъ ѡкорелѣетъ е҃тажѣшаго е҃е: но горѣдѧ тагчїе то, когда невѣста содѣлѣетѧ прелюбодѣицею, и ѡбезчѣтѣвъ соизъ евои из женныхомъ, предѣтъ себѣ неувѣзданномъ младострѣтію. И такъ вдовица ѡсѣдѣетѧ, кѡкъ растлѣннаа раба, а дѣва подлежатъ ѡсѣжденію прелюбодѣицы. Кѡкъ совокплѡцагоа из чужіею женою называемъ прелюбѣемъ, и не прежде прїемлемъ въ ѡбщїе, рѣзѣвъ когда претѣнетъ ѡ грѣхъ: таковыимъ же ѡбразомъ да пострѣпѣемъ и из поемшнмъ дѣвѣ. Потрѣбно же намъ теперѣ и҃зѡбнѣти то, что дѣвою именовѣтѧ добровольно поевачївшѧ себѣ гдѣ, ѡрѣкшѧа ѡ браку и предпочѣтшѧ жити во ѡсѣачїенїи. Обѣты же тогда признаемъ дѣйствительными, когда бѡзрѣтъ достѣтъ совершеннаго рѣзума: ибо дѣтскїа словѣ въ сіемъ дѣлѣ не подобѣтъ почитати совершенноу тѣвдыми. Но и мѣющю бѡлѣе шестнѣдѣсѧти илї семнѣдѣсѧти лѣтъ бѡзрѣта, и мѣющю власть надъ евоимъ помышленїамъ, дѡлгъ и҃пытѣмю и прѣбывшю тѣвдою въ намѣренїи и из моленїемъ просѡщю ѡ евоемъ принѣтїи, подобѣтъ наконецъ принѣти въ чинъ дѣвъ, и ѡбѣтъ таковыа о҃тѣвѣрждѣти, и за нарѣшенїе наказывати неѡмѣннѡ. Ибо многихъ родителї, и братїа, и нѣкїе и҃з рѡдствениковъ, прежде совершеннаго бѡзрѣта, прибѡдѣтъ, не по ѡбственому и҃хъ стрѣмленїю къ безвѣрчїю, но промышлѣа чрезъ то для себѣ и҃чѣто житїейское: таковыихъ не дѡлжно легкѡ прїимѣти,

другобрачне. Мени се чини, да пошто је по милости Христовој, Црква током времена постала снажнија и чин дјева се увећа, да би требало марљивије обратити пажњу на ово питање јер је положај удовица ниже од девствености, тако да је преступ који учине удовице много мањи него ли преступ који учине дјеве. Погледајмо шта каже Павле Тимотеју: „А млађе удовице не примај, јер када их страст одвоји од Христа, хоће да се удају Оне подлежу осуди што прво обећање одбацише" (1. Тим. 5, 11-12). Ако је, дакле, удовица подвргнута тако тешкој осуди, као и она која је одбацила веру у Христа, шта онда да кажемо о дјевама које се посветиле Господу? Велики је грех када се и робиња преда тајном браку и испуни развратом кућу свога господара, али много је горе кад невеста постане прелубница и када обещачи заједницу са вереником. Према томе, удовица треба да се осуди као распуштена робиња, а дјева потпада осуди прелубнице. И као што онога који живи са туђом женом називамо прелубником, и не примамо га у заједницу док не напусти грех, такође на тај начин треба да поступимо и са оним који живи са дјевом. Али, у овом случају, претходно морамо да разоткријемо то да ли ми овде дјевама називамо оне жене које су се добровољно посветиле Господу, и због тога су се одрекле од брака и одлучиле да живе у светости. У овом случају завет који је дат рачунамо од оног узроста када су у потпуности достигнуте године разума јер не треба да се ослањамо на речи детета, већ када је она навршила шеснаест или седамнаест година, и када влада својим разумом, и када је дуже време била васпитавана и када је показала одлучност у намери да се приброји међу дјеве. У том случају, ако погази завет који је дала као одрасла особа, тада је треба строго казнити. Дешава се и то да родитељи или браћа или неко други од родбине, уврсте девојчицу међу дјеве много пре него што она наврши године које смо навели; тада такве девојчице не треба примати све дотле док јасно не сазнамо оно шта оне заправо мисле, у ствари, док не чујемо њихову одлуку.

доко́лѣ не оу́знаемъ ѿишъ собѣтвеннаго ѿхъ
расположеніа.

ПРА́ВИЛО ѿ.

Обѣтвѣзъ мѡжѣи не знаемъ ѿишъ, кѡкъ рѡзвѣ,
кото́рые причислиа себѣ къ чинѡ монашествѡишъ,
кото́рые молча́нїемъ показѡютъ, ѿкъ прїемлютъ
безбра́чїе. Но ѿ дѡа ѿишъ причиннымъ быти мнѡ
предварительнѡ, да вопроша́ютъ, ѿ да прїемлетъ ѡ
нѡхъ ѿишъ обѣтѣ дѣвства: ѿ ѡще обратѡтъ къ
плотоу́бодному ѿ сѡдѡстрѣтнѡму жнчїю: да
подпа́дѣтъ ѡпїтїи, положеннѡ дѡа
любоу́боствѡишъ.

ПРА́ВИЛО ѿ.

ѡще кото́рыа ѿзъ жѣникагоу по́ла, бы́вши въ ѡрен,
дѡа обѣтѣ дѣвства, но потѡмъ ѿзбра́ла бра́къ: ѡ
такоу́бохъ мнѡ, ѿкъ не подобѣтъ ѡсѡудѡти ѿхъ:
ѡлика бо зако́нъ глаголетъ, ѡщымъ въ зако́нѣ
глаголетъ. Но тѣ, кото́рыа ѡще не взѡла на себѣ
ѡга хрїтѡва, не зна́ютъ ѿ законоположенїа гѡа.
Посемѡ ѡнѣ мо́гутъ со вѣрїи прїемлемы быти въ
црковѣ, ѿ полѡча́ютъ въ се́мъ сѡщѣ процѣнїе, чрезъ
прнѡтїе вѣры бо хрїтѡ, ѿ воо́бще вѣе, сѡдѡлннѡе
въ жнчїю ѡглшеннѡхъ, не подвергѡтъ ѡтѡзѡнїю.
ѡвно же ѡтъ, ѿкъ црковѣ не прїемлетъ такоу́бохъ
безъ крещенїа: посемѡ невохѡдїмѣншю дѡа нѡхъ
потре́бнѡсть сѡставля́ютъ пренмѡщества
возрожденїа.

ПРА́ВИЛО ѿ.

ѡще мѡжъ, сожнтельствѡа женѣ, ѿ потѡмъ не
дѡво́льствѡаеа бра́комъ, впаде́тъ въ блѡдъ: такоу́бого
почнѡтемъ блѡдннѡмъ, ѿ надѡлгу ѡставля́емъ ѡго
под ѡпїтїю. Впрѡчемъ не ѡмѣемъ прѡвна
подвергѡти ѡго внѣ прѡлюбоу́боствѡа, ѡще грѣхъ
сѡдѡлннъ сѡ свобѡдною ѡ бра́ка. ѡбо речѡно:
прѡлюбоу́боствѡа сквернѡннѡа ѡсквернѡтъ, ѿ къ мѡжѡ
своемѡ не возвратѡтъ. тѡкоже: держѡщїи
прѡлюбоу́боствѡа безѡменъ ѿ нечѡствѡа. Но сѡблѡднѡшїи
не ѡсѡудѡтъ ѡ сожнтельствѡа сѡ жѡноу́ своѡю, ѿ
женѡ должнѡ прнѡтїи мѡжа своѡго, ѡбращѡющѡгоа
ѡ блѡдъ: но мѡжъ ѡсквернѡннѡю женѡ ѿзгонѡтъ ѿ
своѡгоу дѡма. Прнчїишъ семѡ дѡти не легѡ, но тѡкъ
прнѡтѡ въ ѡбѡчїа.

19. правило:

Ми не знамо ни са какве друге завете осим за оне
када се ѡуди уброје у монашки чин, и тиме у
напред одреде своју безбрачност. И поред тога
смарам да се и за монахе испита све, и да се
добије јасан и дефинисан завет јер, ако се доцније
догоди да се тај завет погази, и да се предају
разузданом и блудном животу, тада нека се
подвргну једнакој казни са блудницима.

20. правило:

Жене које су као јеретици дали завет девствености,
а касније се ипак одлучиле да ступе у брак,
смарам да не треба осуђивати јер, као што Закон
говори онима који су у Закону (погл. Рим. 3, 19),
оне које нису на себе примиле подвиг Христов, те
не могу ни знати закон Господњи, и према томе,
оне могу бити примљене у Цркву, и у овоме шта су
учиниле могу добити опроштај јер за све што су
учиниле у време катихуменства, не потпадају
одговорности. Очевидно је само по себи, да Црква
такве неће примити без крштења, и према томе,
најпрече је за њих оно шта оне добију после
крштења.

21. правило:

Муж који живи са женом и који незадовољан
браком, падне у блуд, таквога треба да смарамо
за блудника и треба га дуго времена држати под
епитимијом. Али немамо правила која би га
подвргла осуди за прељубу ако је он згрешио са
неудатом женом, јер као што је речено,
прељубница која је оскрнављена нечистотом, та
се своме мужу враћа (погл. Јер. 3,1), и који држи
прељубницу, тај је безуман и нечастив (Приче 18,
23). Али, који је учинио блуд, тај се тиме још није
раставио од саживота са својом женом. Жена
мора примити натраг мужа, ако је овај заиста
напустио живот у блуду; док с друге стране, муж
тера своју жену ако је ова оскрнављена. Разлог за
ово правило је заиста тешко пронаћи, али овакав
је обичај временом прихваћен.

ПРА́ВНО КБ.

Имѣющихъ женъ, посредствомъ похищеніа, ѿце ѡбрѣченыхъ дѣтѣмъ ѡторган, не прежде подобаетъ приняти на покланіе, развѣ когда онѣ взяты бѣдѣтъ ѡ нихъ, и прежде ѡбрѣченыхъмъ съ ними предоставлена бѣдетъ вѣстѣ, или взятн ихъ, ѿце вожоугатъ, или ѡпѣтити. Ице же ктѣ похититъ неперѣченнѣ: то надлежитъ ѡдѣти сѣ, возвратити родственикамъ, и предати болѣ собѣственникъмъ, бѣдѣтъ ли тѣ родители, братѣа, или иные попечители ѡ дѣтѣхъ: и ѿце созвѣдѣтъ ѡдѣти сѣмъ, то тѣбѣдо да бѣдетъ ожитѣ: ице же не согласѣтъ, то да не принѣждѣютъ. Взвѣшн женѣ, по ратѣнн сѣа, или тѣнномъ, или наисѣтвенномъ, непрѣченнѣ доженъ прѣдѣти црѣковное наказаніе бѣдѣа. Наказаніе же бѣдѣннѣмъ ѡпредѣлено на четѣре годѣа. Въ перѣвн надлежитъ ѡдѣлати ихъ ѡ молѣтѣхъ, и плакатн нѣмъ ѡ дѣрѣн црѣковныхъ. Во вторѣн принѣти ихъ къ слѣшанію писаннѣ. Въ третѣн къ покланію. Въ четѣрѣтѣн къ стоанію съ народомъ, но ѡдѣржѣватн ѡ причѣстѣа. Потѣмъ допѣкатн ихъ до причѣненнѣ свѣтѣхъ тѣннѣ.

ПРА́ВНО КГ.

Ѡ поѣманнхъ въ сѣпрѣжерѣтво дѣхъ сѣтрѣа, или сочетавѣннѣа съ дѣмѣа братѣамн, данѣ ѡ нѣхъ покланіе, коѣгъ писѣокъ мѣа поклан къ тѣоѣмъ благочѣстнѣ. И взвѣшн женѣ своѣгъ братѣа не прежде принѣметъ, развѣ когда ѡстаѣнтъ сѣ.

ПРА́ВНО КД.

Вдовѣ, причѣннѣа въ чѣсло вдовѣнѣа, тѣ сѣтъ, ѡ црѣквн сѣбѣдѣлѣмѣа, апѣстѣолъ повѣлѣветъ ѡстаѣнтн еѣзъ попѣненнѣа, ице покланѣтъ за мѣжа. И дѣа мѣжа ѡвдовѣбшагъ не положенѣ никакѣгъ законѣа: довлѣетъ дѣа негѣ сѣптѣмѣа двѣбратнхъ. Вдовѣ шѣстнѣдѣсѣтнѣтнѣа, ице пѣкн вѣхѣетъ ожитѣльствѣватн мѣжѣа, да не ѡдѣржѣтѣа прѣвѣченнѣа свѣтѣннѣ, докѣлѣ не прѣстѣнетъ ѡ стѣратнѣа нечѣстѣтѣа. Ице же, прежде шѣстнѣдѣсѣтн лѣтѣа, причѣмъ сѣа въ чѣсло вдовѣнѣа, тѣ нѣша вѣнѣа, а не женѣа сѣа.

ПРА́ВНО КЕ.

Имѣющн женѣа ратѣннѣа ѡ негѣа, за ратѣннѣа да подѣбѣетъ сѣптѣмнѣа, но да бѣдетъ сѣмъ позвѣлено нѣмѣтн сѣа женѣа.

22. правило:

Они који уз помоћ отмице узимају жене за себе, и ако узимају оне које су већ заручене, такве људе не треба примати све док те жене не пусте онима са којима су оне заручене, да их ови или узму к себи или отпусте. Али ако је неко узео незаручену жену, тада њу треба вратити њеној породици (родбини), те они треба да одлуче шта ће са њом: да ли да је дају за тог човека или не. А који већ има своју жену, коју је раније тајно или на силу оскрнавио, такав човек мора да издржи пуну казну за блуд. Казна за блуднике установљена је на четири године: прве године морају бити удаљени од молитве и плакати пред црквеним вратима; друге године нека се приме међу оне који слушају Писмо; треће на покајање; четврте нека стоје са народом али нека се не причешћују и тек након тога дозволити им да приступе светим Тајнама.

23. правило:

За оне који ступају у брак са две сестре или са два брата, ми смо већ издали посланицу чији смо препис послали и твојој благочестивости. А који узме жену свога брата, такав не може бити примљен у заједницу све док не остави ту жену.

24. правило:

За удовицу која је убројана међу удовице, тј. она која се придржава заповести апостола, таква ако се одлучи на поновни брак, нека се остави без старања. За мушкарца који је остао удовац, о таквима није донет никакав закон, него је за такве довољна епитимија за другобрачне. Удовица којој је шездесет година, и која поново жели да живи са мушкарцем, она не може бити удостојена причешћа све док се не исцели од те своје нечисте страсти. Ако је примимо међу удовице пре шездесете године, то није њена кривица него наша.

25. правило:

Који има једну жену, а коју је раније сам оскрнавио, тај подлеже казни за скрнавитеље, али му се допушта да је има као своју жену.

ПРАВИЛО 15.

Блудъ не єсть бракъ, и даже не начало брака. По сему совокупившихъ посредствомъ блуда, лѣшше єсть разлучити, аще возможно. Аще же вемѣришъ держателю сожити, то да примѣтитъ епитимію блуда: но да ѡставаѣтъ въ сожитіи брачною, да не горшеє что бѣдетъ.

ПРАВИЛО 16.

Ѡ превѣтерѣ, по невѣдѣнію ѡблѣбшемь неправильнымъ бракомъ, ѡ ѡпредѣлилъ, что должно, то єсть: превѣтерскимъ едѣлнцемъ пѣтъ онъ пользуетъ, ѡ прочнхъ же дѣнствѣй превѣтерскихъ да ѡдержителю: не таковоу доволно прощенію. Благоговѣати же дрѣвнхъ, долженствѣицемъ врачевати собственныя гѣзвы, не подобѣтъ. Не благоговѣіе єсть преподаваніе ѡблѣбшима. Но кто сего не имѣетъ, по причинѣ грѣха невѣдѣнію, тотъ какъ преподаетъ дрѣвоу; Того ради да не благоговѣетъ ни венароднъ, ни оубо, и тѣла хрѣтоба да не раздѣетъ дрѣвнхъ, ниже нѣо елѣженіе да совершатъ: но доволствѣла елѣженіемъ мѣстоу, да плѣтитъ предъ дрѣвнми и предъ гдѣмъ, дабы ѡпѣшенъ былъ емѣ грѣхъ невѣдѣнію.

ПРАВИЛО 17.

Сіе же догѣонымъ емѣха мнѣ предѣблѣо, ѡко нѣкто ѡбѣщѣла воздерживателю ѡ веннѣгъ мѣла. По сему благоволи побѣити таковоу, чтобы воздерживателю ѡ неразѣднтельныхъ зарѣкѣхъ и ѡбѣтѣхъ, и допѣти ѡпотребленіе елѣенъ неразѣднтельныхъ. Не никѣе же елѣеніе бѣіе ѡмѣтно, со елѣдареніемъ пріемлемо. По сему, какъ ѡбѣтѣ догѣоннхъ емѣха, то и воздержаніе не нѣжно.

ПРАВИЛО 18.

Начальникѣхъ кленѣщихъ елѣо елѣворити подчинѣннымъ, весьма нѣжно врачевати. Врачеваніе же ихъ двоѣко: єднѣо, ѡчнѣти ихъ, да не кленѣтъ поспѣшнѣ, дрѣгоє же, да не ѡстаютъ при елѣихъ намѣреніяхъ. По сему аще кто ѡлѣбленъ клѣтѣю кз елѣланію елѣ дрѣвоу: то да принеетъ покланіе въ елѣзрѣтн клѣтѣхъ, но предлоу елѣгобѣнію кз клѣтѣхъ да не ѡтѣверждѣетъ сѣбѣ въ елѣбѣ. Соблѣденіе клѣтѣхъ не бѣло полѣзно ирѣдѣ,

26. правило:

Блуд ниє брак, а ниє ни основа за брак. Зато они који су се составили посредствомъ блуда, боље је да се раздвоје, ако је то могуће. Ако желе и даље да живе заједно, нека поднесу епитимију за блуд, да се не би догодило још нешто горе.

27. правило:

За свештенике, који су по незнању ступили у неправиан брак, ја сам већ рекао шта са њима треба чинити: нека ужива свештеничко седиште, али му се не сме поверавати никаква служба јер таквом човеку је већ много тога опроштено. Никако није упутно да благосиља онај који треба да исцѣљује своје ране; благосиљање је давање освећења, и онај који тог нема због учињеног греха, како ће га давати другима? Због тога, такав нека не благосиља ни свенародно ни појединачно, ни Тело Христово нека не раздѣје другима, нити нека не врши било какво друго свештенослужење. Допуштено му је само да седи на месту за свештенослужитеље, да плаче заједно са другима пред Господом да би му био опроштен грех учињен по незнању.

28. правило:

Чини ми се смешним то да се неко зарекао да ће се уздржавати од свињског меса. Због тога, благоизволи да поучиш таквог човека и њему сличне да се у будуће клоне од непромишљених заклетви и обећања, јер никакво створење Божије није за одбацивање када се прима са захвалношћу (погл. 1. Тим. 4, 4). Пошто је тај завет смешан сам по себи, то и поменуто уздржавање није нужно.

29. правило:

За началнике (народне вође) који се заклинју да ће својим поданицима наносити зло, за такве је потребан посебан лек. Пре свега потребно је научити такве људе да се олако не заклинју, а затим да морају одустати од тих својих злих намера. Због тога, онај који се заклео да ће другоме чинити зло, нека принесе достојно покајање због своје непромишљености, и нека се никако не оправдава тиме да мора одржати своју заклетву, јер ни Ироду није помогло то што се заклео, па ипак је заклетву погазио, и убио

БЕЗЪ ПРѢВЦЕНІА, ДОКОЛѢ НЕ ИСПОЛНИТЕА ВРЕМА ПОКЛАНИА.

ПРАВИЛО ѿс.

ИЩЕ МЪЖЪ УСТАВЛЕНЪ ЖЕНОЮ, ЧТО ПОДОВАЕТЪ СМОТРЕТИ ВИНЪ УСТАВЛЕНІА: НѢЩЕ ИВНТЕА ОНА УСТАВНШЕЮ БЕЗЪ ПРИЧІНЫ: ЧТО ОНА ДОСТОИНА ИНЪХОЖДЕНІА, А ОНА СПѢТМІИ. СИНЪХОЖДЕНІЕ ЖЕ УКАЖЕТЕА СМЪ ВЪ ТОМЪ, ДА БЪДЕТЪ ВЪ УВЦЕНІИ ИЗ ЦЕРКОВІЮ.

ПРАВИЛО ѿс.

ЖЕНЫ БОИШЕВЪ, ПРЕБЫВАЮЩИХЪ ВЪ БЕЗНИЗВѢТНОСТИ, СОЧЕТАШЫА СЪ ИЗ ДРУГИИ, ПОДЛЕЖАТЪ ТОМУ ЖЕ СЪЖДЕНІЮ, КАКЪ И ТѢ, КОИ НЕ ДОЖДАЛИСЪ ВОЗВРАЩЕНІА УВѢСТЕВЪЩИХЪ МЪЖЕИ. ВПРОЧЕМЪ ЗАТѢ ДѢЛО ДОСТОИНО НЕКОЕГЪ ИНЪХОЖДЕНІА, ПОЕЛИКЪ БОЛѢ ВѢРОЛЧНО ЗАКЛЮЧЕНІЕ У СМЕРТИ.

ПРАВИЛО ѿз.

ВСТУПИВШИИ ВЪ БРАКЪ, ПО ШАТІИ ОУ НЕГѠ СЪЖДАА ЖЕНЫ, ЗА ПЕРВЮ ДА БЪДЕТЪ УВЕНЕНЪ ВЪ ПРЕЛОБДѢАНІИ, А ЗА ДРУГЮ НЕПОВІНЕНЪ.

ПРАВИЛО ѿн.

ОТРОКОВИЦЫ, БЕЗЪ СОВБОЛЕНІА ОТЦА ПОСАДШЫА, БЛАДОДѢИТЕВЪЮТЪ. ПО ПРИМІРЕНІЕМЪ ИЗ РОДИТЕЛАМИ ДѢЛО ЕЕ МИНТЕА ИМѢТИ ВРАЧЕВАНІЕ. ВПРОЧЕМЪ ОНѢ НЕ ЧОТЧАИЗ ДОПЪКАЮТЕА КЪ ПРѢВЦЕНІЮ, НО ЗАПРЕЦАЮТЕА НА ЧРИ ЛѢТА.

ПРАВИЛО ѿд.

ЖИВШЛА ИЗ ПРЕЛОБДѢЕМЪ СЪТЪ ПРЕЛОБДѢИЦА, ВО ВЕ ВРЕМА СЖИТІА.

ПРАВИЛО ѿ.

ПРОЧНЕВЪ БОЛИ ГОСПОДИНА СВОЕГѠ, ПРЕДЪШЛА СЕБѠ МЪЖЪ, БЛАДОДѢИТЕВЪЕТЪ. ИЩЕ ПОСЛѢ СЕГѠ, ПО ДОЗВОЛЕНІЮ, ПОЛЪЗДЕТЕА БРАКОМЪ: ЧТО ПРИЗНАЕТЕА ВСТУПИВШЕЮ ВЪ ЗАКОННОЕ СЪПРЪЖЕСТВО. ПОСЕМЪ ПЕРВОЕ СЪТЪ БЛАДЪ, А ПОСЛЕДНЕЕ БРАКЪ. ИКО ОУСЛОВІА НАХОДАЩИХЪ ВЪ ПОЛНОВАЛІИ ДРУГИХЪ НЕ ИМѢЮТЪ НИЧЕГѠ ЧВѢРДАГѠ.

причешѡа, све до времена док не прође време покајања.

35. правило:

У погледу онога кога је жена оставила, потребно је испитати узрок који је иницирао тај поступак. Ако се докаже да се она удаљила без разлога, у том случају је муж достојан снисхођења, а жена епитимије. Снисхођење ће бити у томе што ће он остати у заједници са Црквом.

36. правило:

Жене војника које су се удале пре него су дознале поуздане вести о судбини својих мужева, подлежу истој казни као и оне које су се удале пре повратка мужева са пута. Снисхођење у оваквим ситуацијама може бити допуштено тек онда када се поуздано дозна да је муж настрадао.

37. правило:

Који се ожени, пошто му туђа жена (са којом је незаконито живео) буде одузета, само због прве жене биће му суђено за прељубу, док због ове друге није ништа крив.

38. правило:

Девојке које иду за мушкарца против воље свога оца, такве чине блуд. Приволе ли се родитељи, тај поступак девојке на неки начин бива поправљен, али не треба их одмах примати у заједницу већ оне морају бити под епитимијом три године.

39. правило:

Жена која живи са прељубником, прељубница је сво време док је са њим.

40. правило:

Она која се против воље свога господина (господара) пода неком мушкарцу, таква чини блуд. Али ако после тога, уз допуштење, ступи у брак, то се признаје као законито супружништво. Према томе, оно прво се мора сматрати за блуд, а ово друго за брак јер немају никакве снаге они договори који се склапају између оних који су под влашћу других.

ПРА́ВНЛО мл.

Во вдовствѣ имѣющаа власть въ само́й себѣ, мо́жетъ соче́татиа непови́ннѡ, ѡ́це не́тъ ни́когѡ, разлѣчаю́щагѡ и́е сожѣ́тїе. Нѣ́бо апосто́лѡз рѣ́къ: ѡ́це о́умреть мѡ́жъ, свобо́дна ѣ́тъ, за него́же хо́цетъ, поса́гнѡти, то́чию ѡ́ гдѣ́.

ПРА́ВНЛО мѡ.

Бра́ки, прѡ́тивъ бо́ли ѡ́бладя́ющихъ, сѡ́тъ блѡдоудѣ́лнѡ. При жи́зни о́тца, и́ли господи́на, совоклѡпа́ющїе не сѡ́тъ безъ ви́ны, докѡ́лѣ имѣ́ющїе вла́сть на́д ни́ми не и́зѡбѡтъ огла́сиа на и́хъ сожѣ́тїе. Нѣ́бо тогдѡ сѡ́прѡ́жетво полѡ́чатъ тѣ́рдоеть.

ПРА́ВНЛО мѡг.

Нане́сшии бли́жнемѡ сме́ртный о́удръ, ѣ́тъ оуби́ица, о́нъ ли пе́рвыи нане́съ о́удръ, и́ли ѡ́мци́а.

ПРА́ВНЛО мѡд.

Дѡ́кониса, ѡ́бладя́щаа съ ѡ́зѡ́чникомъ, мо́жетъ прина́ти бы́ти въ о́бщѣ́нїе моли́твъ, но до прича́стїа свѡ́тыхъ тѡ́нъ допѡ́цена бѡ́детъ въ е́дмо́е лѣ́то, ѡ́це, то́ ѣ́тъ, въ чистѡ́тѣ́ жи́ти бѡ́детъ. И́зѡ́чникъ же, по прѡ́чтїи вѣ́ры, па́ки приѡ́плащїи къ свѡ́точа́стїебѡ, возо́раца́етъ чре́з то́ на своѡ́ блѡбо́чнѡ. По́семѡ́ мы́ тѣ́лѡ дѡ́конисы, ка́къ ѡ́бѡща́енномѡ́, не позво́лемъ бо́лѣ бы́ти въ плѡ́чкѡмъ о́употре́елїи.

ПРА́ВНЛО мѡѣ.

ѡ́це ктѡ, прина́въ и́ма хри́сти́нина, ѡ́корѡ́летъ хри́та: тако́бомѡ́ не́тъ ни́какїа по́льзы ѡ́ наименова́нїа.

ПРА́ВНЛО мѡс.

Съ ѡ́ста́вленнѡмъ на вре́ма своѡ́ю же́но́ю соче́та́шааа по не́вѣ́дѣ́нїю, по́томъ, по при́чинѣ́ возо́раченїа къ немѡ́ пе́рвыа́ же́нѡ, ѡ́пѡ́щеннаа блѡдоудѣ́нїево́лаа чре́з тако́выи о́ю́зъ, впрѡ́чемъ по не́вѣ́дѣ́нїю. По́семѡ́ бра́къ ѣ́и не возо́рани́тъ: но лѡ́чше, ѡ́це превѡ́детъ та́къ.

ПРА́ВНЛО мѡз.

Е́нкра́тїты, са́кофѡ́ры и́ апѡ́кта́тїты подлѡ́жатъ томѡ́ же сѡ́жде́нїю, ка́къ и́ наба́тїа́не: нѣ́бо ѡ́ не́кѡ́торыхъ и́зъ и́хъ и́здано пра́вно, хо́тъ и́ не

41. правило:

Удовица, пошто има власт над собом, може без сваке осуде живети са мужем ако не постоји нико ко би раздвајао тај саживот, јер апостол каже: „Јер је удата жена везана законом за живог мужа; ако ли муж умре, разреши се од закона мужевљева" (Рим. 7,2).

42. правило:

Бракови које се склапају без допуштења старатеља представљају блуд. Зато, када је отац жив, или господар, они који се саставе потпадају под одговорност све док они који су одговорни за њих не дају сагласност за такав брак.

43. правило:

Ко ближњем нанесе смртни ударац, убица је без обзира на то да ли је први ударио или му је узвратио.

44. правило:

Ђакониса која је учинила блуд са незнабошцем не може бити примљена у заједницу молитве. А причестити се може тек што прође седам година, наравно ако то време проведе у чистом животу. Онај незнабожац, ако приђе вери, па поново падне у светогрђе, кроз то се поново враћа у своју бљувотину. Тело ђаконисе, као освешено, ми не допуштамо да више буде за плотску употребу.

45. правило:

Ако неко, примивши име хришћанско, вређа Христа, такав никакве користи нема што се зове хришћанином.

46. правило:

Која се по незнању уда за човека кога је оставила претходна жена, па касније буде отпуштена јер се том истом човеку вратила прва жена, та је учинила блуд, мада и по незнању. Таквој се брак не забрањује, али јој је боље да тако остане.

47. правило:

Енкратити, сакофори и апотактити подлежу истом суду као и новатијани, За неке од њих издато је правило, мада не и истообразно, док се о некима

Ѣдннообрѣзноє, ꙗ ѿ дрѹгнѹх ѹмѡлчано: мѡ же, по ѡднѡкомѹ внноелѡбїю, таковоѹх перекрѣщиваемъ. ꙗ хотѣл ѹ вѣз ꙗ не принѡтѣ еѣ ѡбѣчѡй перекрѣщиванїѡ, подобенѡ кѡкз ꙗ ѹ рѣмлянъ, по нѣкоторомѹ благоѹмотрѣнїю: ѡднѡкѡ наше внноелѡбїе да ꙗмѣетѣ силѹ. Поелѡкѹ ѣресь ꙗхъ ѣтѣ кѡкз бы ѡтраслѹ ѣреси маркїѡнїтѡвъ, гнѹшѡщїихъ еѡ брѡкомъ, ѡвращѡщїихъ вїнѡ, ꙗ создѡнїе бѣтїе еквѣрнымъ нарицѡщїихъ. Поелѡ мѡ не прїемлемъ ꙗхъ въ цѣрковь, ꙗще не крестѡтѣлѡ нашнмъ крещенїемъ. ꙗко да не глаголютѣ, ꙗкѡ крестїиель въ ѡцѡ ꙗ еѡ ꙗ стѡго дѹха, когдѡ ѡнѡ, подобенѡ маркїѡнѹ ꙗ прочїымъ ѣретїкѡмъ, представлѡютѣ бѣ творцѣмъ еѡ. ꙗ тѡкз, ꙗще еѡ ѹгѡдно бѣдетѣ, то дѡлжно собрѡтїелѡ множайшымъ ѣпископамъ, ꙗ тѡкѡ ꙗзложїтїи прѡвило, дабы ꙗ дѣйствѹющїи быѡз безопѡсенъ, ꙗ ѡбѣтѣтѣющїи на вѡпрошенїе ѿ таковоѹх ꙗмѣлѡ догѡвѣрноє ѡновѡнїе ѡбѣтѡ.

ПРѢВНЛО ꙗн.

ѡтѣбленнѡ мѡжемъ, по моемѹ мнѣнїю, должнѡ прѣбѡтїи безбрѡчною. ꙗко когдѡ гдѣ рекъ, ꙗкѡ ꙗще кѡдѡ ѡпѡстїтѣ женѹ еѡю, рѡзвѣ еловесѣ любѡдѣннагѡ, творѣтѣ ꙗ прелюбѡдѣйствѡвѡтїи: то назвѡвъ ѣ прелюбѡдѣйцею, тѣмъ еѡмымъ вѡпретїлѡ ѣ ꙗ сожїтїе еѡ ѡнѡмъ. ꙗко кѡкз вѡзмѡжно, чтѡбы мѡжъ быѡз повїненъ, кѡкз вннобннѡкъ прелюбѡдѣйствѡ, ꙗ женѡ непѡвїнна, быѡз ѡ гдѡ наречѡна прелюбѡдѣйцею за совоѹплѣнїе еѡ ѡнѡмъ мѡжемъ;

ПРѢВНЛО ꙗд.

Растлѣнїѡ, бывѡщїымъ насїлїемъ, да не подвергѡтѣлѡ ѡбвїненїю. Поелѡ ꙗ рабѡ, ꙗще насїловѡна господїномъ еѡнѡмъ, не повїнна.

ПРѢВНЛО ꙗе.

На трѡебрѡчїе нѣтѣ законѡ: поелѡ третїи брѡкз не составлѡетѣлѡ по законѹ. На таковоѡмъ дѣлѡ взнѡемъ, кѡкз на нечїстѡтѣ въ цѣрквѡ: но ввенарѡдномѹ ѡсѡжденїю ѡнѡхъ не подвергѡемъ, кѡкз лѡчшымъ, нежеѡ рѡпѡтнѡе любѡдѣнїе.

од таких ништа не казује. Ми, због једнаке кривице, такве поново крштавамо. И мада код вас, због неког нарочитог разлога, нема обичаја прекрштавања, исто као и код Римљана, наш суд свакако нека важи; јер јерес поменутих није ништа друго него одблесак маркионита, јер и ови осуђују брак, одвраћају (забрањују) вино и творевину Божију називају поганом. Збогтога их ми не примамо у Цркву све док не буду просвећени нашим крштењем. И нека не казују да су крштени у име Оца и Сина и Духа Светога јер они, попут Маркиона и другим јеретичима, представљају Бога као творца зла. Према томе, ако је изводљиво, нека се сакупе многи епископи и нека донесу заједничко правило по овом питању да осуда не би пала на оне који постављају питања о јеретичима и на оне који дају одговоре на та питања.

48. правило:

Која је остављена од свог мужа, по мом мишљењу, нека остане у безбрачности; јер, ако је Господ рекао, да сваки који пусти своју жену, осим због блуда, наводи је да чини прељубу (погл. Мт. 5, 32), те назвавши је прељубницом, самим тим јој забрањује да живи са другим. Јер, како је могуће да је човек крив, као узрочник прељубе, а да је жена невина, коју је и Господ назвао прељубницом због општења са другим мушкарцем?

49. правило:

Скрнављења која се догађају насиљем нека се не подвргавају осуди. Према томе, и робинѡа која је била напастѡвана од стране свог господара не подлеже никакѡј кривици.

49. правило:

О трећебрачности нема закона јер се такав брак и не саставља по закону. Ми овакве ствари сматрамо за нечистоћу у Цркви; али свенарѡдној осуди не подвргавамо такве јер их ипак сматрамо бољима него оне који се препуштају распусном блудочињењу.

ТОГѠ ЖЕ КЪ ТОМУЖЕ КАНОНІЧЕСКОЕ

посланиѣ третіе.

ПРА́ВНЛО ѿа.

Ѡ согото́щнхъ въ клирѣ прѣбнла положены безразличнхъ. Онѣ повелѣваютъ ѡпредѣлѣти пѣдшымъ ѣдиное наказаніе, ѡзверженіе ѡ сдѣженіа, нахóдѣтѣ ли онѣ въ стѣпени вѣщченствѣ, или прохóдѣтѣ сдѣженіе, не имѣюще рѣкоположеніа вѣщченствѣ.

ПРА́ВНЛО ѿб.

Пренебрегша рожденное на пѣти, ѡце пренебрегла, имѣа възможность сохранити, или дѣлаа чѣмъ сокрыти грѣхъ свой, или послѣдовѣз сокрыти съвериномъ и безчеловѣчиномъ помыслъ, да сдѣтѣа за смертоубійство. ѡце же не могла соблюсти, и рожденное оумерло ѡ пѣтотѣ мѣста и ѡ недостѣтка потребнаго: то матерь достойна снисхожденіа.

ПРА́ВНЛО ѿг.

Равына ѡвдовѣвшиа можетъ быти не много согрѣшила, согласѣа на вторыи бракъ, подъ видомъ вѣхнченіа. Поzemъ ѡниодъ не подобѣтъ ѡбвнѣти ѣе за се. Нбо не нарѣжны вѣды сдѣтѣа, но намѣреніе. Гѣбно же сѣти, ѡкво она подлежатъ сѣптими двобрачїа.

ПРА́ВНЛО ѿд.

Ѡ небольныхъ оубиствѣхъ прѣжде, какъ пѣмачю, писѣа къ твоemъ благочетїю, по силѣ моеи, и бóлше тогоу ничегò реци не могъ. Твоегò благоразумїа дѣломъ сдѣтѣа, по о́собенности сдѣлаа, продолжити наказаніе, или ѡблегчїти.

ПРА́ВНЛО ѿе.

Разбойникѣвъ взаимнхъ поражающе, ѡце не сѣти въ церковномъ сдѣженїи, да сдѣтѣа ѡдчлеме ѡ причѣтїа вѣтѣхъ тѣннхъ: ѡце же клирикѣ, да ннзбóжатѣа со своегò стѣпени. Нбо речено: всѣкъ прѣемшии мѣчь, мѣчѣмъ погнѣнетъ.

ТРЕТА КАНОНСКА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ ОЦА НАШЕГ ВАСНЛИЈА, АРХИЕПИСКОПА КЕСАРИЈЕ КАПАДОКИЈСКЕ, (УПУѢЕНА) АМФИЛОХИЈУ, ЕПИСКОПУ ИКОНШКОМ

51. правило:

О онима који су у клиру правила су одређена без разлике. Она наређују да им се одреди једна казна, а то је низвргнуће од служења, налазе ли се они у степену свештенства или пак врше службу за коју није потребно рукоположење.

53. правило:

Она која је пренебрегла (дете) које је рођено на путу, а имала је могућности да то дете сачува, или је мислила да ће тиме скрити свој грех, или је следовала за својим мислима које су звероподобне и нечовечне, таквој нека се суди за убиство. Али ако није могла сачувати дете које је рођено, и то дете умре због тога што је то место било пусто и није било неопходних (ствари), тада је мајка достојна снисхођења.

54. правило:

Удова робиња није много згрешила ако је, оправдавајући се отмицом, ступила у други брак. Не треба је због тога осуђивати јер не суди се ономе шта се показује, него ономе шта се намерава и шта се чини (ради). Али нека буде познато и то да таква подлеже епитимији другобрачних.

55. правило:

О разлици нехотичних убистава, сећам се да сам већ писао твојој благочестивости, онолико колико сам могао, и више тога ништа не могу да кажем. Од твоје увиђајности нека зависи како да поступиш у појединим ситуацијама, тј. да ли да продужиш казну или да је смањиш.

56. правило:

Који се боре са разбојницима, ако нису у црквеном служењу, нека буду одлучени од причешћа. Ако су клирици, нека се низложе са свог степена, јер речено је да ће сваки који се ухвати мача, од мача и погинути (погл. Мт. 26, 52).

ПРАВИЛО ѿс.

Волею оуби́вший, и по́томъ покáвшийсѧ, двáдцать лѣтъ да бѣдетъ безъ причáстiа свѣтѣхъ тѣлнъ. На сѧ двáдцать лѣтъ дáстсѧ ѣмѹ елѣдѹюще распредѣленiе: четѣре гóда дóлженъ ѿнъ плáкати, сто́ла вѣтѣ дверей молiтвеннагѡ хра́ма, и просѧ вхо́дщнхъ въ ѿныи вѣрныхъ, сотвори́ти ѡ́ немъ молiтвѣ, и повѣ́дѧ при то́мъ своѣ претѣплѣнiе. По четѣрѣхъ лѣтахъ да бѣдетъ прина́тъ въ числò елѣдѹющнхъ писнiа, и еъ нимъ да нехо́днтъ въ продолженiи пачѣ лѣтъ. Сѣдмь лѣтъ еъ припа́дющнмъ да мо́литсѧ и да нехо́днтъ. Четѣре лѣта да стои́тъ то́кмъ еъ вѣрными, но да не сподóбенсѧ причáстiа. По исполненiи сiхъ да причастн́тсѧ сѣтѣхъ тѣлнъ.

ПРАВИЛО ѿз.

Неволею оуби́вший де́лать лѣтъ да не причастн́тсѧ свѣтѣхъ тѣлнъ. Распредѣленiе же де́лати лѣтъ да бѣдетъ дла негѡ елѣдѹюще: двѧ лѣта да плáчеть, трѣ лѣта да соверши́тъ междѹ елѣдѹющнми, четѣре междѹ припа́дющнми, и гóдъ да стои́тъ то́кмъ еъ вѣрными, и по́томъ прíметъ свѣто́е причáстiе.

ПРАВИЛО ѿн.

Преиско́дѣйствовавшии пачѣна́дцать лѣтъ да не прíвещи́тсѧ свѣтѣхъ тѣлнъ. Распредѣленiе же на сѧ пачѣна́дцать лѣтъ дла негѡ елѣдѹюще: четѣре лѣта да бѣдетъ ѿнъ плáчущнмъ, пачѣ елѣдѹющнмъ писнiа, четѣре припа́дущнмъ, двѧ да стои́тъ еъ вѣрными безъ прíвещенiа.

ПРАВИЛО ѿд.

Блáдникъ сѣдмь лѣтъ да не причастн́тсѧ сѣтѣхъ тѣлнъ: двѧ лѣта да плáчеть, двѧ да елѣдѣеть, двѧ да припа́детъ, и ѣдино лѣто да стои́тъ то́кмъ еъ вѣрными, въ ѿмо́е допѹченъ бѣдетъ до свѣтлiгѡ причáстiа.

ПРАВИЛО ѿ.

Ѿвѣщáвшасѧ пребы́ти въ дѣвствѣ, и ѡ́ вѣщанiа своегѡ ѡ́падшасѧ, да и́сполннть вре́ма наказанiа, положѣнное за грѣхъ преиско́дѣанiа еъ распредѣленiемъ, смотрѧ по ѣлѣ жiзнн. Тóжде и дла вопрíавшнхъ ѡ́бѣтъ жнчiа мона́шекагѡ, но пáдшнхъ.

57. правило:

Ко је убио намерно, па се касније покајао, нека буде без причешћа наредних двадесет година. То време нека му се овако расподели: четири године нека проведе плачући, стојећи изван врата молитвеног храма, и молећи оне који улазе у храм да се моле за њега, казујући им о своме безакоњу. После четири године нека се прими међу оне који слушају Писмо, и са њима нека проведе пет година. Седам година нека се моли са онима који припадају, и са њима нека излази. Четири године нека буде заједно са вернима, али без причешћа. Након што прође кроз наведено, тек тада нека буде причешћен светим Тајнама.

58. правило:

Ко је ненамерно убио, нека десет година проведе без причешћа светим Тајнама. Тих десет година нека му се овако расподели: две године да плаче, три године нека је са онима који слушају, четири међу онима који припадају, и годину нека стоји са вернима, и након тога нека прими свето причешће.

59. правило:

Ко је учинио прељубу, нека петнаест година буде без светог причешћа. Тих петнаест година нека му се овако расподели: четири године нека буде са онима који плачу, пет са онима који слушају Писмо, четири са онима који припадају, две године нека стоји са вернима, али без причешћа.

60. правило:

Блудник нека седам година не буде причешћен светим Тајнама. Такав нека две године плаче, две године нека слуша, две године нека припада, и једну годину нека стоји са верницима, а осме (године) нека му буде допуштено да се причести.

61. правило:

Која је обећала да ће живети у девствености, а која је погазила своје обећање, таква нека изврши време казне које је одређено за грех прељубе. То време нека се распореди гледајући на начин како живи. Исто нека важи за оне који су прихватили монаштво, али су пали (погазили свој завет).

ПРА́ВНО §а.

Оу́крадиши, а́ще сáмз по себѣ раскáсь ѡбвини́тъ себá, на гóдз да бѣдетъ о́удаленъ ѡ причáстїа чòкмъ свáтыхъ тáннз: а́ще же ѡбвиненъ бѣдетъ, то на двá гóдд. Врѣмá же ѿ да рáздѣлн́тъ длá негò на припáданїе н̄ стóанїе сз вѣрными, потóмз да о́удостóнтъ причáстїа.

ПРА́ВНО §б.

І́внбшешелъ неистóвство на мѡжеикомъ полѣ, врѣмá длá покáнїа да располóжитъ сообразнó врѣмени беззакóнновáшгъ прелюбодѣанїемъ.

ПРА́ВНО §г.

На скотáхъ показавшии своѣ нечестїе, исповѣдавшии, толикое же врѣмá да бѣдетъ въ за́прещенїи.

ПРА́ВНО §д.

Клaтвóпреступникъ дѣлать лѣтъ да не прїѡбцáетъ: двá лѣта нахóдсь междѡ плáщцими, трн̄ междѡ сдѡшáюцими пнѣнїа, четы́ре междѡ припáдоцими, ѣ́днó стóа сз вѣрными, н̄ тóгда сподóбн́тъ причáстїа.

ПРА́ВНО §е.

Покáвшїиъ въ болшествѣ, нл̄н въ ѡтравленїи, да пробедѣтъ въ покáнїи врѣмá положенное длá оубїи́цы, сз распредѣленїемъ сообразнымъ томѡ, кáкъ сáмз себá ѡбвинилъ въ кáждомъ грѣхѣ.

ПРА́ВНО §з.

Раскáпывающїи грóбы длá хнцїенїа, да не причáстн́тъ сѣхъ тáннз дѣсáтъ лѣтъ: двá да плáчетъ, трн̄ да сдѡшетъ, четы́ре да припáдетъ, ѣ́днó лѣто да стóнтъ сз вѣрными, н̄ тóгда о́ужѣ да прїиметъ.

ПРА́ВНО §з.

Крòвомѣшенїе брáтá н̄ сестры́ трѣбѣтъ врѣмени покáнїа, положеннагъ длá оубїи́цы.

62. правило:

Који нешто украду, па покајавши се, пријаве себе као лопове, такви нека годину дана буду удаљени од светих Тајни. Ако ли буду изобличени (од других), тада на две године. То време нека се расподели на припадање и на стајање са вернима, а затим нека буду удостојени причешћа.

63. правило:

Који ступа у-хомосексуалне односе са мушкарцем, време покајања нека му се расподели саобразно времену које је одређено за оне који су пали у незаконито прелјубочињење.

64. правило:

Који су на животињама показали своје нечашће (скотоложници), када се исповеде, нека исто време буду под забраном (епитимијом).

65. правило:

Клетвопреступник десет година нека се не причешћује. Две године нека се налази међу онима који плачу, три (године) међу онима који слушају Писмо, четири (године) међу онима који припадају, једну (годину) нека стоје међу верницима, и тада нека се удостоје причешћа.

66. правило:

Који се покају због бављења враџбинама или справљања отрова, нека проведу у покајању време колико је одређено за убице. То време нека им буде распоређено саобразно томе јер су сами себе изобличили у сваком греху.

67. правило:

Који раскопавају гробове ради пљачке, нека се не причешћују десет година. Две (године) нека плачу, три (године) нека слушају, четири (године) нека припадају, једну (годину) нека стоје са верницима, и тек тада нека се приме.

68. правило:

Инцест између брата и сестре захтева време покајања које је одређено за убице.

ПРАВИЛО 68.

Совокупленіе бракомъ людей, согрѣшихъ въ безбрачнннѣи дла ѿнаго родствѣ, ѿце оумотрено бѣдетъ лѣчишеселъ, ѿкъ грѣхъ человекскій, подлежащъ спитіи прелюбоудѣвъ.

ПРАВИЛО 69.

Чтецъ, ѿце прежде брака смѣнителъ еъ своею ѡбрѣченіею, по ѡлѣченіи на ѣдно лѣто ѡ лѣженіа, прїиметелъ въ чтеца, но да пребдетъ безъ пронзвѣдѣтелъ въ высше степенн. Бѣтлн же безъ ѡбрѣченіа чѣнн смѣнителъ, да престанетъ лѣжити. Такожде н ѡподіакомъ.

ПРАВИЛО 70.

Діаконъ ѡсквернѣшемъ оустами, н исповѣдавшемъ, что грѣхъ егѡ дѣле не протѣрелъ, да бѣдетъ запреценѡ свѣщеннолѣженіе, но причащѣтелъ стѣхъ чѣнн еъ діаконамн да сподобителъ. Такъ чѣнн н пресвѣтеръ. ѿце же что болѣе егѡ согрѣшншнмъ ктѡ лнео оумотренъ бѣдетъ: то въ котѡромъ бы нн бѣлз степенн, да бѣдетъ нзвѣрженъ.

ПРАВИЛО 71.

Прнконовѣнннй къ котѡромъ лнео нзъ бышречѣннхъ грѣхѡвъ, н не исповѣдавшій, но ѡблѣченннй, да бѣдетъ подъ спитіею стѡлькѡ же бременн, на икѡлькѡ подверглетелъ спитіи дѣлатель зла.

ПРАВИЛО 72.

Предѣвшій себѡ волхвѡвателамъ, нлн нѣкнмъ подѡбнмъ, да бѣдетъ подъ спитіею стѡлькѡ же бременн, икѡлькѡ оубійца.

ПРАВИЛО 73.

Ѣрѣкшійел ѡ хрѣта н содѣлавшійел претѣпнкомъ прѡтнвъ чѣннствѡ спленіа, въ бремѡ жнзнн своеѡ долженъ бѣти въ чнслѣ плачущнхъ, н ѡблѣзнъ исповѣдатнелъ: а прн концѣ жнзнн оудостѡнтелъ прнчѣтелъ свѣчннъ, по вѣрѣ въ бжте человекѡлібїе.

69. правило:

Склопѣни брак између особа у забраѣеном сродству, ако буде откривен, нека се сматра за човечији грех и подлеже епитимији за прелѣбннне.

70. правило:

Чтец, ако пре брака ступи у полне односе са својом обручницом, пошто једну годину буде одлучен од службе, нека се опет прими на службу чтеца али нека на том степену и остане, и нека се не поставља на више степене. Ако без обручења ступи у тајне односе, нека престане са служењем. Ово нека важи и за ипођаконе.

71. правило:

Ђакон који се оскрнавио устима, па је исповедио свој грех, тако да се он (грех) даље није ширио, нека таквом ђакону буде забрањено свештенослужење, али нека се причешћује светим Тајнама заједно са другим ђаконима. Исто овако нека се поступи и са свештеницима. Ако се неко затекне у већем греху, ма на ком је степену, нека буде низвргнут.

72. правило:

Ко је учествовао у ма ком од до сада поменутих грехова, и који то није сам исповедио него је био изобличен, нека буде под епитимијом онолико времена колико се епитимији подвргава учинитељ зла.

73. правило:

Који је себе предао (на учење) врачарима или њима сличним, нека буде подвргнут епитимији на исто време као и убице.

74. правило:

Који се одрекао Христа и себе учинио преступником који се противи тајни спасења, сво време живота нека проведе међу онима који плачу, и обавезан је да се исповеда. На крају живота нека буде удостојен причешћа Светињама, по вери у Божије човекољубље.

ПРА́ВНО ОД.

И́ще кто́ бы то́ ни бы́л и́зъ па́дшихъ въ
выше́писанны́хъ грѣхѣ́хъ, исповѣ́давшисѧ, содѣ́лаетѧ
рѣбно́стнымиъ въ испра́вленіи: то прѣ́бывшии ѿ
человеколю́біа бѣ́жа влѣ́тъ разрѣ́шати и
сва́зывать, не вѣ́детъ досто́нныя ѡ́бже́денія, когда́,
бы́в кра́йне оу́сердно́е исповѣ́даніе согрѣ́шившаго,
содѣ́лаетѧ ми́лостивѣ́е, и сократѣ́тъ сѣ́птімію.
По ели́къ повѣ́ствованіа свѣ́щеннаго писаніа
показу́ютъ на́мъ, ꙗ́ко въ бо́льшимиъ по́двигомъ
исповѣ́дающіеся скорѣ́е ползчу́ютъ бѣ́же ми́лосе́рдіе.

ПРА́ВНО ОЖ.

Ѹ́скверни́вшемъся въ своёю се́рцою по о́тцѹ́ или по
ма́тери, да не вѣ́детъ по́звоблено́ вхо́дити въ до́мъ
моли́твенный, доко́лѣ не ѡ́чѣстѣ́тъ ѿ беззако́ннаго
и гнѣ́снаго дѣ́йствія. Прише́дши же въ со́знаніе
стра́шнаго грѣ́хѹ, трѣ́н лѣ́тъ да пла́четъ о́нъ, сто́л
оу́ двере́й моли́твенныхъ до́мѡвъ, и прое́л вхо́дщихъ
на моли́твѹ, дабы́ ка́ждый въ со́традѣ́ніемъ прино́силъ
ѡ́ немъ оу́сердна́а моли́твы ко гд́ѹ. По́слѣ се́го на
дрѹ́го́е трѣ́хлѣ́тїе да вѣ́детъ до́шценъ то́кмъ до
свѣ́щаніа писаніи, по свѣ́щаніи же писаніи и по́лученіи,
да и́згоня́етъ и́зъ цр́кви, и да не оу́досто́нваетѧ
о́бще́ніа въ моли́твѣ́хъ. По́томъ, ꙗ́ко со слеза́ми
вѣ́детъ просѣ́ти о́ныа и припа́дти ко гд́ѹ, въ
сокрѣ́шеніемъ се́рдца и глѣ́боки́мъ смире́ніемъ, то
да́детѧ сѣ́мъ и́нымъ трѣ́н лѣ́тъ на припа́даніе. И́ такы́мъ
о́бразомъ, когда́ пока́жетъ пло́ды досто́йныя
пока́ніа, въ де́лѹго́е лѣ́то да вѣ́детъ прина́тъ въ
моле́нію въ вѣ́рными, безъ прича́щеніа: двѣ́ лѣ́тъ сто́л
во вре́мѣ моли́твы въ вѣ́рными, наконецъ да
оу́досто́нитѧ прѣ́вещеніа сѣ́бѣ.

ПРА́ВНО ОЗ.

То́тъ же оу́ста́въ и ѡ́ совокупѣ́вшемъ въ невѣ́сткою
своёю.

ПРА́ВНО ОЗ.

Ѹ́ста́вевшии же́нѹ, зако́ннъ въ ны́мъ соче́тавшю́ся,
и възлѣ́вшии дрѹ́го́ю, по и́зрече́нію гд́ню, подлежа́тъ
вни́ти прелюбоде́ланіа. Пра́вными же о́тцѣ́свъ на́шихъ
поло́жено, что́бы такovýе сѣ́дно лѣ́то пла́кали, двѣ́
лѣ́тъ свѣ́щали, трѣ́н припа́дали, седмо́е же лѣ́то
сто́л въ вѣ́рными, и та́къ оу́досто́битѧ сѣ́бѣ
прича́стїа, ꙗ́ко со слеза́ми пока́ютѧ.

75. правило:

Ако неко падне у неки од поменутих грехова, па се исповеди и покаже се ревносним у свом исправљању, у том случају, ономе коме је по човекољубљу Божијем дато да везује и разрешује, ако буде човекољубивији према особи код које се види да се заиста каје за учињени грех, па јој због тога скрати време епитимије, такав неће бити осуђен због тога јер и само Свето Писмо нам казује да су они који су се кајали добијали милосрђе Божије.

76. правило:

Који је згрешио са својом сестром по оцу или по мајци, таквome се не може допустити да ступа у молитвени дом док не одступи од тог безаконог и гнусног дела. И када постане свестан тог страшног греха, три године нека плаче стојећи пред вратима молитвеног дома, и молећи оне који улазе (у храм) на молитву, да се помоле Господу и за њега. После тога, три године нека му буде допуштено да слуша Писмо, а по окончању (читања) Писма и поуке, нека излази из цркве и нека не буде удостојен заједнице у молитви. Затим, ако у сузама, скрушеног срца и у дубоком смирењу буде молио оне који су у заједници, тада нека му следеће три године буде допуштено да буде са онима који припадају. И тада, када покаже плодове достојне покајања, десете године нека буде примљен на молитву са верницима, али без причешћа. Две године нека стоји у време молитве са верницима и тек онда нека буде причешћен Светињама.

77. правило:

Исто нека важи и за оне који имају полне односе са својим снајама.

78. правило:

Ко остави жену која је по закону сједињена са њим, па узме другу, такав по речима Господњим (погл. Мт. 19, 9), потпада осуди за прелубу. Јер правила Отаца наших установише да такви једну годину проведу у плачу, две године да слушају, три године да буду са онима који припадају, а тек седме године да стоје заједно са вернима, и да буду удостојени причешћа тек ако се кају у сузама.

и дѣла едѣшающии, въ пѣтѣ да молѣтѣа едѣ
припадающии, и ѣще на дѣла мѣтѣа да едѣдѣтѣ
принѣтѣа кѣ ѡбщѣнѣю въ молѣтѣѣ, безъ причѣнѣнѣа,
и тѣакѣ показѣвъ достѣойное поклѣнѣе, наконѣцѣ
возведѣтѣа кѣ прѣвѣщѣнѣю тѣѣла гдѣна.

ПРѢВНЛО пг.

Волѣхѣющѣе и поклѣдѣющѣе ѡбѣчѣамѣз ѣзѣчѣемѣз,
и ѣнѣ вѣодѣщѣе нѣкѣнѣхѣ въ дѣомѣ еѣонѣ, рѣдѣнѣ ѣзѣчѣемѣз
чѣродѣнѣтѣвъ и рѣдѣнѣ ѡчѣнѣнѣа, да подлѣжѣтѣа прѣвнлѣ
шѣтѣнѣтѣа: мѣтѣо да едѣдѣтѣа пѣдѣщѣии, мѣтѣо
едѣшающии, тѣнѣ мѣтѣа припадающии, и ѣдѣно да
еѣоѣтѣа едѣ вѣрѣии, и тѣакѣ да прѣнѣдѣтѣа.

ПРѢВНЛО пд.

Всѣ же еѣе пѣшемѣз рѣдѣнѣ тогѣ, да ѣпытѣтѣа плодѣ
поклѣнѣа. Иѣо мѣе не по ѡдѣномѣ вѣремѣнѣ едѣамѣз ѡ
еѣмѣз, но вѣнѣрѣемѣз на ѡбразѣз поклѣнѣа. Иѣще же
кѣтѣорѣе ѣпрѣвѣдѣомѣмѣ держѣтѣа еѣонѣхѣ нѣрѣвѣвъ, и
лѣщѣе хотѣтѣа едѣжѣтѣи ѡдѣвѣольстѣемѣмѣ пѣтѣнѣ,
нѣжѣнѣ гдѣ, и не прѣемѣлѣтѣа жѣтѣа по ѣвѣнѣгѣлю: тѣо
нѣтѣтѣа ѡ нѣсѣз едѣ нѣмѣнѣ нѣчѣгѣ ѡбщѣгѣ. Иѣо мѣе, въ
нарѣдѣѣ ѣпокорѣнѣомѣз и прѣрѣкѣющѣемѣз, налѣчѣны
еѣмѣшѣтѣи еѣе: еѣпѣлѣа еѣпѣлѣнѣ тѣвоѣ дѣшѣ.

ПРѢВНЛО пѣ.

И тѣакѣ да не поѣдѣтѣамѣз еѣвѣѣ погнѣнѣдѣтѣи едѣ
тѣакѣвѣамѣнѣ, но ѡѣвѣоѣвшѣнѣе тѣѣжѣкѣгѣ едѣдѣ, и ѣмѣѣа
прѣдѣ ѡчѣамѣнѣ еѣтѣрѣшѣнѣнѣ дѣнѣ вѣодѣлѣнѣа гдѣна, да не
вѣоѣхѣощѣемѣз погнѣнѣдѣтѣи кѣдѣнѣ едѣ чѣжѣнѣмѣнѣ грѣхѣамѣнѣ.
Иѣо ѣще не налѣчѣнѣи налѣз еѣтѣрѣшѣнѣа едѣвѣбѣ гдѣнѣ, и
тѣолѣнѣе дѣры не прѣвѣлѣнѣи налѣз едѣ чѣвѣтѣо тѣогѣ, ѣакѣ
зѣ безѣзѣкѣонѣе налѣше ѡтѣтѣвѣнѣа налѣз гдѣ, и прѣдѣлѣз едѣ
рѣкѣнѣ вѣрѣвѣрѣвѣвъ, и ѣакѣ нарѣдѣз ѣвѣдѣнѣз едѣ пѣтѣнѣ
нѣпрѣдѣтѣелѣамѣнѣ и прѣдѣнѣз рѣзѣтѣѣнѣю, понѣже на
тѣакѣвѣамѣнѣ дѣлѣа дѣрѣзѣлѣнѣ поклѣщѣе ѣма хѣтѣоѣо: ѣще не
пѣзнѣа, нѣнѣже ѡѣрѣзѣмѣшѣа, ѣакѣ зѣ еѣе прѣшѣлѣз на
налѣз гнѣвѣз еѣжѣнѣ, тѣо чѣтѣо налѣмѣз ѡбщѣгѣ едѣ нѣмѣнѣ; Но
и днѣмѣз и нѣощѣю, и вѣенѣрѣдѣнѣмѣ и налѣднѣнѣѣ, мѣе
долѣжѣнѣи зѣвѣнѣдѣтѣельстѣвѣовѣтѣи ѣмѣз ѣтѣнѣнѣ: но да не
поѣдѣтѣамѣз еѣвѣѣ ѡѣвѣлѣчѣнѣнѣмѣмѣз бѣтѣи ѣхѣ
безѣзѣкѣонѣамѣнѣ, напѣачѣе же да молѣмѣа, дѣбѣ
прѣвѣрѣѣстѣи ѣхѣ, и ѣзѣвѣлѣнѣнѣ ѣзѣ еѣтѣи лѣкѣбѣгѣ. Иѣще
же еѣгѣ не вѣозмѣожѣмѣз: тѣо поѣтѣнѣмѣа, по кѣрѣнѣнѣнѣ
мѣѣрѣѣ, еѣонѣ дѣшѣ еѣпѣтѣи ѣ вѣчѣнагѣ ѡѣзѣжѣнѣа.

онима који припадају, и још две године нека буду
са вернима на молитви али без причешћа, и
затим, показавши достојно покајање, нека буду
причешћени Телом Господњим.

84. правило:

Они који се баве враџбинама и који следују за
незнабожачким обичајима, или доводе у своје
куће оне који справљају којекакве напитке ради
очишћења, нека подлегну шестогодишњем
правилу: једну годину нека буду са онима који
плачу, једну годину са онима који слушају, три
године са онима који припадају, и једну годину
нека стоје са вернима, и тек онда нека се приме.

85. правило:

Све ово пишемо ради тога да се испитају плодови
покајања. Јер ми не судимо само по времену, него
у обзир узимамо и начин покајања. Ако се неки
тешко одвицавају од својих навика, и склони су да
служе телесним насладама више него ли Господу,
и одбијају да живе по Јеванђељу, са таквима ми
немамо ништа заједничко. Ми смо о непокорнима
научени да следујемо речима: „Спасавајући спаси
душу своју" (Пост. 19,17).

86. правило:

Због тога, не допустимо себи да будемо заведени
на то да заједно са таквима пострадамо; него,
плашећи се тешког суда, и имајући пред очима
страшни дан доласка Господњег, гледајмо да не
страдамо заједно са туђим гресима. Јер ако нас
нису поучиле страшне претње Господње, нити нас
не освестише небројене невоље које нам је
послао Господ због нашег безакоња, предавши
нас и у руке варвара, те су многи заробљени и
одведени у ропство или су расељени, све је то због
тога јер су се они који се називају именом
Господњим, осмелили да чине зло. И када то
знамо, шта заједничко имамо са њима? Видећи
то, потребно нам је да и дању и ноћу, и
свенародно и онда када смо сами, сведочимо
њима о истини; такође, не смемо себи допустити
да будемо заведени њиховим безакоњима, него
се требамо свагда молити за то да и они буду
ослобођени од робовања нечастивом. Ако ово не
можемо, настојмо да барем наше душе спасемо
од вечне осуде.

ИЗ ДРУГАГО КАНОНИЧЕСКАГО ПОСЛАНИЯ

КЪ ТОМУ ЖЕ.

ПРАВИЛО 87.

Изра́днымъ енкратита́мъ [воздѣржннкамъ] на бѣжно́е ѿхъ возражѣнїе: дла чегѡ ѿ мѡ не вѣе ѡдѣнмъ, да ѡбѣтствѣтсѡ сїе: ѡкѡ ѿ ѿзвержѣнїамн на́шнмн гнѡшлѣемѡ. Ибо по догто́нствѣ дла на́сѡ ѿ э́лїе травно́е сѣтъ тѡ же, чгѡ мѡко: ѡ вѡ раздѣждѣнїи пользы, кѡкѡ вѡ э́лїи ѡдѣлѡемъ вѣдно́е ѡ здравлѡгѡ, тѡкѡ ѿ вѡ мѡрѣ разлнчѡемъ вѣдно́е ѡ полѣзнагѡ. Ибо ѿ болнголѡвѡ сѣтъ э́лїе, ѿ мѡко ѡстрѣба сѣтъ мѡко: но ннкто вѡ здравѡмъ ѡумѣ не бѡдетѡ ѡстн бѣленѡ, ннжѣ прнко́нствѡ пѣтемѡ мѡрѣ, рѡзвѣ вѡ велнко́й ѿждѣ. Погемѡ ѡдшїи не дѣлѡмъ беззаконїѡ.

ИЗ ДРУГЕ КАНОНСКЕ ПОСЛАНИЦЕ АМФИЛОХИЈУ, ЕПИСКОПУ ИКОНИЈСКОМ

87. правило:

Енкратитима, на ѿихѡво питање због чѡга ми не једѡмо све, треба одговорити да се ми гнушѡмо онога што избѡцујѡмо (из себе). По важности (достојанству) је и зелено бнље за нас исто кѡ и мѡсо; а у погледу расуђивѡња онога што је корисно, кѡ што код бнља делимо оно корисно од некорисног, тѡко и код мѡса разликујѡмо добро од шкодљивог. Јер, постоји пуно врста бнља, кѡ што постоји и пуно врста мѡса, али нико кѡ је при здравѡј памѡти, неће јѡсти отровно бнље, нити јѡсти мѡсо пѡса, оснм можда у крајњѡј нужди. Зато, они кѡји су јѡли нису учинили безѡкоње.

ПОСЛАНИЕ

къ дїодѡрѣ епископѣ тарскомѣ.

ВСТУПЛЕНИЕ.

Дошло до нас писмо, имѣющее подпись дїодѡра, все же прочее въ немъ болѣе примечательнѣе комѣ неко дрѡгомѣ, нежели дїодѡрѣ. Ибо мнѣ мнѣнїе, ѣкъ нѣкто изъ хитрыхъ, принявъ на себя твоѣ лице, хотѣлъ чрезъ то сдѣлать себѣ догѡднымъ вѣры предъ слушающими. Онъ быкъ вопрошенъ ѡ нѣкоемъ, позволиительно ли вѣдѣти въ сѡбрѡженіе сестрѣ оумѣршїа жены своеа, не оумѣршїа сего вопроша: но и равнодушнѡ принялъ слышное, и вопрошавшемѣ весьма ѡбѣжнѡ и оумѣрнѡ сдѣлать вѣдѣти въ сѡбрѡженіи желанїи. Ище было бы оумѣнѣнїе епископа, ѣ послалъ бы сего къ тебѣ, и ты былъ бы добрымъ силенъ защитити себѣ и истинѣ. Но поелїкъ показавшїи вѣдѣти ѡбрѡженїе оное, ѣкъ бы нѣкій знакъ победы надъ мною, сїце прежде запрѣтившимъ такїа браки, ноимъ побѣдѣ, говорѣа, ѣкъ имѣетъ письменное позволенїе: то пишѣ

ПОСЛАНИЦА (СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ВЕЛИКОГ) ДИОДИРУ, ЕПИСКОПУ ТАРСКОМ

Увод:

Дошло је до нас писмо које је на себи имало Диодоров потпис, али све оно шта је речено у том писму више пристаје некоме другоме, него ли Диодору. Јер, чини ми се, да је ту реч о неком веома лукавом човеку који је на себе хтео ставити твоје лице, да би тиме себе представио слушаоцима као некога важног, или је можда имао намеру да заштити некога ко је желео да ступи у брак са сестром његове покојне жене, и тај, не само да се није згрозио од питања које му је постављено, него је то мирно саслушао и, штавише, чак му и потпомогао у тој раздражљивој похоти. Да је то писмо код мене, ја бих ти га послао, и ти би имао доста снаге да одбраниш и себе и истину. Али, пошто је онај који је показао то писмо, њега поново узео к себи, и посвуда га показивао као знак победе над нама који смо такве гнусности одувек забрањивали, те се сад хвали да има и писмену дозволу за тај брак, ево, ја ти пишем, да двоструком снагом оповргнемо

нѣнѣ кз твѣѣ, да сдѣлѣю рѣкѣю кошрѣжнѣм
прѣтѣкз ѡнагв подлѣжнѣгв пнѣм, њ не ѡтѣвнѣм
ѣмѣ ннѣкѣм ѣнѣ, дабы ѡнѣ не моглѣ легкѣ
врѣдѣтн чнтѣющѣмз.

ПРѢВНЛО пз.

И тѣкз пѣрвое, њ прѣтѣмз кз дѣлѣхз сѣгѣ рѣда
вѣемѣ блѣжнѣе, чтѣ њмѣемз прѣдлѣжнѣтн, ѣтѣ
соблѣдѣемѣн ѡу нѣкз ѡбѣчѣн, њмѣющѣн снѣлѣ
закѣна, потѣмѣ чтѣ снѣ потѣновлѣнѣа прѣдѣны нѣмз ѡ
свѣтѣхз мѣжѣн. Ѣбѣчѣн же тѣкѣкз: ѣце ктѣ,
бѣдѣчн ѡдрѣжнѣмз стѣрѣтѣю нечнстѣтѣ, впадѣтѣ кз
бѣзѣннѣе совѣкѣплѣнѣе сз дѣмѣ сѣстрѣмн: тѣ њ
брѣкомз снѣ не почнтѣетѣ, њ кз црѣкѣвное собрѣнѣе
тѣкѣкѣ прѣемлѣтѣ не прѣжде, кѣкз по разлѣчѣнн
дрѣгз ѡ дрѣга. Посѣмѣ, ѣце бы њ не мѣжнѣ бѣло
рѣцн ннѣгѣ дрѣгѣгв, добѣлно бѣло бы њ сѣгѣ
ѡбѣчѣа дѣа прѣгѣдѣ сѣлѣ. По поелнѣл пнѣлѣшнѣн
пнѣмѣ покѣшѣлѣа, лѣжнѣмз доводѣмз, вѣертн кз
ѡбрѣзз жнѣзнн тѣлнѣкѣе сѣлѣ: тѣ нѣжнѣ њ нѣмз
прѣѣтн кз по мѣщѣ разсѣдѣнѣе, хотѣл кз прѣдмѣтѣхз
вѣемѣ ѣснѣхз ѡу вѣлѣкѣгв снѣлѣнѣе разсѣдѣнѣа
бѣвлѣтѣ прѣдѣвѣждѣнѣе. Иѣо пнѣано, говорнѣтѣ ѡнз,
кз кннѣгѣ лѣвнѣтѣ: жѣнѣ кз сѣстрѣѣ ѣлѣ да не поѣмѣшн
кз рѣвннѣдѣю сѣпѣрннѣцѣ, ѡкрѣпнѣн сѣмотѣлѣ ѣлѣ прѣдѣ нѣю,
ѣце жнѣвѣ сѣцнѣн ѣнѣ. Ѣснѣда ѣвно бѣтнн кѣлѣдѣтѣ
ѡнз, ѣкѣ позвѣлнѣтѣлѣно вѣлѣтн по сѣмѣртн ѣлѣ. На
снѣ прѣжде вѣсѣгѣ тѣ рѣкѣ, ѣкѣ ѣлнѣа закѣнн
глѣгѣлѣтѣ, сѣцнѣмз кз закѣнѣ глѣгѣлѣтѣ. Иѣо ннѣчѣ
мѣ подмѣжѣлн бы њ ѡбрѣзѣннѣю, њ сѣбѣѣтѣѣ, њ
ѡдѣлѣннѣю ѡ нѣѣкѣтѣрѣхз снѣдѣн. Иѣо не ѡужѣлн нѣмз,
когдѣ нѣдѣемз чтѣ лнѣо блѣгѣпрѣѣлѣтѣвѣющѣе нѣшѣмѣлѣ
слѣдѣстѣрѣтѣю, подчннѣлнѣтн сѣбѣл нѣлѣ рѣкѣтѣ закѣна, ѣ
когдѣ кѣкѣе нѣз прѣдпнѣсѣннѣн закѣна ѣвнѣтѣа
тѣлѣжнѣмз, прнѣвѣгѣлнѣтн кз свѣбѣдѣѣ сѣцнѣн во хрѣтѣѣ;
Нѣкз вѣпрѣшѣлнн: ѣтѣ ли кз пнѣлннн разрѣшѣнѣе брѣтн
жѣнѣ послѣ сѣстрѣѣ ѣлѣ; Мѣл рѣклн, нѣчѣтѣ: чтѣ њ (с.
снѣг) бѣзѣпѣлнѣо дѣа нѣкз њ нѣчнннѣо: но по сѣрѣдѣтѣкѣмз
блѣговнѣдѣнѣгв закѣлѣчѣннѣа ѡуѣтанѣвлѣтн мнѣннѣе ѡ
тѣмз, чтѣ ѡу мѣблѣано, знѣчнѣло бы закѣнопѣлагѣтн,
ѣ не прнѣводнѣтн слѣвѣл закѣна. Иѣо тѣкнѣмз ѡбрѣзомз
хотѣлѣемѣлѣ дрѣзнѣтн, бѣло бы позвѣлѣно, њ прн
жнѣзнн жѣнѣ, вѣлѣтн сѣстрѣѣ ѣлѣ. Иѣо тѣкѣе же
лѣжѣмѣтѣвѣоблѣнѣе мѣжѣтѣ прнпѣсѣблѣно бѣтнн њ кз
сѣмѣлѣ сѣлѣю. Пнѣано, кѣлѣжѣтѣ ѡнз: не поѣмѣшн кз
рѣвннѣдѣю сѣпѣрннѣцѣ, слѣдѣвѣлѣтѣлѣно вѣлѣтн не
њмѣющѣю рѣвнѣтн закѣнн не запрѣтнѣл.

оне измнѣшлѣтнѣе кѣе се нѣлѣзе у спѣмѣнѣтѣм
пнѣмѣ, тѣ да му ѡдѣзмѣмо свѣку снагу кѣко не бн
нѣнѣло велнѣку штѣту оннѣма кѣлѣа чнтѣлѣу тѣо пнѣмѣо.

88. послѣннѣа:

Прѣо и нѣлѣжннѣе на штѣ у ѡвѣкѣмз стѣварнѣма
морѣмо да пѣзнѣмо жѣсте ѡбнѣлѣлѣ кѣлѣнѣе жѣ
зѣвѣден кѣд нас, и кѣлѣнѣа снагу закѣна жѣр су нам тѣ ѡдрѣдѣе
прѣдѣтѣе ѡд свѣтнѣхз мужѣвѣа; а тѣлѣ ѡбнѣлѣлѣе жѣ
слѣдѣннѣ: ѣко нѣко нѣкадѣ бѣде сѣвлѣдан стѣрѣшѣу
нѣчнстѣтѣе, и паднѣе у бѣзѣкѣннѣо ѡпѣтѣнѣе са
дѣве сѣстрѣе, тѣо ннѣкѣко не трѣба смѣтрѣтн за бѣрак,
ннѣтн тѣкѣвѣе трѣба прнмѣтн у цѣркѣвенѣу жѣлѣдннѣцу
сѣве дѣтлѣе дѣк се мѣшѣсѣбно не разнѣшѣу; и кѣд
се не бн моглѣо за ѡво бѣшѣа ннѣштѣа дрѣго
нѣвѣстн, доволнѣно бн бнло слѣдовѣтн за ѡбнѣлѣем,
да бн се сѣчѣवलн ѡд злѣа. Алн, поштѣо онѣлѣ
кѣлѣнѣе жѣ пнѣмѣо нѣпнѣсѣа, настѣо жѣа да
нѣзѣвѣгнѣтн нѣводнѣма ѡвѣде у жнѣвѣт
поменѣтѣо, потѣрѣбно жѣе да се ннѣ мнѣ не
скѣлѣамо ѡд снѣлѣе кѣлѣу нам дѣлѣу
расѣшѣвѣа, прѣмѣда у тѣлѣко жѣсннѣм
пнѣтѣа ннѣа ѡбѣшѣнѣе поѣдннѣцѣа жѣчѣе
ѡд свѣког расѣшѣвѣа. Нѣпнѣсѣано жѣе,
кѣжѣ, у кнѣзнн Левнѣтѣскѣо: „Нѣмо жѣ
ѡзѣтн за жѣну кѣлѣа жѣ бнтн рѣвннѣва
на сѣстрѣу своју, да ѡткрнѣш дрѣго жѣ
голѣтнѣу за жнѣвѣтѣа нѣзнѣна“ (Лѣв. 18, 18).
Жѣсно жѣе, кѣжѣ, да се нѣз ѡвогѣ внѣдн
да жѣе послѣ нѣзнѣнѣе смѣртн допѣштѣно
ѡзѣтн нѣнѣу сѣстрѣу. У поглѣду ѡвогѣ жѣ
нѣу жѣлѣ прѣжѣ рѣшнѣ да ѡно штѣ закѣн
говѣрнѣ, говорнѣ оннѣма кѣлѣнѣе су у закѣну
(погл. Рнм. 3, 19); жѣр бн у тѣкѣм
слѣчѣлѣу мнѣ бнлн подлѣжннѣ и ѡбрѣзнѣвѣа,
и прѣзнѣвѣа у сѣботѣе и ѡздрѣжѣвѣа у
ѡд нѣкнѣх жѣла. Вѣлѣда нѣшѣмо, ѣко
нѣлѣжѣмо на нѣштѣо штѣо жѣдовѣлѣва
нѣшнѣмз насѣлѣдѣама, потчннннѣе се
ропѣстѣу жѣрѣма кѣлѣнѣе намѣшѣе закѣн,
ѣко се покажѣе да жѣе нѣштѣо тѣшѣко
у закѣну, ѡпѣт се ѡбрѣлѣтн слѣбѣдн
у Хрнѣстѣу? Пнѣтѣлн су нас да лн
стѣо жѣ нѣпнѣсѣано да жѣе слѣбѣдно
ѡзѣтн жѣну послѣ сѣстрѣе нѣзнѣнѣе,
и рѣклн смѣо, штѣа жѣе поѡздѣно за нас
и ннѣчннѣо, тѣ. да ннѣ жѣ нѣпнѣсѣано,
алн нѣзѣводннѣе нѣз ѡно штѣа ннѣ жѣ
нѣпнѣсѣано, мѣжѣе самѣо онѣлѣ кѣлѣнѣе
нѣзѣдѣе закѣн, а не онѣлѣ кѣлѣнѣе поштѣу
закѣн. Жѣр у тѣкѣм слѣчѣлѣу бнло бн
допѣштѣно ѡноме кѣ бн се ѡсмѣлнѣо
на тѣо, ѡзѣтн жѣе за жѣну порѣд жнѣвѣ
жѣнѣе, а ѡвѣкѣмз софнѣзам ѡпрѣво бн
се ѡвоме и мѣгоѣо прнлѣжннѣтн. Алн жѣе,
кѣко тѣврнѣдн, нѣпнѣсѣано да се не ѡзнѣмѣ
ѡна кѣлѣа жѣе рѣвннѣва; дѣкѣлѣ, не
зѣбрѣнѣу жѣе се ѡзнѣмѣтн ѡна кѣлѣа
жѣе слѣбѣдно ѡд рѣвннѣвѣстн. Кѣлѣнѣе
жѣговѣрѣа стѣрѣтѣ, рѣшнѣ жѣе, да жѣе
у прнѣрѣдн сѣстѣрѣа да не бѣду рѣвннѣва,
па кѣд нѣма ѡзѣрока жѣбѣгѣ когѣ бн
бнло зѣбрѣнѣно да се жнѣвнѣ са ѡбѣ,
штѣа жѣе тѣда прѣпѣрѣка да се ѡзѣмѣ
дѣве сѣстрѣе? Алн ѡво ннѣ жѣ нѣпнѣсѣано,
кѣжѣмо мнѣ, а ннѣ жѣ ѡдрѣшѣно ннѣ
ѡно; а сѣхѣтннѣе ѡво фрѣгмѣнтѣлѣно,
подѣдѣнѣко ѡвлѣшѣу жѣе жѣдно и дрѣго.
Мѣшѣутнм, потѣрѣбно жѣе да се вѣратнѣмо
на ѡно штѣа жѣе закѣном бнло ѡстанѣвѣно,
и тнѣм бн се ѡслѣбѣднлн ѡд нѣпнѣрѣвѣдѣе.
Внѣделѣо бн се, нѣлѣмѣе, да закѣнодѣвѣа
не ѡбѣхѣвѣа сѣве врѣстѣе грѣха, нѣго
пѣсѣбно

защитники страсти речетъ, ѿкъ естръ имѣютъ
нравъ неревнивыи. И такъ когда нѣтъ причины, по
которой запрещено ожитиѣ оубишъ: то что
препачтѣетъ възати естръ; сегѡ не написано,
кажемъ мы: но и того не ѡпредѣлено. Мысль же,
выбодима чрезъ заключеніе, дѣлетъ
позволительнымъ и что и дрѡге. Надлежало бы
возвратити не много впасть, къ
предшествовавшимъ изреченіямъ закона, и чѣмъ
ѡсвободити ѡ затрѡденіа. Ибо примѣлетъ,
ѿкъ законодатель не бы рѡды грѣшѡвъ ѡбѣметъ,
но въ особенности ѡберлетъ грѣхъ ѡгнѡтанъ,
ѡкъ и изшелъ израиль, и хананѣвъ, къ которымъ
онъ преемлемъ. Ибо такъ читаетъ: по дѣломъ
земли ѡгнѡтима, въ нейже ѡбнѡтѣ, да не
сѡтворитѣ, и по начиніамъ земли хананѡтима, въ
нейже ѡзъ введѡ бы тѡмъ, не сѡворитѣ, и по
законмъ ихъ не ходитѣ. Вѣрѡтнѡ, ѿкъ еи рѡдъ
грѣхѡ не былъ дощѡнъ тогда въ житиѣ
изычникѡвъ: а потомѡ и законодатель не имѣлъ
нѡжды ѡгражити ѡ негѡ, но достѡточно было
непредвареннагѡ ѡчненіа ѡбычаа да ѡберженіа сѡ
гнѡсности. Но почемѡ запрѣтѣвъ большее, онъ ѡ(ѣ.
тѡд)молчалъ ѡ меньшемъ; Потомѡ, что мнѡгимъ
изъ плотолѡбѡвѡхъ, въ ѡношеніи къ ожитію сѡ
естрамн жѡвѡхъ женъ, казалъ быти вѣденъ
примѣръ патриарха. Намъ же что подоблетъ творити;
написанное глаголати, или ѡмѡлчанное изычникѡвнѡ;
Ибо въ еихъ законѡхъ не написано и того, ѿкъ
отѣцъ и сыны не должны вхѡдити къ ѡднѡй
наложницѣ: но ѡ прѡрока еѣ подоблетъ
величашемѡ ѡбѡденію. Сыны бо, глаголетъ, и
отѣцъ вѡзвѡста къ ѡднѡй рабѡнѣ и ѡколькѡ
дрѡгнѡхъ вѡдѡвъ нечѡстѡхъ стрѡтѣи изверѣѡ
бѣсѡбѡкое ѡчненіе, ѡ конѡхъ бѣжѣтвенное писаніе
ѡмолчало; Не желѡ нарѡшатн своѡ сѡщѡненна
важности наименованіамн гнѡсностей, онѡ
ѡзначало нечѡстѡты ѡщѡнн наименованіамн,
какъ глаголетъ апѡстѡлъ пѡвелъ: блѡдъ же, и всѡка
нечѡстѡтѡ нѡже да именѡетъ въ вѡзъ, ѿкоже
подоблетъ сѡчѡмъ: подѡ именемъ нечѡстѡты онъ
заключлетъ недѡстѡнныа названіа дѣйствѡа мѡженѣ
и женѡ. Такимъ ѡбразомъ ѡмолчаніе не дѡетъ
разрѣшеніа елѡтѡлѡбѡцамъ. И же казѡю, ѿкъ и не
ѡмолчалъ законодатель ѡ сѡмъ вѡдѣ беззакѡннѡ:
но вѡемѡ ильнѡ запрѣтилъ онъ. Ибо словѡ: да не
внѡдѡшн къ всѡкомѡ блнжнемѡ плѡтн тѡеѡ

зображуе грехе Египћана од којих је одлазио
Израиль, и грехе Хананеја којима је прелазио. Јер,
овако је речено: „Немојте чинити оно шта се чини
у Египту, у коме сте живели, нити чините оно шта
се ради у земљи Хананској у коју вас водим, и по
њиховим уредбама немојте се управљати" (Лев.
18, 4), јер по свој прилици, ова врста греха није
била одомаћена код оних незнабожаца. Због тога,
ни законодавцу није било потребно да
предупређује од истог, него је било доста само да
осуди такав гнусни поступак. Али како то да је
зобрањено оно што је више, а прећутано оно што
је мање? То је законодавац учинио јер је свакако
мислио да онима који су хтели угађати телу у
погледу саживљења са две сестре може бити
штетан пример старозаветних патријарха. А шта
ми треба да чинимо? Говорити оно што је
написано, или се упуштати у истраживања онога
што је прећутано? Али у тим законима није ни то
написано, да не могу отац и син имати једну исту
наложницу, ипак зато ово пророк подвргава
највећој осуди (погл. Амос 2, 7). Колико је само
других нечастивих страсти измислио демон, а
Свето Писмо није о њима ништа рекло, јер није
хтело да окаља своју величанственост
спомињањем тих гнусних ствари, него је општим
називима називало све те нечистоће, као што рече
апостол Павле: „А блуд и свака нечистота и
лакомство да се и не спомиње међу вама, као што
и доликује светима" (Еф. 5, 3), обухватајући
именом нечистоте сваку срамоту мушког и
женског пола, тако да то ћутање не даје никакву
власт похотљивцима да их чине. Ја кажем да није
прећутано ни о овој ствари, него је она, напротив,
од законодавца најстрожије забрањена; јер, оно:
„Нико да не приступа к родици својој по крви, да
открије голотињу њезину" (Лев. 18, 6), укључује у
себи и ову врсту сродства. Јер, ко може бити
човеку више род од његове жене или боље
речено, од његовог тела? Јер, муж и жена нису
два, него једно тело, и на тај начин, женина сестра
прелази у сродство са мужем; јер, као што нико не
може узети мајку своје жене, или њезину кћер,
као ни своју мајку, ни своју кћер, исто тако не
може узети ни сестру своје жене, као ни своју
сестру. И обрнуто: не може бити допуштено жени
да ступа у брак са родбином свога мужа. Када ме
неко упита о савету за брак, ја свакоме кажем да
пролази обличје овога света, и време је кратко, те
да ће они који имају жене бити као и они који их
немају (погл. 1. Кор. 7,29). А ако ми ко наведе речи
о рађању и множењу (погл. Пост. 1,18), ја му се
чудим јер не разликује времена закона. Други је
брак само лек од блуда, и није да се појача
неуздржаност. Ако ли се неуздуже, нека се жене
(погл. 1. Кор. 7. 9), али не да се жене тако да
поступају против закона. А они који се ни на
природу не осврћу, и који заслепише своју душу
страшћу безакоња, нека поразмисле о томе који
су називи сродства још од најстаријих времена.

ѡкрыти ерамоты ѡхъ, заключаютъ въ себѣ и сѣи бѣды родствѣ. Нѣко дла мѡжа что мѡжетъ быти ближже собственыя жены, нлн паче своѣа ѣмѡ плѡти; нѣко онн оубже не едѣтъ двѣ, но плѡтъ ѣдина. Такимы образомъ, по рѣдствомъ жены, естѣра ѣа переходитъ въ родствѡ мѡжа. Нѣко кѡкъ не мѡжетъ онъ взѡти мѡтеръ жены своѣа, ниже дщѣрѣ ѣа, по(с. тмѣ)томѡ что не мѡжетъ взѡти своѡ мѡтеръ, ниже дщѣрѣ ѣа: тѡкожде не мѡжетъ взѡти естѣрѡ жены своѣа, потмомѡ что не мѡжетъ взѡти естѣрѡ своѡ. Н ѡбрѡтнмъ, не позволительно н жениѣ ожнѣтельствовати съ родннками мѡжа: потмомѡ что правѣа родствѣа ѡбщн дла ѡвоухъ. Иѣ же всѡкомѡ, прогѡщемѡ совѣта ѡ бракъѣ, свѣдѣтельствѡю, гѡкъ преходитъ образъ мѡра сего, н времѣа прекращѣно ѣсть, да н нмѡщнн жѣны, гѡкоже не нмѡщнн бѣдѡтъ. Иѣце же ктѡ предѣлѡитъ мнѣ въ возрѣженіе ѡное нзреченіе, рѡстнтелѣа н мнѡжнтелѣа: что ѣа погмѣюиѣ не разнѡцѡемѡ времѣнъ законоположеніѣа. Вторыи бракъ ѣсть брачество прѡтивѡ бѣдѣа, ѡ не напѡстѣтѣе сластолюбію. Речѣно: иѣце лн не оудержѡтѣа, да полагѡютъ. Но н полагѡа, да не беззакѡннѡютъ. Иѣ тѣѣ, котѡрыѣ ѡсквернѡа дѡшѡ стѣрѣтнѡ безчѣстнѡ, не взнрѡютъ н на ѣстѣствѡ, нздрѣвѣе разнѡнѣшее нменовѡннѡа родствѣа, какнмы нменемъ родствѣа назѡвѡтъ рѡжденныхъ ѡ такихъ двѡхъ ѡпрѡжѣствъ; брачѣамн лн роднѡмн, нлн двѡроднѡмн; нѣко, по прнчннѣ смѣшеніѡа, нмъ прнлнчѣствовати бѣдѣтъ н что н дрѡгѡе наименовѡннѣ. Не дѣлѡй, челѡвѣче, чѣткн дѣтѣн мѡчнхою ѡхъ, н тѡ, котѡрѡа влѣстѡ оумѣршнѡа мѡтерн должнѡа лнкатн ѡхъ не кошѡрѡжѡнн недѡтолнмою рѣвностнѡ. Нѣко ѣдина рѣвность мѡчнхъ н за грѡбъ прѡстнрѡетъ нѣнавнсть: нлн паче, дрѡгѣе бѣвшнѣе врагѡмн, прнмнрѡютѣа съ оумѣршнмн, ѡ мѡчнхн ѡ смѣртн лнчннѡютъ нѣнавнсть. Глѡвноѣ же нзъ вышѣречѣннаго ѣсть слѣдѡющее: иѣце ктѡ желѡетъ брака по законѡ, что ѣмѡ ѡберѣтѣа всѡа вселѣннаѡа: иѣце же желѡннѣ ѣгѡ оуправлѡетѣа стѣрѣтнѡ, тѣмъ паче да вопре(с. смѣ)тнѣтѣа ѣмѡ бракъ, да надѡнѣтѣа соудѡзъ евоѡ содержѡтн въ свѡтѡстн, ѡ не въ стѣрѣтн пѡхѡтн. Пѡлѣе глагѡлатн стѣрѣмѡцагоѡа менѡа оудѣржнѡетъ мѣра поелѡннѡа. Желѡю, чтобы нлн оубѣщѡннѣ моѡ ѡказѡлось нльнѣншнмъ стѣрѣтн, нлн чтобы беззакѡннѣ еѣ не пожелѡлось въ нѡшей ѡблѡстн, но ѡстѡвѡлось въ тѣхъ мѣстѡхъ, въ котѡрыхъ дерзнѡлн на ѡное.

Јер, по каковом ће сродству назвати оне који се роде из таквог брака? Хоће ли их назвати браћом или сестрићима? А може ли им се услед тог мешања прилагодити и једно и друго? Зато, човече, немој да од тетке чиниш маћеху деци, нити ону која би их требала неговати уместо мајке раздраживати ревноивошћу. јер само мржња маћехе у стању је да злобу распросте и после смрти; помириће се са покојним и они који су непријатељи били, а маћехе почињу своју мржњу после смрти. Општи закључак из свега што је речено јесте: да онај који тежи к браку по закону, таквоме је отворена читава васељена; а коме је чежња страшћу заведена, нека зато још више буде спречен, да би се научио да свој сасуд у светости и чистоти задржи, а не у страстима и насладама (погл. 1. Сол. 4, 4). Желео бих да о овоме више говорим али ме спречава дужина посланице. Желим да ова моја порука помогне свима у савладавању страсти, или барем да се ово недело код нас не одомаћи, те нека до свога потпуног ишчезнућа остане само на оним просторима где је, на жалост, и настало.

ТОГѠ ЖЕ
посланиѣ къ григорию превѣтерѣ.

ПРАВИЛО ѿн.

Прочелъ ѿ твое писаніе со великимъ долготерпѣніемъ, и оудивилъ, какъ ты, когда могъ бы краткъ и легкъ оправдатися предо мною дѣломъ, рѣшилъ пребывати въ томъ, въ чемъ ѡбвѣннъ, и похвалешься многоглаголемъ ищелити нещелимо. Не мы первыи, ѿ григоріи, и не одни мы законоположили, да не живѣтъ жены и мѡжн кѡпнв. Прочти правило, и зложенное еѣмъ отциамъ нашимъ на никейскомъ соборѣ, гдѣ запрещаютъ имѣти сожителствоующихъ въ домѣ женъ. Небраіе въ томъ имѣтъ свое достоинство, чтобы не имѣти ѡраченіа съ женскимъ поломъ. Такими образомъ, аще кто, представляя себя дѣвственникомъ по имени, дѣломъ тождѣ творитъ, что и живѣще съ женами, тотъ имѣетъ ѡ себе, гдѣ домогетъ достоинства дѣвства въ имени, но безобраіа младостраіа не ѡстанитъ. Темъ паче подобаю тебе исполнити мое требованіе, что ты, какъ говоришь, свободенъ ѡ велика члѣныи страти. Не ѿ не полагаю, чтобы еминдеатилѣтній жилъ съ женою стратичнымъ образомъ: и не такъ какъ бы за глѣншесел беззаконное дѣло ѡпредѣлилъ ѿ то, что ѡпре(с. тѣн)дѣлалъ, но по томъ, что

**ПОСЛАНИЦА (СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ВЕЛИКОГ)
ГРИГОРИЈУ ПРЕЗВИТЕРУ**

89. правило:

Прочитао сам твоје писмо у великомъ стрпленіи, и чудно сам се како си могао тако лако и кратко одговорити самимъ деломъ збогъ кога си окривленъ и у коме желиш да останеш, а сада тражиш да се исцели оно што се не може исцелити. Григорије, ми нисмо ни први, ни једини који смо установили да жене не смеју живети заједно са мушкарцима. Прочитај правило које су изложили Оци сабрани у Никеји, које изричито забрањује држање доведенихъ жена. Достојанство безбрачности се и састоји у томе да се живи одвојено од жена; а који речју говоре да се то не чини, а у пракси чине супротно, очевидно је да такви желе само да по имену заслуже достојанство девствености, док истовремено не желе да се ослободе те срамотне насладе. И тимъ више је требало да ти удоволиш нашемъ захтеву, што сам кажеш, да си слободан од сваке телесне страсти. Ја и не мислимъ да онај коме је седамдесет година, да такавъ може са женомъ живети у страстима, нити смо ми као за извршено дело наредили оно шта смо наредили; него, пошто смо од апостола научили да брату не треба стављати спотицање или саблазан (погл. Рим. 14, 13), а знамо да неке ствари које су кодъ једнихъ најчистије, за друге бивају поводъ греху, то смо и наредили, следујући установама светихъ Отаца, да се раздвојиш од поменутихъ жена. Збогъ чега окривљујеш хорепископа и напомињеш стара непријатељства? Збогъ чега се жалиш и на нас, као да лако слушамо све то шта се дешава, а не жалиш

наѣчѣна ѿ апостола не полагаѣти претыканиа братѣ
или соблѣзна. Знаемъ же, ꙗко нѣкоторыхъ
дѣйствѣа чинѣа, да дрѣгнѣхъ быбѣютъ пободоми
ко грѣхѣ. Сего ради, ебѣдѣа оустановленію свѣтлыхъ
отѣцъ, мы повелѣа тебѣ ѿлучитиѣа ѿ оныа
жены. Почто же ѿбвнѣаешь хѡрепископа, и
оупомнѣаешь ѿ давней брѣждѣ; Почто и на менѣ
жалѣешна, кѣкъ и мѣнюцаго ѡбѣрѣтѣа елѣхъ да
принѣтѣа клеветѣа, а не на самаго себѣа, не
соглашающагоѣа ѡтѣвнѣти ѡбѣрѣніе съ жѣнѣнною;
И тѣкъ оудѣаи сѣ и зѣ дома своего, и ѡпредѣаи въ
монастырь, да бѣдетъ она съ дѣблѣми: а ты и мѣи
елѣжнѣтелеи мѣжекагѡ пола, да не хѣлѣаеа бѣаи
и ма бѣѣе. Докѡлѣ же сѣе тѣборишь, тыиѣаи
ѡправданіи, котѡрыа ты и зѣагѣаешь въ пѣсѣѣ, не
принебѣтѣа тебѣ ни едѣныа пользы: но оумрѣаешь
запрѣченныи въ свѣщеннослѣженіи, и дашь гѣдѣ
ѡбѣтѣа за своѣе запрѣченіе. Ице же, не испрѣвѣаешь
себѣа, дерзѣаешь конѣтѣа свѣщеннодѣйствѣа: то
бѣдѣаешь и на дѣма предѣ всѣѣмъ народомъ, и прѣѣмѣающѣе
тебѣа бѣдѣтѣа ѡлучены ѿ всеѣа цѣркѣи.

се на себе што ниси у стању да оставиш своју
навику? Зато, отерај ту жену из свог дома, и
одведи је у манастир, нека тамо буде са
девственицама; а теби нека мушкарци буду као
слуге, да се због вас не би хулило име Божије
(погл. Рим. 2, 24). И док ово не учиниш, неће ти
ништа помоћи ни десет хиљада ствари које ти
можеш навести у писмима, него ћеш скончати као
нерадик, и одговараћеш пред Господом за свој
нерад. А ако се не поправиш, и усудиш се да
обављаш богослужења, бићеш анатемисан за сав
народ, тако да ће и они који те приме, због тога
бити изопштени из Цркве.

ТОГѠ ЖЕ

КЪ ХОРЕПИСКОПАМЪ КАНОНІЧЕСКОЕ ПОСЛАНИЕ.

ПРАВИЛО п.д.

Весьма болѣзнью, ѿкъ прѣвнла Ѡтѣчскѣа ѡстѣлены, и всѣааа стрѣготъ и згнанѣ и зѣ цркви. И боуеа, чтобы дѣла цркѣбныа не пришлѣ въ совершенное замѣшательство, когда ие равнодѣше мѣа по мѣа дѣае и дтѣ бѣдетъ своѣмъ пѣтемъ. По Ѡбычаю, и здрѣеае бо дворишешемъа въ цркѣахъ бжтнхъ, сдѣжнтелѣ цркѣн прѣемлемы бѣа по испытаннѣо со всѣакоу стрѣготѣю, и всѣе победѣнне ихъ прилѣжнѣо и зельдыблемо бѣа: не слорѣчнвы аи Ѡнн, не пѣанцы аи, не икѣонны аи къ иѣрамъ, наставлѣютъ аи ѣностъ своѣа, да возмѣдѣтъ совершлѣннѣ свѣтѣннѣо, безъ коаеа никтѣо не ѡзрнтъ гдѣа; И ие испѣтывааа преевѣтеры и дѣаконы съ ннѣмъ жнѣдѣе, доноиаа ѡ томъа хѣрепископамъ, а иѣн принаѣа Ѡтзыѣа ѡ свѣдѣтельствѣоуцнхъ по истннѣе и прѣдстѣвнѣа епѣскопѣа, такнѣмъ Ѡбразомъ причнелѣаа сдѣжнтелѣа къ свѣцѣнномъ чннѣа. И нынѣе бѣа, во пѣрѣвѣахъ наѣа ѡбѣргшн, и не вѣхотѣѣа дѣае и зѣѣцѣаѣннѣа наѣа, вѣо влѣаѣтъ заклѣаѣннѣа въ сѣмнхъ себѣе. Потѣомъ, вознердѣѣа ѡ сѣмъа дѣаѣе, преевѣтерѣамъ и дѣаконамъ позѣблнн, когѣо (с. тѣн) вѣхотѣаѣтъ, безъ испытаннѣа жнѣзнн ихъ, но по прнстрѣаѣтѣю прнѣходѣаѣемъ илн ѡ родѣѣа, илн ѡ инаѣа нѣкоаѣа содрѣжѣѣа, недѣстѣннѣахъ вѣоднѣтн въ цѣрѣкоѣѣ. Ѣ сѣгѣо мнѣоу сдѣжнтелѣѣ цркѣн чнслнѣаа въ кѣаждѣомъ сѣлѣе, но нѣѣтъ ннкогѣо дѣстѣннѣагѣо сдѣжнѣа Ѡлтарѣо: кѣаъа въ сѣмн свѣдѣтельствѣѣѣе, не нахѣдѣа лѣдѣѣ прн и зѣбѣаѣахъ.

КАНОНСКА ПОСЛАНИЦА (СВТОГ ВАСИЛИЈА ВЕЛИКОГ) ХОРЕПИСКОПИМА

90. правило:

Веома ме жалости чињеница да су запостављена правила Отаца и што је у многоме заборављена строгост у Цркви. Плашим се да ће, мало по мало, ако се настави са таквим немаром, да ће доћи до велике пометње у црквеним пословима. Служитељи Цркве, по древном обичају који се установио, примани су тек након најмарљивијег испитивања. Њихово владање се посматрало до у најситније детаље, и гледало се на то да нису пијанице, оговарачи, да нису склони кавгама, да ли васпитавају своје млађе да би и сами били кадри да управљају светињом, без чега нико неће видети Господа (погл. Јевр. .12, 14). И ово су испитивали свештеници и ђакони, те би о томе извештавали хорепископе који би, саслушавши мишљења поузданих сведока, и пошто би о томе обавестили епископа, тек тада дотичног приборјавали у клир. Сад је дошло до тога да сте ви пре свега искључили нас, те нас ни не извештавате, него сте сву власт присвојили себи; затим, занемаривши у највећој мери ово дело, допустили сте свештеницима и ђаконима да кога они желе, и без подробног упознавања са животом појединаца, него по пристрастности или из неких родбинских веза или пријатељства, уведе у Цркву, а заправо су потпуно недостојни. И због тога се много црквенослужитеља данас налази у селима, а ни један није достојан службе олтару, као што и сами кажете. Пошто је све ово тако далеко отишло да се скоро и не може зауставити, нарочито сада када многи који се плаше рата улазе међу црквенослужитеље, преузео сам из неопходности, да успоставим правила Отаца, и напишем вам да ми доставите попис црквенослужитеља у сваком селу, те да ми

По елику дело еи пришло кононецу въ сиротание
ненецкѣ мое, особенно нынѣ, когда весьма многіе
изъ стѣхъ быти взлѣтѣли въ конны, ѡпредѣляюще
въ служеніе цркви: то я по невеходимости
ѡбратилася къ возобновленію отеческихъ правилъ: и
пншѣ къ вамъ, чтобы вы приели мнѣ спсѣокъ
црковныхъ служителей каждаго ела, съ показаніемъ,
къ вамъ что ѡпредѣленъ, и каково житіе егѡ.
Имѣйте же и вы оу себя таковои же спсѣокъ, дабы
можно было съ находцимися оу менѣ записани
снчати вашн, и дабы никомѣ не было возможно
вписывати самаѡ себя, когда бохощетъ. Такими
образомъ, яце которые приняты прекутерми,
пѡсле перваго лѣта индиктиѡна, да избѣргнѣтъ въ
членѡ мрѣннхъ. Да пронзведѣтъ же вамъ внобѣ
испытаніе ихъ, и яце етъ достойны, да пріймѣтъ
по вѣшемѣ рѣшенію: ѡчистите црковь, оудала ѡ
ѣлѣ служеніа недостѡйныхъ. И впрѣдѣ достѡйныхъ
испытѣйте и прннмайте, но не члените въ клирѣ,
прежде нежелн представите мнѣ. Иначе же вѣдайте,
якѡ принятый въ церковнослуженіе безъ моего
разрѣшеніа, едетъ мрѣнниомъ.

точно назначите кога је ко довео, и какав је живот
свакога од њих понаособ. А имајте и ви уз себе тај
списак да би се они могли упоредити. На тај начин,
када се установе све чињенице, нека свештеници
који су се некако увукли у клир, буду враћени
међу лаике; а ви ћете исте подвргнути новом
испитивању и васпитавању, те ако се покаже да су
заиста достојни, нека се онда, по вашој одлуци, и
приме. То је једини начин да се Црква очисти од
конкретне нечистоте која се наталожила у њој. А у
будуће, испитујте ко је достојан, и само такве
примајте. Али, не уводите их у клир док нама не
јавите, јер знајте да ће опет постати лаик онај који
буде примљен на службу без нашег знања.

ТОГÓ ЖЕ
КЪ ПОДЧИНЕННЫМЪ СМЪ ЕПІСКОПМЪ.

ПРЯВНЛО ѿ.

Нелѣпостъ дѣла, ѿ коемъ пшшѣ, содѣлавшииъ
вообщѣ предметомъ подозрѣній и молбѣ, исполнила
печалію мою дѣшѣ: впрочемиъ оно мнѣ представилоъ
невероятнымъ. И такъ еѣ писаніе ѿбѣ онома,
повинный да прїиметъ, ѣкѡ вразуметъ, неповинный
ѣкѡ предостереженіе, а равнодушный къ добру и злу,
что въ вѣзѣ ѡбратити ѣ не желамъ бы, ѣкѡ
свидѣтельство протнѣз негѡ. Что же ѣсть, ѡ чѣмъ
глаголю; Сказуютъ нѣкіе, ѣкѡ нѣкоторые изъ вѣзѣ
ѡ рѣкоплагемыхъ имъ берѣтъ дѣньги, и
прикрывають что именемъ благочестіа, что ѣще
хуже. Но ѣще ктѡ дѣлетъ зло, подъ прикрѣтѣмъ
добра, таковыиъ достоннъ сѣбѣ блгѡ наказаніа: и за
то, ѣкѡ творитъ недѡброе, и за то, ѣкѡ
ѡпотреблетъ доброе, да такъ речемъ,
спомнѣшикомъ себѣ къ совершенію грѣха. ѣще такъ
ѣсть еѣ: да не бѣдетъ ѡнынѣ, но да исправитсѣ. Но
вземлющемъ сребро не вѣходимъ должно реци то,
что речено апѡстолемъ хотѣвшемъ дати оное, да
кѡпитъ преподааніе стѣгѡ дѣхѣ: сребро твоѡ съ твоѡю
да бѣдетъ въ погнѣбель. Но мѣнѣе грѣ(с. тѣбѣ)шнѣтъ
хотѣщій, по неразумію, кѡпити даръ бжїи, нежелн
продащій сѣго, потѡмъ что еѣ ѣсть продажа: и ѣще
полученное тѣне продашь, какъ бы проданныи
сѣтанѣ, то ѡнметсѣ ѡ тѣбѣ дарованіе. Но тѣ
корѣметво вѡдншъ въ дѣхѡвныа дѣла и въ
црѣковь, въ котѡрой намъ вѣрѣно тѣло и крѡвь
хрїтѡва. Не подѡлетъ имъ такъ вывѣти. Въ чѣмъ
же истонѣтъ ѡхнщреніе, казѣю. Мнѣтъ, ѣкѡ не
сгрѣшають, когда берѣтъ не при рѣкоположеніи, а
пѡмѣ: вѣдѣти же, когда бы то ни было, ѣсть
вѣдѣти. И такъ молѡ, ѡтѣвѣте сѣи дохѡдъ, илн пѣче
сѣи вхѡдъ въ геѣнѣ, и не дѣлайте себѣ недостѡнныи

ПОСЛАНИЦА (СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ВЕЛИКОГ)
НЪМУ ПОТЧИНЕНИМ ЕПИСКОПИМА

91. правило:

Гнусность ствари о којѡ вам пишем, а којѡ је
постала предметъ подозрѣна, испунила је боломъ
моју душу и чини ми се потпуно невероватномъ.
Шта, дакле, да кажемъ о томѣ? Казују ми да неки
међу вама узимају новацъ од онихъ које
рукополагете, и да се (што је још горе), ово назива
именомъ благочестивости. Јер који зло чини под
изговоромъ добра, достојанъ је двоструке осуде; и
зато, који чини оно шта није добро, и стога опет
што се служи добромъ, тако да кажемъ, као некимъ
помоћникомъ у чињењу зла. Па ако то тако стоји,
нека такво шта не бива у будуће, него нека се
поправи јер треба за овакав случај рећи ономъ који
узима новацъ, исто оно што је рекао и апѡстолъ када
је онај хтео да новцемъ купи Духа Светога: „Новци
твоји съ тобомъ да буду на погнѣбаю" (Дѣла ап. 8, 20);
при чему мање грѣши онај који по незнању хоће
да купи, него онај који продаје даръ Божїи, јер ту
бива продаја, и шта си ти на даръ добио, ако то
продаш, бићеш лишенъ благодати, као предатъ
ђаволу пошто уводишъ препродају у духовнимъ
словима и.у Цркви у којѡ намъ је Тѣло и Крвъ
Христова поверена. А тога, за шта самъ чуо да се
догађа, једноставно не сме да буде. У чему се
састоји ова вѣстина? Они мисле да не грѣше зато
што не узимају у време рукоположења, него
касније; међутимъ, узимати било када, увекъ се зове
узимати. Позивамъ васъ да се клоните овакихъ
поступака, и да не прѣте руке своје овакимъ
нечистоћама јер тимѣ постајете недостѡјни за
обављање светихъ тајни. Опростите ми што у
почетку, као неуверенъ, а сада потпуно уверенъ,
претимъ. И који после ове моје посланицѣ опет
исто чини, нека одмахъ буде уклоњенъ съ службе
олтару, и нека тражи где се то може купити даръ
Божїи или се може продавати, јер ми таквогъ
обичаја немамо, а нема га ни Црква (погл. 1. Кор.
11, 16). Додаћу још и ово: све то бива ради
сребролюбља, а оно је, како знате, корѣнъ свакога
зла (погл. 1. Тим. 6,10), а зове се и
идолопоклонство (погл. Кол. 3, 5). Немојте, дакле,
збогъ мало сребра прѣтпостављати Христу идоле,

совершати бѣщениныя таинства, ѿквернѣла рѣки
своѣ таковыми лихоманіями. Прочтите же мнѣ,
ѣкѡ перѣѣ ѣки не бѣрѣвѣ, потѡмъ же, ѣки
повѣрѣвѣ, оугрожаю. Аще кто поелѣ егѡ моегѡ
поимѣна что лѣо таковоѣ содѣлаетъ: да ѡстѣпнѣтъ
ѡ здѣшнихъ олтарей, и пѣтъ ѣцетъ, гдѣ бы мѡгъ
ѡнъ покѣпѣти и продаѣти дѣръ бѣжѣи. Нѣо мы и
цѣркѣи бѣжѣи таковогѡ ѡбѣчаа не имѣемъ. Единоѣ
же приковѡдѣнѣвъ прѣстѣнѣ. Сѣѣ бѣбѣетъ и зѣ
сребролюбѣа: сребролюбѣѣ же сѣтъ корѣнь бѣѣхъ сѡлѣ,
и нарицѣетѣа идѡлобѣженіемъ. И такъ не
предпочтѣйте идѡлѡвѣхъ хрѣтѣ за мѣлоѣ сребро, ни же
пѣки идѣѣ подражѣйте, за лѣхоманіѣ вторичнѡ
предѣлаа единожды распѣтаго за насъ: нѣо и еѣла и
рѣки взѣмлющихъ таковыѣ плоды, нарекоѣтѣа
ѣкелдама.

нити постајати као Јуда, издајући зарад
најобичније зараде, по други пут Христа који је
једном распет, јер ће и дела и руке оних који
сабирају такав добитак, бити назване Акелдама.

СВѢТАГО ВАСИЛА

ИЗЪ КЪЗЪ ГЛАВЫ КНИГИ Ѡ СТОМЪ ДХЪ, КЪ БЛАЖЕННОМУ
АМФИЛОХИУ.

ПРѢВНЛО Ѡа.

ИЗЪ СОХРАНЕННЫХЪ ВЪ ЦЕРКВИ ДОГМАТОВЪ И
ПРОПОВѢДАНІЙ, НЕКОТОРЫЯ МЫ ИМѢЕМЪ Ѡ
ПИСМЕННАГО НАСТАВЛЕНІА: А НЕКОТОРЫЯ ПРІАЛН Ѡ
АПОСТОЛЬСКАГО ПРЕДАНІА, ПО ПРЕЕМСТВУ ВЪ ТѢНѢ, И
ЧѢ И ДРУГІА ИМѢЮТЪ СДННЪ И ТЪ ЖЕ СІАДЪ ДЛА
БЛАГОУЧІТІА. И СЕМЪ НЕ КОМПРЕКОСЛОБИТЪ НИКТО, ХОТѢ
МАЛУ СВДѢЩІЙ ВЪ ОУСТАНОВЛЕНІАХЪ ЦЕРКОВНЫХЪ. НѢО
АЩЕ ПРЕПРІИМЕМЪ ѠБЕРГАТИ НЕПИСАННЫЕ ОБЫЧАИ, АКИ
НЕ БЛАГІАЮ ИМѢЮЩІЕ СІАДЪ: ЧТО НЕПРИМѢТНУ ПОВРЕДИМЪ
СВѢТАГО ВЪ ГЛАВНЫХЪ ПРЕДМѢТАХЪ, ИЛИ ПЛЧЕ
СОКРАТИМЪ ПРОПОВѢДЪ ВЪ СДННОЕ ИМА БЕЗЪ СІАМЪ
БЕЩІИ. НАПРИМѢРЪ, ПРЕЖДЕ ВСЕГѠ ОУПОМАНЪ Ѡ ПЕРВОМЪ
И СІАМОМЪ ОБЩЕМЪ, ЧТОБЫ ОУПОВАЮЩІЕ НА ИМА ГДА
НАШЕГѠ ИСА ХРІТА, ЗНАМЕНАИТЬ ОБРИЗОМЪ КРЕСТА,
КТО ОУЧИЛЪ СЕМЪ ПИСАНІЕМЪ; КЪ ВОСТОКУ ѠБРАЩЕНІА
ВЪ МОЛІТВѢ, КАКОЕ ПИСАНІЕ НАСЪ НАУЧИЛО; СЛОВА
ПРИЗЫВАНІА ПРИ ПРЕЛОЖЕНІИ ХЛѢБА СЪХАРИСТІИ И ЧАШИ
БЛАГОСЛОВЕНІА, КТО ИЗЪ СВАТЫХЪ ѠСТАВІА НАМЪ
ПИСМЕННУ; НѢО МЫ НЕ ДОБОЛѢСТВЕМА ЧѢМН
СЛОВАМИ, Ѡ КОНХЪ ОУПОМАНІА АПОСТОЛА ИЛИ
СВѢТАГО, НО И (с. ТИД) ПРЕЖДЕ И ПОСЛѢ ОНЫХЪ
ПРОЗНОСИМЪ И ДРУГІА, КАКЪ ИМѢЮЩІА БЛАГІАЮ СІАДЪ
ВЪ ТѢНСТВѢ, ПРИНѢВЪ ИХЪ Ѡ НЕПИСАННАГО ОУЧЕНІА.
БЛАГОСЛОВІЕМЪ ТАКОЖДЕ И БОДЪ КРЕЩЕНІА И СЛЕН
ПОМАЗАНІА, СЩЕ ЖЕ И САМАГО КРЕЩЕНІА, ПО КАКОМУ
ПИСАНІЮ; НЕ ПО ПРЕДАНІЮ ЛИ, ОУМАЧЕНІЕМЪ И
ТѢННОМЪ; И ЧТО СЩЕ; САМОМЪ ПОМАЗЫВАНІЮ СЛЕЕМЪ,
КАКОЕ ПИСАННОЕ СЛОВО НАУЧИЛО; ѠКДА И ТРОЕКРАТНОЕ
ПОГРУЖЕНІЕ ЧЕЛОВѢКА; И ПРОЧЕЕ БЫВЮЩЕЕ ПРИ КРЕЩЕНІИ,
ѠРНЦАТНІА САТАНЫ И АГГЕЛОВЪ СГѠ, ИЗЪ КАКОГѠ
ВЗѢЧТО ПИСАНІА; НЕ ИЗЪ СЕГѠ ЛИ НЕОБНАРОДЫВАЕМАГѠ
И НЕЗРЕКАЕМАГѠ ОУЧЕНІА, КОТОРОЕ ОУЧІА НАШН
СОХРАНІИ ВЪ НЕДОСТЪПНОМЪ ЛЮБОПЫТСТВѢ И
БЫВѢДЫВАНІЮ МОЛЧАІИ, БЫВЪ ЗАДѢВЪ НАУЧЕНЫ
МОЛЧАІЕМЪ ѠХРАНѢТИ СВАТЫННУ ТѢНСТВѢ; НѢО КАКОЕ
БЫЛО БЫ ПРИЛІЧІЕ, ПИСАНІЕМЪ ѠГЛАШАТИ ОУЧЕНІЕ Ѡ
ТОМЪ, НА ЧТО НЕПОВѢДЦЕННЫМЪ ВЪ ТѢНСТВО И

ПОСЛАНИЦА (СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ВЕЛИКОГ) БЛАЖЕНОМ АМФИЛОХИЈУ

ИЗ 26 ПОГЛАВЪА КЪНИГЕ О СВЕТОМ ДУХУ

92. правило:

Догмате и проповеди који су сачувани у Цркви, једне имамо кроз писмене поуке, а друге смо примили тајно, кроз апостолско предање које нам је поверено. Чак и они који су најмање искусни по питању црквених установа, ово никада не поричу, јер ако почнемо порицати обичаје који су незаписани, и казујући да они немају велику важност, намерно повређујемо и Јеванђеље у његовим основним предметима, или, једноставније речено, свешћемо Јеванђеље на најобичније писмо. Али, најпре ћу споменути о предмету који је први и најопширнији: оно што се знаком крста знаменују они који своју наду полагају у име Господа нашег Исуса Христа, ко их је томе научио путем Светог Писма? Обраћати се к истоку у време молитве, ко је то научио из Писма? Речи које се проузносе у време вршења свете Литургије, када благосиљамо свете Дарове, ко је од светих написмено оставио? Ми не казујемо само речи које су нам предате од стране апостола, него користимо и друге, знајући да оне имају велику силу за тајну, а примили смо их из науке која није записана. Ми такође благосиљамо и воду за крштење, и уље за помазање, и онога који се крсти, а по којој писаној наредби то чинимо? Зар није то из тајног предања? Желиш ли још речи о овоме? О самом помазивању уљем, из које смо се писане књиге о том научили? Да се онај који се крштава мора погрузити у воду три пута, одакле је то? И све остало шта се чини на крштењу, из које је то књиге? Зар то није из оне необнародоване и тајне науке коју су, скривеном и сачуваном од непотребних истраживања, сачували наши Оци, проникнути живом свешћу да је потребно ћутањем сачувати светињу тајне? А учење о ономе о чему непосвећени не смеју ни нагађати, зар би било паметно публиковати кроз писма? Разлог зашто много тога из предања није написано је да пречесто анализирање догмата не постане многима, услед обичаја, нешто потпуно безначајно; јер, једно је догмат, а друго је проповед. О догматима се ћути, а проповеди се разглашавају. А врсту ћутања сачињава и неразговорност којом се служи Свето Писмо, и која представља тешким за схватање смисао догмата, а све ради користи оних који их истражују. Ми сви, на пример, док се молимо окренути смо ка истоку; а мало нас зна да тиме тражимо древну отаџбину

ТОГѠ ЖЕ

нѣзъ ѿдъ, главы тогѠ же сочинѣнїа.

ПРАВИЛО ЧѢ.

На возраженїе, ѣкѡ ѡ славолюбїи «со дхѡмъ» нѣтъ свидѣтельствъ и нѣтъ писанїа, ѡбѣтствованїемъ: ѣще ни что дрѡго не прїемлетъ безъ писанїа, то пѣтъ не прїемлетъ и сїе: но ѣще весьма многое тѣнственное водворенѡ оу насъ безъ писанїи, то со многими дрѡгими предметами прїимемъ и сїе. Множе, ѣкѡ апѡстольское ѣтъ и сїе, да держимъ неписанныхъ преданїи. Не хвалимъ бы, глаголетъ апѡстолъ, ѣкѡ всѧ моѡ поминте, и ѣкоже предахъ вамъ, преданїа держите. и въ дрѡгомъ мѣстѣ: держите преданїа, ѣже прїахте, илїи словомъ, илїи посланїемъ: едино ѡ сихъ наипаче ѣтъ и сїе, ѡ комъ разсуждаемъ, которое первоначальные оустановителї преданїи преемникамъ, и при продолжающемъ съ теченїемъ времени оупотребленїи онагѡ, долговременнымъ обичаемъ въ цѣрквахъ оукоренїан. И такъ, ѣще мы, кѡкы на сѡдѣ, при недорѣткѣ писанныхъ доказательствъ, представилъ въ пользу нашегѡ дѣла множество свидѣтелей, то не полчимъ (с. тнн) ли ѡ насъ ѡправдывающагѡ приговора; И такъ дѡмаю. Не при двоѡ илїи трїехъ свидѣлахъ стѡнетъ всѧкъ глаголъ. ѣще оукажемъ вамъ и на долговременность, ѣснѡ свидѣтельствующю въ нашѡ пользу: то не ѣвнмъ ли предъ вами правъ глаголющїи, ѣкѡ прѣнїе не можеть оупѣшно быти прочнѡ насъ; Не древнїе догматы, нѣкоторымъ образомъ, вѣдшїютъ благоговѣнїе, представляѡ въ своѡ древности, кѡкы въ нѣкой сѣдинѣ, досточтїмый вѣдъ.

93. правило:

У погледу онога да не постоји сведочанство, нити је написано што о славословљу „са Духом" кажемо да ако не треба примати ни нешто друго шта није записано, онда не треба примати ни ово; али, ако су се многе тајне усвојиле код нас, а нису биле записане, тада и са тим другим, прихватамо и ову. Мислим да је то управо нешто апостолско, тј. да се прихватају ненаписана предања; јер, апостол каже: „Хвалим вас пак, браћо, што све моје памтите, и држите предања као што вам предадох" (1. Кор. 11, 2), и опет: „Тако дакле, браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом" (2. Сол. 2, 15); између којих је на нарочит начин једно и ово, које су ученицима предали они који га у почетку установише, и који у временском трајању, кроз дугогодишњи обичај Цркве, усталише. Иста је ствар као на суду: кад би ми, немајући писмених доказа, привели вама мноштво сведока, зар не би од вас добили оправдање? Мислим да би добили, јер на речима два или три сведока има остати сваки говор (погл. Пон. закони 19, 15). И ако вам јасно покажемо, да ми имамо на нашој страни дуговременост, нећемо ли вам тиме показати да истину казујемо, и да спор не може бити решен против нас? А древни догмати заслужују нарочито уважавање, управо тиме што у свакој древности постоји оно шта треба поштовати.

КАНОНИЧЕСКОЕ ПОСЛАНИЕ СВАТАГО ГРИГОРИА,

КАНОНСКА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ ГРИГОРИЈА,
ЕПИСКОПА НИСКОГ,
(УПУЉЕНА) ЛИТОИЈУ, ЕПИСКОПУ МЕЛИТИНСКОМ

ПРѢВНЛО ѡ.

И ꙗко ѣсть ѡднѡ нꙋ ꙗко принадлежностейъ свѣтѡгъ
праздника, чѣобы мы оуразумѣли законный и
правильный образъ дѣятельности ѡноительны
согрѣшнѣшнхъ, да оубрачѣтѣмъ всѡкѡмъ болѣзнь
дѣшевна, проноходѣмъ ѡ какогѡ либо грѣхѡ. Сѣи
повеиѣтныи праздники сотворѣнѡ, по
оуижеденномѡ ѡбрацѣнїю годовѡгъ крѣга, въ кажде
лѣто совершѡемыи во всѣмъ мїрѣ, торжествѣтѣмъ
по причїнѣ воскресенїѡ пѡшагѡ. Но падѣнїе ѣсть
грѣхъ, ѡ воскресенїе ѣсть востанїе ѡ падѣнїѡ
грѣхѡнагѡ. И тѡкъ благоприлично вѣдетъ въ сѣи
дѣнѣ не токъмъ приводїти кз бгѡ ѡновѡлемыхъ
возрожденїемъ, чрезъ благодѡтъ кѡпѣли, но и
покаднїемъ и ѡбрацѣнїемъ ѡ мѣртвѣхъ дѣлѡ на
пѣтъ жїзни пѡки вѡзрацѡющїхъ, рѡководїти кз
спѡсѡищемъ оупѡвѡнїю, ѡ которѡгѡ ѡнѡ чрезъ грѣхъ
ѡчѣдены. Не малѡе же дѣло ѣсть словѣсѡ ѡ емъ
оустрѡити, по законѡ правѣнагѡ и испѣтаннагѡ
сѡдѡ, по зѡповѣди прѡрѡка, повѣлѣющїей словѣсѡ
оустрѡити на сѡдѣ, да, по нꙋрѣнїю пнѣлїѡ, не (с.
тѣ) подвижетѣмъ во вѣкѡ, и въ пѡмѡтъ вѣчнѡю
вѣдетъ правѣдникѡ. Ибо кѡкъ въ тѣлѣномъ врачѣвѡнїи
цѣль врачѣвагѡ нѡсѡтѣ ѣсть сѡднѡ, вѡзрацѣнїе
здравїѡ болѣщемъ, ѡ образъ врачѣвѡнїѡ различенъ:
нѡ по различїю недѡгѡвъ кз каждею болѣзнь
прилагѣтѣмъ причїныи оубѡеъ лѣченїѡ: тѡкъ и въ
дѣшевныхъ болѣзнахъ, по мнѡжествѡ и
разнообразїю стравѣнї, невѡходїмымъ дѣлетѣмъ
мнѡгообразное цѣлѣное попечѣнїе, которѡе
сѡѡѣтѣственнѡ недѡгѡ пронзѡднѣтъ врачѣвѡнїе. Но
дѡбѡ разѡмѡтрѣти предѣжѡщїи предметъ съ
нѣкоторѡю правнѡлнѡстїю, распѡложнѡмъ слѡво тѡкъ.
Въ дѣшѣ нѡшей оуемѡтрѣнѡтѣмъ, по первоначѡльномъ
раздѣленїю, трѣи силѡ: силѡ оумѡ, силѡ вѡждѣлѣнїѡ, и
силѡ раздѣренїѡ. Въ сїхъ бѡвѡтѡтъ и пѡдвнги
жнѡвѡннхъ добродѣтельнѡ, и падѣнїѡ
пополнобѣннхъ на слѡ. Пѡемъ хотѡщїи
приложїти причїное врачѣвѡтѡ кз недѡгѡщїей
чѡстн дѣшн, дѡлженъ во пѣрвѡхъ разѡмѡтрѣти, въ
кѡторѡй чѡстн пронзѡшла болѣзнь: потѡмъ кз
страждѡщїей, по причїю, прилагѣти врачѣвѡтѡ тѡкъ,
чѣобы не бѡло, по незнѡнїю врачѣвѡтельнагѡ
оубѡеѡ, подѡвѣлемѡ врачѣвѡтѡ сѡднѡй чѡстн, когдѡ

1. правило:

И ово је једна од принадлежности светог празника
Пасхе: да познамо законити и правилима сходни
начин у поступању са онима који су згрешили,
како би се излечила свака душевна болест, која се
појавила услед неког греха. Пошто је ово велики
празник и који се слави повсуда, и који се према
установљеном кретању годишњег круга, по
читавом свету сваке године слави због васкрсења
Христовог, то ће бити добро да се у овај дан не
само приведу к Богу они који су благодаћу бање
поновно рођења препорођени, него да и они,
који кајањем и поновним обраћањем изноа
устају, остављајући иза себе мртва дела (погл.
Јевр. 9, 14) и на стазу живота буду упућени са
животворном надом. Али није лак посао начинити
речи о овоме, и то по закону праведног и
испитаног суда, а по смислу заповести пророка
који каже: „Добар је човек који милује и
позајмљује; устројиће мудро речи своје на суду;
јер се до века неће поколебати. У вечни спомен
биће праведник" (Пс. 111, 5-6). Јер, као што је
један циљ у лечењу тела, тј. Да болесник оздрави,
а много је начина лечења, исто тако, са обзиром
на многоврсну различитост страдања при
болестима душе, неопходно је да постоји и
различита лекарска вештина која се треба
одабрати према свакој врсти обољења. И да би
што боље разумели оно о чему желим казивати,
рећи ћу следеће: три су силе (моћи) које се по
првоначалној подели налазе у нашој души - сила
ума, сила пожуде (жеље) и сила раздражења
(гнева). У њима се садрже и подвизи оних који
живе врлински и преступи оних који су наклоњени
пороцима. Према томе, ко жели да болесном делу
душе пружи потребни лек, најпре мора разабрати
који део њега страда, и тек тада узимати лек
примерен страдању (болести), да се не би
догодило да због незнања лекарске вештине дође
до давања погрешног лека. Рецимо, често се
дешава да болест настаје услед велике грознице,
па како онима који су оболели услед велике
хладноће помаже топлота и оснажује их када се
она њима даје на правилан начин, исто ово, ако се
неразумно употреби, тј. Са онима који имају
грозницу, њихова ће се болест још силније
распламсати... Трострука је, дакле, како смо већ
напоменули подела својстава које чине кретање
душе - сила ума, жеље и гнева; разумнога дела
добри чин биће, благочестиво расуђивање о Богу,
умеће разликовања добра и зла, разговетно и
непомућено суђење о природи предложених
предмета, затим о томе шта се налази у њима, шта
се од тога може прихватити, а од чега се треба
гнушати; и с друге стране, потпуно ће се разабрати
шта је у томе делу зло, није ли нечашће у погледу
божанског, није ли неразборитост у погледу онога
што је заиста добро, не показује ли се најпре
суђење изврнуто и лажно и у погледу саме врсте
предмета, тако да се од мрака прави светлост, а

болѣзнь нахѣднѣа въ дръгѣи: подобно, кѣкъ дѣйствительнѣ виднѣи многнхъ врачѣи, которыи не оузнавъ началнѣ болѣзньющѣи чѣсти тѣла, врачевствѣи своии оустанавлиютъ болѣзнь. Чѣстѣи елѣчѣтѣа болѣзнь ѿ избѣгѣа жарѣа: но поеликѣ разстрѣсннѣи ѿ излѣшнѣаго хлѣаа полѣзно тѣлое и согрѣвающе: то ѿе же елѣмое, ѣстѣственнѣи принѣсше такобѣи полъзѣ, несмотрѣтельнѣи оупотребающе для палимыхъ чрезмѣрнѣи жаромъ, содѣлаютъ болѣзнь неизлѣчимѣю. Такии ѡбра(с. тѣл)зомъ, кѣкъ для врачѣи емонѣжнѣишнѣи признѣно познѣиѣ ебѣиства тѣлѣиныхъ началъ, дабы иэ чѣстѣи страждѣицнхъ, ии нестраждѣицнхъ полъчѣа ипращлѣнѣе тѣлѣ, которѣа не въ ѣстѣственномъ состоѣнѣи нахѣднѣа: тѣкъ и мѣи, ѡбращѣаь къ ѡномѣ раздѣлѣнѣи оуемѣтривлѣемѣи въ дѣшѣи силѣ, началомъ и ѡновѣиѣемъ соѡбѣтѣствѣннаго врачѣиѣа стрѣгѣи положнѣи ѡбщѣе созерцѣиѣе. И тѣкъ, по трѣакомѣ, кѣкъ мѣи рекѣи, раздѣлѣнѣи ебѣиствѣиныхъ дѣшѣи дѣиженѣи, на силѣи оула, вожделѣнѣа и раздѣрженѣа, елѣга въ дѣшѣи дѣиствѣа силѣи оула еѣтъ: елѣгочѣтѣиое понѣаѣѣе ѡ еѣѣствѣенномъ, икѣство разлѣнѣа добра и зла, елѣное и неемѣшнѣное еѣженѣе ѡ ебѣиствѣи предметѣи, чѣо иэ еѣицнхъ достѣиѣи избѣрѣнѣа, и чѣо ѡверженѣа и ѡбращѣнѣа. По прочнѣѣположенѣиу безъ сомнѣнѣа оуемѣтрнѣа тѣакожде и елѣе ипращлѣнѣе елѣе епѣсѣиности дѣшнѣи, когда въ неѣи ѡноиѣтельнѣи къ вѣцѣамъ еѣѣствѣеннѣи еѣдетъ нечѣстѣиѣе, ѡноиѣтельнѣи къ иѣстиннѣиу добромѣи нераздѣлѣиѣиѣе, превѣрѣиѣное и лѣжнѣое понѣаѣѣе ѡ ѣстѣствѣи вѣцѣи, елѣкъ почнѣаѣи еѣѣтѣи тѣломѣи, а тѣмѣи еѣѣтомъ, кѣкъ глаголетъ писѣиѣе. Добродѣѣтельнѣе ипращлѣнѣе силѣи вожделѣнѣа еѣтъ оуѣстрѣмлѣнѣе желѣнѣа къ еѣѣствѣеннѣи вожделѣннѣомѣи и иѣстиннѣиу прекрѣиномѣи, и елѣа силѣи и елѣположенѣа елѣбѣи, кѣкѣа тѣокомъ въ насъ еѣтъ, занѣаѣѣе оуѣѣреннѣостѣиу, елѣкъ нѣѣтѣи ниѣегѣи ииѣаго по ѣстѣствѣи елѣомѣи вожделѣннѣаго, кромѣи добродѣѣтели, и ѣстѣствѣа добродѣѣтель иѣточѣиѣиѣаго. Оуѣклонѣнѣе же и грѣхѣиое дѣиженѣе елѣе епѣсѣиности елѣѣлетъ, когда кѣо вожделѣнѣе ѡбращѣиѣтѣи къ мечѣаѣѣтельнѣомѣи тѣелѣѣиѣи, ии къ цѣѣѣѣѣиѣи крѣсѣѣи тѣлѣиной. Ѣиѣаа проиѣхѣ(с. тѣл)днѣи елѣерѣиѣѣѣе, елѣболѣѣѣе, елѣстѣиѣѣѣе и елѣѣиѣи подобнѣе порѣки, которыи иѣѣѣѣѣтѣи началомъ еѣи рѣдѣи зла. Наконѣѣцъ доброе дѣиствѣе силѣи раздѣрженѣа еѣтъ, неѣѣѣѣѣѣе зла.

од светлости мрак, како нам о томе и казује Писмо (погл. Ис. 5, 20). Од другоо дела, тѣ. жеље, добар чин бива када се своја жеља управља к ономе шта је достојно да се жели, и шта је у самој ствари добро; и када се сва сила љубави и сва наклоност која је у нама обрати на то да добијемо уверење да се ништа друго по својој природи не може желети него само врлина и природа која врлину рађа. Преступ овог дела и преступ ће бити када неко пожели празну и пролазну славу, или се поведе за спољашњом лепотом тела, а из таквих ствари настају среброљубље, славољубље, сластољубље и све шта је томе слично и шта потиче од те врсте зла. Гневљивоо дела добри је део мржња према злу, борба против страсти и када се душа у толикој мери оснажи да се може учврстити и да се не плаши онога који се многима чини као страшан, него да се до крви бори са грехом, да презире претње смрти и тешке муке, када се мора одвојити од најпријатнијих предмета, једном речју - да буде изнад свега онога чиме се многи, због навике или предубеђења, страсно заносе и да се свагда само за веру и врлину бори. Противни поступци против овога дела душе свима су видљиви: завист, мржња, срѣба, псовање, уроте, жеља за свађом и осветом, злопамћење и неретко убиство јер када непоучен ум не може наћи начин којим ће користити оружје он оштрицу тог оружја окреће на себе, и то оружје које му је дато од Бога, постаје смртоносно за човека који га употребљава на погрешан начин.

брании противѸ страстѣи, и ѡкрѣплѣніе души въ мѡжеетвѣ, дабы подвижащійся за вѣрѸ и добродѣтель не ѡстрѣшилъся кѡждѡцѡгѡ страшнымъ для многихъ, но подвижалъ противѸ грѣхѡ до крѡве, презирѡя ѡгрѡзѸ смѣртїю, тѡжкѡ мѡки и раздѣчїе ѿ того, что ѣсть прїѡтнѣншаго, и слѡбомъ, быѡ въше всегѡ, что многихъ держитъ въ плѣнѸ смѣтѣи, по прнвычкѣ и предѣбѣждѣнію. Превратнымъ же движѣнїа сеѡ силы вѣмъ ѡбны сѡтъ: зѡбнѣтъ, нѣнбнѣтъ, враждѡ, слѡслѡбїе, содмышлѣнїа, свѡрнѡе и мѣтнѣтельное раположѣнїе, на дѡлгое брѣма прѡстнрѡищѡа памѡтѡслѡбїе, и многихъ доводѡщѡа до ѡбїйства и крѡбпрѡлнѣтїа. Нѡ неувѣченныи пѡмыслъ, не ѡбрѣтѡа, кѡкѡ съ пользою ѡпотребѣтн ѡрѡжїе, ѡбращѡетъ противѸ самагѡ себѡ ѡстрїе желѣза, и ѡрѡжїе, дѡнное нѡмъ ѿ бѡга на защнѣнїе, дѣлѡетъ слѡзпотреблѡищѡемѸ ѡное погнѣбнымъ.

ПРѢВНЛО ѡ.

И тѡкѡ, по раздѣлѣнїю грѣхѡвъ въшѣрѣченнымъ ѡбразомъ, грѣхѡ, касѡищїеся мѡсленнымъ спѡсѡбнѡстн дшн, прнзнаны ѿ ѡтцѣвъ тагѡчѡшннн и трѣбѡищнн бѡльшагѡ, прѡдолжнѣтельнѣншагѡ и стрѡжайшагѡ поклѡнїа. На прнмѣрѡ, ѡце кѡто ѡрѣкѡа вѣры ко хрїстѡ, и ѡбнѡа прѡдѡбшнмъ себѡ нѡн ѡдѣнѣтѸ, нѡн ѡдѡлоклѡнѣтѸ, нѡн мннхѣнѣтѸ, нѡн ннѡмѸ подѡбномѸ внѡдѸ нечѣртїа: тѡковнн, ѡце прѡзвѡблнш ѡстрѣмнѡа на сѣе слѡ, но потѡмъ раклѡлѡа, вѣе брѣма жнзнн своѡа дѡлженъ нмѣтн брѣменѡмъ поклѡнїа. Нѡ тѡковнн не ѡдѡстѡнѡетъ ннкогѡа, во брѣма (с. тѡгѡ) совершѣнїа тѡннственнымъ молнѣбѡ, кѡпнш съ нарѡдомъ поклѡнѣтнѡа бѡгѸ, но наѡднѣтѣ да молнѣтѡа, ѡ ѿ прнѡбѣнїа свѡтѡхъ тѡннз совершѣннш да бѡдетъ ѡдѣченъ. Но въ чѡсѡ нѣхѡда своѡгѡ ѿ себѡ жнзнн, да ѡдѡстѡнѣтѡа прнчѡстїа свѡтѡхъ тѡннз. Нѡце же, пѡче чѡанїа, слѡчнѣтѡа ѣмѸ ѡртѡтнѡа въ жнвѡхъ: что пѡкн да жнвѣтѡа въ тѡмъ же ѡдѡждѣнїн, не спѡдѡблѡа свѡтѡхъ тѡннз до нѣхѡда своѡгѡ. Нѡ тѣ, кѡтѡрыѡ мѡклѡнн и жѣртѡкннн нѣтѡзѡнїамн бннѡждѣны, подѡвергѡютѡа ѣпнѣтнн на ѡпрѡдѣлѣнное брѣма. Нѡ сѡбнѡ ѡтцѡ тѡковѡе чѡлѡвѣколѡбїе ѡказѡнн нмъ потѡмѸ, что не дѡшла нѣхъ подѡбѣрѡа пѡдѣнїю, но нѣмѡщѡ тѣлѣенѡа не мѡглѡ прѡтнѡстѡлѣтн мѡчѣнїамъ. ПосѡмѸ за насѡлѣственнѡе и мѡчѣнїемъ бннѡждѣннѡе ѡртѡплѣнїе,

2. правило:

Пошто је, дакле, на споменути начин начињена подела, сви они греси који се тичу разумног дела душе, просуђени су од Отаца као најтежи, и који су заслужни највећег, најдужег и најстрожијег покајања. Тако, онај који се одрекао вере у Христа, или се дознало да се одметнуо к Јудејима или идолопоклоницима, или манихејима или у било коју другу врсту бешчашћа, ако се својевољно предао том злу, а касније себе осудио, такав нека се каје сво време живота; нити га икада треба удостојавати, када се врши тајанствена молитва, да се заједно са народом клања Богу, него нека се такав сам моли, а од причешћа светим Тајнама нека буде потпуно удаљен, и тек на самрти нека буде удостојен светиње. Ако се догоди па након тога остане жив, нека и даље остане под истом осудом. А који су мучењем и након тешких казни били принуђени да се одрекну Христа, нека буду подвргнути епитимији на одређено време по човекољубљу, које су одредили свети Оци, желећи указати и на то да у таквим ситуацијама није душа била та која није могла издржати мучења, и ради чега, према мери која је установљена за оне који су блудочинили, да им то буде време епитимије.

3. правило:

по ѡбращеніи, мѣра съпѣтій ѡпредѣлаетсѧ, по прилчѣнїю согрѣшнѣшихъ люботѣлнѣмъ.

ПРѢВНЛО ҃.

Тѣ же, котѡрыѣ прихѡдѧтъ къ чародѣламъ, или прорицателамъ, или къ ѡбѣщающимъ чрезъ дѣмонѡвъ оучинити нѣкое ѡчищеніе или ѡбращеніе бредѧ, подробнѡ да вопрошѧтъ и да испытѡтъсѧ: ѡставѧсь ли въ вѣрѣ во хрѣта, нѣкою нѡждою оублечены ѡни къ таковоу грѣхѣ по направленію дѣнноу имъ какимъ либо нещастіемъ, или неинѡнымъ лишѣніемъ, или совѣмъ презрѣвъ исповѣданіе, ѡ насъ имъ вѣренное, приѣгн къ побѣи дѣмонѡвъ. Нбо ѡце оучинилъ ѡеъ съ ѡверженіемъ вѣры, и съ тѣмъ, чтобы не вѣрѡвати, ѡкъ бѣтъ сътъ поклонѧемыи хрѣстіанми: то безъ сомнѣнїа подвѣржены бѡдѧтъ ѡсѡужденію съ ѡтѣпникми. ѡце же неинѡна нѡжда ѡбладѣвъ славою нхъ дѡшїю, добелѧ нхъ до тогѡ, ѡбольтнѣвъ нѣкою лѡжною надѣждою: то и надъ смн (с. тѣд) тѡкожде да бѡдетъ ѡблено челоѡколѡбіе, по побѣи тѣхъ, котѡрыѣ во вѣрема исповѣданїа не возмогли прѡтнѡстѧти мѡченїамъ.

ПРѢВНЛО ҃.

Грѣхн, бывѡщїе ѡ вожделѣнїа и сладостратїа, раздѣлѡются слѣдѡющимъ ѡбразомъ: нннїи назывѧетсѧ прелюботѣлнѣмъ, а нннїи блѡдомъ. Нѣкотѡрымъ же тѡчѡишымъ ислѣдователамъ заблѡграздѡнось и грѣхъ блѡдѧ именовѧти прелюботѣлнѣмъ: поелїкѣ сѡннъ сътъ законннїи соѡзъ женѧ съ мѡжемъ, и мѡжа съ женѡю. И тѡкъ вѣе незаконное сътъ оужѣ прѡтнѡзаконное, и взѣмѡщїи несѡветнѡе ѡчевѡднѡ взѣмлетъ чѡжѡе. Нбо челоѡкѣ данѧ ѡ бѣ сѡннѧ помѡщннцѧ, и надъ женѡю постѡвлена сѡннѧ глаѡ. И тѡкъ ѡце ктѡ стѡжѧлъ сеѡѣ, по вырѡженїю бжѣтвеннагѡ пѡла, своѡ собѡтвенннїи соѡдѡ: томѣ законъ сътѣтвенннїи прѡдѡстѡвѧлетъ прѡвѡдное оупѡтребленїе ѡнагѡ. Но ѡце ктѡ ѡвратнѣтъ не къ собѡтвенноу: такоѡннїи безъ сомнѣнїа чѡждыннїи согрѣшитѣ. Дѡлѧ вѡкагѡ чѡжѡе сътъ тѡ, что не сътъ сѡгѡ собѡтвенное, хотѡ бы и не бѡло въ вндѣ блѡдѣльцѧ ѡное прнѡвоѡцагѡ. Поелѣ, стрѡжѧе ислѣдовѡвшымъ сѡнн прѡдѡметѣ, прѡдѡстѡвлѧлѧ блѡдѡ не дѡлекѡ ѡтѡѡщнннїи ѡ грѣхѡ прелюботѣлнѣ, нбо и бжѣтвенное пнснїе глаѡлетъ: не многѡ бѡдн къ

Они који се обраћају врачарима или онима који се баве прорицањем судбине или онима који им обећавају да ће се кроз служење демонима очистити од нечега или се сачувати од неког зла, такви морају најмарљивије бити испитани и прозвани на одговорност да би се утврдило да ли су они, остајући у вери Христовој, неком принудом били наведени у поменуће грехе или их је некаква несрећа и тескоба присилила, па су сасвим презрели сведочанство које им је поверено, те онда својевољно ступили у заједницу са демонима; јер, то су учинили одбацивши веру, и ако се покаже да више не верују у Господа, очито је да такви подлежу осуди као одступници. Али ако их је на то навела нека силна невоља, која је савладала њихов слаб дух, и ако су на то били заведени неком варљивом надом, то нека се према оваквима покаже човекољубље на онај исти начин као и према онима који нису могли издржати муке на мучењима.

4. правило:

Подела грехова који настају од похотљивости и сластољубља је ова: један грех се назива прелуба, а други је блуд. Неки су ово питање још опсежније разматрали, и нашли су да се грех блуда треба сматрати прелубом стога што може постојати само једна законита веза између жене и мушкарца. Према томе, све што није законито онда је прѡтнѡно закону само по себи; и који се не придржава овога, очито да је у греху. Човеку је од Бога дата једна помѡщннцѧ, а свети апѡстѡл Павле каже: „И сваки од вас да зна држати своје тело у светѡсти и у части" (1. Сол. 4, 4); али, када се неко окреће ономе шта није његово, тај дира у туђе; а туђе је све оно шта није његово, мада ту и није његов господар. И због тога, они који су о овоме много више размишљали, сасвим су у праву када кажу да се грех прелубе и блуда у многоме разликује. Али, пошто Оци показаше снисходљивѡст према немоћима, овај грех је разлучен по овој општој подели на то да се блудом назива оно када неко почне да испуњава своју похотљиву жељу без ѡвреде другога, а када се пакѡст и ѡвѡда некоме наноси, то је онда прелуба. Ка овоме прѡдѡдају и то када неко има полне односе са живѡтињама, а такође и хомосексуалност, јер је и то прелуба прѡтнѡ природе, и тиме се вређѧ оно што је туђе, а уз све то и природни порѡдак. Ако је такѡа подела и у овој врсти грѡха, општи лек за ово ће бити да онај чѡвек који се са страшћу навѡе на такѡо сластољубље, да такѡа постане чист и излечен кроз покајање. Пошто, дакле, код оних који су се

чуждѣи. Но поеликъ къ немощнѣишымъ отцыи авлаан нѣкое инзхожденіе: то положено въ сѣмъ грѣхѣ общее различіе таково: блѣдомъ называється исполненіе похотн, содѣланное изъ кѣмъ либо безъ обиды дрѣгомѣ, а прелеводѣніемъ навѣтъ и обиды чуждомѣ соудѣ. Въ сѣмъ ѿношеніи скотоложитво и мѣжеложитво, потому что и сн грѣхн (с. тѣс) сѣтъ прелеводѣніе протнѣѣ сѣтетѣа. Поеликъ причиняется обиды чуждомѣ рѣдѣ, и притомъ вопреки сѣтетѣѣ. При таковомъ раздѣленіи бнѣвѣ, и сего грѣхѣ общее врачеваніе состоитъ въ томъ, да содѣлается человекъ, чрезъ покаяніе, чнѣтымъ ѿ стѣртнаго неистовства къ таковомѣ плотоудѣдію. Поеликъ же оу ѿсквернѣишнхѣ блѣдодѣаніемъ не сопряжена изъ снмъ грѣхѣомъ обиды: тогѣ радн сѣгѣое время покаяніа ѿпредѣлено тѣмъ, кон ѿсквернѣи себѣ прелеводѣаніемъ, или ннѣмн стѣдодѣаніамн, какъ то, смѣшеніемъ со скотомъ, или неистовствомъ къ мѣжекомѣ полѣ. Нбо въ снхъ сѣдѣахъ, какъ речено мною, грѣхъ стѣнобнтѣа сѣдѣымъ: сѣанъ состоитъ въ непозволеннои смѣтлоубн, а дрѣгн въ обидѣ дрѣгомѣ. Да сѣдетъ же нѣкое различіе образа покаяніа, во грѣхѣхъ сѣдѣстѣа. Возвѣдѣишн сѣмъ себѣ къ исповѣданію грѣхѣвѣ, какъ оуже начѣишн врачеваніе своегѣ недѣга тѣмъ сѣмымъ, что рѣшнѣа по собственомѣ побѣжденію быти ѿблнчнтелемъ свонхъ тѣннз, и какъ показѣишн знѣменіе своегѣ нѣмѣненіа къ лѣшемѣ, да сѣдетъ подѣ сѣпѣтліею болѣе сннхѣоднѣельно: а ѿлюбленнн во сѣѣ, или по нѣкоемѣ подозрѣнію или ѿбвнннннѣу невольнѣ ѿблнчнннн, подвергѣется продолжнѣельнѣишемѣ нсправленію, дабы со стѣротнѣю быѣвѣ ѿчнѣнѣз, такнмъ образомъ прѣдѣтъ быѣз къ ѿщѣнію свѣтнхъ тѣннз. Прѣшло ѿ сѣмъ таково: ѿсквернѣишнѣа блѣдодѣаніемъ на трн лѣта да сѣдѣтъ совѣмъ ѿдалены ѿ церкѣвнѣа молнѣвѣ, трн лѣта да ѿчѣстѣѣютъ въ сѣаномъ сѣдѣаннн пнѣанн, въ ннѣа трн лѣта да молѣтѣа изъ прнпѣающнмн въ покаянн, и потѣомъ да прнчѣающѣа свѣтнхъ тѣннз. (с. тѣс) Дѣа проходѣннхъ же покаяннѣ рѣвностнѣе, и жнѣтѣемъ свонмъ показѣющнхъ возвращеніе ко блгѣомѣ, позволнѣельно ѿстѣроающемѣ полѣзноѣ въ церкѣвномъ домогѣронѣельствѣ, сократнѣтн время сѣдѣаннѣ, и скорѣе прнводнѣтн сннхъ къ ѿбращенію: подобнѣ сократнѣтн время и сего, и скорѣе

оскранили блудомъ није са тим грехомъ нанета никаква увреда другима, то се двоструко време покајања прописује за оне који себе оскрнавѣ прѣлѣубомъ или некимъ другимъ срамѣтнмъ деломъ (рѣцнмо, када два мушкарца имају полне односе или се неко помѣамн на неку живѣтнѣу), јер код овнхъ, како сам веѣ рекао, грѣхъ је удѣвѣстѣчен - јѣдан се сѣстоји у забраѣеномъ сластољѣубѣу, а дрѣгн у увредѣ коѣа се тнме наносн ономъ дрѣгомъ. Мѣра постојѣтн разлнка и у начнну кајања у поглѣду самнхъ грѣховѣ сластољѣубѣа. Тако, свѣакн онај који се сам освѣстн и прѣпѣзна своје грѣхе, те почне да нзѣблнчује своје тајне, тај је веѣ почеѣ да од себѣ одбаѣује страстн, и тнме показује крѣтаѣе ка болѣемъ. Такнма је потребно одреднѣтн блажу казну. А који је затѣчен у томъ злу, или се поуздано дозна да је учѣствоваѣ у такнмъ гнѣснѣостнма, такѣомѣ треба дѣже време за покајање, и тек када се потпѣно очнстн, тада нека се прнмн у зајѣдннцу Сѣтнѣе, И у поглѣду свѣга овога правнло је да онн који су се оскранилн блудомъ, да такн три годинѣ морају у потпѣности бнѣтн удаѣени од молнѣвѣ; затнм, три годинѣ да прѣведѣ у слушаѣу Пнсма, три годинѣ да се моле са оннма који прнпадају у покајаѣу, и затнм да се причѣсте свѣтнмъ Тајнама. А у поглѣду оннхъ кон се покажу као ревнѣоснннн у свѣомъ обраѣеу, и конн својнмъ живѣтомъ покажу да се враѣају ка добру, бнѣе у властн онога ко се стара о користн и о цркѣвннмъ уредбама, да нм скратн време слушања, а такоѣе да нм и убрза обраѣаѣе; он може да нм и то време скратн, да бн бнлн брѣже враѣени у зајѣдннцу, алн саѣобразно ономе какнмъ се покажу у покајаѣу. Јер, као што је забраѣено баѣатн бнсерѣ прѣдъ свнѣе, тако бн бнло неразѣумно лншавѣтн сѣпоценнхъ бнсерѣ онѣ конн су својѣмъ чнстѣотѣмъ и својѣмъ кротѣшѣу поново постѣлн чнѣвѣчнн. Безѣкоѣе које настаје прѣлѣубѣомъ или некимъ дрѣгнмъ врѣтама нечнстѣте (као што је веѣ рѣчено), нека се у свѣму лечн истнмъ оннмъ судомъ као и кодъ прѣстѣупѣа блѣда, само што ѣе се време казнѣ удѣвѣстѣчнѣтн. И у овнмъ случѣајѣвнма треба обратнѣтн пажѣу на понашаѣе оннхъ конн су осуѣдени, и прѣма томе одлѣчнѣватн да лн ѣе прѣ или касннѣе бнѣтн удѣстојѣени свѣтогъ причѣшѣа.

допдѣтити до прѣвѣщенїа, соображену еъ тѣмъ, какъ онъ собственнымъ испытанїемъ дознаетъ истиннѣе врачеванїе. Ибо какъ воспрещено повергати енисеръ предъ свннїамн, такъ безмѣстно было бы и лишати драгоценнаго енисера того, который чрезъ оудаленїе ѿ грѣхѣ и ѡчищенїе оуже содѣлалъа человекомъ. Беззаконїе же содѣблемое прелюбоудѣанїемъ, или дрѣгннн бндамн нечнстоты, какъ выше речено, по всемѣ тѣмъ же сдѣомъ да бддетъ врачевмо, какъ и грѣхъ блданный, но еъ оудѣбленїемъ времнн. При еемъ тѣкоже да бддетъ наблюдаемо реположенїе врачеванїа, подобно какъ и ѡдержанїа нечнстотю блдд, дабы или ранѣе или позднѣе подавалоь нмъ причетїе блга.

ПРАВИЛО 5.

По емъ ѡстаётъа подвергнѣти нзлѣдованїю дѣшебною силѣ раздранїа, когда онѣ, оуклоннѣшнѣа ѿ блгаго оупотребленїа негодованїа, блддетъ еъ грѣхѣ. Многѣ вылетѣа ѿ раздранїа грѣхобныхъ дѣл и елкъхъ сѡл. Но оуцїамъ нѣшымъ оудѣбно было ѡ ннѣхъ нзъ ннѣхъ не еходїти бо многѣю подроноетъ, и не прнзнан онн трѣбѣщнмъ многѣмъ попеченїа врачеванїе егрѣхъ согрѣшенїн, ѿ раздранїа пронеходѣщнхъ. Пнсанїе возбранѣетъ не токмъ легкѣю ранѣ, но и елкое слорѣчїе или хлденїе и еѣе подобное ѿ раздранїа пронеходѣщее: но онн токмъ протнѣѣ слодѣанїа (с. тѣѣ) оубнїетѣа положнн предухраненїе еъ епїтїмїахъ. Раздѣлетѣа же еѣе слодѣанїе по разннчїю оубнїетѣа больнаго и небольнаго. Больное оубнїетѣо бо первнхъ еетъ то, на которѣе еъ намѣренїемъ дерзнѣлѣ рѣшнѣшнѣа на еѣе еамѣе слодѣанїе, да совершнѣтѣа онѣе бо вторнхъ и то полагѣтѣа междѣ больнымн оубнїетѣамн, когда ктѣ еъ сопротнвоборѣтѣе, еїѣ и едѣчн еїемъ, нанонѣтѣа рѣкѣю оудѣрѣ еъ нѣкое опанѣе мѣетѣо. Ибо едннжды гарѣтїю ѡбѣтнн и етремленїю гнѣва предѣшнѣа, бо времѣа етрѣтн не прїемлетѣ еъ оумъ ннчегѣ могѣцаго прерѣщн слѣ. И тѣкѣ оубнїетѣо, пронехѣдѣше ѿ сопротнвоборѣтѣа, прнпнѣетѣа дѣнїетѣю пронзѣола, а не елчїаю. Невольнѣа же оубнїетѣа нмѣетѣа нзѣѣтнѣе прнзнакн, когда ктѣ, нмѣа еъ намѣреннн нѣчто дрѣгоѣ, елчїаннѣ оучнннѣтѣа тѣкоже слѣ. Нзъ енѣхъ больное оубнїетѣо трѣбѣетѣа трѣокаго прѣтѣженїа времнн длѣ тѣхъ, которые ѡвращенїемъ врачѣтѣа пронзѣольное

5. правило:

После свега овога остаје да се подвргне анализи и онај трећи део душе, тј. када он запусти добро и када се окрене гневу и тако падне у грех. Много је грехова и разноврсног зла које потиче од овог дела, али ипак је било угодно Оцима нашим да се не упуштају у велико набрајање истих, нити су сматрали за потребно много старања око лечења оних погрешака која потичу из гнева. И мада Свето Писмо забрањује не само да се некеме наноси и најмања рана, него и свако хуљење или псовка (погл. Кол. 3, 8), као и све остало шта може потећи из гнева, једино су Оци Цркве установили казне за убиство да би га и тиме покушали спречити. По својој разноликости, ово зло се дели на вољно и невољно. Вољно убиство је најпре оно на које се неко намерно одлучи, након припреме за то да изврши злочин. Затим, вољно убиство је и оно када неко у борби или боју, нанесе некеме смртну рану јер који је једном савладан јарошћу и уступио је пред нагоном гнева, не долази му на ум у време те страсти ништа што би било кадро да прекине то зло, и због тога се убиство у борби сматра намерним. Невољна убиства имају своје јасне знаке, тј. када неко имајући у виду нешто сасвим друго, случајно проузрокује нешто убитачно. Између ових, за вољно убиство има се троструко продужити време обраћања оних који желе да се излече од овог злочина. Наиме, установљено је три пута по девет година, одредивши за сваки степен по девет година, тако да на период од девет година буде сасвим одлучен и удаљен од Цркве, затим исто толико година нека остане међу онима који слушају Писмо и учитеље, а онда трећи пут по девет година кајући се нека се моли заједно са онима који припадају, и тек онда има право да приступи светој Тајни. Наравно да ће се о овим људима старати онај који управља у црквеној заједници, и он ће гледати како се дотични понаша и моћи ће да му скрати казну, тако да место девет година на сваком степену може да проведе осам, или седам, или шест или пет, ако се увери у усрдност и ревност онога који жели да са себе спере нечистоту. Али невољно убиство, ако се и одреди да не заслужује казну, ипак због тога

претвѣрѣніе. Дѣла нѣхъ полагаются три девятилѣтїа, еъ назначенїемъ по девяти лѣтъ на каждыи степенъ покаянїа. Кѣющїи еѡ да проведѣтъ девятилѣтнее время еъ совершенномъ ѡдѣченїи, еъ прегражденїемъ ѿ мѡвѣода еъ цркви. Столькѡ же дрѡгнѣхъ лѣтъ да пребываетъ еъ степенн елѡшающнхъ, сподоблѣась тѡкмѡ елѡшанїа ѡчнителей н псалнїи: еъ третїемъ же девятилѣтїи да молнтся еъ припадющнмн еъ покаянїи, посѣмъ да претвѣрѣтъ еъ ѡбщенїю стѣхъ тлннхъ. Ибо же естѣ, ѡкъ н за таковымъ тѡ же наблюдѣнїе нмѣти едетъ домоустроительствѡщїи еъ цркви: н по ѡзмотрѣнїю ѡбращенїа сократнтся дѣла негѡ продолженїе епїтїамн, тѡкъ чтѡ, елѣтѡ девяти, на каждыи степенъ покаянїа положнтся нлн ѡсемь, (с. тѣн) нлн едмь, нлн шестѣ, нлн тѡкмѡ пѣтъ лѣтъ, ѡце елнкоетїю покаянїа ѡпреждѣтъ ѡнъ время, н рѣвноетїю еъ нсправленїи себѡ превосходнтъ тѣхъ, кѡн еъ продолжнтельное время мѣнѣе дѣлательнѡ ѡчнцїютъ себѡ ѡ еквернхъ. Небѡльное же ѡвѣнство признано достѡннмъ еннхѡжденїа, но не похвѣльнмъ. Стѣ еказѡмъ ѡ, дѣбѡ ѡбнмъ сотворнти, ѡкъ ѡце ктѡ, хотѣ небѡльнѡ, едетъ ѡеквернхъ ѡвѣнствомъ, таковыгѡ, кѡкъ ѡже едѣлѡшагѡ ечнстымъ чрезъ ечнстѡе дѣло, прѣбно признѡло недѡстѡннмъ елѡценнческїа елгодѣтн. Колнкое же время назначено дѣла ѡчнценїа прѡгтѡ елѡдѡ, тѡлнкое же елблагоразѡжденѡ положнти н дѣла небѡльнѣхъ ѡвѣнцѣ, прнтѡмъ еъ размотрѣнїемъ н заѣбѡ елположенїа кѣюцагѡ. Такнмъ ѡбразѡмъ, ѡце едетъ нстннное ѡбращенїе, тѡ да не еблѡдѣтѣ ечнлѡ лѣтъ, но еъ сокращенїемъ еременн да едѣтѣ кѣющїи еъ еъ ѡбращенїю еъ цркви н еъ прнчлстїю стѣхъ тлннхъ. Ице же ктѡ, не нсполннхъ еременн покаянїа, ѡпредѣленнѡгѡ прѣблѡмн, ѡхѡднтъ ѡ жнзнн: тѡ елѡвѣколѡбїе ѡцѣ еъ еелѣблѣтѣ, да прнчлстнтѣ стѣхъ тлннхъ, н да не еѡзъ нѡдѣтѣ ел ѡпѡщенъ едетъ еъ ѡное еелѣднее н дѡльнее етрѣнствїе. Но ѡце прнчлстнвшнхъ стѣхъ тлннхъ, пѡкн еъ елвратнтѣ еъ жнзнн: да ѡжнѡдѣтъ нсполненїа назначеннѡгѡ еременн, нѡхѡдѣ еъ на тѡмъ етѣпenn, на котѡромъ еѡлъ прѣжде дѡннѡгѡ елѡ, по нѡждѣ, прѡѡбщенїа.

ПРАВИЛО 5.

Дрѡгнїи же еѡдѡ елѡлѡженїа, нѡе тѡкъ стѣнїи ѡпѡстѡлѡ нарнцѣтъ елѡвѡстѡжѡнїе, не знѡю, кѡкъ

нїе достѡжно похвалѣ, и ово самъ еѡ рекаѡ да се зна, да онаѡ кѡнїи еѡ и невољно себѡ ескрнѡво убнствомъ, и тако еѡстѡо нечнстъ зѡгъ елѡделѡ, еѡра по нарѣбн елѡвнла, бнтн ескѡчѣн еъ елѡштнства. Штѡ се тнче еременѡ еѡѡнѡ, онолнко кѡлнко еѡ одрѣѣно да се неѡо ечнстн од блудѡ, тѡлнко еѡ еременѡ одрѣѣно и за онѡ кѡнїи сѡ учннлн невољно убнство; алн и тѡ, епѡтъ еѡдѡ се еѡзе ѡ обзнр еѡнѡшѡе оноѡ кѡнїи се еѡе, еѡко се елѡдн еѡегово еѡузѡно еѡбѡнѡе, ннѡе еѡтребно да се етѡрогѡ дрѡжн еѡрѡ елѡдннѡ, неѡо еѡ еѡпернѡ епнтнмїе еѡже и екратн. Еѡко еѡн се неѡкн од ннхъ нѡѣе на еѡрѡју жнвѡтѡ, ѡ ннѡе нздѡрѡо сѡо еременѡ еѡзнѡе, еѡеѡлѡублѣе Оѡца еѡнѡѡе, да се еѡкѡнїи еѡдѡстѡе еѡчншѡѡѡ и да се еѡлншн одрѣѡе еѡѡомъ се еѡпуѡуѡе на одсѡтѡвѡе еѡзъ Цркви; алн, еѡко се еѡпѡрѡвн, еѡшто еѡ бнѡ еѡчншѡен, неѡѡ еѡчѡеѡ еѡстѡновлѣно еременѡ, еѡстѡѡнїи на оноѡ етѣпенѡ на еѡме се нѡлѡзнѡ еѡре неѡо штѡ еѡ еѡшоѡ до сѡмртнѡгъ еѡсѡ.

6. правило:

Другѡ еѡстѡ еѡдѡлѡслѡжѡеѡѡ, еѡре еѡко елѡтн еѡпѡстѡл нѡзнѡѡ еѡѡомъ еѡлѡ (еѡгл. Кол. 3, 5), не знѡмъ на кѡнїи нѡчнн еѡ еѡпуштѡнѡ од еѡстрѡнѡ Оѡца, еѡко еѡ неѡѡѡ еѡпуштѡѡ еѡкѡ да еѡ елѡчнѡ. Еѡре и еѡрѡзѡмъ, еѡрѡшеѡнїи ѡ еѡдѡ еѡко еѡтѡѡ штѡ еѡ еѡдѡро, еѡѡко еѡѡбѡрѡзнн да еѡ еѡдѡро ѡ еѡтернїи, ѡ не еѡлѡдѡ на еѡпѡтѡ еѡѡѡ еѡ еѡзѡн еѡтернїе; еѡсто и еѡжѡдѡ

ѡпѣтитѣи Ѡтцѣи на́ши безъ ѡуказанїа врачеванїа. Сїѣ
сло̀ мнїтѣа быти болѣзнью̀ дѣшнѣ въ тро́а(с.
тѣд.)комѣ ѡношенїи: ꙗ̀бо рѣзѡмѣ, погрѣшїа въ
сѣжденїи ѡ̀ добрѣ, мечтаетѣ, ꙗ̀кѣ бы̀ добрѣ
находилось въ вѣществеѣ, ꙗ̀ не взнраетѣ къ красотеѣ
невеществонной: кождедѣнїе стремїтѣа до́лѣ, ѡ̀па́дала
ѡ̀ истинноѡ кождедѣннагѡ: ꙗ̀ свари́ное, ꙗ̀
раздражїтѣльное расположенїе дѣшнѣ мно́ге дла̀ сеѣа
сѣчан прїемлетѣ ѡ̀ сеа̀ внны. ꙗ̀ воо́бще мѡ́жно
речнѣ, ꙗ̀кѡ таковїа болѣзнь со̀вѣтетѣветѣ
а́постолюкомѡ ѡ̀пнїанїю̀ любостажанїа. ꙗ̀бо
бжїетѣвенный а́постола̀ призна́л Ѡнѡ̀ не то́кмѡ
їа̀молазженїемѣ, но ꙗ̀ ко́рнемѣ вѣѣхъ сло̀з. Но
Ѡна́кѡ сїѣ вїдѣа грѣхѡ̀ ѡ̀пѣщенѣ безъ Ѡсѡ́блѡ
разсмотрѣнїа ꙗ̀ врачеванїа: ѡ̀ чегѡ̀ не́дѣгѣ сїѣ
ѡ̀множатѣа въ црквиахъ, ꙗ̀ нїкто̀ не испы́тываетѣ
прїемлемыхъ въ канѣ, не ѡ̀квернїаь ли Ѡнѣ сїмѣ
вїдомѣ їа̀молазженїа. Впрѡ́чемѣ поелїкѡ̀ Ѡтцѣи
на́ши не ѡ̀поманѣли ѡ̀ сѣмѣ, то̀ полагаемѣ
достаточнымѣ врачеванїи сїѣ, колїкѡ̀ мѡ́жно,
всепарѡ́нымѣ слѡ́вомѣ ѡ̀чїенїа, ꙗ̀ не́дѣгн
любостажанїа, кѡ́кѡ нѣкїа болѣзнь ѡ̀ нзбѣ́тка
бл҃гѣ, ѡ̀чнїатн разсѣжденїемѣ. То́кмѡ̀ татѣѣѡ̀,
гробокопательство ꙗ̀ сватотѣтство почнїа́емѣ
тѡ́жкою болѣзнью̀, потѡ́мѡ̀ что̀ таковѣ ѡ̀р̀ на́зѣ ѡ̀
сѣмѣ прее́мственное ѡ̀ Ѡтцѣвѣ преданїе. ꙗ̀ по
бжїетѣвенномѡ̀ писанїю̀, къ чнлѡ̀ возбраненныхъ дѣлѣ
принадлежитѣ ли́ха ꙗ̀ ро́тѣ, ꙗ̀ прїѡ̀щїенїе къ своелѡ̀
стажанїю̀ чѣждѣгѡ̀, чрезъ нѣкѡе прешеладанїе, хотѣ́а бы̀
что̀ бѣло̀ подъ вїдомѣа до́говѡра. ꙗ̀ тѡ́кѣ поелїкѡ̀ на́ше
мнѣнїе не то́лїкѡ̀ достѡ́нно вѣ́ры, что̀бы̀ ꙗ̀мѣло
власѣтѣ сво́йственнѡ̀ правнїамѣ: то̀ къ реченномѡ̀
ѡ̀жѣ прїоедннїмѣ сѣжденїе, по правнїамѣ ѡ̀ вѣщїахъ
безспорнѡ̀ возбраненныхъ. Татѣѣа̀ раздѣла́етѣа на
разбѡ́йничество ꙗ̀ подкопанїе, цѣль (с. тѡ) тогѡ̀ ꙗ̀
дрѡ́гѣа̀ сднїа, ѡ̀а́тѣ чѣждѣгѡ̀: но междѡ̀ Ѡ́нымн
сѣтѣ вели́кое разлїчїе въ расположенїи дѣха. ꙗ̀бо
разбѡ́йникѣ, дла̀ достнженїа̀ своегѡ̀ намѣренїа̀,
ѡ̀потребла́етѣ ꙗ̀ челоѡ̀вѣкоѡ̀бїїтство, ꙗ̀ къ сѣмѡ̀
прїѡ̀готовла́етѣа ꙗ̀ ѡ̀рѡ́жїемѣ, ꙗ̀ ко́пнцемѣ
подобныхъ себѣ, ꙗ̀ способностїю̀ мѣетѣ: почемѡ̀
таковїнѣ подмѣжитѣа сѣдѡ̀ челоѡ̀вѣкоѡ̀бїїтѣа, ꙗ̀ще чрезъ
пока́нїе къ цркви бжїей возвратїтѣа. ꙗ̀
прїсѡ́бншїи себѣ чѣжѡе чрезъ тѡ́нноѡ̀ похнценїе, ꙗ̀
потѡ́мѣа̀ чрезъ ꙗ̀повѣдь грѣхѣа̀ сво́и ѡ̀бл҃вншїи
свѣщеннїкѡ̀, да врачѣетѣа̀ не́дѣгѣа̀ ѡ̀пражненїемѣ
прочнѡ̀положнѣмѣ сво́ей ст҃ра́тн: то̀ сѣтѣ,

нагнѣе ка оноемѣ шта ꙗ̀ доле, а укла́на се од онога
шта ꙗ̀ у истиннн, и то не жели, тако да срднто и
гневлїво расположѣне задобїаа̀ мно́го лакше од
овога греха. Уопште говореѣи, ова се болест
подудара са апостолском речїю̀ о лакомствѣ, ꙗ̀р ꙗ̀
свнте апостол назвао то не само као
идолослужѣне, него и коренѡм свакога зла (погл.
1. Тим. 6, 10); ꙗ̀ ꙗ̀пак, ова болест ꙗ̀ пропуштена и
занемарена, те се због тога ово увелико множи у
црквама, тако да се дешава да нїко не испнтуѣе
оне кої се прмаїу у клир, нису ли и онн зараженн
том опаком болешћу. Пошто ꙗ̀ од стране Отаца
пропуштено, сматрам да треба свеопштим
проповеда́нем уче́на лечнти ову болест колнко
се то може, и да се путем уче́на одбаце страстн
лакомства коѣ су као оне болестн коѣ потнчу нз
препуне утробе. Болешћу назнвамо краћу, плѡ́чку
гробѡва и краћу свнтење због тога што ꙗ̀ то тако
као нас наслеђено нз отачког преда́на, а и у
Светѡм Пнсмѣ наїлазимо на забране узнма́на,
каматарѣна, као и прнсваја́на за себе нечега што
ꙗ̀ туђе, бнло помоћу силе нлн кроз неке ѡ̀говѡре и
слнчно. На тај начнн, пошто наше мншлѣне ннје
толно заслужно када се упѡредн са снагом коју
нмаїу правнла, дода́немо речном и ово: кра́жа се,
по правнлнма, делн на разбѡ́ннштво и на
проваљнване у куће, а намера и у једном и у
другѡм случаїу ꙗ̀ једна. тј. отнмачина; алн, велика
ꙗ̀ разлнка нзмеђу једног и другог у самом дѡху
дотнчнх почннлаца ꙗ̀р разбѡ́ннн се служн
убнїа́нем да бн добно оно шта желн, и спреман ꙗ̀
на то бнло уз помоћ оружїа нлн уз помоћ банде,
вребаїуѣн у заседн; прѣма томе, ово мора
подлећн осудн чѡвекоубнца, ако се чнннлац
таквх злодела желн кроз покаја́не вратнн у
Цркѡѡ. Онај кої потаїннм отнма́нем прнсваїа
себн нешто туђе, а затнм на испѡвестн прнзна свої
грех прѣд свештннком, мораће да лечн ту болест
оннм што стої наспрам те страстн, тј. да раздѣлн
своїе нма́не снротннї коако бн се лншно онога
што нма и показао да се заїста нзлечно од
болестн лакомства. О таквнма казуѣе и апостол:
„Крадљнвац нека внше не краде, него бо́лѣ нека
се трудн да радн своїм рукама оно што ꙗ̀ добро
да бн нмао даватн ономе коме ꙗ̀ потребно“ (Еф.
4, 28).

раздѣлѣемъ ѿмѣнѣнѣи нѣщымъ, да рече чѣмъ то, что ѿмѣнетъ, покажетъ себѣ ѿчѣннѣмъ ѿ болѣзньнѣи любостѣжнѣи. Не ѿмѣнѣемъ же ничегѣо кромѣ чѣла, повелѣетъ апѣстолъ чѣлѣннѣмъ трѣдѣмъ стѣити ѿнѣю вѣчѣвѣтнѣи. Повелѣнѣе иѣе чнѣлетъ тѣкѣ: крадѣнѣи кѣтомъ да не крадетъ, но пѣче да трѣждѣетъ, дѣлаа блѣгѣе, да ѿмѣтъ подѣлѣнѣи трѣбѣннѣмъ.

ПРѢВНЛО ѓ.

ѿ сѣмѣе грѣбокѣпѣтельствѣо раздѣлѣетъ на прѣстѣительнѣе ѿ непѣстѣительнѣе. ѿко ѿще кѣто ѿдѣлѣ чѣетъ мѣртѣвѣхъ, ѿ не кѣлѣмъ сокѣрѣтѣмъ во грѣбѣ чѣла, да не ѣвнѣтъ прѣдѣ солнѣмъ неблѣгообрѣзѣе сѣетѣвѣлѣ, нѣкѣоторѣе кѣлѣннѣе, на грѣбѣ положѣннѣе, ѡпѣтѣрѣнѣтъ на кѣкѣе лѣко пѣтѣрѣнѣе: иѣе, хотѣлѣ ѿ не похѣлѣно, вѣрѣемъ по ѡбѣкѣнѣнѣю сѣлѣлѣмъ прѣстѣительнѣмъ, когдѣ ѡнѣе вѣщѣствѣо вѣдетъ ѡбѣрѣнѣно на нѣчѣто лѣчѣше ѿ ѡбѣпѣлѣзѣнѣннѣе. ѿ ѿстѣлѣвѣтнѣи прѣлѣхъ чѣла разѣрѣшѣннѣмъ вѣ зѣмлю, ѿ подѣнѣннѣи кѣетнѣи вѣ надѣждѣ прѣвѣрѣтнѣи нѣкѣе ѡкѣрѣшѣнѣе, зѣкѣпннѣе сѣ ѡмѣрѣннѣмъ, иѣе подѣжѣтѣ тѣкѣмъ же сѣдѣ, кѣкѣ ѿ прѣ(с. тѣа)стѣнѣи блѣдъ, сѣ соблѣдѣнѣемъ разнѣнѣи, покѣзѣннѣмъ вѣ прѣдѣннѣемъ слѣбѣ, тѣо сѣетъ, да ѡсѣмѣтѣрѣветъ прѣдѣстѣлѣтѣлѣ цѣлѣнѣе вѣчѣвѣмъ ѿ зѣ сѣмѣмъ жнѣтѣлѣ сѣгѣо тѣкѣ, что мѣжетъ сокѣрѣтѣнѣи прѣдѣлѣнѣе сѣпѣтѣлѣнѣи, ѡпрѣдѣлѣннѣе прѣвнлѣмнѣи.

ПРѢВНЛО ѿ.

Сѣлѣтѣлѣтѣе вѣ вѣтѣхѣзѣвѣтнѣмъ пѣлѣнѣи прѣзнѣно дѣстѣннѣмъ не мѣнѣшѣмъ ѡсѣждѣнѣи, кѣкѣ ѡсѣствѣо. ѿко ѿ ѡблѣннѣи вѣ ѡсѣствѣе, ѿ похѣтѣннѣи поѣлѣннѣе сѣдѣ, рѣвнѣи подѣжѣлѣнѣи поѣнѣнѣю кѣлѣннѣи. Вѣ цѣрѣкѣвнѣмъ же ѡбѣкѣнѣнѣи, не вѣдѣю кѣкѣ. поѣлѣдѣвало нѣкѣоторѣе снѣхѣждѣнѣе, ѿ поѣлѣнѣе, ѿ ѡчѣнѣнѣе недѣга сѣгѣо прѣнѣлѣтѣо болѣе лѣгѣе. ѿко прѣдѣнѣемъ ѡтѣчѣскнѣмъ ѡпрѣдѣлѣнѣи тѣкѣвнѣмъ сѣпѣтѣлѣнѣи на мѣнѣшѣе вѣрѣмѣ, нѣжѣлѣи зѣ прѣлѣкѣдѣлѣнѣе. во вѣлѣкѣмъ же рѣдѣ прѣстѣлѣнѣи, прѣждѣ вѣсѣгѣо сѣмѣтѣрѣтнѣи дѣлѣно, кѣкѣдѣо рѣположѣнѣе вѣчѣвѣмъ, ѿ ко ѡсѣвѣчѣнѣю дѣстѣлѣчнѣмъ

7. правило:

Пѣлѣчѣе грѣбѣо дѣлѣ се на ѡпрѣствѣо ѿ неѡпрѣствѣо; јер, ѿко некѣо, пошѣтѣујуѣи чѣстѣо кѣѣа прѣлѣчѣи ѡмѣрѣлѣмъ, ѿ ѡстѣлѣујуѣи недѣрнѣтѣмъ сѣхѣрѣнѣо тѣло тѣко да не бѣде ѡзлѣоно сѣнѣу неблѣгообрѣзѣе прѣрѣде, па ѡпѣтѣрѣи појѣдѣне кѣмѣна на зѣдѣнѣе, ѡво сѣмѣо по себѣи нѣје за похѣлу, ѿлѣ сѣмѣтѣа (ѡслѣд ѡбѣчѣа), кѣо ѡпрѣствѣо, ѡколѣко сѣ тѣѣ мѣтерѣлѣ ѡгрѣдѣи ѡ нешѣо кѣрѣсно. ѿлѣ, ѿко прѣтѣрѣују грѣбѣе ѡ потѣрѣзѣи за дѣрѣкѣннѣмъ кѣѣе сѣ стѣлѣне ѡ грѣбнѣцу зѣјѣднѣо сѣ ѡпокѣнѣнѣи, тѣкѣи тѣрѣба да сѣ ѡсѣде ѡстѣм ѡсѣдѣмъ кѣо ѿ блѣднѣи; ѿлѣ ѿ зѣ ѡве вѣжѣи ѡнѣо шѣа је рѣчѣно ѡ ѡнѣмъ кѣдѣ кѣѣѣ сѣ прѣмѣтѣи ѡстѣннѣо покѣјѣнѣе, тѣко да ѡм прѣдѣстѣлѣтѣлѣ мѣже сѣмѣнѣтѣи вѣрѣмѣ кѣзнѣи кѣѣа је ѡдрѣнѣна прѣвнлѣмъ.

8. правило:

Кѣрѣѣа сѣтѣнѣе ѡ Старѣмъ Зѣветѣу посѣтѣрѣна је кѣо ѡбѣствѣо јер је почѣнѣтѣлѣ тѣкѣгѣ недѣла подѣвѣгѣванѣи кѣмѣновѣу (погл. Исѣсѣ Нѣвин, 7. глѣва). Мѣѣтѣмъ, ѡ цѣркѣвнѣм ѡбѣчѣу (не знѣмъ кѣко), поствѣѣи ѡзѣснѣа попѣствѣлѣвѣнѣи ѿ ѡмѣкѣшѣнѣнѣи прѣмѣ ѡвѣмѣ, тѣко да сѣ лѣчѣу ѡве болѣстѣи прѣлѣзѣи сѣ вѣлѣкѣмъ снѣсѣхѣдѣлѣвѣнѣи; јер, по прѣдѣнѣу ѡтѣа, мѣнѣе вѣрѣмѣна је кѣо кѣзнѣа ѡдрѣнѣно за ѡву болѣстѣ, некѣо лѣи за прѣлѣбу. ѡстѣлѣмъ, прѣи сѣкѣѣѣи вѣрѣстѣу прѣстѣпѣа прѣ сѣвѣа тѣрѣба ѡзѣтѣи ѡ ѡбзѣр ѿ то кѣкѣѣо је рѣположѣнѣе ѡнѣа кѣѣи тѣрѣба да сѣ лѣчѣи, тѣко да сѣ вѣрѣмѣ не тѣрѣба ѡзѣмѣтѣи кѣо мѣрѣло, некѣо настѣѣѣе ѡнѣа да сѣ кѣрѣз покѣјѣнѣе зѣистѣа ѿ исѣцѣлѣи. Јер, кѣкѣѣо лѣчѣнѣе бѣвѣ сѣмѣо ѡд вѣрѣмѣна? ѡво тѣи шѣлѣмѣо, чѣвѣчѣе Бѣжѣи, сѣбрѣвѣши сѣ вѣлѣкѣмъ мѣрѣлѣвѣнѣи ѡзѣ ѡнѣа шѣо нѣмъ је бѣло прѣ рѣцѣи јер сѣмѣ желѣлѣи да сѣ ѡдѣзовѣмѣо поствѣу бѣрѣѣе. Тѣи пѣкѣ нѣмѣѣо прѣпѣстѣтѣи да ѡзѣнесѣи Бѣгу мѣлѣтѣвѣи ѿ зѣ нѣсѣ, јер кѣо блѣгѣрѣднѣи сѣнъ мѣрѣшъ сѣѣѣмъ мѣлѣтѣвѣмъ хѣрнѣтѣи стѣрѣа кѣѣи тѣе је ѡ Госѣдѣу рѣдѣѣо, сѣднѣо

почитати не время, [нео како нецеление можеть быти во времени;] но прозволение того, который вращает себя покланением. Се тебе, человек ежи, со многими тцаниями обрав из того, что имеем в рдках, со тцаниями посылаем, поелик должно послан быти повелениями братий. Ты же не представляй приносити ег обичныя во нас молитвы: нео ты должен, как благомыслии сыи, по ег родившаго тебе питати в старости твоими молитвами, по заповеди, повелению чтити родителей, да благо ти будет, и долголетие будеш на земли. Верно же то, как примешь писание се, как знамение еванное, и не презришь дара, хотя бы он был и ниже твоего высококаго дха.

заповести која нарежуе да се поштују родители (погл. Изл. 20, 12). А зна се да ћеш ово прихватити и примити као свештено знамење, и нећеш презрети пријатељски дар, без обзира колико је он мали наспрам узвишености твог духа.

СВѢТАГО ГРИГОРИА БОГОСЛОВА

во томъ, какъа подобаетъ читати книги ветхаго и новаго завета.

Дави не прельщенъ былъ оумъ твои чуждыми книгами, нео вращаются многиа подложныя писания, не раво написанныя: то прииме, возлюбленный, се мое еваное изчисление. Исторических книгъ древншихъ еванскихъ премудрости, вехъ дванадесать. Первая быти, по томъ исходъ, левитъ, по томъ чина, по томъ второзаконие: по томъ инеиз и едн: омаа рдъ. Девагъа и десатъа книги, двана царствъ, параллпоменонъ, и послднею имеешь ездъ. Стхотворныхъ книгъ пать: первая ѡва, по томъ

(ПОСЛАНИЦА) СВЕТОГ ГРИГОРИЈА БОГОСЛОВА О КЊИГАМА СТАРОГ И НОВОГ ЗАВЕТА КОЈЕ ТРЕБА ЧИТАТИ

Да ти се ум не би занео туђинским књигама, јер се налази много лажних списа са истим таквим насловима, љубљени мој, прими овај мој верни списак и број књига: историјских књига најдревније јеврејске мудрости има укупно дванаест: Постање, Излазак, Левитска, Бројеви, Поновљени Закони; затим, књига Исуса Навина, Судије и Рут. Као девета и десета јесу књиге Царства, затим Паралипоменон, а последња је Јездра. Песничких књига има пет: Јов, затим Давид, па три Соломонове: Еклесијаст, Песма над песамама и Приче. Исто тако постоји и пет књига пророчких: у једној су списи дванаесторице - Осије, Амоса, Михеја, Јоила, Јоне, Авдије, Наума, Авакума, Софоније, Агеја, Захарије и Малахије. Друга је књига пророка Исаије, трећа - Јеремије, који је призван још од детињства, затим Језекиљ и на крају, Данилова благодат. Навео сам тако двадесет и две књиге Старога Завета, а тај број одговара броју јеврејских слова у њиховом

двѣдѣ, дѣлѣе трѣхъ соломѣиновы: ѿккленіѣтъ, пѣснь пѣсней ѿ прѣтчн. Такожде пѣтъ книгъ дѣхъ пророческаго. Во ѿднѣхъ книгѣхъ собокоуплаютца ѿ дванадесѣтъ: ѿ іѡа, ѿ мѡисѣи ѿ третїи мѡисѣи, потѣомъ ѿ іѡна, потѣомъ ѿ іѡна, ѿ двѣхъ, ѿ двѣхъ, ѿ софонїа, ѿ аггеїи, дѣлѣе захарїа ѿ малахїа. Се ѿднѣхъ книгъ, вторѣа же ѿ іѡа: потѣомъ ѿ іеремїа прїзванный ѿ младѣнчества: потѣомъ ѿ іезекїа и ѿ данїїлова благодѣтъ. Предложнѣхъ ѿ дванадесѣтъ двѣхъ книгъ бѣтхѣаго заветѣа, ѿ еврейскнѣхъ въсѣмъ равнѣиелѣннѣхъ. Послѣ сегѣхъ снѣслѣхъ книгъ ѿ нѣ (сѣтѣ) баго тѣннѣхъ. Матѣеѣхъ писѣхъ ѿ чѣдѣахъ хрїтѣобѣхъ дѣа ѿ брѣѣвѣхъ, ѿ маркѣхъ дѣа ѿ італїи, ѿ іѡа дѣа ѿ іѡа. Дѣа бѣхъ же іѡаннѣхъ, великїи прѣповѣдннѣхъ ѿ неосѣтѣовѣтѣхъ. Потѣомъ слѣдѣютъ дѣднѣа мѣдрѣхъ апѣстѣловѣхъ, четѣренѣдесѣтъ послѣннѣхъ пѣла. Седемъ соборнѣхъ, ѿзъ конѣхъ ѿднѣхъ іѡаннѣхъ, двѣхъ петрѣовѣхъ, дѣлѣе трѣхъ іѡаннѣхъ, седемѣ же ѿднѣхъ. Тѣакъ ѿмѣешъ бѣе. ѿце же какїа сѣтъ свѣрѣхъ снѣхъ, не принадлежатъ къ прїзнаннымъ.

СВѢТѢАГО АМФИЛОХІА ЕПІСКОПА

къ селѣнѣхъ ѿ тѣомъ, какїа книгъ прїемлютца.

Нѣпѣче подѣбѣтъ вѣдѣти ѿ сѣе, ѿкѣ не вѣсѣла книгъ, сѣажѣвшѣа догѣтчїеѣ ѿ пѣлнїа, ѿ сѣтъ догѣтѣннѣа. Ибо бѣвѣютъ ѿногѣа книгъ лѣннѣхъ, ѿнѣа сѣднѣа ѿ, тѣакъ рѣцн, бѣнѣкїа къ словѣамъ ѿстннѣхъ, ѿ дрѣгїа подѣжнѣхъ ѿ ѿбѣлннѣхъ, подѣбнѣхъ какъ подѣбнѣхъ ѿ подѣжнѣхъ монѣтѣхъ, конъ хотѣа ѿмѣютъ надѣннѣе цѣрѣкѣе, но, по вѣцѣтѣхъ своѣмъ, ѿкѣзѣвѣютца лѣжнѣмн. Посѣмъ ѿннѣннѣхъ тѣбѣхъ кѣждѣю ѿзъ бѣгѣдѣхнѣннѣхъ книгъ. Но дѣбѣ тѣѣ познѣахъ раздѣлннѣхъ, прѣжде ѿннѣннѣхъ книгъ бѣтхѣаго заветѣа. Пѣтѣкннѣе содѣрѣнтѣхъ: бѣтѣе, потѣомъ ѿсѣодѣхъ, ѿ

алфавиту. Након овога наброжатъ и кнѣге Новога Завета: Матѣеѣхъ је писѣао за Евреѣе о чуднма Хрїстѣовнмъ; Маркѣа за Італїѣу а Лука за Ахаѣу. А за сѣе је писѣао Јѣван, великїи прѣповѣдннѣхъ, кѣїи је ѿ у небо прѣннѣао. Потѣомъ слѣде Дѣла апѣстѣлѣска; онѣа четрнѣаест Пѣвлѣовнхъ Послѣннѣа; онѣа седамъ Саборннхъ одъ кѣїхъ је јѣднѣа Јѣковѣевѣа, двѣ су Петрѣовѣе, трѣ су Јѣванѣовѣе, а седемѣа је Јѣуднѣа. И саѣа ѿхъ ѿмамо сѣе на брѣю. А кнѣге кѣѣ су ѿзѣанъ овогъ спнскѣа, не трѣба ѿхъ прѣзнаватн.

(ПОСЛАНИЦА) СВЕТОГ ЕПИСКОПА АМФИЛОХИЈА, (УПУЋЕНА) СЕЛЕВКУ, О ТОМЕ КОЈЕ КЊИГЕ ТРЕБА ДА БУДУ ПРИХВАЋЕНЕ

Нарочнто трѣба ѿ ово да знѣахъ: нїје бѣа свака кнѣга поуздѣна маѣа носн ѿме Пнса ма јѣр постоје ѿ кнѣге кѣѣ су лѣжно насловѣене. Неке одъ кнѣга заузнмају среѣннѣу, ѿ како бн се рекѣо, близу су ѿстннѣе; а неке су потпѣно лѣжнѣе ѿ сѣсвнмъ су неѿстннѣе, ѿсто онако као што је ѿ неѿстннѣе фѣлснфнковѣннѣе нѣвацъ кѣїи ѿма потпнсъ цѣра, ѿлн нїје нѣвацъ кѣїи ѿма вреднѣст. Збогъ тога навѣшѣу тн понаосѣбъ сваку одъ богѣнаѣхнѣннѣхъ кнѣга: као прѣво, споменуѣу кнѣге ѿзъ Старѣогъ Завета, ѿ то су Петѣокнѣїжѣе у кѣме су Пѣстанѣкъ, Ізѣлазѣкъ, Левнтска, Брѣевн ѿ Поновѣлннѣхъ Законн. Овнмъ кнѣгама прѣѣоѣаѣ ѿ кнѣгу Ісуса Нѣвннѣа ѿ Суднѣе; затнмъ Рутъ, четнрн кнѣге Цѣрѣствѣа ѿ двѣ кнѣге Парѣлнпоменѣна. Послѣ овнхъ слѣде прѣва ѿ дрѣга кнѣга Јѣзѣдрѣе. Напоменуѣу тн ѿ петъ песннчнкнхъ кнѣга: прѣславѣенѣгъ збогъ мѣка у разннмъ страѣаннма Јѣва, па затнмъ кнѣгу пѣсѣлама кѣїи су прѣкѣлѣдѣннѣе лекъ за чѣвековѣу душу; затнмъ трѣ кнѣге мудрѣга Солѣмонѣа: Прнче, Еклѣснѣїѣстъ ѿ Пѣсѣма надъ песѣмама. Овнмъ кнѣгама прѣѣоѣаѣ ѿ двѣнаѣстъ прѣрока: Оснѣју, Амѣосѣа, Мнхеѣа, Јѣїла, Авѣднѣју ѿ

срѣднюю книгу левитъ, за нею чина, послѣ второзаконіе. Къ симъ приговокъ инѣла и едѣн, потѣмъ рѣдѣ, четъри книги царствъ, и двѣ параліпомѣнныя. За ними слѣдуютъ ѣзры книга пѣрва и втора. Далѣе нарекъ третѣ пѣть книгъ стѣхотворныхъ: оубѣнчанныя подвижми различныхъ страданій ішва, и книга Псалмѣвъ, сладкопѣенное для души врачеваніе, три книги премудраго солемона, притчи, ѣккліастъ и пѣсь пѣсней. Къ симъ приговокъ дванадцать прѣрокъ: пѣрваго шайо, потѣмъ втораго амѣа, михѣа, ішала, авдѣа и ішнѣ, образъ (с. тѣс) тридѣнныя смѣрти: за ними нава, аввакѣма, потѣмъ девѣтаго софонію, агѣа и захарію, и славаго вѣстника малахію. Послѣ нихъ познаваніи четърихъ прѣрокъ: великаго ісайю, дерзновеннаго глаголашаго, іеремію состраждѣщаго, тѣнственнаго іезекіала, и послѣднаго даніила, дѣломъ и словомъ премудраго. Къ симъ прилагаютъ нѣкоторыя ѣдѣнрѣ. Врѣмя мнѣ нареци книги новаго завета: пріеман четърихъ токъ евангеліствъ, матѣа, потѣмъ марка, къ симъ приєднаны третѣаго лѣкѣ, ішанна числи четъригымъ по времени, но пѣрвымъ по бысѣтѣ догмѣствъ: ѣбо прѣвѣдну нарцию ѣго сыномъ грѣма, величественну провозгласившимъ бѣа слово. Пріеман и втораго книга лѣки: соборныхъ дѣланій апѣстольскихъ. Къ симъ потѣмъ приговокъ создахъ и званіа, проповѣдника и апѣстола гъзыкѣвъ, павла, премудра написавшаго церквямъ четъринадцать посланій: ѣдно къ римлянамъ, къ коемѣ должно сопрічлѣнть двѣ къ корінѣанамъ, къ галѣтамъ, къ ѣфесѣамъ: за симъ къ живѣщымъ въ філіппахъ, потѣмъ написанное къ колѣссанамъ, къ деелонникійцамъ двѣ, къ тѣмодею двѣ, къ тѣтѣ и філмонѣ, къ каждаму ѣдно, и ѣдно къ ѣвѣамъ. Стѣ непѣдлиннымъ нѣкіе называють не добрѣ: ѣбо въ немъ благодѣтъ ѣстннла. Чтѣ на послѣдокъ рекѣ ѡ соборныхъ посланіахъ; нынѣ глаголють, ѣкѡ едѣмъ ѣхъ пріемати должно, а нынѣ, три токъ: ѣдно іакѣва, ѣдно петрѣво и ѣдно ішанново. Нѣкоторыя же пріемлють три ішанновыхъ, и кромѣ ихъ двѣ петрѣвы, и едѣмоѣ іданно. Ѣкрѣвеніе же ішанново нынѣ причлѣють къ евангелістѣмъ книгамъ, а многіе называють непѣдлиннымъ. Сѣй да едѣтѣ нелѣжнѣйшій канѣнъ бѣгодуховенныхъ писаній.

Юну, праобраз тридневног Христоваго страдања; после нихъ Наума, Авакума., Софонию, Агеја, Захарию, Малахию. После овихъ имаю на умѣ и четири пророка: великаго Исаию, милосрдногъ Јеремію, тајанственаго Језекиа и последнега, Данила, премудраго и у речима и у делима. Знаю и то да неки к овимъ книгамъ придодаю и Јестиру. Книге Нового Завета су ове: прихватаю само четири јеванђеља и то Матејево, Марково, Лукино и као четврто Јована, које је последње по времену настанка, али прво по узвишености догмата, и ја га сасвимъ заслужено називамъ синомъ грома, који је величанствено провозгласио речъ Боју. Додаю овима и другу книгу коју је написао Лука о делима апѣстольскимъ. Придодаю затимъ и сасудъ избрани, проповѣдника међу незнабошцима, апѣстола Павла, који је мудро написао два пута по седамъ посланица различнимъ црквама и то: једну Римљанима, две Коринѣанима, Галатима, Ефесцима, Филипљанима, Колошанима, две Солуњанима, две Тимотеју, Титу, Филимону и једну (посланицу) Јеврејима. Они који тврде да је посланица Јеврејима лажна, такви греше јер и у њој је благодат истине. Затимъ, неки казују да има седамъ Саборнихъ посланица, а неки да треба прихватаати само три, тј. једну Јаковљеву, једну Петрову и једну Јованову; други казују да има три Јованове, две Петрове и по једна Јудина и Јаковљева. Неки прихватају Јованово Откривѣње, али много је и онихъ који га сматрају лажнимъ. Нека ти ово буде истинити канѣнъ богонадахнутихъ книгъ.

**КАНОНИЧЕСКЕ ЦРКВЕ СВАТЉИШАГО
ТИМОТЕЈА**

Ѣпископа ллѣксандрійскаго, Ѣдїнаго ѿ егѣ
патрїдеѣати Ѡтцѣвз бѣвшнхз на
кѡнстантїнополѣскомз собѡрѣ.

ВОПРОСА А.

Ѣще ѡглашенное Ѡтроча, лѣтз едмн, илн
совершеннолѣтнїй человекз, оулучнїтз врѣма бѣтн
прн совершенїн лїтургїн, н по нескѣдѣнїю прїѡбцнїтсѣ:
то кѣкз должно постѡпнїтн ез таковѣмз;
ЦРКВТА.

Должно проевѣтнїтн Ѣго креценїемз: нбо прнзвѣнз
ѿ бга.

ВОПРОСА Б.

Ѣще ѡглашенный еддетз бѣснземнїй, н вохѡцнѣтз
сѣмз, илн прїсннє Ѣго, да прїнметз свѣтѡе креценїе:

**КАНОНСКИ ОДГОВОРИ
СВЕТОГ ТИМОТЕЈА, ЕПИСКОПА
АЛЕКСАНДРИЈСКОГ,
ЈЕДНОГ ОД 150 ОТАЦА КОЈИ СУ БИЛИ НА
КОНСТАНТИНОПОЉСКОМ САБОРУ**

1. питање:

Ако неко оглашено дете од седам година, или пунолетни човек случајно буде на литургији и по незнању буде причешћен, како треба поступити са таквима?

Одговор:

Потребно га је просветити крштењем јер је призван од Бога.

2. питање:

Ако је неки оглашени бесомучен, па зажели и он или његова родбина да се тај човек крсти, да ли то треба учинити, а нарочито ако је онај на самрти?

Одговор:

Док бесомучени није очишћен од нечистог духа он не може примити крштење, али ако је на крају живота, нека буде крштен.

3. питање:

Ако је неки верник бесомучен, да ли он може бити причешћен?

Одговор:

Ако не вређа тајну, нити на неки други начин не хули на њу, нека буде причешћен; али не сваког дана, него само недељом.

4. питање:

то должен ли прийти, или нейдет, и напишете ли
вдвуетъ блнзъ смертн;

ѠВѢТЪ.

Когда бѣнземыи не ѡчистишиа сеце ѡ дѡху
нечистаго, то не можетъ прийти свѣтѡе крещеніе:
но, при исходѣ ѡ сеѡ жнзни, крещаетеа.

ВОПРОСЪ Г.

Иже кто бѣрныи ѡдержимъ бѣгомъ: должен ли
прѣвещатиа свѣтѣхъ тѣннъ, или неидетъ;

(с. тѡз)

ѠВѢТЪ.

Иже не нарѡшетъ тѣнны, ннже хѡлитъ ннмъ
какнмъ лебо ѡбразомъ: то да причаетеа, но не
каждый дѣнь: добольно даа негѡ тѡкмъ по
временамъ.

ВОПРОСЪ Д.

Иже кто изъ ѡглашеннхъ, нахѡдѡсь въ болѣзни,
лншншеа зарѡбагѡ оумѡ, и не можетъ еамъ
пронзнертн исповѣданіе бѣры, принные же егѡ
просити едѡдетъ, да принметъ свѣтѡе крещеніе,
докѡлѣ жнзъ: должен ли прийти, или неидетъ;

ѠВѢТЪ.

Долженъ прийти крещеніе, иже не искѡшетеа ѡ дѡху
нечистаго.

ВОПРОСЪ Е.

Иже женѡ прѣвдѡдетъ нѡцію со своимъ мѡжемъ,
или мѡжъ съ женѡю своєю, и на оутро вдѡдетъ
свѣщеннослѡженіе: то должн ли онн причаститиа,
или неидетъ;

ѠВѢТЪ.

Не должн. Поелнкѡ апѡстѡлъ глаголетъ: не лншнше
себѣ дрѡгъ дрѡга, тѡчнпо по соглѡію до времени,
да прѣвѡветѣ въ молнтѣѣ, и пакн вкѡпѣ собрѡитѣа,
да не искѡшетъ блѡзъ сѡтанѡ невоздѡержаніемъ
блшнмъ.

ВОПРОСЪ З.

Иже женѡ ѡглашеннаа вписѡла нма своѡе ко крещенію,
ѡ ко дню крещеніѡ приключитѣа еѡ ѡбычнѡе женамъ:
то должно ли тѡковѡю крестити въ тѡтѣ дѣнь,
или ѡложити, и на скѡлькѡ времени ѡложити;

ѠВѢТЪ.

Должно ѡложити, докѡлѣ ѡчиститѣа.

Ако неки од оглашенных услед болести сиѣ с ума,
и не може да исповеди своју веру, а негова
родбина настоји да он прими крштење док је још
у животу, да ли таквога треба крштавати или не?

Одговор:

Треба га крстити ако није искушаван од нечистог
духа.

5. питање:

Ако нека жене током ноћи има полни однос са
својим мужем, или муж са женом, а сутра је
свештенослужење, да ли се они могу причестити
или не могу?

Одговор:

Не могу се причестити јер је и апостол јасно рекао:
„Не забрањујте се једно другом, сем по договору
привремено, да би сте се предали посту и
молитви, па опет да се састанете, да вас сатана не
искушава вашим неуздржањем" (1. Кор. 7,5).

6. питање:

Ако је нека од оглашених жена записала своје име
међу оне који желе да се просвете крштењем, а на
дан крштења добије менструацију, да ли је треба
крстити тог дана или крштење одложити и на који
период?

Одговор:

Крштење треба одложити све док се та жена не
очисти.

7. правило:

Ако нека жена запази да има менструацију, да ли
се тога дана може причестити или не?

Одговор:

Не може се причестити све док се не очисти.

8. правило:

Жена која се породи пред Пасху, да ли и она мора
постити и не пити вина, или се може разрешити од
поста и допустити јој да пије вина услед телесне
слабости настале од порођаја?

Одговор:

Пост је установљен ради умирења нашег тела, али
онда када је тело изнемогло и болесно, треба му
давати јела и пића у количини која је телу
потребна и колико може да поднесе.

9. питање:

Да ли свештенослужитељ може да се моли у
присуству следбеника аријеве или неке друге
јереси, или му неће нашкодити ако своју молитву
проуноси у њиховом присуству?

Одговор:

На божанственој Литургији ђакон пре времена
целива казује: „Ви који нисте примљени у
заједницу, изађите!" То недвосмислено значи да
богослужењу не могу присуствовати они који су у
јереси, осим ако не изјаве да су спремни на
напуштање јереси и на покајање.

10. питање:

Ако неки болесник услед велике болести потпуно
изнемогне, а ближи се дан свете Пасхе, да ли и он
мора постити или му свештеник може допустити
да употребљава вино и уље?

Одговор:

ВОПРОСЪ 3.

И́ще жена̀ о́смóтритъ приключи́шесѧ ꙗ́ко ђ́бычное
женáмъ: должнá ли о́на (с. тóн) въ тóтъ дѣнь
присѣ́пнѣти къ свѣтѣ́мъ тѣ́ннамъ, ѡ́на и́тъ;
Ѧ́рѣтъ.

Не должнá, докóлѣ не ѡ́чиститѧ.

ВОПРОСЪ 4.

И́ще жена̀ родитъ предъ свѣтóю пáрхою, тó сѣтъ на
белáнкой едми́цѣ: должнá ли поститѧ и́ не пѣти
бѣнá, ѡ́на разрѣ́шáетѧ о́на ѡ́ постѣ́ и ѡ́ запрещѣ́ннá
пѣти бѣ́но рáдн тогò, ꙗ́кѡ родилá;

Ѧ́рѣтъ.

Пóстъ о́рѣдóвленъ длѧ о́смирѣ́ннá нáшегѡ тѣ́л. И́
тáкъ, когдá тѣ́ло нахóдитѧ въ смирѣ́ннѣ́ и въ
нѣмо́щнѣ: то должнá о́на прѣ́имáти пѣ́цѣ́ и пѣ́тѣ́,
кáкъ хóцетъ и́ понесѣ́ти мóжетъ.

ВОПРОСЪ 5.

Дóлженъ ли свѣщеннослóжитель молитѧ въ
присѣ́тствѣ́ннѣ́ ѡ́нахъ ѡ́на дрóгнѣ́хъ сѣ́рѣтѣ́къ; ѡ́на
едѣтъ ли то ни мáлѡ не во вѣ́дѣ́ сѣ́мѣ́, когдá при нѣ́хъ
совершáетъ о́на своò молитѣ́ль ѡ́на
свѣщеннодѣ́ятѣ́;

Ѧ́рѣтъ.

Въ бѣ́жѣ́твенно́й лѣ́тѣ́рѣ́ннѣ́ дѣ́аконъ предъ вѣ́ременемъ
цѣ́ловáннá возгласáетъ: не прѣ́емлемы́е ко ѡ́бщѣ́ннó
нзвѣ́дѣ́тѣ́. Посѣ́мѣ́ тáковы́е не должнъ
присѣ́тствовати, ꙗ́ко не ѡ́бщѣ́ннѣ́ покáлѣ́тѧ и́
ѡ́стáблѣ́ти сѣ́рѣ́.

ВОПРОСЪ 6.

И́ще ктò болѣ́нъ и́ ѡ́ силны́а болѣ́знь совершѣ́ннѡ
нѣ́тощѣ́нъ, и́ приближáетѧ свѣтáа пáрхá: непрѣ́мннѡ
ли дóлженъ тáковѣ́й поститѧ, ѡ́на по причѣ́ннѣ́
силнáгѡ нзнеможѣ́ннá сѣ́мѣ́, свѣщеннослóжитель
разрѣ́шитъ сѣ́мѣ́ о́употреблáти, чтò мóжетъ, ѡ́на и́
сѣ́ннѣ́ и бѣ́но;

Ѧ́рѣтъ.

Дóлжно разрѣ́шити болѣ́ннóмѣ́ прѣ́имáти пѣ́цѣ́ и́
пѣ́тѣ́, смóтрѣ́а потóмѣ́, чтò (с. тóн) мóжетъ о́на
понесѣ́ти. И́бо совершѣ́ннѡ нѣ́тощѣ́ннóмѣ́ о́употреблáти
сѣ́ннѣ́, сѣ́тъ дѣ́ло прáвое.

ВОПРОСЪ 7.

Болеснику треба допустити да узме јело и пиће онолико колико може да поднесе јер који је сасвим изнемогао треба да употребљава уље у јелу.

11. питање:

Ако неко позове свештеника да склопи брак, а овај дочује да је тај брак незаконит, као рецимо брак са тетком или са сестром покојне жене онога ко се желео венчати, треба ли свештеник да се одазове позиву и да их венча?

Одговор:

Ако свештеник дозна да је та веза противна закону, и ако се увери да је то заиста тако, свештеник не сме да себе увлачи у туђе грехове.

12. питање:

Ако је неко од лаика сањао нешто нечисто, па упита свештеника може ли се причестити, да ли му то свештеник треба дозволити?

Одговор:

Ако је то била жеља неке жене, не треба га причестити; али ако га ђаво искушава, да би га и на тај начин одвратио од причешћа, таквог човека треба причестити јер ће мрски напасник другачије нападати на њега и у онај сами час када се тај човек треба причестити.

13. питање:

Они који живе у брачној заједници, у које дане треба да се уздржавају једно од другог, а у које дане им је то допуштено?

Одговор:

Оно што сам рекао, а сетите се речи апостола Павла о томе да се не забрањујете једно другом, осим када се договорите (погл. 1. Кор. 7, 5), то кажемо и сада. Уосталом, свакако да се морате уздржавати суботом и недељом, јер се у те дане приноси духовна жртва Господу.

14. питање:

Ако неко, у тренутку када је ван себе, одлучи да дигне руку на себе или се баца са неке висине, да ли за таквога може бити чињено приношење или не?

Одговор:

О таквоме свештеник треба подробно да испита да ли је био ван себе када је то учинио јер дешава се да родбина онога који је погинуо, желећи да и за њега буде приношење и молитва, не казује истину или само каже да је тај човек био ван себе када је то урадио, а може се догодити да је тај учинио самоубиство јер су му људи нанели некакву увреду или из своје малодушности; у таквим случајевима не може се обавити приношење јер је тај заиста самоубица. Због тога свештеник и треба да са највећом пажњом о свему испита да и сам не падне под осуду.

15. питање:

Ако је нечија жена толико помућеног разума да је морају везивати у металне окове, а њен муж почне да говори да више не може живети у уздржаности, него намерава да узме другу жену, да ли му се то може дозволити?

И́цѣ ктò звѣсти бѣдетъ свѣщеннослѣжителѣ на
сочетаніе бра́ка, и се́и оу́глышнѣтъ, ѿкъ бра́къ се́и
ѣсть незаконный, и́ли кровосмѣшеніе, на примѣръ,
ѿкъ имѣюща сочетаніа ѣсть естрѣ оумѣршѣа
женѣ: то до́лженъ ли свѣщеннослѣжителѣ послѣшатн
такобѣхъ, и́ли творити за нѣхъ приношеніе;

ѦРѢТЪ.

Рѣшительнѣо скажіте: ѿце свѣщеннослѣжителѣ
оу́глышнѣтъ ѡ незаконности бра́ка, и ѿце бра́къ
пòдлиннѣо ѣсть незаконный: то не до́лженъ
свѣщеннослѣжителѣ прѣвѣщати чужимъ грѣхѣмъ.

ВОПРОСЪ БІ.

И́цѣ мѣрливѣи, имѣвшій нечисто́е инобдѣніе,
вопроситъ свѣщеннослѣжителѣ: до́лженъ ли
допѣтити ѣго до причащеніа, и́ли нѣтъ;

ѦРѢТЪ.

И́цѣ подвѣрженъ вождѣлѣнію женѣ, то не до́лженъ
причащати: ѿце же сатанѣ искѣшаетъ ѣго, дабы
по се́и причинѣ ѡнъ ѡчѣждѣнъ бы́лъ ѡбщѣніа
бжѣтвенныхъ члннъ: то до́лженъ причащати. И́бо
и́наче искѣситель не престѣнетъ нападатн на него въ
то вре́мя, когдѣ ѡнъ до́лженъ прѣвѣщати.

ВОПРОСЪ ГІ.

Совокѣпляюшымѣа въ ѡбщѣніе бра́ка, въ котòрыѣ
днѣ седмицы до́лжно соблюдати воздержаніе ѡ
совокѣплѣніа дрѣгъ съ дрѣгомъ, и въ котòрыѣ днѣ
имѣти имъ прѣво на ѡное;

ѦРѢТЪ.

Прѣжде ре́къ ѿ, и тепѣрь сказѣю, апòстолъ глаголетъ:
не лишѣйте себѣ дрѣгъ дрѣга, (с. чп) чòчїю по соглѣію,
до вре́мени, да пребывѣете въ молѣтвѣ: и пакн вкѣпѣ
собранитеа, да не искѣшаетъ васъ сатанѣ
невоздержаніемъ вашимъ. Кпрòчемъ невохòдїмѣо
до́лжно воздерживати въ дѣнь свѣщòтннн и
воскрѣсннн, потомѣ чò въ сїи днѣ дѣхòбнаа жѣртѣа
приноситеа глѣ.

ВОПРОСЪ ДІ.

И́цѣ ктò, бѣдѣчи внѣ себѣ, подїметъ на себѣ рѣкн,
и́ли повѣржетъ себѣ съ вышòты: за такобѣго до́лжно
ли бѣти приношеніе, и́ли нѣтъ;

ѦРѢТЪ.

Одговор:

Ако то учини, тада је пао у прелѣбу. Ја немам
потребу да о овоме кажем нешто више.

16. питање:

Ако неко пости да би се причестио, а онда перући
зубе или приликом купања невољно попије мало
воде, да ли се тај може причестити?

Одговор:

Наравно да се може причестити јер ђаво, видевши
у томе згодну прилику да га удаљи од причешћа,
све ће чешће чинити исто.

17. питање:

Често слушајући реч Божју, а не чинећи оно шта
она заповеда, нисмо ли због тога под осудом?

Одговор:

Ако не чинимо то, треба да себе прекоремамо због
тога јер не извршујемо оно шта чујемо. А једно од
средстава која воде ка спасењу јесте и то да
прекоремамо себе.

18. питање:

Од ког узраста човека Бог нам суди због греха?

Одговор:

Према мери познања и расуђивања свакога, једни
се греси суде од десетогодишњег узраста, а други
од каснијих година живота.

Ў таково́мъ священнослѣжителѣ долженъ разсѣдѣти, по́длиннѡ ли, бѣдѣнъ вѣнѣ оумѣ, содѣлаиъ еѣ. Нѣо чѣстѡ бли́зкѣе къ пострѣдѣшемъ ѿ самагѡ себѣ, желѣа доути́гнѣти, да бѣдетъ приноше́нїе ѿ моли́тва за него̀, непрѣвѣдѣютъ ѿ глаголютъ, ѣкѡ быаъ вѣнѣ себѣ. Мо́жетъ же быти, ѣкѡ содѣлаиъ еѣ ѿ ѡбѣды челове́ческѣа, ѿнѣ по ѿно́мъ како́мъ слѣчию ѿ младоу́шїа: ѿ ѡ таково́мъ не подо́бѣетъ быти приноше́нїе, нѣо ѣсть самоубѣ́ица. Посе́мъ священнослѣжителѣ непреме́ннѡ долженъ со всѣ́кнмъ тѣ́нїемъ испѣтыбати, да не подпа́детъ ѡсѣ́женїю.

ВОПРОСЪ ѣ.

Ѣще оу́ когѡ жена ѡдержѣма сла́мъ дѣхо́мъ до того̀, ѣкѡ ѿ ѡкѡвы но́ситъ, мѣжъ же ѣа глаголетъ, ѣкѡ не мо́жетъ воздержѣ́тиа, ѿ хѡщетъ поа́ти ѿнѣю: долженъ ли таково́й поа́ти ѿнѣю, ѿнѣ нѣтъ;

ѦВѢТЪ.

Въ се́мъ дѣлѣ заклѡча́етсѣ прелюбоу́бѣ́нїе: ѿ не ѿмѣю ѿ не ѡбрѣ́таю, что̀ на еѣ ѡвѣ́цати.

ВОПРОСЪ ѥ.

Ѣще кто̀, пострѣа дла прѣвѣ́енїа свѣты́хъ тѣ́ннъ, ѿзмыбѣа оу́ста, ѿнѣ нахо́дѣа въ блѣнѣ, не хѡтѣа (е. тѣа) поглѡти́а бѡдѣ: долженъ ли таково́й причастѣ́тсѣа;

ѦВѢТЪ.

Долженъ. Нѣо ѿнѣче сатана, ѡбрѣ́тши слѣ́чаи оу́дѣлѣти ѣго̀ ѿ прича́енїа, чѣще бѣдетъ дѣлѣти то́жде.

ВОПРОСЪ њ.

Чѣстѡ слѣ́шаа слѡбо бѣ́їе, ѿ не тѡро́а, не по́а ѡсѣ́женїемъ ли мы ѡбрѣ́та́емсѣа;

ѦВѢТЪ.

Ѣще ѿ не тѡро́имъ: но не мо́жно на́мъ не оу́коро́ати себѣ, ѣкѡ слѣ́шаа не повинѣ́емсѣа. Оу́коро́ити же себѣ ѣсть чѣсть испѣ́нїа.

ВОПРОСЪ ѿ.

Съ кото́рагѡ вѡзрѣта челове́ка, грѣхѣ ѣго̀ сѣ́дѣтсѣа ѿ бѣа;

ѦВѢТЪ.

По мѣрѣ познѣнїа ѿ разсуджѣнїа кѣждѣгѡ, ѿныѣ сѡдѡтсѡ сѡ деѡчнѡчѣнѡгѡ бѡздрѡтѡ, а ѿныѣ сѡ поѡлѣдѡющнх лѣтѡз.

ПРАВИЛА

Дѡбѡфїла, архїепископа александрїйскагѡ.

Прѡбозглѡшенїе, при наѡтѡплѣнїи свѡтѡх бѡгѡблѣнїи въ недѣлю.

ПРАВИЛО ѡ.

Ѹ ѡбѡчїи ѿ дѡлгѡ трѣбѡтѡ ѡ ныѡ чтѣнн бѡдкѣи бѡскрѣеннн дѣнѡ, ѿ прѡзднѡбѡтн ѡннн: понѣже въ сѣи дѣнѡ гдѣ ныѡз ѿнѡз хрїтѡсѡ прѡбѡвлѡз ныѡз бѡскрѣенїе ѿз мѣртѡвѡх. Почѣмѡ ѿ прѡбѡвѡмз ныѡцѡлетсѡ дѣнѡ сѣи въ свѡщѣеннѡмз ныѡннн, ѡкѡ сѡстѡвлѡющїи дѡ ныѡз ныѡчѡлѡ жнзнн, ѿ ѡсмыѡмз, ѡкѡ ныѡшѣдшїи по сѡбѡѡтѡѡ ѡдѣенѡкѡи. Но когдѡ сѡдѡчнѡсѡ въ сѣи дѣнѡ бѡчнн поѡтѡ прѣдѡ свѡтѡмз бѡгѡблѣнїемз: чѡ бѡлгѡдѡчрѣдннмз ѡннн, рѡзсѡдѡчнѡчѡ ныѡчѡнѡлѡсѡ къ ѡбѡнмз сѡдѡчѡмз. Ѹпѡтребѣвѡз ныѡкѡлькѡ фнннѡкѡвѡз, мѡ не поѡтѡпнмз по ѡбѡчїи ѡрѣенн, не почннчѡющнх днѡ бѡскрѣенїѡ гдѡ ныѡшегѡ ѿнѡ хрїтѡ, ѿ кѡпнѡ бѡздѡдннмз дѡлжнѡе поѡчнѡмѡ днѡ, ѡжнѡдѡ бѡчѣрнѡгѡ бѡбрѡнѡ, коѡѡрѡе въ сѣи дѣнѡ, по ѿзѡлѣнїю бѡжїю, бѡбрѡшѡлетсѡ. Ѹ тѡкѡз въ сѣи дѣнѡ дѡ бѡбрѡлѣмѡ въ чѡсѡ дѡбѡчнн.

ѸГѡ ЖѢ ныѡстѡвлѣнїе, дѡннѡе ѡмнѡнѡ.

ПРАВИЛО ТЕОФИЛА, АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРИЙСКОГО ОБНАРОДОВАНА У НЕДЕЛЮ ПРЕД СВЕТО БОГОЈАВЛЕНЬЕ

1. правило:

Обичај и ред захтевају од нас да поштујемо сваку недељу и да је светкујемо јер је у тај дан Господ наш Исус Христос васкрсао из мртвих, те се због тога тај дан у Светом Писму и назива првим даном пошто он представља почетак нашег живота, а такође се назива и осмим даном јер је надвладао јеврејску суботу. Али, пошто се сада догодило да је то и дан када морамо постити због Богојављења, корисно ћемо учинити ако узмемо неколико урми, и тиме ћемо се уклонити од обичаја јеретика који не поштују дан васкрсења, а такође ћемо и посни дан провести како приличи, дочекавши вечерње сабрање, које се тада, по вољи Божијој, има да одржи. Потребно је знати и то да се у тога дана сабирамо у девети час.

ПОУКЕ

АРХИЕПИСКОПА ТЕОФИЛА АЛЕКСАНДРИЙСКОГО АМОНУ

2. правило:

Са онима који су заједничарили са аријанцима, а и даље одступају од Цркве, нека се са таквима поступи по постојећем обичају, тј. уместо њих треба да се поставе они који су осведочени у православљу, а они нека остану у заједници; и уопште да се у погледу ових поступи на начин као што су то учинили православни епископи у Тиваиди. Нека се подвргну казни сви они које је поставио епископ Аполон и који су затим имали заједницу са аријанцима, наравно ако су то добродовљно учинили. Ако су послушали епископа, тада нека остану у заједници јер нису знали шта је разумно да се учини. Али, уколико их

ПРА́ВНЛО Ё.

Сз бѣвшнми вѣ ѡбщѣннѣ арїанѣ, ѡ доньнѣ ѡдѣржнвлѡщнми за собою цѣрквн, да бѣдетъ портѣплѣмо по ѡбычаю, то ѣсть, такнмз ѡбразомз, чтобы портѣвлѣемы бѣли дрѣгіе, свнѣдѣтельствѣемы вѣ правослѣннѣ, а оннѣ ѡстѣвлнсь вѣ ѡбщѣннѣ, ѡ чтобы распорѣжѣнїа ѡ ннхъ бѣли оглашѣемы сз чѣмз, кѣкз ѡ вѣ дрѣгнхъ городѣхъ портѣплнл ѣщїе вѣ днвїдѣ правослѣбныѣ епіскопы. Портѣвлєнныѣ ѡ епіскопа аполлѡна ѡ бѣвшїе вѣ ѡбщѣннѣ сз арїанамн, ѡмѣющнми цѣрквн, да подѣргнѣтѣа епітїмїнѣ, ѣще ѡчнннлн єїе по євоємѣ пронзволѣнїю: ѣще же ѡзъ послѣшнїа євоємѣ епіскопѣ, тогдѣ прѣбывѣютъ вѣ ѡбщѣннѣ, кѣкз не разѣмѣвшїе, ѣкв нерѣзѣмнѣ портѣплнл. Впрѣчемз ѣще єєѣ народъ ѡвѣргѣтъ нхъ сз прѣчнми: то да рѣкоположатѣа дрѣгіе. ѣще же прїемлетъ нхъ кѣпнѣ сз чѣмн, сз кѡннн оннѣ вѣтѣплнл вѣ ѡбщѣнїе: то ѡ кз ннмз да бѣдетъ прнмѣнѣнѣ ѡбычѣн, кѡторѡмѣ слѣдовѣлн вѣтѣ ѣщїе вѣ днвїдѣ правослѣбныѣ епіскопы.

ПРА́ВНЛО Ђ.

Ѡ вїтѣѣ, портѣвлєннѡмз вѣ прѣєвѣтѣра вѣ єрѣвѣѣ, ѡзлѣдовѣнїю бѣтн подѡбѣтѣ. ѣще онѣ нѣкоєѣ ѡлѣчнѣ(є. тїд)шєнѣа ѡ жнвѣгѣ мѣжа ѡчнннлѣ нѣлїе: то да не бѣдетъ попѣцєно ємѣ бѣтн прѣєвѣтѣролѣ, тогдѣ кѣкз не дѡлжєнѣ онѣ, ѡ ѣкв мїрѣннѣ, вхѡдїтн вѣ цѣркѡвѣ, кѡторѣа ѡбывкѡєннѣа чѣкѡвѣхъ ѡлѣчѣтѣ. Впрѣчемз єїе да не портѣвлѣтѣа вѣ прѣдѡєдѣжѣнїе епіскопѣ аполлѡнѣ, ѣще портѣвлнл єгѡ по нѣвѣдѣнїю: ѡбо євѣчїнѣ собѡрѣ повѣлѣлѣз ѡзвѣргѣтн недѡстѡннѣхъ, кѡторѣхъ прѣстѣплѣнїе ѡблнчнлѡєѣ пѡслѣ рѣкоположѣнїа.

ПРА́ВНЛО Ѓ.

Ѡ єрѣѣ, пѡєлннѣ епіскопѣ аполлѡнѣ ѡчтѣєрѣждѣтѣ, ѣкв ѡчѡслѣлѣ єгѡ ѡ ѡчѣждѣнлѣ ѡ цѣрквн, то да бѣдетъ тѣкѣ, кѣкз ѡпрѣдѣлнлѣ епіскопѣ: но да бѣдетъ ємѣ прѣдѡстѣвлєно прннєтн євоє ѡпрѣвѣдѣнїе, ѣще хѡцѣтѣ, ѡ не дѡкѡлєнѣ ѡпрѣдѣлѣнїємз епіскопа.

ПРА́ВНЛО Є.

Ѡ пнлѣфѣѣ, портѣвлєннѡмз єѡ дїѣкѡна вѣ лѣкѡнѣѣ, подѡбѣтѣ бѣтн ѡзлѣдовѣнїю: ѡ ѣще дѡзнѣно бѣдетъ, ѣкв онѣ, бѣдѣчн ѡглѣшѣннѣмз, вѣзѣлѣ євоѡ пѣмѣлнннцѣ вѣ ѡбщѣнїе єрѣка: то по крѣцѣннѣ, бѣвѣз

сѣв народъ зѣєднѡ сѣ остѣлнмѣ одѣбѣцн, тѣдѣ некѣ сѣ рѣкоположѣ днругн; ѣко лн нх прнмѣ зѣєднѡ сѣ оннмѣ кѡнн сѣ зѣєдннчѣрнлн, некѣ нм сѣ тѣдѣ прнлѡжн онѣѡ обнчѣѡ кѡнн слѣдѣ свн правослѣбнн епіскопн у Тнвѣїдн.

3. правило:

Ѡ Внстѣ, кѡнн єѣ постѣвлѣн зѣ свѣштєннѣкѣ у Єрѣвн, некѣ сѣ пѡєдѣє нстрѣгѣ; єр, ѣко єѣ он зѣстѣ нѣпѣстѡвѡѡ онѣ жєнѣ кѡнн єѣ рѣстѣвлѣнѣ од мѣжѣ, не трѣбѣ мѣ дѡпустнтн дѣ ѡдѣлѣ бѣдѣ свѣштєннѣкѣ єр нн кѣѡ лѣїк зѡг тѣкѡвѡг злѡдѣдѣ не бн мѡгѣѡ дѣ ѡстѣнѣ у Црквн, пѡштѡ сѣ тѣкѣїѡдлѣчѣѣ. Ѡво неѣ нѣнѣтн ннкѣкѣ осѡдѣ нѣ епіскопа Апѡлѡнѣ, ѣко єѣ ѡвѣ Внстѣ пѡ свѡмѣ нѣзнѣнѣу пѡстѣвнѡ, єр свѣтн Сѣборъ зѣповѣдѣ дѣ сѣ нѣмѣѣ нскѣчѣтн онн зѣ кѡєѣ сѣ дѡкѣжѣ дѣ сѣ пѡслѣ рѣкоположѣнѣа, услѣд некѡг прѣстѣпѣа, пѡстѣлн недѡстѡїннѣ свѣштєннѣчѡг чннѣ.

4. правило:

Ѡ Сѣрѣ, пѡштѡ єѣ епіскопъ Апѡлѡн нзѣвнѡ дѣ гѣ єѣ ѡпустнѡ, некѣ тѡ ѡстѣнѣ онѣкѡ кѣкѣ єѣ епіскопъ ѡдрѣднѡ, ѣлн Сѣрѣ трѣбѣ ѡстѣвнтн прѣво дѣ сѣ ѡпрѣвѣдѣ, ѣко тѡ жєлѣ ѡ ѣко зѣ тѡ нѣмѣ ѡсѡвѣ, тѣкѡ дѣ сѣ мѡжѣ жѣлнтн нѣ ѡдлѣкѣ епіскопа.

5. правило:

Ѡ Пѣнѣфѣѣ, кѡнн єѣ постѣвлѣн зѣ ѣкѡнѣ у Лнконѣ, трѣбѣно єѣ спрѡвѣстн нстрѣгѣ, тѣ ѣко сѣ прѡнѣѣжѣ дѣ сѣ ѡжєннѡ сѣ свѡїѡм рѡѣѣкѡм дѡк єѣ јѡш бнѡ мѣѣу ѡглѣшѣннѣмѣ, ѡ пѡслѣ крѣштѣнѣа єѣ прнмѣлѣн у клнр, он некѣ ѡстѣнѣ у клнрѣ ѣко єѣ тѣ жѣнѣ умрлѣ ѡ ѣко пѡслѣ свѡгѣ крѣштѣнѣа ннєѣ нѣмѣѡ пѡлннх ѡднѡсѣ сѣ ѡѡм. Ѡлн, ѣко єѣ он, бѣдѣѣннѣ вѣрннѣкѣ, узѣѡ зѣ жєнѣ свѡїѣ рѡѣѣкѣ, он мѡрѣ бнтн ѡдѣлѣн нз клнрѣ. Ѡ ѡво не трѣбѣ стѣвлѣтн кѣѡ крнвнцѣ епіскопѣ Апѡлѡнѣ.

6. правило:

Ѡ Јѣкѡвѣ трѣбѣ дѣ сѣ спрѡвѣдѣє нстрѣгѣ; ѣко сѣ дѡкѣжѣ дѣ єѣ он, јѡш кѣѡ чтѣѣ, бнѡ крнв зѡг блѣдннѣчѣнѣа, ѡ дѣ єѣ ѡд свѣштєннѣкѣ бнѡ нзѡпѣштѣн, ѣ ондѣ сѣ гѣ кѣѡ тѣкѡвѡг рѣкоположнлн, он трѣбѣ дѣ бѣдѣ ннзѣргнѣт сѣ свѡг стѣпѣнѣ. Ѡво єѣ трѣбѣно ѣчнннтн тѣк нѣкѡн тѣмѣлѣнѣ прѣтрѣгѣ, ѡ не сѣмѡ нѣ

бвѣдѣнъ въ клиръ, да пребѣдетъ въ клиръ, ѿце тѣмъ ѿна скончалась, и ѿна послѣ крещеніа не совѣщала съ нѣю. Аще же ѿна, бѣдѣнъ въ клирѣ, възлазъ своѣмъ племѣнницѣмъ въ ѿщепеніе брака: то да бѣдетъ ѿжазъ клира. Но нѣтъ предъсудженіа епископѣ аполоунѣ, аще поствѣнъ ѿдѣ по невѣдѣнію.

ПРАВИЛО 5.

Ѿ іакѡвѣ надлежитъ быти ѿслѣдованію. Аще ѿна, бѣдѣнъ чтецѣмъ, ѿвѣла вновѣннымъ въ престѣпленіи люодѣлнѣ и ѿ преевѣтерѣмъ ѿвѣрженъ, а по томъ прѣлазъ рѣкоположеніе: то да ѿвѣржетъ ѿ своѣмъ степенн, впрѣчемъ по тѣмъ ѿслѣдованіи, а не по ѣдиноу дозорѣнію пронишѣшлѣмъ ѿ налшннчѣ(с. тѣс)ства и слоубѣмъ. Аще же не ѿвѣржетъ повнннымъ: да пребѣдетъ въ клиръ. Нѣо не должно ввнмѣти сѣтннымъ нареканіамъ.

ПРАВИЛО 3.

Ѿ имѣющнхъ рѣкоположеніа сѣи да бѣдетъ ѡуствѣзъ. Всѣмъ соборъ свѣщеннослѣжителѣмъ да согласнѣтъ и да ѿвѣрѣтъ, и тогда епископъ да ѿпытѣтъ ѿвѣрннго, и съ согласнѣмъ свѣщенства да совершнѣтъ рѣкоположеніе средѣ цѣрквн, въ прнѣстѣтѣн народѣ, и прн възглашеніи епископа, аще можѣтъ и народъ свѣдѣтельствовати ѡ нѣмъ. Тѣмъ же да не быбѣтъ рѣкоположеніе. Нѣо когда цѣрковъ пребыбѣтъ въ мнрѣ, тогда рѣкоположеніамъ прнлнчно совершѣтнѣ въ цѣрквн въ прнѣстѣтѣн свѣтѣмъ. Въ мѣстѣхъ же, гдѣ сѣтъ ѣдиноуслѣнныя съ бывшнмъ въ ѿщепеніи сретнѣмъ, рѣкоположеніа да совершѣютъ не ннѣче, кѣкъ по ѿпытаніи ѿ ѿстнннѣ правослѣвннхъ свѣщеннослѣжителѣмъ, тѣкожде въ прнѣстѣтѣн епископа, и прн пробозглашеніи сѣмъ къ прнѣстѣтѣннѣмъ народѣ, тѣмъ тѣкъ, чѣобы не послѣдовало нѣкоѣмъ ѡклоненіа ѿ прѣблгв пѣтн.

ПРАВИЛО 11.

Прншошѣніа дла безкрѣбннѣ жѣртѣмъ, по ѡпотребленіи ѿжнагѣмъ дла тѣннства, да раздѣлѣютъ междѣ собѣю прннадлежѣннѣ къ клирѣ: и да не ѣртъ и да не пѣтъ ѿ ѿннхъ ѡглашенннѣ, но тѣмъ прннадлежѣннѣ къ клирѣ, и сѣннѣ съ нннн бѣрннѣ брѣтнѣ.

основу нечнѣ сумнѣе коѣа је могла настатн због клеветѣ или оговарања. Ако се утврди да ннѣ крнв, онда нека остане у клиру; јер не треба обраћатн пажњу на сѣтнѣ клеветѣ.

7. правило:

О оннма коѣн требају да буду рукоположенн нека буде овако: читавѣ свѣщенство нека се сагласн у ѿбору дотнчног, и тада нека га епископ ѿспнтѣ; па онда када свѣщенство прнхвнтѣ тог човека, обавнѣ се рукоположеніе у храму, уз прнсуство народа. И када епископ проузнесе возглас, нека и народ посведочн о дотнчном. Рукоположеніе нека не бнвѣ у тајностн јер када Црква ннѣ прогонѣна, тада се рукоположеннѣ имѣју обавѣтн у храму и у прнсуству свѣтнх. Ако се сазна да у некимъ местнма имѣ оннхъ коѣн сѣ заједннчарнн са јеретнцнма, а требају да буду рукоположенн, нека буде овако: таквн нека се ѿспнтѣ од стране правослѣвннхъ свѣщенослѣжителѣмъ, такоѣе и у прнсуству епископа. И када епископ проузнесе возглас, нека посведочн и народ да се ннко не бн смеѣ са правѣмъ путѣ.

8. правило:

Оно шта се прннесе за бескрвнѣ жртѣмъ, и пошто се потребно употребн за тајну, нека преостало међу собѣмъ раздѣлѣ клирнцн. Оглашенн да не јѣду ннтн да пнју од тога, неѣо само клирнцн и верујућа браћа коѣа сѣ са ннма.

9. правило:

Како Јеракс тврди да дотнчнн внше не сме остатн у клиру јер је ѡптужѣн за блудннчѣе, а епископ Аполон ннѣ навеѣ да се нн јѣдан тужнлац ннѣ одреднѣ прѣтнв дотнчног, нека се по томъ пнтѣнѣ поведе ѿстрага; те ако се поѣавн неки од тужнлаца коѣн је достојан да му се поверује, и прѣстѣпн буде доказан од сведѣока коѣн сѣ верѣдостојно сведочнлн, тада нека се дотнчнн ѿпоштн ѿ Цркѣ; а ако је достојан клира, и може се посведочнн нѣегово добро владанѣ, нека остане у клиру.

ПРА́ВНО ѿ.

Понеже ієра̀хъ глаголетъ, ꙗ̀кѡ нѣкто не долженъ быти въ клирѣ, ꙗ̀кѡ ѡбвинѣмый въ любоудѣніи: но єпископъ аполо́нъ оутверждаѣтъ тогда, что ни єдинаго ѡбвинителя не ꙗ̀вилось прѣтѣвъ негѡ: то да произведѣтъ ѡзвѣдованіе ѡ ѡ семъ. ꙗ̀ще ꙗ̀вѣтъ (с. тѣс) ꙗ̀ нѣкій достоуверный ѡбвинитель, ѡ прѣтѣпленіе докѣзано бѣдетъ прѣдставленіемъ достоуверныхъ свидѣтелей, то да ѡзвѣжетъ ѡзъ цѣркви: ꙗ̀ще же досто́ннъ клира, ѡ ѡмѣтъ свидѣтельство ѡ своѣмъ цѣломудрїи, то да прѣбѣдетъ въ клирѣ.

ПРА́ВНО і.

Съ согласїа всегѡ свѣщенства да назна́чѣтъ дрѹгїи іконо́мъ, на ѡпредѣленіе ко́егѡ согласїетъ ѡ єпископъ аполо́нъ, дабы цѣрковное досто́нїе оупотреба́емо было на что́ должно.

ПРА́ВНО ѿ.

Вдовѣцы ѡ оубо́гїе, ѡ странствѹющїе пришельцы, да получа́ютъ вѣское оупоко́енїе, ѡ ни́кто да не прѣво́детъ цѣрковнаго досто́нїа.

(с. тѣз)

ѸГѡ ЖЕ ВЪ А́ФІ́НІЮ Є́ПІСКОПЪ

ѡ тѣмъ ѡмѣмъ чїстѹхъ.

ПРА́ВНО бї.

ѡзвѣстїло менѡ твоѡ благочестїе, ꙗ̀кѡ нѣкоторыя ѡзъ ѡмѣнѹющихъ себѡ чїстѹми, желѡютъ прїоєдїнїтѣся къ цѣркви. ꙗ̀ понеже великій соборъ блаженныхъ ѡтцѣвъ на́шихъ, бывшїй въ нїкѣѣ ѡпредѣлиѣтъ рѣкоплагѣти прїходѣщихъ ѡ єресеи: то, по семъ оутѣбѣ, благоволи ѡ ты рѣкоплагѣти вохотѣвшихъ прїоєдїнїтѣся къ цѣркви, ꙗ̀ще то́кмѡ житїе ѡхъ доводѣтельно, ѡ нѣтъ никако́гѡ томъ прѣпѣтѣтѣа.

ѸГѡ ЖЕ А́ГѢА́ОНЫ Є́ПІСКОПЪ.

ПРА́ВНО гї.

Ма́рїамъ оутверждаѣтъ, ꙗ̀кѡ встѹпиѣтъ въ незаконное сѣпрѣжѣство, по невѣдѣнію законѡвъ цѣркви: ѡ поелнѣ єгѡ ѡмѣцѣетъ ѡлѣченїе єгѡ ѡ євѣрїи цѣрковныхъ, то оутѣрѣаѣтъ, ꙗ̀кѡ, оучиннѣвъ беззаконїе по невѣдѣнію, по согласїю воздрѣжитъ ѡ беззаконнаго єожнѣтѣа, на что́ ѡ жена єгѡ согласна. ꙗ̀ тѣмъ ꙗ̀ще оумо́трїшь, ꙗ̀кѡ ѡнѡ дѣлаютъ єѣ по согласїю ѡ не ѡбмѣнѣютъ: то, поелнѣ дѣаѣтъ оуже

10. правило:

Уз согласїе целокупногъ свещенства нека се постави дрѹги економ, на шта је пристао и епископъ Аполон, да би се оно шта је црквено употребљавало како и приличи.

11. правило:

Удовице, сиротиња и они који су дошли као странци нека добијају свако успокојење, и нико нека не присваја црквени иметак.

ПОСЛАНИЦА (АРХИЕПИСКОПА ТЕОФИЛА АЛЕКСАНДРИЈСКОГ) ЕПИСКОПУ АФИНГИЈУ О ОНИМА КОЈИ СЕБЕ НАЗИВАЈУ „ЧИСТИ" (КАТАРИ)

12. правило:

Твоје благочешће ме је обавестило да неки који себе називају „чисти", изражавају своју жељу да буду присаједињени Цркви. Велики Никејски сабор на коме се сабраше наши блажени Оци, установио је да се требају рукополагати они који који долазе из јереси, тако и ти, сходно одредбама, благоизволи рукоположити оне који се желе присајединити к Цркви само ако је њихов живот уредан и ако нема никаквих препрека за то.

ПОСЛАНИЦА (АРХИЕПИСКОПА ТЕОФИЛА АЛЕКСАНДРИЈСКОГ) ЕПИСКОПУ АГАТОНУ '

13. правило:

Максим је дао изјаву да је ступио у незаконито супружништво због незнања црквених закона. И како га смуђује његово одлучење од црквеног сабрања, он је изјавио, с обзиром да је поступио у незнању, да ће се убудуће клонити од незаконите заједнице јер је и она жена спремна на то. И ако се, дакле, увериш да они то чине у сагласју и да никога не обмањују, а како је прошло већ десет година, ако ти одлучиш да их поставиш међу оглашене, тако и поступи. Ако видиш да имају намеру да обмањују те да је потребна већа строгост према њима, поступи онако како те Бог упути, руководећи се у свему са великом опрезношћу јер се ти налазиш на месту на коме најбоље можеш дознати које су њихове намере.

лѣтъ прошло ѿ нѣхъ сочѣтѣнїа, ѿце
заблагораздѣлншь почитѣннѣи нѣхъ съ ѿглашеннымн,
оустроѣнѣ такъ. ѿце же примѣчѣешь, ѿкъ хотѣтъ
ѿеманнѣннѣ, ѿ пострѣбнѣ прѣчнѣннѣхъ ѣце стрѣготѣ:
сочѣтѣннѣ, что бѣтъ тебѣ видѣннѣннѣ, рѣковѣдѣннѣ
во вѣмъ ѿмоутрѣннѣннѣннѣ. Нѣко нахѣдѣннѣ на мѣстѣ,
лѣннѣ мѣжѣннѣ знѣннѣннѣ рѣположѣннѣннѣ нѣхъ.

ѢЩЕ ЖЕ МНѢ ЕПИСКОПѢ.

ПРАВДАЮ ДИ.

Законное дело содѣлани преувѣтѣры въ вѣннѣ гелѣннѣ,
ѿце ѿстѣннѣ глаголетѣ прѣннѣннѣннѣ писѣннѣ ѣннѣннѣ:
Ѣннѣ икажетѣ, ѿкъ кѣрѣннѣ, прѣннѣннѣннѣннѣ Ѣннѣннѣ
нѣ хотѣннѣннѣ прѣкратѣннѣннѣ прѣннѣннѣ, Ѣннѣ ѿлѣннѣннѣ ѿ
сѣбрѣннѣннѣ цѣркѣннѣннѣннѣ. Но поелѣннѣ ѿ оудоотѣннѣннѣннѣ,
ѿкъ Ѣннѣ, вѣрѣннѣннѣ порѣкѣннѣ Ѣннѣ, желѣннѣ прѣннѣннѣ
бѣннѣннѣ въ ѿбѣннѣннѣннѣ съ цѣркѣннѣннѣннѣ: что поцѣннѣннѣ
рѣположѣннѣннѣ ѣннѣ, да прѣннѣ прѣннѣннѣннѣ ѿ прѣннѣннѣ,
нѣ прѣннѣннѣннѣ ѣннѣ въ покѣннѣннѣ, нѣ такѣннѣннѣ Ѣннѣннѣ,
ѿце оуражѣннѣннѣ, ѿкъ кѣ законѣннѣ бѣннѣ ѿбѣннѣннѣннѣ,
желѣннѣ бѣннѣннѣ въ цѣркѣннѣннѣннѣннѣннѣ, что рѣннѣннѣ
ѣннѣ бѣннѣннѣ въ Ѣннѣннѣннѣннѣннѣ съ нарѣннѣннѣннѣннѣннѣ.

ПОСЛАНИЦА (АРХИЕПИСКОПА ТЕОФИЛА АЛЕКСАНДРИЙСКОГО) ЕПИСКОПУ МИНИ

14. правило:

Свештеници из села Гемин учинилу су дело које је потпуно законито јер, ако истину казује Евстатија која је и донела писмо, они су одлучили од заједнице Киријаду која је учинила неправду и која је није желела напустити. Али, како сам ја разумео, она је лечећи се од зла пожелела да поново буде у црквеној заједници, те јој због тога реци да пре свега треба да од себе одбаци зло и да приступи покајању; и тада, ако се увериш да се она заиста враћа к закону Божјем, и да жели бити у црквеном сабрању, допусти јој да буде заједно са верним народом.

ПРАВИЛА СВЕТОГ ОЦА НАШЕГ КИРИЛА,
АРХИЕПИСКОПА АЛЕКСАНДРИЈСКОГ
КАНОНСКА ПОСЛАНИЦА ДОМНУ, ПАТРИЈАРХУ
АНТИОХИЈСКОМ

1. правило:

Свако наше дело, када се следује правилима благочињења, не ствара у нама никакву смутњу, него нас ослобађа приговора и суда неких људи, и даје нам похвалу од оних који добро размишљају. Јер ко неће одобрити непристрасан суд када га неко изрекне? Или зар неће бити изван сваког прекора, штавише, биће заслужно похвале када се право и по закону суди? И о овоме саде, ето, пишем када је твоје благочешће у својим граматама мени упућеним, и најсветијем и најбогољубазнијем брату нашем и епископу Проклу, спомињући најпобожнијег и најблагочестивијег Петра, који плаче и наводи да је неправилно уклоњен од цркве која му је поверена. Било би у реду да он или ужива свештеничко име заједно са самим делом или, ако није достојан да служи олтару, да га није ни требало постављати. Твом благочешћу ово шта кажем може изгледати оштро и небратски, али у самој ствари то није тако јер ми сматрамо да ћемо се показати милосрдним према том старцу ако му и сам наслов оставимо. Али било би много боље поразмислити и о другоме јер он каже да може доказати своју невиност, а да му за то није дато времена, нити је био подвргнут саслушању сходно правилима. Да је то било учињено показало би се или то да је он због својих преступа стварно осуђен, те више не би имао разлога говорити да је повређен или би, прогласивши га невиним, поново му било дато његово право да служи у цркви и да она буде под његовом управом. Како ништа од овога није учињено, па због тога он на сав глас казује о свом проблему, тврдећи да је претрпео велику неправду и да је незаконито одлучен, додајући још к томе да су му одузете неке ствари; када, дакле, твоја светиња зна шта правила налажу и шта приличи у Цркви онима који су постављени на свету службу, узевши при томе у обзир и ово скромно писмо, нека се обришу старчеве сузе. И ако он жели да изађе пред суд с онима који га оптужују, нека се онда по обичају суди пред твојим благочешћем, наравно у присуству епископа који су ти подручни, осим ако он неке од њих не одбије као оне који су пристрасни. Ако ми не верујемо да ико од најблагочестивијих епископа може бити непријатељски расположен према своме брату, ипак да овај изговор не би послужио као разлог за рушење суда који ће се о Петру донети, те да се не би показало да се не поступа по правди, ни мало

ПРАВИЛА

Њеже во свѣтѣиѣхъ ѿтца нашегъ кѣрила, архіепископа
алѣксандрійскагъ.

Каноническое посланіе къ домну, патриарху
антиохійскому.

ПРАВИЛО 1.

Каждое дело наше, когда правмы последуетъ
правиламъ благочинія, не порождаетъ для насъ
никакого смущенія, но избавляетъ насъ ѿ
поруганія некоторыхъ, паче же прѣвѣрѣетъ насъ
и ѿдобреніе благомыслищихъ. Ибо ктѣо не согласитѣя
съ мнѣніемъ безпристрастнымъ, когда онѣо
произнесенѣо кѣмъ либо; Или не будетъ ли
безкоризненъ, паче же всѣкѣа похвалѣ исполненъ,
сѣдѣ правый и законный; Сіе пишу ѣмѣнѣ, когда тѣоѣ
благочестіе въ тѣоѣмъ писаніи, посланномъ ко мнѣ
и къ преподобнѣишемъ и бл҃гочестнѣишемъ братѣ
нашемъ и епископѣ проклѣ, именѣешь петра
благочестнѣишимъ и бл҃голюбнѣишимъ
епископомъ: а онъ междѣ тѣмъ плачетъ, и
почтѣетъ себѣ неправильнѣмъ ѿрѣшеннымъ ѿ
бѣрѣнныа есмѣ цѣрквѣ. Прилично же было бы или
имѣти есмѣ ѣмѣ свѣщенства кѣпнѣ съ самою ецѣію,
или, ѣще онъ не былъ достѣннѣмъ предѣстѣитѣ
жертѣвенникѣ ецѣію, не быти есмѣ почтѣнѣмъ и (с. тѣа)
наименованіемъ епископа. Можетъ быти слово мое
покажетѣя тѣоѣмъ бл҃голюбію жертѣокимъ и
небратлюбнымъ: но не таково онѣо по истинѣ. Ибо
мы дѣлаемъ инноходительны быти къ старцѣ,
ѿстѣбнѣ есмѣ еднѣо наименованіе. Но много лѣше
было бы помыслити и дрѣгоѣ. Онъ глаголетъ, ѣкѣ
можетъ ѿправдѣти себѣ: но есмѣ не данѣо времени на
ѿправданіе, и не предложено разсмотрѣти дело по
правиламъ. Ище сіе было бы ѿчинѣно: то самоѣ

дѣлопронзводѣтво, ѿнѣ ѡбличило бы въ нѣмъ прегрѣшника, доказаннаго и признаннаго, и по томѣ не могущаго рецити, ѿкъ ѡбнуженъ, ѿнѣ предстѣвлю бы сѣбѣ рѣшителнѣмъ небнннмъ, и возвратило бы сѣбѣ начальство надъ цѣрковію, котораа была сѣбѣ поручена. Поелнкѣ же ничегѣ таковаго не сдѣлано: то онъ и вопіетъ прѣтнѣмъ сего, и глаголетъ, ѿкъ потерпѣлъ неоснѣннѣю ѡбнѣдѣ, и ѿкъ несправеднѣмъ нѣзбѣрженъ: приговорѣплѣетъ же, ѿкъ и все, что онъ имѣлъ собственнаго, ѡа что оу него. И такъ твое преподѣе пріемла въ разсѣжденіе, чегѣ трѣбуютъ бжѣетвенныа прѣвнла, и что причино цѣрквн и порѣвѣленнмъ въ ней для свѣщеннаго сдѣженіа, свѣрхъ же сего оубѣжнѣмъ и наше писаніе, да ѡтрѣтъ слѣзы старца. И аще вохощетъ онъ сдѣтнса из тѣмн, конъ возлагли на него прѣстѣпленіа: то да сдѣтса по принаѣтомѣ ѡбнѣю прѣдъ твоимъ бжѣетнѣмъ, въ сопрѣтѣтнѣн то сѣтѣ подчинѣннхъ тѣтѣ благочѣтнѣннхъ сѣпнкопѣмъ, кромѣ тѣхъ, которыхъ не прнѣметъ, какъ ѿмъ подозрѣвѣемыхъ. Мы не полагаемъ, чтобы кто либо нѣзъ благочѣтнѣннхъ сѣпнкопѣмъ имѣлъ враждѣбныа мыслн прѣтнѣмъ брата: но дабы сѣн прѣдлогъ не послѣжнѣмъ къ ѡслабленію снлы имѣющаго бжѣтн сдѣд, ѿнѣ бы сѣн несправеднѣмъ пронзвѣденъ былъ, (с. тѣмъ) то ни малѣмъ не бѣдетъ ѡкорѣннѣмъ, аще нѣкоторыа по ѡмнѣннѣю въ нѣхъ безпрнстрѣстнѣн, не бѣдѣтъ въ сдѣбномъ собраніи.

ПРАВИЛО 6.

Несправеднѣмъ же ѡа что оу него имѣетство справедлнѣмъ трѣбуетъ возвратнѣн сѣмѣ по двѣмъ причннамъ: во первыхъ, поелнкѣ не надлежало бжѣтн чѣмѣ либо таковоѣмъ: во вторыхъ, поелнкѣ благочѣтнѣннхъ сѣпнкопѣмъ, сѣцнхъ по всеи землн, всемѣ ѡгорѣетъ и въ крайнее недѣвѣмъ прнбѣднтъ трѣбованіе ѡчѣта въ сдѣчнющнхъ оу нѣхъ расхѣдѣмъ нѣзъ дохѣдѣмъ цѣркѣннхъ, такъ и нѣзъ прнносѣннѣи ѡ нѣкоторыхъ. Нѣо каждаи нѣзъ насъ за своѣ времяа дѣтѣ ѡчѣтѣ сдѣн свѣхъ. Оутварн и недѣннжнмыа сѣлажнѣмъ надлежнтъ храннѣн цѣрквнмъ не ѡчѣдѣемъ: свѣвднмъ же бжѣтн прѣвѣцнмъ бжѣетвенное свѣщеннѣмъ въ распорѣженнѣ сдѣчнющнмъ въ нѣхъ времяа расхѣдн.

ПРАВИЛО 7.

није неумесно то да се из судског сабрања уклоне оне које он сматра да су пристрасни.

2. правило:

Оно што је Петру одузето, нека му се врати и то из следећих разлога: као прво, да се такво шта никако није смело догодити, а такође и због тога што то прекомерно смућује и наноси велику жалост најблагочестивијим епископима, ма где они били, када се од њих истражују рачуни у погледу разних трошкова и добитака које ови добијају од црквених прихода, плодова или са других страна; јер, свако од нас ће у своје време дати рачун свеопштем Судјији.

3. правило:

Писмену оставку, како каже, дао је не својом вољом, него због тога што је на то био принуђен и из страха јер су му претили са разних страна. Али, када би ова ствар и другачије стајала, није сагласно са црквеним установама да неки свештеници подносе писмене оставке; јер, ако су се удостојили да служе; нека у томе и остану, а ако нису достојни службе, нека се не уклањају оставкама него нека их осуде њихова дела која су на јавну саблазан и која су противна уредбама. Целивај браћу која су са тобом, а они који су са нама целивају те у Господу.

Рѣкописаніе же ѿреченіа дѣлз ѿнз, кѣкз еказѣтз, не по собственомѣ произволенію, но по нѣждѣ, по стрѣхѣ и по оугрозамз ѿ нѣкоторыхз. Но и кромѣ сегѡ, ез церковнымн постановленіамн не сообрѣзно, ѣкз нѣкѣ священнодѣятелн представляють рѣкописаніе ѿреченіа. Нео ѣце дотѡнны едѣжнѣтн, да пребывають вз еѣмз: ѣце же не дотѡнны, да оудалаютсѣ ѿ едѣженіа не ѿреченіемз, но пѣче ѡедѣженіемз по дѣламз, протнѣд конхз мѡжетз ктѡ лнео вознертн великнѣ бѡпль, ѣкз пронеходѣщнхз енѣ едѣкагѡ порѣдка. Цѣлѣи ез чѡебѡю ерѣтнѡ: едѣца же ез нѣмн цѣлѣтз тебѣ ѡ гдѣ.

ПОСЛАНИЦА (СВЕТОГ КИРИЛА
АЛЕКСАНДРИЈСКОГ) ЕПИСКОПИМА ЛИВИЈЕ И
ПЕНТАПОЛЬА

4. правило:

ѢГѠ ЖЕ

кѡ епископамъ, същымъ въ лѣвѣнѣ и пентаполѣ.

ПРАВИЛО 5.

Подобаетъ имѣти попеченіе ѡ всемъ, что полезно и не вредно къ назиданію народа, и что сдѣлаетъ къ славѣ святыхъ церквей. Ибо въ писаніи казано: благоговѣны сотворите сыны израильтви. Отцы монастырей, находящихся въ дѣвской области, сдѣлаи благочестивыи и прохладцие житіе дѣвое, пришедши въ александрию, быхъ вопрошаемы мною ѡ сегоднѣшнѣ тамошнихъ монастырей, ѡбъясни, какъ многіе соблазняются по сдѣлающей причинѣ. Некоторыи, вступивъ недѣлну въ бракъ, и бывшии каковыи изъ сѣмѣи брашнаго чертога, ѡблѣчаются некоторыхъ изъ египетскихъ епископовъ, и, можетъ быти, потомъ что никто не ѡбнарядиваетъ ихъ сегоднѣшнѣ, рѣкоплагаются въ священносдѣлательнѣ, что есть, въ пресвитеры. Другіи изъ сѣмѣи монастырей быхъ изгнаны, какъ безчинныи, такъже бохнцуютъ рѣкоположеніе, и, содѣлавшии священносдѣлательнѣ, входятъ въ чѣ сѣмѣи монастырей, изъ конхъ изгнаны, и хотѣтъ приносити безкровную жертву, и исполнати все, что прилично священносдѣлательнѣ. И ѡ сего пронохотѣ (с. тѣ) дѣтѣ. Какъ некоторыи, знаяще ихъ, ѡклоняются и ѡ церковныхъ собрании, и не хотѣтъ причащаться, когда они сдѣлаетъ. И такъ повелѣнъ все, какъ речено мною, подобаетъ намъ творити для назиданія народа: то да наблюдаетъ за сѣмъ баше благочестіе: и аще кто имѣетъ быти рѣкоположенъ въ священносдѣлательнѣ, испытуйте сего житіе, такъже, имѣетъ ли онъ жену, или нѣтъ, какъ и когда поалъ сѣ, и не изъ числа ли онъ изверженныхъ ѡ другогъ благочестивѣшаго епископа, или изъ монастыря, и тогда, аще ѡбращается безпорочнымъ, рѣкополагати сего. Такимъ образомъ мы наблюдаемъ въ чистотѣ ево совѣсть, и въ безкоризненности священное и достоитное сдѣженіе.

У погледу свега што је корисно и неопходно за напредак народа, и што служи на славу светој цркви, потребно је о томе водити старање јер је и написано: „Побожним учините синове Израилеве“ (Лев. 15, 31). Оци из манастира који су у области Тиваида, људи побожни и живота који је вредан дивљења, дошавши у Александрију, разговарали су самном и рекоше ми да су многи саблазнути због следећег: неки који су се тек оженили, и који су на неки начин тек изашли из брачне постеље, добили су велико поверење од појединих епископа и пошто тим епископима нико ништа не казује о томе што ови раде, епископи дотичне људе рукополажу за свештенике. Постоје и они који су отерани из поменутих манастира због неуредног живота, па ти поново на неки начин измамљују рукоположење, и поставши клирици поново се враћају у оне манастире из којих су отерани и желе да свештенослуже. Све то је и довело до тога да поједини који знају о каквим је људима реч, беже од сабрања и не желе се причестити видећи ко обавља богослужење. Како ми треба све да чинимо за напредак народа, то нека ваше благочешће пази на ово; и ако неко треба да буде руколожен, нека се најмарљивије испита његов начин живота, као и то да ли је ожењен, на који начин се оженио, да ли се уздржава када је потребно, није ли можда одлучен од стране епископа или отеран из неког од манастира, и тек када се докаже да је беспрекорног живота, тада нека буде рукоположен. Само на онај начин сачуваћемо чистом и нашу савест и непорочном свету и часну службу.

5. правило:

Ако неко од оглашених буде одлучен због грехопада, а онда се приближи упокојењу, такви нека се крсте и нека не умиру као непричешћени. Ово је сагласно са уставом Цркве. Поздравите сву

браћу која је са вама, а који су са нама
поздрављају вас у Господу.

ПРЪВНАЮ ѿ.

Иѿце же нѿкѿе, вѿдѿчи ѿглашѿннымн, подвергнѿтые
ѿлѿченію, вѿ наказаніе за грѣхѿопадѿніа, потѿмз
прнблнжнѿютьа кѿ смѿрти: чо да крецнѿютьа, н да не
ѿхѿдѿтъ ѿ жнзніи сеѿ без прнчлѿтѿа блгодѿти, чо
ѿтъ, без прѿвѿценіа свѿтыхѿ члннн. Ибо клжетьа
н се соглѿно ѿ ѿстѿблнн цѿрквн. Прнѿтѿтѿѿдѿнѿте
ѿцнхѿ ѿ блнн брѿтѿн. Сѿцѿе же ѿ нлнн
прнѿтѿтѿѿдѿютѿ блсѿ ѿ глѿѿ.

**ОКРУЖНА ПОСЛАНИЦА ПАТРИЈАРХА ГЕНАДИЈА
КОНСТАНТИНОПОЉСКОГ И СВЕТОГ САБОРА
СВИМ ПРЕОСВЕЩЕНИМ МИТРОПОЛИТИМА И
РИМСКОМ ПАПИ**

Богољубљени саслужитељ Генадије и свети Сабор
који се сабрао у царствујућем граду - Новом Риму.
Када је Господ наш и Бог и Спаситељ - Исус Христос
поверио Својим ученицима проповедање
јеванђеља, и пославши их као учитеље људима и

ЎКРУЖНОЕ ПОСЛАНИЕ

ГЕННАДІА ПАТРІАРХА КОНСТАНТИНОПОЛЬСКАГО, І ЄЗ НИМЪ
СВЯТАГО СОБОРА, КО ВЪСѢМЪ ПРЕСВЯЩЕННИЧІИМЪ
МИТРОПОЛІТАМЪ І КЪ ПАПѢ РИМСКОМЪ

БГОМЪБЕЗНІШЕМЪ СОЛДЖИТЕЛЮ ГЕННАДІИ, І
СОБРАШІИМЪ ВЪ ЦАРСТВУЮЩЕМЪ ГРАДѢ НОВОМЪ РИМѢ
СВЯТЫИ СОБОРЪ.

ВЛАДЫКА НАШЪ І БГЪ І СПІИТЕЛЬ ІИСЪ ХРІСТОСЪ, ВЪСЪРНЕВЪ
СВЯТЫМЪ СВОИМЪ ОУЧЕНИКАМЪ ПРОПОВѢДЪ ЄВАНГЕЛІА, І
ПОСЛАВЪ ІИХЪ ПО ВСЕИ ВЕСЕЛЕННОИ ОУЧИТЕЛАМИ
ЧЕЛОВѢКАМЪ, ІИСИ ЗАПОВѢДАМЪ, ДАБЫ ДАРЪ, ЧЪНЕ
ПРІАТЫИ ІМИ ІІ НЕГѢ, І ОНИ ПРЕПОДАВАИ ЛЮДАМЪ
ЧЪНЕ, НЕ ПРІВЕРѢТАА ЗА ОНЫИ МѢДИ ІЛИ СРЕБРА, ІЛИ
ЗЛАТА, ІЛИ КОБЩЕ ІНОГО КАКОГО ЛИБО СЪЖАНИА
ВЕЩЕСТВЕННАГО ІЛИ ЗЕМНАГО. НБО ЗЕМНОЕ І ТЛѢННОЕ
НЕ ЗАМѢНАЕТЪ ДАРѢВЪ НЕБЕСНЫХЪ І ДЪХОВНЫХЪ. СИ
ЗАПОВѢДЪ ОНЪ ДАЪ НЕ ТОКМУ ІМЪ, НО ЧРЕЗЪ НИХЪ І
НАМЪ, КОНЪХЪ ОУДОУТОМЪ ВОЗВЕРТИ НА ІИХЪ СТЕПЕНЬ І
МѢСТО. І КАКЪ ОНИ ХРАНИИ ТОГДА, ТАКЪ І НАМЪ
НЫНѢ ПОДОБАЕТЪ ВЪ ТОЧНОСТИ ХРАНИТИ І СОБЛАДИТИ
ОИДО, НЕ ОУХИЩРАТИСА ВЪ ТОМЪ, ЧТО НЕ ТЕРПИТЪ
ОУХИЩРЕНІА, І НЕ ДЕРЗАТИ НА ОПАНОЕ ПРЕПРІАТИЕ.
ТЪНЕ, ГЛАГОЛЕТЪ, ПРІАСТЕ, ЧЪНЕ ДАДИТЕ. НЕ СЪЖАНИТЕ
МѢДИ, НИ СРЕБРА, НИ ЗЛАТА ПРИ ПОСРѢХЪ БІШИХЪ.
ПРОБТЫ І ІАНЫ СЛОВА ЕСА ЗАПОВѢДИ, НЕ ІМѢА ВЪ
СЕБѢ НИЧЕГѢ РАЗНОТЛОКЪЕМАГО, НИЧЕГѢ НЕ(Е.
ТЪС)ВРАЗЪДИТЕЛНАГО І ТРЕБДУЩАГО ІЗЪСНЕНІА
ІСКЪСТВЕННАГО. Ѡ МЕНА, ГЛАГОЛЕТЪ, ПРІАИ БЫ
ДОУТОНИСТВО СВАЩЕНСТВА: І АЦЕ ЗА ОНОЕ ЧТО ЛИБО
МАЛОЕ ІЛИ МНОГОЕ ВОЗДАИ МИѢ, І ОНОЕ БІМЪ ІІ
МЕНА ПРОДАНО, ЧО І БЫ ПРОДАВАИТЕ ОНОЕ ДРЪГИМЪ:
АЦЕ ЖЕ ТЪНЕ ПРІАИ, ЧО І БЫ ТЪНЕ ДАДИТЕ. ЧТО
ІАНИѢ ЕСА ЗАПОВѢДИ; І ЧТО ПОЛЕЗНИѢ ДА
ПОВИИДУЩИСА; ГОРЕ ПОИСТИНИѢ ТЪМЪ, КОН ВОЗМИИИ
ПРІВЕРѢТИ ДАРЪ ЕЖИИ, ІЛИ ПРЕПОДАВАТИ ОНЫИ ЗА
ДЕНЬИ. НБО ТАКОВЫЕ, ПО ІЗРЕЧЕНІЮ СВАТАГО ПЕТРА,
ВЪ ЖЕЛЧИ ГОРЕТИ І ОУЗАХЪ НЕПРАВДЫ НАХОДАТСА,
СВАЗАННЫЕ СВОИМЪ СРЕБРОЛЮБИЕМЪ. ЄЗ СИМЪ ЗАКОНОМЪ
ГДНИМЪ СОГЛАСУЕТСА І ПРАВИЛО Ѡ СЕМЪ СЪИХЪ І
БЖЕЧСТВЕННЫХЪ ОТСЪЦЪ СЪАГО І ВЕЛИКАГО ВЕСЕЛЕНКАГО
СОБОРА, ВЪ ХАКОНѢ СОБРАШАГОСА. ОНО ІАСИ
ІЗЪЛОЖЕНО НАМЪ СЛѢДУЮЩИИ СЛОВАМИ: АЦЕ КОТОРЫИ
ЄПИКОПЪ ЗА ДЕНЬИ РЪКОПОЛОЖЕНІЕ ОУЧИИТЪ, І
НЕПРОДАЕМДО БЛАГОДАТЬ ШЕРАЧИТЪ ВЪ ПРОДАЖЪ, І ЗА
ДЕНЬИ ПОСТАВИТЪ ЄПИКОПА, ІЛИ ХУРЕПИКОПА, ІЛИ
ПРЕВЪЧЕРА, ІЛИ ДІАКОНА, ІЛИ ІНОГО КОЕГО ІІ

целој васељени, најјасније им је заповедио да оно
шта су они као дар примили, то да дају као дар, не
тражећи за то никакве материјалне користи, јер не
може бити замене небеског и духовног дара за
некакав земаљски и пролазни дар. И ову заповест
није дао само њима, него кроз њих и нама, које је
удостојио и поставио на њихов степен и место.
Због тога, треба као што су они тада, да тако и ми
сад, најмарљивије пазимо и да чувамо ову
заповест, те да не мудрујемо ни о чему о чему не
треба мудровати, нити да стављамо на себе
погибељ јер оно шта смо на дар добили, на дар и
дајмо (погл. Мт. 10, 8-9). Ова заповест је веома
јасна и не захтева никаква додатна тумачења. Од
мене, каже, примили сте достојанство
свештенства, те ако сте за то ви мени мало или
много издали, то сам вам ја продао, те продавајте
и ви другима; али, ако сте нешто добили као
добри дар, као дар даривајте и ви. Има ли шта
јасније од ове заповести? Шта ли је корисније од
овога за оне који јој се поковају? Тешко онима
који смислише да за новац дар Божји добијају или
да га другима продају јер ће такви, по речима
апостола Петра, бити у горкој жучи и у оковима
неправде, обузети својим среброљубљем. По
овоме, сагласно је са тим законом Господњим и
правило светих и блажених Отаца које клирике
кажњава свргнућем а лаике и монахе анатемом,
ако се докаже да су се бавили куповином или
продајом рукоположења или су учествовали у тој
гнусној радњи. Нарочито су корисне и
благочестиве наредбе овога правила светих Отаца
јер сатиру и сасецају сваки насртај ђавољи и сваки
његов покушај атаковања на духовни дар јер
правило сасвим забрањује да се за новац даје или
да се прима чин рукоположења, и то забрањује не
само ономе који то обавља, него и ономе који
прима рукоположења. Правило не допушта ни
пре времена рукоположења да се даје новац за
рукополагање јер је и у оваквом случају очевидна
намера куповине (**подмићивања**). Али пошто
сада, поред ових тако јасних наредби, ипак
уГалатији имају неки који омаловажавају и чине
преступе ради гадне похлепе за добитком, те на
тај начин одбацују ове спасоносне и
човекољубиве наредбе, нашли смо као корисно
да заједно са светим Сабором који је у овом
царском граду - Новоме Риму, да поновимо исте
наредбе, без било каквог лукавог мудровања, да
би био уништен овај нечастиви и гнусни обичај
који се, не знам на који начин, увукао у најсветије
цркве те би, при потпуно слободном од било
кавог трговања и чистом огласу од стране
архијереја, сишла свише благодат Светога Духа на
оне који се рукополажу. Пошто сада, када за новац
бива произвођење у чин, и оно се врши нечистом
руком, ја не знам да ли заиста силази на онога који
се рукоплаже благодат Духа Светога или се,
напротив, таквим поступком она ускраћује. Дакле,
знај да ма ко био, ко се затекне у нечему сличном,

чїиладнїи҃хъ вѣ клирѣ, илїи пронзведѣтъ за дѣньги во іконома, илїи ѣдїка, илїи парамонарїа, илїи боообщѣ вѣ какѣю либо церкѣовнїю дољностѣ, рїдн гнѣнагѣ прикѣтка своегѣ: таковои҃и, бѣвѣк ѡблїчїи҃хъ, їакѣ на сїѣ покѣдїи҃ла, да вѣдетѣ подвѣрженѣ лишенїю собствєннагѣ стѣпени, и погтѣблєннїи҃и ѡнїодѣ да не пользѣдетѣ кѣпленнїи҃мъ рѣкоположенїемъ илїи пронзводѣтвомъ, но да вѣдетѣ чѣждѣ дорѣонїи҃тѣвѣ илїи дољностїи, котѣрѣи҃а полѣчїи҃л за дѣньги. ѡще же їа҃внїи҃а ктѣ и погрѣдетѣвѣющїи҃мъ вѣ толику гнѣномъ и беззакѣоннѣмъ мздопрїѣтїи҃и, то и сїѣ, їще ѣтѣ и҃зѣ клира, да вѣдетѣ ннзвѣрженѣ вѣ своегѣ стѣпени: їще же мїрѣннїи҃хъ илїи монашєствѣвѣющїи҃хъ, да вѣдетѣ прѣданѣ анїдѣемѣ. (с. тѣз) Прекраснїи҃и и вєсмѣла бл҃гочетїи҃бѣи заповѣданїа сєгѣ прѣвїла сѣтїхъ ѡтѣцѣ, вєлѣкое нашѣствїѣ сатанинїи҃кое, и вєлѣкое покѣшенїѣ дїавольское, о҃г҃стрємляющєе҃сѣ на дѣхѣовнїи҃ дїрѣ, ѡрѣжїающїи҃а и прєстѣкїающїи҃а. Њбо ѡнїодѣ не допѣкїаю҃тѣ, чтѣбы пронзводѣтѣво рѣкоположенїѣ за дѣньги бѣло совершїемѣ илїи прѣдпрїѣмемѣ, кїкѣ совершїающїи҃мъ ѡное, тїкѣ и копрїѣмляющїи҃мъ пронзводѣтѣво рѣкоположенїѣ. Но нн рїнѣ вѣремнн рѣкоположенїѣ, нн чрєзѣ нѣкѣоторѣе вѣремѣ по рѣкоположенїи҃и, нн прн сїмомъ рѣкоположенїи҃и, не позволїаю҃тѣ двѣтїи мздѣ за рѣкоположенїѣ: поелнїкѣ совершїеннѣ копрїѣаю҃тѣ вѣ сѣмъ дѣлѣ бѣтїи о҃г҃ожденїю дарїи҃и. Однїакѣ поелнїкѣ вѣ нарѣоѣщєе вѣремѣ, прн сїхъ толику їа҃внїи҃хъ запрїѣнїїахъ, нѣкїѣ вѣ галѣтїи о҃г҃мотрєннїи, рїдн кєвѣрнагѣ прикѣтка и сребролюбїѣ, прєнєбєрегїающїи҃мн и прєстѣпїающїи҃мн сїи спїлїтєльнїи҃а и чєловѣколюбїи҃бѣи҃а заповѣдн: то за бл҃го прнзнїан мѣ со сѣтїи҃мъ собѣромъ, прєбѣвїающїи҃мъ вѣ сѣмъ цїрєствѣвѣющємъ нѣвомъ рїмѣ, пїкн возвєновїтїи ѡнїа, дѣбѣ не допѣкїа ннкакѣгѣ о҃хнїрєнїѣ, ннкакѣгѣ прѣдѣла и ннкакѣгѣ лжємѣдрѣвїнїѣ, сїѣ гнѣннїи҃и и нєчєстїи҃бѣи҃и ѡбѣчїаи, не и҃звѣстнѣ какїи҃мъ ѡбразѣмъ вѣторѣгшїи҃хъ вѣ свѣтѣнїи҃шѣи҃а цѣркѣи, совершїи҃мъ прєстѣпнїи, дѣбѣ прн їстїнннѣ неподкѣпнои҃мъ и чїстѣомъ провозгласїенїи҃и, бѣвїающємъ ѡ архїѣрєсѣвѣ на дѣ рѣкополагїемѣи҃и, ннзхѣдїла на ннхъ свѣшє бл҃годѣтѣ сѣтїгѣ дѣхї: ѡбо нннѣ прн совершїенїи҃и пронзводѣтѣвѣ за дѣньги, и прн дѣнїетѣн рѣкн нєчїстѣи҃а, не знїаю, ннзхѣднїтѣ ли на пронзводїмаго, по провозгласїенїю, и не копїащїетѣ ли пїчє бл҃годѣтѣ сѣтїгѣ дѣхї. Поелнїкѣ вѣдїи, мѣжѣ по вєсмѣ бл҃гочетїи҃бѣи҃шїи҃и, чтѣо вєлїкїи҃и, ктѣо бѣ ѡнѣ нн бѣи҃мъ, и҃звѣлнчєннїи҃и вѣ

био он епископ, хорепископ, свештеник, ѣакон или неко други који је наведен у канону или лаик, општом наредбом и општом одлуком архиѣреѣа нека буде осуѣен, као што о томе и казуѣ наведено правило свѣтїх Отаца. Јѣр треба да благодат заїста буде благодат, а ннкакѣо сребро да за њу посредуѣе. Нека, дакле, буде као што јѣсте искључєн и лншен сваког свештєннїи҃ког достоїанства и службѣ, и нека подлєгне клєтвн анатемѣ онај који сматра да за новац може добнтн благодат, а такоѣе и онај који обеѣа да ѣе јѣ дати за новац, бнѣо то клирїк или лаик, доказало; јѣр, немогуѣе јѣ да се саставн оно шта се не може саставнтн, ннтн да се изјѣдначн служба Богу и мамону (погл. Мт. 6, 24). Вєрујуѣи овнм речнма по силн нашѣој, и покѣравајуѣи им се зајѣдно са Ономе ко их јѣ изрєкао, донєлн смо ову одлуку а прѣтнв оннх који чнне такѣе прєстѣпє. Нека се твоѣа свєтѣст постара, употрєбнвшн свѣ своѣе настоїаѣе за то, да крѣз писмєнѣ прєпнсе оѣе нашѣ окрѣжнє посланнцѣ ово постанѣ познато свнм епнскопнма који су у вашѣој облїастн, и пернѣодєвтнма и свнма осталнма. Нека зајѣдно свн хрншѣанн, сакупѣнн јѣднм дѣухѣм и јѣднѣм дѣухѣм прѣтнв зајѣдннчѣог нєпрнїятєлѣа, узмогнємо да уз помѣѣ Божїу, уннштнмо свакн корєн среброљубїѣа зајѣдно са свнм њєговнм злнм клнцама. Сѣвѣ браѣу коѣа су са вама поздрављамо у Хрнсту и молнмо вас да се Господу помолнтѣ и за нас, наїљубїєннїа браѣо. Оѣе рєчн посланнцѣ, порѣд Генадїїа, потпнсашѣ и сєдамдєсєт и трн епнскопа.

Свѣтѣишемъ и блаженнѣишемъ братѣ и
сладѣжнѣишемъ, господи́нъ адріа́нъ, па́пѣ дре́внѣишѣ рѣма,
тѣрѣи́и мѣлорѣи́и еѣ́кѣи еѣ́пископъ константино́поль,
но́вѣишѣ рѣма, ѡ гдѣ́ рѣдовѣтнѣа.

Многочѣстнѣи и многообра́знѣи, ѡ евангелі́стѣвѣхъ,
ѡ апосто́лѣвѣхъ и ѡтцѣ́вѣхъ, на́дѣи́емѣа
неереволюѣи́и нѣа́вѣи при поѣвѣще́и́и въ
свѣще́нство, и не взнѣа́ти еребра́ илѣ́ злѣ́та при
портѣвѣ́и́и всѣ́кагѡ свѣще́ннѣагѡ мѣ́жа, кѣ́къ
пока́жемъ въ приложѣ́ннѣхъ при е́мъ вѣ́нникѣхъ и́з
еѣ́е́твеннѣхъ и́зрече́и́и пи́ли́а и ѡ́чѣи́и ѡтцѣ́вѣхъ.
Ибо возлагѣ́и́и рѣ́ки еѣ́тъ слѣ́жнѣи́и а́а, а не
продѣ́лѣи а́а. Пріе́миюцихъ тѣ́не благода́тъ а́а,
тѣ́не препода́ти ѡ́нѣ́и зна́и́и стѣ́жнѣи́и ѡ́нѣ́и,
ѡбѣ́зѣи́и пріѣ́вѣи́и еѣ́и свобѣ́дъ ѡ́бѣ́а гдѣ́а. И́це же
кѣ́тѡ ѡ́блѣ́и́и еѣ́детъ, ѣ́къ кѣ́пѣи́и злѣ́томъ:
такѡ́во ѡ́бѣ́вѣ́и́и и́звѣ́рженнѣи́и ѡ́ свѣще́ннѣагѡ
чи́на. Поелѣ́и́и, хотѣ́а ѡ́нѣ́и и полѣ́чи́а свѣще́нство по
и́мени, ѡ́днѣ́а ѡ́бѣ́о не соглѣ́детѣ́а еѣ́ дѣ́(с. ѣ́)ломъ.
Никѣ́тѡ же бо мо́жетъ еѣ́лѣ́ работѣ́ти и мамѡ́нѣ́, кѣ́къ
и́з евангелі́а на́дѣи́емѣа. И поелѣ́и́и мѣ́и слѣ́шнѣи́и еѣ́а
вопи́и́агѡ чрезъ проро́ка: свѣще́ннѣи́и, глаго́лѣте въ
сѣ́рдце іерѣ́лѣи́и, и па́ки ѡ́трожа́и́агѡ и
глаго́лю́агѡ: стра́жъ, ѣ́це ѡ́вѣ́дѣ́тъ мѣ́тъ градо́вѣ́и и
не вострѣ́вѣ́тъ тѣ́рѣ́ю, и лю́дѣ́и не ѡ́хранѣ́тъ еѣ́е, и
наше́дъ мѣ́тъ вѣ́зметъ ѡ́нѣ́и дѣ́шѣ́, крѡ́бе ѡ́ рѣ́ки
стра́жа взыщѣ́: то мѣ́и, стра́шѣ́и ѡ́вѣ́жѣ́и́и за
молча́и́е, возвѣ́ща́емъ вѣ́ѣмъ предѣ́лѣ́емъ
на́шнѣ́и цѣ́ркѣ́и, дабы́ еѣ́ дерзнове́и́емъ, словѣ́и
еѣ́е́твеннѣагѡ апосто́ла, моглѣ́и мѣ́и рѣ́чи: чѣ́ты
еѣ́мѣ́и ѡ́ крѡ́бе прѣ́стѣ́пѣи́и побѣ́ди́и прѣ́вѣ́и,
и ѡ́бѣ́ннѣи рѣ́коположе́и́и илѣ́ рѣ́коположе́и́и
на мѣ́ѣ. И́же́твеннѣи́и апосто́лѣ́ пѣ́трѣ́, ко́егѡ и
прѣ́стѣ́лѣ́ наслѣ́довѣ́ла бра́тѣ́а вѣ́ша свѣ́тѣ́и,
ѡ́вѣ́рѣ́и́а такѡ́вѣ́хъ, ѣ́къ ѡ́мѣ́на во́лѣ́а. Поелѣ́и́и
мѣ́и не коле́лемѣ́а возвѣ́ща́ти и́стѣ́нѣ́, сохрани́а и
содержѣ́а прѣ́дѣ́ннѣи́и на́мъ въ прѣ́вѣ́и свѣ́тѣ́хъ
апосто́лѣ́хъ и слѣ́внѣ́хъ ѡ́тцѣ́вѣ́хъ на́шнѣ́хъ, и, ѣ́це чѣ́тѡ
и́з ѡ́нѣ́хъ на́рѣ́шилѣ́и нѣ́кѣ́ѣ, ѡ́ такѡ́вѣ́хъ ѡ́бѣ́вѣ́емѣ́а.
Бра́тѣ́коѣ вѣ́ше свѣ́щеннолѣ́пнѣи́и архі́ерейство́,
непрѣ́вѣ́ла законнѣ́и и по во́лѣ́е еѣ́ѣи
свѣ́щенноначѣ́льствѣ́ннѣи́и до́лжно́тъ, еѣ́жа́ло
гродѣ́кѣ́и слѣ́вѣ́. Ибо вели́кѣ́и и пѣ́рвѣ́и архі́ерей хрѣ́то́в
еѣ́тъ на́шнѣ́хъ рѣ́къ чрезъ проро́ка: жнѣ́лѣ́ а́зъ, чѣ́комъ
прослѣ́вѣ́лю́и мѣ́а прослѣ́вѣ́ю. И́дѣ́лѣ́шѣ́, мѣ́жъ
желѣ́и́и дѣ́хѡ́внѣ́хъ, чѣ́тѡ нечѣ́стѣ́ла еѣ́рѣ́и македо́нѣ́а,
и еѣ́гѡ послѣ́довѣ́телѣ́и дѣ́хѡ́вѣ́вѣ́хъ, мѣ́нѣ́ѣ

корист због рукоположења ма које особе. То ћемо
сада и доказати наводећи нека од сведочења из
Светог Писма а такође и из светоотачких списа. Јер
који рукополажу, слуге су Духа а не Његови
продавци, и који као дар добијају благодат Духа,
морају као дар и давати онима који треба да је од
њих приме, сходно речима оних који од гласа
Божјег добише ову благодат. Који се затекне да је
благодат купио за злато, такав се објављује као
низвргнут из свештеног чина. И мада је добио
свештенство по имену, али реч обманѣје сам
поступак, јер нико не може служити Богу и мамону
(погл. Мт. 6, 24), и пошто смо чули од Бога, који
кроз пророке гласно казује: „Свештеници
говорите од срца Јерусалиму“ (Ис. 40, 2), и опет,
кад прети, каже: „Стражар, ако види мач где иде и
не затруби у трубу, и народ не буде опоменут, а
мач дошавши отме од њих душу, тражићу крв из
руке стражара“ (Јез. 33, 6); то и ми, плашећи се
наредбе и осуде ако нешто прећутимо, дижемо
глас пред свим предстојатељима наших цркви, да
смело узмогнемо рећи са светим апостолом: „Зато
вам сведочим у данашњи дан да сам чист од крви
свију“ (Дела ап. 20, 26), тј. од оних који преступају
наредбе правила, а тиме још више од оних који су
за новац обављали рукоположења или били
рукоположени на тај начин, а које је свети апостол
Петар, чију је катедру и наследила ваша братска
свѣтиња, изобличио као што изобличи Симона
Врачара. И због тога се не устручавамо казивати
истину, чувајући и придржавајући се онога што
вам је предато кроз правила од светих Апостола и
Отаца наших, и уједно се клонимо свих оних који
су та правила преступили у било чему. Ваше
братско архијерејство које пристоји светима, и
које законито и по вољи Божијој има
свештеноначалну службу, има у томе велику славу
јер је велики и први Архијереј - Христос Бог наш,
кроз пророке рекао: „Живим ја, и прослављаћу
само оне који ме славе“ (1. Цар. 2, 30); а ти знаш,

нестерпіма. Нбо єи̅н̅ п̅с̅т̅оло́в̅а̅т̅ъ, ѿкн̅ б̅ы̅ є̅т̅ѣ̅и̅м̅ д̅х̅
 є̅т̅ъ т̅в̅о̅р̅е̅н̅і̅е̅ н̅ р̅а̅б̅ъ б̅г̅а̅ н̅ о̅ц̅ѣ̅: ѿ т̅ѣ̅, к̅а̅к̅ъ м̅н̅и̅т̅с̅я̅,
 д̅ѣ̅л̅ю̅т̅ъ є̅г̅о̅ с̅в̅о̅и̅м̅ъ р̅а̅б̅о̅м̅ъ. П̅о̅е̅л̅и̅к̅ъ (с. ѿл) в̅л̅а̅к̅т̅и̅
 г̅о̅п̅о̅д̅и̅н̅ъ в̅є̅, ч̅т̅о̅ н̅м̅ѣ̅т̅ъ, ѿ̅ц̅е̅ в̅о̅х̅о̅ц̅е̅т̅ъ,
 п̅р̅о̅д̅а̅є̅т̅ъ, р̅а̅б̅а̅ л̅н̅, н̅л̅н̅ н̅н̅о̅е̅ ч̅т̅о̅ н̅з̅'є̅т̅а̅ж̅а̅н̅и̅и̅ с̅в̅о̅и̅х̅ъ:
 т̅а̅к̅о̅ж̅д̅е̅ н̅ п̅о̅к̅з̅п̅а̅ю̅щ̅и̅и̅, ж̅е̅л̅а̅а̅ б̅ы̅т̅и̅ г̅о̅п̅о̅д̅и̅н̅о̅м̅ъ
 п̅о̅к̅з̅п̅а̅є̅м̅а̅г̅у, ц̅ѣ̅н̅о̅ю̅ с̅р̅е̅б̅р̅а̅ п̅р̅и̅в̅ѣ̅р̅ѣ̅т̅а̅є̅т̅ъ о̅н̅о̅е̅.
 Т̅а̅к̅и̅м̅ъ о̅б̅р̅а̅з̅о̅м̅ъ т̅в̅о̅р̅а̅ц̅и̅є̅ б̅є̅з̅з̅а̅к̅о̅н̅н̅о̅е̅ є̅ї̅е̅ д̅ѣ̅ло̅
 о̅у̅н̅и̅ч̅н̅я̅к̅ю̅т̅ъ д̅х̅а̅ є̅т̅а̅го̅, с̅о̅г̅р̅ѣ̅ш̅а̅а̅ р̅а̅б̅н̅ъ є̅з̅ т̅ѣ̅м̅н̅,
 к̅о̅н̅ б̅г̅о̅х̅у̅д̅ьн̅ъ г̅о̅в̅о̅р̅и̅л̅н̅, ѿкн̅ б̅ы̅ х̅р̅и̅т̅о̅в̅ъ н̅з̅г̅о̅н̅а̅л̅ъ
 д̅ѣ̅м̅о̅н̅ъв̅ъ ѿ в̅е̅л̅ьз̅е̅в̅ѣ̅л̅ѣ̅, н̅л̅н̅ с̅п̅р̅а̅в̅е̅д̅л̅и̅в̅ѣ̅е̅ р̅е̅ц̅и̅,
 о̅у̅п̅о̅д̅о̅б̅л̅а̅ю̅т̅с̅я̅ і̅д̅а̅ѣ̅ п̅р̅е̅д̅а̅т̅е̅л̅ю̅, п̅р̅о̅д̅а̅в̅ш̅е̅м̅ъ х̅р̅и̅т̅а̅
 б̅г̅о̅д̅ѣ̅в̅и̅ц̅є̅м̅ъ і̅д̅ѣ̅а̅м̅ъ з̅а̅ ц̅ѣ̅н̅ъ с̅р̅е̅б̅р̅а̅. П̅о̅е̅л̅и̅к̅ъ ж̅е̅
 д̅х̅ъ є̅т̅ѣ̅и̅м̅ є̅д̅н̅н̅о̅в̅ѣ̅ц̅є̅н̅ъ є̅т̅ъ х̅р̅и̅т̅ъ б̅г̅ъ н̅а̅ш̅е̅м̅ъ: т̅о̅
 д̅л̅а̅ в̅л̅а̅к̅а̅г̅у ѿ̅в̅н̅о̅ є̅т̅ъ, ѿ̅к̅ъ н̅ є̅и̅ п̅о̅д̅ѣ̅р̅г̅н̅ѣ̅т̅а̅
 т̅о̅й̅ ж̅е̅ о̅у̅ч̅а̅с̅т̅и̅, к̅а̅к̅ъ є̅ї̅е̅ д̅о̅к̅а̅з̅а̅н̅о̅. Н̅ ѿ̅ц̅е̅ н̅е̅
 п̅р̅о̅д̅а̅є̅т̅а̅ [н̅б̅о̅ ѿ̅в̅н̅о̅, ѿ̅к̅ъ ѿ̅н̅о̅д̅ъ н̅ѣ̅т̅ъ]: т̅о̅
 н̅е̅о̅м̅и̅н̅ѣ̅н̅н̅о̅, ѿ̅к̅ъ н̅ѣ̅т̅ъ в̅ъ н̅и̅х̅ъ б̅л̅а̅г̅о̅д̅а̅т̅и̅ є̅т̅а̅г̅у
 д̅х̅а̅, т̅о̅ є̅т̅ъ с̅в̅ѣ̅т̅ѣ̅н̅н̅ с̅в̅ѣ̅щ̅є̅н̅с̅т̅в̅а̅, н̅ о̅н̅и̅ н̅е̅ п̅р̅і̅а̅л̅н̅
 н̅ н̅е̅ н̅м̅ѣ̅ю̅т̅ъ о̅н̅о̅й̅. Н̅б̅о̅ д̅а̅ в̅о̅п̅о̅м̅а̅н̅ѣ̅т̅ъ с̅в̅ѣ̅т̅а̅го̅
 п̅є̅т̅р̅а̅, к̅о̅т̅о̅р̅ы̅и̅ к̅ъ п̅о̅к̅з̅и̅в̅ш̅е̅м̅ъ н̅а̅ т̅а̅к̅ю̅ к̅з̅п̅ю̅
 г̅л̅а̅г̅о̅л̅є̅т̅ъ т̅а̅к̅ъ: н̅ѣ̅с̅т̅ъ т̅ѣ̅ ч̅ѣ̅с̅т̅и̅, н̅н̅ ж̅р̅є̅ѣ̅а̅ в̅ъ
 с̅л̅о̅в̅є̅н̅ є̅є̅м̅ъ. Н̅б̅о̅ ѿ̅ц̅е̅ п̅р̅о̅д̅а̅є̅т̅а̅ д̅о̅с̅т̅о̅н̅н̅с̅т̅в̅о̅
 с̅в̅ѣ̅щ̅є̅н̅с̅т̅в̅а̅: т̅о̅ к̅о̅н̅є̅ч̅н̅ъ н̅з̅л̅і̅ш̅н̅н̅ д̅л̅а̅ н̅и̅х̅ъ
 б̅л̅а̅г̅о̅ч̅є̅с̅т̅ѣ̅в̅ы̅и̅ о̅б̅р̅а̅з̅ъ ж̅н̅т̅ѣ̅л̅а̅ н̅ п̅р̅е̅в̅ы̅в̅а̅н̅і̅є̅ в̅ъ
 ч̅и̅с̅т̅о̅т̅ѣ̅ н̅ д̅о̅б̅р̅о̅д̅ѣ̅т̅е̅л̅н̅. Н̅з̅л̅і̅ш̅є̅н̅ъ д̅л̅а̅ н̅и̅х̅ъ н̅
 п̅а̅в̅є̅л̅ъ, є̅ж̅є̅т̅в̅є̅н̅н̅ы̅ а̅п̅о̅с̅т̅о̅л̅ъ, н̅а̅д̅ч̅а̅ю̅щ̅и̅и̅, ѿ̅к̅ъ
 п̅о̅д̅о̅б̅а̅є̅т̅ъ є̅п̅и̅с̅к̅о̅п̅ъ б̅ы̅т̅и̅ н̅е̅п̅о̅р̅о̅ч̅н̅ъ, ц̅ѣ̅л̅о̅м̅ъд̅р̅ъ̅,
 ч̅є̅с̅т̅н̅ъ, о̅у̅ч̅и̅т̅є̅л̅н̅ъ, в̅о̅з̅д̅є̅р̅ж̅а̅т̅є̅л̅н̅ъ, т̅р̅є̅з̅в̅є̅н̅ъ,
 д̅є̅р̅ж̅а̅щ̅є̅м̅ъ н̅ч̅и̅н̅н̅а̅г̅у с̅л̅о̅в̅є̅є̅, п̅о̅ о̅у̅ч̅є̅н̅і̅ю̅, д̅а̅ с̅и̅л̅є̅н̅ъ
 в̅ъд̅є̅т̅ъ н̅ о̅у̅ч̅ѣ̅ш̅а̅т̅и̅ в̅о̅ з̅а̅р̅а̅б̅о̅к̅ъ о̅у̅ч̅є̅н̅і̅н̅, н̅
 п̅р̅о̅т̅н̅ѣ̅щ̅ы̅в̅а̅є̅ ѿ̅б̅л̅н̅ч̅а̅т̅и̅. Є̅ї̅е̅ в̅є̅є̅ є̅т̅а̅н̅о̅в̅н̅т̅а̅
 н̅є̅н̅ѣ̅ж̅н̅ъ, ѿ̅ц̅е̅ п̅р̅о̅д̅а̅є̅т̅а̅ н̅ п̅о̅к̅з̅п̅а̅є̅т̅а̅
 с̅в̅ѣ̅щ̅є̅н̅с̅т̅в̅о̅. Н̅н̅ж̅є̅л̅ѣ̅д̅ю̅щ̅ы̅а̅ с̅в̅ѣ̅т̅о̅н̅з̅є̅р̅н̅н̅ы̅а̅
 м̅ѣ̅с̅т̅а̅ п̅о̅к̅а̅з̅љ̅т̅ъ, ѿ̅к̅ъ т̅о̅т̅ъ в̅о̅в̅є̅є̅ ч̅ѣ̅ж̅д̅ъ
 с̅в̅ѣ̅щ̅є̅н̅с̅т̅в̅а̅, к̅т̅о̅ к̅о̅г̅д̅а̅ л̅н̅б̅о̅ д̅а̅є̅т̅ъ н̅л̅н̅ в̅з̅н̅м̅а̅є̅т̅ъ
 м̅з̅д̅ъ, в̅ъ к̅а̅к̅о̅є̅ (с. ѿв) б̅ы̅ т̅о̅ н̅н̅ б̅ы̅л̅о̅ в̅р̅є̅м̅я̅, п̅р̅є̅ж̅д̅е̅
 л̅н̅ р̅ѣ̅к̅о̅п̅о̅л̅о̅ж̅є̅н̅і̅а̅, н̅л̅н̅ п̅о̅с̅л̅ѣ̅ р̅ѣ̅к̅о̅п̅о̅л̅о̅ж̅є̅н̅і̅а̅. Н̅б̅о̅
 в̅з̅н̅м̅а̅т̅и̅ в̅є̅г̅д̅ѣ̅ є̅т̅ъ в̅з̅н̅м̅а̅т̅и̅. Н̅ т̅а̅к̅ж̅е̅
 в̅о̅п̅р̅є̅ц̅і̅а̅ю̅т̅ъ н̅ в̅є̅ѣ̅ ц̅є̅р̅к̅ѡ̅в̅н̅ы̅а̅ п̅р̅о̅н̅з̅в̅ѣ̅д̅ѣ̅т̅в̅а̅ з̅а̅
 д̅л̅а̅н̅і̅є̅ д̅є̅н̅є̅г̅ъ.

П̅р̅а̅в̅н̅л̅о̅ к̅ъ, є̅т̅ѣ̅и̅м̅ а̅п̅о̅с̅т̅о̅л̅ъ.

ѿ̅ц̅е̅ к̅т̅о̅ є̅п̅и̅с̅к̅о̅п̅ъ, н̅л̅н̅ п̅р̅є̅в̅ѣ̅т̅є̅р̅ъ, н̅л̅н̅ д̅і̅а̅к̅о̅н̅ъ,
 д̅є̅н̅ьг̅а̅м̅и̅ є̅ї̅е̅ д̅о̅с̅т̅о̅н̅н̅с̅т̅в̅о̅ п̅о̅л̅љ̅ч̅и̅т̅ъ: д̅а̅ в̅ъд̅є̅т̅ъ
 н̅з̅в̅є̅р̅ж̅є̅н̅ъ н̅ о̅н̅ъ, н̅ п̅о̅с̅т̅ѣ̅в̅н̅ѣ̅ш̅и̅и̅, н̅ ѿ̅ о̅б̅щ̅є̅н̅і̅а̅
 с̅о̅в̅ѣ̅т̅ѣ̅м̅ъ д̅а̅ ѿ̅р̅ѣ̅ч̅є̅т̅а̅, ѿ̅к̅ъ с̅и̅л̅н̅ъ в̅о̅л̅љ̅є̅.

изабраниче Духа Светога, да је некако подношљивија у поређењу са овим и јерес Македонија и његових следбеника, јер су они барем пустословили о томе да је Дух Свети творевина и слуга Бога и Оца, а ови, с друге стране, начинише Духа Светога својим слугом јер сваки господар може, када пожели, да прода оно шта има, а исто тако и онај који купује. за свој новац, може да купи оно шта је за продају. Ти људи, ето, на овај начин понизише Духа Светога, грешећи попут оних који су, хулећи на светињу, тврдили да је Христос изгонио демоне уз помоћ Веелзевула; или, да будем још одређенији, ти људи су попут Јуде издајника, који Јеврејима (тим богомрзитељима и богоубицама) за сребро продаде Христа. А пошто је Дух Свети једносуштан Христу Богу нашем, свакоме је очевидно да ће они који продају Духа Светога имати једнак удео са онима који продадоше Христа, као што је то и доказано. А ако и обављају продају (а такво шта не сме да се ради), ван сваке је сумње да они ни немају благодат Духа Светога, тј. немају најсветијег свештеничког достојанства, нити су они благодат примили, нити је имају; јер, нека се сете светог Петра који овако говори онеме који је то злодело покушао да учини: „Нема теби дела ни удела у овој речи, јер срце твоје није право пред Богом" (Дела ап. 8, 21). При томе, ако се продаје свештеничко достојанство, тада је за њих сувишно и да частан живот воде или да напредују у врлинама; сувишно је за њих и оно шта казује апостол Павле: „Епископ треба да је без мане, једне жене муж, трезвен, мудар, поштен, гостољубив, кадар да поучава" (1. Тим. 3, 2), јер све ово ишчезава ако се неко препусти томе да продаје или купује свештенство. Следећа сведочанства која су изабрана из светих књига потпуно лишавају свештенства онога који даје или узима мито, ма у какво време то било, тј. Или пре или после рукоположења јер узимати је увек

НЗ' дѣлїиї стѣхъ апостолъ.

Видѣвъ же сімонъ, ѿкъ возложенїемъ рѣкъ апостольскыхъ дѣтелъ дѣхъ стѣхъ, принесе ѿмъ сребро, глагола: дадите мнѣ власть сію, да, на негоже ѿце положѣ рѣцѣ, прїиметъ дѣхъ стѣго. Петръ же рече къ нему: сребро твоє сѣ тобою да вѣдетъ въ погнѣель, ѿкъ дѣръ бѣхъ непцебѣлъ сѣ сребромъ стѣжати. Нѣсть тѣ чїсти нн жрѣца въ словесн сѣмъ: нѣо сѣрдце твоє нѣсть прѣбо прѣдъ бѣгомъ. Покаяса оубо ѡ слобѣ твоєй сѣи, н молиса бѣхъ, ѿце оубо ѡпѣтитѣ тѣ помышленїе сѣрца твоегѡ: въ жѣлчн бо горѣтн н соубѣ неправды зрѣ тѣ сѣца.

НЗ' третїей кнїги царствъ.

Н не ѡбратїса іеровоамъ ѡ слобы своєа, н возвратїса, н сотворн ѡ чїсти сѣднѣа людѣи, жерцы выскнхъ: нже хотѣше, нполнѣше рѣкѣ своє, н бѣваше жрѣцъ на выскнхъ. Н бѣсть глагола сѣи въ прегрѣшенїе дѡмѣ іеровоамлю. н на нпрѡверженїе, н на нзчезновенїе ѡ лица земли.

НЗ' четвѣртыа кнїги царствъ.

Н возвратїса нееманъ къ сѣлїсею сѣмъ, н всѣ ѡполченїе сѣгѡ, н прїиде, н стѣ прѣдъ ннмъ, н рече: сѣ нынѣ раздѣхъ, ѿкъ нѣсть бѣа ко всѣи землн, но токмѡ (с. ѿг) ко їзраїлн: н нынѣ прїимн благословенїе ѡ раба твоегѡ. Н рече сѣлїсеї: жнѣвъ гдѣ, сѣмѣже предстѣхъ прѣдъ ннмъ, ѿце прїимѣ. Н понуждѣаше сѣгѡ вѣзѣтн, н не погнѣша. Н спѣтѣа не многѡ: н рече гїезїи, ѡтрочнцѣ сѣлїсеєвѣ: сѣ пощадѣа господнъ мой неемана сѣрмннн сѣгѡ, сѣже не вѣзѣтн ѡ рѣкн сѣгѡ, ѿже принесе: жнѣвъ гдѣ, ѿкъ ѿмамъ тецн въ сѣдѣхъ сѣгѡ, н возмѣ ѡ негѡ нѣчто. Н теѣе гїезїи въ сѣдѣхъ неемановѣ. Н не многѡ ннже: н рече нееманъ: возмн дѣа тѣлантѣа сребра, н вѣдѣ дѣа тѣлантѣа сребра ко дѣа мѣшцѣа, н дѣѣ прѣмѣнѣ рнзѣ. Н дѣлѣ: н рече къ нему сѣлїсеї: ѡкѣдѣа прншѣлѣ сѣи гїезїе; н рече гїезїи: не нхѡднлѣ раѣвъ твоѣи ннклѡможе. Н рече къ нему сѣлїсеї: не хѡднло лн сѣрдце моє сѣ тобою; Н видѣхъ, сѣгѣа возвращѣшеа мѣжъ сѣ колѣннцы своєи въ сѣрѣченїе теѣѣ: н нынѣ вѣзѣа сѣи сребро, да кѣпншн за не вертоградѣа, н вїноградѣа, н мѣснннн, н ѡвцы, н колы, н ѡтрокн н ѡтроковнцы. Н прокѣза нееманѡба да прнлпнѣтѣ къ теѣѣ, н къ сѣмѣнн твоемѣ ко вѣкн. Н нзѣде ѡ лица сѣгѡ прокаженъ, ѿкъ нѣтѣ.

НЗ' толкованїа свѣтѣагѡ васїлїа на нѣлїю.

Законъ дѣа бѣвъ въ поможѣ, да рекѣтѣ: нѣтѣ слѡва, кѣкъ сѣе, за которѡе не мѡжно дѣтн дарѡвѣ. Сѣи

узимати; исто тако забрауѣ се и свако црквено произвоѣе уз помоѣ новца. 29. апостолско правило: „Ако неки епископ или свештеник или ѣакон новцем добиѣ (купи) свештеничко достојанство, тај нека се свргне, као и онај који га је поставио; и нека се одлучи из заједнице у потпуности као што је то учињено са Симоном Волхом (Врачарем)". Из Дела апостолских читамо: „А кад виде Симон да се полагањем апостолских руку даје Дух Свети, донесе им новаца, говорећи: Дајте и мени ту власт да кад положим руке на некога прими Духа Светога. А Петар му рече: Новци твоји с тобом да буду на погибао, што си помислио да се дар Божји може добити за новце. Нема теби дела ни удела у овој речи, јер срце твоје није право пред Богом. Зато се покај од те злоће твоје, и моли се Богу да би ти се опростила помисао срца твојега; јер те видим да си у горкој жучи и у оковима неправде" (Дела ап. 8,18-23). Из Треће кнѣге Царства: „Нити се обрати Јеровоам од пакости своје, него поврати се, и начини из једног дела народа свештенике висинама; ко је год хтео, посвећиваше му руку, и тај постајаше свештеник на висинама. И бијаше реч ова на грех дому Јеровоамову, да би се истребило и да би га нестало са лица земље" (3. Цар. 13,33-34). Из Четврте кнѣге Царства: „И врати се Нееман к Јелисеју сам и сва пратња његова, и доѣ, и стаде пред њим, и рече: Ево сад сам видео, да нема Бога нигде на земљи него само у Израїљу; и сад прими дар од слуге свога. И рече Јелисеј: тако да је жив Бог, пред којим стојим, ако узем; и он настојаше око њега да узме, али не хтеде послушати. И мало касније; и рече Гїезије, слуга Јелисеја: Ево је поштедио Господар мој Неемана Сирског, да прими из његове руке што је био донео; али тако да је жив Господ, ако не потрчим за њим и узем што је у њега. И отрча Гїезије за Неемеаном. А када виде Нееман где трчи за њим, скочи с кола својих и спрете га, па

законъ не подобенъ глаголю чревоущителя. Поеликъ не изъсрѣтенъ, какъ еси, даа въольщенъ, но сътъ оучитель истинны: притомъ таковыя предвѣщаютъ за сребро. И еи дотойно елихъ, какъ въольщяемы плататъ имъ и сребро въ награду за ложь. Глаголю же закона не такъ, чтобы за оный давати дары: но никто не продаётъ благодати. Тъне, глаголетъ, прѣдите, тѣне дадите. Видишь, какъ вознегодоваа (с. ѱа) петръ на елмна, принешаго сребро за благодать дха. Сребро твое, глаголетъ онъ, изъ тобою да едетъ въ погнѣель, какъ нещевала съи даръ бжїи сребромъ етажати. И такъ слово евангелїа не сътъ подобно продаваемымъ глаголомъ чревоущителей. Но какое что даитъ дотойное возмездїе за оное; слыши даваа, недоумѣвающаго и глаголющаго: что воздамъ гдѣи ѡ вѣхъ, какъ воздаде ми; Поелкъ не возможно дати за еи дары дотойныя подвѣемыя тѣмъ благодати. Единъ даръ дотойный: соблюденїе дарованнаго. Давшии тѣбѣ сокровище трѣбуетъ не цѣны за данное, но дотойнаго храненїа даннаго.

Изъ сегоже поелїа къ подчинѣннымъ ема

епіскопамъ, прѣв. ѿ.

Мнѣтъ, какъ не огрѣшати, когда ерѣтъ не при рѣкоположенїи, а послѣ: взати же, когда бы что ни было, сътъ взати. И такъ молю, ѡтвѣтите еси дохотъ, или паче еси вхотъ въ гееннѣ, и не делайте ебѣ недоутоными совершати евацїиныхъ тлнствъ, ѡсквернаа рѣки свои таковыми лхонмїемъ.

Изъ житїа евацїаго іѡанна златоустаго.

Претѣпїа ко вѣмъ епїскопамъ внобннхъ протаженїа слова нашего, евреїи, въбнннтель шевтїи прѣчнхъ епїскопъвъ, прога ѡ прннати егѡ въ ѡщїенїе. Нѣкоторые изъ епїскопъвъ вопреколовни, какъ не должно прѣдти егѡ, какъ клеветникѣ. На еи онъ, ѡмолѣа говорїи: поеликъ дѣло въ продолженїе дѣхъ лѣтъ боольшю чѣстїю изслѣдовано, и дана ѡрѣчка даа ендѣтелей: то прошѣ вѣше еголюбїе, да едетъ позболено мнѣ прѣдѣлѣнн ендѣтелей нынѣ, егѡже члѣ. Но хотѣ и ѡмеръ (с. ѱс) антѡнїнъ епїскопъ, взавшии злато и рѣкоположенїи, ѡнакъ ѡтлѣнн въ жнбїхъ давше и рѣкоположенныя. Прѣдѣлѣнн ебѡръ прнзнаа справедливымъ вѣтѣпннн въ разсмотрѣнїе дѣла. И начинѣтѣа разсмотрѣнїе дѣла чгїемъ заппн ѡ томъ, что пронзеденѡ прѣжде. Коши ендѣтелн, коши и шѣтъ давннхъ и

мурече: је ли добро? А он рече: добро је. Господар мој посла ме да ти кажем: ево, баш сад дођоше к мени два младића из горе Јефремове, пророчки синови, дај за њих таланат сребра и двоје стајаће хаљине. А Нееман рече: узми и два таланта. И натера га; и свеза два таланта сребра у два тобоца, и двоје стајаће хаљине, и даде двојици момака својих, да носе пред њим. А оно кад дође на брдо, узе из руку њихових и остави у једној кући, а људе отпусти, те отидоше. Потом дошавши стаде пред господаром својим. А Јелисије му рече: одакле Гїезије? А он рече: није ишао слуга твој никауда. Али му он рече: зар срце моје није ишло онамо кад се човек врати с кола својих преда те? Зар је то било време узимати сребро и узимати хаљине, масленике, винограде, овце, говеда, слуге и слушкиње. Зато губа Нееманова нека прионе за тебе и за семе твоје довека. И отиде од њега губав, бео као снег" (4. Цар. 5,15-27). Из Посланице светог Василија Великог њему потчињеним епископима (90. правило): „Они који мисле да не греше зато што не узимају у време рукоположења, него касније, и ти су у заблуди јер узимати, ма када да се то чини, увек је узимати. Позивам вас да се клоните ових ствари, и да не прљате своје руке оваквим нечистотама..." 2. правило Четвртог Васељенског сабора: „Ако неки епископ обави рукоположење за новац и благодат, која се не може продавати, претвори у предмет трговине, те за новац постави епископа, хорепископа, свештеника, ђакона или било кога ко припада клиру, или из огавне похлепе за добитком произведе у дужност економа, или едикѣ, или парамонара или ма кога другог које убројан у канон (црквену дужност), па се докаже да је то заиста и учинио, тај нека буде свргнут са свога степена. А онај који је постављен на такав начин, нема никакве користи од купљеног рукоположења или постављења, него нека се сматра као да и нема достојанство или службу коју

рѣкоположеннѣхъ. Сѣи въ началѣ не признавалнсь: но какъ свѣдѣтели и нѣ мѣрѣннѣ и нѣ превѣтеревѣхъ, на которѣхъ онѣ по виднмолѣ полагалиа, твѣрдѣ что оуаи въ своихъ показанїахъ: то онѣ сперва ѡреклиа, а когдѣ свѣдѣтели ѡбличаи, прнводѣ имъ на пѣмать мѣста и времена, и казѣа видѣ даннѣхъ вещей и количество: тогдѣ совѣсть ихъ возмѣтнла, и онѣ добровольно безъ многогѣ принужденїа призналиа: такъ: признаемѣ, что дѣи, но мы дѣмали, ѣкѣ такѣвъ сѣтъ порядокѣ, дабы нѣмѣ ѡбожественнымъ быти ѡ общественымъ службѣ. И нынѣ проимѣ: ѣще не сѣтъ благочестно пребыти нѣмѣ въ служенїи церковномѣ, то по крайней мѣрѣ да полчимъ златѣ, которѣе мы дѣи: ѣбо мы дѣи нечїа бѣи жѣнѣ нашнхъ. На сѣе ѡвѣннѣ дѣмъ ѡбещанїе соборѣ: ѣ ѡбожѣ ихъ ѡ свѣтїагѣмъ сѣдѣмъ оупроснѣ царѣ: бы же повелнте имъ взѣти то, что дѣи, ѡ наследннѣхъ лнчннѣа. Соборѣ повелѣа: златѣ взѣти имъ ѡ наследннѣхъ лнчннѣа, причащѣннѣ имъ внѣтрн ѡтцѣмъ, но быти внѣ свѣщенствѣа, дабы, ѣще прѣстѣмъ сѣе, не вошѣа общнѣа їдѣнскїи, нѣн ѣгупетскїи, продаѣти и поклѣти свѣщенство. ѣбо казѣютѣ, ѣкѣ вреднтель и лженннн патрїархъ їдѣнскїи каждыи годѣ нѣн чрезъ годѣ перемѣнѣетѣ архїеунагоуевѣ, да собнрнїа ереерѣ, подобнѣ и сѣмъ подражѣтель патрїархъ ѣгупетскнхъ їдѣсѣвѣ, да нѣпол(с. ѣс)ннѣа прорѣчїекоѣ слово: жерцѣ сѣмъ на мзѣ ѡбщѣахѣ, и прорѣцы сѣмъ на ереерѣ волхѣвахѣ.

Изъ прѣбнлѣ свѣтѣхъ хлѣ ѡтѣцѣ, въ хлнннѣнѣ
 собравшнхѣа.

ѣще которѣи епїкопѣ за дѣннѣгѣ рѣкоположенїе оупнннѣтѣ, и непрѣдѣмѣю благодѣтъ ѡбратннѣ въ продѣжѣ, и за дѣннѣгѣ погѣбннѣтѣ епїкопа, нѣн хѣрепїкопа, нѣн превѣтерѣа, нѣн дїакѣна, нѣн нѣаго коѣго ѡ чнслащнхѣа въ клнрѣ, нѣн пронзѣдѣтѣ за дѣннѣгѣ во їконома, нѣн сѣкїа, нѣн парамонїа, нѣн бообщѣ въ какѣю лнбо церковнѣю дѣлннѣтѣ, рѣдн гнѣснлѣ прнбнѣтѣа своѣмъ: такѣвнѣ быѣвъ ѡблнчѣнѣ, ѣкѣ на сѣе покѣнлѣа, да бѣдѣтѣ подѣрженѣ лншѣнїю совѣтѣннагѣ стѣпеннѣ: и погѣблѣнннѣ имъ ѡнѣмъ да не пользѣтѣа кѣплѣнннѣмъ рѣкоположенїемъ, нѣн пронзѣдѣтѣомъ: но да бѣдѣтѣ чѣждѣ дѣстѣннѣтѣа, нѣн дѣлннѣтѣн, которѣа полѣнлѣа за дѣннѣгѣ. ѣще же ѣбнѣтѣа кѣто и погѣдѣтѣѣщннѣмъ въ чѣлнѣкѣ гнѣснѣмъ и беззакѣннѣмъ мзѣопїѣтннѣ: то и сѣи,

је добио за новац. Онај који је био посредник у тој гнусној и незаконитој трговини тај, у колико је клирик, нека се свргне са свог степена; а уколико је лаик или монах, нека буде анатемисан". Из Окружне посланице Генадија, најсветијег архиепископа Константинопољског и Сабора: „Јер треба да благодат заиста буде благодат, а никако сребро да за њу посредује; нека, дакле, буде као што јесте искључен и лишен сваког свештеничког достојанства и службе, и нека подлегне казни анатеме и онај који мисли да за новац може добити благодат, као и онај који обећа да ће је продати за новац, био он клирик или лаик, доказало се то или се не доказало, јер је немогуће да се служи и Богу и мамону (погл. Мт. 6,24)...". Из 22. правила Шестог Васељенског сабора: „Који су били постављени за новац, а не услед испитивања и што су изабрали свештенички живот, билода су то епископи или неки други клирици, наређујемо да се свргну; а исто тако нека се свргну и они који су их поставили...". Послушајмо сви ово, и запамтимо, не само архијереји, него и сваки од оних који су убројани у клир и сви који на земљи живе; јер морамо нарочито добро да пазимо на ово о чему смо слушали да не би скренули с правога пута; ми нисмо искупљени ни сребром ни златом из овог сујетног живота, него скупоценом крвљу Христовом, непорочног и пречистог Агнеца (погл. 1. Петр. 1, 18). И на такав начин, ти најсветији човече, поучавај да се следује за оним шта је написано од стране јеванђелиста и апостола и кроз наредбе и правила (Отаца); јер, ми се покуравамо речима уста твојих. Узиђи на висину, подигни снажно глас твој, проповедај смело да би већ једном нестало то да се рукоположења обављају за новац и да нестане све оно шта се чини ради среброљубља и похлепе. Јер када тога нестане у изабраном народу прозваном именом Христовим, и који је на дар добио искупљење, свака нечистота која потиче из тог

лице съеть иже клира, да едетъ низверженъ со своею степеню: лице же миранинъ, или монашествующий, да едетъ преданъ аладемы.

Иже въсхаживаго посланіа геннадіа сватѣйшаго архієпископа константинопольскаго, и ехъ нимъ собо́ра.

И чѣмъ да едетъ и съеть ѿверженъ, и вѣкаго свѣщеннаго дорочнства и служеніа чуждъ, и подѣрженъ проклятію аладемы, какъ мнѣшій стажати оное свѣщенство за деньги, чѣмъ и ѿбѣщающій за деньги преподаати оное, клирикъ ли чѣ едетъ или миранинъ, (г. ѱз) иже бланченъ ли едетъ, или не иже бланченъ въ дѣлѣ есмъ. Но не возможно придти когда либо въ единіе неоединимомъ, и мамонѣ согласити ехъ егомъ, или служимымъ съи служити егъ. Гдѣ съеть и иже иже реченіе непрерываемо: не можете егъ работати и мамонѣ.

Иже правнхъ сватѣаго шестѣаго собо́ра.

Во епископы, или въ какю бы чѣмъ ни было степеню клира портавлѣмыхъ за деньги, а не по испытанію и иже ранию за образъ жизни, повелѣваемъ иже вергати, такожде и чѣхъ, конми онн портавлены. Оубышнмъ ие вѣѣ, и видшнмъ себѣ не чѣмъ архієрен, но и считающіе ехъ клирѣ, и вѣѣ живѣщіе по велеиѣи. Но подобѣтъ намъ лишше внимати ельшаннмъ, да не когда ѿпадѣмъ. Гакъ не истаѣннмъ златомъ или еребромъ иже плены мы ѿ вѣтнаго, оцами преданнаго, житѣа, но чегноу крѣбю, гакъ лица непорочна и пречиста хрѣта. Гакъ налчій и насъ, мѣжъ свѣщеннѣшій, послѣдовати заповѣданіамъ писаніа, и евангеліа, и апостолевъ, и свѣщеннхъ правнхъ и оцаевъ. Но мы преклонѣемъ словѣми оутъ ельшнхъ. Взыди на высотѣ, возвыси глѣз твои въ крѣпостн, шѣтѣдн въ широтѣ, проповѣдн со дерзновѣнемъ, да истребитъ ехъ конѣцъ и да оунчтѣжитъ рѣкоположеніе мздоимное, и вѣе чѣмъ, чѣмъ, по еребролюбю и неправѣ и кѣплѣ гнѣнокорычтн, сопѣтѣвѣтъ ономъ. Но когда онѣ и ердное ономъ иже чѣ едетъ ѿ иже ранаго народа, ѿ именн хрѣтоба нареѣннаго, и чѣне (г. ѱн) иже плѣнѣи полднѣшаго: тогда вѣѣ порѣкѣ емъ послѣдѣющыа ехѣсны икоренѣтѣа, и свѣщенники, гакъ фнѣзъ процѣтѣтѣа, вдыхѣа хрѣтобо благоуханіе плаѣемымъ, и вѣпѣвѣа цѣрквн повѣднѣи пѣи: ѿдѣтъ гдѣ ѿ тебе неправды твоѣ: съѣ же и

зла, нестѣе, и свѣтеници ѣе попутъ цветовъ процветати, ширѣи и удишуѣи миомирисъ Христовъ и певајуѣи песму побѣде: „Господъ же уклони одъ Тебе неправде твоѣе...“ (Соф. 3,15), а наслајујуѣи се узъ то избранимъ длѣдовима, и умножавајуѣи ихъ у дубокој старости, поставши наследницима блаженѣи и непорочногъ живота.

пожннѣемыя плоды оуспѣждѣа, и оумножѣа ѿныя въ
стѣрогѣи мѣстѣхъ, то ѣсть, показѣа
наслѣдниками блаженныа ѿныа и безмѣртныа
жизни.